

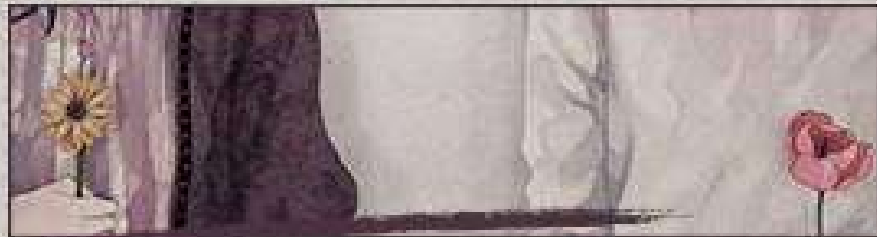
TỪ TIỂU THẤT

Des by Mạc Y Phi

Edit: Lynx

Thời gian
ngòn ngọt

THỜI GIAN NGÒN NGỌT

- Tác giả: Từ Tiểu Thất
- Thể loại: Ngôn tình hiện đại, eSports, võng du, oan gia, hài, sủng
- Độ dài: 89 chương + 14 ngoại truyện
- Chuyển ngữ: Lynx + Ly Tâm
- Beta: Mạc Y Phi
- Đôi lời của người chuyển ngữ: Truyện lấy bối cảnh là trò chơi Vương Giả Vinh Diệu, có thể hiểu là bản gốc của game Liên Quân Mobile, được chơi trên nền tảng mobile. Những ai không chơi đọc vẫn có thể hiểu được nhé.
- Poster + Ebook: Mạc Y Phi
- Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <https://liethoacac.com/>
- Văn án:

Vì nam thần nên Hướng Noãn mới chơi trò chơi này, sau đó cô phát hiện, so với nam thần, trò chơi còn thú vị hơn nhiều....

- Mục Lục -

[Chương 1: Trái tim thiếu nữ và chiêu thức dơ bẩn](#)

[Chương 2: Chuyên mục bát quái và vòng tròn bạn bè](#)

[Chương 3: Tôm hùm và bệnh thần kinh](#)

[Chương 4: Hộp báu hình vuông và con chim khổng tước](#)

[Chương 5: Cái hồ đệ nhất Vinh Diệu](#)

[Chương 6: Cậu nhóc đáng thương và chết đi thẳng.gay](#)

[Chương 7: Lưu manh, không biết xấu hổ](#)

[Chương 8: Đẩy trụ](#)

[Chương 9: Lý Bạch dậy thì không thành công](#)

[Chương 10: Nỗi khổ của trợ thủ](#)

[Chương 11: Trình độ võ mồm](#)

[Chương 12: Phần thưởng và gặp mặt](#)

[Chương 13: Skin và tên háo sắc](#)

[Chương 14: Cuộc gặp gỡ mang tính lịch sử](#)

Chương 15: Vô tình gặp nhau, từ chối mở đèn

Chương 16: Bát quái và ly hôn

Chương 17: Gái hồng lâu và dân nghèo Gia Cát

Chương 18: Đát Kỷ và diễn xuất

Chương 19: Tai hồ ly và mũi heo

Chương 20: Quà tặng

Chương 21: Thi đấu và cướp bóc

Chương 22: Sức hấp dẫn của thần tượng

Chương 23: Nguy cơ tài trợ và đùa giỡn lưu manh

Chương 24: Trao đổi và một cái giá

Chương 25: Bảo bảo và gặp lại

Chương 26: Gian tình và lấy lòng

Chương 27: Tiên nữ nhỏ và ghi âm

Chương 28: Cổ vũ và đôi câu nam nữ

Chương 29: Lực chiến và liên hoan

Chương 30: Đi qua đi lại

[Chương 31: Em họ](#)

[Chương 32: Bạn bè](#)

[Chương 33: Nô lệ nhỏ](#)

[Chương 34: Truyền hình trực tiếp và tình địch](#)

[Chương 35: Kẻ lừa đảo](#)

[Chương 36: Bất ngờ tập kích](#)

[Chương 37: Luna cấp thần](#)

[Chương 38: Năm mới vui vẻ](#)

[Chương 39: Trận chung kết](#)

[Chương 40: Tôm Thanh Long và KTV](#)

[Chương 41: Solo 1V1 \(OvO\)](#)

[Chương 42: Uy Phong Đường Đường](#)

[Chương 43: Đánh Đâu Thắng Đó](#)

[Chương 44: Quyết đấu, háo sắc](#)

[Chương 45: Kỳ thi cuối năm](#)

[Chương 46: Scandal và năm vùng](#)

[Chương 47: Gái hồng lâu và vẽ bùa quý](#)

[Chương 48: Nghi đông và quà tặng](#)

[Chương 49: Rong biển thành tinh](#)

[Chương 50: Quảng trường và huấn luyện viên](#)

[Chương 51: Tôi rất nhớ anh](#)

[Chương 52: Ngủ lại và đồ tòi](#)

[Chương 53: Huấn luyện và Lão Phu Tử](#)

[Chương 54: Gặng hỏi, gặng hỏi](#)

[Chương 55: Pháo hoa và tình yêu đích thực](#)

[Chương 56: Mùa xuân đến](#)

[Chương 57: Lễ tình nhân](#)

[Chương 58: Hoa tươi và sô cô la](#)

[Chương 59: Xin lỗi và thi đấu](#)

[Chương 60: Thất nghiệp và chuyên nghiệp](#)

[Chương 61: Trở lại trường và ở nhờ](#)

[Chương 62: Khoảnh khắc lúng túng](#)

[Chương 63: Xem phim và tiền bịt miệng](#)

[Chương 64: Gài bầy con trai và nhạc kịch](#)

[Chương 65: Trang điểm và châm cài ngực](#)

[Chương 66: Trò chơi](#)

[Chương 67: Thăng thẳng thẳng và mua mua mua](#)

[Chương 68: Thất tình và bộc bạch](#)

[Chương 69: Năm tay và khốn nạn](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71: Tham quan](#)

[Chương 72: Thất vọng và hy vọng](#)

[Chương 73: Mơ mộng hảo huyền và chất vấn](#)

[Chương 74: Trưởng thành và bầu bạn](#)

[Chương 75: Một viên đường](#)

[Chương 76: Vô tình gặp được và ghen](#)

[Chương 77: Cơ bụng và làm thêm](#)

[Chương 78: Trang điểm và streamer hàng đầu](#)

[Chương 79: Giúp chàng trai cưới vợ](#)

[Chương 80: Tổ đội ba người](#)

[Chương 81: Thức ăn cho chó và đồng đội](#)

[Chương 82: Véo mặt và cãi nhau](#)

[Chương 83: Noãn Noãn](#)

[Chương 84: Xấu xí](#)

[Chương 85: Trật tự trò chơi](#)

[Chương 86: Kỳ tích Noãn Noãn](#)

[Chương 87: Úp mặt vào tường hối lỗi](#)

[Chương 88: Uống rượu và bộc bạch](#)

[Chương 89: Kết thúc](#)

[Ngoại truyện 1: Anh Hồ X Khả Khả](#)

[Ngoại truyện 2: Thẩm Tắc Mộc X Dương Nhân \[1\]](#)

[Ngoại truyện 3: Thẩm Tắc Mộc X Dương Nhân \[2\]](#)

[Ngoại truyện 4: Thẩm Tắc Mộc X Dương Nhân \[3\]](#)

[Ngoại truyện 5: Thẩm Tắc Mộc X Dương Nhân \[4\]](#)

[Ngoại truyện 6: Thâm Tắc Mộc X Dương Nhân \[5\]](#)

[Ngoại truyện 7: Thâm Tắc Mộc X Dương Nhân \[6\]](#)

[Ngoại truyện 8: Thâm Tắc Mộc X Dương Nhân \[7\]](#)

[Ngoại truyện 9: Thâm Tắc Mộc X Dương Nhân \[8\]](#)

[Ngoại truyện 10: Thâm Tắc Mộc X Dương Nhân \[9\]](#)

[Ngoại truyện 11: Thâm Tắc Mộc X Dương Nhân \[10\]](#)

[Ngoại truyện 12: Thâm Tắc Mộc X Dương Nhân \[11\]](#)

[Ngoại truyện 13: Thâm Tắc Mộc X Dương Nhân \[12\]](#)

[Ngoại truyện 14: Thâm Tắc Mộc X Dương Nhân \[13\]](#)

Chương 1: Trái tim thiếu nữ và chiêu thức đơ bản

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Họ tên: Hướng Noãn

Giới tính: Nữ

Chuyên ngành: Kinh tế và quản lý, lớp 20xx, chưa tốt nghiệp

Mã sinh viên: XXXXXXXX

Lý do đăng ký: Tôi có nhiệt huyết và đam mê lớn đối với Thể thao điện tử (1), hi vọng lúc mới vào đại học có thể tham gia xã đoàn Thể thao điện tử, cùng mọi người phát triển xã đoàn Thể thao điện tử. Xin hãy cho tôi một cơ hội, cảm ơn!

(1) Thể thao điện tử (eSports, e-sports, chơi game đối kháng, hay các pro gaming) là hình thức tổ chức cuộc thi chơi điện tử giữa nhiều người chơi, đặc biệt giữa những tuyển thủ chuyên nghiệp.

Trò chơi điện tử đã chơi: Kỳ Tích Noãn Noãn. (2)

(2) Kỳ tích Noãn Noãn (tựa game: 奇迹暖暖, Tiếng Anh: My Miracle Nikki, Tiếng Việt: Ngôi sao thời trang)

....

Thẩm Tắc Mộc nhìn lướt qua đơn trước mặt, cầm bút đánh một dấu gạch chéo đỏ tươi, ném sang một bên. Ở đó, đơn bị gạch chéo đã chắt thành một đồng.

Oai Oai ngồi bên cạnh anh ta, vừa xem tạp chí vừa liếc nhìn Thẩm Tắc Mộc đang vui đùa làm việc. Lúc thấy tên Hương Noãn, Oai Oai chìa tay cầm tờ đơn nào đó, cong ngón tay bần nhẹ một cái, cười trách móc: “Chúng ta phải nhận người này.”

Thẩm Tắc Mộc cúi đầu, dáng vẻ không thêm để ý: “Hả?”

“Người trẻ tuổi, bây giờ tớ không thể không nói cho cậu biết một bí mật.”

Thẩm Tắc Mộc nhìn anh ta một cái.

“Đó là... người đẹp xứng đáng nhận được sự quan tâm. Mặc dù trò chơi duy nhất cô ấy từng chơi là trang điểm cho con gái trở nên xinh đẹp, cô ấy cũng có thể được hưởng thụ đãi ngộ cho nữ thần ở xã đoàn Thể thao điện tử của chúng ta.”

Thẩm Tắc Mộc rất không đồng ý, lắc đầu, lông mày anh tuấn hơi nhíu lại: “Tớ không đồng ý.”

“A, a, bạn học Thẩm Tắc Mộc, có cần tớ nhắc lại cho cậu nhớ không, xã trưởng xã đoàn Thể thao điện tử là tớ! Sao nào, có phải bây giờ cậu đang

vô cùng hối hận bởi vì lúc đầu ngại phiền toái mà không muốn làm xã trưởng không?”

Thẩm Tắc Mộc quăng bút đứng dậy: “Tùy cậu.” Vừa nói vừa đi ra ngoài.

Oai Oai vui vẻ nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh ta: “Đừng quên cuộc họp xã đoàn vào thứ năm nhé.”

.....

Lúc Hương Noãn nhận được thông báo của xã đoàn Thể thao điện tử thì cười đến nổi lòng xuân rạo rục.

Rốt cuộc, cô lại gần Thẩm Tắc Mộc thêm một chút nữa.

Cô biết Thẩm Tắc Mộc lúc còn là sinh viên mới đến đăng ký, Hương Noãn bị lạc đường, vô tình xông vào kí túc xá con trai, Thẩm Tắc Mộc kiên nhẫn dẫn cô về kí túc xá, còn giúp cô lấy chìa khóa.

Thời tiết hôm đó hơi nóng. Cô đi sau lưng anh ta, nhìn một tay anh ta cầm vali đỏ tươi của cô, một tay kia tùy tiện thả xuống. Tầm mắt hướng lên trên, cô thấy mái tóc đen nhánh gọn gàng của anh ta và chút mồ hôi mỏng sau gáy.

Không biết có phải vì xấu hổ hay không, toàn bộ đoạn đường tim cô đập có vẻ nhanh.

Sau đó cô hỏi thăm thì biết được Thẩm Tắc Mộc là đàn anh năm thứ ba, là thành viên của xã đoàn Thể thao điện tử.

Cho nên lúc này cô mới ôm điện thoại cười ngây ngô như vậy, hệt như một thiếu nữ đang mơ mộng.

Ngày thứ năm, Hương Noãn đặc biệt mặc váy trắng mà con trai thường thích nhất, mái tóc dài mềm mại buông xõa trên vai. Đi đến phòng họp, cô mới phát hiện con gái trong xã đoàn nhiều hơn tưởng tượng của cô nhiều, đại khái chiếm một phần ba nhân số, hơn nữa người này so với người kia còn đẹp hơn.

Nhiều cô em xinh đẹp như vậy, không phải là cùng thích Thẩm Tắc Mộc chứ? Ôi ôi, áp lực thật lớn.

Nội dung cuộc họp hôm nay là chào đón thành viên mới. Những người mới lần lượt tự giới thiệu, đến Hương Noãn, cô hơi khẩn trương, vô tình lại bị vấp chân đập đầu, vì vậy lại càng khẩn trương, không nhìn được liếc nhìn Thẩm Tắc Mộc.

Trùng hợp lúc này Thẩm Tắc Mộc cũng nhìn cô, anh ta tựa lưng vào ghế, tư thế có chút lười biếng, hơi nhướng mày. Bất ngờ như vậy khiến cô không kịp đề phòng, ánh mắt cô và anh ta giao nhau, đầu óc Hương Noãn trống rỗng.

Thời gian như ngừng lại, Hương Noãn hoảng hốt nghe thấy có người đang cười.

Xã trưởng Oai Oai thấy cô kìm nén đến mức khuôn mặt đỏ bừng thì dẫn đầu vỗ tay: “Hương Noãn cố gắng lên!”

Hương Noãn khá cảm động.

Nhưng lại hơi giống như đưa đám. Bởi vì... hình như Thẩm Tắc Mộc không nhận ra cô.

Được rồi, nghiêm túc mà nói bọn họ chỉ mới có duyên gặp nhau một lần, anh ta không nhớ cô cũng là chuyện bình thường.

Cuộc họp đã gần kết thúc, xã trưởng Oai Oai kết bạn WeChat với tất cả mọi người. Hương Noãn tìm thấy Thẩm Tắc Mộc trên WeChat, liền gửi lời mời kết bạn.

Ngoài ý muốn, lời mời kết bạn lại nhanh chóng được đồng ý.

Cô còn chưa kịp vui mừng, lại nghe thấy hai bạn nữ bên cạnh khẽ nói: “Anh ấy thêm tớ! Thêm tớ rồi!”

“Tớ cũng vậy. Đàn anh tốt thật đấy.”

Hương Noãn bưng tỉnh, thầm nghĩ chắc Thẩm Tắc Mộc không nhìn kĩ lời mời nên ai mời cũng không từ chối.

Sau khi tan họp, Hương Noãn giúp các đàn anh thu dọn hội trường một chút, vì vậy ở lại đến cuối cùng mới đi. Đi đến cửa, cô nghe thấy Oai Oai nói với Thẩm Tắc Mộc: “Lát nữa cậu làm gì?”

“Tự học.”

“Thời gian này thì tự học làm gì? Đi nào, chúng ta về “mở đen”.” (3)

(3) Mở đen là ngôn ngữ game. Dùng giọng nói hoặc mặt đối mặt để nói chuyện gọi là mở đen. Mở đen khá phổ biến trong cái loại trò chơi như 3C,

Dota, LOL, Vương Giả Vinh Diệu,...

Hương Noãn tò mò hỏi Oai Oai: “Xã trưởng, “mở đen” là gì vậy ạ?”

“Chính là mấy người cùng chơi game chung một chỗ đấy.”

“Vậy sao, mọi người đang chơi trò gì vậy?”

“Vương Giả Vinh Diệu. Em có muốn chơi không, anh mang (4) em theo.” Oai Oai cười một tiếng, nụ cười giống như một đóa hoa cúc lớn.

(4) Mang ở đây ý là chơi cùng nhau, cùng thăng cấp. Những người có kinh nghiệm thường sẽ mang người mới.

Vương Giả Vinh Diệu sao?

Hương Noãn vui vẻ nắm được tin tức quan trọng về Thẩm Tắc Mộc , sau khi về phòng ngủ cô lập tức lên kế hoạch tải trò chơi này.

“Chào mừng đến với Vương Giả Vinh Diệu!”

Âm thanh vang lên thật mạnh mẽ, hệ thống tự động tiến hành hướng dẫn người chơi mới. Hương Noãn chơi theo hướng dẫn một lúc, cảm thấy dù còn hơi mơ mơ màng màng nhưng hình như cũng khá đơn giản?

Nhưng nhanh chóng, cô lại phát hiện nó không hề đơn giản. Hương dẫn kết thúc, cô bắt đầu thực chiến, bị người ta đánh, chết hết lần này đến lần khác. Hơn nữa mỗi lần đều chết không rõ ràng...

“Cái quý gì đây?”

Cô ném điện thoại di động về phía lò sưởi. Nhưng nghĩ đến đây là trò chơi yêu thích của Thẩm Tắc Mộc, cô lại không tìm được nhật điện thoại di động lên.

Không cam lòng, cô lại chơi một ván nữa.

Lần này, cô phát hiện Thẩm Tắc Mộc đang online.

A A A, nam thần lại đang online, dưới tên nam thần lại có chữ “Mời”, đây chính là đang dụ dỗ cô mời mà!

Hương Noãn vô cùng kích động, dè dặt ấn “Mời”.

Sau đó tâm trạng thấp thỏm mong đợi, chờ đối phương đáp lại.

Thẩm Tắc Mộc đồng ý.

Gào khóc, thật hạnh phúc. \\\(^o^)/~

Vừa vào trò chơi, Hương Noãn vô cùng chân chó chào hỏi Thẩm Tắc Mộc.

[Noãn Noãn]: Chào đàn anh.

[Trạch Mộc]:

[Trạch Mộc]: Cậu không phải Oai Oai?

[Noãn Noãn]: Em là Hương Noãn ạ.

[Trạch Mộc]: Tôi ấ sai rồi.

[Noãn Noãn]: Ôi? Vậy làm thế nào bây giờ? Có thể thoát ra không ạ?

Tất nhiên là không thể rồi.....

Thẩm Tắc Mộc không nói gì, Oai Oai hò hét giúp người khác luyện cấp, nếu không phải là Oai Oai quăn lấy anh ta đòi tổ đội, sau khi Thẩm Tắc Mộc đồng ý thì thấy lời mời tổ đội, không biết sao lại đồng ý, kết quả đồng ý sai mất rồi.

Thôi, sai thì đã sai, trò chơi bắt đầu rồi.

Lúc này, tâm trạng Thẩm Tắc Mộc vẫn rất bình tĩnh.

Sau đó anh ta thấy một đồng đội điên cuồng với những hành động chịu chết không thể nào tưởng tượng nổi.

Thẩm Tắc Mộc khá bức bối. Nhìn một lúc, rốt cuộc anh ta không chịu được mới buông lời giễu cợt.

[Trạch Mộc]: Học sinh tiểu học?

[Sơ Yến]: Chào anh chị, năm nay em học năm hai rồi.

[Trạch Mộc]:

Sau đó Thẩm Tắc Mộc phát hiện mình có khả năng dễ dàng tha thứ khá cao. Dù sao cũng là đóa hoa của tổ quốc, mắng trẻ con cũng không tốt, thôi, coi như mình xui xẻo đi.

Ngay cả mấy người còn lại cũng không giều cột công khai nữa.

Trận này đấu rất lộn xộn, đương nhiên kết quả thất bại, Thẩm Tắc Mộc có lợi hại bao nhiêu đi chăng nữa cũng không kéo nổi mấy đồng đội heo.

Sau khi thoát khỏi trò chơi, anh ta nhận được tin nhắn WeChat.

[Noãn Noãn]: Đàn anh giỏi quá!

Tên trong WeChat cũng giống tên trong game, ngược lại khiến anh ta nhận ra dễ dàng.

Một lúc sau, thấy anh ta không trả lời, cô lại gửi tin nhắn.

[Noãn Noãn]: Xin lỗi đàn anh, có phải em chơi rất tệ không ạ...

Biết đối phương muốn nghe lời an ủi, nhưng lúc này Thẩm Tắc Mộc lại bị cô làm cho đau đầu, vì vậy anh ta nói thật: *“Học sinh tiểu học còn mạnh hơn em.”*

Học sinh tiểu học còn mạnh hơn em.

Sự thật này như cơn mưa đầu xối xối thẳng vào Hường Noãn từ mọi phương hướng, cô nản chí ừ ừ: “Vậy sao?”

Không nói chuyện phiếm nữa, cô trở lại trò chơi, nhìn tổng kết chiến tích vừa rồi, sau đó là ID tên “Sơ Yến”, học sinh tiểu học. Quả nhiên điểm còn cao hơn của cô.

Cô mở ảnh của học sinh tiểu học ra, vốn cô muốn tra tài liệu của đối phương, tay lại run một cái, nhấn vào nút kết bạn.

Đối phương đồng ý rất nhanh.

Vừa nghĩ đến chuyện mình không bằng học sinh tiểu học, trong lòng Hương Noãn chua xót. Cô xem thời gian lúc này, cũng gần mười một giờ, vì vậy buồn bã nhấn một tin nhắn cho học sinh tiểu học.

[Noãn Noãn]: Học sinh tiểu học, sao em còn chưa đi ngủ, bố mẹ em không mắng à?

[Sơ Yến]: Tôi không phải học sinh tiểu học.

[Noãn Noãn]: Chính em nói mình học năm hai mà.

[Sơ Yến]: À, là đại học năm hai.

[Noãn Noãn]: Anh là đồ không biết xấu hổ! Có phải anh thấy đóng giả làm học sinh tiểu học sẽ được tha thứ dễ dàng không thế? Sao anh có thể không biết xấu hổ như vậy?

[Sơ Yến]: Cô ồn ào thật đấy.

[Noãn Noãn]: Không phải vì anh không biết xấu hổ à?

[Sơ Yến]: Chơi với tôi.

[Noãn Noãn]: Sao tôi phải chơi với anh?

[Sơ Yến]: Bởi vì cô còn chơi tệ hơn tôi, sẽ rời sự chú ý đi.

[Noãn Noãn]: Anh tránh xa tôi ra.

Quả nhiên Sơ Yến gửi lời mời tổ đội mới. Vốn Hương Noãn muốn từ chối nhưng cô lại do dự. Thẩm Tắc Mộc nói cô không bằng Sơ Yến, đây không phải cơ hội để cô trở mình sao?

Vì vậy Hương Noãn nhấn đồng ý. Chính cô cũng không tin, nhìn xem lúc nữa ai mới tệ nhất.

Để phòng ngừa vạn nhất, Hương Noãn vừa vào trò chơi đã đánh một dòng chữ trên kênh của phe mình...

[Noãn Noãn]: Chào anh chị, năm nay em mới năm nhất.

[Sơ Yến]: ...

Cô nhìn những đồng đội đáp lại rất nhanh.

[Đậu Hà Lan TV anh HỒ]: Lau mắt! Học sinh tiểu học à?

[Đậu Hà Lan TV anh Hổ]: Học sinh tiểu học đừng đến đây, cầu xin em, anh đang truyền hình trực tiếp một trăm trận thắng liên tiếp.

[Đậu Hà Lan TV anh Hổ]: Quỳ lạy.

[Sơ Yến]: Tiểu học năm nhất đánh chữ thật là nhanh.

[Đậu Hà Lan TV anh Hổ]: Sao cơ?

[Đậu Hà Lan TV anh Hổ]: Không đúng, không thể nhanh như vậy được, tiểu học năm nhất mới có mấy tuổi?

[Đậu Hà Lan TV anh Hổ]: Mẹ nó! Ông đây suýt nữa bị lừa! Cái gì mà đóng giả làm học sinh tiểu học chứ?

[Noãn Noãn]: Khụ khụ...

[Đậu Hà Lan TV anh Hổ]: Quả nhiên là giả vờ làm học sinh tiểu học.

[Noãn Noãn]: Em xin lỗi.

[Đậu Hà Lan TV anh Hổ]: Trời ơi, lần đầu tiên tôi thấy chiêu thức dơ bẩn như thế này. Đồ không biết xấu hổ!

[Noãn Noãn]: QAQ

[Sơ Yến]: Không biết xấu hổ.

~~~ Đôi lời của Mạc Y Phi: Nói trước là Thâm Tắc Mộc không phải nam chính đâu, để đề phòng mọi người đứng sai đội =))

Chương 2: Chuyên mục bát quái và vòng tròn bạn bè

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lúc này Hương Noãn chỉ một lòng muốn đập chết Sơ Yến.

Cô còn không biết hành động đóng giả làm học sinh tiểu học của cô còn bị bao nhiêu người nhìn thấy.

Sáng ngày thứ hai, Hương Noãn chỉ có một tiết. Sau khi tan học, cô đến thư viện, mở sách toán cao cấp rồi lấy hộp bút đê lên. Dọn xong, cô lấy ra một cái bút đánh dấu tốt nhất trong hộp bút.

Sau đó, cô bắt đầu dùng điện thoại di động lên Baidu tìm kiếm: “Công lược Vương Giả Vinh Diệu”.

Từ đầu đến cuối Hương Noãn đều cho rằng mình có khả năng tiềm tàng, sở dĩ cô đánh không tốt vì cô chưa chơi quen.

Không biết cô lấy đâu ra sự tự tin lớn như vậy, chắc là ở độ sâu tầm quần áo trên 90% của cô trong Kỳ Tích Noãn Noãn.

Cô bạn cùng phòng Mẫn Ly Ly ngồi bên cạnh cô, đang giở xem quyển tiểu thuyết tên là “Em không vào địa ngục thì ai vào”. Mẫn Ly Ly có một

khuôn mặt chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay mà nhiều người hâm mộ, trên sống mũi có đeo một cặp kính đen. Lúc này Mẫn Ly Ly vừa đọc sách vừa cười, nhìn một lúc lại nghiêng đầu sang xem Hường Noãn đang làm gì.

“Sao lại là Vương Giả Vinh Diệu? Cậu tẩu hỏa nhập ma rồi à Noãn Noãn?” Mẫn Ly Ly không nhịn được muốn nôn, lại đẩy mắt kính to của cô nàng theo thói quen, mắt kính khá là lớn, trông y hệt như làm theo yêu cầu cho một con voi.

Hường Noãn: “Ha ha ha ha ha.”

“...” Nói thật Mẫn Ly Ly lại cảm thấy hoảng sợ.

Hường Noãn phát hiện một phần mềm tốt, gọi là trợ thủ của Vương Giả Vinh Diệu, bên trong vô cùng phong phú, cái gì cần đều có cả.

Sau khi cô cài đặt phần mềm, tùy tiện lật xem từng mục, không vội xem công lược mà tìm đến chuyên mục bát quái.

Chuyên mục bát quái hôm này lên top chính là:

“Chiêu dự phòng mới trong Vương Giả Vinh Diệu! Học chiêu này xong cũng không sợ bị đồng đội mắng.”

Oa, đây đúng là thứ cô đang cần gấp, vì vậy cô nhanh nhẹn ấn vào.

Bài viết này nói, trong lúc Đậ Hà Lan TV đang truyền hình trực tiếp, có một người tên là anh Hồ. Vì muốn thu hút người xem, anh Hồ làm hoạt động trực tiếp 100 lần thắng liên tiếp, nếu như chiến thắng bị gián đoạn thì sẽ rút thăm để tặng một phần quà lớn. Ngày hôm qua, đúng trận đầu tiên

của chuỗi 100 trận thắng liên tiếp, anh Hồ gặp phải một đồng đội tự xưng là “học sinh tiểu học”, nhưng nhanh chóng bị anh Hồ nhanh trí vạch trần. Quá trình này có hơn 13 ngàn người đang trực tuyến xem được.

Anh Hồ và những người hâm mộ đang xem truyền hình trực tiếp đều nhất trí cho rằng mục đích người chơi tên “Noãn Noãn” này giả vờ làm học sinh tiểu học vì mình chơi quá kém nên sợ đồng đội chỉ trích. Mà sau khi kết thúc trận đấu, chiến tích của Noãn Noãn phải nói là vô cùng cay mắt, cũng chính là bằng chứng cho quan điểm này...

Hương Noãn chưa xem xong đã thoát ra ngoài, sau đó rời khỏi chuyên mục bát quái.

Ôi, sao lại trùng hợp như vậy?

Cô vô cùng xấu hổ, mặt cũng bắt đầu nóng bừng.

Mẫn Ly Ly vô cùng tò mò: “Sao chơi trò chơi mà mặt cậu lại đỏ như vậy? Cậu đang chơi trò chơi tình dục sao Noãn Noãn?”

“Không phải...”

...

Buổi trưa, Hương Noãn vô tình gặp Thẩm Tắc Mộc ở phòng ăn.

Lúc ấy, cô đang xếp hàng mua sườn xào chua ngọt với Mẫn Ly Ly. Hương Noãn thích ăn sườn xào chua ngọt với dưa, Mẫn Ly Ly thì thích ăn sườn. Hương Noãn lo lắng sườn xào chua ngọt bị lấy hết, cô cố hết sức

rướn lên nhìn, đột nhiên nghe thấy có người gọi cô ở đằng sau: “Hương Noãn.”

Cô quay đầu, thấy xã trưởng Oai Oai và Thăm Tắc Mộc đứng bên cạnh anh ta.

“Chào xã trưởng.” Cô cười chào Oai Oai, ánh mắt giống như lơ đãng lướt qua Thăm Tắc Mộc rồi nhanh chóng tránh đi, nhỏ giọng nói: “Chào đàn anh Thăm.”

Xung quanh rất ồn ào, không biết anh ta có nghe được không.

Thăm Tắc Mộc nhẹ nhàng nghiêng đầu, giống như nhớ ra cái gì: “Học sinh tiểu học?”

Hương Noãn: =_ =

Thế mà nam thần lại xem chuyên mục bát quái, sao anh ta lại có thể xem chuyên mục bát quái được chứ, không phù hợp với khí chất nam thần tí nào!

“Kỹ thuật diễn cần luyện tập thêm.” Thăm Tắc Mộc lại nói thêm một câu, nhìn vẻ mặt Hương Noãn như ăn phải ruồi, anh ta liền có cảm giác hài lòng.

Ngược lại anh ta không có ý kiến gì với Hương Noãn, chẳng qua chỉ là một hồ game thôi, không đến nỗi kết thù. Có điều nhìn người khác tự rơi vào trong hố, dù sao cũng thấy thoải mái.

Thẩm Tắc Mộc bưng đĩa thức ăn, đôi chân dài từ từ bước đi tìm chỗ ngồi. Oai Oai đi bên cạnh anh ta không hiểu lắm, hỏi: “‘Học sinh tiểu học’ là cụm từ mới phổ biến sao?”

“Không phải.”

“Tớ nói này, Hương Noãn làm gì giống học sinh tiểu học, người ta rõ ràng là nữ thần.” Oai Oai lăm bằm, lại nhớ tới một chuyện, nhẹ nhàng huých cánh tay Thẩm Tắc Mộc, cười nói: “Tớ nghe nói Hương Noãn cũng chơi Vương Giả Vinh Diệu, như thế nào, cậu có hứng thú mang cô ấy theo không?”

“Nếu như mỗi thành viên xã đoàn đều cần tớ mang theo, không phải tớ sẽ mệt chết à?”

“Cô ấy không giống, cô ấy đẹp mà.”

“Cho nên?” Khi Thẩm Tắc Mộc nói ra hai chữ này thì lơ đễnh như ong mày.

Oai Oai đột nhiên nghĩ, không thiếu mỹ nữ theo đuổi Thẩm Tắc Mộc, cho nên bây giờ sắc đẹp cũng không thể trở thành lý do để mang người....

Suy nghĩ thì thấy Thẩm Tắc Mộc lúc nào cũng có người đẹp vây quanh, còn Oai Oai thì chỉ có năm ngón tay găng bó, không tránh khỏi có chút chua xót. Vì vậy anh ta đau lòng chế giễu: “Nhiều bạn nữ theo đuổi cậu như vậy, sao tớ chẳng thấy cậu yêu đương gì? Tớ biết rồi, cậu muốn làm gay đúng không? Ha ha ha.”

Thẩm Tắc Mộc như ong mày, nghiêng người nhìn anh ta.

Ánh mắt quét qua khiến Oai Oai sợ run: “Cậu... không phải cậu muốn xuống tay với anh em đấy chứ?”

“Coi như là gay tở cũng phải lựa chọn kĩ càng, người như cậu, tở muốn cũng không xuống tay được.”

Oai Oai cảm giác mình bị sỉ nhục. Anh ta đứng nguyên tại chỗ, oán giận nhìn bóng lưng Thẩm Tắc Mộc đã đi xa: “Được thôi! Chúng ta tuyệt giao.”

Hai bạn nam thẳng nào đó tuyệt giao được một buổi chiều, đến tối lại hợp lại.

Buổi tối lúc Hương Noãn đăng nhập trò chơi, phát hiện có rất nhiều bạn WeChat mời cô chơi game.

Cô vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Hương Noãn nói với Mẫn Ly Ly: “Chẳng lẽ bọn họ phát hiện ra thiên phú của tở? Xem ra bọn họ rất tinh mắt.”

Mẫn Ly Ly dờ khóc dờ cười: “Cậu ngấm mình trong gương có được không, không phải là bọn họ đến vì vẻ ngoài xinh đẹp của cậu à, mục đích rất đơn thuần, cậu đừng nghi ngờ.”

Hương Noãn cảm thấy tất cả mọi người đều sẽ không nông cạn như vậy.

Đang suy nghĩ, lại có lời mời tổ đội.

Thấy xã trưởng Oai Oai, cô liền nhấn đồng ý.

Vào đội ngũ cô mới phát hiện, Thẩm Tắc Mộc cũng ở đây. Cô nhìn ID của anh ta, thờ nhẹ, tim cũng đập nhanh hơn.

Sau đó cô nghĩ đến chuyện buổi trưa thì hơi lúng túng.

Từ đầu đến cuối Thẩm Tắc Mộc vẫn không nói lời nào, giống như không nhận ra cô.

Hôm nay biểu hiện của Hương Noãn cũng không khác gì hôm qua, không tự tìm chết thì cũng chết trên đường. Mẫn Ly Ly ở bên cạnh ngồi đọc sách, thỉnh thoảng lại liếc nhìn màn hình điện thoại di động của Hương Noãn. Một lúc sau, Mẫn Ly Ly nói: “Noãn Noãn, sao cậu không chỉnh màn hình sáng lên?”

Hương Noãn giải thích: “Bởi vì tớ chết nên màn hình tối đi, đợi tớ sống lại thì sẽ ổn thôi.”

Mẫn Ly Ly thắc mắc: “Vậy à, sao tớ không thấy màn hình cậu sáng bao giờ?”

“Thôi, cậu đừng nói chuyện phiếm với tớ.” Hương Noãn cảm thấy thật bất tiện, đẩy cái đầu nhỏ của cô bạn ra.

Oai Oai phối hợp với Thẩm Tắc Mộc mở một cuộc tàn sát, Hương Noãn nhìn tin tức quân bạn bị giết liên tục hiện lên trên màn hình, cô lại nhìn chiến tích của mình mà vô cùng cảm thấy hối lỗi, nói một câu ở trên kênh đội ngũ.

[Noãn Noãn]: Xin lỗi, em gây trở ngại cho mọi người rồi.

[Oai A Oai]: Không sao, em phụ trách tỏ ra dễ thương là được rồi.

Hương Noãn nhìn câu nói kia, cảm thấy thật thất bại. Cô cúi đầu thở dài.

Mẫn Ly Ly: “Cậu thế nào rồi? Sao giọng cậu lại giống như một bác nông dân nhìn thấy thu hoạch cả năm của mình bị lợn phá thế...?”

“Cậu nói xem, có phải trong mắt người khác, vĩnh viễn tớ chỉ có thể làm bình hoa vô dụng không?” Hương Noãn hỏi Mẫn Ly Ly.

“Cậu phải biết thỏa mãn chứ. Phần lớn mọi người đều chỉ là đồ vô dụng, ít nhất cậu còn là bình hoa.”

“Cậu thật sự biết cách an ủi người khác.” Hương Noãn muốn nôn.

Trò chơi kết thúc, Hương Noãn nằm thẳng trên giường. Xã trưởng Oai Oai lại gửi lời mời tổ đội, cô liền từ chối.

Sau đó, cô gửi một tin nhắn cho xã trưởng Oai Oai: *“Cảm ơn xã trưởng đã mang em, em còn chưa chơi quen lắm, trước tiên em muốn tự nghiên cứu. ^o^”*

Trong kí túc xá, Oai Oai nhìn thấy tin nhắn của Hương Noãn, sờ cằm suy nghĩ một chút rồi nói với Thẩm Tắc Mộc ở bên cạnh: “Sao tớ lại cảm giác Hương Noãn không mấy vui vẻ nhỉ?”

Thẩm Tắc Mộc không nhịn được nói: “Lần sau mang theo em gái nào thì đừng gọi tớ.” Nhất là anh ta không muốn nhìn thấy cái hố game đầy lần nào

nữa.

Oai Oai liếc mắt nhìn anh ta, sắc mặt lạnh lùng: “Cậu nói xem, hay cậu làm mất lòng cô ấy nên cô ấy không vui?”

“Tớ chưa nói một câu nào.”

Thẩm Tắc Mộc đuổi Oai Oai rồi thoát khỏi trò chơi, suy nghĩ một chút, xem lại ghi chép nói chuyện phiếm với hồ game hôm qua.

“Xin lỗi, đàn anh, có phải em chơi rất tệ không ạ....”

“Học sinh tiểu học còn mạnh hơn em.”

À...

Hình như.... có phần hơi quá đáng?

Thẩm Tắc Mộc do dự một chút, không biết có nên nói lời xin lỗi với cô hay không, nhưng do dự chỉ kéo dài đúng một giây, anh ta đã bỏ suy nghĩ này đi.

Anh ta tình nguyện để lại ấn tượng cay nghiệt vô tình với người khác.

Bởi vì muốn được yên tĩnh.

....

Ở bên này, sau khi Hương Noãn từ chối lời mời tổ đội của Oai Oai, tâm trạng sa sút. Cô nhàm chán mở danh sách bạn bè.

Danh sách bạn bè xếp hạng theo thực lực, trong đó Hương Noãn chính là kẻ đội sổ, đứng ở dưới cuối cùng. Mà thứ hai từ dưới đếm ngược lên là tên Sơ Yến không biết xấu hổ ngày hôm qua.

Lúc này Sơ Yến cũng online.

Hương Noãn gửi cho anh một tin nhắn.

[Noãn Noãn]: Chào buổi tối, học sinh tiểu học.

[Sơ Yến]: Học sinh tiểu học, chào buổi tối.

[Noãn Noãn]: Chơi không?

[Sơ Yến]: Được.

[Noãn Noãn]: Quả nhiên, hố game chỉ có thể chơi với hố game.

[Sơ Yến]: Cô nói ai là hố game?

[Noãn Noãn]: Anh đó ~

Lúc cô đánh hai chữ này, cặp mắt xinh đẹp nheo lại đầy vẻ xảo quyệt.

Mẫn Ly Ly lén nhìn cô, thầm nghĩ: “Cười dâm đãng như thế, còn nói không phải trò chơi tình dục?”

Bên kia Sơ Yến im lặng một lúc, Hương Noãn lại cho rằng trái tim anh làm bằng pha lê.

Một lúc sau, Sơ Yến trả lời: “*Lần đầu tiên tôi chơi trò chơi này.*”

[Noãn Noãn]: Trùng hợp thật, tôi cũng chơi lần đầu.

[Noãn Noãn]: Vậy chúng ta cùng nhau phấn đấu từ tay mơ bước lên đỉnh cao đi!

[Sơ Yến]: Được thôi.

Ồ, có vẻ còn rất miễn cưỡng...

Hai người hợp thành một đội, mặc dù Hương Noãn vẫn chịu chết như trước nhưng lần này tâm trạng thả lỏng, hoàn toàn không có áp lực như khi đối mặt với Thẩm Tắc Mộc.

Đánh mấy trận, đột nhiên Sơ Yến gửi tin nhắn hỏi cô tên WeChat.

[Noãn Noãn]: Chúng ta mới quen nhau hai ngày, tôi cảm thấy nên dè dặt một chút.

[Sơ Yến]: Chỉ là gửi một bức ảnh thôi.

[Noãn Noãn]: Được rồi.

Trong ảnh là một con mèo mập mặc quần áo giống như Hoàng đế nhà Thanh, nó ngồi chồm hể, chân trước ôm một cái quạt, một cái móng khác đặt lên cổ tay người. Nét mặt mèo rất nghiêm túc, nhìn vô cùng ngang ngược.

Bên cạnh mèo có dòng chữ: Đờ trể đứng dậy thì trể còn đưa.

Lỗ mũi Hương Noãn phậ phồng, quay lại nói với anh một câu: “*Anh đi chết đi!*” sau đó xóa WeChat của anh.

Sơ Yến không biết xấu hổ lại nhấn thêm cô.

Từ chối.

Lại thêm lần nữa.

Lại từ chối.

Trở về trò chơi, cô thấy anh nhăn lại.

[Sơ Yến]: Đừng làm loạn, nhấn thêm đi.

Anh lại gửi lời mời kết bạn WeChat lần nữa, Hương Noãn suy nghĩ, mình là người con gái dịu dàng độ lượng nên đành ấn đồng ý.

Sau khi thêm bạn, cô hơi tò mò, mở danh sách bạn bè của người này ra.

Vòng tròn bạn bè của Sơ Yến...Ặc, một lời khó nói hết...

Chương 3: Tôm hùm và bệnh thần kinh

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Ở bên dưới là bài đăng của Sơ Yển trong vòng tròn bạn bè:

Ngày 16 tháng 10: Ăn bánh bao và rau cải chấm muối ớt trong một tuần liên tục thì sẽ có cảm giác gì? (ảnh bánh bao)

Ngày 8 tháng 10: Đói, muốn cướp. (Ảnh mèo hoang ăn lòng nướng)

Ngày 26 tháng 9: Không có tiền mua đồ mới, mình phải may một chút. (Ảnh áo T shirt bị thủng)

....

Hương Noãn cảm thấy không thể tin nổi. Trong vòng tròn bạn bè của mình, cô thấy khá nhiều cảnh khoe gia cảnh giàu có, lần đầu tiên nhìn thấy có người khoe nghèo. Hơn nữa xem giọng điệu Sơ Yển thì có vẻ không buồn phiền hay bất đắc dĩ gì với cảnh nghèo khó, ngược lại... hình như lại thấy rất tự hào?

Hình như anh rơi xuống từ hành tinh nào đó không bình thường...

Hương Noãn rất tò mò, muốn hỏi xem Sơ Yến rốt cuộc là người thế nào, nhưng nghĩ lại đây là chuyện riêng của người ta, cô cũng chỉ là bạn trên mạng mới quen hai ba ngày, không nên hỏi thăm nhiều quá, vì vậy liền kiểm chế, mặt không đổi sắc quay trở lại trò chơi.

Trong trò chơi, Sơ Yến nói với Hương Noãn: *“Mai tôi có việc, cô tự chơi đi.”*

Hương Noãn lại nghĩ, ngày mai là thứ bảy, Sơ Yến lại nghèo như vậy, chắc là đi làm thêm. Vì vậy cô liền nói: *“Được rồi.”*

Sơ Yến lại nói: *“Mai cô đánh cùng với máy ấy, đừng đánh tổ đội.”*

[Noãn Noãn]: Tại sao?

[Sơ Yến]: Tránh gieo họa cho người khác, còn tích đức.

[Noãn Noãn]: Anh đi chết đi...

Hương Noãn hơi chột dạ. Quả thật cô đánh tổ đội sẽ bị đồng đội mắng, đi chung với Sơ Yến mặc dù vẫn bị đồng đội mắng, nhưng ít ra không có cảm giác cô đơn...

Hai người chơi game đến 10 giờ, Hương Noãn hỏi Sơ Yến: *“Ngày mai anh không phải dậy sớm đi làm thêm à?”*

[Sơ Yến]: Tôi không làm thêm.

Hương Noãn cảm thấy nghi ngờ, vội hỏi: *“Vậy mai anh làm gì?”*

[Sơ Yến]: Đi lấy học phần thực hành.

[Noãn Noãn]: Vậy anh....

Sao anh có thể sống đến tận bây giờ?... Cô rất muốn hỏi, nhưng lại lo lắng mình xúc phạm người ta.

[Sơ Yến]: Tôi làm sao?

[Noãn Noãn]: Không có gì.

[Sơ Yến]: Chờ một chút, tôi đi lấy bữa ăn khuya.

[Noãn Noãn]: Thật hâm mộ người có bữa ăn khuya.

[Sơ Yến]: Đói không?

[Noãn Noãn]: Đói.

[Sơ Yến]: Có muốn ăn tôm hùm không?

[Noãn Noãn]: Muốn ~

[Sơ Yến]: Tôi đang ăn này.

[Noãn Noãn]: Ha ha tôi không tin, có phải tôm hùm màu trắng, ăn cùng với rau cải chấm muối ớt không?

[Sơ Yến]:

Mấy phút sau Sơ Yến vẫn chưa trả lời, trong lúc Hường Noãn nghĩ là anh đang tức giận, anh liền gửi một hình ảnh.

Tôm hùm đỏ rực ở bên trong hộp thức ăn, một nửa ngâm trong nước sốt, màu sắc thơm ngon khiến cho người khác phải chảy nước miếng.

Nhất là lại vào đêm khuya như vậy.

Hường Noãn vừa thèm vừa thấy nghi ngờ, không tự chủ liếm môi, cô hỏi: *“Anh có tiền mua tôm hùm ăn, sao phải nói trên vòng tròn bạn bè là hàng ngày đều gặm bánh bao?”*

[Sơ Yến]: Đang chơi thôi.

....

Lâm Sơ Yến tựa vào ghế ở trong phòng ngủ, một tay cầm điện thoại di động, đánh xong ba chữ kia thì ngẩng đầu lên, thấy tôm hùm mình vừa nói đã vơi đi mấy con.

Đám người trong phòng ngủ kia chính xác là một bầy sói đói.

Lâm Sơ Yến: “Để dành cho tớ một ít.”

Ở phương diện giành giật đồ ăn, Lâm Sơ Yến vẫn luôn yếu thế... Anh ăn cái gì cũng quá chậm.

Trịnh Đông Khải tay trái tay phải đều cầm đồ ăn, ăn đến môi cũng đỏ, vừa ăn vừa hỏi Lâm Sơ Yến: “Sao cậu không mua thêm?”

Trịnh Đông Khải là bạn học cấp 3 với Lâm Sơ Yến kiêm bạn cùng phòng ở đại học. Anh ta nhuộm tóc, đeo vòng cổ y như vòng cổ chó, suốt ngày ăn mặc lộng lẫy, ý đồ hấp dẫn ánh mắt của người khác phái.

Lúc này, Lâm Sơ Yến không để ý đến Trịnh Đông Khải, nhìn lướt qua điện thoại di động, thấy Hướng Noãn đang gào thét gửi đến một chuỗi dấu chấm lửng.

Trịnh Đông Khải lại nói: “Sơ Yến, có thể cho tớ mượn ít tiền được không, tớ tiêu hết tiền sinh hoạt tháng này rồi.”

“Được thôi, chờ ngày mai tớ đi hiến tinh trùng đã.”

“Khụ khụ...” Trịnh Đông Khải liền sặc, ho khan một trận, ho xong rồi vỗ ngực: “Không cần, thân thể của cậu quan trọng nhất.”

Hai bạn cùng phòng còn lại là Mao Mao Cầu và Đại Vũ, vẻ mặt như bị ghen.

Một lúc sau, Trịnh Đông Khải lại thở dài, đau khổ nói: “Thật nhớ nhung những năm tháng cấp 3 có thể vay tiền sinh hoạt của cậu.”

Lâm Sơ Yến cũng thấy đau khổ: “Tớ cũng vậy.”

Hồi cấp 3, tiền của anh giống như hệ thống cung cấp nước vậy, cứ vặn lại chảy ra, tiêu bao nhiêu cũng không hết.

Bây giờ thì thế nào.... Ôi.

Đang thương cảm, anh chợt nghe thấy có người nói ngoài hành lang: “Đánh mạt chược ba thiếu một, có ai không?”

Lâm Sơ Yển nhanh chóng kéo cửa ra nói vọng vào hành lang: “Cho tở một chân!”

“Lâm Sơ Yển?”

“Đúng. Là tở.”

“CÚT!!!”

.....

Lâm Sơ Yển lại càng đau buồn.

Năm học trước anh đánh mạt chược rất thuận lợi, thắng được khá nhiều tiền sinh hoạt, học kì này... Bị tất cả những người yêu thích mạt chược trong trường tẩy chay. Nghe nói cả những người yêu thích đấu địa chủ (1), nghe thấy tin đồn cũng bắt đầu tẩy chay.

(1) Đấu địa chủ: Một kiểu chơi bài tú lơ khơ khá phổ biến của Trung Quốc. Trò chơi cần ít nhất 3 người chơi, dùng bộ bài 54 lá, một trong số đó làm địa chủ, còn lại hai người sẽ hợp thành một phe. Hai bên chiến đấu và bên nào hết bài trước sẽ thắng.

Trịnh Đông Khải nói: “Sơ Yển, sao cậu không kiếm việc làm thêm?”

“Sao cậu không đi làm thêm?”

“Bố mẹ tớ sẽ không cắt tiền sinh hoạt của tớ để rèn luyện tớ sống độc lập đâu, ha ha ha...” Trịnh Đông Khải vừa nói vừa thấy há hê. Anh em là anh em, bình thường dựa vào cái mặt mà Lâm Sơ Yển hấp dẫn quá nhiều ánh mắt con gái, khiến Trịnh Đông Khải dù làm thế nào cũng không thoát khỏi kiếp độc thân nên trong lòng không thể tránh được có chút oán hận nho nhỏ.

Trong lòng Mao Mao Cầu và Đại Vũ đều nghĩ như vậy, cho nên cũng thấy buồn cười.

Ba thằng con trai ngồi một chỗ cười hô hố trông có phần thô bỉ.

Lâm Sơ Yển rút một cái kéo trong ống đựng bút, ra hỏi bọn họ: “Kéo của tớ đẹp không?”

“Cậu có ý gì...”

“Để tớ bóc tôm cho các cậu....”

“Ha ha nếu bọn tớ nói không thì sao?”

“Chờ lúc các cậu ngủ, tớ sẽ giúp các cậu cắt cậu em nhỏ ở dưới.”

“Cái quái gì, cậu nghĩ bọn tớ tin à ha ha ha.”

“À...”

Khuôn mặt Lâm Sơ Yển rất đẹp lại nho nhã, khí chất sạch sẽ anh tuấn. Lúc này lại nổi bật dưới ánh đèn màu trắng, gương mặt có phần tái nhợt, tương phản mạnh mẽ dưới ánh sáng, tựa như dãy núi yên lặng dưới ánh nắng mặt trời chói chang, đôi mắt vừa đen vừa sáng giống như nhuốm một thứ ánh sáng lạ thường. Không thấy khí chất đẹp đẽ đâu nữa, ngược lại cảm thấy hơi u ám.

Thiếu niên nhếch miệng cười, môi đỏ răng trắng, tà ma biến thái.

Hai chân Trịnh Đông Khải mềm nhũn, suýt thì quỳ xuống.

Đệt!!!! Thật đáng sợ. Chịu đựng chịu đựng! A a a a... mặc dù không tin tưởng cho lắm... Nhưng nếu quả thật xảy ra thì cậu em nhỏ sẽ một đi không trở lại.

Ba đứa bạn cùng phòng đều suy nghĩ giống nhau, vì vậy bọn họ như bị quỷ nhập vào người, nhất trí bắt đầu ngồi bóc tôm.

Cuối cùng Lâm Sơ Yển chậm rãi ăn con tôm mà bạn cùng phòng cố gắng hiển, vẻ mặt kỳ quái hỏi: “Kiểu uy hiếp như thế này mà các cậu cũng tin. Ngu ngốc.”

Các bạn cùng phòng: Khốn khiếp! T_T

Lâm Sơ Yển vừa ăn tôm, lại thấy màn hình di động sáng lên. “Noãn Noãn” gửi cho anh một tin nhắn.

[Noãn Noãn]: Anh nói cho tôi biết được không?

[Sơ Yển]: ?

[Noãn Noãn]: Tại sao anh lại đăng lên vòng tròn bạn bè như vậy? Tôi muốn biết.

[Sơ Yến]: Cô hãy nói “Sơ Thần rất mạnh, tôi đầu hàng” đi.

[Noãn Noãn]: Sơ Thần rất mạnh, tôi đầu hàng.

[Sơ Yến]: Làm người phải có khí phách.

[Noãn Noãn]: Nói đi nói đi.

[Sơ Yến]: Đăng cho bố mẹ nhìn.

Hương Noãn nhìn thấy lời này, trong đầu liền bật ra một bóng đèn lớn.

[Noãn Noãn]: Anh đúng là không biết xấu hổ. Trước mặt bố mẹ già vờ đáng thương vì muốn lấy nhiều tiền sinh hoạt hơn đúng không? Quả là một chiêu thức dơ bẩn.

[Sơ Yến]: Không có tiền để sống.

[Noãn Noãn]: Anh lừa ai hả? Tôi khinh thường anh.

[Sơ Yến]: Tôi nói thật.

[Noãn Noãn]: Bịa đặt, kỹ thuật diễn của anh tốt thật đấy, lần đầu tiên tôi thấy một người mặt dày không biết xấu hổ lại diễn xuất đỉnh như vậy. Bội phục bội phục (Ôm quyền).

[Sơ Yến]: ...

Hương Noãn cảm thấy Sơ Yến không biết xấu hổ nhưng lại là người rất thông minh.

Chiêu giả vờ đáng thương để lừa tiền này có vẻ rất đáng tin.

Cho nên cô cũng muốn thử một chút xem hiệu quả như thế nào.

Cô lấy một tấm ảnh trên vòng tròn bạn bè của Sơ Yến, suy nghĩ một chút, dứt khoát lấy luôn, ngay cả nội dung cũng sao chép lại.

Ha ha ha, cô tự khinh bỉ bản thân.

Có thể bởi vì kích động nên lúc cô đang không để ý khoanh vùng bạn bè, vì thế toàn bộ bạn bè trong vòng đều thấy được.

Chính cô cũng không biết.

Mười một giờ đêm, sau khi Thẩm Tắc Mộc làm xong bài tập, anh ta ngẩng đầu cầm cốc nước, tay còn lại cầm điện thoại dạo vòng tròn bạn bè, đúng lúc thấy Hương Noãn đăng:

Đói, muốn cướp (ảnh mèo hoang ăn lòng nướng)

Sặc.

Thẩm Tắc Mộc vô tình phun sạch nước lên sách vở.

Cô gái kia... Thẩm Tắc Mộc hồi tưởng dáng vẻ của Hương Noãn, nhìn bề ngoài có vẻ dịu dàng ít nói, thì ra lại bị bệnh thần kinh.

Chương 4: Hộp báu hình vuông và con chim không tước

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Buổi sáng, Lâm Sơ Yến đi đến hội trường đúng giờ, người trong hội học sinh đã chạy trước chạy sau để chuẩn bị. Tối hôm nay tổ chức dạ tiệc chào đón tân sinh viên, bây giờ là ban ngày, đang diễn tập.

Trưởng ban tổ chức thấy Lâm Sơ Yến thì mỉm cười hài lòng: “Lâm Sơ Yến, hôm nay cậu rất đẹp trai.”

“Cảm ơn.” Lâm Sơ Yến vừa nói vừa nhìn lướt qua trang phục và đạo cụ của mình. Áo sơ mi trắng và âu phục đen, áo hơi rộng, quần lại khá ngắn, mặc như vậy y hệt như tên thực tập sinh nghèo mới làm nghề bảo vệ, không biết đẹp trai ở chỗ nào nữa.

Mà trang phục bảo vệ và đạo cụ này cũng là đi mượn.

Cũng may trong trường không phổ biến nhiều âu phục, đối với tạo hình nghiêm túc như vậy, học sinh có vẻ rất thích, giống như trang phục biểu diễn... Cho nên trưởng ban tổ chức mới không nhận ra có gì không thích hợp.

Trưởng ban tổ chức nói: “Tiết mục của cậu vừa sửa lại, cậu là người cuối cùng.”

Lâm Sơ Yến cảm thấy kỳ quái: “Độc tấu piano, hạ màn?”

“Đúng vậy. Xin cậu hãy có lòng tin với sức quyến rũ của mình.”

Lâm Sơ Yến thấy sao cũng được, dù sao anh chỉ muốn kiếm học phần thực hành.

Bởi vì thứ tự tiết mục bị điều chỉnh, cho nên tiết mục anh diễn tập từ trước cũng biểu diễn sau. Trong lúc nhàm chán chờ đợi, anh nhờ trưởng ban tổ chức chụp cho mình một bức ảnh toàn thân.

Trưởng ban tổ chức có vẻ rất hiểu biết, chụp từ dưới lên trên, lấy được toàn bộ đôi chân dài của anh, cùng lúc đó, một đoạn gấu quần ngắn không tránh được mà rơi vào trong ống kính.

Trưởng ban tổ chức nhìn hình, lắc đầu: “Vẻ mặt này của cậu không tốt, nhìn rất giống dân tệ nạn, để tớ chụp lại cho cậu một tấm khác.”

“Không sao, cái này rất tốt.” Lâm Sơ Yến khá hài lòng, anh gửi tấm ảnh này cho mẹ.

Mẹ nhanh chóng gọi điện thoại đến, vừa kết nối, mẹ Lâm liền nói: “Bố con muốn mẹ hỏi con một chút, có phải con bị lừa gạt vào đội bán hàng đa cấp nào đó không?”

“Không phải. Tối nay con biểu diễn một tiết mục, bố mẹ có muốn đến xem một chút không?”

Đầu điện thoại bên kia im lặng một lúc, hình như mẹ Lâm muốn nói xin lỗi: “Bố mẹ... không qua đây được, hôm nay là ngày kỉ niệm kết hôn của bố mẹ.”

Tất nhiên Lâm Sơ Yến biết hôm nay là ngày kỉ niệm kết hôn của bố mẹ.

Anh cố ý thờ dài, giọng nói dường như rất tủi thân: “Vậy con chúc bố mẹ ngày kỉ niệm kết hôn vui vẻ nhé!”

Đầu bên kia không có tiếng động, Lâm Sơ Yến nghĩ chắc bọn họ đang bàn bạc. Quả nhiên, không quá một phút mẹ Lâm nói: “Bố con nói hôm nay có thể gửi cho con một bao lì xì.”

“Vâng.” Lâm Sơ Yến đáp, lông mi nhẹ nhàng rủ xuống.

Mẹ Lâm nói nhỏ: “Mẹ nói cho con, bao lì xì nhiều nhất là một ngàn, mẹ đã cố hết sức rồi.”

“Cảm ơn mẹ.”

Nếu như Lâm Sơ Yến mặc cả, mẹ Lâm sẽ không dễ tính như vậy, bây giờ thấy biểu hiện của anh ngoan ngoãn nên bà mềm lòng, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Quần áo con lấy ở đâu ra?”

“Con mượn của lớp trưởng.”

“Lúc biểu diễn con sẽ mặc bộ này?”

“Vâng.”

“Con biểu diễn lúc mấy giờ?”

“Buổi tối bảy giờ là bắt đầu.”

“Con mặc bộ này không vừa người, trả lại cho lớp trưởng đi. Mẹ sẽ bảo người lấy cho con một bộ trước kia của con.”

“Vâng, mẹ à, có thể phối hợp giúp con một chút được không ạ?”

“Hà?” Mẹ Lâm cảm thấy yêu cầu này rất đáng nghi.

Lâm Sơ Yến dừng một chút, giống như khó mở miệng, nhỏ giọng nói: “Dưới sân khấu có nhiều bạn nữ.”

“Ha ha.” Mẹ Lâm cảm thấy bất ngờ: “Có phải con bắt đầu yêu không?”

“Không phải.” Mặc dù anh chối nhưng âm thanh lại rất nhỏ, giống như đang chột dạ.

“Mẹ biết, con yên tâm đi, con trai mẹ đẹp như vậy, ăn mặc tùy tiện một chút cũng làm cho các cô gái khác chết mê chết mệt.”

“Không nên tùy tiện quá, tốt hơn là quần áo và đồng hồ đeo tay cũng phải tốt.”

“Được rồi được rồi, mẹ biết, mẹ đã làm việc thì con cứ yên tâm.” Mẹ Lâm rất vui vẻ, giọng nói tràn ngập sự vui mừng: “Rảnh thì gửi cho mẹ

hình cô gái kia nhé!”

Lâm Sơ Yến không nói gì.

Mẹ làm việc quả nhiên rất đáng tin, vào buổi chiều, Lâm Sơ Yến nhận được bộ lễ phục anh từng mặc trước kia kèm hộp vuông rất đẹp đựng đồng hồ đeo tay.

Lâm Sơ Yến lấy đồng hồ đeo tay ra, đeo lên tay nhìn một lúc, sau đó híp mắt cười.

Thiếu niên anh tuấn ngồi yên một góc, nụ cười trong trẻo mà tinh khiết tựa mưa xuân giăng trên rừng trúc, thật là một bức tranh sơn thủy. Trưởng ban tổ chức cảm thấy mình đã thiếu thốn từ ngữ nghiêm trọng, không có từ ngữ tinh tế nào để diễn tả cảnh đẹp trước mắt. Anh ta liền đi tới hỏi: “Lâm Sơ Yến, cậu là gay à?”

“... Cút!”

...

Thứ bảy, ban đầu Hường Noãn định ở trong phòng chơi game, Mẫn Ly Ly cho rằng việc này không đáng hoảng nên kéo cô đi dạo phố. Mùa thu đến, quần áo mùa hè và giày xăng đan đều ở khu giảm giá, Hường Noãn chọn một chiếc váy hoa lộ vai, áo T-shirt đen in hoa tay ngắn có thắt lưng. Thiết kế của cái áo tay ngắn hơi quá, rõ ràng là con bướm, thế mà trên cánh lại dán đầy những miếng kim tuyến có màu sắc khác nhau, vô cùng nhiều, thật sự muốn đâm mù mắt chó. Lúc đầu nhìn, Hường Noãn cực kỳ không thích, nhưng khi sờ lại thấy chất vải khá tốt nên quyết định thử.

Người bán hàng nói: “Bộ quần áo này rất nhiều người thử nhưng em mặc lên lại đạt hiệu quả tốt nhất.”

Hương Noãn cảm thấy khá tốt, không những thế nhãn hiệu cũng không tồi, chất lượng tốt, giá cả lại thấp.

Đúng là hiếm thấy hiếm thấy.

Sau đó là đến phần trả giá. Người bán hàng định thuyết phục Hương Noãn, bộ quần áo này cô mặc rất đẹp, đáng đồng tiền bát gạo, kết quả Mẫn Ly Ly lên tiếng: “Bởi vì vóc dáng cậu ấy đẹp nên mặc cái gì cũng đẹp, không liên quan đến quần áo của chị.”

Người bán hàng á khẩu không trả lời được, nhìn mặt Hương Noãn trắng nõn như được lòng trắng trứng đập lên, mắt to tròn linh động, da trắng như vắt được ra nước, kết hợp với quần jean khoe chân thon dài thẳng tắp... Phải nói thật, mặc dù hơi không vui nhưng cũng không thể phản bác được.

Mà bộ quần áo kia đã để khá lâu rồi vẫn chưa bán được, bây giờ mặc lên lại đạt được hiệu quả tốt như vậy.

Người bán hàng nói: “Được rồi, được rồi, dáng người em đẹp, em quyết định đi.”

Cuối cùng, các cô mua cái áo T-shirt với giá thấp đến kinh ngạc.

Hương Noãn cảm thấy cô đã chiếm được giá quá hời, Mẫn Ly Ly vỗ vỗ vai cô: “Đi nào, chị mời cương.”

Mẫn Ly Ly rất vui vẻ. Hai người đi đến khu đồ ăn ở tầng 5, đang do dự không biết ăn gì thì Mẫn Ly Ly nhanh mắt, thấy một quán đang mở cửa liền kéo Hường Noãn vào.

Đây là một tiệm thịt nướng mới khai trương, hoạt động giải trí lại có liên quan đến Vương Giả Vinh Diệu.

Bất cứ người chơi Vương Giả Vinh Diệu nào vào quán có thể căn cứ theo trình độ mà hưởng ưu đãi giảm giá khác nhau, cao nhất là được giảm giá 50%.

Trò chơi Vương Giả Vinh Diệu căn cứ theo thành tích tranh giải mà người chơi tích lũy được, có thể chia thành sáu cấp bậc, thấp nhất là “Đồng đen quật cường”, cao nhất là “Vương giả mạnh nhất”. Trừ cái này ra, chỉ có năm mươi người đứng đầu khu mới đạt được danh hiệu “Vương giả vinh dự”.

Mẫn Ly Ly kéo cánh tay Hường Noãn, rất vui vẻ: “Noãn Noãn, cậu đang chơi trò này đúng không? Chúng ta có thể được giảm giá không?”

Hường Noãn kéo cổ tay cô ấy: “Đi nhanh lên, rời khỏi chỗ này đi.”

“Sao vậy?”

Tại sao? Bởi vì chỉ có “Vương giả mạnh nhất” mới có thể nhận ưu đãi giảm 50%, mà cô chỉ là một “Đồng đen quật cường” thôi... Cô là tay mơ ở tầng dưới cùng, vào quán thì cũng chỉ được giảm giá 9%, chẳng có tác dụng gì cả, chỉ tự rước lấy nhục. /(T o T)/~~

Xã hội này khắc nghiệt như vậy đấy. Cho nên, coi như là vì thịt nướng giảm giá 50%, cô cũng phải sớm leo lên “Vương giả mạnh nhất.”

Lúc này, trong lòng Hường Noãn đang vô cùng sôi sục.

Hai người đang lôi lôi kéo kéo, chợt ánh mắt Mẫn Ly Ly sáng lên: “Kìa, anh kia đẹp trai quá!”

Hường Noãn nghe thấy quay sang nhìn, hả, Thẩm Tắc Mộc?

Cô suy nghĩ một chút liền hiểu. Có thể ăn thịt nướng giảm giá 50%, tại sao lại không đến?

Thẩm Tắc Mộc đi cùng một nam một nữ, nam là Oai Oai thì Hường Noãn biết. Còn bạn nữ có thân hình cao ráo, tóc ngắn, mặt mày phấn khởi, tinh thần rất phấn chấn, lúc này cũng đang quan sát Hường Noãn.

Hường Noãn ra dáng thực nữ, cô bước đến chào hỏi.

Oai Oai có vẻ rất thích cuộc gặp gỡ tình cờ như vậy, nhiệt tình giới thiệu với Hường Noãn: “Người đẹp này là Diêu Gia Mộc, học cùng lớp bọn anh, kết hợp với Thẩm Tắc Mộc là một cặp đôi Mộc, ha ha ha...”

Thẩm Tắc Mộc nhìn anh ta một cái.

Diêu Gia Mộc thoải mái chào hỏi hai người Hường Noãn, mặc dù đàn chị này nhìn qua có vẻ nhiệt tình và thân thiện nhưng từ thái độ của cô ta, Hường Noãn cảm nhận được sự đề phòng, đây là trực giác của con gái.

“Hai em cũng đến ăn à?” Oai Oai hỏi.

Thẩm Tắc Mộc nghe vậy, nhìn về phía cửa hàng, nhanh chóng đọc qua nội dung hoạt động, mắt nhìn xuống dòng chữ cuối cùng: “Đồng đen quật cường, giảm giá 9%”.

Hương Noãn: =.=

Sự im lặng đầy trào phúng, giết người trong chớp mắt.

Mẫn Ly Ly ngốc nghếch, nghe Oai Oai nói: “Ăn chung đi, chúng ta có thể nhận ưu đãi giảm giá 50%.” Thì lập tức đi theo, hoàn toàn không nghĩ đến việc mình là người ngoài.

Hương Noãn không biết phải làm sao, đành đi theo phía sau.

Quả thật, cô rất muốn gần gũi Thẩm Tắc Mộc nhưng cũng không phải trong trường hợp như thế này.

Sau khi mọi người ngồi xuống, vừa trò chuyện vừa xem thực đơn. Oai Oai hỏi Hương Noãn và Mẫn Ly Ly: “Tối nay các em có đến xem dạ tiệc chào đón tân sinh viên của trường không?”

Mẫn Ly Ly tiếc nuối: “Không ạ, chúng em không cướp được vé.”

Đại học Nam Sơn có hai cơ sở, cơ sở chính ở trung tâm thành phố, trường của Hương Noãn và Thẩm Tắc Mộc bị dời đến cơ sở mới ở ngoại thành. Dạ tiệc chào đón tân sinh viên tối nay được tổ chức ở hội trường cơ sở chính, vé có hạn, không phải học sinh nào cũng lấy được.

Oai Oai nghe vậy thì an ủi các cô: “Thật ra cũng không có gì để xem, đi lại cũng mất hai tiếng.”

“Đúng vậy.”

Diêu Gia Mộc hỏi Hương Noãn: “Em cũng chơi Vương Giả Vinh Diệu à?”

“Em mới bắt đầu chơi thôi.” Hương Noãn hơi lúng túng, trong đầu thầm nghĩ: Dù sao đi nữa thì đừng hỏi đến cấp bậc là được.

“Em đang ở cấp bậc nào vậy?” Diêu Gia Mộc quả nhiên na hồ bất khai đề na hồ. (1)

(1) Na hồ bất khai đề na hồ : 哪壶不开提哪壶, là một câu thành ngữ, có thể hiểu là ai đó đang công khai điểm yếu của người khác ra trước bàn dân thiên hạ, hay chúng ta có thể gọi là nắm thóp.

Hương Noãn hỏi ngược lại: “Đàn chị đang ở cấp bậc nào vậy?”

“Chị thắng một ván nữa thì lên “Vương giả mạnh nhất”, đang chờ Thẩm đại thần mang chị.” Diêu Gia Mộc vừa nói, Thẩm Tắc Mộc trừng mắt nhìn cô ta, cử chỉ có phần hoạt bát.

Hương Noãn rất hâm mộ Diêu Gia Mộc có thể hỗ trợ Thẩm Tắc Mộc, nếu là cô thì cô cũng không dám.

Trừ điểm này, Hương Noãn còn hâm mộ thực lực của cô ta: “Đàn chị thật lợi hại.”

“Nào có đâu, người đối diện mới lợi hại, Vương giả vinh dự đấy.”

Chỉ có 50 người đứng đầu khu mới có tư cách được gọi là “Vương giả vinh dự”.

Hương Noãn sùng bái nhìn Thẩm Tắc Mộc, vẻ mặt không hề giả vờ.

Dường như Thẩm Tắc Mộc không nghe thấy cuộc trò chuyện của các cô, cúi đầu xem thực đơn, từ góc độ của cô chỉ thấy được lông mày anh tuấn và sống mũi của anh ta. Thẩm Tắc Mộc hỏi: “Ăn gì?”

Diêu Gia Mộc có vẻ rất quen thuộc, không để ý đến anh ta mà nói chuyện phiếm với Hương Noãn: “Hương Noãn, em có thể nhờ đàn anh Thẩm mang em đi, thăng cấp nhanh lắm đấy.”

Hương Noãn: “Em không cần người mang, sớm muộn cũng có ngày em tự mình leo lên Vương giả.”

Thẩm Tắc Mộc khẽ nhíu mày, ngược mắt lên nhìn cô, khá bất ngờ. Anh ta vốn cho rằng cô đang giận, nhưng nhìn vẻ mặt đầy thành thật và tự tin kia, giống như một con chim khổng tước.

Nhưng đợi một chút, tự tin đó ở đâu ra vậy?

Diêu Gia Mộc sững sốt, sau đó cười ha ha, giơ ngón tay cái về phía Hương Noãn: “Cô gái nhỏ này rất có chí khí.”

Thẩm Tắc Mộc lại cúi xuống xem thực đơn, vừa lật vừa nói: “Không hổ là đồng đen quật cường.”

Hai chữ "quật cường" được nhấn rất mạnh, giống như là dùng sức viết một điểm C đậm nét trong bài thi vậy.

~~~ **Đôi lời của Lynx: Hôm nay tớ sẽ nói về cấp bậc trong game, có 6 cấp bậc:**

Thứ nhất là “Đồng đen quật cường”.

Thứ hai là “Bạc Trắng”.

Thứ ba là “Vàng”.

Thứ tư là “Bạch kim tôn quý”.

Thứ năm là “Kim cương”.

Thứ sáu là “Vương giả mạnh nhất”.

Năm mươi người mạnh nhất đầu khu được phong danh hiệu “Vương giả vinh dự”.

Chương 5: Cái hố đê nhất Vinh Diệu

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi dạ tiệc chào đón tân sinh viên kết thúc, thành viên hội học sinh định rủ nhau đi ăn, trưởng ban tổ chức huých nhẹ vào bả vai Lâm Sơ Yến, khẽ hỏi: “Lâm Sơ Yến, cậu có đi không?”

Lâm Sơ Yến cũng không thuộc hội học sinh nên trước mắt loại mời mọc này rất hiếm có và có lòng tốt.

“Không đi. Các cậu tự chơi đi.” Lâm Sơ Yến từ chối.

“Được rồi.” Trưởng ban tổ chức khá tiếc nuối, xoay người lại thì phát hiện tất cả các bạn nữ của hội học sinh đều mang vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Anh ta không khỏi xúc động, Lâm Sơ Yến này thật sự có duyên với con gái.

Lâm Sơ Yến bị chủ nhiệm khoa gọi lại nói vài câu, chờ đến lúc anh rời khỏi hội trường, mọi người đã giải tán xong hết.

Anh buông lỏng cổ áo, lấy điện thoại ra xem thời gian một chút, đã là mười giờ.

Một bạn nữ đi đến: “Lâm... đàn anh Lâm.”

“Hà?” Lâm Sơ Yến cúi đầu nhìn một chút. Bạn nữ cúi đầu, mặt ửng đỏ, giọng lắp bắp.

Chuyện như thế này Lâm Sơ Yến đã gặp nhiều, cũng quen thuộc mà đối phó qua loa. Nếu như gặp người bày tỏ thì nói rằng mình đã có người yêu, nếu như nhận được lời mời thì nói xin lỗi tôi không rảnh... Cho nên lúc này anh không cần suy nghĩ, lúc thấy nữ sinh lắp bắp tỏ tình, anh đã có sẵn kịch bản.

Điện thoại chợt rung lên, nhận được một tin nhắn, sau đó anh không nhận được mở ra xem.

[Noãn Noãn]: Tôi bị tố cáo TT ____ TT. Tôi bị phong tước hiệu!

Ha ha.

Lâm Sơ Yến không kìm được mà bật cười thành tiếng.

Bạn nữ kia không thể nào tin nổi, mình đã lấy hết dũng khí bày tỏ cuối cùng lại nhận được sự cười nhạo không hề che giấu. Cô gái kinh ngạc nhìn anh, trong mắt đọng đầy nước mắt, mặt phồng lên đỏ bừng như gan heo, vừa không còn mặt mũi nào vừa thấy bị sỉ nhục.

Lâm Sơ Yến có phần lúng túng, vội vàng ngừng cười. Vừa muốn mở miệng thì bạn nữ đã xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa lau nước mắt.

Lâm Sơ Yến rất muốn giải thích một chút với bạn nữ đáng thương đang đau lòng muốn chết kia, nhưng đáng tiếc, cô ấy đã chạy mất rồi, mà đáng

dấp người ta ra sao anh cũng không nhớ nữa.

Thu hồi ánh mắt, Lâm Sơ Yến trả lời Hương Noãn: “*Kết quả của việc không nghe lời.*”

Từ trong câu trả lời của Lâm Sơ Yến, Hương Noãn cảm nhận được anh đang cười trên nỗi đau khổ của người khác. Cô liền tức giận: “*Lúc này anh không thể an ủi tôi một chút được à?*”

[Sơ Yến]: Tôi an ủi kiểu gì?

[Noãn Noãn]: Tôi bị cấm 24 tiếng, trong khoảng thời gian này không được tổ đội. Cho nên anh cũng không cần tổ đội với người khác, cũng không nên chơi với người khác... Lớn tiếng trả lời tôi, anh có làm được không?

[Noãn Noãn]: Thời khắc kiểm tra tình hữu nghị của chúng ta đã đến!

Sơ Yến không nói gì.

Trong đầu Hương Noãn nghĩ, yêu cầu này của mình hình như hơi quá đáng? Dù sao hai người mới quen nhau có ba ngày, lại còn quen qua mạng, lấy đâu ra tình hữu nghị....

Nhưng cô rất lo lắng Sơ Yến thắng cấp quá nhanh, bọn họ lại không thể chơi cùng nhau, cô phải đi đâu để tìm một cái hố game chơi cùng đây?

Khoảng năm sáu phút, Sơ Yến gửi tin nhắn trả lời.

[Sơ Yến]: Được.

Một chữ ngắn gọn đơn giản nhưng lại khiến Hương Noãn khẽ cười.

Sở dĩ cách mấy phút Lâm Sơ Yến mới trả lời vì lúc này anh đang đi siêu thị. Anh cần rất nhiều đồ dùng hàng ngày, còn có một đồng hồ ăn vặt, có cái ăn rồi có cái chưa ăn, dù sao mua về thì cũng bị đám sói đói trong phòng ăn sạch, sẽ không lãng phí. Nói ra thì khá kì quái, trước kia anh cũng không có mong muốn mãnh liệt đi mua đồ như vậy, ngược lại bây giờ nghèo rồi, nhìn cái gì cũng muốn mua, giống như đang trả thù đối với những cái không biết nào đó.

Vừa đi dạo siêu thị, anh vừa nhắn tin cho Noãn Noãn.

Hương Noãn lấy được lời cam kết từ Lâm Sơ Yến, cô rất hài lòng, vì vậy chụp màn hình gửi cho anh: “*Lưu lại làm chứng cứ.*”

Lâm Sơ Yến bị phần ghi chú trong ảnh hấp dẫn.

[Sơ Yến]: Học sinh tiểu học mạnh nhất?

[Noãn Noãn]: Khụ khụ khụ khụ khụ...

[Noãn Noãn]: Tôi cảm thấy khá hay đấy chứ, đúng không?

[Noãn Noãn]: Anh ghi chú tên tôi là gì?

Lâm Sơ Yến không ghi chú tên gì cho cô, vẫn là “Noãn Noãn”, nhưng lúc này nói không rất bất lịch sự, ngón tay anh nhanh chóng ấn ấn, sửa lại ghi chú của cô, sau đó chụp màn hình gửi cô.

[Noãn Noãn]: Cái hồ đệ nhất Vinh Diệu??

[Noãn Noãn]: Khốn kiếp!

[Sơ Yến]: #đỏ mặt#

[Noãn Noãn]: Xin anh đừng nhân lúc này mà tỏ ra dễ thương...

Không được tức giận. Vì để trả thù Sơ Yến, cô lại đổi ghi chú dưới tên anh: Cái hồ mạnh thứ hai Vinh Diệu.

....

Hương Noãn bị tố cáo vì đánh quá tệ, chiến tích quá tệ, chịu chết quá nhiều, đồng đội cảm thấy cô đang cố ý. Mà sau khi hệ thống xem xét, cũng cho rằng cô cố ý.

Cô cảm thấy mình rất oan uổng.

Sau khi bị tố cáo thành công thì bị trừ điểm uy tín, đến khi uy tín bị trừ đến một điểm nhất định, không thể tổ đội, sẽ biến thành cái hồ đi hại người khác, chỉ có thể đánh với máy. Chịu đựng một thời gian mới có thể được gỡ bỏ lệnh cấm.

Hương Noãn gọi cái “Phong tước hiệu” chính là chỉ tình huống trước mắt của cô. Thật ra thì nghiêm khắc mà nói cũng không thể gọi là phong tước hiệu, ít nhất cô vẫn có thể đăng nhập vào trò chơi, còn có thể đùa giỡn với hệ thống.

Cả ngày chủ nhật cô đều ở trong thư viện, buổi sáng thì tập trung làm bài tập, buổi chiều lại không kìm lòng được móc điện thoại di động ra, truy cập vào trò chơi.

“Trò này có độc.” Hương Noãn nói với Mẫn Ly Ly, “Ngàn vạn lần đừng đùa.”

“Tớ không chơi trò chơi tình dục.”

Không thể tổ đội, Hương Noãn không thể làm gì khác đành đánh với máy. Cô phát hiện hệ thống còn rất thông minh, nhiều lần đánh cô chết...

Thật sự vô cùng nhục nhã...

Mẫn Ly Ly cũng nghịch điện thoại, hóng hớt drama.

Hai người mạnh ai nấy chơi, một lát sau, Mẫn Ly Ly đột nhiên huých vào cánh tay Hương Noãn: “Noãn Noãn, cậu mau nhìn này.”

Hương Noãn tháo một bên tai nghe, thấy Mẫn Ly Ly giơ điện thoại di động ra trước mặt cô.

Trong điện thoại di động đang phát video, nội dung là một chàng trai đang đánh đàn piano. Video này chính là kiểu chụp lén, chất lượng quá tệ, chỉ có thể nhìn được khuôn mặt trắng nõn thanh tú của chàng trai, không thấy rõ ngũ quan. Bởi vì Mẫn Ly Ly vẫn đeo tai nghe nên Hương Noãn không nghe thấy âm thanh, không biết chàng trai này đang đàn cái gì. Nhưng đôi tay kia nhảy nhót trên đàn piano rất nhanh, giống như bướm bướm đang bay nhảy, bởi vì đàn quá nhanh, căn bản không thấy rõ sự chuyển động của ngón tay, chỉ thấy chàng trai đó khá nhanh.

“Tốc độ tay nhanh thật đấy.” Hương Noãn thấp giọng bình luận, tháo một bên tai nghe của Mẫn Ly Ly ra đeo vào tai mình, muốn nghe thử xem anh ấy đang đàn cái gì.

Kết quả, lọt vào tai toàn là tiếng hét chói tai của nữ sinh.

Hương Noãn vội vàng trả lại tai nghe cho Mẫn Ly Ly.

“Nhân phẩm người này không tốt.” Mẫn Ly Ly nói.

“Sao thế?”

“Tớ thấy trên diễn đàn bát quái nói có một bạn nữ tỏ tình với anh ấy. Vậy mà trước mặt người ta, anh ấy lại bật cười thành tiếng.”

“Điều này thật quá đáng.”

“Nhưng mà anh ấy quả thật rất đẹp trai. Cậu có muốn nhìn thử không?”

“Không có hứng thú.” Hương Noãn đeo tai nghe, tiếp tục đại chiến với hệ thống, trong đầu thầm nghĩ: Đẹp trai đi chẳng nữa cũng có thể sánh với Thẩm Tắc Mộc sao?

Cô làm xong bài tập tuần này ở thư viện, buổi tối về phòng tắm và đắp mặt nạ, lúc xem đồng hồ đã là mười giờ.

Ha ha, bỏ lệnh cấm rồi.

Cô đăng nhập vào Vương Giả Vinh Diệu, đầu tiên Hường Noãn tìm cấp bậc của Sơ Yến trong danh sách bạn bè, rất tốt, vẫn là “Đồng đen quật cường”. Vì vậy, cô vui vẻ gửi lời mời tổ đội cho anh.

Hôm nay Sơ Yến chọn một anh hùng cô chưa từng thấy bao giờ: Doanh Chính. (1)

(1) Doanh Chính: Tên thật của vị vua Tần Thủy Hoàng, (tiếng Hán: 秦始皇) (tháng 1 hoặc tháng 12, 259 TCN – 10 tháng 9, 210 TCN). là vị vua thứ 36 của nước Tần ở Trung Quốc từ năm 246 TCN đến 221 TCN trong thời kỳ Chiến Quốc và trở thành vị Hoàng đế sáng lập ra nhà Tần, đồng thời là hoàng đế đầu tiên của Trung Quốc thống nhất vào năm 221 TCN, sau khi tiêu diệt các nước chư hầu khác.

Vương Giả Vinh Diệu là trò chơi đối chiến 5V5, trò chơi mà tự mình hoặc hệ thống tự chọn ra một đội gồm năm người, trước khi mỗi người vào sân phải chọn một anh hùng, sẽ được sử dụng trong trò chơi. Trước mắt Vương Giả Vinh Diệu đã cho ra mắt hơn 60 anh hùng, mà con số này còn đang gia tăng. Bởi vì Hường Noãn mới chơi, cấp bậc quá thấp, chỉ có bảy anh hùng. Cho nên cô chỉ có thể chọn một trong bảy anh hùng này.

Muốn chơi nhiều anh hùng phải mua bằng tiền vàng, mà tiền vàng là mỗi ngày liều sống liều chết mới kiếm được, có thể kiếm được nhưng vô cùng chậm...

Ván này, Hường Noãn chọn anh hùng mà cô thường dùng trong hai ngày nay: Tiểu Kiều. (2)

(2) Tiểu Kiều: là vợ của tướng Chu Du, một trong những nhân vật chính của thời kỳ Tam Quốc. Sinh ra tại Hàn Huyền, Lư Giang (nay là An Huy

Tiềm Sơn).

Tiểu Kiều là một cô gái vị thành niên, rất nhỏ nhắn xinh xắn, đi bên cạnh Doanh Chính y hệt như bố dẫn con gái theo.

Hương Noãn ngẩn người một lát, lặng lẽ cách xa anh.

Sơ Yển đột nhiên lại nói: “*Đi bên cạnh tôi.*”

[Noãn Noãn]: Được.

Vì vậy cô lại lặng lẽ trở về.

Doanh Chính có một đại chiêu là bắn kiếm quang càn quét hết phe địch. Số lượng kiếm quang rất nhiều, lại giống nhau, choáng đầy màn hình, đánh ai cũng trúng.

Hương Noãn đi bên cạnh Sơ Yển, thấy cách một thời gian anh lại sử dụng đại chiêu, trông như một pháo đài di động.

Cô cảm thấy anh hùng Doanh Chính thật quá chói mắt, không hổ danh là Tân Thủy Hoàng.

Ván này kết thúc, Doanh Chính của Sơ Yển nhận một MVP. (3)

(3) MVP: MVP là từ được viết tắt từ rất nhiều từ, đặc biệt trong game, trong thể thao MVP được viết tắt bởi các từ sau: (Most Valuable Player: người chơi tốt nhất, người có ảnh hưởng lớn nhất tới chiến thắng của đội hay còn gọi người chơi giỏi nhất của trận đấu, Most Valuable Person(professional) : người có giá trị nhất, người giỏi nhất của 1 đội.)

MVP được áp dụng trong các game như LOL, Dota 1, Dota 2, Liên Quân Mobile.... và được nhắc trong bóng rổ,...

Hương Noãn vội vàng lui ra ngoài kiểm tra giá của anh hùng Doanh Chính, cô cũng muốn mua.

Vừa xem cô liền thấy kinh ngạc. Anh hùng khác có thể mua bằng vàng, chỉ có Doanh Chính phải mua bằng nhân dân tệ.

Cô lại xúc động lần nữa, không hổ danh là Hoàng đế.

Hương Noãn nói với Sơ Yến: *“Học sinh tiểu học, anh có tiền thật đấy.”*

Sơ Yến: *“Hôm nay tôi kiếm được nhiều tiền.”*

Hương Noãn nhìn thấy dòng chữ này, đột nhiên rất có mong muốn báo cảnh sát.

Cô ổn định lại tâm trạng mới hỏi: *“Sao vậy, anh phát tài à? Chia sẻ một chút đi.”*

[Sơ Yến]: Bán đồng hồ! (4)

(4) Sự việc "Tôi đã mua một chiếc đồng hồ vào năm ngoái" (I bought a watch last year) trở nên phổ biến trên mạng. Ở Trung Quốc, câu này mang ý nghĩa người nào đó đang rất tức giận với một thứ gì đó. Một cư dân mạng đã dùng câu nói này để mắng chửi người khác, và từ đó nó cứ phát triển như vậy thành một ngôn ngữ mạng.

[Noãn Noãn]: Này, sao anh lại mắng người khác?

[Sơ Yến]: Không mắng người, ý trên mặt chữ.

[Noãn Noãn]: ...

~~~ *Đôi lời của Lynx: Hôm nay mình giải thích một chút về nhân vật trong game cho những ai chưa chơi bao giờ. Một số chức nghiệp sẽ được nhắc đến trong chương sau.*

Trong Vương Giả Vinh Diệu có những chức nghiệp:

Pháp sư (AP): sát thương phép, sát thương lớn diện rộng cùng với khả năng khống chế, nhược điểm là máu giấy. Pháp sư thường đi đường giữa.

Xạ thủ (AD): sát thương vật lý lớn đặc biệt là cuối game, tầm đánh xa, trong giao tranh cần biết giữ vị trí an toàn, tuy nhiên nhược điểm là máu giấy, thường đi đường dưới.

Đỡ đòn (Tank): Tướng đỡ đòn, nhận phần lớn sát thương, sống giai nhiều máu, giáp cao.

Hỗ trợ (Support – SP): Hỗ trợ xạ thủ, đặc trưng là những chiêu thức hỗ trợ như buff máu, tăng tốc độ di chuyển, cầm chân kẻ địch, gây choáng,...

Đấu sĩ: Những tướng đấu sĩ là những vị tướng có cả sát thương lẫn độ chống chịu đủ để đứng ở tuyến trên trong giao tranh. Nhiệm vụ của nhóm tướng này phần lớn là sẽ ép góc hoặc tìm/ kết liễu các mục tiêu quan trọng phía địch.

Sát thủ (Assassin): Khả năng dồn sát thương cao, độ cơ động cao, mục tiêu thường là các chức nghiệp máu giã như Ad, Ap.

Chương 6: Cậu nhóc đáng thương và chết đi thẳng gay

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Sự thật chứng minh, nhân dân tệ cũng không phải là không có sơ hở để tấn công. Ván thứ hai, Sơ Yến vẫn dùng Doanh Chính như trước, tuy nhiên lại gặp phải thích khách phe bạn đánh lén điên cuồng nên chết rất thảm. Nghề nghiệp trong game của Doanh Chính là pháp sư, mặc dù so với loại máu giấy như Tiểu Kiều, năng lực tự vệ của Doanh Chính tốt hơn một chút, nhưng dù sao vẫn là nghề nghiệp yếu ớt nhất.

Hương Noãn vốn đang chảy nước bọt với Doanh Chính, kết quả thấy mình và Sơ Yến hết lần này đến lần khác cùng đi xuống hoàng tuyền thì cô lập tức bỏ ý định này đi.

Cô lại nhớ đến những thứ công lược thường xuyên đề cập đến: Không có tướng tồi, chỉ có thao tác tồi.

Cho nên có Doanh Chính cũng không nhất định sẽ đại sát tứ phương, không có Doanh Chính cũng không nhất định sẽ thất bại, mấu chốt vẫn là ở thao tác của mình, có phải loại thích hợp với mình hay không. Có người còn có thể dùng Arthur (1) mà hệ thống tặng đánh thẳng một đường lên Vương giả.

(1) Vua Arthur là một nhân vật có thật tại Âu Châu trung đại, được cho là người bảo hộ Anh Quốc chống lại sự xâm lăng của người Saxon đầu thế kỷ VI.

Ván đấu kết thúc, Sơ Yến gửi lời phân tích cho Hương Noãn: “Ván vừa rồi, đội hình không tốt.”

Hương Noãn trầm nghĩ, rõ ràng là viện cớ.

[Sơ Yến]: Chúng ta không có tank.

Tank là chức nghiệp sẽ ngăn cản hết sát thương cho đồng đội, như một bức tường thành lớn, bảo vệ mấy đồng đội máu giầy. Mà xạ thủ và pháp sư lại cần tank bảo vệ, có thể núp ở sau mà điên cuồng xả sát thương, yên ổn trong pháo đài.

Như vậy có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

Hương Noãn cảm thấy Sơ Yến nói rất có sức thuyết phục.

[Noãn Noãn]: Thì ra là như vậy.

[Sơ Yến]: Trận sau cô đánh tank đi.

[Noãn Noãn]: Tại sao lại là tôi? =_ =

[Sơ Yến]: Bởi vì cô có một ưu điểm.

[Noãn Noãn]: Hả?

[Sơ Yến]: Cô không sợ chết.

[Noãn Noãn]: ...

[Noãn Noãn]: Anh có cần phải nói “tự tìm đường chết” một cách kín đáo như vậy không?

[Sơ Yến]: Cô chơi tank đi.

Hướng Noãn dao động. Cô cảm thấy rất thần kì, mặc dù nhìn qua Sơ Yến có vẻ không đáng tin cậy nhưng luôn có thể sử dụng những lý thuyết không chính đáng thuyết phục cô, đây cũng có thể là một loại tài năng.

Vì vậy cô kiểm tra lại danh sách anh hùng của mình. Trước mắt, cô có ba tank, trong đó có hai cái là hệ thống đưa: Arthur và Hạng Vũ (2), hai anh hùng này đều theo phong cách oai phong vạm vỡ, cách thâm mĩ của cô một trăm lẻ tám ngàn dặm, cho nên cô từ chối.

(2) Hạng Tịch, biểu tự là Vũ, nên còn gọi là Hạng Vũ, hoặc Tây Sở Bá Vương, là một nhà chính trị, một tướng quân nổi tiếng, người có công trong việc lật đổ nhà Tần và tranh chấp thiên hạ với Hán Cao Tổ Lưu Bang đầu thời nhà Hán.

Còn lại là một anh hùng tên Trang Chu (3), giá có 888 vàng, là anh hùng có giá thấp nhất trong cửa hàng, cô mua cho đủ số lượng.

(3) Trang Tử, có tên là Mông Lại, Mông Trang hay Mông Tẩu, là một triết gia và tác gia Đạo giáo. Tên thật của ông là Trang Chu và tác phẩm của ông sau đều được gọi là Trang Tử.

Bề ngoài Trang Chu là thiếu niên, ngồi ở trong một con cá lớn đang mở màng ngủ, bức tranh có vẻ duy mỹ, thấy thế nào cũng không giống một lá chắn thịt. Nhưng trong sách hướng dẫn anh hùng, vai trò của Trang Chu chính xác là Tank.

Vì vậy, cô dùng Trang Chu đi cùng với Sơ Yển.

Lần này Sơ Yển không chọn Doanh Chính. Bởi vì trong đội đã có pháp sư, anh quyết định chọn anh hùng cho phù hợp với đội hình, chọn một xạ thủ.

Xạ thủ này cũng là một trong những anh hùng mà các tay mơ thích dùng nhất: Luban No.7. (4)

(4) Luban No.7 là một nhân vật anh hùng trong Vương Giả Vinh Diệu. Nguyên mẫu của nhân vật này là kỹ sư Luban thời Xuân Thu. Thời Xuân Thu, mọi người thường gọi ông là "Lu Ban". Ông là một kỹ sư. Sách cổ ghi lại ông từng phát minh ra nhiều vũ khí, thước cuộn cho đám thợ thủ công, ống mực, cối xay cần thiết cho việc sản xuất nông nghiệp, các loại xẻng xúc, thậm chí là thang mây dùng trong chiến tranh, các loại vũ khí lưỡi câu, móc rất mạnh.

Luban No.7 là người máy, nhỏ bé, độ đáng yêu so với Tiểu Kiều có thể nói là không phân cao thấp. Hường Noãn cảm thấy Sơ Yển chơi nhân vật như vậy thì rất muốn cười.

Trang Chu dù sao cũng có vật để cười, cười con cá chạy rất nhanh. Luban No.7 chân ngắn tất nhiên không theo kịp.

[Sơ Yến]: Chờ tôi.

[Noãn Noãn]: Được rồi. Ha ha ha....

[Sơ Yến]:

Chơi được mấy phút, Hương Noãn đột nhiên có phát hiện mới.

[Noãn Noãn]: Lồng tiếng của Trang Chu thật dễ nghe.

Một lát sau...

[Sơ Yến]: Đồ mê trai.

Trên bản đồ nhỏ, hai người thấy đồng đội bị đánh hội đồng, vội vàng chạy đến tiếp viện. Hương Noãn cuống cá lao vào đám người, thấy đại chiêu của mình đã sáng, liền nhấn vào đại chiêu. Đại chiêu này của Hương Noãn đến rất kịp thời, như đưa củi sưởi ấm giữa đêm đông. Hàn Tín bị choáng váng được giải trừ ngay lập tức, còn một chút máu thì bật lên rút lui khỏi chiến trường. Hàn Tín thành công chạy trốn hình như rất cảm động.

[Lạnh lùng – Hoa nở]: Cảm ơn bạn.

Hương Noãn thấy câu cảm ơn trên kênh đội ngũ thì trong lòng ấm áp. Mấy ngày qua chơi trò chơi, phần lớn cô gặp là những lời chửi rủa và chế giễu, tuy ngoài mặt không quan tâm nhưng trong lòng cũng khó chịu, tự trách và áy náy. Nhưng hôm nay có người cảm ơn cô.

Cảm giác này thật tuyệt vời, rất thỏa mãn, so với những lời khen về nhan sắc còn tốt hơn nhiều.

Sau khi kết thúc, kỳ tích là Hưởng Noãn không chết, tank quả thật rất tốt.

Sau đó cô đáp lại lời cảm ơn của Hàn Tín.

[Noãn Noãn]: Không cần khách khí. Vì nhân dân phục vụ. (¯▽¯)~

[Lạnh lùng – Hoa nở]: Cậu là nữ à?

[Noãn Noãn]: Đúng rồi, cậu là?

[Lạnh lùng – Hoa nở]: Tôi là nam :-D

[Sơ Yến]: Tán gẫu cái gì, đến đây đi.

Hai người đang nói chuyện phiếm thì bất ngờ bị một câu của Sơ Yến cắt ngang.

Chiến trường thay đổi trong nháy mắt, vừa rồi Luban No.7 nhỏ của Sơ Yến bị ba tên đại hán bao vây, lúc này đang run lẩy bẩy núp trong bụi cỏ phía sau tháp phòng ngự. Tuy đã thoát thân thành công nhưng ba tên đại hán kia vẫn nhìn chăm chăm không chịu đi.

Hưởng Noãn vội vàng quay đầu cá đi về phía anh, gửi cho anh một tin nhắn.

[Noãn Noãn]: Tới đây tới đây, cậu nhóc đáng thương quá.

[Sơ Yến]: ...

Lạnh lòng – Hoa nở rõ ràng không lạnh lòng giống như ID của anh ta, lại còn nói chuyện với Noãn Noãn.

[Lạnh lòng – Hoa nở]: Lát nữa cùng chơi chứ, Trang Chu? Tôi cần một Tank tốt. :-D

Tank tốt!

Ha ha ha... Hướng Noãn hồi hộp.

[Noãn Noãn]: Được thôi.

[Lạnh lòng – Hoa nở]: Đánh xong ván này chúng ta thêm bạn đi.

[Noãn Noãn]: Được được.

Đột nhiên Sơ Yến rớt mạng. Rớt khoảng 2 phút, lại lên lần nữa. Anh còn khách khí nói lời xin lỗi trên kênh đồng đội.

[Sơ Yến]: Xin lỗi, vừa nhận được cuộc điện thoại.

[Noãn Noãn]: Không sao không sao.

[Sơ Yến]: Noãn Noãn.

[Noãn Noãn]: Hà?

Hương Noãn cảm thấy thật bất ngờ. Sơ Yến rất ít khi gọi cô nghiêm trang như vậy, cho đến bây giờ có chuyện gì toàn nói thẳng.

[Sơ Yến]: Vừa rồi bạn gái cũ của cậu gọi điện đến cho tôi, hỏi có phải cậu bỏ rơi cô ấy rồi không?

Hương Noãn thấy dòng chữ của anh, đầu đầy dấu hỏi, cô vừa muốn hỏi Sơ Yến đang trúng tà gì vậy, nhưng tốc độ gõ chữ của anh như bay, không đợi cô nói chuyện, anh lại gõ một hàng chữ.

[Sơ Yến]: Cô ấy vẫn chưa biết cậu đã dọn đến sống chung với anh Hải.

[Noãn Noãn]: ... Cái gì vậy? Rốt cuộc anh đang nói gì thế?

Hương Noãn nhìn Sơ Yến đánh ra mấy hàng chữ, hai câu ngắn ngủi, lượng tin tức lại quá lớn, hoàn toàn là một tin tức hấp dẫn. Cô rất khiếp sợ, không hiểu tại sao Sơ Yến đột nhiên lại dở hơi đến thế, như người thần kinh chạy ra biểu diễn vậy. Rốt cuộc cái này là cái gì?

Nhưng mà trước mắt đồng đội đang chờ cô đến chiến đấu, cho nên tạm thời Hương Noãn không kéo dài chuyện này với anh.

Sau đó, kênh đội ngũ lập tức yên lặng. Yên lặng một cách lúng túng.

Hương Noãn vừa cứu Lạnh lòng – Hoa nở một lần, nhưng này anh ta không nói cảm ơn với cô. Không nói gì cả.

Bầu không khí thật là... Lúng túng.

Sau khi trò chơi kết thúc, Hương Noãn nói với Sơ Yến: *“Anh làm cái trò gì vậy?”*

[Sơ Yến]: Ngu ngốc.

[Noãn Noãn]: Dựa vào cái gì mà nói tôi ngu ngốc. Anh mới ngu ngốc. Đồ thần kinh!

[Sơ Yến]: Tên đó thấy cô là con gái nên mới nảy sinh ý đồ với cô. Cô có thể suy nghĩ đến động cơ của người ta không?

[Noãn Noãn]: Chắc không đến nỗi như vậy đâu....

[Sơ Yến]: Tôi hiểu con trai hơn cô.

[Noãn Noãn]: Không phải vì tôi chơi tốt à?

[Sơ Yến]: Ồ!

Một chữ “Ồ”, lực giễu cợt tăng lên level max.

Hương Noãn hơi không vui, cô không để ý đến anh nữa. Thấy có lời mời kết bạn, là Lạnh lùng – Hoa nở chủ động kết bạn với cô.

Hương Noãn đột nhiên phẫn chấn, vội vàng nói với Sơ Yến: *“Anh nhìn đi anh nhìn đi, người ta thêm tôi này. Căn bản người ta không hề quan tâm đến giới tính, không nhỏ mọn giống như anh.”*

[Sơ Yến]: Chúc hai người trò chuyện vui vẻ.

[Noãn Noãn]: Hừ hừ. o(^ o#)

Hương Noãn vừa đồng ý kết bạn, Lạnh lùng – Hoa nở đã nói.

[Lạnh lùng – Hoa nở]: Chết đi thẳng gay! Ngu! Thẳng lừa gạt! Cút đi!

Hương Noãn bỗng dừng bị người khác mắng như vậy, lòng chùng xuống, tức giận gõ phím trả lời anh ta: “*Mặc dù tôi không muốn làm bạn với cậu, nhưng tôi phải giải thích một chút, tôi không lừa gạt cậu.*”

Lời này không gửi được bởi vì đối phương đã xóa cô khỏi danh sách bạn bè.

Cô cảm thấy mình bị nội thương rất nặng.

Mở khung nói chuyện với Sơ Yến ra, Hương Noãn nhìn câu nói: “Chúc hai người nói chuyện vui vẻ.”, trong đầu nghĩ, có phải Sơ Yến đã dự đoán trước được kết quả thế này không?

Cô yếu ớt gửi cho Sơ Yến một tin nhắn: “*Được rồi, anh đúng.*”

[Sơ Yến]: Xem WeChat đi.

Mở WeChat, Sơ Yến gửi cho cô một tấm ảnh.

Tấm ảnh... Một người đang vuốt ve đầu một con chó Husky.

[Noãn Noãn]: Này này đồ quá đáng...

[Sơ Yến]: Ngu ngốc.

[Noãn Noãn]: Anh ngu anh ngu anh ngu...

[Sơ Yến]: Trước kia cô đã từng chơi trò nào rồi?

[Noãn Noãn]: Trước kia tôi chơi Kỳ Tích Noãn Noãn toàn là con gái, người khác đều gọi tôi là chị.

[Sơ Yến]: Lợi hại lắm à?

[Noãn Noãn]: Đúng rồi. Tôi là lão đại của một công hội.

[Sơ Yến]: Sao lại được làm vậy?

[Noãn Noãn]: Nạp nhiều tiền là được.

[Sơ Yến]: ...

Hương Noãn hơi ngượng ngùng, suy nghĩ một chút mới nói: “*Anh xem, anh là hố game, tôi cũng vậy, chúng ta đừng chê bai nhau nữa được không?*”

[Sơ Yến]: Được rồi.

Hương Noãn nhìn hai chữ Sơ Yến gửi, nháy mắt một cái, hỏi anh: “*Vậy sao anh lại chơi với tôi? Cũng vì tôi là con gái à?*”

[Sơ Yến]: Không phải. Tôi không đói khát như vậy.

[Noãn Noãn]: Vậy sao?

[Sơ Yến]: Tôi có rất nhiều người theo đuổi.

[Noãn Noãn]: Thật trùng hợp... Tôi cũng vậy.

Thật sao?... Bọn họ không hẹn mà cùng nghĩ như vậy.

Mình hiền lành như vậy, không vạch trần anh ấy/cô ấy là được... Bọn họ lại không hẹn mà cùng nghĩ như vậy.

Chương 7: Lưu manh, không biết xấu hổ

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Buổi chiều thứ hai Hương Noãn không có tiết nên định đi đến thư viện, nhưng xã trưởng Oai Oai lại gọi điện hỏi xem cô có rảnh không.

“Em rảnh, xã trưởng, có chuyện gì không ạ?”

“Đừng gọi anh là xã trưởng nữa, gọi đàn anh là được rồi.” Oai Oai nói, “Hôm nay đi cơ sở chính làm chút chuyện, em đi với anh đi, làm quen chương trình một chút, sau này những chuyện như thế này sẽ giao cho các em làm.”

Hương Noãn cảm thấy hành động này của Oai Oai là đang muốn đào tạo cô, vì vậy vui vẻ đồng ý: “Được.”

Chuyện xã trưởng Oai Oai đi làm chính là đến Đoàn ủy ở cơ sở chính để xin đơn hoạt động. Có đơn hoạt động thì xã đoàn mới có thể tổ chức được các hoạt động, hơn nữa có thể xin được tiền tài trợ hoạt động của Đoàn ủy.

“Xã đoàn của chúng ta có những hoạt động gì ạ?” Hương Noãn hỏi.

“Rất nhiều, mỗi học kì chúng ta đều tổ chức giải thi đấu điện tử, học kì này sắp bắt đầu rồi.”

Trong trường, có nhiều giải thi đấu điện tử, ngay cả Battle Of Balls (1) cũng có, trong đó số người tham dự đông nhất là Vương Giả Vinh Diệu.

(1) Battle Of Balls: Một game mobile được Superpop&Lollipop phát triển. Chơi được trên nền tảng IOS và Android.

Đàn anh Oai Oai hỏi cô: “Hương Noãn, em có muốn đăng kí không?”

“Không được, em mới Bạc trắng thôi.”

Bạc trắng cao hơn Đồng đen quật cường một cấp, nhưng hai loại này ở trong mắt Oai Oai và những người chơi khác cũng không khác gì nhau, đều là loại thấp kém.

Oai Oai không nói đến chuyện mang Hương Noãn. Không phải vì anh ta không muốn mang mà anh ta có cảm giác Hương Noãn không thích như vậy. Vì vậy anh ta nói: “... Chơi game thôi, đừng để ý đến cấp bậc. Gần đây em đang luyện anh hùng nào?”

“Trang Chu ạ.”

“Trang Chu rất tốt.”

“Đúng vậy. Rất đẹp, âm thanh cũng dễ nghe...”

Oai Oai: “...” Không biết nói sao.

Hương Noãn hơi ngượng ngùng, gãi đầu một chút mới nói: “Cái đó... đại chiêu của Trang Chu rất tốt...”

“Không chỉ đại chiêu, các chiêu thức khác của Trang Chu khá dễ dùng. Kỹ năng thứ nhất có thể làm giảm tốc độ của đối phương, kỹ năng thứ hai có thể tăng tốc độ của mình và đồng đội, ngoài ra có thể tăng sát thương.”

Sát thương cao... Hương Noãn chảy mồ hôi, nói: “Có lẽ chúng ta không chơi cùng một Trang Chu đâu đàn anh.”

Oai Oai bị cô chọc cười, anh ta híp mắt: “Có thể em không biết, kỹ năng đó là bị động.”

Phần lớn anh hùng trong Vương Giả Vinh Diệu đều có một kỹ năng bị động và ba kỹ năng chủ động. Kỹ năng bị động là trạng thái của anh hùng, không cần phóng, kỹ năng chủ động thì tự mình phải phóng ra. Ngoài ra, còn có một số kỹ năng chủ động cũng có hiệu quả như kỹ năng bị động.

Ví dụ như kỹ năng thứ hai của Trang Chu, cách một khoảng thời gian nhất định sẽ tự động phóng ra một lần, không phải tự mình dùng kỹ năng.

Oai Oai giải thích: “Hai kỹ năng có thể đánh trúng mục tiêu càng nhiều lần, sát thương tích lũy sẽ càng cao, nếu như ba lần trở lên, sát thương sẽ rất lớn. Cho nên, tốt nhất em cần canh thời gian, chờ hai kỹ năng bị động cùng hồi một lần thì phóng ra trong nháy mắt, dùng hai kỹ năng sẽ chồng lên hai lần sát thương, sau đó tùy tiện đánh một hai chiêu, đối phương chắc chắn sẽ muốn khóc.”

Hương Noãn cảm thấy như vừa mở ra một thế giới mới. Trước kia, cô chưa từng nghĩ đến những thứ như thế này, cứ thấy kỹ năng nào sáng thì

phóng, còn đang muốn nôn vì thấy sát thương của Trang Chu quá yếu. Thì ra không phải sát thương yếu mà là cô không biết dùng.

“Còn nữa, khi phóng kỹ năng một, em không nên cách kẻ địch quá xa, bởi vì kỹ năng này có thời gian thi triển khá lâu, lúc em phóng có thể kẻ địch sẽ chạy ra ngoài phạm vi của kỹ năng. Ngoài ra, đại chiêu thì đừng tùy tiện phóng ra, thời gian hồi chiêu của đại chiêu khá lâu. Một lần giao tranh, có thể em chỉ có một cơ hội phóng đại chiêu, cho nên nhất định phải dùng vào lúc cần thiết nhất. Cái này em phải tự tìm hiểu.”

“Vâng ạ.” Hương Noãn không ngừng gật đầu, “Cảm ơn đàn anh.”

“Không cần khách khí, học hỏi lẫn nhau mà thôi.”

Hương Noãn ghi nhớ lời nói của xã trưởng Oai Oai, thăm nghĩ buổi tối nên tìm Sơ Yến thử một chút.

Cơ sở chính của đại học Nam Sơn đã có lịch sử hơn trăm năm, có một số kiến trúc còn mang phong cách của thời dân quốc, sân trường khá tươi mát, có rất nhiều cây đại thụ che trời. Bây giờ đang là mùa thu, trên sân cỏ lại ánh lên sắc vàng, có một số du khách đang chụp hình.

Đây là lần đầu tiên Hương Noãn đến cơ sở chính. Hai người làm xong chuyện bên Đoàn ủy, Oai Oai dẫn Hương Noãn đi dạo trong sân trường, vừa ngắm cảnh vừa giới thiệu cho cô lịch sử của trường. Đi đến một ngọn núi giả, bên cạnh có nhiều công nhân đang khai thông dòng suối nhỏ. Hương Noãn dừng lại nhìn đàn cá bên trong dòng suối, cô thả mẩu bánh mì vụn xuống, những con cá thi nhau chen chúc giành giật ăn.

Cô chợt nghe thấy tiếng nói chuyện phía sau hòn núi giả, giọng nói rất nóng nảy.

“Giá mua hơn hai mươi vạn mà lại đi bán với giá mười hai vạn? Tại sao tao lại sinh ra thằng con phá của như mày? Cả thế giới đều nợ ông đây một cái bao cao su... Mày ở chỗ nào, ra đây mau...”

Câu nói sau cùng như thế hét lên, Hương Noãn sợ hết hồn, tay buông lỏng một chút, miếng bánh mì rơi xuống nước.

Cùng lúc đó, ở một sơn trang cách xa thành phố, Lâm Sơ Yến đang ngâm mình trong suối nước nóng, điện thoại di động đặt bên cạnh, mở loa ngoài.

Lâm Tuyết Nguyên to tiếng một trận khiến điện thoại như muốn nổ tung.

Lâm Sơ Yến không có hành động gì, dù sao hai người cách khá xa, coi như bố có xách dao cũng không chém được đến chỗ anh. Anh lười biếng dựa vào bệ suối nước nóng: “Bố à, bố bình tĩnh một chút, cái đồng hồ kia vốn là của con. Bố quên à, đó là quà sinh nhật mười tám tuổi mà chú Lưu cho con.”

“À, lại nói cái này, mày không thấy mất mặt ư? Nếu không phải mày là con trai tao thì đến cả một con dao chú Lưu của mày cũng không cho mày đâu. Huống chi chú Lưu của mày đưa cho mày bao nhiêu thì đến sinh nhật con chú Lưu tao cũng phải trả lại, bây giờ còn muốn nói nó là của mày không?”

“Bố không nên tức giận. Thật ra cái đồng hồ kia không thể nói là bán, chẳng qua con chỉ gửi ở hiệu cầm đồ, trong vòng ba tháng vẫn có thể chuộc

về được.”

“Tao cho phép mày phiên dịch lại ý của mày vừa nói: Con chính là đồ không biết xấu hổ, nếu bố mẹ không nỡ bỏ thì phải đi chuộc lại ngay... Có phải không?”

“Con rất xin lỗi bố, bố à, thật sự con rất đói.” Lâm Sơ Yến bắt đầu đổi giọng.

Lúc này, nhân viên phục vụ gõ cửa đi vào, bưng một mâm trái cây đẹp đẽ và đồ uống. Lâm Sơ Yến dùng ngón tay chỉ, ý muốn đặt ở bên cạnh suối nước nóng.

Thiếu niên ngâm hơn nửa thân mình trong nước, mặt nước phủ đầy cánh hoa màu trắng nhấp nhô trong làn hơi nước trong suốt, khiến thân thể anh hơi mờ mờ lung lung. Không khí trong phòng khách ấm ướt, những lọn tóc của anh cũng ẩm ướt, dính vào trán, vừa mềm mại vừa lộn xộn.

Nhân viên phục vụ khom người bỏ đồ xuống, liếc qua mặt nước. Thật là tiếc, có cánh hoa chặn mắt, không thấy được gì cả.

Anh chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía nhân viên phục vụ làm động tác dừng lên tiếng.

Suyt.

Ánh mắt sáng rực, khóe môi khẽ cong lên, ngón trỏ thon dài đẹp đẽ đặt ở trước môi.... Trong khoảnh khắc này, nhân viên phục vụ mới sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là “Một cái nhìn vạn năm”.

Làm sao lại có thể đẹp trai như vậy... Ý nghĩ đầu tiên của nhân viên phục vụ là như vậy.

Sau đó nhân viên phục vụ đỏ mặt, rón rén đi ra.

Lâm Sơ Yến còn không biết mình đã vô tình đùa giỡn người khác. Toàn bộ lực chú ý đều đặt ở đầu bên kia điện thoại, Lâm Tuyết Nguyên nhất thời do dự, anh biết, bố đang mềm lòng.

Nhưng sau đó bố lại gào lên với anh: “Bố không cho tiền không phải vì mày hay sao? Bố nói cho mày biết, mày không chăm chỉ chịu khó thì đến ngũ cốc cũng chẳng phân biệt nổi, ném mày ra ngoài đường chắc chắn sẽ chết đói. Để cho mày tự đi làm thêm kiếm tiền khó khăn như vậy à? Trình độ đánh đàn piano đạt cấp mười của mày sao không đi làm gia sư dạy kèm tại nhà? Mày thi khoa học toàn diện (2) với điểm cao tuyệt đối, nếu đi dạy kèm nhất định phụ huynh toàn thế giới đều muốn tranh cướp. Mày nói xem mày....”

(2) Đề thi tổng hợp khoa học tự nhiên có tên gọi tắt là "Khoa học toàn diện", là kỳ thi đại học gồm 3 môn: Vật Lý, Hóa Học, Sinh Học.

“Rất mệt mỏi.” Lâm Sơ Yến dùng ba chữ để bình luận về lời đề nghị của bố.

“Con mẹ mày! Năm đó ông đây đi học, đến đôi giày tốt cũng không có mà đi, mỗi ngày chỉ có bốn tiếng rồi đi làm thêm ba việc cũng không mệt mỏi...”

Lâm Sơ Yến thầm nghĩ: Con không giống bố, bố con nhiều tiền hơn bố của bố.

Dĩ nhiên, ngoài miệng thì anh không dám nói như vậy, nếu không bố sẽ bùng nổ mất.

Lâm Sơ Yến nói: “Bố, con rất khâm phục bố, khó trách ban đầu người theo đuổi mẹ nhiều như vậy nhưng mẹ chỉ chọn bố.”

Mặc dù có lúc Lâm Tuyết Nguyên cực kỳ muốn nhét thẳng con mình vào trong bao cao su, thắt nút rồi ném vào thùng rác... Nhưng không thể không thừa nhận, thẳng nhóc thối này rất biết cách nói chuyện. Nó đặc biệt chuyên gãi vào đúng chỗ ngứa của người khác, gãi xong sẽ khiến cả người cảm thấy thoải mái, mặc dù biết mục đích của nó không đơn thuần là lời ngon tiếng ngọt cũng chỉ có thể khịt mũi coi thường, nhưng vẫn thoải mái như cũ, bởi loại tâm trạng này không chịu sự điều khiển của lý trí.

Người như vậy, nếu ở thời cổ đại nhất định dù có hai mặt, giấu giếm lừa gạt hoàng thượng bao nhiêu thì vẫn có thể phát triển một cách nhanh chóng thành một đại gian thần.

Suy nghĩ một chút cũng thấy đáng sợ.

Lâm Tuyết Nguyên hừ một tiếng: “Đừng có giở mảnh khoe với bố, ông đây sẽ có biện pháp trừng trị mày.”

...

Không phải Hương Noãn cố ý nghe người khác nói chuyện, cô rất muốn nhìn đàn cá ăn hết bánh mì cho nên đợi lâu một chút. Oai Oai đứng bên cạnh cô, vẻ mặt hóng hớt vênh tai lên nghe.

Chờ cá chép ăn xong bánh mì thì hai người rời đi, lúc đi ngang qua núi giả thì thấy người bố kia vẫn đang dạy dỗ con trai.

Lâm Tuyết Nguyên vừa nói chuyện với con trai vừa nghiêng đầu nhìn bọn họ.

Khí thế của ông quá mạnh mẽ, vẻ mặt khá dữ dằn, Hường Noãn sợ ngây người, lắp bắp nói: “Không không không không phải, chúng cháu đi ngang qua thôi...”

Lâm Tuyết Nguyên không nghĩ rằng mình lại có thể dọa học sinh đi ngang qua, nhìn cô bé kia thật đáng thương. Ông che điện thoại di động, nói xin lỗi với cô: “Xin lỗi, con trai chú...” Vừa nói vừa lắc điện thoại di động: “Là một thằng lưu manh, không biết xấu hổ.”

Hường Noãn ngẩn người, trầm nghĩ, người con trai này thật không bình thường, có thể khiến bố mình giận đến mức này.

Oai Oai có vẻ rất thấu hiểu, đến gần một chút vỗ vào bả vai Lâm Tuyết Nguyên: “Anh trai à, nên nghĩ thoáng một chút.”

Lâm Tuyết Nguyên cúi đầu nhìn móng vuốt đặt trên vai mình, liếc anh ta một cái, giọng nói rất cứng rắn: “Gọi chú.”

Oai Oai và Hường Noãn vội vàng chạy thực mạng.

Lâm Tuyết Nguyên cup mắt, hét về phía điện thoại di động: “Đừng tưởng rằng làm con nhà giàu thì có thể vô tư không lo lắng gì, chờ ông đây chết sẽ quyên góp tài sản đi làm từ thiện hết để cho mày không còn gì mà ăn.”

Đầu bên kia truyền đến tiếng chúc phúc đầy ắp chân tình: “Bố ơi con mong bố sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Chương 8: Đẩy trụ

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi ăn tối xong, Hương Noãn đăng nhập vào game, thấy Sơ Yến không online, cô đặt điện thoại di động sang một bên, bắt đầu dọn dẹp bàn học.

Trong điện thoại không ngừng có người gửi lời mời tổ đội, cô làm như không thấy, đến khi dọn sạch sẽ bàn học đã bừa bộn một tuần qua, cô mới liếc nhìn màn hình điện thoại, phát hiện lời mời tổ đội gần đây nhất là...

Trạch Mộc

Trời ơi! Nam thần mời cô chơi game.

Hương Noãn cảm thấy trong đầu mình đang xuất hiện đầy bong bóng màu hồng, vội vàng nhấn đồng ý.

Trong đội Thẩm Tắc Mộc có ba người, trừ hai người bọn họ còn có Oai Oai.

Hương Noãn vừa vào đội, Oai Oai liền bắt đầu gào khóc: “*Hương Noãn không nhận lời mời của anh, lại nhận của Thẩm Tắc Mộc.*”

Hương Noãn đỏ mề hôi, gấp rút trả lời: “*Xin lỗi đàn anh, vừa rồi em không thấy.*”

[Oai A Oai]: Ha ha.

[Noãn Noãn]: Thật đó...

Lúc này, Oai Oai đang ở trong kí túc xá, nói với Thẩm Tắc Mộc: “*Cô ấy nghĩ tớ là đứa trẻ ba tuổi sao?*” Vừa nói vừa trả lại điện thoại di động cho Thẩm Tắc Mộc: “*Cho cậu, tớ đã mất hết hi vọng với thế giới này rồi.*”

Đúng vậy, vừa rồi chỉ là một bài kiểm tra, Oai Oai gửi cho Hương Noãn lời mời tổ đội, thấy cô không đáp lại, anh ta đột nhiên nảy ra suy nghĩ lấy điện thoại di động của Thẩm Tắc Mộc kiểm tra một chút, kết quả, Hương Noãn lập tức ngoe nguẩy cái đuôi chạy đến. Nếu như cô không đồng ý ai thì đã tốt, bây giờ lại chọn lựa rõ ràng như vậy, khiến cho Oai Oai cảm thấy vô cùng tủi thân và không cam lòng.

Thẩm Tắc Mộc nhận lấy điện thoại. Anh ta cũng không biết vì sao lại cho phép Oai Oai làm như vậy, đại khái... là xuất phát từ lòng tốt đi.

Nhưng nói thế nào, đã tổ đội rồi thì đánh xong ván này đã.

Hương Noãn sợ Oai Oai giận, liền dỗ: “*Đàn anh, em mời anh đi ăn kem ly nhé!*”

[Oai A Oai]: Được được.

Lập tức vui vẻ.

Thẩm Tắc Mộc lại dùng ánh mắt quan tâm nhìn anh ta một cái.

Hương Noãn dùng Trang Chu cười con cá lớn chạy qua chạy lại, không đuổi kịp, đánh lại không chết, rất đáng mặt một tên xấu quấy nhiễu chiến trường.

Oai Oai nói với Thẩm Tắc Mộc: “Này, cậu có phát hiện ra không? Phản ứng của cô ấy nhanh phết đấy.”

Thẩm Tắc Mộc “ừ” một tiếng.

Quả thật khiến anh ta cảm thấy bất ngờ. Có thể nhìn ra, Hương Noãn không quá am hiểu về chiêu thức của anh hùng, cho nên cô đánh không biết cố kỵ mà xông ngang đánh thẳng. Nhưng cô sử dụng kỹ năng cũng không tệ, mấy lần thả đại chiêu rất đúng chỗ, hầu như lúc đồng đội bị khống chế liền thả đại chiêu, cứu được con tin trong nháy mắt, hình như không phải đoán trước, đoán trước phải dựa vào kinh nghiệm, chắc chắn Hương Noãn không có nhiều kinh nghiệm. Chẳng qua cô có phản ứng và tốc độ tay.

Thật ra biểu hiện tổng thể của cô cũng không tốt, cười cá đâm vào tường khá nhiều lần, một thân một mình chạy đến dưới chân trụ phòng ngự của địch bị người ta đánh dễ dàng, sau khi còn lại một chút máu thì điên cuồng chạy trốn... Thủ đoạn bịp bợm tự tìm đường chết.

Nhưng Thẩm Tắc Mộc lại bằng lòng cho cô đạt yêu cầu.

Thẩm Tắc Mộc ở đây khiến cho Hương Noãn gặp áp lực rất lớn, chơi game cũng bị phân tâm, nghĩ đến sự tồn tại của anh ta. Lại không dám đi theo anh ta, sợ liên lụy đến nam thần.

Rốt cuộc, Hương Noãn chết một lần, cô vội vàng đọc tin nhắn WeChat.
Tin nhắn là như vậy

[Sơ Yến]: ?

[Sơ Yến]: ,

[Sơ Yến]: .

[Sơ Yến]: ~

....

Mười mấy tin nhắn.

Rõ ràng anh online, lại thấy cô tổ đội trong game nên cố ý khùng bố cô.

Hương Noãn ẩn tin nhắn của Sơ Yến.

Vừa trở lại trò chơi, anh lại dùng WeChat gọi điện đến. Hương Noãn lúng túng tay chân, vội vàng nhấn tắt, trả lời rất nhanh: “*Tôi đang tổ đội với nam thần!*”

[Sơ Yến]: Tốc chiến tốc thắng, lát nữa tìm tôi.

[Noãn Noãn]: Không, tôi muốn chơi với nam thần.

[Sơ Yến]: Nam thần của cô chê cô. Tôi sẽ không chê cô.

[Noãn Noãn]: Thật lòng quá...

Sơ Yến không quấy rầy cô nữa.

Hương Noãn trở lại trò chơi thì thấy mình đã sống lại, vì vậy lại lắc đầu cá xông vào chiến trường.

Ván này đánh rất thuận lợi, đúng là “Tốc chiến tốc thắng”, đánh xong, lần đầu tiên Thẩm Tắc Mộc hỏi cô: “Đánh nữa không?”

[Noãn Noãn]: Đàn anh, em đi đánh hạng với bạn, em muốn sớm thăng lên Vương Giả.

Thẩm Tắc Mộc khá khâm phục Hương Noãn. Trong tình huống như vậy, ở cấp Bạc trắng, cùng lắm mục tiêu của anh ta cũng chỉ là Vàng, hoặc Bạch kim, mà cô, đang ở Bạc trắng, lòng lại hướng đến Vương Giả. Hơn nữa, trông cô không giống như đang đùa mà tin chắc rằng mình sẽ lên Vương Giả.

Giống như một người học cực kém tin chắc rằng điểm thi cuối kì của mình sẽ đạt 99 điểm.

Thật là... không thể hiểu nổi tự tin như vậy ở đâu ra.

Oai Oai thò đầu nhìn lịch sử nói chuyện phiếm của bọn họ, thấy Hương Noãn từ chối Thẩm Tắc Mộc, vui vẻ: “Thì ra sức quyến rũ của cậu cũng chỉ như vậy? Tớ cứ nghĩ là nhiều thế nào, chẳng qua chỉ lớn hơn tớ một chút, ha ha ha thỏa mãn quá!”

Thẩm Tắc Mộc nhíu mày.

Bên này, Hướng Noãn vẫn đang quẩn quáo trước lời nói của Lâm Sơ Yến.

[Noãn Noãn]: Vì sao anh biết nam thần sẽ chê tôi?

[Sơ Yến]: Tôi nói đùa thôi, không nghĩ cô lại thừa nhận.

[Noãn Noãn]: =_ =

[Sơ Yến]: Hôm nay tôi lại có hiểu biết mới với trò chơi này.

[Noãn Noãn]: Hà?

[Sơ Yến]: Đây không phải là một trò chơi giết người, cũng không phải là trò chơi tự tìm chết.

[Noãn Noãn]: Ngoan, nói tiếng người đi, thu lại sự giễu cợt của anh một chút.

[Sơ Yến]: Bản chất của trò chơi là đẩy trụ. Vì muốn đẩy trụ mới dẫn đến đánh nhau. Vì mọi người luôn đề cao đánh nhau mới nghĩ ra đủ phương pháp kiếm tiền mua trang bị. Tất cả cũng là vì đẩy trụ.

[Noãn Noãn]: Anh đang nói nhảm gì vậy?

[Sơ Yến]: Rất nhiều người đã quên điếm này.

Hương Noãn thấy lời này của anh thi sửng sốt một lúc. Quả thật, cô chơi trò chơi chính là như vậy, hoặc đánh hội đồng, hoặc chạy trên đường, hoặc giải cứu đồng đội, ngược lại thời điểm đẩy trụ không nhiều.

Mà phương thức xét thắng bại của một trận đấu chính là đẩy hết trụ của đối phương, không phải đội nào giết được nhiều hơn.

[Noãn Noãn]: Anh nói rất có lý.

[Sơ Yến]: Tôi mua Tôn Thượng Hương (1), chúng ta đi đẩy trụ.

(1) Tôn phu nhân là một phu nhân của Thục chúa Lưu Bị, người đã lập ra Thục Hán vào thời kì thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Tôn phu nhân còn được biết đến với tên Tôn Nhân trong Tam Quốc diễn nghĩa, Tôn Nhân Hiến trong Hán Tấn Xuân Thu và Tôn Thượng Hương (trong Kinh kịch). Ngoài ra, bà còn có tên khác nữa là Cung Yêu Cơ.

[Noãn Noãn]: Sao tôi cảm thấy tiền vàng của anh tiêu mãi cũng không hết vậy nhỉ?

[Sơ Yến]: Tôi không có tiền vàng.

[Noãn Noãn]: Cho nên? Anh lấy cái gì để mua Tôn Thượng Hương?

[Sơ Yến]: Nạp tiền.

[Noãn Noãn]:

Thật là một thiếu gia phá của. Anh hùng trong Vương Giả Vinh Diệu có thể mua bằng tiền vàng, cũng có thể nạp nhân dân tệ để mua, nhưng như vậy không có lợi lắm. Mặc dù, vì trò chơi, Hường Noãn cũng có thể nạp tiền, nhưng không phải cứ mua như vậy, cô cũng phải cân nhắc xem có tốt không.

Sau khi Sơ Yển mua xong Tôn Thượng Hương, Hường Noãn dùng Trang Chu đi cùng anh. Tôn Thượng Hương cũng là xạ thủ giống Luban No.7. Tôn Thượng Hương có một kỹ năng là lộn nhào trên đất, có thể nhanh chóng lăn ra một khoảng cách, sau khi lăn ra, đánh người sẽ đau hơn (Sau khi lăn thì sát thương của chiêu thức được tăng lên – giống xạ thủ Violet trong Liên Quân). Kỹ năng này trong chạy trốn hay trong giao tranh đều có tác dụng tốt, cho nên năng lực sinh tồn lớn hơn so với Luban No.7.

Hường Noãn ngồi trên cá nhìn Tôn Thượng Hương lăn qua lăn lại, y hệt như quả bóng da.

Tôn Thượng Hương là anh hùng khá thích hợp để đẩy trụ.

Mục đích chính của ván này chính là đẩy trụ, không để ý gì chỉ đẩy hết trụ.

Bản đồ trong Vương Giả Vinh Diệu có hình thoi, có hai phe địch và ta chiếm cứ hai đỉnh của hình thoi, cũng có thể gọi là Tuyền Thủy. Bên cạnh Tuyền Thủy là thứ quan trọng nhất của hai phe – Thủy Tinh. Phe nào có thể phá hủy được Thủy Tinh của đối phương thì phe đấy sẽ thắng.

Bên ngoài Thủy Tinh chia làm ba đường, có tổng cộng chín trụ phòng ngự, những trụ phòng ngự này sẽ tự động công kích khi có kẻ địch tiến vào. Cho nên, muốn đến gần Thủy Tinh phải đẩy hết tất cả các trụ phòng ngự, ít

nhất phải nhõ hết toàn bộ ba trụ phòng ngự ở một đường nào đấy, mở đường cho quân ta.

Lực công kích của trụ rất cao, không thể đánh tùy tiện, nếu không sẽ giống như tự sát, phải đợi lính quèn phe mình đi vào phạm vi công kích của trụ, hấp dẫn sát thương của trụ, lúc này mới có thể đẩy trụ...

Nghe có vẻ rất dễ dàng nhưng thao tác thì thực sự khá phiền toái.

Đơn giản mà nói, trong khi bạn đang đánh trụ phòng ngự, đội bạn sẽ phát hiện, bọn họ cũng không phải người chết, tất nhiên sẽ lao đến đánh bạn...

Cho nên, cuối cùng bạn phá hủy trụ hay kẻ địch sẽ phá hủy bạn hoàn toàn không thể nói trước được.

Tổ hợp của Hưởng Noãn và Sơ Yến có một ưu thế đó là bọn họ chạy rất nhanh, vì vậy lén lút đẩy trụ ở ba đường, không đánh nhau, chỉ bỏ chạy, tuy nhiên cũng bị phục kích mấy lần, chết rất thảm. Nhưng việc này không ngăn cản được nhiệt tình đẩy trụ của bọn họ. Đồng đội tất nhiên cũng chỉ là tay mơ, đánh không giỏi còn thích chửi người. Hưởng Noãn lập tức ẩn kênh đồng đội.

Cuối cùng, mặc dù chiến tích thê thảm, điểm rất thấp nhưng họ vẫn thắng.

Bởi vì cô và Sơ Yến phá hủy hết trụ phòng ngự. Cuối cùng có thể phá hủy Thủy Tinh một cách dễ dàng.

Chiến tích của Hưởng Noãn chỉ có 3.0, có thể nói vô cùng cay mắt, tuy nhiên điểm của cô vẫn là điểm cao nhất trong đội ngũ, cao hơn cả Sơ Yến,

vì vậy chiếm lấy danh hiệu MVP.

Ha ha ha...

Thật vui vẻ, cô chỉ muốn ôm điện thoại nhảy múa.

Đây là cảm giác khi mình và đồng đội cùng nhau cố gắng mới giành được thắng lợi, so với chuyện nằm thẳng ôm bắp đùi người khác thì sung sướng hơn nhiều. Rất có cảm giác thành tựu.

Hương Noãn vui vẻ nói với Sơ Yến: “*Chơi tiếp.*”

Hai người lại chơi một ván, tiếp tục dùng mảnh cũ.

Tuy nhiên, chiêu thức giống nhau nhưng lại không phát huy cùng một hiệu quả. Mặc dù, ván vừa nãy có thể thắng, nguyên nhân lớn cũng vì đối thủ không ý thức được, chỉ mãi mê giết người, vì vậy để bọn họ thừa cơ lợi dụng. Lần này, đối thủ lợi hại hơn ván trước nhiều, phối hợp tốt, Hương Noãn và Sơ Yến bị đánh không góc đầu dậy nổi

Sau đó thua.

Hương Noãn cảm thấy khá thất bại, cô nói với Sơ Yến: “*Xin lỗi, tôi không bảo vệ được anh.*”

[Sơ Yến]: Mở voice chat.

[Noãn Noãn]: ...

[Sơ Yến]: Đánh chữ không tiện.

[Noãn Noãn]: Được, nhưng tôi không biết mở.

[Sơ Yến]: QQ đi.

Hương Noãn gửi cho anh số QQ, thầm nghĩ giọng Sơ Yến sẽ như thế nào nhỉ? Có phải là loại thô bỉ đê tiện không?

Càng nghĩ, càng cảm thấy có thể...

Hai người thêm QQ rồi mở voice chat, Sơ Yến nói trước: “Alo, cô nghe thấy không?”

Hương Noãn: “...”

Trời ơi...

Sao giọng nói có thể trong trẻo như vậy? Nhất định Sơ Yến này là giả! Trả lại tôi tên Sơ Yến đê tiện kia đi!

Sơ Yến nghĩ rằng cô không nghe thấy, kỳ quái ồ một tiếng, sau đó tắt điện thoại rồi lại gọi lần nữa.

Hương Noãn ngơ ngác kết nối.

“Lần này nghe được chưa? Noãn Noãn, tôi là Sơ Yến!”

Hương Noãn say mê. Đơn thuần là vì giọng nói quá dễ nghe nên say mê.

Giọng Sơ Yến rất trong trẻo, dịu dàng khiến cho người ta liên tưởng đến một thiếu niên mặc sơ mi trắng dưới những tia nắng lấp lánh. Nghiêm túc mà nói, giọng anh rất giống bản hòa âm của Trang Chu. Nhưng khác nhau ở chỗ, bản hòa âm của Trang Chu đã qua xử lý, nghe sẽ có cảm nhận không chân thực. Giọng của Sơ Yến không giống như vậy. Giọng Sơ Yến vừa dễ nghe vừa chân thực, âm thanh lọt vào lỗ tai khiến màng nhĩ như được xoa bóp, tê dại mà sáng khoái.

Hương Noãn không nhịn được nói: “Anh nói tiếp đi.”

“Hả?” Sơ Yến hơi nghi ngờ.

“Lỗ tai tôi sắp mang thai rồi.” Cô nói nhỏ.

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười. Tiếng cười rất nhẹ và nhạt, tựa mây mù dần tan ra theo ánh mặt trời ló dạng.

Hương Noãn nghe anh cười mà nóng mặt.

Sơ Yến khẽ nói: “Đồ mê trai.”

Chương 9: Lý Bạch dậy thì không thành công

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Buổi tối thứ năm, theo thường lệ xã đoàn thể thao điện tử họp mặt.

Oai Oai cảm thấy lần họp mặt này mọi người còn dè dặt, có lẽ là do không quen. Lần này, anh ta tự móc tiền túi ra mua đồ ăn vặt, xách cái túi nặng trĩu đi về phía trung tâm hoạt động.

Đi một lúc, Oai Oai nói với Thẩm Tắc Mộc: “Cậu không muốn giúp tớ một chút sao?”

“Không.” Thẩm Tắc Mộc dứt khoát từ chối.

Oai Oai nghĩ đến lát nữa sẽ phải cầu cạnh người này, vì vậy không những không tức giận mà lại càng nịnh nọt, cười: “Này, tớ bảo...”

“Không.” Thẩm Tắc Mộc lại từ chối lần nữa.

“Tớ không nói chuyện này.”

“Tớ cũng không nói chuyện này.”

Hai người vô cùng ăn ý nhìn nhau, trong mắt đều có hàm ý ghét bỏ.

Oai Oai nói chuyện có liên quan đến giải thi đấu thể thao điện tử. Mỗi học kì sẽ tổ chức một giải thi đấu thể thao điện tử, vì muốn phổ biến rộng rãi hoạt động này mà xã trưởng khóa trước tốn không ít tâm tư, hận không thể đi bán thân. Đại học Nam Sơn có mấy trăm xã đoàn, mỗi xã đoàn đều có một số hoạt động, nhưng làm cách nào thu hút nhiều người tham gia mới là điều quan trọng nhất.

Học kì trước, Oai Oai dựa vào vóc người Thẩm Tắc Mộc, đặt trước một bộ cosplay nhân vật Lý Bạch (1) của Vương Giả Vinh Diệu. Đây là hình tượng anh tuấn tiêu sái mà phóng khoáng. Có rất nhiều người thích. Thẩm Tắc Mộc mặc bộ quần áo này đứng trên sân trường, chặc chặc chặc, hiệu quả rất tốt. Bởi vì có Lý Bạch tham gia nên chắc chắn người đăng kí thi đấu cũng sẽ đông, giải thi đấu rất thành công.

(1) Lý Bạch, biểu tự Thái Bạch, hiệu Thanh Liên cư sĩ, là một trong những nhà thơ theo chủ nghĩa lãng mạn nổi tiếng nhất thời Thịnh Đường nói riêng và Trung Hoa nói chung.

Lần này, Oai Oai định ôn lại quá khứ huy hoàng.

Nhưng Thẩm Tắc Mộc từ chối không làm.

Mặc như vậy đứng ở ven đường có rất nhiều người muốn chụp chung với anh ta, khiến anh ta cảm thấy như diễn xiếc thú, rất khó chịu. Quan trọng là anh ta không thích chỗ đông người.

Oai Oai nói: “Thẩm Tắc Mộc, bộ quần áo kia rất đắt, không mặc sẽ đáng tiếc lắm.”

Thẩm Tắc Mộc: “Nhà nước thanh toán.”

“Nhà nước thanh toán thì cũng là tiền chứ đại thiếu gia của tớ ời.”

Thẩm Tắc Mộc không bị thuyết phục.

Oai Oai còn nói: “Tớ không còn cách nào khác, tớ cũng không thể tự mặc, có lẽ nhìn tớ sẽ rất khó coi, không khéo ra ngoài đường còn bị đánh đấy! Vì tương lai xã đoàn của chúng ta, cậu chỉ cần chịu đựng một chút thôi. Làm ơn đi mà, buổi tối tớ sẽ làm ấm giường cho cậu.”

“Cút.”

“Này này Thẩm Tắc Mộc, chẳng lẽ cậu muốn tớ đăng ảnh WeChat của cậu dán đầy trong trường.”

“Chỉ cần đẹp là được?” Thẩm Tắc Mộc đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy, chính là để cả thế giới nhìn mặt mà.” Oai Oai vừa nói vừa nghĩ đến số phận của mình: “Bây giờ tớ rất tuyệt vọng.”

Thẩm Tắc Mộc “Ừ” một tiếng.

Oai Oai thu lại sự đau xót, phát hiện ánh mắt Thẩm Tắc Mộc rơi vào người cách đó không xa.

Theo ánh mắt Thẩm Tắc Mộc, anh ta thấy Hương Noãn.

Khoảnh khắc kia, Oai Oai đột nhiên hiểu ý nghĩa câu nói: “Chỉ cần đẹp là được?” của Thẩm Tắc Mộc, anh ta chợt giận dữ nói: “Tên cầm thú Thẩm Tắc Mộc này.”

Hương Noãn đến họp, ở cửa trung tâm hoạt động gặp Thẩm Tắc Mộc và Oai Oai. Cô chào hỏi: “Chào đàn anh... đàn anh có cần em cầm giúp không?”

“Không cần không cần...” Mặc dù nặng nhọc cũng không thể làm khổ người đẹp.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Tắc Mộc nghiêm túc quan sát một cô gái. Mắt đảo một vòng trên mặt cô, không nói gì.

Hương Noãn bị anh ta nhìn thì rất xấu hổ, tim đập nhanh, không tự chủ cúi đầu, ôm chặt laptop màu hồng vào ngực.

Cô cảm giác mình như bị sốt, không khống chế được.

Thẩm Tắc Mộc đột nhiên gọi: “Hương Noãn.”

Hương Noãn theo phản xạ đứng thẳng tắp: “Vâng đàn anh.”

Thẩm Tắc Mộc: “Anh có chuyện muốn nhờ em.”

Hương Noãn: “Vâng, chuyện gì vậy ạ?”

Oai Oai: “Tên cầm thú này, không ngờ cậu thật sự nói cơ đấy.”

....

Hương Noãn không ngờ chuyện Thẩm Tắc Mộc nhờ lại là cosplay Lý Bạch.

“Tại sao lại là Lý Bạch ạ?” Cô cảm thấy nghi ngờ.

“Bởi vì chỉ có quần áo Lý Bạch.”

“À.”

Có thể thấy, xã đoàn thể thao điện tử còn rất nghèo khổ.

Hương Noãn cảm thấy đây cũng không phải việc gì khó, hướng chỉ người yêu cầu còn là Thẩm Tắc Mộc. Nếu Thẩm Tắc Mộc để cho cô lên núi đao xuống biển lửa thì cô sẽ từ chối, nhưng cosplay thì không cần do dự.

Oai Oai nói: “Cuối tuần này em sẽ đi cosplay ở cơ sở chính, xã đoàn thể thao điện tử của chúng ta bên đây còn kém phát triển, cần tuyên truyền nhiều hơn.”

“Được, một mình em sao?”

“Yên tâm, để Thẩm Tắc Mộc dẫn em đi. Em không cần làm gì, chỉ việc đi theo cậu ta là được.”

Hương Noãn lén nhìn trộm Thẩm Tắc Mộc.

Thẩm Tắc Mộc cũng nhìn cô, khẽ nói: “Cảm ơn.”

Mặt Hương Noãn đỏ lên: “Không, không có gì.”

Sau khi bắt đầu cuộc họp thường kì, Oai Oai phân nhiệm vụ cho từng người. Trừ một số bài sạp tuyên truyền trong sân trường, phần lớn đều đi tuyên truyền ở ký túc xá.

...

Oai Oai đưa quần áo cho Hương Noãn, mắt Hương Noãn sáng lên, cảm giác không đúng lắm: “Sao lại to như vậy ạ?”

“Bởi vì năm ngoái Thẩm Tắc Mộc mặc.”

Hương Noãn không biết Oai Oai cố tình hay vô tình nói ra những lời này, dù sao cô lại càng bị thuyết phục nên càng muốn mặc.

Thứ bảy, Hương Noãn và Thẩm Tắc Mộc hẹn nhau chín giờ ở dưới tầng kí túc xá của cô.

Quần áo Lý Bạch quá lớn, không vừa với vóc người Hương Noãn, mặc lên không có cảm giác phong lưu tiêu sái, lại giống như một tên công tử bột dậ thì không thành công. Cô rất muốn mang một đôi giày cao gót nhưng trong đầu lại nghĩ đến cảnh Lý Bạch đi giày cao gót. Không được, quá buồn nôn.

Sau đó, vì muốn đạt hiệu quả tốt, cô trang điểm một chút, vốn định làm cho mặt mình cường tráng hơn, nhưng tay nghề hóa trang lại không đủ. Vừa soi gương, lại thấy.... yêu nghiệt!

Cô luống cuống tay chân xóa lớp trang điểm.

Cuối cùng, lúc đeo tóc giả, cảm giác đội tóc giả rất khó coi, trông y hệt như đi ra từ một tiệm uốn tóc.

Giày vò tới lui, cuối cùng đến 9 giờ 40, cô mới đi xuống tầng.

Thẩm Tắc Mộc đứng ở dưới tầng, cầm đồ trong tay. Hương Noãn thấy bóng lưng cao ngất của anh ta.

Có lẽ vì ấn tượng đầu tiên quá tốt, vừa thấy bóng lưng của anh ta, cô đã có cảm giác tim đập thình thịch.

“Đàn anh.” Hương Noãn chạy chậm chậm tới, đúng lúc anh ta quay người, cô hơi áy náy: “Em xin lỗi.”

“Không sao, anh đi lấy đơn tuyên truyền, cũng mới tới thôi.”

Hương Noãn thấy tay trái anh ta cầm một cuộn áp phích tuyên truyền, trên tay phải là chiếc túi vải, loáng thoáng có thể thấy một chồng A4 đơn tuyên truyền trong túi. Xã trưởng Oai Oai kiên quyết cho rằng đơn tuyên truyền màu vừa có chi phí cao lại vừa không bảo vệ môi trường, vì vậy khởi xưởng in đơn đen trắng.

Thẩm Tắc Mộc lùi về sau hai bước, nhìn hiệu quả cosplay của cô. Hương Noãn cảm thấy chột dạ, sờ đầu: “Em thấy em đội tóc giả không được đẹp lắm, liền ghim một cái châm cài của đàn ông cổ đại hay dùng lên đỉnh đầu.”

“Rất tốt.” Thăm Tắc Mộc gật đầu.

Cơ sở chính của đại học Nam Sơn và cơ sở phụ có chuyến xe buýt cố định, từ trạm này đến trạm kia mất một tiếng. Vì muốn tiết kiệm thời gian, Thăm Tắc Mộc gọi xe. Lúc xuống xe, Hương Noãn muốn chia tiền với anh ta thì bị Thăm Tắc Mộc xua tay: “Hôm nay em đã giúp anh rồi, để anh trả.”

Hương Noãn lấy hết dũng khí hỏi: “VẬY anh bao cơm đúng không ạ?”

Thăm Tắc Mộc mỉm cười: “Bao.”

Một chữ, khiến cho tâm trạng Hương Noãn cũng bay lên.

Hai người đi về hướng thư viện. Bên cạnh thư viện có một miếng đất nhỏ nhà trường vạch ra, chuyên để tổ chức hoạt động cho sinh viên, nơi này có đông người đi lại, là mảnh đất hoàng kim.

Hương Noãn đang đi thì thấy một cành cây xanh biếc ven đường, cành lá trên cây vẫn chưa ngả sang màu vàng, rất hiếm thấy. Cô giữ chặt lấy cành cây khẽ cười.

Trong Vương Giả Vinh Diệu, bức tranh Lý Bạch cũng cầm cành cây như vậy rất mê người.

Ánh mắt Hương Noãn không phải ánh mắt đào hoa điển hình, lông mi cong vút, đuôi mắt dài hơi cong, lúc cười tựa như khiêu khích, đáy mắt trong trẻo ướt át, ít đi mấy phần say mê, lại vô cùng linh hoạt.

Lúc này, Thăm Tắc Mộc nhìn cô cầm cành cây nở nụ cười nhanh nhẹn, ánh mặt trời buổi sớm tinh mơ rơi trên vầng trán sáng bóng xinh đẹp của

cô, rục rờ lại sống động, khiến anh ta không thể không nghĩ đến một câu thơ:

“Tiên y nô mã thiếu niên thì, nhất nhật khán tần trường an hoa.

Nhiên hậu hựu tưởng: Tha xác thực thích hợp bả đầu phát sơ thượng khứ.”

(Tạm dịch:

“Thần y Nô Mã thời niên thiếu, một ngày ngắm bông hoa Trường An

Sau đó lại nói: Quả thật nàng búi tóc lên rất hợp.”)

Hương Noãn không biết Thẩm Tắc Mộc đang nhìn cô. Thẩm Tắc Mộc không nói gì, cô cũng không quần lấy anh ta nói chuyện. Hơn nữa, ở trước mặt anh ta cô luôn cảm thấy khấn trương, không biết nói cái gì.

Đến khu vực hoạt động bên cạnh thư viện, Thẩm Tắc Mộc bảo Hương Noãn đứng đó chờ, anh ta đến Đoàn ủy mượn bàn ghế, mang ra rồi cũng treo xong tấm áp phích, chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ. Hương Noãn giống như đứng tượng trưng, cô mệt mỏi ngồi xuống một lúc.

Thẩm Tắc Mộc phụ trách giới thiệu hoạt động cho những bạn học sinh đi ngang qua. Hương Noãn cảm thấy Thẩm Tắc Mộc nói chuyện cứ như tiêu tiền, tìm mọi cách để tiết kiệm, tranh thủ dùng ít tiền nhất làm nhiều chuyện nhất.

Cho nên anh ta mới để lại cho người ta ấn tượng rất lạnh lùng.

Nhưng thực sự không phải vậy, ngay từ ngày đầu tiên, cô đã biết anh ta không phải là dạng người lạnh lùng.

Ngược lại, anh ta cũng sẽ dịu dàng, cẩn thận.

Đây mới chính là nguyên nhân thực sự khiến cô thích anh ta.

Bọn họ ăn cơm trưa ở căn tin.

Căn tin của hai cơ sở giống nhau như đúc. Trong căn tin cũng phân chia cấp bậc, như tầng một, hai và ba thì bán đồ ăn, khá tiện nghi, tầng bốn bán những đồ vật nhỏ bé tinh xảo. Hai người gọi hai món xào, một phần cơm. Hương Noãn không muốn ăn cơm, Thẩm Tắc Mộc lại nghĩ cô muốn giảm cân, kết quả cô lại gọi bánh bao nhân trứng.

Trong mắt anh ta, đồ ăn này chỉ dành cho trẻ con.

Quần áo Hương Noãn rất rộng và lỏng lẻo, lúc này khá phiền toái, vải vóc thừa thãi khiến cô gắp thức ăn một cách chậm chạp. Mà cô không thể không cảnh giác, sợ làm bẩn trang phục, dù sao đây cũng là đồ vật có giá trị của xã đoàn.

Thẩm Tắc Mộc không chịu nổi, đành lấy đũa gắp thức ăn cho cô.

Hương Noãn... Hương Noãn lại đỏ mặt.

Kết quả của việc tim đập rộn ràng chính là ăn bánh bao điên cuồng. Gặm gặm...

Điện thoại di động sáng lên, cô nhận được tin nhắn.

[Sơ Yến]: Tôi thấy một người rất ngu, không hiểu sao lại nghĩ đến cô.

Hương Noãn cúi đầu, vô cùng xem thường anh, cô trả lời: “*Anh thật biết cách nói chuyện phiếm.*”

[Sơ Yến]: (hình ảnh) (hình ảnh)

[Sơ Yến]: Có giống “thằng con trai ngốc nghếch nhà giàu” không?

[Noãn Noãn]: ...

Cô bị dọa đến nỗi cả bánh bao cũng rơi xuống.

Chương 10: Nỗi khổ của trợ thủ

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn nhìn ảnh Sơ Yến gửi, chính là ảnh cô mặc đồ Lý Bạch đang ăn bánh bao nhân trứng....Thế giới này thật quá bất ngờ.

Hơn nữa, ảnh chụp thật xấu.... Kỹ thuật chụp cực kỳ đáng ném vào bồn cầu.

Cô kiềm chế nỗi khiếp sợ trong lòng, cố gắng ra vẻ bình tĩnh, sợ bị phát hiện. Cô không biết Sơ Yến ở chỗ nào, chắc chắn cách chỗ cô không xa.

Tỉnh táo, tỉnh táo, anh ấy không biết đây chính là mình. Cô thầm nghĩ.

Thẩm Tắc Mộc thấy Hương Noãn khác thường thì ánh mắt lóe lên, động tác chậm chạp đờ đẫn như đi vào cõi thần tiên. Anh ta thấy kỳ lạ, định hỏi thăm sức khỏe của cô, lại thấy vẻ mặt cô như không có việc gì nhặt bánh bao rơi trên bàn, từ từ đưa vào miệng.

Hình như đang cố tỏ vẻ bình tĩnh.

Thẩm Tắc Mộc khẽ nhíu mày, thò đũa ra kẹp vào miếng bánh bao của cô.

Hương Noãn đảo mắt, nhìn anh ta.

“Mất vệ sinh.” Anh ta vừa nói vừa vớt miếng bánh bao cướp được sang một bên, lại gắp một miếng sạch sẽ cho cô, đặt trong bát.

“Vâng.”

Thẩm Tắc Mộc nhận thấy cô đang hoang mang.

“Em sao vậy?” Anh ta hỏi.

“Không không không không không có gì, anh ăn đi. Đền anh, chúng ta ăn nhanh lên...”

Hương Noãn liếc nhìn tấm ảnh cay mắt kia, nhìn từ góc độ chụp, chắc Sơ Yến ở bên phải phía trước của cô. Cô lén nhìn, phát hiện ba cái bàn khả nghi, trong đó có hai bàn khách vừa đi, nhân viên phục vụ đang dọn dẹp, còn một bàn có một bạn nam mập mạp đang ăn đồ nướng. Dáng dấp bạn nam rất chính trực, khí chất khác xa với Sơ Yến mà Hương Noãn biết.

Hình như Sơ Yến đi rồi.

Cô lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm rồi tắt điện thoại di động.

Buổi chiều, Hương Noãn không còn tâm trạng gì nữa, cứ như đi vào cõi thần tiên. Thật may mắn, cô cũng chỉ là vật tượng trưng cho nên không làm lỡ chuyện gì. Chẳng qua có người đi ngang qua muốn chụp ảnh chung, cô cũng không từ chối.

Thẩm Tắc Mộc thấy cô làm chuyện này không có chút bất mãn nào, cũng không từ chối thì anh ta thở phào nhẹ nhõm.

Gần cơ sở chính của đại học Nam Sơn có rất nhiều đồ ăn ngon, Thẩm Tắc Mộc định dẫn Hương Noãn đi ăn ở xung quanh, cô lại khăng khăng muốn về. Hai người gọi xe, lúc trở về cơ sở ở Diên Trì, Thẩm Tắc Mộc nhận được điện thoại của Diêu Gia Mộc.

Diêu Gia Mộc: “Thẩm đầu gỗ, có phải cậu đang ở cùng Hương Noãn không? Tớ đang muốn rủ cô ấy đi ăn, lần trước cô ấy giới thiệu cho tớ một loại kem dưỡng da dùng rất tốt.”

Thẩm Tắc Mộc nhìn Hương Noãn bên cạnh, trạng thái cô hình như đã tốt hơn, lúc này đang dùng điện thoại tra quán ăn ngon, vừa tra vừa nói: “Hay mình ăn cá quả nhỉ?”

Từ góc độ của anh ta có thể thấy được búi tóc trên đỉnh đầu của cô, theo động tác của cô, búi tóc cũng nhẹ nhàng đung đưa, nhìn có vẻ buồn cười.

Thẩm Tắc Mộc nói với Hương Noãn: “Diêu Gia Mộc muốn mời em ăn cơm.”

Thực ra lúc này bất cứ người con gái nào thì cũng đều không mong bị quấy rối bởi một người con gái khác, nhưng cô lại không có lý do để từ chối.

Cho nên, chị ấy muốn đến thì cứ đến.

Bữa cơm hai người biến thành ba người cùng ăn, bầu không khí lại khác hoàn toàn. Hương Noãn ăn không được tự nhiên. Ngược lại, Diêu Gia Mộc rất khéo nói, nhưng cô không muốn nói chuyện với Diêu Gia Mộc.

Cô cảm thấy không phải Diêu Gia Mộc đơn thuần đến mời cô ăn cơm mà hình như mục đích là theo dõi Thẩm Tắc Mộc. Hoặc do cô suy nghĩ nhiều thôi!

Sau khi ăn xong cơm tối, ba người cùng đi về trường, Hương Noãn không ở cùng kí túc xá với Diêu Gia Mộc nên tổ hợp hai người tên Mộc đưa cô về trước.

Sau khi Hương Noãn về, Diêu Gia Mộc hỏi đùa Thẩm Tắc Mộc: “Hình như cô bé này không thích tớ?”

Thẩm Tắc Mộc làm như không thấy, một tay nhắc tấm áp phích, lạnh nhạt nói: “Cô ấy không có lý do gì để thích cậu.”

Diêu Gia Mộc sùng sốt.

...

Hương Noãn giả vờ đóng kịch, tắt máy từ trưa đến lúc này. Sau khi về kí túc xá, cô mở máy, chuyện thứ nhất là nói dối Sơ Yến.

[Noãn Noãn]: Xin lỗi, hôm nay tôi ở bên ngoài, điện thoại hết pin.

[Sơ Yến]: Ừ.

Trong lòng Hương Noãn rất khẩn trương mà vẫn giả vờ như không có chuyện gì, cô hỏi anh: “*Đây là ảnh chụp trong căn tin à?*”

[Sơ Yến]: Ừ.

[Noãn Noãn]: Căn tin của anh trông quen thật đấy, hình như là đại học Nam Sơn.

[Sơ Yến]: Cô cũng vậy?

[Noãn Noãn]: Phải...

[Sơ Yến]:

Hướng Noãn biết, chắc chắn Sơ Yến rất ngạc nhiên. Trung Quốc lớn như thế, hết lần này đến lần khác hai người lại học cùng một trường. Thật trùng hợp!

[Sơ Yến]: Cô học ngành gì?

[Noãn Noãn]: Tôi học ở cơ sở Diên Trì.

Cô cố gắng nhấn mạnh tên cơ sở. Bởi vì hai cơ sở thường không qua lại nhiều, như vậy hàm ý là cô không liên quan gì đến tên “Thằng con trai gốc nghèo nhà giàu.”

Mình thật thông minh! Cô tự khen trong lòng.

[Sơ Yến]: Ủ, tôi ở cơ sở chính.

Sau đó yên lặng. Anh cũng không truy hỏi cô, càng không yêu cầu hai người gặp mặt. Chẳng qua anh chỉ nói cơ sở Diên Trì ở ngoại thành vùng nông thôn, quá hoang vu.

[Noãn Noãn]: Anh đừng phóng đại như vậy, bên này đã có khu thương mại rồi.

Hương Noãn cảm thấy khá kỳ lạ, nhưng suy nghĩ một chút, cảm thấy đây mới chính là Sơ Yến. Mặc dù có lúc Sơ Yến rất xấu xa, xấu xa đến mức ngứa răng, nhưng anh rất có chừng mực, cũng không bắt nạt cô. Cho nên khi cảm nhận được sự né tránh của Hương Noãn, anh rất tự nhiên chuyển đề tài.

Hương Noãn thở phào, cô hỏi anh: “Chơi game nhé?”

[Sơ Yến]: Ừ.

Hai người vẫn chơi cùng nhau.

Có lẽ vì nguyên nhân hai người học chung trường nên đôi bên đều cảm thấy quen thuộc hơn, quen thuộc đến mức Sơ Yến có thể nói với Hương Noãn: “Đừng ăn tiền của tôi.”

“Này, không thì anh đánh đi.”

Trò chơi Vương Giả Vinh Diệu này cũng có ý nghĩa như một game kinh doanh, năng lực chiến đấu trong game là dựa vào cơ sở, cấp bậc và tiền. Cấp bậc càng cao thì thuộc tính càng tốt, mà càng nhiều tiền thì càng mua được nhiều trang bị tốt.

Kiểm tiền và thăng cấp dựa vào đánh lính quèn và đánh quái. Những thứ này cũng có hạn, phải phân chia như thế nào luôn là một vấn đề khó khăn.

Bởi vậy, mỗi ngày đều xảy ra những sự kiện đổ máu để tranh cướp tài nguyên, cũng bởi vì phân chia không đều mà dẫn đến lục đục.

Nhưng cho dù nói như thế nào, tất cả các anh hùng trong Vương Giả Vinh Diệu đều hiểu một điều đó là: trợ thủ không được ăn quá nhiều tiền, phải để lại tiền và kinh nghiệm cho xạ thủ hoặc pháp sư hoặc đấu sĩ hoặc rừng (1) và những vị trí khác...

(1) Rừng (Jungle): Trong một trận đấu, không thể thiếu người đi rừng, để ăn nguồn tài nguyên quái ở trong rừng sau đó đảo qua các đường để chém giết.

Nói chung, trợ thủ luôn đứng ở dưới cùng, giống như cá mẹ vĩ đại, nhường hết thứ tốt cho đồng đội, lại phải bảo vệ bọn họ thật tốt.

Cho nên bây giờ, Hương Noãn bị Sơ Yến đuổi như đuổi dê: “Đi bên cạnh tôi, đừng ăn lính.”

“Vậy tôi đi đây, không đi với anh đâu.”

“Đừng đi xa quá, cô còn phải bảo vệ tôi nữa.”

“Anh thật đáng ghét.” Mặc dù nói như vậy nhưng cô vẫn không đi quá xa.

Sơ Yến bảo cô trốn trong bụi cỏ để quan sát tình hình, khoảng cách rất phù hợp, vừa không ăn được tiền vừa có thể giúp điều tra tình hình quân địch xung quanh.

Trang Chu trốn trong bụi cỏ, nhìn thế nào cũng thấy thô bỉ.

Đúng lúc Hưởng Noãn nhàm chán, lại thấy ba tướng địch vạm vỡ xuất hiện.

Ngoài ra, trên bản đồ nhỏ còn thấy một tướng địch đang di chuyển về phía này.

“*Này, có người đến!*” Sau khi Hưởng Noãn nói xong thì quay đầu nhìn Sơ Yển, người này đang quay đầu chạy không chút do dự.

Những người đó định đánh Sơ Yển nhưng Sơ Yển chạy quá nhanh, Hưởng Noãn lập tức gặp họa. Mặc dù cô có da dày thịt béo cũng không tránh khỏi bị một đám người quần công.

Hưởng Noãn cảm thấy lòng tốt của mình đang vỡ vụn: “Sao anh không do dự tí nào vậy, lương tâm đâu mất rồi?”

Sơ Yển cười: “Lát nữa sẽ trả thù lao cho cô.”

Được rồi, Hưởng Noãn cũng hiểu số phận của trợ thủ, luôn đứng cuối cùng. Thời khắc quan trọng nhất thì phải bán máu bán mạng mà cứu đồng đội. Nếu làm trợ thủ mà bỏ chạy, không tiếp viện kịp thời thì còn gọi gì là trợ thủ!

Phải làm tròn chức trách. Thói quen tốt! ㄟ (͡ ͡) ㄟ

Tôn Thượng Hương là một anh hùng mới lớn. Giai đoạn đầu game chỉ im lặng kiếm tiền, đến cuối game bắt đầu mua được trang bị tốt. Ý thức chạy trốn của Sơ Yển rất tốt, chết khá ít, càng ngày càng mạnh.

Đến cuối game, Tôn Thượng Hương y hệt như một Sát thần, trong giao tranh, một mình Tôn Thượng Hương giết bốn mạng, lại đúng là những tên xông vào đánh Hương Noãn.

Đúng là đang báo thù cho cô...

Phe địch có một người chơi Arthur, hình như là người chơi đơn, thấy Tôn Thượng Hương chơi như thần liền nói một câu lên kênh chat công cộng: “*Tôn Thượng Hương, lát nữa chơi cùng không?*”

[Sơ Yến]: Không.

[Sơ Yến]: Tôi có “tha du bình” (2) rồi.

(2) Tha du bình: xuất phát từ bút kí của Ngô Tà “muộn thanh bất khang tha du bình” (Thằng con ghẻ một tiếng cũng không nói). Nghĩa gốc của “tha du bình” là thằng con ghẻ, cũng có thể hiểu là một câu chửi, ở nhiều chỗ thì edit hiểu theo nghĩa “Cái đười, gánh nặng”.

Hương Noãn thấy dòng chữ trong trò chơi thì gào về phía điện thoại di động: “Này, anh không giữ mặt mũi cho tôi à?”

Bên kia truyền đến tiếng cười của Sơ Yến. Tiếng cười nhỏ lại giống như lơ đãng, hơi thèm đòn và khá dễ nghe.

Dễ nghe đến mức nào? Mọi bức tức liền tan ra theo tiếng cười, cô không tức giận nổi nữa...

Mình thật không có tiền đồ. /(T o T)/~~

Hương Noãn nói: “Tổ đội đi.”

Sơ Yến: “Bây giờ đừng chơi vội.”

“Hả? Anh muốn rời game à?”

“Không.” Sơ Yến giải thích: “Anh hùng Trang Chu quá nhàm chán, đội hình không toàn diện.”

“Bây giờ anh lại chê tôi....”

“Không, đây là tính chất của anh hùng, không liên quan đến thao tác của cô. Mặc dù thao tác của cô quả thật rất....”

“Im miệng cho tôi.” Hương Noãn mặt không cảm xúc cắt ngang lời anh.

Sau đó, cô lại nghe thấy tiếng cười của anh.

Hình như Sơ Yến rất thích cười.

Sơ Yến nói: “Đi mua Trương Phi (3) đi.”

(3) Trương Phi là danh tướng nhà Thục Hán thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc và là một nhân vật trong tiểu thuyết Tam quốc diễn nghĩa của La Quán Trung. Trong Tam quốc diễn nghĩa, Trương Phi cùng Lưu Bị và Quan Vũ kết báii huynh đệ ở vườn đào.

“Không được, tôi muốn để dành tiền mua Điêu Thuyền (4).” Hương Noãn cho rằng Điêu Thuyền là anh hùng đẹp nhất trong Vương Giả Vinh

Diệu, thân là một lão đại của Kỳ Tích Noãn Noãn, cô không thể từ chối cám dỗ này được.

(4) Diệu Thuyền là một mỹ nhân xinh đẹp xuất hiện trong tiểu thuyết Tam Quốc diễn nghĩa do La Quán Trung hư cấu, nàng được xem là một trong Tứ đại mỹ nhân Trung Hoa. Sắc đẹp của Diệu Thuyền được ví là Bế nguyệt.

Người nào đó không nói nữa, lại gửi cho cô một bao lì xì.

[Sơ Yến]: (Bao lì xì).

[Sơ Yến]: Mua Trương Phi đi.

Trong cửa hàng, Hường Noãn tìm được Trương Phi, vừa liếc mắt nhìn đã chắc như đinh đóng cột từ chối: “Không được, quá xấu.”

Sơ Yến lại gửi cho cô một bao lì xì nữa.

[Sơ Yến]: Mua skin. (5)

(5) Skin: Trang phục khác nhau trong game của anh hùng.

[Noãn Noãn]: Anh đừng đùa, nhân vật đã thiết kế như thế này, đổi skin thì đẹp hơn bao nhiêu? Không mua.

Sơ Yến không trả lời cô, cũng không nói gì nữa.

Hường Noãn nghĩ, chuyện này liên quan đến tôn nghiêm và tín ngưỡng của cô, cô sẽ không thỏa hiệp! (ノ ^ ￣)

Khoảng hai phút sau WeChat mới có thông báo tin nhắn mới.

[Sơ Yến]: Mua Trương Phi đi rồi tôi hát cho cô nghe.

Chương 11: Trình độ võ mồm

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

[Noãn Noãn]: Vậy anh hát trước đi.

Gửi xong tin nhắn, Hường Noãn âm thầm khinh bỉ bản thân: Đáp lại nhanh như vậy làm gì, đáng ra phải dè dặt một chút chứ!

Hai người tiếp tục lên QQ nói chuyện, Sơ Yến trực tiếp hỏi cô: “Hát bài gì?”

“Còn được chọn à?”

“Vậy có muốn nghe tôi hát không đây?”

Hường Noãn không nghĩ ra bài nào để bắt anh hát, vì vậy đành nói: “Anh cứ hát bài nào mình hát tốt là được.”

“Tôi hát được rất nhiều bài.”

Không khiêm tốn gì cả. =.=

Hường Noãn nảy ra một ý kiến: “Anh thử mở phần mềm âm nhạc, xem bài hát nào đang đứng đầu thì hát.”

“Ừ.” Sơ Yến ngừng một lúc, mở danh sách bài hát ra, sau đó anh nói: “Ngôi sao sáng nhất bầu trời đêm.”

Bài này Hương Noãn đã từng nghe, rất êm tai. Ban đầu chỉ có một ban nhạc nhỏ hát, sau đó nổi tiếng nên rất nhiều người tìm rồi cover lại. Hương Noãn cảm thấy phiên bản gốc vẫn hay nhất.

“Bây giờ cô có thể vênh tai lên.” Sơ Yến nói.

Hương Noãn muốn nôn: “Tôi không phải thỏ.”

Sơ Yến hát.

Không có nhạc đệm, trong tai cô chỉ có giọng của anh. Hình như sợ quấy rầy người khác nên giọng anh hơi nhỏ.

“Ngôi sao sáng nhất bầu trời đêm, có nghe rõ hay không

Con tim cô đập và than thở của tôi

.....”

Anh đột nhiên hát làm Hương Noãn không kịp phản ứng, chờ anh hát hai câu, toàn bộ sự chú ý của cô đều đặt trong tiếng hát.

Thật thần kì.

“Tôi nguyện cầu với một tâm hồn trong sáng

Và lệ rơi trên khóe mắt

Cho tôi thêm dũng khí để tin tưởng

Vượt qua những lời gian dối để có thể ôm em vào lòng

.....”

Bài hát gốc của “Ngôi sao sáng nhất bầu trời đêm” có một loại cảm giác mạnh mẽ thành khẩn. Tấm lòng dù trải qua bao nhiêu tang thương vẫn không hề thay đổi, vẫn như thuở ban đầu. Vượt qua tất cả, bài hát đã chạm đến đáy lòng người nghe với những xúc cảm chân thành và trong trẻo.

Nhìn theo góc độ này, chất giọng trong sáng của Sơ Yến rất phù hợp.

Nhưng phong cách mà anh hát lại không giống.

Có lẽ anh ít trải nghiệm, có lẽ không có nhạc đệm, cũng có thể là do kỹ thuật chưa đủ. Tóm lại, anh hát rất nhẹ, giống như tiếng líu ríu dịu dàng thăm thiết. Không có sự mạnh mẽ mãnh liệt như bản gốc, lại giống như đang nói bằng chất giọng nhỏ nhỏ dịu dàng. Nhưng mỗi từ mỗi chữ đều như đang chuyển động trong lỗ tai. Nhắm mắt lại, thậm chí có thể tưởng tượng được dáng vẻ của anh: Gương mặt nghiêm túc, trầm tĩnh nhưng trong mắt vẫn ánh lên sự vui vẻ.

Nghe bản gốc, bạn giống như một người cô đơn đi trong đêm đông gió tuyết, đứng ở đầu đường trống vắng mà ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm.

Nghe Sơ Yến hát, bạn giống như một người bước đi chậm chạp trong đêm tuyết, xoa xoa tay, chợt thấy một quán trà đèn đuốc sáng trưng bên đường phố.

Không thể nào diễn tả được tâm trạng lúc này, cô chỉ có thể tự hiểu mà cười một tiếng.

Anh hát xong, cô vẫn đắm chìm trong loại cảm xúc này, không cách nào diễn tả được sự thích thú này.

Sơ Yến: “Đi mua Trương Phi.”

Hương Noãn: “...” Không phá hoại bầu không khí thì anh sẽ chết à?

Hương Noãn tự lấy tiền của mình đi mua Trương Phi, sau đó gửi lại bao lì xì cho Sơ Yến.

[Noãn Noãn]: (Bao lì xì)

[Noãn Noãn]: Hát không tẻ, hát nữa đi.

Lâm Sơ Yến nhìn chăm chăm câu nói của cô, trên đầu xuất hiện ba vạch đen.

...

Hương Noãn cảm giác thật tiếc nuối, Sơ Yến không có “một lần nữa” mà anh lại mở một ván khác.

Ván này hai người đánh thường.

Một trận đánh trong Vương Giả Vinh Diệu có hai loại: đánh thường và đánh hạng. Đánh thường không ảnh hưởng đến cấp bậc, còn đánh hạng để tích lũy thăng cấp.

Nếu một người chơi chưa chơi quen anh hùng thì nên vào đánh thường để luyện tập trước.

Trong ván này, Hưởng Noãn đã làm quen được kỹ năng của anh hùng Trương Phi.

Kỹ năng thứ nhất của Trương Phi “Tẩu Khai Tử Cơ Lão” (Hủy diệt nền móng), vung mạnh xà mâu 1 trượng 8, đâm vào kẻ địch phía trước.

Kỹ năng thứ hai là “Oa Tòng Thiên Thượng Lai” (Nồi rơi từ trên trời). Trương Phi đi vào bên trong một cái nồi trong suốt, đập cả đồng đội vào. Chiêu này nhằm miễn sát thương, có thể gọi là “Hộ Thuẫn” (Lá chắn bảo vệ). Ví dụ, lá chắn phòng ngự có 200 điểm phòng ngự, sát thương của kẻ địch gây ra là 300, nếu có lá chắn này sẽ triệt tiêu 200 điểm phòng ngự, chỉ mất 100 máu.

Kỹ năng thứ ba của Trương Phi cũng tốt, “Sửu Nam Đại Biến Thân” (Biến thành người đàn ông vô cùng xấu xí). Sau khi sử dụng đại chiêu, Trương Phi sẽ biến hóa từ một người đàn ông xấu xí thành một người đàn ông vô cùng xấu xí, chỉ cần phía trước có tướng địch. sẽ bị nhan sắc xấu xí làm cho mù mắt, choáng váng không thể động đậy. Mà khi tướng địch thấy nhan sắc tuyệt thế của Trương Phi, dù không bị choáng cũng bị đẩy lùi...

Phía trên là hiểu biết của Hường Noãn về anh hùng Trương Phi. Thực tế thì phần miêu tả kỹ năng của cô cũng không chính xác lắm, nhưng không khác là bao.

Đại chiêu của Trương Phi rất đặc biệt, lúc tiến có thể công, lúc lui có thể thủ. Không chỉ có vậy, trước và sau khi Trương Phi sử dụng đại chiêu sẽ có hiệu quả không giống nhau. Lúc đầu, kỹ năng một và hai chỉ mang tính chất phụ trợ. Nhưng sau khi Trương Phi biến thành người đàn ông vô cùng xấu xí, kỹ năng một và hai sẽ có sát thương khá cao, còn có thể giảm tốc độ của kẻ địch, tăng tốc độ cho bản thân, đặc biệt đáng sợ.

Tất nhiên, đại chiêu không thể dễ sử dụng như vậy. Ban đầu phải tích lũy trị số giận dữ, khi trị số đầy thì mới có thể biến thân.

Lần đầu tiên Hường Noãn chơi anh hùng này, lại là một tên “Bạc trắng” chơi tệ, hiểu biết rất nông cạn. Nhưng cô cũng cảm nhận rất rõ ích lợi của anh hùng này.

Rất đơn giản, nếu có người đánh Sơ Yến, cô chỉ cần đến biến thành một “Người đàn ông vô cùng xấu xí” liền đẩy hết tất cả kẻ địch ra, Sơ Yến nhỏ bé có thể trốn sau thân thể vĩ đại của cô.

Được rồi, tất cả mọi thứ đều hoàn mỹ, trừ... Xấu xí.

Sau khi Hường Noãn biến thân, nhìn bản thân như một con gấu lớn, cô lại cảm thấy ngực nhói đau.

Cô nói với Sơ Yến: “Tôi chỉ muốn nhắm mắt lại chơi game.”

“Đừng phá đám.”

Sau đó, Hướng Noãn mở bảng xếp hạng lực chiến của Trương Phi xấu xí và Sơ Yển ra.

Sơ Yển dùng Tôn Thượng Hương.

Hai ngày nay, Sơ Yển phát hiện bụi cỏ rất thần kỳ. Bên trong thung lũng Vương Giả Vinh Diệu có rất nhiều bụi cỏ lớn nhỏ. Người đứng trong bụi có thể nhìn ra ngoài, nhưng kẻ địch không thấy được người trong bụi, trừ khi kẻ địch mang theo ra-đa, ví dụ như Lý Nguyên Phương (1) và Na Tra. (2)

(1) Lý Nguyên Phương là xạ thủ kiêm vai trò đi rừng có khả năng dò sát thương lớn lên một mục tiêu. Lý Nguyên Phương với chiếc phi tiêu lớn hơn cả bản thân cậu, tung hoành khắp chiến trường.

(2) Na Tra là một vị thần trong thần thoại dân gian Trung Hoa. Được mô tả chi tiết thông qua các tác phẩm Phong thần diễn nghĩa, Tây du ký, Na Tra được mô tả là một vị thần có pháp lực cao cường, đứng vào hàng những vị thần cao cấp nhất của Thượng giới.

Nên Sơ Yển bảo Hướng Noãn nấp vào bụi để trinh sát tình hình quân địch. Hướng Noãn cho rằng hành động này của Sơ Yển là lãng phí tài nguyên và nhân lực, cô độ lượng không thềm so đo với anh... Cho đến không lâu sau, cô thấy người ta toàn làm như vậy lúc thi đấu mới biết giá trị của nó.

Thấy Trương Phi có “Hộ thân”, Sơ Yển còn muốn lợi dụng bụi cỏ để chơi bẩn.

Hương Noãn cảm thấy vô cùng tức giận, anh để cô trốn trong bụi cỏ, còn anh... chạy đi dụ địch.

Đúng vậy, trần truồng đi dụ dỗ.

Không có đồng đội bảo vệ, xạ thủ y hệt như một con dê béo, lúc này Tôn Thượng Hương lọt vào tầm mắt kẻ địch, lại còn không biết xấu hổ mà cướp quái nhỏ. Kẻ địch bên kia chính là Lưu Bị (3), Lưu Bị vừa nhìn thấy Tôn Thượng Hương đến gần như vậy, không phải tự nộp mình đến cửa sao?... Vì vậy cũng không màng đến tình cảm vợ chồng, cầm vũ khí chạy đến đánh.

(3) Lưu Bị hay còn gọi là Hán Chiêu Liệt Đế, là một vị thủ lĩnh quân phiệt, hoàng đế khai quốc nước Thục Hán thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Dù còn có ý kiến nghi ngờ, Lưu Bị được sử sách xác nhận là dòng dõi xa của hoàng tộc nhà Hán.

Tôn Thượng Hương lăn một vòng chạy trốn, tư thế rất khó nhìn. Lưu Bị thấy vậy lại càng muốn giết, đuổi theo, sau đó.... Bị Trương Phi không biết từ đâu xuất hiện gào đến hôn mê.

Trương Phi kết hợp với Tôn Thượng Hương đánh chết Lưu Bị.

Hai người kết hợp làm chuyện này mấy lần, không phải lần nào cũng thành công, nhưng nói chung lại có hiệu quả khá rõ. Phe địch ngoài Lưu Bị, còn có Lưu Thiện (4), hai bố con trong một đội hình nhìn rất thú vị. Đáng tiếc, chức nghiệp của Lưu Thiện là Tank, khó giết chết, Sơ Yển chỉ giết được một lần.

(4) Lưu Thiện, 207 - 271, thụy hiệu là Hán Hoài đế, hay An Lạc Tư công, tên tự là Công Tự, tiểu tự A Đẩu, là vị hoàng đế thứ hai và cũng là cuối cùng của nhà Thục Hán dưới thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Hương Noãn nói với Sơ Yến: “Anh thật hèn hạ, ha ha.”

Lúc này, trên kênh cộng đồng, Lưu Thiện lại mắng cô: “*Trương Phi thật hèn hạ! Đồ núp lùm! Chết đi!*”

Ôi...

Hương Noãn thầm đổ mồ hôi, không phải như vậy mà.

Hơn nữa, người hèn hạ là Sơ Yến, oan uổng cho cô quá. /(T o T)/~~

Lưu Thiện cũng không muốn chơi game nữa, bắt đầu dùng võ mồm. Trên kênh cộng đồng không ngừng nháy ra những lời mắng nhiếc của anh ta, từ thủ đoạn bịp bợm lại chuyển sang thăm hỏi sức khỏe Hương Noãn.

Mặc dù Hương Noãn biết trò chơi rất phức tạp, loại người nào cũng có, nhưng nhìn anh ta mắng khó nghe như vậy, cô cũng rất tức giận nhưng lại không muốn cãi nhau, chỉ có thể phiền muộn.

Sơ Yến đột nhiên nói chuyện.

[Sơ Yến (Tôn Thượng Hương)]: Con trai, bây giờ mẹ không thể không nói cho con biết một sự thật.

[Sơ Yến (Tôn Thượng Hương)]: Chú Trương Phi mới là bố ruột của con.

Hương Noãn: “...”

Đây mới là cảnh giới cao nhất của võ mồm. Không có một câu chữ thô tục nào nhưng có thể khiến kẻ địch tức đến hộc máu, đồng thời còn chú ý đến những tin tức bất quái trong lịch sử.

Một chữ thôi.

PHỤC!

Chương 12: Phần thưởng và gặp mặt

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Bởi vì màn võ mồm quá nổi bật của Sơ Yến, tổ hợp bố con Lưu Bị phe địch dường như mất hết tâm trạng, sau đó đội Hường Noãn thắng.

Hường Noãn chợt nghĩ đến điển cố ngày xưa Gia Cát Lượng (1) mắng chết Vương Lãng. (2)

(1) Gia Cát Lượng, biểu tự Khổng Minh, hiệu Ngọa Long tiên sinh, là nhà chính trị, nhà quân sự kiệt xuất của Trung Quốc trong thời Tam Quốc. Gia Cát Lượng là một nhà ngoại giao cự phách và cũng là một nhà phát minh tài ba.

(2) Vương Lãng tự là Cảnh Hừng là tướng cuối thời Đông Hán, công thần khai quốc nhà Tào Ngụy thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Cháu gái của ông lấy Tư Mã Chiêu cho nên ông cũng là ông cố của Tấn Vũ Đế.

Đúng, miệng lưỡi lưu loát cũng là một loại tài năng.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Hường Noãn dậy sớm, cô nhìn bộ cosplay Lý Bạch một cách khó khăn.

Không sai, hôm nay cô lại phải đi tuyên truyền kiếm khách.

Thật nhức đầu quá...

Cô mặc bộ cosplay vào, lại cởi ra, mặc vào, lại cởi ra... cứ như vậy.

Mẫn Ly Ly không chịu nổi, nói: “Thật ra cậu muốn trải nghiệm khoái cảm khi cởi quần áo chứ gì? Thật biến thái.”

Hương Noãn gõ đầu cô ấy.

Sau đó cô xách bộ quần áo xuống tầng gặp Thẩm Tắc Mộc. Thẩm Tắc Mộc thấy cô như vậy cũng không bất ngờ lắm.

Hương Noãn nói: “Đàn anh, hôm nay em không đi có được không ạ?” Vừa nói vừa trả anh ta bộ quần áo.

“Ừ.” Thẩm Tắc Mộc dứt khoát đáp, sau đó nói: “Quần áo em cứ cầm đi, tối trả lại Oai Oai.”

Hương Noãn biết Thẩm Tắc Mộc muốn bao che cho cô.

Trong lòng cô cảm thấy ấm áp, khẽ cười: “Cảm ơn đàn anh.”

Thấy Thẩm Tắc Mộc tốt như vậy, cô không nhịn được vui đòi tiên, hỏi anh ta: “Đàn anh, lần này anh đăng kí tham gia thi đấu ạ?”

“Ừ”

“Vương Giả Vinh Diệu?”

“Ừ.”

“VẬY...” Cô sờ sờ cằm, nháy mắt, lấy hết can đảm hỏi anh ta: “Đội ngũ của anh còn thiếu người không?”

“Đủ rồi.”

Hương Noãn: ... QAQ

Mặc dù cô biết anh ta rất được chào đón, nhưng lúc hi vọng nho nhỏ trong lòng bị dập tắt, cô vẫn cảm thấy thất vọng, nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng.

Thẩm Tắc Mộc thấy mặt cô như đưa đám, giống như một bông cải xanh biếc đầy chờ mong biến thành bông cải bé tí. Hiếm khi Thẩm Tắc Mộc xen vào chuyện của người khác, khẽ hỏi: “Em cũng muốn tham gia sao?”

“À, em muốn phần quà là skin cá Côn của Trang Chu.”

Trang phục này của Trang Chu là phần thưởng đứng thứ ba trong giải đấu lần này. Hình dáng cũng giống con cá ban đầu của Trang Chu trong Vương Giả Vinh Diệu, chiều dài 2m1, y như ngồi trên cái ghế sofa. Ở cửa hàng đá quý phải có hơn một ngàn nhân dân tệ mới mua được con cá Côn này.

Hương Noãn hỏi Thẩm Tắc Mộc: “Đàn chị Gia Mộc cũng ở trong đội của anh à?”

Thẩm Tắc Mộc “Ừ”, giọng có vẻ nhẹ.

Lần này, tâm trạng của Hương Noãn chính xác là “Tạm biệt, Bạc trắng tòi tẹt không xứng đáng có được tình yêu”, sau đó cô buồn bã về kí túc xá.

Về tìm Sơ Yến chơi game.

Hai Bạc trắng tòi tẹt chơi với nhau được một lúc lâu cuối cùng cũng lên đến Vàng.

Hương Noãn cảm thấy mình vừa làm xong chuyện lớn nên cực kỳ vui vẻ. Lúc này Mẫn Ly Ly nhẹ nhàng nói: “Noãn Noãn, bài tập nguyên lý cơ bản kinh tế học cậu làm xong chưa?”

“Á!!!” Hương Noãn bi thảm kêu lên.

“Sao vậy?” Đầu bên kia Sơ Yến cũng sợ hết hồn.

“Bài tập tuần này tôi chưa làm, tôi nghỉ trước để làm bài tập đây.”

“Tưởng chuyện gì lớn.” Sơ Yến chẳng hề để ý, “Không sao đâu.”

Đây là suy nghĩ xấu xa gì... Hương Noãn không nói gì, hỏi lại anh: “Bình thường anh không làm bài tập à?”

“Tạm được.”

“Trung học thì sao?”

“Thỉnh thoảng.”

Làm sao có thể tha thứ được. Hương Noãn cảm thấy rất không bình thường: “Sao anh lại thi đỗ được Đại học Nam Sơn?”

“Dùng đầu óc thi đỗ.”

Mẹ nó.

Sơ Yến lại gửi cho cô lời mời tổ đội. Lời mời kia giống như một bàn tay nhỏ bé dịu dàng quơ quơ trước mặt cô: Đến đi đến đi~

Hương Noãn cảm thấy như mình bị cái gì khống chế, lập tức nhận lời.

Một ván, một ván nữa thôi... Cô trầm nghĩ.

Một ván rồi lại một ván, một ván.

Cuối cùng, Hương Noãn tự giận bản thân: Trước kia chưa bao giờ không làm bài tập, hôm nay coi như trải nghiệm một lần.

Hai người đã lên Vàng, Hương Noãn cảm thấy có thể thử đánh cược, cô hỏi Sơ Yến: “Anh có thấy tuyên truyền của xã đoàn thể thao điện tử không? Giải thi đấu toàn trường ý.”

“Thấy rồi “thằng con trai ngốc nghếch nhà giàu”.”

“...” Đừng nhắc đến chuyện đấy được không?

Sơ Yến hỏi cô: “Cô muốn tham gia à?”

“Phải, tôi thấy phần thưởng rất phong phú.” Hương Noãn cẩn thận lựa chọn từ ngữ: “Nhưng bây giờ chúng ta chỉ có hai người, cần phải đủ một đội.”

“Không sao, tôi có ba đứa bạn cùng phòng.”

“Bạn cùng phòng của anh có muốn chơi không?”

“Bọn họ rất nghe lời tôi.”

Hương Noãn ngạc nhiên, thì ra Sơ Yến có sức hấp dẫn lớn như vậy? Hương Noãn: “Vậy chúng ta tổ đội nhé, nhờ đánh được hạng...”

“Cô chắc chứ? Thi đấu trên sân trường đó....”

“Hả...”

Cô chỉ nghĩ đến skin của Trang Chu lại không để ý đến quy tắc tranh tài quan trọng như vậy. Quy tắc là các cầu thủ phải ngồi một chỗ mở đen, đối mặt trực tiếp với nhau.

Thật ra Hương Noãn không hề bài xích chuyện gặp mặt Sơ Yến. Nhưng sau sự kiện “thằng con trai gốc ghêch nhà giàu”, cô cảm thấy nếu gặp mặt thì anh sẽ điên cuồng cười nhạo cô.

Nhưng bây giờ đã nói đến mức này, nếu cô đổi ý lại giống như làm kiêu. Mặc dù xinh đẹp hay xấu xí, dù sao cũng phải gặp mặt.

Cho nên Hương Noãn thấy, hay là cứ gặp đi.

Nhưng cô có chuyện muốn nói trước với anh.

“Sơ Yển, nếu anh thấy tôi, không cho phép anh cười tôi...”

Hình như đầu bên kia điện thoại lại bắt đầu cười: “Được.”

Tiếng cười đâm thẳng vào màng nhĩ của cô, làm cho cô thấy ngượng ngùng: “Vậy lúc nào chúng ta gặp mặt, mai hả?”

“Mai không được, thứ tư tuần này đi. Hay chiều thứ năm?”

“Cũng được, chiều thứ năm tôi không có lớp, chờ một chút, chiều thứ năm anh có lớp mà?”

“Ừ, không sao.”

Hương Noãn ngẩn người, trốn học vui lắm à?

“Anh không sợ điểm danh à?” Cô hỏi, “Không đủ điểm chuyên cần.”

“Không sao, đến lúc thi điểm cao hơn một chút là được.”

A a a thật khốn kiếp ...

...

Hôm nay công việc của Thẩm Tắc Mộc không nhiều, mặc dù Hương Noãn không đến, nhưng đến ba giờ anh ta cũng phát xong đơn tuyên truyền rồi về trường.

Oai Oai gọi điện thoại cho anh ta: “Thẩm Tắc Mộc, tớ có việc bận, cậu giúp tớ lấy quần áo nhé.”

“Được.” Thẩm Tắc Mộc đáp.

Oai Oai lải nhải mấy câu, Thẩm Tắc Mộc nghe xong đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Quan hệ giữa anh ta với Oai Oai rất tốt, tốt đến mức độ nào? Có thể không chút do dự hi sinh đối phương vào lúc cần thiết nhất.

Vì vậy, lúc Oai Oai đang lải nhải, đột nhiên Thẩm Tắc Mộc nói: “Oai Oai, cậu có thể chịu tủi thân một chút, tạm thời rời khỏi đội được không?”

Oai Oai : “... Hả ?”

“Tớ nói đến đội tranh giải của Vương Giả Vinh Diệu, cậu tự tìm đội khác đi.”

“Cái quý gì? Dựa vào cái gì? Bệnh thần kinh? Có phải Thẩm Tắc Mộc cậu tìm được niềm vui mới ở bên ngoài không hả? Cậu....”

Thẩm Tắc Mộc nghe mà nổi hết cả da gà, vội cúp điện thoại.

Sau đó anh ta gọi cho Hương Noãn.

Lúc Hương Noãn đưa quần áo cho Thăm Tắc Mộc, sắc mặt cô rất tốt, còn vừa đi vừa hát. Thăm Tắc Mộc thấy cô lại biến từ cái xanh bé tí về bông cái xanh biếc nên không thể không nhìn kỹ.

Hương Noãn đưa quần áo cho anh ta, anh ta không để ý hỏi: “Em vừa tìm được đội ngũ à?”

“Em tìm được rồi đàn anh.” Hương Noãn cười đáp.

Những lời Thăm Tắc Mộc định nói lại rút về. Anh ta nhìn nụ cười của cô, lạnh nhạt “Ừ” một tiếng.

Chương 13: Skin và tên háo sắc

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Thẩm Tắc Mộc không thích cảm xúc của mình lúc này. Sở dĩ anh ta muốn kéo Hường Noãn vào trong đội vì anh ta muốn cảm ơn cô đã giúp đỡ mình. Nếu chuyện này thất bại, cũng đồng nghĩa anh ta nợ cô một ân tình.

Anh ta không thích nợ tiền hoặc nợ ân tình của người khác. Có qua có lại, hai người không ai thiếu nợ ai, đây là suy nghĩ của anh ta, cũng là suy nghĩ mà anh ta thấy an toàn.

Nhìn từ góc độ này, có thể thấy anh ta rất cố chấp.

Thẩm Tắc Mộc xách bộ cosplay về phòng ngủ thì thấy Oai Oai đang đánh mặt chược với một bạn nam cùng lớp.

“Không phải cậu nói có chuyện phải làm sao?” Thẩm Tắc Mộc hỏi.

“Đây không phải chuyện à?” Oai Oai nói, đánh ra hai đồng rồi nói tiếp: “Hay là trong giải đấu thể thao điện tử này, chúng ta thêm mục đánh mặt chược nhỉ?”

Thẩm Tắc Mộc đặt quần áo lên bàn Oai Oai.

Nhắc đến giải thi đấu thể thao điện tử, Oai Oai lập tức nghĩ đến một chuyện, giận dữ hỏi: “Vừa rồi cậu có ý gì? Sao lại muốn đá tớ ra khỏi đội ngũ?”

“Đùa thôi...”

“... Cái quỷ gì?”

“Tớ nói bây giờ cậu có thể trở về.”

“Thẩm Tắc Mộc, cậu uống nhầm thuốc hả?... Đệt, chín chục ngàn, khoan đã đợi tớ một chút.”

Thẩm Tắc Mộc ngồi xuống, vào game, anh ta tìm Hương Noãn trong danh sách bạn bè rồi kiểm tra lịch sử đấu của cô.

Anh hùng gần đây Hương Noãn hay dùng là gì?... Hà? Trương Phi?

Cô bé này, khẩu vị cũng thật đặc biệt.

...

Lúc Hương Noãn nhận được skin mà Thẩm Tắc Mộc tặng thì tâm trạng khá phức tạp.

Nam thần tặng cô skin vốn là một chuyện vui vẻ, nhưng... skin của Trương Phi? Hình như cô cũng không thấy vui vẻ gì... mặc dù giá skin này khá cao.

Cô tình nguyện lấy một skin Tiểu Kiều, mặc dù không sử dụng đến nhưng để trong túi thường thức cũng được.

Không thể hiểu được thâm mỹ của nam thần. ㄟ (͡, ͡) ㄟ

Nhưng dù sao cũng phải nể mặt mũi nam thần, cô trang bị skin ấy vào. Tất cả các skin trong Vương Giả Vinh Diệu đều được tặng thêm thuộc tính, tuy nhiên có cũng như không nên không quá ảnh hưởng đến sự cân đối của trò chơi. Phần lớn người chơi mua chỉ vì mục đích thâm mỹ, giống như ra đường phải ăn mặc đẹp vậy.

Mặc dù không thích skin này, tâm tình Hường Noãn vẫn hơi nhộn nhạo. Cô gửi tin nhắn cho Thâm Tắc Mộc: “Đàn anh, em nhận được skin rồi, rất thích.”

[Trạch Mộc]: Thích là được.

[Noãn Noãn]: Cảm ơn đàn anh.

[Trạch Mộc]: Đừng khách khí.

[Noãn Noãn]: Sao đột nhiên anh lại tặng em skin này ạ?

[Trạch Mộc]: Trả ơn.

Hường Noãn sững sốt, cô còn tưởng Thâm Tắc Mộc muốn trêu chọc cô, thì ra chỉ là để trả ơn chuyện cô giúp anh ta.... Cô hơi thất vọng.

.....

Hương Noãn hỏi Mẫn Ly Ly: “Cậu nói xem, nếu một người có giọng nói rất dễ nghe nhưng tính cách lại hèn hạ... khi gặp mặt sẽ là thể loại gì?”

Mẫn Ly Ly đáp: “Theo kinh nghiệm của tớ, càng nói chuyện dễ nghe thì đáng dấp càng xấu xí. Dù sao Thượng đế rất công bằng.”

“Thật sự là thế sao?” Hương Noãn kinh ngạc: “Nhưng cậu nhìn những phát thanh viên kia...”

“Phát thanh viên được chọn ra từ hàng tỉ người, đương nhiên là tốt rồi.”

“Cũng đúng.”

Buổi tối, Hương Noãn đăng lên vòng tròn bạn bè: “*Người nào trông mặt mà bắt hình dong thì thật nông cạn, phải coi trọng nội hàm.*” (1)

(1) Nội hàm là tập hợp tất cả các thuộc tính chung của các đối tượng được phản ánh trong một khái niệm. Ví dụ: Nội hàm của khái niệm "người" là tập hợp nhiều thuộc tính như: sinh vật duy nhất có dáng đi thẳng trên hai chân sau, có bộ óc phát triển vượt bậc so với động vật, biết suy nghĩ, có khả năng sáng tạo....

Lâm Sơ Yển thấy bài đăng của Hương Noãn, càng khẳng định suy đoán của mình: Chắc chắn cô gái này rất xấu xí, không tự tin về ngoại hình của mình nên mới yêu cầu lúc gặp mặt không được cười nhạo cô ấy.

Đúng rồi, anh cần gửi tin nhắn để trấn an cô ấy.

Vì vậy sau khi đăng bài được hai mươi phút, Hương Noãn nhận được cái like của Sơ Yển.

Tôi hiền lành như vậy, cho dù anh/cô có xấu xí như thế nào, tôi sẽ không chê bai anh/cô... Hai người lại không hẹn mà cùng nghĩ như vậy.

Dường như đạt được một thỏa thuận ngầm nào đó, hai người đều rất hài lòng, cùng nhau ngủ ngon chờ cuộc gặp mặt ngày mai.

.....

Buổi chiều thứ năm, Hương Noãn hỏi Sơ Yến: “Anh đến đây bằng gì?”

Lâm Sơ Yến xem tin tức đường xá một chút. Mặc dù không phải giờ cao điểm nhưng vẫn có nhiều đoạn bị tắc. Vì lý do an toàn, anh quyết định đi xe buýt.

Xe buýt có chuyến xe chuyên dụng.

Lâm Sơ Yến nói: “Xe buýt.”

Hương Noãn: “Đúng rồi, đi thẳng là đến.”

Lâm Sơ Yến: “Đang làm gì thế?”

Hương Noãn: “Làm tóc.”

Lâm Sơ Yến “Ừ” một tiếng rất nhạt, giọng điệu nhẹ nhàng.

Hương Noãn cảm thấy có thể anh sẽ hiểu lầm, cho rằng vì buổi gặp mặt này mà cô tốn công trang điểm. Thật ra thì hiểu như vậy cũng không sai,

nhưng không phải cô muốn xinh đẹp... Mà cô đang thử thay đổi vẻ bề ngoài.

Mong Sơ Yến mắt mù không nhận ra cô...

“Không phải tôi trang điểm để gặp anh đâu.” Hương Noãn giải thích.

Bên kia rõ ràng không tin, “À” một tiếng dài.

Hương Noãn không thể làm gì khác, đành nói: “Sơ Yến, tôi mong anh đi xe buýt sẽ gặp phải tên biến thái háo sắc.”

Tóc Hương Noãn phát triển rất tốt. Da đầu khỏe, tóc phát triển đen nhánh, bóng loáng, không bị chẻ ngọn. Thợ làm tóc sờ tóc cô, cực kỳ thích, lại thêm khuôn mặt cô rất đẹp nên anh ta không nỡ để cô đi... Cho nên mặc dù Hương Noãn chỉ yêu cầu cắt tỉa đơn giản nhưng anh ta lại cố ý cắt thật lâu.

Hương Noãn nghi ngờ: “Không phải anh muốn tôi ngồi đây chào hàng chứ?”

“Không phải.”

“Chào hàng tóc uốn nhuộm?”

“Không phải....”

“Chào hàng thẩm mỹ? Chăm sóc tóc? Spa tóc? Xăm lông mày? Rụng tóc?”

Thợ làm tóc bị vạch trần như vậy đành cười gượng: “Cô bé, em có vẻ rất am hiểu....”

Hương Noãn cười ha ha: “Những chiêu trò này tôi đều biết, nhưng tôi không có nhiều thời gian, trước tiên anh cắt tóc cho tôi đi đã...”

“Được.” Anh thợ gặt đầu, tủi thân nói nhỏ: “Không phải tôi muốn chào hàng.”

“Được rồi được rồi.”

Cuối cùng thợ cắt tóc cũng làm xong. Hương Noãn nhìn mình trong gương, tóc đen xõa bên vai, mấy sợi tóc lò xo trên trán, có mấy sợi rủ xuống trước ngực... Khác xa tạo hình Lý Bạch ngày đó. Không tồi, chính cô cũng không nhận ra mình.

Ra khỏi tiệm làm tóc, thấy ven đường có một cửa hàng bán kính râm. Cô mua một cái kính râm lớn đeo lên mặt.

Hoàn hảo!

Cô nhìn thời gian, còn rất dư dả, cho nên cô không bắt xe mà lên xe buýt.

Hương Noãn hẹn Sơ Yến ở một quán cà phê trong trường. Lúc này, cô bắt xe buýt từ tiệm làm tóc về trường, chỉ cần qua hai trạm là đến. Cũng may, số cô khá may mắn, đợi năm phút đã có xe, đi lên vẫn còn chỗ ngồi.

Sau khi cô ngồi xuống, lại có một bà cụ đi lên.

Hương Noãn muốn nhường ghế cho bà cụ, dù sao cô cũng sắp rời đi. Không ngờ động tác của bạn nam trước mặt cô còn nhanh hơn, đứng lên tỏ ý nhường chỗ ngồi cho bà.

Bà cụ ngồi xuống, động tác nhanh nhẹn khác thường, ngồi xong lại không nói cảm ơn.

Bạn nam kia hình như cũng không để ý. Thân hình cao ráo, cánh tay nhẹ nhàng giơ lên cầm lấy tay vịn trên nóc xe. Tầm mắt cô hướng lên, vốn muốn nhìn mặt người đó một chút nhưng lại bị cánh tay đang cầm điện thoại của người đó che mất.

Bởi vì có kính râm, cô không lo bị phát hiện, cho nên không kiêng kị nhìn chằm chằm tay người ta.

Hình như bạn nam nhận ra cái gì, hạ thấp điện thoại di động, nhìn cô một cái.

Hương Noãn chột dạ, vội vàng quay đầu sang chỗ khác.

Tuy vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng cô lại đang sục sôi: Ôi ôi ôi, bạn nam này nhìn rất được.

Bởi vì dáng vẻ xinh đẹp của mình, cho nên về độ “đẹp mắt” cô có tiêu chuẩn cao hơn người bình thường.

Nhưng dù có lấy tiêu chuẩn cao kia của cô ra so sánh, chẳng qua chỉ là nhìn một cái, lại còn qua chiếc kính râm lớn này... Nhưng chỉ trong chớp mắt đó, cô có thể khẳng định được người này rất đẹp.

Không chỉ đẹp trai mà quan trọng hơn là có khí chất.

Vậy mới nói, con trai mà có dáng vẻ đẹp đẽ, mặc dù có cố ý hay không đều vô tình lộ ra một chút nữ tính. Nhưng người con trai này không như vậy, mặc dù anh ấy có khuôn mặt đẹp nhưng khí chất lại sạch sẽ như ánh mặt trời.

Anh ấy khiến cho người khác cảm nhận được một loại rắn rỏi mà thanh tú, trong trẻo mà chính trực.

Hương Noãn không nhịn được nghiêng đầu nhìn lên. Lần này, cô chú ý đến kiểu tóc của người nọ, tóc bồ luống.

Loại tóc này có yêu cầu khá cao đối với khuôn mặt con trai, không cẩn thận sẽ biến thành thảm họa, hoặc là một ông chú bóng bẩy làm công chức nào đó.

Bạn nam kia lại cảm nhận được ánh mắt của cô lần nữa, cúi xuống nhìn.

Hương Noãn lại quay đầu.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Hương Noãn thầm than: Nhiều người nhìn anh như vậy, sao chỉ để ý đến mình tôi?

Được rồi, không nhìn, không phải chỉ là nhan sắc đẹp thôi sao, không phải chỉ mình anh có.

Hương Noãn giận dỗi quay đầu 90 độ, nhìn sang phía bên kia.

Này, cô đang nhìn thấy cái gì?

Có một tên háo sắc đang sàm sỡ một cô gái?

Móng vuốt của tên háo sắc không chút kiêng dè sờ soạng cô gái, cô gái kia hình như rất nhát gan, không dám phản kháng, cô lại nhìn một chút, thấy lúc này xe có vẻ đông, khoảng cách lại xa, sau đó tên háo sắc kia tiến đến gần cô gái.

Trái tim Hương Noãn run lấy bầy. Cô không thể nhìn nổi. Cô lục trong túi sách một lúc, muốn tìm vũ khí nhưng chỉ tìm thấy một cái bấm móng tay.

Không sao, đây là vũ khí chính nghĩa lớn nhất của mình... Cô tự khích lệ bản thân rồi đứng lên.

Một lần nữa, động tác của bạn nam kia lại nhanh hơn cô. Cô vừa đứng lên, anh đã đi đến đó, đứng ở sau lưng tên háo sắc.

Cánh tay dài nhấc lên, vịn vào tay vịn. Một tay cắt điện thoại di động, sau đó... khoác lên eo tên háo sắc.

Tên háo sắc không kịp phản ứng, nghiêng đầu nhìn anh.

Từ góc độ của Hương Noãn có thể nhìn thấy được phần lớn mặt của tên háo sắc và một phần gò má của bạn nam.

Lúc này, bạn nam này nghiêng đầu, nhếch khóe miệng, dáng vẻ rất gian ác.

Vẻ gian ác lại xuất hiện trên một khuôn mặt dễ nhìn như vậy khiến cho khuôn mặt nhìn qua hơi vắn vẹo.

Cái tay đang đặt trên eo tên háo sắc từ từ trượt xuống, vỗ nhẹ lên hông tên háo sắc.

Ban đầu tên háo sắc đang sàm sỡ người khác, bây giờ hắn không ngờ bản thân lại lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng này. Vì vậy, tên háo sắc tránh sang một bên, miệng chửi khế.

Hắn không dám chửi quá to... vì đối phương trông cao lớn hơn hắn, nhìn qua là biết không đánh lại.

Bạn nam lại đuổi theo tên háo sắc, vỗ hông hắn lần nữa.

Bởi vì bị bạn nam này gây rối, khi xe buýt dừng lại, tên háo sắc như được tha mạng, vội chạy mất hút.

Hương Noãn lén nhìn bạn nam ấy, thấy anh lấy ra một túi giấy ướt trong túi xách, bắt đầu tỉ mỉ lau tay.

Mấy phút sau vẫn lau.

Xem ra bóng ma để lại trong lòng anh cũng rất lớn.

Bạn nam quay sang nhìn cô.

Hương Noãn quay đầu đi, ngồi rất nghiêm chỉnh.

Khi xe buýt đến trạm cuối cùng, tất cả hành khách phải xuống xe, trạm này ở ngay cửa phía Tây của trường cô. Hương Noãn đi xuống xe cùng mọi người, lúc đi vào trường, phát hiện bạn nam lúc nãy cũng đi cùng đường với cô.

Chẳng lẽ học chung trường?

Cô rất tò mò nhưng lại không muốn bắt chuyện. Vừa rồi bị người ta phát hiện cô nhìn lén nhiều lần khiến cô rất mất mặt.

Vì vậy, đường ai người đẩy đi.

Hình như bạn nam ấy cũng không muốn đi cùng đường với cô cho lắm, vì vậy hai người rất ǎ ý kéo dài khoảng cách. Cô đi phía trước, anh đi phía sau.

Nhưng lần này rất trùng hợp, đến chỗ hẹn rồi cô vẫn đi cùng đường với anh.

Hương Noãn đứng trước cửa quán cà phê, lấy điện thoại di động ra gọi cho Sơ Yến: “Anh đi đến đâu rồi?”

Sau đó, cô nghe thấy tiếng của mình vang lên trong điện thoại di động của bạn nam vốn vẫn đi cùng đường với cô: “Anh đi đến đâu rồi?”

Chương 14: Cuộc gặp gỡ mang tính lịch sử

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Đây quả thật là khoảnh khắc mang ý nghĩa lịch sử, tóc bồ lương gặp kính râm lớn.

Hai người cách nhau hai ba bước, yên lặng nhìn nhau. Một trận gió thổi qua, cành lá trên cây cổ thụ trước cửa quán cà phê đung đưa, những tán lá màu vàng bay xuống.

Giống như một màn gặp gỡ lúng túng được cộng thêm hiệu ứng lúng túng vậy.

Hương Noãn cảm giác như mình vừa gặp ảo giác.

Lâm Sơ Yến: “Noãn Noãn à?”

Anh vừa lên tiếng, cô đã có thể khẳng định đó không phải ảo giác. Âm thanh này quá quen thuộc.

Hương Noãn ra vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng lại như có hàng ngàn con dê đang gào thét chạy qua. Cô hơi do dự, hay là quay đầu lại chạy đi nhỉ...

Lâm Sơ Yến hơi ngửa đầu nhìn bầu trời, sau đó thốt ra câu thứ hai kể từ lúc gặp mặt: “Hôm nay không có nắng, sao cô lại đeo kính râm?”

Hương Noãn phát hiện, quả nhiên anh không nhận ra cô.

Tâm trạng cô dần bình tĩnh lại, học động tác đẩy gọng kính của Mẫn Ly Ly, tìm được một ví dụ so sánh rất thuyết phục: “Tốn rất nhiều tiền mua, tiếc của không dám tháo xuống.”

Lâm Sơ Yến không nhịn được nhìn cái kính trên sống mũi thẳng tắp của cô, cảm giác kia khiến anh hoảng hốt như nghe được âm thanh từ chiếc đài radio đã lâu về trước: “Mua gì cũng hai đồng, tất cả đều hai đồng...”

Ở trên xe buýt, Lâm Sơ Yến phát hiện cô gái này hơi kỳ lạ. Đeo kính râm lớn thì không nói, lại còn luôn nhìn lên anh, điểm chết người là anh lại thấy cô có vẻ quen quen.

Chẳng lẽ đây chính là “Gặp lần đầu đã quen thân” trong truyền thuyết?

Mặc dù anh biết không nên dùng thành ngữ như vậy...

Lâm Sơ Yến nén nổi nghi ngờ, đi đến trước mặt Hương Noãn, chìa tay ra: “Tôi là Lâm Sơ Yến.”

Hương Noãn nhìn tay anh. Ngón tay rất thon dài đẹp đẽ, lại không thể ngờ bàn tay này vừa vỗ lên mông một người đàn ông... Cô hơi ghét bỏ.

Nhưng mà cũng vì anh làm người tốt, cô không nên ghét bỏ người tốt... Nghĩ như vậy, cô chìa tay ra bắt tay anh.

Bàn tay anh thật ấm áp.

“Tên tôi là Hương Noãn.” Cô nói nhỏ.

Lâm Sơ Yển khẽ “Ừ”, đẩy cửa quán cà phê, hai người cùng đi vào.

Ánh sáng trong quán cà phê tối hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng cho dù vậy Hương Noãn vẫn không tháo kính râm “đắt tiền” của cô xuống. Vào quán cà phê, cô y như người mù, phải nhìn kỹ, ai ngờ lại va vào bộ bàn ghế, suýt thì ngã.

Lâm Sơ Yển kịp thời kéo cô lại.

“Hai bạn uống gì ạ?” Nhân viên thu ngân hỏi bọn họ.

Bảng giá trên tường được viết tay nên hơi lộn xộn. Lâm Sơ Yển nhìn Hương Noãn bên cạnh, cô đang cố hết sức nhìn bảng giá thông qua kính râm.

Hương Noãn nói: “Cho em một ly Cappuccino và một bánh Tiramisu.”

Lâm Sơ Yển không uống cà phê, anh gọi một cốc trà trắng. *(1)*

(1) Trà trắng: Trà trắng là loại trà được chế biến ít nhất trong tất cả các loại trà. Hàm lượng caffeine ít nhất trong tất cả các loại trà. Trà trắng được hái từ chồi lá chè non, chồi lá trà được cuộn chặt trong lá trà mới.

Hai người chọn xong đồ uống, tìm chỗ ngồi xuống, sau đó.... Ừ.

Đây có thể là giai đoạn phải trải qua khi tiến từ giai đoạn hai sang giai đoạn ba của tình hữu nghị: một cuộc trò chuyện lúng túng.

Lâm Sơ Yến lặng lẽ quan sát cô.

Cô có khuôn mặt trái xoan, đường nét trên mặt rất mềm mại, thanh tú đoan trang. Mũi cô xinh xắn duyên dáng, đôi môi rõ nét đầy đặn.

Tuy chỉ thấy một nửa khuôn mặt, nhưng dù sao cũng không thể liên hệ đến hai từ “xấu xí.”

Chẳng lẽ trên mặt cô có vết bớt, giống như vết bớt màu xanh trên mặt Dương Chí trong truyện Thủy Hử vậy. Cho nên cô mới cố chấp đeo kính râm... Lâm Sơ Yến to gan phỏng đoán.

Hương Noãn không biết nói gì, đành ăn một chút, vừa mừng rỡ vì mình lanh trí chọn cái để ăn, không đến nỗi không có chuyện để làm.

Nhưng mà từ lúc cô bắt đầu ăn, vẻ mặt Lâm Sơ Yến lập tức trở nên kì lạ.

Không sai, lúc ở trên xe buýt anh lại cảm thấy cô quen quen, nhưng bây giờ nhìn dáng ăn của cô, động tác nhai, động tác nhếch miệng đó, anh vô cùng chắc chắn.... nhất định anh đã gặp cô ở nơi nào đó.

Ở nơi nào, ở nơi nào nhỉ...

“Đúng rồi...” Dường như có một tia sáng lóe lên trong đầu Lâm Sơ Yến, anh thốt lên: “Thằng con trai ngốc nghếch nhà giàu...”

“Khụ khụ khụ khụ khụ...” Hương Noãn hoảng sợ ho khan.

Lâm Sơ Yến vô cùng thân thiết đưa giấy ăn cho cô.

Cô không còn gì để nói, lau miệng rồi uống một ngụm cà phê cho xuôi, sau đó nói: “Như vậy mà vẫn bị anh phát hiện ra. Mắt anh là cái dùi khoan sao?”

“Là cô thật sao?” Lâm Sơ Yến nghĩ đến tạo hình ngày đó thì bật cười.

Lúc đầu anh còn khách khí mím môi cười, sau đó quả thật không nhịn được, càng cười càng lớn tiếng.

Cuối cùng, ánh mắt cong cong, cười nhe hết cả hàm răng trắng bóng.

Hương Noãn nóng nảy, cô tháo kính râm ném xuống chiếc ghế ở bên cạnh: “Anh đã đồng ý với tôi rồi. Không được cười!”

“Tôi không cười, tự dừng mặt bị co giật thôi.” Anh vừa nói, còn cố ý lấy tay xoa mặt, giả vờ rất giống như bị co giật thật.

Hương Noãn rất muốn úp miếng bánh đang ăn lên mặt anh.

Tĩnh táo, tĩnh táo, phải ra dáng thực nữ... Cô tự nhắc nhở mình, cúi đầu cắn răng nói: “Dù sao anh cũng sẽ thua trong tay tôi, hừ hừ.”

“Đừng giận.” Lâm Sơ Yến nói nhưng vẫn không nhịn được cười, “Tôi tặng quà cho cô nhé.”

“Hà?” Cuối cùng cô ngẩng đầu lên, nhìn anh: “Đừng cười.”

“Ừ, không cười.” Lâm Sơ Yến nói, cúi đầu lục balo của mình rồi đưa cho Hương Noãn một cái hộp nhỏ.

“Đây là cái gì?” Hương Noãn nhận lấy cái hộp.

Cái hộp hình chữ nhật, chỉ có phần dưới làm bằng giấy, những mặt khác đều là túi ni lông trong suốt, giống như cái lồng thủy tinh bao bọc đồ vật bên trong.

Mà bên trong là “tự tay làm”.

Một... “Trương Phi tự tay làm”...

Hương Noãn nhìn Trương Phi trong hộp. Có thể thấy được người làm ra nó đã cố hết sức mỹ hóa nó, nhưng thật đáng tiếc là vô dụng. Mặt cô không cảm xúc quay sang nhìn Lâm Sơ Yến: “Anh cố ý.”

Người khác không biết chuyện cô chê Trương Phi, chẳng lẽ Sơ Yến lại không biết... Ngày nào cô đánh cũng muốn nôn.

Bây giờ lại đưa một “Trương Phi tự tay làm”, là sao?

Nhìn dáng vẻ ghét bỏ của cô, Lâm Sơ Yến mỉm cười: “Đừng giận, còn một cái nữa.” Vừa nói anh vừa lấy ra một cái hộp nữa.

Lần này lại là “tự tay làm”, là “Tôn Thượng Hương tự tay làm”.

Trương Phi và Tôn Thượng Hương, đúng là đội hình mà họ luôn dùng mấy ngày nay, từ Bạc trắng đến Vàng toàn dựa vào hai anh hùng này.

Lâm Sơ Yến đặt hai cái “tự tay làm” xuống trước mặt cô.

Nhìn thế nào cũng thấy giống một đôi "gian phu dâm phụ".

Nhưng giang sơn của bọn họ đều dựa vào đôi "gian phu dâm phụ" này gây dựng nên, cho nên trong lòng Hương Noãn rất cảm động.

Cô không giận, cầm lấy hai cái “tự tay làm” nói với anh: “Được rồi, cảm ơn quà của anh... Nhưng tôi không chuẩn bị quà cho anh, hôm nay tôi mời cơm đi.”

“Lần đầu gặp mặt nên để con trai mời.”

“Yên tâm, cũng không phải đi xem mắt.”

Thời gian còn sớm nên hai người truy cập vào trò chơi. Lúc chơi game, cảm giác quen thuộc lại xuất hiện, Lâm Sơ Yến trực tiếp chỉ huy Hương Noãn, Hương Noãn cảm thấy sự khác biệt lớn nhất lúc này là giọng anh hiện tai nghe êm tai hơn rất nhiều khi nghe qua điện thoại. \(\wedge\wedge\)/~

Chơi xong hai ván, Lâm Sơ Yến hỏi cô: “Tại sao hôm đó cô phải mặc như vậy?”

Anh không hiểu. Thích cosplay, thích nữ giả nam không vấn đề gì, nhưng tại sao lại mặc bộ quần áo rộng như vậy? Giống như khoác bao bố lên người, trông rất ngu.

“Tôi chỉ giải thích một lần.” Hương Noãn nói, “Đó là quần áo nam thần từng mặc.”

Chương 15: Vô tình gặp nhau, từ chối mở đèn

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn nói: “Đó là quần áo nam thần từng mặc.”

Lâm Sơ Yển nghe xong, phản ứng đầu tiên là: “Tắm chưa?”

Hương Noãn đen mặt: “Tất nhiên là tắm rồi! Anh nghĩ tôi biến thái sao?”

“Tôi thấy suy nghĩ của cô có vấn đề.” Lâm Sơ Yển nói: “Bình thường, con gái đều muốn ăn mặc đẹp để hấp dẫn ánh mắt của con trai. Cô mặc như vậy còn mong con trai thích cô. Không bị đánh đã là không tệ rồi.”

“Hả...” Hương Noãn bị anh thuyết phục, nhưng lại không muốn thừa nhận, vì vậy xuatay: “Được rồi được rồi, tôi không muốn giải thích với anh nữa.”

Nhìn thời gian một chút, cũng gần đến giờ ăn cơm. Hương Noãn hỏi Lâm Sơ Yển muốn ăn cái gì, Lâm Sơ Yển suy nghĩ một chút mới nói: “Đến căn tin đi.”

Hương Noãn biết anh còn tư tưởng cũ, cảm thấy lần đầu tiên gặp mặt không nên để con gái mời khách. Cô không đồng ý, thân là người dẫn đầu của cơ sở Diên Trì, cô phải sắp xếp lại. Vì vậy, cô nói: “Đi đến trung tâm

mua sắm đi, tôi biết một quán thịt nướng, người chơi Vương Giả Vinh Diệu được giảm giá.”

Bây giờ hai người đều ở cấp Vàng, có thể giảm được 20% rồi.

Trung tâm mua sắm ở cạnh trường học, mất khoảng mười lăm phút đi bộ. Bọn họ đi bộ đến chỗ ăn, một đôi tuấn nam mỹ nữ rất hấp dẫn ánh mắt của người khác dọc đường đi.

Hai người đều không biết xấu hổ muốn nói cho đối phương biết: Trước khi gặp mặt còn cho rằng đối phương rất xấu xí, tốn tâm tư ăn mặc như vậy để còn giảm áp lực về nhan sắc cho đối phương.

Lâm Sơ Yến mặc bộ quần áo rất cũ kỹ, khoác theo cái balo 35 tệ.

Hương Noãn mặc quần bò đeo thắt lưng kết hợp với giày trắng, một bộ quần áo rất đơn giản.

Cái này có thể coi là vô cùng quan tâm rồi.

Lúc đi đường, Hương Noãn nhận được tin nhắn của Mẫn Ly Ly: *“Như thế nào, như thế nào, bạn trên mạng của cậu như thế nào?”*

Hương Noãn: *“Rất đẹp trai...”*

Mẫn Ly Ly: *“Thật á??”*

Mẫn Ly Ly: *“Mau gửi hình mau gửi hình.”*

Mẫn Ly Ly: “*Thật hối hận vì không đi cùng cậu. Là ai nói xấu xí đấy?*
(ㄟ_ㄟ)#”

Hương Noãn: “*Là cậu mà..... -_-#*”

Mẫn Ly Ly gào khóc đòi hình, Hương Noãn lặng lẽ thả chậm bước chân, giơ điện thoại lên định chụp lên Lâm Sơ Yến. Nhưng đột nhiên bị anh phát hiện, hình như hơi ngượng ngùng, anh cúi đầu, giơ tay lên che ống kính của cô.

Cô mơ hồ thấy vẻ mặt của anh qua kẽ tay, hình như đang cười.

Cuối cùng, phần lớn tấm ảnh là bàn tay của anh giơ lên che ống kính.

Hương Noãn gửi hình cho Mẫn Ly Ly: “*Tớ cố hết sức rồi.*”

Vậy mà phản ứng của Mẫn Ly Ly lại là: “*Ôi ôi ôi! Tay đẹp quá!*”

Hương Noãn không nói, thầm nghĩ cô bạn ngốc này cũng dễ bị lừa thật.

Cô hỏi Mẫn Ly Ly có muốn đến ăn cơm cùng không, nhưng Mẫn Ly Ly tiếc nuôi bày tỏ, cô ấy đang đi chơi ở ngoại thành, coi như bây giờ bắt đầu chạy về cũng không kịp.

...

Đến quán thịt nướng. Bởi vì hôm nay là thứ năm, hai người cũng đến sớm cho nên vẫn còn chỗ trên ghế sofa. Ghế sofa rất rộng, hai bên có thể chứa được sáu người.

Hai người ngồi đối diện, nhân viên phục vụ cầm thực đơn đến chỗ bọn họ. Bây giờ nhân viên phục vụ tương đối rảnh, đứng bên bàn bọn họ chờ gọi thức ăn, thuận tiện ngắm trai đẹp.

Lâm Sơ Yến vừa mở trang thứ nhất, đã không có ý tốt hỏi nhân viên phục vụ: “Có bánh bao nhân trứng không?”

Hương Noãn vừa rút một đôi đũa gỗ ra, nghe vậy giận dữ gõ vào mu bàn tay anh: “Còn muốn trêu tôi đến bao giờ đây?”

Lâm Sơ Yến né một chút, khẽ cười: “Tôi chỉ muốn nhìn cô ăn bánh bao nhân trứng thôi.”

“Không ăn.”

Hương Noãn đang định mở thực đơn lại nghe thấy có người gọi tên cô, giọng có vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng: “Hương Noãn?”

Cô ngẩng đầu, thấy Diêu Gia Mộc cách đó không xa... Cùng với Thẩm Tắc Mộc và Oai Oai.

Lúc ba người đi vào quán thịt nướng, Diêu Gia Mộc vốn đi phía sau Thẩm Tắc Mộc nhưng sau khi nhìn thấy Hương Noãn thì chân bước nhanh hơn, chạy qua trước mặt Thẩm Tắc Mộc, cướp chỗ ngồi bên cạnh Hương Noãn: “Không nghĩ em cũng ở đây, mình ăn chung nhé?”

Hương Noãn trơ mắt nhìn cơ hội được ngồi cạnh nam thần vụt mất, tim nhói lên.

Nhưng vẫn phải giả vờ vui vẻ: “Vâng ạ.”

Sau khi Diêu Gia Mộc ngồi xuống, Hương Noãn di chuyển vào bên trong, nhường chỗ cho bọn họ, Thẩm Tắc Mộc rất tự nhiên vứt bỏ chiến hữu Oai Oai, ngồi bên cạnh Diêu Gia Mộc.

Tim Hương Noãn lại nhói thêm một chút.

Oai Oai chỉ có thể ngồi bên cạnh Lâm Sơ Yển.

Sau khi ngồi xuống, Thẩm Tắc Mộc ở bên cạnh Diêu Gia Mộc, gật đầu với Hương Noãn một cái, Hương Noãn rất lễ phép: “Chào đàn anh, đàn chị, đây là...”

“Lâm Sơ Yển.”

Không đợi cô giới thiệu, ba người đều đồng thanh gọi tên Lâm Sơ Yển.

“Thì ra mọi người có quen biết.”

“Không biết.”

Hả?

Hương Noãn nhìn Lâm Sơ Yển một chút, phát hiện vẻ mặt anh cũng mờ mịt, có thể thấy được anh cũng không biết ba người này.

Oai Oai giải thích: “Anh đã từng thấy em, năm ngoái ở Đoàn ủy, em giúp anh lấy tài liệu, còn chuyển lời giúp anh nữa.”

Thẩm Tắc Mộc: “Một người bạn ở đoàn nhạc giao hưởng có nhắc đến em.”

Diêu Gia Mộc: “Chị nghe hội học sinh nói em rất nổi tiếng ở trong nhóm WeChat, em không biết à?”

Hương Noãn phát hiện cuộc sống Sơ Yến quả thật rất phong phú.

“Rốt cuộc anh tham gia mấy xã đoàn?” Hương Noãn hỏi anh.

“Không cái nào cả.”

“Tại sao?”

“Nhàm chán.”

Được rồi.

Nhưng dù lăn lộn ở nơi nào cũng có thể biến thành truyền thuyết, không ngừng được người khác nhắc đến, có thể thấy bản lĩnh của anh cũng lớn.

Mặc dù Hương Noãn rất nghi ngờ, danh tiếng ấy chỉ dựa vào mặt của anh là chính.

Hương Noãn đưa thực đơn cho Diêu Gia Mộc, Diêu Gia Mộc lại chuyển sang Thẩm Tắc Mộc.

Thẩm Tắc Mộc nhìn thực đơn, ánh mắt lại nhìn sang Hương Noãn đang cầm đũa nghịch, nhớ đến sở thích trẻ con của cô, anh quay sang hỏi nhân

viên phục vụ: “Có bánh bao nhân trứng không?”

Hương Noãn: “...”

Cô thấy Lâm Sơ Yến ngồi đối diện cúi đầu xuống, bả vai khẽ run, cô biết anh đang cười, vì vậy thẹn quá hóa giận, cô gõ đũa vào tay anh: “Không cho anh cười.”

Lâm Sơ Yến ngẩng đầu lên, tay phải chống trên bàn, bàn tay nắm thành quyền ngăn cản, mắt cong cong như hai vầng trăng lưỡi liềm, cười híp mắt nhìn cô.

Thẩm Tắc Mộc khó hiểu nhìn bọn họ: “Không ăn bánh bao nhân trứng?” Ý anh ta là đang hỏi Hương Noãn.

“Em không ăn.” Hương Noãn vội vàng nói.

Anh ta khẽ “ừ”.

Nhân viên phục vụ mang đến ba bộ bát đĩa mới, Thẩm Tắc Mộc gọi thêm một đôi đũa, đưa cho Hương Noãn.

Hương Noãn: “Đàn anh, em có đũa rồi.”

“Không hợp vệ sinh.”

Không hợp vệ sinh vì vừa nãy đã gõ lên tay Lâm Sơ Yến.

Quả thật không hợp vệ sinh. Hương Noãn lè lưỡi.

Lâm Sơ Yến khẽ nhíu mày.

Sau khi Thăm Tắc Mộc gọi xong thức ăn, lúc đóng thực đơn lại, đột nhiên nghe thấy Lâm Sơ Yến hỏi: “Đàn anh, có phải trước kia anh từng cosplay Lý Bạch?”

Thăm Tắc Mộc: “Ừ.”

Lâm Sơ Yến nghe vậy, “À...” một tiếng dài, giọng giống như cố ý. Bởi vì giọng anh rất êm tai nên kéo dài không khiến người khác thấy kiểu cách, mà lại mang một chút hàm ý.

Thăm Tắc Mộc không hiểu, anh ta quay sang nhìn anh rồi lại đảo mắt nhìn Hương Noãn, thấy cô cúi đầu, hai tai ửng đỏ.

Trong lúc chờ món ăn được mang lên, mấy người bắt đầu nói chuyện phiếm. Oai Oai hỏi Lâm Sơ Yến là người ở đâu, Lâm Sơ Yến trả lời mình là người thành phố Nam Sơn, cũng cách Hương Noãn và Oai Oai không xa. Diêu Gia Mộc và Thăm Tắc Mộc lại ở tỉnh Z, hai người là đồng hương.

Oai Oai hỏi Lâm Sơ Yến ở khu vực nào.

“Ở ngoại thành của thành phố ạ.” Lâm Sơ Yến đáp.

Oai Oai quan sát quần áo cũ của Lâm Sơ Yến, lúc này lại vô cùng thân thiện: “Các em chờ phát tài đi, bây giờ thành phố phát triển nhanh như vậy, chờ lúc phá ra xây lại, dời đi thì thành nhà giàu rồi, bây giờ ngày nào bố mẹ anh cũng mong họ phá ra để dời đi.”

Lâm Sơ Yến khẽ cười.

Diêu Gia Mộc hỏi Lâm Sơ Yến và Hương Noãn quen biết như thế nào, nghe nói vì Vương Giả Vinh Diệu, cô ta liền vui vẻ đề nghị: “Không bằng bây giờ năm người chúng ta cùng nhau mở đen nhé, đánh đi.”

Hương Noãn có phần lúng túng, cô không muốn chơi cùng Diêu Gia Mộc, đặc biệt Thẩm Tắc Mộc cũng ở đây. Cùng mất thể diện trước mặt nam thần và tình địch, đó chính là tự ném mặt mũi mình đi.

Lâm Sơ Yến nhìn sắc mặt Hương Noãn, thấy quai hàm cô cứng lại, khóe miệng hướng xuống, hình như môi dưới hơi nhô ra, y như con cá nhỏ đang muốn thối bong bóng.

Lâm Sơ Yến hỏi Diêu Gia Mộc: “Đàn chị ở cấp bậc nào?”

Diêu Gia Mộc: “Chị ở Vương giả, còn em?”

Lâm Sơ Yến: “Chờ chị rớt xuống Vàng thì chơi cùng em.”

Hương Noãn suyt thì cười ra tiếng. Tên này, rõ ràng cấp bậc của mình thấp mà còn ra vẻ: “Chị không trèo cao được đến chỗ tôi đâu”, đơn giản chính là sự kết hợp hoàn mỹ của ngang ngược và không biết xấu hổ. Bái phục, bái phục.

Lâm Sơ Yến nói bằng giọng đùa bỡn, Diêu Gia Mộc bèn cười ha ha cho qua.

Cuối cùng, bọn họ cũng không mở đen cùng nhau.

Cơm nước xong, mấy người thanh toán rồi ra ngoài. Hương Noãn và Lâm Sơ Yến đi phía trước, Lâm Sơ Yến nói với cô: “Hôm nay cô ăn mặc như học sinh cấp một vậy.”

Thật là na hồ bất khai đề na hồ (1)! Hương Noãn rất hối hận hôm nay đã ăn mặc như vậy, sớm biết sẽ gặp Thẩm Tắc Mộc, cô nhất định phải ăn mặc xinh đẹp một chút.

(1) Na hồ bất khai đề na hồ : 哪壶不开提哪壶, là một câu thành ngữ, có thể hiểu là ai đó đang công khai điểm yếu của người khác ra trước bàn dân thiên hạ, hay chúng ta có thể gọi là nếm thóp.

“Anh ăn mặc y như tên ăn mày.” Cô nói ngược lại.

Ba người Thẩm Tắc Mộc đi phía sau, không biết hai người phía trước nói cái gì, vừa đi vừa nói, đột nhiên Hương Noãn nhấc chân, giả vờ muốn đá Lâm Sơ Yến. Lâm Sơ Yến vì tránh cô, cả người cong thành hình chữ C, nghiêng người cười híp mắt nhìn cô.

Thẩm Tắc Mộc luôn có cảm giác hôm nay Hương Noãn đặc biệt sống động, giống như bức tranh chì màu xám ảm đạm được tô điểm thêm màu sắc.

Oai Oai xúc động: “Tuổi trẻ thật tốt.”

Diêu Gia Mộc đen mặt: “Chúng ta thì già hơn bao nhiêu hả? Không phải chỉ lớn hơn năm nhất đại học hai tuổi sao?”

“Trông tớ đáng sợ lắm à?” Thẩm Tắc Mộc đột nhiên đặt ra vấn đề như vậy, khiến hai người kia cũng không hiểu nổi.

.....

Lâm Sơ Yến đưa Hương Noãn về kí túc xá xong anh lại bắt xe trở về trường.

Sau khi Hương Noãn trở về kí túc xá, cô liền hỏi Lâm Sơ Yến một chuyện mà cô ngại ngần không dám hỏi trực tiếp.

[Noãn Noãn]: Anh lùi thời gian gặp mặt vì muốn chuẩn bị quà cho tôi à?

[Sơ Yến]: Cô nghĩ hay quá nhỉ.

[Noãn Noãn]: Hừ! o(¯ ^ ¯o#)

Hương Noãn cảm thấy, Lâm Sơ Yến này có lúc xấu xa, có lúc lại vô cùng tốt.

Chương 16: Bát quái và ly hôn

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi Hường Noãn về kí túc xá, còn chưa ngồi ấm mông lại phải đi xuống tầng xách một túi quần áo lên.

Mẹ cô gửi cho cô một túi quần áo thu đông lớn. Hường Noãn quyết định năm nay mua ít đi vài bộ quần áo, dành tiền mua skin trong game. Hồi lớp 10 cô cũng từng như vậy, nũng nịu xin bố mẹ cho tiền mua quần áo, sau đó lại mua đồ trong Kỳ Tích Noãn Noãn.

Được rồi, nghiêm túc mà nói, chuyện đó cũng không thể gọi là “mua quần áo” được.

Hường Noãn là con một, bố mẹ lại dựa vào nguyên tắc “con gái phải được chăm sóc”, từ nhỏ đến lớn luôn chu cấp đầy đủ cho cô về mặt vật chất. Thêm nữa, con gái lại hay ăn diện, bọn họ nghĩ cục cưng nhà mình thích ăn diện như vậy cũng là lẽ hiển nhiên... Cho nên Hường Noãn đã thành công không ít lần.

Sau khi mang túi quần áo về kí túc xá, Hường Noãn gọi điện thoại cho mẹ.

“Mẹ ơi con nhận được quần áo rồi.”

“Ừ, Noãn Noãn, dạo này như thế nào rồi, con đã thích nghi được chưa?”
Mẹ vẫn dịu dàng như vậy.

Mặc dù Hương Noãn đang không nhớ nhà, nhưng vừa nghe được giọng mẹ, đột nhiên cô rất muốn gặp bố mẹ: “Mẹ, con muốn gặp bố mẹ, muốn ăn cơm mẹ nấu.”

Mẹ cười: “Con không còn là trẻ con nữa, phải biết cách tự chăm sóc bản thân.”

“Vâng ạ. Bố đâu mẹ?”

“Đi sang nhà bạn uống trà rồi... Buổi tối còn uống trà, đúng là thần kinh.”

Hương Noãn cười ra tiếng: “Không phải uống trà thì sẽ không ngủ được... Dạo gần đây bố có vẽ không mẹ?”

Bố Hương Noãn là một họa sĩ, giáo sư của viện mỹ thuật. Nhưng bố cô lại khác những người khác, ông không vẽ những cảnh sông nước, hoa cỏ chim chóc, mà lại thích vẽ những con mèo nhỏ, chó nhỏ. Khi cô còn bé, ham muốn sáng tác của bố còn lớn, vẽ rất nhiều mèo nhỏ chắt trong nhà. Sau đó số lượng càng ngày càng thấp, bây giờ thì thỉnh thoảng hứng thú lên mới động bút.

Mẹ nói: “Không vẽ. Nhiều người đến xin ông ấy vẽ nhưng ông ấy không vẽ mà còn trốn, kết quả người ta lại đến tìm mẹ, phiền phức lắm.”

“Vậy mẹ cũng trốn là được.”

“Mẹ trốn đi đâu được, mẹ còn phải đi làm nữa.”

Mẹ cô là nhân viên phòng giáo vụ ở viện mỹ thuật, còn lâu mới về hưu.

Hương Noãn nghe mẹ lái nhải về bố như vậy, toàn những chuyện vụn vặt, nhưng cô cũng không thấy phiền, thỉnh thoảng còn bị chọc cười. Cô lại hỏi mẹ gần đây đang làm gì.

“Mẹ mua len định đan cho Tiểu Tuyết một bộ quần áo. Mùa đông sắp tới rồi, mà Tiểu Tuyết lại sợ lạnh.”

Tiểu Tuyết là tên con mèo nhà cô.

“Còn con?” Hương Noãn mong đợi hỏi.

“Con tự mua đi.”

Hương Noãn: =.=

Hóa ra mẹ lại để Tiểu Tuyết làm áo bông tri kỷ của mẹ. Trong lòng Hương Noãn rất chua xót.

Phòng kí túc xá không còn ai, cô cứ tựa vào cửa nói đông nói tây với mẹ suốt một tiếng đồng hồ.

Lúc Hương Noãn cúp điện thoại, đúng lúc Mẫn Ly Ly quay về. Mẫn Ly Ly cũng xách một túi lớn, có vẻ rất mệt mỏi, kính cũng lệch đi. Vừa vào

cửa, Mẫn Ly Ly đã nói với Hương Noãn: “Noãn Noãn, tớ mua cho cậu đồ ăn ngon này, bạn trên mạng của cậu đâu?”

“Anh ấy đi rồi, về cơ sở chính. Cậu mua gì vậy?”

Mẫn Ly Ly giả vờ móc đồ ăn vặt trong túi ni lông đưa cho Hương Noãn, tiếp tục hỏi: “Hình đâu?”

“Không có, tấm ảnh tớ gửi cậu toàn là tay... nhưng không phải cậu rất thích à?” Hương Noãn mở túi ni lông, thấy bánh ngọt, kẹo lạc, đều là đặc sản địa phương.

Mẫn Ly Ly không cam lòng hỏi tiếp: “Không còn ảnh khác à?”

“Không.”

Mẫn Ly Ly nói: “Cậu ngọc thể, nếu anh ấy đẹp trai thì phải chụp thêm mấy tấm mới đúng.”

Hương Noãn cũng không rõ “đẹp trai” và “chụp thêm mấy tấm” có liên quan gì với nhau, cô bó tay: “Tại cậu không nói sớm.”

Mẫn Ly Ly: “Vậy anh ấy học ngành nào?”

“Ngành vật lý, Lâm Sơ Yến.”

“Lâm Sơ Yến.” Mẫn Ly Ly đột nhiên cao giọng, hình như rất kinh ngạc.

“Không phải cậu biết anh ấy chứ...?” Hương Noãn cạn lời, cảm giác trừ cô ra thì dường như cả thế giới đều biết đến tên Lâm Sơ Yến vậy.

“Tớ biết anh ấy nhưng anh ấy không biết tớ. Tớ nói cho cậu, anh ấy là khách quen trên diễn đàn trường đấy.”

Hương Noãn bưng tỉnh: “Quả nhiên là trạch nam thích dạo diễn đàn.”

“Không phải, không phải anh ấy dạo diễn đàn trường, mà là người ta bàn luận về anh ấy... Cậu có nhớ tớ từng kể với cậu, trong trường có một bạn nam nhân phẩm không tốt, trước mặt cô gái đang tỏ tình lại còn cười nhạt không? Nhớ không?”

“Nhớ, đàn piano.” Hương Noãn vừa nói, còn cố ý bắt chước động tác tay, “Đánh đàn như gió xoáy, rất nhanh.”

“Đúng, là anh ấy.”

Hương Noãn cảm thấy như mình đang nghe được rất nhiều chuyện bát quái. Mặc dù khá hưng phấn tò mò, nhưng cô vẫn cảm thấy không đúng, lắc lắc đầu: “Tớ cảm thấy không đúng lắm.”

Dựa vào những lần tiếp xúc giữa cô và Lâm Sơ Yến, mặc dù nhiều lúc người này có vẻ bí ối, bí ối đến nỗi khiến người khác ngứa ngáy, nhưng anh được dạy dỗ rất tốt, sẽ không làm chuyện như vậy.

Chiêu thức của Lâm Sơ Yến nhiều như vậy, phương pháp từ chối con gái nhất định cũng có nhiều, không đến nỗi cười nhạt trước mặt người ta.

Mẫn Ly Ly nói: “Noãn Noãn, cậu không nên bị loại con trai cặn bã ấy lừa gạt, bạn gái bị cười nhạo ấy đã kiểm chứng rồi, cô ấy cũng học năm nhất, vô cùng đáng thương. Hai ngày sau, cái tên “Lâm Sơ Yến” bị người ta ném đá rất nhiều. Ba ngày sau, anh ấy lại trực tiếp đăng một bài lên.”

“Giải thích ư?”

“Không phải, anh ấy đăng bài cho thuê âu phục cao cấp, 100 tệ một ngày.”

“...” Hường Noãn cảm giác, Lâm Sơ Yến này không thể dùng lẽ thường để suy đoán.

“Sau đó thì sao?” Cô hỏi Mẫn Ly Ly.

“Sau đó, bạn nữ bị hại xin chủ diễn đàn đăng bài viết “Lâm Sơ Yến chết đi”, bây giờ bài đăng đó còn có rất nhiều người truy cập.”

Hường Noãn ngân người: “Bài đăng như vậy cũng được duyệt sao?”

“Nhân viên quản lý sẽ hỏi ý kiến người trong cuộc, nếu như người trong cuộc phản đối, tất nhiên là không được duyệt. Nhưng sau khi bài viết này được đăng lên, còn nói rõ ràng Lâm Sơ Yến không từ chối. Cậu nói xem, có phải anh ấy đang chột dạ không?”

Cái này thật lộn xộn.... Hường Noãn thấy đầu mình cũng to ra.

Cuối cùng, Mẫn Ly Ly vỗ bả vai Hường Noãn, chân thành nói: “Người trẻ tuổi à, thế giới này phức tạp hơn cậu tưởng tượng nhiều.”

....

Sau khi Lâm Sơ Yến về kí túc xá, ba bạn cùng phòng của anh đang đánh tú lơ khơ. Bọn họ ngồi dưới đất, vị trí của Trịnh Đông Khải khá gần bàn đọc sách của anh, Lâm Sơ Yến cảm thấy đi về phía trước khá khó khăn nên lấy mũi chân đá nhẹ vào hông Trịnh Đông Khải.

Trịnh Đông Khải di chuyển sang bên cạnh một chút, mắt vẫn nhìn chăm chăm bộ bài, nói: “Sơ Yến, bạn trên mạng của cậu thế nào, xinh không?”

Lâm Sơ Yến không trả lời vấn đề của anh ta. Anh ôm cánh tay, nhìn xuống bọn họ: “Tớ có chuyện muốn tuyên bố.”

Thân là người đứng đầu chuỗi thức ăn của phòng 208, Lâm Sơ Yến lên tiếng, ba người còn lại cũng vô cùng nể mặt quay sang nhìn anh.

Lâm Sơ Yến: “Các cậu, lúc trước tớ cho các cậu ăn không nhiều như vậy, bây giờ chính là lúc các cậu lấy thân bồi thường.”

Khí thế từ trên cao nhìn xuống, kết hợp với lời nói, tỏ ra vẻ đáng sợ.

Trịnh Đông Khải ôm ngực, kinh hoàng: “Cậu có ý gì, không phải cậu nói sẽ không xuống tay với anh em sao? Tớ đã cảm thấy cậu có vấn đề từ sớm rồi, xung quanh có hàng đống người thích cậu mà cậu chẳng yêu ai.”

Lâm Sơ Yến cố nén mong muốn đập vào mặt anh ta: “Tớ đang nói đến game.”

Game, Vương Giả Vinh Diệu, năm thiếu ba.

“Vòng tranh giải sắp diễn ra rồi, tớ hi vọng các cậu nhanh chóng lên Vàng, tớ gia hạn cho các cậu một tuần.” Lâm Sơ Yến nói.

“Được rồi được rồi.” Ba bạn cùng phòng cất tú lơ khơ đi, bắt đầu chơi game.

“Không biết gì thì hỏi tớ.” Lâm Sơ Yến ra vẻ nghiêm túc.

Ba người Trịnh Đông Khải, Mao Mao Cầu và Đại Vũ đều từng chơi nhiều trò chơi, không giống Lâm Sơ Yến. Trước đó Lâm Sơ Yến chỉ chơi trò chơi âm nhạc.

Cho nên ba bạn họ bắt tay chơi game, cũng không cần hỏi ý kiến Lâm Sơ Yến nhiều.

Sau khi chơi game, một lúc sau, Hương Noãn mới online.

Hai người lại tổ đội, vào game, giống như thường ngày. Nhưng khác biệt chính là, dường như hôm nay Hương Noãn rất ít nói.

Lâm Sơ Yến khá khó hiểu, hỏi: “Cô sao vậy?”

Hương Noãn bối rối, cuối cùng hỏi những nghi ngờ trong lòng ra: “Trên diễn đàn có bài đăng bảo anh chết đi, anh biết không?”

“Biết.”

“Vậy tại sao anh không phản đối?”

“Nếu như tôi ngăn cản bạn nữ ấy không đăng ở trên mạng cho hả giận, nhờ bạn ấy lại không có chỗ trút giận, cầm axit hắt vào mặt tôi ở ngoài đời thì sao?”

Có lý. -_-#

Từ trong lời nói của anh, Hương Noãn nắm được tin tức quan trọng: “Cho nên anh thật sự làm như vậy sao? Cười nhạo trước mặt người khác?”

“Cái này...” Lâm Sơ Yển không biết nói gì, bỗng nhiên cười: “Chuyện này cô phải chịu trách nhiệm.”

“Liên quan gì đến tôi?”

Lâm Sơ Yển không nói gì, điều khiển Tôn Thượng Hương chạy vào trong rừng phe mình: “Giúp tôi đánh bùa đỏ.”

Cái anh gọi là “bùa đỏ”, chính là con quái buff bùa đỏ, sau khi giết xong sẽ nhận được bùa đỏ, tăng sát thương khi công kích, đồng thời có hiệu quả làm chậm, khi đuổi giết mà có bùa đỏ thì rất thoải mái. Bên cạnh bùa đỏ là bùa xanh, bùa xanh có thể giảm thời gian hồi chiêu, tăng tốc độ phục hồi năng lượng. Hai loại bùa này đều có thời gian hồi là 90 giây, nhưng trạng thái trên người lại chỉ kéo dài 70 giây, nhất định sẽ có thời gian trống. Vì vậy, nếu cảm thấy bùa nhà mình không đủ để dùng, phải nghĩ biện pháp chạy sang rừng phe địch trộm bùa, có thể gọi là “phản xanh”, “phản đỏ”.

Lâm Sơ Yển có ý thức bảo vệ tính mạng rất cao, rất hiếm khi chạy sang phe bạn trộm bùa, toàn đánh ngay trong rừng nhà mình.

Hương Noãn vừa đánh giúp Lâm Sơ Yến vừa hỏi tiếp: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Anh không thể đổ tội lên đầu tôi được.”

Lâm Sơ Yến: “Chính là tại cô.”

“Là anh làm chuyện xấu, liên quan gì đến tôi?”

Chuyện này hai người cũng không kéo dài thêm nữa, sự chú ý của Hương Noãn dần bị chiến trường hấp dẫn.

Trong phe địch có một Gia Cát Lượng.

Anh hùng Gia Cát Lượng có trị số về nhan sắc khá cao, có thể xếp hạng ba trở lên trong toàn bộ anh hùng. Không chỉ có nhan sắc, vóc dáng cũng đẹp, trên người mặc đồng phục “Người chỉ huy tàu vũ trụ”, chân dài chạy trong chiến trường, nhìn rất bắt mắt.

Độ xinh đẹp của anh hùng trong Vương Giả Vinh Diệu thật ra cũng liên quan đến vận may. Bất kể tạo hình ban đầu của anh hùng như thế nào, có hiệu quả ra sao thì không thể nói trước được. Ví dụ như Doanh Chính, tạo hình ban đầu là tổng tài lạnh lùng, sau đó lại biến thành một thiếu niên tri thức. Rất nhiều người chơi cảm thấy bất mãn, cho rằng tạo hình ban đầu không phù hợp, yêu cầu sửa đổi. Sau khi sửa đổi lập tức biến thành một thiếu niên tri thức, ai nhìn cũng đồng ý.

Cho nên, lấy Doanh Chính ra so sánh, có thể thấy Gia Cát Lượng rất may mắn, có thể giữ được trị số nhan sắc và vóc dáng như vậy.

Trước mắt, không chỉ có nhan sắc đẹp, chiêu thức của Gia Cát Lượng cũng rất tốt. Đại chiêu có hiệu quả chém giết, có nghĩa là dựa theo trị số

phần trăm tổn thất sinh mạng phe địch so sánh với trị số thương tổn của mình. Nếu như địch không còn nhiều máu, dùng đại chiêu của Gia Cát Lượng có thể lấy được một mạng. Điểm quan trọng là, nếu đại chiêu này giết được mạng, thời gian hồi chiêu sẽ giảm xuống, có thể nhanh chóng sử dụng đại chiêu lần nữa.

Có thể nói là rất hung ác.

Hướng Noãn đứng chung một chỗ với Sơ Yến. Khoảng thời gian đầu bị quân địch vây đánh nhiều lần, Lâm Sơ Yến không thể phát triển mạnh được, Tôn Thượng Hương đáng thương lại giống như một cô nhóc thiếu dinh dưỡng.

Ngược lại, Gia Cát Lượng phe địch lại giết được mấy mạng, trở thành nhà giàu mới nổi mua được nhiều trang bị.

Đến giai đoạn giữa, Gia Cát Lượng phe địch bắt đầu làm dáng, ra ra vào vào, lấy một địch bốn.

Tôn Thượng Hương của Lâm Sơ Yến bị ép rất thảm thương, Hướng Noãn cũng không giữ được anh, trơ mắt nhìn anh bị Gia Cát Lượng giết hết lần này đến lần khác.

Ván này tất nhiên thua.

Hướng Noãn than thở: “Gia Cát Lượng thật đẹp trai.”

Lâm Sơ Yến im lặng.

Hai phút sau, Lâm Sơ Yến gửi cho cô một tấm hình.

Bối cảnh trong hình là một cuốn sách nhỏ, nội dung là bức ảnh của Tôn Thượng Hương và Trương Phi đặt song song, bên dưới ảnh là ba chữ màu đen rất to: Đơn ly hôn.

Hương Noãn: ...

Chương 17: Gái hồng lâu và dân nghèo Gia Cát

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn: “Không muốn ly hôn, tôi còn chưa kí tên.”

Hương Noãn: “Tôi chỉ khen anh hùng Gia Cát Lượng đẹp trai thôi mà, không liên quan gì đến việc chơi game.”

Hương Noãn: “Đừng tức giận nhé, Tiểu Hương Hương...”

Hương Noãn gửi liên tiếp ba tin nhắn, giống như đá chìm đáy biển, Lâm Sơ Yến vẫn không hồi âm, cũng không lên tiếng nói chuyện trên QQ. Hương Noãn nhỏ giọng hỏi: “Không thể nào, giận rồi sao?”

Lâm Sơ Yến nói: “Vào game.”

Hương Noãn trở lại game, thấy lời mời tổ đội của anh.

Hương Noãn đồng ý, nói: “Tôi còn tưởng anh đang giận dữ chứ.”

“Không.” Giọng anh có vẻ nhỏ, hơi run run, hình như là... xấu hổ?

Hai tên Vàng tời tộ phối hợp, tốc độ rất nhanh, lúc bắt đầu chọn anh hùng, Hương Noãn chọn ngay Trương Phi. Ban đầu, cô còn đấu tranh

không dùng Trương Phi, nhưng lần nào cũng bị Lâm Sơ Yến đàn áp, bây giờ lại hoàn toàn không do dự chọn.

Ôi, nói nhiều hơn nữa cũng chỉ muốn khóc.

Mặc dù Trương Phi xấu xí nhưng đánh rất tốt. Có vai trò là một trợ thủ tank, chức năng khá toàn diện, coi như là anh hùng trong trăm người.

Sau khi chọn Trương Phi, cô yên lặng chờ đồng đội chọn anh hùng.

Lâm Sơ Yến chậm chạp không chọn Tôn Thượng Hương, Hương Noãn đang thấy kì lạ, kết quả anh lại chọn Gia Cát Lượng.

“Ha ha.” Hương Noãn không phúc hậu bật cười.

Lâm Sơ Yến không nói gì, bên tai cô rất yên tĩnh.

Chờ vào trong đấu trường, Hương Noãn phát hiện Lâm Sơ Yến không chỉ mua Gia Cát Lượng mà còn mua cả skin, bây giờ mặc “Người chỉ huy tàu vũ trụ”, chân dài sải bước, trông khá ổn.

Hương Noãn: “Bây giờ có thể khen Gia Cát Lượng đẹp trai rồi chứ?”

Hương Noãn nghe thấy tiếng cười vui vẻ của anh, nhẹ nhàng như trêu chọc, vô cùng dễ nghe: “Có thể.”

Hương Noãn thầm nghĩ, lúc trước Trương Phi cầu kết làm bệ với chị dâu cả, bây giờ lại liếc mắt đưa tình với quân sư Gia Cát, thân là gái hồng lâu (1) của nước Thục... Không được, cô bắt đầu thấy muốn nôn rồi.

(1) Gái hồng lâu: Chỉ người phụ nữ có tài giao tiếp trong xã hội xưa, mang ý khinh miệt.

Cô điều khiển Trương Phi đi bên cạnh Gia Cát Lượng, nghe được hòa âm của Gia Cát Lượng: “Chỉ số thông minh thấp có thể lây lan, đi cách xa tôi một chút.”

Hướng Noãn: “...” Mấy từ này không thân thiện cho lắm!

Lâm Sơ Yển cười, có vẻ như muốn cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Hướng Noãn: “Kệ anh, tôi đi với Luban No.7 đây.”

Luban No.7 ở đường dưới. Trong game, anh hùng Luban No.7 có vẻ rất thảm, là đối tượng ức hiếp của toàn thể anh hùng. Cho nên quả thật Luban No.7 rất cần Trương Phi bảo vệ.

Lâm Sơ Yển làm quen với các kỹ năng của Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng là anh hùng đánh chủ yếu dựa vào kỹ năng bị động. Kỹ năng bị động của anh là “Ngũ Hoàn Chi Ca” (Bài ca năm vòng). Sau khi kỹ năng của Gia Cát Lượng đánh trúng mục tiêu một lần, toàn thân sẽ xuất hiện vòng sáng, có thể tự động phát nổ trên người tướng địch. Phối hợp với đại chiêu thì sẽ đem lại hiệu quả tốt hơn. Sau khi bị “Ngũ Hoàn Chi Ca” tiêu hao lượng máu, dùng đại chiêu kết liễu, nếu như đại chiêu giết được một mạng, lại xuất hiện “Ngũ Hoàn Chi Ca” lần nữa, hơn nữa sau khi giết một mạng đại chiêu lại hồi nhanh hơn...

Ừ, đúng là thế hệ con cháu vô cùng vô tận.

Nghĩ như vậy có vẻ rất mạnh. Nhưng đối với người mới, việc thiết lập kỹ năng lại không hề dễ dàng. Kỹ năng thứ nhất là ba quả cầu, có thể không đánh trúng được mục tiêu, mà không đánh trúng thì sẽ không xuất hiện “Ngũ Hoàn Chi Ca”, kỹ năng thứ hai còn khoa trương hơn, phạm vi đánh rất gần, cần phải đứng bên cạnh tướng địch. Gia Cát Lượng lại là pháp sư máu giấy, lại gần là có thể bị giết ngay lập tức... Nhưng cũng có một kỹ năng tốt “Tam Đoạn Vị Di” (Di chuyển ba bước), có thể chạy trốn dễ dàng.

Tóm lại, muốn chơi tốt Gia Cát Lượng, cần phải có kỹ năng và kinh nghiệm, thiếu một trong hai đều không được.

Sau khi chơi được hai ván, Lâm Sơ Yến liền kéo Hường Noãn đi đánh hạng.

Sau đó, ừ, anh đã biến từ quân sư Gia Cát thành dân nghèo Gia Cát.

Giai đoạn này Hường Noãn không nhớ lại, dù sao đến thứ bảy, hai người lại rút từ Vàng xuống Bạc trắng.

Hường Noãn lặng lẽ gửi cho Lâm Sơ Yến đơn ly hôn của Trương Phi và Gia Cát Lượng.

Mà lúc đó, các bạn cùng phòng của Lâm Sơ Yến được anh hình dung là “Chỉ số thông minh thấp có thể lây lan, cách xa tôi một chút” đã dựa vào kinh nghiệm chơi các game khác, chưa đến ba ngày đã lên đến Vàng.

Lâm Sơ Yến lạnh lùng nhìn bọn họ.

Ba bạn cùng phòng run rẩy: Chúng tớ sai rồi! ㄗㄗㄗ

Chương 18: Đát Kỷ và diễn xuất

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Xếp hạng trong Vương Giả Vinh Diệu, những cấp bậc gần nhau có thể tổ đội, kém quá không thể tổ đội được. Cho nên trước mắt thì Bạc trắng Lâm Sơ Yến vẫn có thể tổ đội được với mấy bạn cùng phòng.

Ba bạn cùng phòng đều có ba vị trí quen thuộc. Trịnh Đông Khải đánh rừng, Mao Mao Cầu đánh đấu sĩ đi đường trên, Đại Vũ đánh xạ thủ đi đường dưới.

Rừng chính là đánh quái ở trong rừng. Bản đồ của Vương Giả Vinh Diệu, giữa ba đường đều có rừng, ở giữa có một dòng sông chắn ngang, hai bên bờ sông là hai phe đối địch. Trong rừng có quái lớn quái nhỏ, đánh chết quái có thể cho người chơi rất nhiều kinh nghiệm và lên cấp nhanh. Một người đi rừng giỏi có hiệu suất kiếm tiền rất cao, sau đó chạy sang ba đường giúp đỡ đồng đội.

Nhưng mà vị trí đi rừng cũng gánh vác trách nhiệm rất nặng nề, giữ nhịp điệu của cả trận đấu.

Hướng Noãn thấy Lâm Sơ Yến kéo được ba người chơi có cấp bậc giống nhau vào đội, cô nghi ngờ: “Anh đào được bảo bối sao?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng cười to, không phải giọng Sơ Yến.

“Không phải.” Lâm Sơ Yến đáp. Chuyện này anh cũng không muốn giải thích chi tiết, chỉ nói hai chữ. Sau đó nói với Hương Noãn: “Ba bạn cùng phòng của tôi.”

“À.” Hương Noãn vội vàng nói: “Chào mọi người.”

Trịnh Đông Khải cảm thấy bạn nữ này thật đáng yêu. Bởi vì sau buổi gặp mặt thấy Lâm Sơ Yến vẫn không nói gì cho nên Trịnh Đông Khải nghi ngờ bạn nữ này cũng không xinh xắn lắm. Nhưng mà tính cách rất tốt.

Trịnh Đông Khải nói: “Xin chào, Noãn Noãn.”

Lâm Sơ Yến sửa lại, “Cô ấy tên là Hương Noãn.” Sau đó anh giới thiệu với Hương Noãn, “Ba bạn cùng phòng của tôi, Trịnh Đông Khải, Mao Mao Cầu, Đại Vũ.”

Hai bên nhiệt tình trò chuyện một lúc rồi bắt đầu vào game.

Trịnh Đông Khải dùng Triệu Vân *(1)* đi rừng, chiến sĩ của Mao Mao Cầu là Arthur, xạ thủ Đại Vũ dùng là Luban No.7. Mấy người đều là người mới chơi. Thời gian bọn họ chơi cũng chưa được bao lâu, không có tiền mua anh hùng khác.

(1) Triệu Vân, tên tự là Tử Long, người vùng Thường Sơn, là danh tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở trong lịch sử Trung Quốc. Ông là người đã góp công lớn vào việc thành lập nhà Thục Hán.

Hướng Noãn chọn Trương Phi.

Để lại cho Lâm Sơ Yến vị trí pháp sư.

Anh do dự đặt ngón cái ở trên đầu Gia Cát Lượng, cuối cùng chọn Đát Kỷ. (2)

(2) Đát Kỷ, cũng phiên âm là Đắc Kỷ, họ Kỷ, biểu tự Đát, là một nhân vật nổi tiếng trong huyền sử Trung Quốc thời nhà Thương. Bà là Vương hậu của Đế Tân, vị quân chủ cuối cùng của nhà Thương trong lịch sử Trung Quốc.

Hướng Noãn thở phào nhẹ nhõm. Cô sợ anh lại dùng Gia Cát Lượng...

Đát Kỷ là một hồ ly tinh, trên đầu có hai tai hồ ly, sau lưng có một cái đuôi to, lúc đi bộ sẽ lắc lắc sang hai bên khiến cho người khác muốn rút hết ra. Tạo hình ban đầu của Đát Kỷ cũng thất bại, ban đầu vốn là một thiếu nữ quyến rũ, sau cùng lại biến thành cô thôn nữ quyến rũ. Nhìn thế nào cũng không phải là một anh hùng đáng tin cậy. Tuy nhiên lực bộc phát rất mạnh.

Kỹ năng của Đát Kỷ rất đơn giản nhưng cũng khá đáng sợ, nhất là kỹ năng thứ hai. Nhiều anh hùng có kỹ năng chạy trốn, nhưng kỹ năng thứ hai của Đát Kỷ lại có chức năng tự dẫn đường, không thể nào thoát khỏi. Chỉ cần bị cô ấy ném một quả cầu, tướng địch sẽ choáng váng không cử động được. Thừa dịp đó Đát Kỷ tung kỹ năng, chờ tướng địch tỉnh lại thì không chết cũng tàn phế.

Câu nói cửa miệng của Đát Kỷ là “Đát Kỷ chơi cùng bạn”. Trên đường mà gặp Đát Kỷ, Đát Kỷ sẽ vừa nói ra lời này vừa tung quả cầu vào bạn, đó chính là chiêu thức chơi xấu của cô thôn nữ này.

Đát Kỷ nổi tiếng là “núp lùm”, núp ở trong bụi cỏ chờ tướng địch đi đến thì đột nhiên nhảy ra đánh một chiêu liên hoàn, chiêu thức đơn giản nhưng lần nào cũng thành công.

Cho nên cô thôn nữ quyền rũ này đi trên đường phải gọi là vô cùng thô bỉ, muốn chơi tốt Đát Kỷ thì nhất định phải học kỹ năng núp lùm.

Lâm Sơ Yển lại thích nhất là bụi cỏ. Ngay cả trợ thủ Trương Phi cũng có thể quang minh chính đại núp lùm, còn có gì là không thể...

Đát Kỷ ngồi chồm hõm trong bụi cỏ, khiến cho Lâm Sơ Yển như tìm lại được chính mình.

Cho nên ván này, đánh rồi lại đánh, Đát Kỷ đã mạnh đến cấp thần.

Hương Noãn nhìn Lâm Sơ Yển, cảm giác nỗi đau thương khi rớt từ Vàng xuống Bạc trắng dường như đều là ảo giác?

Thật ra Đát Kỷ có thể mạnh đến cấp thần cũng vì Trương Phi luôn quan tâm che chở. Năng lực sinh tồn của Đát Kỷ rất yếu, dù Lâm Sơ Yển có tốc độ tay nhanh đến đâu, dựa vào kinh nghiệm trước mắt của anh cũng khó có thể chạy thoát được. Không có Hương Noãn bảo vệ, anh chắc chắn sẽ chết vô cùng thê thảm, đừng nói là muốn mạnh đến cấp thần.

Đối với trò chơi này, Trịnh Đông Khải cũng có hiểu biết rất sâu sắc, chơi một lúc đã phát hiện: “Hương Noãn chơi Trương Phi rất tốt, năm thời cơ tung đại chiêu cũng tốt.”

“Thật à...” Mỗi ngày Hương Noãn đều làm việc với cậu em Lâm Sơ Yến, không có ai từng khen cô, lúc này cô vô cùng vui vẻ nói: “Mao Vũ và Đại Cầu, các anh đứng ra sau lưng tôi đi, tôi rất mập, không sợ bị đánh.”

“Chúng tôi là Mao Mao Cầu và Đại Vũ...”

“Xin lỗi xin lỗi, tôi gọi sai rồi, lần sau tôi sẽ sửa...”

“Không sao. Tôi cảm giác đứng dưới háng Trương Phi đặc biệt an toàn.” Đại Vũ chơi Luban No.7 nói.

Hương Noãn ngậy người, anh ta hình dung kiểu gì vậy?

Nhưng Luban No.7 có vóc dáng nhỏ bé, sau khi Trương Phi biến thành người đàn ông vô cùng xấu xí lại rất to lớn, nhìn.... thật sự không thể nhìn nổi!

Sau đó bọn họ chơi rất thuận lợi, tuy nhiên thỉnh thoảng cũng gặp những đội năm người có thực lực mạnh.

“Những người mạnh như vậy sao vẫn ở Vàng?” Hương Noãn kì quái hỏi, cảm thấy đối thủ sâu không lường được.

“Những người kia đang cày hạng thuê.” Trịnh Đông Khải giải thích: “Tổ đội năm người đi đánh hạng rất dễ gặp đám cày hạng thuê.”

Sau khi thoát game, Lâm Sơ Yến gửi tin nhắn cho Hương Noãn: “Còn muốn ly hôn không?”

Hương Noãn gửi cho anh giấy chứng nhận kết hôn của Trương Phi và Đát Kỷ, ra về trấn an.

Ừ, chỉ mấy ngày thôi, Trương Phi đã trở thành người đàn ông kết hôn ba lần.

Hương Noãn nhận được tin nhắn của xã đoàn Thể thao điện tử, thêm một bộ môn mới. Cô nhìn lướt qua, thấy có thêm một hạng mục thi là “Đấu mặt chược”. Hương Noãn thuận tay gửi cho Lâm Sơ Yển danh sách hạng mục sắp thi đấu, hỏi anh: “*Anh xem, anh có muốn đăng kí hạng mục nào khác không?*”

Lâm Sơ Yển quét qua một lần: “*Bậc thầy nhíp điệu và Đấu mặt chược đi, cô đăng kí giúp tôi đi.*”

Hương Noãn: “*Oa, anh thật là toàn năng.*”

Hương Noãn: “*Anh có hứng thú tham dự xã đoàn Thể thao điện tử của chúng tôi không?*”

Cô chỉ vì đang có tâm trạng tốt nên đùa anh một chút, nhưng không ngờ lại nhận được câu trả lời của anh.

Lâm Sơ Yển: “*Được.*”

Chỉ một chữ như vậy. Cô không cẩn thận lại offline mất.

Ngày thứ hai, Hương Noãn đưa đăng kí hạng mục và đơn xin vào hội của Lâm Sơ Yển cho Oai Oai, Oai Oai vô cùng phấn khởi, như câu được con cá

lớn vậy. Hương Noãn kì quái hỏi: “Đàn anh Oai Oai , sao anh lại vui vẻ vậy, chẳng lẽ... anh thầm mến anh ấy?”

“Em không hiểu đâu Hương Noãn. Lâm Sơ Yến chính là người nổi tiếng, có rất nhiều người thích cậu ta, cậu ta mà đến xã đoàn của chúng ta, xã đoàn chúng ta sẽ càng phát triển.”

Hương Noãn: “Tại sao không có xã đoàn Thể thao điện tử ở cơ sở thành phố mà ở cơ sở của chúng ta lại có vậy ạ?”

“Ban đầu cũng có, nhưng bên kia không muốn trao đổi với chúng ta, lại không thể làm hoạt động một mình được, sau đó giải tán... Hương Noãn, em nói với Lâm Sơ Yến là tối nay họp nhé.”

Bởi vì hai tuần nữa là đến kì thi, cuộc họp hàng tuần của xã đoàn tuần sau sẽ gộp chung với cuộc họp tối nay.

Hương Noãn không biết Lâm Sơ Yến có phương tiện di chuyển không, dù sao chỗ anh cũng xa. Cô thuận miệng hỏi anh, không ngờ anh lại đồng ý.

Cô cảm giác nói chuyện với người này thật dễ dàng.

“Anh có thể không cần đến.” Hương Noãn nhắc nhở anh, “Xin nghỉ cũng không sao.”

“Ừ, dù sao cũng không có chuyện gì để làm.”

Bình thường Lâm Sơ Yến nói chuyện vẫn nhàn nhã, giống như một thiếu niên ăn không ngồi rồi.

Bây giờ xem ra, quả thật anh không có chuyện gì để làm.

Hương Noãn hỏi anh: “Anh không học à?”

“Không cần.”

Cô có một vấn đề muốn hỏi anh từ sớm: “Lâm Sơ Yển, nếu anh không thích học tập tại sao lại chọn ngành vật lý?” Học vật lý rất khó mà.

“Bởi vì nó đơn giản.” Lâm Sơ Yển đáp.

A a a... Hương Noãn thật hối hận vì đã hỏi.

....

Cuộc họp bắt đầu vào bảy giờ tối, Hương Noãn luôn đến sớm theo thói quen. Hôm nay có gió lớn, nhiệt độ hạ thấp, cô mặc một áo khoác lông màu hồng, lại sợ gió thổi bay tóc, cô tùy ý buộc tóc đuôi ngựa, nhìn rất thoải mái gọn gàng.

Da thịt cô trắng nõn, màu sắc của áo lông càng tôn lên màu da của cô, sắc mặt khá tốt. Lúc này, cùi chỏ của cô chống bên cạnh máy vi tính màu hồng, nhàm chán nâng cằm nghe người bên trên phát biểu, ánh mắt lại hướng ra ngoài cửa.

Lúc Lâm Sơ Yển vừa đến, ánh mắt hai người lập tức giao nhau.

Hương Noãn cười. Khi cô cười, mắt cô cực kỳ linh động, như có ngàn ánh sao trong mắt, khóe miệng nhếch lên, khuôn mặt nhẹ nhàng giãn ra, khiến cho người ta liên tưởng đến đóa sen hồng phấn đang chậm chạp nở rộ.

Bạn nam đang lái nhái bên cạnh cô cũng phải sửng sờ nhìn.

Lâm Sơ Yến cũng cười với cô.

Lâm Sơ Yến mặc một áo khoác cộc tay màu xanh đen, áo khoác được cắt xén rất tốt, tôn lên vóc người khỏe mạnh của anh.

Anh vừa xuất hiện ở cửa, rất nhiều ánh mắt đều hướng về phía anh. Hương Noãn không khỏi xúc động, chẳng lẽ đây là sức hút trong truyền thuyết!?

Thật kì diệu...

Lâm Sơ Yến đi về phía cô, nhưng bên cạnh cô đã không còn chỗ trống. Anh mặt không đổi sắc, vỗ vai bạn nam đang ngồi cạnh cô, nói: “Bạn học, ngoài cửa có người tìm bạn.”

“Người nào vậy?” Cậu ta vẫn không đứng lên.

“Không biết, một bạn nữ.”

Vừa nghe nói là nữ, bạn nam đó liền nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Lâm Sơ Yến kéo ghế ngồi bên cạnh Hương Noãn, dựa vào sau, động tác lười biếng và nhàn nhã. Không giống như đi họp mà lại giống như đi du

lịch hơn.

Hương Noãn hỏi anh: “Lâm Sơ Yến, anh học trường nào?”

“Đại học Nam Sơn, sao vậy?”

“Không phải, anh học ở Học viện diễn xuất đúng không?” Cô khẽ cười nhạo, lại tự thấy mình tức cười.

Lâm Sơ Yến vốn không thấy có gì buồn cười lắm, nhưng thấy cô cười, anh cũng cười theo.

Đúng lúc đó Thẩm Tắc Mộc đi đến nhìn thấy bọn họ, hai người giống như kẻ ngu, cười không tim không phổi.

Người trẻ tuổi bây giờ, chỉ số thông minh thật là... càng ngày càng kém đi.

Chương 19: Tai hồ ly và mũi heo

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Nội dung cuộc họp hôm nay bao gồm hai phần. Một là bình chọn thành viên ưu tú, “Trong xã đoàn và lớp học đều có thành viên ưu tú, xã đoàn của chúng ta có hai suất, mọi người có thể ứng cử, sau đó chúng ta sẽ bỏ phiếu.” Xã trưởng Oai Oai nói.

Chuyện thứ hai là giải thi đấu thể thao điện tử.

“Vấn đề tài trợ tôi đã giải quyết xong.” Xã trưởng Oai Oai nhấn mạnh rồi ngừng một lúc chờ mọi người vỗ tay.

Quả nhiên, các thành viên ra sức ủng hộ.

Xã trưởng Oai Oai đắc ý vênh vác, lại bắt đầu lải nhải.

Hướng Noãn nhàm chán hết viết lại vẽ trên quyển sổ.

Lâm Sơ Yến giống như một đứa bé ngoan ngoãn vậy, tư thế đàng hoàng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn xã trưởng Oai Oai.

Hướng Noãn lấy nắp bút nhẹ nhàng chọc vào tay anh.

Lâm Sơ Yến quay đầu nhìn cô, khẽ nhú mày, vẻ mặt đầy thắc mắc.

Hương Noãn nói nhỏ: “Đừng động đây.”

Anh thấy cô mở một trang mới, lấy bút chì vẽ một đường trên trang giấy. Anh hiểu ý, xoay người về phía cô, một tay chống lên mặt bàn, mu bàn tay áp lên mặt, nghiêng đầu nhìn cô.

Còn biết tạo dáng... Hương Noãn bật cười, sau đó nói: “Ừ, cười một chút.”

Khi Lâm Sơ Yến cười lên thì rất đẹp. Lúc này, anh thả lỏng người, miệng khẽ cười, cơ mặt giãn ra, ánh mắt dịu dàng.

Hương Noãn vẽ rất nhanh.

Quyển sổ này không kẻ ô, còn được cô gọi là “Sổ trắng”, cô rất thích dùng sổ trắng.

Có bố bồi dưỡng nên khi còn bé Hương Noãn đã được học một chút mỹ thuật, đáng tiếc, vì cô không có kiên nhẫn nên chỉ luyện được đến trình độ mèo cào. Lúc học tập lại cảm thấy vô cùng đày đọa, chờ đến khi được giải thoát lại phát hiện vẽ tranh cũng khá thú vị. Cho nên bây giờ lúc cô nhàm chán thì sẽ vẽ, trình độ có hạn, chủ yếu là đùa nghịch.

Lúc này chỉ trong mấy phút, Hương Noãn đã vẽ xong Lâm Sơ Yến. Trong tranh, gương mặt anh tinh xảo thanh tú, ánh mắt dịu dàng, lại mang vẻ lười biếng, trên mặt là nụ cười nhẹ nhàng... Về cơ bản cũng khá giống người thật.

Cô luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó, lấy bút chống cằm suy nghĩ một lúc sau đó khẽ cười xấu xa, vẽ hai cái tai hồ ly lông xù trên đầu Lâm Sơ Yến. Có thêm hai cái tai lớn lại càng thấy đáng yêu.

Sau đó Hương Noãn viết:

To: Lâm Đất Kỳ

Noãn Thần, 11/11

Ok, việc lớn đã xong. Hương Noãn nhìn hai cái tai đầy lông, càng nhìn càng thấy hài lòng. Cô xé trang giấy này đưa cho Lâm Sơ Yến.

Lâm Sơ Yến nhìn tranh của mình, cũng thấy rất tốt. Anh ngoắc ngoắc tay chờ cô đến gần mình, anh cũng đến gần, nói nhỏ bên tai cô: “Cảm ơn.”

Âm thanh thì thầm nghe rất êm tai. Không liên quan đến nội dung, mà chính là âm thanh rất dễ nghe.

Cô kéo giãn khoảng cách với anh, nhanh chóng xoa bóp lỗ tai mình.

Sau khi tan họp, Lâm Sơ Yến cất bức tranh vào trong túi, nói với Hương Noãn: “Đi ăn bữa tối nhé.”

“Được.”

Hương Noãn kẹp bút chì trong quyển sổ rồi gập lại, đi ra ngoài với Lâm Sơ Yến.

Lúc đi qua Thăm Tắc Mộc, Hương Noãn nhìn trộm anh ta, phát hiện anh ta cũng đang nhìn cô. Cô tự nhiên thấy chột dạ, vội vàng vẫy tay với anh ta, cười tươi: “Đàn anh, bọn em đi trước.”

“Ừ.” Thăm Tắc Mộc gật đầu.

Chỉ một chữ, không nói nhiều.

Hương Noãn hơi sa sút, lúc đi ra khỏi trung tâm hoạt động, Lâm Sơ Yến hỏi cô: “Chúng ta ăn gì?”

Cô phục hồi tâm trạng: “Tôi muốn ăn bánh cá hầm, ngô nữa.”

Ra ngoài cửa Đông của trường, băng qua đường có một quán ăn tiện lợi 24 giờ, trong đó có bánh cá hầm rất ngon, cũng có ngô, bánh bao, bánh sandwich, các loại cháo và đồ ăn nhanh.

Hôm nay bên ngoài có gió to nên khá lạnh, Hương Noãn siết chặt áo khoác, rất muốn nhét tay vào trong túi nhưng cô vẫn phải cầm quyển sổ.

Lâm Sơ Yến thấy vậy thì cầm sổ tay của cô bỏ vào túi áo khoác của mình, mặc dù có quyển sổ tay của cô nhưng tay anh vẫn nhét vừa túi áo khoác. Hương Noãn cảm thấy túi áo của anh như một cái balo nhỏ vậy.

Sau khi đến được cửa hàng tiện lợi ở phía Đông, Hương Noãn gọi luôn bánh cá hầm và ngô, Lâm Sơ Yến chọn một phần kimbap, canh cá viên, và bánh bao nhân tôm.

Lúc tính tiền, nhân viên thu ngân nói: “Hôm nay là ngày lễ độc thân, nếu là tình nhân thì được giảm một nửa.”

Hương Noãn cảm thấy không phục: “Rõ ràng là ngày lễ độc thân, sao chỉ giảm giá cho tình nhân? Không công bằng.”

“Thế giới này vốn không công bằng với chó độc thân.”

Hương Noãn thấy lòng đau xót.

“Được rồi, thật ra chúng tôi là một cặp.” Cô chỉ mình với Lâm Sơ Yến, nói: “Cô bớt cho chúng tôi đi.”

“Các bạn phải hôn một cái thì tôi mới tin.”

Hương Noãn nhìn Lâm Sơ Yến, thấy Lâm Sơ Yến cũng cúi xuống nhìn cô. Cô nhìn anh mấy giây, cảm giác chỉ vì một bữa ăn giảm giá mà mất đi nụ hôn đầu của mình... Chuyện này không phù hợp tí nào.

Vì vậy, cô lại xua xua tay: “Thôi, chúng tôi không phải một cặp. Tính tiền đi.”

Xung quanh cửa hàng tiện lợi đều có cửa kính trong suốt, tạo thành một quầy ăn hình chữ L, xung quanh quầy có những hàng ghế dài. Hai người bưng thức ăn đến quầy, Hương Noãn muốn ăn ngô, nhưng ngô lại đang rất nóng nên cô đành đặt ngô lên quầy thôi phù phù.

Thối một lúc, cô lại nhìn sang Lâm Sơ Yến, thấy anh đang mở quyển sổ tay của cô. Vừa nhìn vừa bình luận: “Chữ của cô đẹp đấy.”

Nếu so sánh với bạn cùng tuổi thì thư pháp của Hương Noãn rất tốt. Dù sao bố cô cũng là một họa sĩ, có yêu cầu rất cao với thư pháp. Nếu như đã

vẽ được một bức tranh đẹp mà phần kí tên quá xấu thì người khác sẽ không nhìn được mà trợn tròn mắt.

Hương Noãn đang chăm chú ăn ngô, lúc nghe thấy lời khen của anh thì không để ý nói: “Cảm ơn.” Nhưng cô đột nhiên nhớ ra, liền cướp lại số tay: “Này, anh đừng xem.”

Nhưng đã chậm.

Xen lẫn những ghi chép là một số bức vẽ, không ai khác chính là Thẩm Tắc Mộc.

Lâm Sơ Yến gấp quyển sổ lại, giơ lên cao. Cánh tay anh lại quá dài, cô không thể với tới.

“Trả lại cho tôi!” Hương Noãn vội vàng kêu lên.

“Gấp cái gì, cũng không phải tôi không biết.” Lâm Sơ Yến vừa nói vừa trả quyển sổ lại cho cô.

Hương Noãn đỏ mặt.

Lâm Sơ Yến nói: “Nếu như anh ta mà thấy quyển sổ này của cô, chắc chắn sẽ biết cô thầm mến anh ta.”

“Anh không cần nói ra chứ...” Hương Noãn lầm bầm nói nhỏ, mặt càng đỏ, cô nói tiếp: “Anh ấy không thấy đâu.”

“Ngộ nhỡ thấy thì sao?”

“Vậy phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ xé đi?”

Lâm Sơ Yến an ủi cô: “Không sao. Tôi có một cách, nếu anh ta thấy cũng không sao.”

“Cách gì vậy?”

“Nhắm mắt lại, 10 giây thôi.”

Hương Noãn vừa nhắm mắt vừa đếm.

Lâm Sơ Yến lấy bút chì kẹp trong sách cô ra, đặt quyển sổ lên bàn. Đây chính là lúc tốc độ tay của anh phát huy hiệu quả, chưa đến chục giây đã vẽ toàn bộ mũi heo lên bốn năm bức tranh của Thẩm Tắc Mộc.

Hương Noãn đếm đến mười, mở ra, thấy bức tranh nào của nam thần cũng có... mũi heo.

A a a a a mù mắt!

Cô không cam lòng mở từng trang, có tất cả năm tấm, tấm nào cũng bị sửa lại, tất cả đều là mũi heo Thẩm Tắc Mộc. Đây là tốc độ biến thái gì vậy?

Hương Noãn tức giận: “LÂM SƠ YẾN.”

Từ lúc Hương Noãn mở mắt ra, Lâm Sơ Yến vẫn đang cười, chỉ không dám cười ra tiếng vì sợ cô giận. Lúc này anh mím môi, rất vất vả nhịn cười, bả vai run nhẹ. Thấy cô muốn bùng nổ, anh vội vàng nói: “Đừng giận, tôi hát cho cô nghe nhé.”

“Anh nghĩ hát xong có thể giải quyết được vấn đề không?”

“Tôi hát cho cô nghe một tuần, ngày nào cũng hát.”

“Anh, anh... Anh nói phải giữ lời đấy.”

Ôi... thật ra cô rất muốn từ chối nhưng lại không từ chối được, thật sự tự khinh bỉ bản thân mà.

Trong lòng Hương Noãn bây giờ rất phức tạp. Vừa tức giận vì nam thần bị vẽ thêm mũi heo nhưng lại không trút giận được, vốn coi Lâm Sơ Yến là kẻ thù nhưng lại thấy xấu hổ vì sự thỏa hiệp dễ dàng của mình. Trừ điều này ra, mặc dù cô không muốn thừa nhận nhưng trong lòng cũng khá vui vẻ, dù sao cô có thể nghe Lâm Sơ Yến hát suốt một tuần mà...

Nét mặt cô có sự biến hóa thất thường, giống như luyện công đến tâu hỏa nhập ma. Lâm Sơ Yến quan sát vẻ mặt cô, dè dặt nhắc nhở: “Ngô hết nóng rồi, cô ăn đi.”

Âm thanh có vẻ khá nhỏ, như sợ quấy rầy cô.

Hương Noãn thở phì phò cầm bắp ngô lên, hung dữ cắn một miếng.

Cô nhìn Thâm Tắc Mộc trong số tay, vừa ăn ngô và bánh cá hầm. Lòng thì rỉ máu mà dạ dày lại vô cùng thoải mái.

Một lúc sau, Lâm Sơ Yến vỗ bả vai Hương Noãn, ý muốn nói cô nhìn về phía quây thu ngân.

Cô quay ra, thấy Thăm Tắc Mộc và Oai Oai. Bọn họ đã chọn xong bữa ăn, đang tính tiền, nhân viên thu ngân lại nói câu kia với bọn họ: “Hôm nay là ngày lễ độc thân, nếu là tình nhân thì được giảm một nửa.”

Oai Oai lập tức nắm tay Thăm Tắc Mộc: “Chúng tôi là tình nhân.”

“Các anh hôn một cái thì tôi mới tin.”

Oai Oai đang do dự có nên hôn Thăm Tắc Mộc hay không, dù sao anh em với nhau sẽ không tính toán những chuyện này, đúng không? Vì vậy, anh ta thử nhích gần về phía trước.

Thăm Tắc Mộc đã rút tay ra từ sớm, tung một chưởng đẩy mặt anh ta ra. Sau đó lại đập thêm một cái.

Oai Oai bị đá ra xa, hơi tủi thân, lẩm bẩm: “Hôm qua còn ngọt ngào gọi tên người ta, hôm nay lại tay đấm chân đá rồi.”

Thăm Tắc Mộc nghe xong thì tức đến nỗi muốn chém người.

“Tính tiền, không giảm.” Thăm Tắc Mộc nói.

Nhân viên thu ngân: “Hai người không phải một đôi à?”

“Không, tôi không biết cậu ta.”

Thăm Tắc Mộc thanh toán xong, quay đầu lại liền thấy Hương Noãn và Lâm Sơ Yến. Hai người ngồi trên ghế dài, tay Hương Noãn cầm bắp ngô, miệng còn nhai đầy hạt ngô, Lâm Sơ Yến thì một tay cầm kimbap một tay cầm cá viên.

Vẻ mặt kia, động tác kia, Thẩm Tắc Mộc chợt nghĩ đến ba từ “hai kẻ ngu”.

Thẩm Tắc Mộc híp mắt, hình như họ rất tốt, vừa ăn vừa xem chuyện vui.

Bây giờ anh ta rất lúng túng. Bình thường Oai Oai vẫn hay đùa anh ta, nhưng anh ta không phản ứng mạnh như vậy, nhưng hôm nay lại thấy lúng túng. Anh ta mang đồ ăn ra quầy phía Đông, ánh mắt Hương Noãn vẫn luôn dõi theo anh ta, từ xa đến gần.

Lúc anh ta đi đến gần Hương Noãn, ma xui quỷ khiến thế nào lại nói: “Anh là trai thẳng.” Nói xong lại tự mắng chửi mình. Mình giải thích chuyện nhằm nhí này làm gì?

Hương Noãn ngốc nghếch gật đầu: “Em biết.” Cô thầm nghĩ nếu nam thần của mình mà là gay thì sẽ trở thành một câu chuyện cười.

Cả người Thẩm Tắc Mộc đều cảm thấy không được tự nhiên. Mắt anh ta tùy ý nhìn ra chỗ khác, lại nhìn thấy mấy tấm hình trên quyển sổ đang mở của cô.

Sau đó, anh ta thấy mặt mình, và... cái mũi heo.

Thẩm Tắc Mộc: “....”

Thật sự muốn chém người.

Chương 20: Quà tặng

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn khóc không ra nước mắt.

Cô không biết có nên giải thích với Thẩm Tắc Mộc không. Nếu như cô nói mũi heo không phải cô vẽ, vậy rõ ràng là thừa nhận cô thầm thích anh ta, nhưng nếu không giải thích, vậy là ngầm thừa nhận cô ghét anh ta....

Khó xử quá.

Cuối cùng Hương Noãn không thể làm gì khác đành đẩy quyển sổ về phía Lâm Sơ Yển, mặt mờ tỏ cáo: “Là anh ấy làm.”

Lâm Sơ Yển rất nghe lời cầm lấy quyển sổ bỏ vào túi mình, ánh mắt hiện ngang quật cường nhìn Thẩm Tắc Mộc: “Quyển sổ đó của em.”

Được rồi, một thằng con trai lại có một quyển sổ màu hồng, thật ngu ngốc.

Càng giải thích càng đen. Hương Noãn vẫn muốn giải thích tiếp, kết quả bắt gặp ánh mắt lạnh thấu xương của Thẩm Tắc Mộc, cô há miệng không biết nói gì.

Thẩm Tắc Mộc không nói gì, mang thức ăn đến quầy thu ngân: “Gói về.”

Nhân viên thu ngân thuần thục gói đồ, lúc thấy anh ta sắp rời khỏi thì nói: “Hôm nay khách hàng nào ăn tại quán sẽ được nhận món quà kỷ niệm nho nhỏ rất đẹp.”

Oai Oai chuyên nghiệp hỏi: “Quà kỷ niệm là gì?”

“Giấy dán dành cho chó độc thân.” Nhân viên thu ngân vừa nói vừa chỉ vào một đồng giấy độc thân treo ở trước quầy.

Hướng Noãn nghe vậy cũng quay sang nhìn.

Không thể không nói, quà kỷ niệm kia thật là... Nhìn hình thức là biết ngay nội dung, lời ít ý nhiều, danh xứng với thực. Đầu năm nay buôn bán cũng được kha khá đấy nhỉ.

Thẩm Tắc Mộc nhìn lướt qua “Quà rất đẹp” kia, hoài nghi có phải mình đang bị khí đen bao phủ không.

Từ chối quà tặng của nhân viên thu ngân, Thẩm Tắc Mộc lặng lẽ xách thức ăn rời khỏi cửa hàng tiện lợi.

Ừ, chân bước có vẻ nhanh.

Cách cửa sổ thủy tinh, Hướng Noãn nhìn bóng lưng đã đi xa của anh ta.

Lâm Sơ Yến an ủi cô: “Cô yên tâm, anh ta không tức giận mấy chuyện này đâu, đàn ông không như vậy.”

Oai Oai bưng đĩa ăn khuya đến nói: “Đúng đấy, em không cần lo lắng đâu Hương Noãn. Cậu ta không tức giận, chẳng qua ngượng ngùng thôi nên mặt mới như vậy.”

“Tất cả là tại anh.” Hương Noãn trợn mắt nhìn Lâm Sơ Yển.

Lâm Sơ Yển tốt bụng nhận hết lời trách mắng của cô. Anh móc sớ tay ra đưa cho cô.

Oai Oai thấy hai người này ngồi chung một chỗ đúng là cảnh đẹp ý vui, ăn gì cũng ngon. Anh ta cứ ngồi nhìn bọn họ như vậy, lại ăn thêm được một bát cơm.

....

Sau khi Hương Noãn trở về kí túc xá, cô lúng túng một lúc rồi gửi tin nhắn WeChat cho Thẩm Tắc Mộc.

Hương Noãn: *“Em xin lỗi đàn anh, chỉ là hiểu lầm thôi. TAT”*

Thẩm Tắc Mộc: *“Không sao.”*

Hương Noãn: *“Anh không giận chứ.”*

Thẩm Tắc Mộc: *“Không giận.”*

Thẩm Tắc Mộc không đến nỗi vì bị trình độ trẻ con này bôi đen mà tức giận, nhưng anh ta lại không khống chế được mà hoang mang, cảm thấy không được tự nhiên. Nhịn một lúc, rốt cuộc Thẩm Tắc Mộc cũng hỏi: *“Em ghét anh lắm à?”*

Hương Noãn: “*Không phải, em không ghét anh đâu đàn anh.*”

Thẩm Tắc Mộc: “*Ừ.*”

Thẩm Tắc Mộc suýt chút nữa đã tin lời cô, bởi vì sau khi lướt vòng tròn bạn bè, anh ta thấy bài đăng của Lâm Sơ Yến.

[Sơ Yến]: Nhận được quà tặng. (hình ảnh)

Trong ảnh là một bức tranh mỹ hóa Lâm Sơ Yến, hơn nữa còn có hai tai hồ ly rất đáng yêu. Ký tên “Noãn Thần”, không cần đoán cũng biết là ai.

So sánh một chút đã thấy ngay sự chênh lệch.

Dựa vào tính cách Thẩm Tắc Mộc, anh ta sẽ không hỏi, ngược lại tắt khung chat, offline WeChat.

Đối thoại của hai người dừng lại ở chữ “Ừ” của Thẩm Tắc Mộc.

Hương Noãn nhìn ghi chép nói chuyện của bọn họ thì ngây người mất một lúc. Cô muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói gì.

Cô đang sững sờ thì Lâm Sơ Yến lại gửi tin nhắn đến.

Lâm Sơ Yến: “*Hình tôi chụp đẹp không?*”

Hương Noãn phát hiện tấm hình anh nói là bức tranh của cô, còn thêm một chút hiệu ứng. Lúc đầu giấy vẽ có màu trắng, bây giờ lại nhàn nhạt như

nhuộm màu thời gian, mềm mại mà dịu dàng.

Cô mở vòng tròn bạn bè mới thấy.

Sau đó Hương Noãn cười, lặng lẽ ấn like.

Sau đó cô trả lời Lâm Sơ Yến: “Đẹp.”

Lâm Sơ Yến liền hỏi cô: “*Muốn nghe bài gì?*”

Đợi mấy giây, không thấy cô trả lời.

Anh mở thông báo của vòng tròn bạn bè ra thì thấy tin nhắn của mẹ.

Mẹ: “*Con trai thân ái, mặc dù mẹ và bố con rất lo lắng con bị hồ ly tinh dụ dỗ, nhưng bố mẹ không muốn con trở thành hồ ly tinh đâu. Ký tên: Mẹ yêu dấu của con.*”

Lâm Sơ Yến gửi tin nhắn cho mẹ: “*Mẹ à, sinh nhật năm nay mẹ muốn quà tặng là gì ạ?*”

Mẹ: “*Con trưởng thành rồi. Mẹ cảm động quá!*”

Lâm Sơ Yến: “*Mẹ đừng hiểu lầm, con không có tiền mua quà cho mẹ đâu.*”

Sau đó, anh liền bị mẹ xóa ra khỏi danh sách bạn bè.

Lâm Sơ Yến hơi tiếc nuối, gửi tin nhắn cho bố: “Bố ơi mẹ xóa con ra khỏi danh sách bạn bè rồi.”

Bố: “Hả? Con đã nói gì?”

Lâm Sơ Yến: “Con dựa theo yêu cầu của bố, hỏi năm nay sinh nhật mẹ muốn nhận quà gì.”

Bố: “Như vậy thì sao lại xóa, con làm gì sai phải không?”

Lâm Sơ Yến: “Như vậy mà cũng xóa con, chẳng lẽ bố không thể nói mẹ mới là người sai sao?”

Bố: “Con dám nói vợ bố như vậy, muốn chết à?”

Lâm Sơ Yến: ...

Lâm Sơ Yến: “Vậy bố hỏi mẹ đi, con không quan tâm đến hai người nữa.”

Bố: “Hầy, thật ra bố biết mẹ muốn gì.”

Lâm Sơ Yến: “Vậy bố làm đi.”

Bố: “Không làm được.”

Lâm Sơ Yến: “Trên thế giới này vẫn còn chuyện bố không làm được ợ?”

Bố: “Đừng nói nữa, một lời khó nói hết.”

Lâm Sơ Yến: “Bố nói đi, con muốn nghe.”

Bố: “Con còn nhỏ, nói cũng vô ích.”

Lâm Sơ Yến: “Có ích mà, bố nói ra thì con sẽ vui vẻ.”

Sau đó, anh lại bị bố xóa khỏi danh sách bạn bè.

Lâm Sơ Yến bị bố mẹ vứt bỏ nhanh chóng ổn định lại tâm trạng, thoát khỏi khung chat, lại thấy tin nhắn trả lời của Hương Noãn.

Hương Noãn: “Tôi muốn nghe “Bên Bờ Hồ Baikal”.” (1)

(1) Link bài hát (Có vietsub): <https://www.youtube.com/watch?v=ZIIty8FfJMc>

Lâm Sơ Yến cụp mắt khẽ cười, anh đáp lại: “Được.”

Chương 21: Thi đấu và cướp bóc

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Không thể phủ định, giọng Lâm Sơ Yến rất thích hợp để hát bài “Bên Bờ Hồ Baikal”.

Trong trẻo, êm dịu như dòng nước chảy, thủ thi tâm tình, dịu dàng lưu luyến, không nhanh không vội.

Nhắm mắt lại, dường như cô có thể thấy một ngọn lửa sáng ngời và ánh trăng lấp lánh phản chiếu trên mặt nước êm dịu.

Thời tiết lành lạnh rất thích hợp để nghe bài này.

Lâm Sơ Yến hát xong, Hương Noãn vẫn còn đắm chìm trong thế giới của “Bên Bờ Hồ Baikal”.

Bên tai rất yên tĩnh, hai người đều không nói gì. Cô nghe thấy tiếng hít thở của anh, rất nhỏ, giống như gió thổi.

Lâm Sơ Yến: “Vào game đi, bạn cùng phòng của tôi về rồi.”

Hương Noãn vẫn không ngừng nói: “Hôm nay tôi không muốn chơi game, muốn nghe anh hát cơ.”

“Một ngày một bài, đừng được voi đòi tiên.”

“Hừ.”

Hướng Noãn lặng lẽ đăng nhập trò chơi.

Lâm Sơ Yển mở loa ngoài, Hướng Noãn nghe thấy giọng của Trịnh Đông Khải: “Sơ Yển, chúng tớ cũng muốn nghe cậu hát.”

Lâm Sơ Yển: “Được rồi, để tớ đi mua Cao Tiệm Ly (1).”

(1) Cao Tiệm Ly là người nước Yên, một nước chư hầu ở Trung Quốc thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ông là một nghệ sĩ gảy đàn trúc và là bạn của thích khách Kinh Kha.

Trịnh Đông Khải: “...”

Cao Tiệm Ly trong Vương Giả Vinh Diệu là một ca sĩ Rock & Roll, cầm theo anh hùng này khi không đánh nhau thì sẽ ca hát.

Cuối cùng Trịnh Đông Khải lương thiện ngăn cản Lâm Sơ Yển mua Cao Tiệm Ly, anh ta cảm thấy Lâm Sơ Yển chơi Đát Kỷ rất tốt, không cần luyện anh hùng khác. Trong trò chơi này kiêng kị nhất là một loại người, nay chơi tướng này mai chơi tướng khác. Nhiều anh hùng rèn luyện trong thực chiến đã biết, chơi hai ngày lại đổi tướng khác, cho nên không chơi được tướng nào giỏi.

Trịnh Đông Khải xem qua tướng của Lâm Sơ Yển thì cho rằng tên này thật ngu ngốc lắm tiền. Gặp cái nào yêu cái đó, đúng là đồ củ cải trắng hai

lòng.

Lúc này, năm người lên trò chơi, vẫn là đội hình tay mơ như cũ, trừ Trương Phi của Hưởng Noãn cao cấp hơn một chút. Người chơi ở cấp bậc này không hay dùng tướng trợ thủ, các tay mơ toàn thích những anh hùng giết người như ngóe, cho nên Hưởng Noãn sử dụng Trương Phi hoành hành ở cấp Vàng lại có khá khác biệt.

Lâm Sơ Yến chơi Đát Kỷ mấy ngày lại đổi sang A Kha (2), một anh hùng với cái nhìn đầy căm thù.

(2) A Kha: nguyên gốc là Kinh Kha. Kinh Kha môn khách của Thái tử Đan nước Yên và là người rất nổi tiếng vì đã ám sát bất thành Tần Thủy Hoàng. Câu chuyện về Kinh Kha được chép lại ở thiên Thích khách liệt truyện trong cuốn Sử Ký của Tư Mã Thiên.

A Kha rất hèn hạ. Đại chiêu của A Kha có thể tàng hình, lạng lẽ đến gần tướng địch, đánh tướng địch không kịp trở tay. Cái này còn chưa phải hèn hạ nhất mà hèn hạ hơn là, chỉ cần A Kha đứng đằng sau tướng địch công kích thì nhất định sẽ xảy ra bạo kích.

Vai trò của A Kha là sát thủ, rất giỏi giết người. Khi thấy máu tướng địch yếu, A Kha bật chế độ tàng hình lạng lẽ đi ra sau lưng tướng địch, giết chết chỉ bằng một kích. Sau khi giết chết tướng địch, đại chiêu của A Kha hồi lại, có thể tàng hình đi xử lý một tên khác.

Rất tà ác.

Giống như Đát Kỷ, Luban No.7 cũng là máu giấy, một mình gặp A Kha khá lúng túng. Nếu quay hoa cúc về phía A Kha, như vậy chiêu A Kha

chém đến sẽ biến thành bạo kích, nhưng nếu như có dũng khí chiến đấu chính diện thì sẽ không đánh lại được.

Dù sao, chạy hay không thì cũng chết.

Bởi vì A Kha không kén người chơi nên đây là sát thủ thường thấy nhất trong Vương Giả Vinh Diệu, từ cấp thấp đến cấp cao đều thấy.

Đại Vũ dùng Luban No.7, mỗi lần gặp phe địch có sử dụng A Kha thì đều không ngừng nhắc Hường Noãn: “Lát nữa theo tôi nhé Hường Noãn, tôi sợ...”

“Đại Cầu đừng sợ.”

“Đại Vũ...”

“Đại Vũ đừng sợ.”

Lâm Sơ Yến nói: “Hường Noãn theo tôi đi.” Đát Kỷ cũng cần được bảo vệ.

Nhưng có lúc Hường Noãn không thể phân thân, không có cách nào khác chỉ có thể hiền lành nói: “Anh tự cẩn thận nhé.”

Nhận lại là tiếng hừ nhẹ của Lâm Sơ Yến.

Trịnh Đông Khải: “Cục cưng Đát Kỷ đừng sợ, hãy nhảy vào ngực anh Tử Long (3) này.”

(3) Triệu Vân, tên tự là Tử Long, người vùng Thường Sơn, là danh tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở trong lịch sử Trung Quốc. Ông là người đã góp công lớn vào việc thành lập nhà Thục Hán.

“Cút.”

Anh hùng Triệu Vân của Trịnh Đông Khải có giá 6 nhân dân tệ, là một trong những anh hùng đứng đầu Vương Giả Vinh Diệu. Mỗi anh hùng trong Vương Giả Vinh Diệu đều có chiêu thức đặc biệt, không thể dùng giá cả để đo đếm. Bất kì anh hùng nào nếu chơi tốt thì cũng sẽ rất mạnh.

Trịnh Đông Khải chơi Triệu Vân rất tốt, trình độ tốt hơn Hương Noãn và Lâm Sơ Yến nhiều.

Thân là người đi rừng, nắm giữ tiết tấu của trận chiến, thỉnh thoảng Trịnh Đông Khải cũng chỉ huy đồng đội. Anh ta phát hiện Hương Noãn và Lâm Sơ Yến chơi cũng không tệ, nhưng hiểu biết đối với trò chơi còn rất nông cạn, thậm chí thiếu những cái cơ bản. Trịnh Đông Khải giống như thầy giáo trong nhà trẻ vậy, vừa chơi trò chơi vừa giảng giải cho bọn họ.

Nhưng lại gặp một khó khăn, thời gian luyện tập không còn nhiều, bởi vì các bạn nhỏ sắp bước vào kỳ thi rồi.

Thời gian trước Hương Noãn đã phải chép rất nhiều bài tập nên bây giờ khá chột dạ, phải chăm chỉ học tập hơn. Phần lớn thời gian buổi tối đều ở trong phòng tự học, có lúc cô sẽ gửi tin nhắn cho Lâm Sơ Yến.

Có một lần Hương Noãn đọc sách mệt mỏi, hỏi Lâm Sơ Yến: "Anh đang làm gì đấy?"

Lâm Sơ Yến: "Ôn tập."

Hương Noãn: "Ôi trời! (OvO)"

Hương Noãn: "Anh đang ôn tập á?"

Lâm Sơ Yến: "Ừ."

Hương Noãn: "Không thể tưởng tượng được, anh đang học gì thế? Cho tôi biết được không?"

Lâm Sơ Yến: "A Kha."

Hương Noãn: "... ??"

Lâm Sơ Yến gửi cho cô một bức ảnh chụp màn hình. Trong ảnh anh đang dùng A Kha chiến đấu với máy.

Hương Noãn: "Tạm biệt. Coi như tôi không hỏi. #lạnh lòng#"

.....

Sau khi kỳ thi giữa kỳ trôi qua, Hương Noãn và mọi người cùng chào đón giải thi đấu thể thao điện tử tuần thứ nhất.

Trận tranh giải Vương Giả Vinh Diệu tổ chức vào sáng thứ 7. Bởi vì có quá nhiều người đăng kí tham gia Vương Giả Vinh Diệu nên trong sân không đủ sức chứa, mà khán đài ở bãi tập lại quá lạnh, cho nên xã trưởng Oai Oai nhanh trí sắp xếp trong căn tin. Điều kiện là các nhân viên trong

căn tin cũng có thể đăng kí. Mà các anh bảo vệ nghe nói nhân viên căn tin cũng được đăng kí, vì vậy đều đến tìm Oai Oai. Xã trưởng Oai Oai căn cứ theo nguyên tắc thân tóm tắt cả, thu nạp một đám anh em bảo vệ tham gia.

Hương Noãn vì muốn bày tỏ sự chào đón nồng nhiệt của mình với những đồng đội bên cơ sở chính mà chạy đến cổng trường đón bọn họ.

Lúc xe taxi đến nơi, Lâm Sơ Yển đang ngồi ở ghế lái phụ chờ tài xế tính tiền, ba người Trịnh Đông Khải đã xuống xe trước. Vừa xuống xe, Trịnh Đông Khải kéo hai bạn cùng phòng rồi chỉ vào một người cách đó không xa: “Oa, các cậu nhìn bên kia kìa, cô nàng kia xinh quá.”

Mao Mao Cầu cũng rất kích động: “Cô ấy đi đến đây kìa.”

Mấy bạn trạch nam khoa vật lý không được gặp con gái nhiều, lúc này lại nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như thế, giống như nhìn thấy gấu trúc vậy.

Không những thế, cô ấy lại càng đến gần...

Mặt ba bạn trạch nam đều đỏ lên.

Lâm Sơ Yển xuống xe, thấy Hương Noãn liền gọi: “Hương Noãn.”

Hương Noãn đến gần, thấy ba bạn nam đứng cạnh Lâm Sơ Yển, cô trợn tròn mắt như gặp quỷ: “Sao vậy... trên mặt tôi có dính gì sao?” Cô sờ mặt mình.

“Cô cô cô... cô là Hương Noãn?” Trịnh Đông Khải lắp bắp hỏi.

“Sao tôi không thể là Hương Noãn?”

“Chào Hương Noãn, tôi là Đại Cầu.”

Hương Noãn nhìn bàn tay trước mặt, mất một giây để phản ứng: “Anh là Đại Vũ chứ?”

“Đúng đúng đúng... tôi là Đại Vũ...” Mặt Đại Vũ đỏ ửng.

Hương Noãn không thể bắt tay với Đại Vũ, bởi vì Lâm Sơ Yến đã đá anh ta một cái, nói: “Một đám thần kinh, không cần phải quan tâm đến bọn họ đâu.”

Năm người đi cùng nhau, ba người Trịnh Đông Khải đều cảm thấy bất rút. Bởi vì trước kia bọn họ luôn nghĩ Hương Noãn là em gái nhà bên dịu dàng ít nói, không ngờ vóc người lại đẹp như thế, làm họ bất ngờ như đang nằm mơ. Khó khăn điều chỉnh lại tâm trạng, các bạn cùng phòng đều dùng ánh mắt đầy hàm ý nhìn Lâm Sơ Yến.

Thằng nhóc thối này vẫn không đề cập đến vẻ ngoài của Hương Noãn với bọn họ. Tên Tư Mã Chiêu (4) này đáng bị dùng loạn côn đánh chết... A a a!

(4) Tư Mã Chiêu, biểu tự Tử Thượng, là một chính trị gia, quân sự gia, một quyền thần trứ danh thời kì cuối của nhà Tào Ngụy thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

....

Chiến đội của bọn Hưởng Noãn lấy tên là chiến đội Thời Gian, đây là tên Hưởng Noãn thuận miệng nói mà bốn người kia cũng không có ý kiến nào khác, vì vậy được thông qua.

Trận đấu đầu tiên của chiến đội Thời Gian là với chiến đội Quả Dưa Hấu To.

“Cảm giác nghe tên thôi đã thấy chúng ta sẽ thắng rồi.” Hưởng Noãn tự tin nói.

Nhưng năm người chiến đội Quả Dưa Hấu To đều cấp Bạch kim tôn quý, cho nên chiến đội này cũng tràn đầy tự tin, cảm giác đã nắm chắc phần thắng.

Trong thi đấu, ngay từ đầu đã có một khâu cấm anh hùng, hai bên có thể chọn cấm hai anh hùng, trong lúc tranh tài sẽ không được sử dụng. Hưởng Noãn hỏi Lâm Sơ Yến: “Có cần cấm A Kha không?”

“Không cần.”

Trịnh Đông Khải cảm giác chiến đội của bọn họ có thể đổi tên thành chiến đội Tự Tin Bùng Nổ rồi.

Sau khâu cấm anh hùng, hai bên có thể thay phiên nhau chọn anh hùng, chiến đội Quả Dưa Hấu To thấy chiến đội Thời Gian chọn Luban No.7 và Đát Kỷ thì quả nhiên chọn A Kha.

Sau khi trò chơi bắt đầu, Đát Kỷ của Lâm Sơ Yến một người một ngựa cướp được bùa xanh của A Kha.

Đúng vậy, một người một ngựa.

Anh không đánh quái mà chạy trong bụi cỏ, thừa dịp pháp sư tướng địch cùng đường với anh mất tầm nhìn, ẩn nấp trong bụi cỏ ở giữa dòng sông.

Đứng ở chỗ này có thể thấy tình hình bùa xanh của đội bạn.

Mắt Lâm Sơ Yển không nhìn thấy bùa xanh, Lâm Sơ Yển căn thời gian rồi đưa ra kết luận rằng, trong thời gian ngắn như vậy A Kha không có khả năng đánh chết được bùa xanh, cho nên chắc chắn A Kha kéo bùa xanh vào trong bụi cỏ đánh. Đây cũng là kỹ xảo đánh quái rừng thường thấy.

Lâm Sơ Yển án binh bất động trong bụi cỏ, nắm chắc thời gian rồi chạy ra ngoài tung kỹ năng.

Kỹ năng của Đát Kỷ như cái ngà voi bay vèo ra ngoài, tung một kích trí mạng vào bùa xanh.

Lâm Sơ Yển nhận được tiền, kinh nghiệm và một cái bùa xanh.

Lâm Sơ Yển cướp bóc xong liền chạy nhanh, quả thật rất kích thích.

Anh không chỉ đánh quái mà còn đánh thẳng vào mặt A Kha. Mà người chơi A Kha này lại có lòng tự ái lớn, lên tiếng trên kênh cộng đồng: "*Ăn may thôi.*"

[Sơ Yển]: Không phải may mắn mà là tính toán được.

Trịnh Đông Khải thấy câu nói của anh thì không nhịn được: "Nói đến chuyện cướp bóc, tớ phải phục cậu."

Trong lòng Hương Noãn cũng nghĩ vậy. Cô cảm thấy mặc dù Lâm Sơ Yến mới ở cấp Vàng nhưng trình độ cướp bóc chắc chắn phải đạt đến cấp Vương Giả.

Tất nhiên Lâm Sơ Yến bị A Kha hận cực kỳ, lúc anh đánh quái ở đường giữa bị A Kha và pháp sư đường giữa của đối phương đánh lén nhiều lần, nhưng đều được anh nhanh trí hóa giải.

Sau khi thoát hiểm còn lên kênh cộng đồng phê bình người ta: "*Tính tình A Kha không tốt lắm.*"

Hương Noãn: “Thực ra tôi khá hiểu A Kha.”

Ba bạn cùng phòng cũng mạnh mẽ gật đầu: Chúng tớ cũng có thể hiểu được! Gặp phải tên hèn hạ như vậy đánh 100 lần cũng không hết hận....

Bởi vì có Lâm Sơ Yến hấp dẫn sự chú ý của A Kha cho nên Luban No.7 ở đường dưới rất thoải mái.

Đến giai đoạn giữa, hai bên xảy ra mấy trận giao tranh.

Trong một lần giao tranh, Lâm Sơ Yến bị đánh chỉ còn chút máu, chân nhỏ xoay người nhảy ra khỏi chiến trường. Anh thấy một luồng khói màu đen xuất hiện lúc bay lên, là đại chiêu của A Kha.

“A Kha đuổi giết tớ.” Lâm Sơ Yến báo cáo tình hình với đồng đội.

Đám Hương Noãn cách anh khá xa, lúc này không kịp chạy đến. Hương Noãn an ủi anh: “Vậy anh nhắm mắt lại đi.”

Đát Kỷ ít máu còn chống lại A Kha nên khả năng sống không cao.

“Tôi giết được rồi.” Lâm Sơ Yến nói.

Hướng Noãn: “...” Sao lại thế?

Tất nhiên phe địch cũng có thắc mắc như vậy, thời điểm chưa sống lại A Kha cũng nói trên kênh cộng đồng: "*Sao cậu tránh được?*"

[Sơ Yến]: Tôi nói rồi, tôi tính toán được.

Chương 22: Sức hấp dẫn của thần tượng

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Trịnh Đông Khải thấy toàn bộ quá trình Lâm Sơ Yến ít máu giết ngược lại A Kha.

Ban đầu, anh ta cũng cho rằng Lâm Sơ Yến có thể sẽ chết. Thật ra thì Đát Kỷ đối mặt với A Kha cũng không phải không có sức đánh một trận, nhưng máu của Lâm Sơ Yến quá thấp, thấp đến mức chỉ cần một chiêu của A Kha cũng có thể giết anh. Nhưng trong tình huống này, trừ khi Lâm Sơ Yến có thể khiến A Kha không động đến anh mà chỉ có anh đánh A Kha thì mới có cơ hội.

Trước khi vào trận Lâm Sơ Yến mang theo một kỹ năng hỗ trợ là Tốc biến, có thể dịch chuyển từ địa điểm này đến địa điểm khác, đây là kỹ năng thoát thân duy nhất của Lâm Sơ Yến, anh vẫn chưa dùng tới. Nhưng lúc này anh dùng không phải để chạy trốn mà lại di chuyển ra sau lưng A Kha.

Bởi vì động tác của hai người quá nhanh, gần như là đồng thời, nói cách khác, dựa vào tầm nhìn của A Kha, cô cảm thấy như mình đã đánh trúng được Đát Kỷ, nhưng Đát Kỷ lại không chết.

Đây mới là nguyên nhân A Kha chết không nhắm mắt.

Chuyện tiếp theo rất đơn giản, Đát Kỷ ít máu tung một chiêu liên hoàn, tiễn A Kha đầy máu về nhà.

Trịnh Đông Khải khá khiếp sợ. Tốc biến thường được sử dụng để chạy trốn, mạo hiểm như vậy rất hiếm thấy.

“Cậu tính toán được thật sao?” Sau khi trò chơi kết thúc, Trịnh Đông Khải hỏi Lâm Sơ Yển.

“Khá may mắn. Nhìn Minh Văn của A Kha mà tớ tính toán được, sự thật chứng minh A Kha đã dùng Minh Văn.”

Minh Văn là trang bị mà người chơi tự phối hợp, có thể tăng một số thuộc tính cho anh hùng trước khi vào sân. Thuộc tính một bộ Minh Văn max level mang đến có thể tương đương với nửa món Thần Trang.

Trịnh Đông Khải nói: “Vậy mà cậu cũng tính toán được sao? Tớ không tin, vậy tại sao đến lúc cuối mới sử dụng Tốc biến? Cậu muốn khiến người khác giật mình à?”

“Không phải.” Lâm Sơ Yển nhếch mép, đáp lại: “Tớ nghĩ có thể đả kích sự tự tin của người ta.”

“...” Trịnh Đông Khải giơ ngón tay cái: “Tớ cũng phải quỳ xuống lạy cậu.”

“Không cần khách khí.” Lâm Sơ Yển khiêm tốn nói, sau đó bổ sung: “Thật ra, hành động của người với người cũng có sự khác nhau, không phải lần nào cũng chuẩn như vậy, lần này tớ khá may mắn.”

Hương Noãn tỏ vẻ lo lắng: “Lúc này mới có Vàng mà anh đã dám làm chuyện gian ác như vậy. Chờ chúng ta lên Vương Giả liệu có trả nổi không?”

Lâm Sơ Yển bị câu nói của cô chọc cười.

Cho đến bây giờ Trịnh Đông Khải vẫn chưa thấy anh em tốt của mình cười như vậy bao giờ, anh ta hơi cúi đầu, yên lặng mà rụt rè, giống như đóa hoa sen trắng thẹn thùng.

Ồ... quả nhiên là giả vờ trước mặt con gái.

Sau khi thắng ván này, bọn họ lại đánh một trận nữa. Thắng hai trên ba trận được nhận định là thắng. Sau khi thắng hai trận trong ngày thi đấu đầu tiên, Hương Noãn không thể không thừa nhận, chiêu thức dơ bẩn “Đả kích sự tự tin đối thủ” của Lâm Sơ Yển quả thật đem lại hiệu quả cao. Bởi vì từ sau khi anh chạy sang cướp rừng, trạng thái đối thủ hình như không tốt lắm. Trận sau đánh được một nửa thì đối thủ dứt khoát đầu hàng.

....

Diêu Gia Mộc rời khỏi ghế khán giả, quay sang hỏi Thẩm Tắc Mộc: “Cậu thấy thế nào?”

“Cứ như vậy.” Thẩm Tắc Mộc trả lời kiểu ba phải.

Vừa rồi bọn họ xem màn tranh giải của đội Hương Noãn.

Diêu Gia Mộc hoạt bát nháy mắt, cười hỏi: “Vậy cậu xem, giữa tớ và Hương Noãn ai chơi tốt hơn?”

“Cậu tốt hơn.” Thẩm Tắc Mộc nói.

Diêu Gia Mộc biết đó không phải phong cách nói chuyện của anh ta, nhưng nghe được lời này của Thẩm Tắc Mộc thì vẫn thấy ngọt ngào.

“Nhưng mà...” Thẩm Tắc Mộc lại chuyển đề tài, “Cô ấy có thiên phú hơn cậu. Không bao lâu nữa sẽ mạnh hơn cậu.”

Dường như Diêu Gia Mộc đã chịu đả kích.

“Mạnh hơn nhiều.” Lại bổ sung thêm một câu.

Đả kích trầm trọng.

....

Chủ nhật Lâm Sơ Yển thi hai hạng mục, Hương Noãn đến cổ vũ cho anh cả ngày. Buổi tối anh về nhà, năm người lại tổ đội chơi game. Trịnh Đông Khải nghĩ rằng bây giờ năm người bọn họ mới cấp Vàng, đi thi rất vất vả, cho nên phải lên hạng nhanh hơn. Bởi vì trước đó bọn họ phải chuẩn bị cho kì thi giữa kỳ, thời gian đánh hạng không nhiều nên chuyện thăng cấp mới bị chậm trễ.

Hôm nay năm người đánh hạng gặp phải một đội ngũ không bình thường.

Trong đội ngũ có đến bốn cái hố game, giống y hệt như quân ta trong quá khứ phải sang năm vùng vậy. Nhưng đội họ lại có một Lý Bạch rất lợi

hại, đi mười bước giết một người, đi ngàn dặm không để lại dấu chân, đến và đi không thấy dấu vết, biến ảo khó lường.

Dưới ánh mắt có hạn của Hương Noãn, cô thấy ID Lý Bạch “Hùng Dũng” này là một đại thần.

Cô hỏi trên kênh cộng đồng: “*Các cậu là đội huấn luyện à?*”

[Hùng Dũng]: Không phải.

[Chòm râu nhỏ của anh Hồ]: Cậu đã từng nghe đến Đâu Hà Lan TV anh Hồ chưa?

[Noãn Noãn]: Chưa.

[Chòm râu nhỏ của anh Hồ]: Giả vờ cái gì, tôi nhận ra cậu rồi, lúc anh Hồ truyền hình trực tiếp cậu giả vờ làm học sinh tiểu học, có phải không?

[Noãn Noãn]: ...

[Noãn Noãn]: Không phải tôi, cậu nhận nhầm người rồi.

[Chòm râu nhỏ của anh Hồ]: Chính là cậu.

[Sơ Yến]: Đến đường giữa solo với tôi, thua thì im miệng lại.

Chòm râu nhỏ của anh Hồ đi đến đường giữa đấu solo với Đát Kỷ, kết quả là bị Đát Kỷ rút râu.

Hùng Dũng mất hứng, chỉ huy Lý Bạch đến giết Đát Kỷ. Đại chiêu của Lý Bạch bộc phát rất mạnh, phạm vi công kích rộng, Đát Kỷ trúng chiêu thì không chết cũng tàn.

Lâm Sơ Yến điều khiển Đát Kỷ, xông đến sau lưng Lý Bạch tránh được đại chiêu.

Kỹ năng thứ nhất của Lý Bạch có thể sử dụng ba lần, lần đầu tiên và lần thứ hai đều là chạy, lần thứ ba là trở về chỗ cũ. Lúc này Lý Bạch tung đại chiêu, ẩn lần thứ ba trở về chỗ cũ, chỗ đó có Triệu Vân của Trịnh Đông Khải mai phục.

Đát Kỷ chạy đến, cùng Triệu Vân đánh chết Lý Bạch.

[Chòm râu nhỏ của anh Hồ]: Số phòng XXXXXXX của Đâu Hà Lan TV, mấy người có thể đến xem anh Hồ của bọn tôi.

[Chòm râu nhỏ của anh Hồ]: Lần này bọn tôi thua chẳng qua vì mấy tên đồng đội chơi không tốt, có mỗi anh Hồ.

[Sơ Yến]: Mấy cậu thua vì nói nhiều.

Bàn về việc làm người khác tức giận, Hương Noãn chỉ có thể bái phục Lâm Sơ Yến.

Tối nay, sau khi thoát game, Hương Noãn tò mò cài đặt phần mềm Đâu Hà Lan TV, tìm “anh Hồ”, đúng là có thật.

Đại thần Hùng Dũng sáng nay chính là nick phụ của anh Hồ, tối nay anh Hồ dùng nick chính để đánh Vương Giả Vinh Diệu.

Lần đầu tiên Hương Noãn xem truyền hình trực tiếp trò chơi, thấy rất mới mẻ. Cô ôm điện thoại nằm trên giường, mở trận đánh ra xem.

Anh Hồ hay sử dụng Lý Bạch. Hương Noãn nhìn một lúc, càng xem càng thấy say mê. Cô phát hiện anh Hồ đánh rất tốt, có chỗ cô vẫn chưa hiểu rõ được là tốt như thế nào, chỉ cảm thấy anh ta chơi khá lưu loát tự nhiên, tung kỹ năng chuẩn xác, hiệu suất thăng cấp và kiếm tiền rất cao, tốc độ đến giúp đỡ đồng đội cũng nhanh, gần như không phạm sai lầm nhỏ nhặt nào.

Sao lại có người đánh tốt như vậy...

Hơn nữa, Lý Bạch cũng thật đẹp trai!

Trước kia Hương Noãn cũng từng gặp Lý Bạch, có thể là do người khác chơi quá kém nên cô không cảm nhận được, nhưng bây giờ được chứng kiến Lý Bạch mạnh mẽ của anh Hồ đang truyền hình trực tiếp, không nhận được mà chảy nước bọt.

Sau đó anh Hồ lại chơi một anh hùng khác, đánh cũng rất tốt.

Hương Noãn xem đến khi điện thoại di động hết pin mới chịu đi ngủ.

Về sau, Hương Noãn liền trở thành fan nhỏ của anh Hồ, thường xuyên vụng trộm xem anh ta truyền hình trực tiếp.

Mà cùng lúc đó, các đồng đội của cô cũng bắt đầu cảm nhận được vị mỹ nữ nhả nặn này đang thay đổi. Hương Noãn lại chửi người trong game.

Cô chỉ có một chiêu mắng người đó là tự nhận làm bố người khác. Nếu đối phương có người muốn đấu võ mồm với cô, cô sẽ có khuôn mẫu tự vệ phản kích lại.

Hương Noãn: “Gọi bố đi.”

Hương Noãn: “Tôi là bố cậu.”

Hoặc là nói: “Bố chán rồi, thanh lý môn hộ rồi sống lại đi.”

... Và đủ các loại khác cũng tương tự như vậy.

...

Câu mắng chửi như vậy rất hay gặp trong game, nhưng đặt trên người Hương Noãn làm cho đám Trịnh Đông Khải thấy.... cực kỳ hiếm lạ. Còn hiếm lạ hơn cảnh Lâm Sơ Yến ngồi xõm ở góc tường ăn bánh mì kẹp khoai tây.

Trịnh Đông Khải hỏi Lâm Sơ Yến: “Có phải Hương Noãn bị cái gì kích thích không?”

Lâm Sơ Yến cũng không biết.

Ngoài ra, bây giờ khi chơi game Hương Noãn cũng nói nhiều hơn.

Có lần, Hương Noãn nói với Đại Vũ: “Tôm Tít, chúng ta cùng đi nào, đi tìm bạn trai thôi.”

Luban No.7 của Đại Vũ lão đảo, đụng vào tường.

Có lần, cô thấy Điêu Thuyền bên phe địch liền nói: “Em gái Điêu Thuyền ơi, hai hàng lệ của Lữ Bố (1) đang rơi xuống này.”

(1) Lữ Bố còn gọi là Lữ Bố tự là Phụng Tiên, là tướng nhà Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông đã tham gia cuộc chiến quân phiệt cuối thời Đông Hán và cuối cùng bị thất bại. Lữ Bố người đất Cử Nguyên, huyện Ngũ Nguyên thuộc Tỉnh châu.

Ông anh Trương Phi này cứ thấy tình cảm của Điêu Thuyền và Lữ Bố là lại tỏ ra như vậy!

Kỳ lạ nhất là có lần Trương Phi tung đại chiêu ra, lúc đạp đất đuổi giết quân địch lại nói một câu: “Đánh chết con rùa con họ Tôn kia.”

Ừ, là giọng vùng Hà Nam. (2)

(2) Hà Nam, là một tỉnh ở miền trung của Trung Quốc. Tên gọi tắt là Dự, đặt tên theo Dự châu, một châu thời Hán. Tên gọi Hà Nam có nghĩa là phía nam Hoàng Hà. Với dân số gần 100 triệu người, Hà Nam là một trong các tỉnh đông dân nhất Trung Quốc.

Lâm Sơ Yến phun toàn bộ nước ra bàn.

Anh đặt cốc nước xuống bàn, nói với Hường Noãn: “Mai tôi phải tìm cô.”

“Anh tìm tôi làm gì?” Hường Noãn kì lạ hỏi lại.

“Nhìn cô một chút.”

“Nhìn tôi làm gì?”

Nhìn xem đầu óc cô có bị làm sao không.

Chương 23: Nguy cơ tài trợ và đùa giỡn lưu manh

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi Lâm Sơ Yến xuống xe thì thấy một bà lão bán hạt óc chó ven đường. Bà ngồi trên một cái ghế đẩu dài, dùng một con dao sắc bén chà chà vỏ quả óc chó. Sau khi gọt vỏ xanh đi thì trong sọt còn lại nhân óc chó màu nâu, đây mới là óc chó thường gặp.

Một hương vị đặc biệt tràn ngập trong không khí.

Lâm Sơ Yến mua hai cân óc chó, lúc anh tìm tiền lẻ trong túi áo khoác, thấy bà lão lặng lẽ chỉ về cái sọt nặng đúng hai cân.

...

Lâm Sơ Yến cầm quả óc chó đi tìm Hương Noãn. Chàng thanh niên cao ráo tuấn tú y như bước ra từ truyện manga lại xách cái túi ni lông màu đỏ thường hay đựng đồ ăn, trông có vẻ chói mắt.

Lúc xuống tầng Hương Noãn mặc một bộ đồ nhung màu trắng, lông vũ bay như tuyết. Lúc cô đi đến gần, Lâm Sơ Yến thấy cô đeo túi xách.

“Cô có tiết học à?” Anh hỏi.

“Không phải, ngộ nhờ tôi cần đọc sách thì sao.”

Lâm Sơ Yến cảm thấy hai chữ “ngộ nhờ” được cô dùng rất tốt.

Hương Noãn chỉ vào túi ni lông của anh: “Anh mang cái gì đấy, cá à?”

“Hạt óc chó, cho cô.”

“Anh mua hạt óc chó cho tôi làm gì?”

Đương nhiên là để bổ não rồi. Lúc này, ánh mắt Lâm Sơ Yến khá ân cần.

Bỏ qua vẻ mặt khó hiểu của Hương Noãn, anh đưa óc chó cho cô, sau đó nhấc túi xách của cô lên, rất nặng.

“Đưa tôi cầm cho.” Lâm Sơ Yến vừa nói vừa muốn cầm túi xách của cô.

“Không cần, không nặng lắm đâu.” Hương Noãn từ chối.

“Cô còn có cơ hội cao lên đấy.” Lúc anh nói lời này, ánh mắt rất đứng đắn.

Hương Noãn đen mặt: “Anh cũng có cơ hội cao lên đấy, anh còn lớn hơn tôi một tuổi mà.”

“Tôi đủ cao rồi.”

Hương Noãn không nói gì. Có lúc rõ ràng Lâm Sơ Yến đang nói thật nhưng lại khiến người khác không nhận được muốn đánh. Chắc đây là một

loại thiên phú khác...

Cuối cùng anh cũng cầm lấy túi xách của cô rồi đeo lên vai mình. Lúc đi bộ, con gấu nhỏ trên móc khóa túi xách của cô đung đưa, nhìn có vẻ hài hước.

Hương Noãn ngẩng đầu nhìn trời, thời tiết rất tốt, trời trong xanh không một áng mây, ánh mặt trời chói chang, rơi đầy trên những tán lá, có con chim cất tiếng hót líu lo.

“Chúng ta làm gì?” Cô hỏi anh.

“Cô muốn làm gì?”

“Vào quán cà phê mở đen không?”

Lâm Sơ Yến cảm thấy Hương Noãn có vẻ rất nghiện trò chơi.

Lúc bọn họ đi vào quán cà phê thì gặp xã trưởng Oai Oai với vẻ mặt không tốt cho lắm, ngồi ngây ngốc một mình một bàn. Hương Noãn gọi anh ta: “Xã trưởng Oai Oai cũng ở đây ạ?”

Oai Oai quay mặt ra chỗ bọn họ, thấy bọn họ thì ánh mắt hơi đỏ lên: “Hức...” Nhìn qua như sắp khóc.

Hương Noãn không biết phải làm sao.

Cũng không biết anh ta bị đá kích cái gì, nhìn rất yếu ớt, vẻ mặt cần được an ủi, đứng dậy giang tay muốn ôm hai bọn họ.

Hương Noãn cũng giơ tay định ôm anh ta, kết quả Lâm Sơ Yến đứng sau túm lấy cổ áo cô, xách cô ra.

Cứ như vậy, đàn anh Oai Oai và Lâm Sơ Yến ôm nhau thăm thiết.

Hình ảnh đó thật sự... rất đẹp.

“Anh thất tình à đàn anh?” Hương Noãn hỏi.

“Không phải, tài trợ của chúng ta.... bị hủy rồi.”

Oai Oai ủ rũ kể cho họ chuyện đã xảy ra.

Từ trong lời lải nhải của đàn anh Oai Oai, Hương Noãn tóm tắt được đại khái: Tài trợ lần này của giải thi đấu thể thao điện tử là một nhãn hiệu điện thoại di động, vốn đã thỏa thuận xong từ trước nhưng đột nhiên nhãn hiệu này lại muốn ngừng hợp tác, không đưa cho xã đoàn thể thao điện tử một đồng tiền nào. Xã đoàn thể thao điện tử đã mở giải thi đấu, phần thưởng đưa ra từ sớm, bây giờ đột nhiên không có vốn, không biết giải thi đấu có thể diễn ra được nữa hay không.

“Còn nghiêm trọng hơn cả thất tình.” Oai Oai nói.

Hương Noãn cũng thấy buồn thay anh ta, cô vội hỏi: “Anh đừng vội, giải thi đấu thể thao điện tử cần bao nhiêu tiền? Nếu không chúng ta góp một chút nhé?”

“Ít nhất là hai chục ngàn...”

“Nhiều quá...”

“Đúng vậy, góp tiền là hạ sách. Anh vốn nghĩ nếu không được thì đi mượn Thẩm Tắc Mộc một ít, nhưng anh cũng rất bất lực, mượn bao nhiêu tiền như vậy không biết lúc nào mới có thể trả được, anh cũng không thể tự móc tiền túi ra làm hoạt động được! Bây giờ chỉ có thể đi tìm nhà tài trợ khác, nhưng thời gian có hạn, cũng không biết có tìm được không nữa, buồn quá...”

Lâm Sơ Yến vốn không nói lời nào, nghe đến đây đột nhiên lên tiếng: “Em có một biện pháp.”

Mắt Oai Oai sáng lên: “Thật sao? Em có phương pháp gì?”

“Rất khó nói, em có thể thử một chút. Nhưng mà.... em có một điều kiện.”

“Điều kiện gì? Em nói đi, em muốn anh bán thân anh cũng đồng ý.”

Lâm Sơ Yến lắc đầu: “Đàn anh đừng hiểu lầm, thân thể anh... chẳng đáng mấy đồng. Điều kiện của em là cho dù em kéo về được bao nhiêu tiền tài trợ, trừ đi hai chục ngàn thì số còn lại thuộc về em.”

Đàn anh Oai Oai vỗ vai anh: “Ha ha, không nhìn ra, Lâm Sơ Yến, em thật giang hồ... Được rồi, anh đồng ý, không vấn đề gì.”

Sau khi đàn anh Oai Oai đi, Hương Noãn nghi ngờ nhìn về phía Lâm Sơ Yến, hỏi anh: “Sao anh có thể kiếm được tiền tài trợ?”

Lâm Sơ Yến nhếch mép: “Bí mật.”

Cô càng nghi ngờ, không yên tâm lắm, híp mắt: “Không phải... anh lại đi lừa người ta chứ?”

“Tôi là người sống có nguyên tắc.” Lâm Sơ Yến ra vẻ quang minh chính đại nói.

Nguyên tắc làm người của Lâm Sơ Yến chính là... trừ lừa bố mình thì không bao giờ đi lừa người khác.

....

Lâm Sơ Yến mở trò chơi, sự chú ý của Hương Noãn liền chuyển sang Vương Giả Vinh Diệu.

Hai người ngồi cạnh nhau trên ghế sofa, Hương Noãn nghiêng đầu là có thể thấy được màn hình điện thoại của Lâm Sơ Yến. Mặc dù ánh mắt của anh nhìn màn hình điện thoại nhưng mọi sự chú ý đều đặt trên người cô.

Hương Noãn đang lẩm bẫm: “Dám giết cục cưng của mình, chờ đấy... Ôi đại ca hiểu lầm, hiểu lầm... Ngay cả trợ thủ cũng giết, quá không có tình người rồi... Tới đây, đuổi theo mị này, ha ha...”

“Tại sao cô lại nói chuyện?” Lâm Sơ Yến thờ ơ hỏi.

“Hả, tôi đang nói à?”

“Ừ.”

“Trời ơi, chết chết...” Hương Noãn phân tâm, Trương Phi liền bị đánh chết.

Thời gian chờ sống lại, cô quay đầu nhìn màn hình điện thoại của anh.

Mái tóc cô đen nhánh mềm mại, một lọn tóc rủ xuống cánh tay anh. Anh khẽ ngửi thấy hương thơm dầu gội của cô.

Đát Kỷ của Lâm Sơ Yển cũng đang bị đuổi giết. Tướng địch Vương Chiêu Quân tung một kỹ năng làm chậm. Đúng lúc Đát Kỷ lắc eo tránh được, tướng địch Dương Tiễn (1) lại thả một con chó đuổi theo, Đát Kỷ lại lắc eo tránh chó cắn. Lúc Hưởng Noãn cho rằng Lâm Sơ Yển đã an toàn, trước mặt Đát Kỷ lại xuất hiện một tên Triệu Vân.

(1) Dương Tiễn (chữ Hán: 楊戩) tức Nhị Lang Thần (chữ Hán: 二郎神), Quán Khâu Nhị Lang (chữ Hán: 灌口二郎) hay Nhị Lang Chân Quân (chữ Hán: 二郎真君) là một nhân vật trong thần thoại Trung Quốc và một vị thần trong tôn giáo truyền thống Trung Quốc là Đạo Giáo và Phật giáo.

Đại chiêu của Triệu Vân có hiệu quả tấn công quần thể, kỹ năng có lực khống chế rất mạnh, lúc này Triệu Vân tung đại chiêu, mắt thấy có thể trúng vào Đát Kỷ, nếu như Đát Kỷ bị đại chiêu của Triệu Vân khống chế, quân địch đuổi tới thì chắc chắn sẽ chết... Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, Đát Kỷ sử dụng Tốc biến, di chuyển vào bên trong trụ nhà mình, quay đầu tung một kỹ năng vào Triệu Vân.

Tất cả xảy ra chỉ trong vòng mấy giây. Hưởng Noãn cảm thấy mình xem cũng đã đủ, cảm giác cả linh hồn đều chịu thử thách, cô thốt lên: “Không hổ là tốc độ tay của người độc thân hai mươi năm.”

Cạch...

Lâm Sơ Yến buông lỏng tay, điện thoại di động rơi xuống mặt bàn thủy tinh.

Anh cũng không để ý điện thoại di động, cúi đầu nheo mắt, nhìn cô bằng nửa con mắt.

Bây giờ Hương Noãn mới kịp phản ứng mình vừa nói cái gì, cô hận không thể tự tát mình một cái. Cái gì mà tốc độ tay của người độc thân hai mươi năm... Ôi ôi trong lúc anh Hồ truyền hình trực tiếp thường xuyên nói, không hiểu sao cô lại nhớ, vừa rồi cũng không suy nghĩ mà thốt ra. Những lời như vậy có thể nói ra tùy tiện sao? Chia ra thì có thể viết được trang tiểu luận không dưới tám trăm chữ. Hơn nữa cô lại nói với một người con trai đầy mưu mô này.

Hương Noãn đỏ mặt, cúi đầu thật thấp không dám ngẩng lên nhìn anh.

Anh lại không bỏ qua cho cô, hơi dựa vào một tí, nhỏ giọng nói: “Lưu manh...”

Giọng nói hết sức chậm rãi khiến cho từng chữ cực kỳ rõ ràng.

Mặt Hương Noãn càng đỏ, di chuyển cách xa anh một chút, nhưng anh lại đuổi theo. Hai người cứ tiếp tục như vậy cho đến khi anh dồn cô vào trong góc ghế sofa.

“Cô học ai trò đùa giỡn lưu manh này đây?” Lâm Sơ Yến hỏi.

Hương Noãn không có cách nào đối diện với anh. Cô đột nhiên đẩy anh ra, thật ra không dùng nhiều lực lắm nhưng Lâm Sơ Yến lại đặc biệt nghe lời ngã ra ghế sofa, giống như cô đang muốn sàm sỡ anh vậy.

Đột nhiên Hương Noãn đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, thấy anh nửa ngồi nửa dựa vào ghế sofa, tư thế hơi mất hồn. Dưới anh đèn mờ ảo, mắt anh cong cong, sáng ngời và ranh mãnh.

Hương Noãn vừa xấu hổ vừa tức giận, cô cầm túi xách đi ra ngoài.

Lâm Sơ Yến vội vàng đứng lên đuổi theo cô: “Giận rồi à?”

“Tôi đùa cô thôi.”

“Nhưng cô phải nói cho tôi biết, rốt cuộc cô học của ai?” Anh còn hỏi thêm.

Hương Noãn không tự chủ bước nhanh hơn. Đáng tiếc Lâm Sơ Yến chân dài hơn cô, vững vàng đi bên cạnh cô.

“Giận thật à?” Giọng Lâm Sơ Yến có vẻ không xác định, sau đó anh lại nói: “Được rồi, cô không phải lưu manh, tôi lưu manh, được chưa?”

“Lâm Sơ Yến, đồ thần kinh.” Hương Noãn hét lên, sau đó.... chạy.

Mang theo một túi xách lớn linh kinh sách mà cô vẫn chạy rất nhanh.

Con gấu nhỏ treo trên túi xách lắc lư giống như đang khiêu vũ.

...

Buổi tối, Hương Noãn nhận được tin nhắn WeChat của đồng đội Đại Vũ.

[Đại Vũ]: Hường Noãn, tôi muốn hỏi cô một chuyện, tò mò muốn chết đi được.

[Hường Noãn]: Sao vậy ạ? Anh hỏi đi.

[Đại Vũ]: Tại sao Sơ Yến đổi biệt danh WeChat của cô thành “Noãn lưu manh”? Cô làm gì với cậu ta vậy?

[Hường Noãn]: ...

Hường Noãn quyết định dạy dỗ Lâm Sơ Yến một chút, để cho anh biết ai mới là bố ai.

Nhưng cô không ngờ không đợi cô nghĩ ra kế hoạch gì thì Lâm Sơ Yến đã chủ động đưa cơ hội báo thù đến.

Chương 24: Trao đổi và một cái giá

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lâm Sơ Yến gọi điện thoại cho mẹ trình bày tình trạng khó khăn của xã đoàn. Giọng nói tỏ vẻ rất đau buồn, còn cố kiềm nén sự bức thiết, khiến cho người nghe phải đau lòng rơi lệ.

Mẹ hỏi: “Sao con lại đổi xã đoàn?”

“Một người bạn mời con vào.” Lâm Sơ Yến đáp, lại dừng một chút rồi bổ sung: “Cô ấy rất đẹp.”

“Thật sao? Cho mẹ xem ảnh đi.”

Lâm Sơ Yến vừa nói, đầu điện thoại truyền đến tiếng cười khẩy của bố anh: “Ồ, lại chơi trò này với mẹ à? Con nghĩ là bố không tồn tại sao? Con lừa được mẹ nhưng làm sao qua được mắt bố.” Sau đó, giọng bố nhỏ dần, chắc là bỏ điện thoại ra để nói chuyện với mẹ: “Em ngốc quá, đây không phải là lần đầu tiên, sao còn tin nó làm gì.”

“Lần này là thật.” Lâm Sơ Yến nói.

“Cút, không phải lại đòi tiền chứ gì, không có.”

“Không phải con cần, là xã đoàn cần, bây giờ tình hình xã đoàn rất khó khăn. Nhiều bạn học đã cố gắng hoạt động một tuần rồi. Con đã đề cập đến vấn đề tài trợ. Bố suy nghĩ một chút đi, cũng tốt cho hình tượng công ty, lúc tốt nghiệp bố còn phải đến đại học Nam Sơn tranh giành nhân tài nữa mà.”

“Đừng có giả vờ với bố, tâm địa gian xảo của con bố rất rõ. Nếu xã đoàn thật sự thiếu tiền thì chắc con cũng đã ứng trước, đừng nói với bố con tiêu hết mười hai vạn tiền bán đồng hồ trước đó rồi.”

“Con tiêu hết rồi.”

“...”

Hai bố con đấu võ mồm một lúc, đôi bên cũng không nghĩ đến lần này đối phương lại quyết tâm không nhượng bộ như vậy. Sau đó nghe mẹ tốt bụng lay chuyển, lại đề nghị Lâm Sơ Yến mời bạn học xinh đẹp kia về nhà làm khách, Lâm Tuyết Nguyên cảm thấy ý chí vợ mình thật không kiên định, một lúc lâu sau cũng không biết đứng về bên nào.

Ông dứt khoát cầm điện thoại ra cửa, một mình đứng trong vườn hoa nói: “Con có vấn đề khó khăn đến tìm bố, được, bây giờ bố cũng có một vấn đề khó khăn, nếu con có thể giải quyết thì bố sẽ giải quyết cho con, được không?”

Lâm Sơ Yến hỏi: “Bố có khó khăn gì ạ?”

“Hầy...” Lâm Tuyết Nguyên lại thở dài: “Con có biết mẹ con muốn quà tặng như thế nào không?”

“Con cũng đoán được đại khái.”

“Ồ... con nói ra xem.”

“Có thể là mẹ muốn sinh cho con một cô em gái, nhưng mà bố...” Lực bất tòng tâm.

Dù sao cũng là bố ruột của mình, cũng phải giữ mặt mũi cho ông, cho nên câu nói tiếp theo của Lâm Sơ Yển vừa thốt ra khỏi miệng, giọng điệu đầy hàm ý như vậy lại vô cùng thích hợp.

Lâm Tuyết Nguyên nhanh chóng tức giận: “Ranh con, mà y cú đi.”

Lâm Sơ Yển vội vàng sửa lại: “Đừng giận, con đùa bố thôi, nhưng con cũng rất mong có em gái.”

Giọng Lâm Tuyết Nguyên dịu xuống: “Yên tâm, bố mẹ sẽ không sinh thêm con.”

“Bố mẹ không cần để ý đến suy nghĩ của con đâu.”

“Không phải bố mẹ để ý suy nghĩ của con.... Thân thể mẹ con không tốt. Phụ nữ lớn tuổi sinh đẻ rất nguy hiểm.”

Không hiểu sao đề tài lại trở nên quái lạ như vậy, Lâm Sơ Yển vội vàng quay trở lại: “Rốt cuộc mẹ muốn cái gì, hoặc không, bố muốn tặng mẹ cái gì?”

“Hãy... Con cũng biết. Hai năm nay mẹ con đặt biệt thích một người họa sĩ, bố muốn xin một bức tranh tặng sinh nhật mẹ con, viết chữ lưu niệm cho mẹ con. Vốn bố đã chuẩn bị xong, kết quả lại...”

“Làm sao vậy bố?”

“Họa sĩ đó rất đặc biệt, trả bao nhiêu tiền cũng không vẽ.”

“Sao lại không vẽ ạ?”

“Đúng ra là không muốn vẽ.”

Lâm Sơ Yển không nhịn được bắt đầu vui vẻ.

“Đừng có cười trên sự đau khổ của người khác.” Lâm Tuyết Nguyên nói, “Đây chính là khó khăn của bố, nếu con giải quyết được thì bố sẽ chấp nhận tài trợ xã đoàn, không chỉ năm nay mà cả năm sau để cho con có mặt mũi ở xã đoàn, thế nào?”

Lâm Sơ Yển cũng không ngốc: “Ngay cả bố cũng không làm được thì sao con làm được?”

“Đừng có không biết xấu hổ, không thì đi ăn xin đi.”

...

Cuối cùng Lâm Sơ Yển cũng ngỏ lời thử một chút. Anh vốn không để chuyện này trong lòng, định tìm biện pháp khác. Mặc dù bố có ý chí sắt đá nhưng lỗ tai mẹ lại rất mềm.

Nhưng khi anh kiểm tra lại tài liệu của người họa sĩ thì không khỏi nghĩ đến một người.

Tên người họa sĩ là Hướng Đại Anh, người thành phố Linh Tê.

Hướng Noãn cũng là người ở thành phố Linh Tê.

Hai người cùng họ, lại ở chung một thành phố, không biết có quan hệ gì không? Hay là bà con xa?

Ôm ý nghĩ như vậy, Lâm Sơ Yến gọi điện thoại cho Hướng Noãn.

Chuông mới kêu hai tiếng cô đã cúp máy.

Lâm Sơ Yến chớp mắt, còn giận sao?

Nghĩ đến cảnh cô đỏ mặt chạy đi, anh lại cảm thấy vui vẻ, không nhịn được mỉm cười.

Sau đó anh lại quấy rầy cô trên WeChat.

[Sơ Yến]: Còn giận sao?

[Sơ Yến]: Mời cô ăn cơm được không, tùy chọn khách sạn năm sao nào cũng được.

[Sơ Yến]: Muốn skin nào không tôi mua cho.

[Sơ Yến]: Hay tôi nằm thẳng xuống cho cô đánh nhé.

[Sơ Yến]: Đừng giận mà.

[Sơ Yến]: Tôi nói chuyện chính này, cô biết Hương Đại Anh không?

Tin này vừa gửi đi không lâu, Hương Noãn chủ động gọi điện thoại đến.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Cô hỏi.

Lâm Sơ Yến cầm điện thoại di động, cúi đầu cong môi, giọng nói mềm mỏng: “Tôi nói rồi cô đừng giận nhé.”

“Hừ...”

“Cô biết Hương Đại Anh thật à?”

Hương Noãn yên lặng một lúc rồi hỏi ngược lại: “Có phải anh hỏi Hương Đại Anh vẽ mèo nhỏ không?”

“...” Lâm Sơ Yến có phần dờ khóc dờ cười, bóp bóp trán, hỏi lại: “Tôi hỏi họa sĩ nổi tiếng đương thời Hương Đại Anh, ừ, nổi tiếng vì vẽ mèo.”
Cái gì mà vẽ mèo nhỏ...

Hương Noãn ừ một tiếng, đáp: “Đó là bố tôi.”

Lâm Sơ Yến: “...”

Thế giới thật nhỏ.

“Tôi nói này, bạn học Lâm Sơ Yến, rốt cuộc anh có chuyện gì?”

“Tôi muốn nhờ cô giúp một chuyện.”

"Giúp cái gì?"

Chờ Lâm Sơ Yến nói xong chuyện cần giúp, Hương Noãn liền cười.

Hương Noãn luôn nói giọng Sơ Yến dễ nghe, thật ra thì giọng cô cũng rất dễ nghe, chỉ là cô không nhận thức được mà thôi. Giọng cô mềm mại ngọt ngào khiến cho người ta liên tưởng đến viên kẹo vị trái cây hay ăn hồi bé.

Lúc này Hương Noãn cười, nhẹ nhàng mà vui sướng, giống như một chú chim non vỗ cánh hát vang.

Lâm Sơ Yến cũng cười, lông mi khẽ rung, anh hỏi nhỏ: “Thế nào?”

Hương Noãn nói: “Lâm Sơ Yến, anh muốn tôi hỗ trợ, được thôi, nhưng mà tôi cũng có một yêu cầu.” Giọng điệu cô lúc này có vẻ mờ mờ, cười mà như không cười, giống một cô gái nhỏ đùa bỡn.

Da đầu Lâm Sơ Yến hơi căng lại: “Cô nói đi, muốn gì cũng được.”

Hương Noãn: “Tôi muốn anh...”

Lông mày Lâm Sơ Yến giật giật liên tục.

“... Gọi tôi là bố.”

Tôi muốn anh gọi tôi là bố...

Anh cũng biết sẽ có một ngày như vậy.... cuối cùng cô lại vươn ma chướng lên người mình.

Lâm Sơ Yến giơ tay đỡ trán.

Rốt cuộc cô học từ ai?

...

Hương Noãn gọi điện thoại cho bố.

Hương Noãn lưu tên bố trong điện thoại là "Đồng chí Hương Đại Anh".

Mặc dù đồng chí Hương Đại Anh là một “Họa sĩ nổi danh” nhưng thật ra cũng không tự cao tự đại gì. Sở dĩ ông không muốn vẽ tranh cho người khác, không phải giống như lời đồn đại bên ngoài bảo ông khoe khoang giá trị con người hay là ý có tài mà kiêu ngạo, đơn giản chỉ vì ông đã từng bị người khác làm tổn thương.

Nhớ năm đó, đồng chí Hương Đại Anh vẫn là một thiếu niên một lòng say mê với nghệ thuật, bởi vì tài hoa hơn người, trong giới mỹ thuật cũng có một chút danh tiếng.

Ông thuộc tầng lớp hạng trung, sống cũng rất tốt nên thường vẽ tranh miễn phí không lấy một đồng nào.

Kết quả là có một lần hai người được ông vẽ tranh miễn phí thảo luận với nhau, thảo luận là sau khi Hương Đại Anh chết bức tranh trong tay bọn họ đáng giá bao nhiêu tiền, còn nói ông càng chết sớm càng tốt, bởi vì họa

sĩ mất sớm thì tác phẩm để đời cũng ít, mà tác phẩm càng ít thì càng đáng giá...

Lời nói này truyền đến tai Hương Đại Anh, tâm hồn trẻ tuổi của ông bị đả kích nghiêm trọng.

Từ đó về sau ông cũng không tặng tranh dễ dàng nữa, có người mang tiền đến cầu tranh, ông cũng không hứng thú.

Bởi vì bản thân không thiếu tiền. Hơn nữa tiền người khác đem tới cũng không khác nào xem tranh của ông như hàng hóa, khiến ông không được tự nhiên.

Sau khi kết hôn, ông giao hết tranh cho vợ, còn đùa rằng: “Sau này anh chết, những thứ này chính là tài sản kếch sù.”

“Cái gì mà chết với sống, im miệng.”

Những chuyện này Hương Noãn nghe mẹ kể, bố chưa bao giờ nói ra. Có lần Hương Noãn hỏi mẹ: “Ban đầu mẹ chọn gả cho bố vì hâm mộ tài hoa của bố hay bị tính cách bố thu hút ạ?”

Mẹ nói: “Không phải. Bố con khá đẹp trai nên mẹ....” không khống chế được.

Hương Noãn nghe vậy thì bật cười: “Mẹ thật nông cạn.”

Mẹ gõ đầu cô một cái: “Nếu không phải mẹ nông cạn thì cũng không sinh ra được cô con gái xinh đẹp như vậy...”

...

Lúc này Hương Noãn gọi điện thoại cho bố, sau khi hỏi xong những câu quen thuộc, cô hỏi: “Bố ơi, dạo gần đây có phải có chú họ Lâm muốn mời bố vẽ tranh không ạ? Chú ấy muốn tặng quà sinh nhật cho vợ ạ?”

“Hình như có, sao vậy con?”

“Vâng, chú ấy là... bố của một đàn anh trong xã đoàn của con.”

“Hả?” Đồng chí Hương Đại Anh cảm thấy có điều đáng nghi, “Xem ra con với đàn anh không giấu nhau chuyện gì.”

“Không phải, anh ấy vô tình nhắc đến, sau đó bọn con phát hiện thế giới này thật nhỏ, sao lại trùng hợp như vậy. Tình cảm bố mẹ anh ấy rất tốt, mẹ anh ấy là người hâm mộ của bố. Bố anh ấy mua tranh của bố vì muốn khiến cho vợ ngạc nhiên và vui mừng thôi.”

Hương Đại Anh kiên nhẫn lắng nghe, nghe xong liền nói: “Con nói về đàn anh của con một chút đi...”

“Bố...” Hương Noãn dờ khóc dờ cười, “Trọng điểm không phải cái này.”

“Không, đây chính là trọng điểm.” Giọng bố có vẻ rất nghiêm túc, “Sao bố cứ có cảm giác con gái nhỏ của mình bị người ta để ý thế nhỉ? Thăng nhóc thối ấy là ai? Con dẫn nó đến gặp bố đi.”

“Bố!” Hương Noãn nghe bố nói mà lúng túng, cô nói nhỏ: “Anh ấy rất đáng ghét, bố không muốn gặp đâu.”

Bố cô không tin: “Vậy sao con còn giúp?”

“Bởi vì nếu con làm được chuyện này thì anh ấy phải gọi con là bố.” Hường Noãn nói đến đây thì không khỏi có phần đặc ý. Lâm Sơ Yến, lần này nhất định sẽ bị cô nắm trong tay. Ôi...

Hường Đại Anh trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cảm thán: “Người trẻ tuổi bây giờ thật là...”

“Bố vẽ cho bọn họ một bức thôi mà, một bức thôi, một bức thôi...”

“Được rồi, được rồi, bố vẽ, bố vẽ ngay đây.” Hường Đại Anh vừa nói vừa cười, có phần thương cảm nho nhỏ, thầm nghĩ trong lòng: Ôi, con gái trưởng thành rồi...

...

Sau khi Lâm Tuyết Nguyên nhận được câu trả lời khẳng định của Hường Đại Anh thì còn không dám tin. Ông lập tức gọi điện cho thằng con xui xẻo: “Con... được lắm, thật sự làm được. Được rồi, bố phục.”

Lâm Sơ Yến khiêm tốn nói: “Khá tốt, chẳng qua phải bỏ ra một cái giá không đáng kể.”

“Giá gì?”

“À, đổi một người bố thôi.”

“...”

Chương 25: Bảo bảo và gặp lại

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Có lúc Lâm Tuyết Nguyên nghi ngờ Lâm Sơ Yển là đứa trẻ bọn họ ôm nhầm ở bệnh viện. Ông vẫn luôn cảm thấy vợ chồng ông là một đôi thần tiên quyến rũ, không thể sinh ra loại mặt hàng này được.

Nghi ngờ thì cũng chỉ là nghi ngờ, lúc này đứa trẻ xui xẻo này lại bảo đổi một người bố, ông vẫn phải hỏi rõ ràng.

“Nói rõ ràng cho ông đây nghe.” Lâm Tuyết Nguyên nói.

“VẬY BỐ ĐẦU TƯ TIỀN TÀI TRỢ TRƯỚC ĐI. LÀ ĐÀN ÔNG THÌ NÓI LỜI PHẢI GIỮ LỜI.”

“ĐƯỢC, BAO NHIÊU?”

“MỘT TRĂM NGÀN LÀ ĐỦ Ạ.”

Lâm Tuyết Nguyên biết rõ hoạt động xã đoàn không thể tốn nhiều tiền như vậy, nhưng lúc này cũng lười nói, tạm thời cho tên nhóc này phí vất vả đi.

Ông chuyển tiền cho Lâm Sơ Yển rồi gửi tin nhắn: *"Nói chuyện đổi bố đi. Tên rác rưởi thu mua phế phẩm nào bằng lòng nhận con, bố phải đến"*

thăm hỏi một chút mới được."

Lâm Sơ Yến trả lời: *"Con đùa chút thôi. Bố vĩnh viễn là bố của con, không tin chúng ta có thể đi làm giám định."*

Lâm Tuyết Nguyên cũng không muốn làm giám định.

Ngộ nhớ ôm sai thì làm thế nào, cũng không thể ném đi được...

...

Chờ Lâm Sơ Yến giải quyết hết vấn đề tài trợ của xã đoàn là vào thứ ba. Đây là tuần thứ ba kể từ lúc mở giải thi đấu thể thao điện tử, vì tuần trước có hoạt động kỉ niệm ngày thành lập trường nên giải thi đấu bị hoãn một tuần.

Năm bạn nhỏ của chiến đội Thời Gian không tham gia náo nhiệt của lễ thành lập trường mà ở trong kí túc xá chơi game. Sau khi Mẫn Ly Ly đi chơi một ngày trở về, thấy hai mắt Hường Noãn sáng lên nhìn điện thoại di động thì cảm thấy thật lãng phí.

"Nếu tớ xinh đẹp như cậu thì ngày nào cũng ở ngoài, không về nhà nữa." Mẫn Ly Ly nói.

Hường Noãn nói: "Ly Ly, dáng người cậu rất giống Angela." (1)

(1) Angela là một anh hùng trong Vương Giả Vinh Diệu. Chức nghiệp là pháp sư. Phạm vi công kích lớn, được cho là vị tướng có lực sát thương lớn nhất trong suốt cả trận đấu.

Trong đầu Mẫn Ly Ly lại nghĩ, thì ra khoảng cách giữa hai chị em tốt được hình thành như vậy, cô ấy không nghe mình nói chuyện, mình lại không hiểu cô ấy nói gì. Đau lòng quá!

Ngày thứ ba, Lâm Sơ Yến nhận tiền, anh chuyển trước cho Oai Oai hai chục ngàn.

Oai Oai vô cùng cảm động: "Sơ Yến! Cảm ơn em! Em là ân nhân lớn của anh! Cảm động quá!"

Lâm Sơ Yến: "Đừng khách khí."

Oai Oai: "Anh quyết định lấy thân này báo đáp em."

Lâm Sơ Yến: "Vậy anh trả lại tiền cho em đi."

Oai Oai: =.=

Đưa cho Oai Oai hai chục ngàn, anh còn tám chục ngàn. Tám chục ngàn này tiêu thế nào, anh đã sắp xếp xong, nhưng mà lúc này anh phải giải quyết một vấn đề trước đã.

Buổi tối online trò chơi. Sau khi bọn họ kết nối điện thoại, anh không kịp mở miệng đã nghe thấy cô gọi: "Lâm ~ Sơ ~ Yến." Giọng nói kia như làn sóng cuồn cuộn tấn công anh.

Trịnh Đông Khải dùng ánh mắt đầy hàm ý nhìn Lâm Sơ Yến.

Đã sớm nghe nói Hương Noãn ra vẻ lưu manh trêu chọc Lâm Sơ Yến, không nghĩ bây giờ lại không thèm che giấu, trêu đùa trần trụi như vậy.

Lâm Sơ Yển hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: “Chào buổi tối.”

“Chào buổi tối.” Tâm trạng Hương Noãn vô cùng tốt, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn khiến anh thấy rất ngứa răng: “Anh biết nên gọi tôi như thế nào chưa?”

“Biết.” Anh cắn răng.

“Vậy tôi rửa tai lắng nghe rồi, anh gọi đi.”

“Vào trò chơi đã.”

“Tôi xem anh có thể kéo dài đến bao giờ... À, đúng rồi, nên sửa biệt danh WeChat trước.”

Biệt danh WeChat?

Lâm Sơ Yển híp mắt, quay mặt nhìn đám bạn cùng phòng, ánh mắt quét qua mặt bọn họ, ánh mắt kia khá đáng sợ.

Tổ chất tâm lý của Đại Vũ quá kém, lúc này chột dạ nên vẽ mặt đầy hoảng hốt, vội vàng cúi đầu.

Ánh mắt Lâm Sơ Yển dừng trên người Đại Vũ một lúc, sau đó chớp một cái.

Lúc này bọn họ đã vào game, Hương Noãn dùng Trương Phi, vừa ra khỏi cửa đã tung cho Đát Kỷ một lá chắn bảo vệ.

Sau đó Lâm Sơ Yến nghe thấy giọng nói của cô vang lên, rất nhỏ: “Tình bố như núi.”

Rầm!

Cầm Trịnh Đông Khải suýt chút nữa va vào bàn.

Điện thoại Mao Mao Cầu rơi thẳng xuống đất.

Đại Vũ suýt thì ngã từ trên ghế xuống dưới đất.

Mặt Lâm Sơ Yến không cảm xúc nhìn bọn họ.

Lúc này Trịnh Đông Khải vừa thấy khiếp sợ vừa thấy hài hước, không ngờ cách trêu đùa của Hương Noãn lại đặc biệt như vậy, thật tài tình. Hơn nữa, tên nghiệp chướng Lâm Sơ Yến này cuối cùng cũng gặp khắc tinh. Chèn ép bọn họ lâu như thế, thật sự muốn khóc đến nỗi nước mắt đầy mặt...

Lâm Sơ Yến chỉnh lại tai nghe màu trắng, sau đó nói với Hương Noãn: “Đại Vũ đến từ thôn Trùng Khánh, cô có biết ở chỗ bọn họ gọi bố là gì không?”

“Gọi là gì?”

“Bảo bạc.”

Lâm Sơ Yến nói hai chữ này, lại còn đặc biệt vào nhấn mạnh chữ thứ hai, dường như giọng có vẻ cao vút lên, nghe rất quái dị.

Sau đó, anh mỉm cười hỏi: “Cô thấy tập quán này thế nào?”

“Anh...” Hương Noãn kinh ngạc nghẹn lời, còn có chuyện này à?

Lâm Sơ Yến lại gọi “bảo bạc”. Bình thường anh nói chuyện đứng đắn, lúc này lại học tiếng địa phương của người ta, giọng vô cùng kì quái. Hơn nữa, hai chữ này phát âm lại rất giống “bảo bảo” (2) trong tiếng phổ thông...

(2) Bảo bảo: Cục cưng, bé cưng.

Hương Noãn kết luận: “Tôi không tin, sao lại có người gọi bố là bảo bảo? Đại Vũ, anh ấy nói bậy đúng không?”

Lúc này, Đại Vũ đang đứng cùng chỗ với Hương Noãn. Nhưng khi anh ta ngẩng đầu lên, thấy nụ cười quý dị của Lâm Sơ Yến thì sợ run người.

Khoảnh khắc ấy trong đầu lại xuất hiện rất nhiều tin tức, bạn học nào đó cùng phòng đại học chỉ vì chuyện ăn nói mà dẫn đến xung đột đổ máu, bạn học nào đó cùng phòng đại học không hợp nhau dẫn đến thảm án giết người, bạn học đại học nào đó cùng phòng bị đầu độc....

Lâm Sơ Yến híp mắt nhìn Đại Vũ, nói: “Đại Vũ, cậu thấy tớ nói đúng không?” Giọng nói dịu dàng như một người bố già.

Đại Vũ giật mình: “Đúng đúng...”

Sau đó Lâm Sơ Yến lại gọi mấy tiếng “bảo bạc”, giọng nói ngày càng thong thả, càng ngày càng giống “bảo bảo”.

Hương Noãn sụp đổ: “Anh đừng gọi nữa.”

“Làm người nói lời phải giữ lời. Bảo bảo, buff cho tôi lá chắn.”

“Lâm Sơ Yến, anh biết tôi đang làm gì không?”

“Hả?”

“Tôi đang cử hành tang lễ cho anh trong đầu.”

Lâm Sơ Yến cười: “Bảo bảo đi dụ dỗ địch đi.”

“Cầu xin anh, im miệng đi được không?” Hương Noãn muốn khóc, “Không gọi bố cũng được, chúng ta hòa nhau nhé!”

Lâm Sơ Yến cố nén cười, nói: “Phải làm gì bây giờ, tôi không nghĩ chúng ta hòa nhau đâu.”

“Lâm Sơ Yến, tôi ghét anh...”

“Cô không ghét tôi, tôi sẽ không gọi nữa.”

“Hừ hừ...”

Lâm Sơ Yến nói: “Nhưng mà cô phải nói cho tôi biết, rốt cuộc cô học từ ai?”

Hương Noãn sợ anh lại bày trò yêu ma quỷ quái gì, nhanh chóng đầu hàng: “Tôi học ở chỗ truyền hình trực tiếp của anh Hồ.”

Đại Vũ hỏi: “Diễn viên trong Lang Nha Bảng á?”

“Không phải, là anh Hồ của Đâu Hà Lan TV.”

...

Hương Noãn tổ chức tang lễ trong đầu cho Lâm Sơ Yến cả một buổi tối, ngày hôm sau thì không làm nữa vì đột nhiên Lâm Sơ Yến gửi cho cô rất nhiều tiền, bốn chục ngàn nhân dân tệ.

Cô hơi mờ mịt, vội hỏi Lâm Sơ Yến: “Sao anh lại gửi tiền cho tôi? Anh gửi nhầm à?”

“Không nhầm, đây là phí vất vả bố tôi cho, tôi với cô chia đều.”

“Không cần.” Hương Noãn cảm giác cầm tiền này hơi bỏng tay, “Tôi có làm gì đâu, hơn nữa...” Lúc tôi giúp cũng không có lòng tốt gì. =.=

Lâm Sơ Yến cười. Hương Noãn cảm thấy Lâm Sơ Yến rất thích cười, dường như một chuyện nhỏ cũng có thể khiến anh cười, thật là giống như một tên cực ngốc vậy.

Nhưng mà cô lại rất thích nghe tiếng anh cười, trong trẻo, có sự vui mừng nhàn nhạt, tựa như một nốt nhạc êm tai.

Lâm Sơ Yến nói: “Tôi cũng giống cô, không làm gì cả.”

Hương Noãn nghĩ một chút thấy cũng phải, vì vậy cười nói: “Vậy cảm ơn anh nhé.”

“Đừng khách khí, tôi nên cảm ơn cô mới phải.”

Lấy được tiền, Hương Noãn vui vẻ chạy vào trò chơi, mua một skin của Tiểu Kiều. Skin “Mộng Thiên Nga” của Tiểu Kiều rất đẹp, phải mua bằng nhân dân tệ, lúc trước Hương Noãn không có tiền nạp, bây giờ có nhiều tiền nên lập tức mua luôn.

Đáng tiếc vận may chỉ ở mức trung bình, rút hơn một ngàn nhân dân tệ mới lấy được “Mộng Thiên Nga”.

Sau khi lấy được, cô vô cùng xúc động, chụp ảnh gửi cho Lâm Sơ Yến.

[Noãn Noãn]: [hình ảnh]

[Noãn Noãn]: Đẹp không?

[Sơ Yến]: Đẹp.

[Sơ Yến]: Buổi tối cô tiếp tục dùng Trương Phi đi.

[Noãn Noãn]: ... Đúng là không có tính người mà! TAT

Sau đó lại cử hành cho Lâm Sơ Yến mấy cái tang lễ.

Lúc này, Lâm Sơ Yến gửi cho ba bạn cùng phòng mỗi người một bao lì xì ba ngàn tệ.

Đại Vũ nghĩ đây là tiền bịt miệng, lập tức giơ ngón tay thề: “Sơ Yến, cậu yên tâm, tuyệt đối tớ sẽ không nói cho Hương Noãn chúng ta thông đồng lừa cô ấy đâu.”

“Mua Minh Văn.” Lâm Sơ Yến chỉ nói ba chữ.

Có năm cấp Minh Văn trong Vương Giả Vinh Diệu, cấp càng cao sức mạnh càng lớn, Minh Văn cấp thấp rất dễ kiếm nhưng Minh Văn cao cấp lại khó kiếm, nhất là Minh Văn cấp năm. Nếu như lắp ráp ba mươi thẻ Minh Văn thành Minh Văn năm cấp thì tốn rất nhiều thời gian mới xong.

Tất nhiên, cũng có biện pháp nhanh hơn, đó chính là... nhân dân tệ.

Một bộ Minh Văn max level, đại khái khoảng ba ngàn nhân dân tệ.

“Quá xa xỉ...” Đại Vũ nói, “Không phải cậu đưa cho mỗi người một cái chứ?”

“Đúng vậy.”

“Không phải cậu rất nghèo à, lấy đâu ra tiền đấy?”

“Bố tớ cho.”

“Đột nhiên tớ hơi thông cảm với bố cậu...”

...

Bởi vì cộng thêm bộ Minh Văn max level, sức chiến đấu của đội năm người tăng lên một bậc. Bọn họ dừng ở Bạch Kim hai ngày, cũng có thể do vận may không tốt, dù sao thắng một ván thua một ván, không có cách nào lên cấp được.

Tối nay, trên người bọn họ có mấy bao tiền lì xì được bố chúc phúc, tinh thần chiến đấu tăng cao nên thắng lên được Kim Cương.

Mọi người đều rất vui vẻ, dường như đã quên mất ngay từ đầu mục tiêu của bọn họ chỉ đáng giá một ngàn nhân dân tệ.

Mười một giờ đêm, Hương Noãn nói: “Tôi phải đi ngủ, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon nhé, bọn tôi cũng ngủ đây.” Lâm Sơ Yến nói.

Sau đó, qua mười một giờ, Hương Noãn lại lặng lẽ đăng nhập vào trò chơi.

Thuần thực nạp tiền, mua Lý Bạch, lại mua một skin “Cáo Ngàn Năm.”

Mặc xong skin, chọn đánh thường.

Hệ thống chọn đội rất nhanh, sau khi chọn anh hùng vào sân, Hương Noãn thấy đội hình hai bên ở sảnh chờ.

Phe địch cũng có một Lý Bạch.

Trong lúc lơ đãng cô nhìn ID Lý Bạch, sau đó... cảm giác như bị sét đánh.

ID Lý Bạch phe địch: Sơ Yển.

Hương Noãn trợn to hai mắt nhìn kỹ, sau đó khẳng định chắc chắn mình không nhìn nhầm.

Lúng túng quá... (⊙____⊙)

Hương Noãn liên tục mặc niệm trong lòng: Không thấy tôi không thấy tôi không thấy tôi....

Sau khi hết thời gian chờ, cô điều khiển Lý Bạch đẹp trai đi đánh bùa xanh trước, đây là bước đầu tiên trong giáo trình của anh Hồ. Đáng ra bước đầu tiên trong giáo trình cao cấp của anh Hồ là đi trộm bùa xanh đội bạn, nhưng Hương Noãn lại không dám.

Cho nên cô ngoan ngoãn đánh tại nhà mình.

Sau đó, ở trong rừng nhà mình, cô lại gặp Lý Bạch phe bạn.

Bọn họ đứng đối diện nhau, cô nhìn anh, anh lại nhìn cô.

Vốn trò chơi không có gió, nhưng lúc này, dường như Hương Noãn lại nghe thấy tiếng gió thu thổi làm lá rụng.

Chuyện khó xử nhất trên thế giới chính là hai người đã chúc ngủ ngon với nhau, nhưng lại gặp lại nhau trong thung lũng Vương Giả.

Chương 26: Gian tình và lấy lòng

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Thời gian Hương Noãn và Lâm Sơ Yến lúng túng đối mặt cũng không dài.

Bởi vì đồng đội hai bên thấy bọn họ trên bản đồ nhỏ, cũng chạy đến tiếp viện.

Vì vậy, một trận hỗn chiến cứ xảy ra như vậy. Trong trận hỗn chiến, Hương Noãn lại là chiến công đầu.

Chiến công đầu tức là mạng đầu tiên bị giết, gọi tắt là “Chiến công đầu”, đây là một mạng rất đáng tiền.

Cô đã xem anh Hồ truyền hình trực tiếp nhiều ngày, nhưng đây là lần đầu tiên cô chơi Lý Bạch, mặc dù đã quen với kỹ năng của Lý Bạch nhưng cuối cùng bởi vì thiếu kinh nghiệm mà thua thiệt.

Lâm Sơ Yến cũng không tốt hơn là bao, bị đánh còn một ít máu nên đã bỏ trốn.

Nhưng dù sao anh cũng trốn thoát, chỉ cần về nhà hồi máu, đi ra lại là một hảo hán, còn tốt hơn xác chết cứng đờ như cô.

Lúc Lâm Sơ Yến về nhà còn nói chuyện với cô trên kênh cộng đồng.

[Sơ Yến]: Dậy sớm quá nhỉ.

[Noãn Noãn]: Anh cũng vậy.

[Sơ Yến]: Lý Bạch đẹp trai?

[Noãn Noãn]: Đương nhiên.

[Sơ Yến]: Tôi chơi là đủ rồi.

[Noãn Noãn]: Ha ha anh xem, ngay cả Gia Cát Lượng cũng không chơi nổi, cứ yên tâm làm một yêu tinh nhỏ đi.

Cũng bởi vì những lời này, uy tín của yêu tinh nhỏ họ Lâm bị nghi ngờ, sau đó anh bỗng phát rồ, không để ý cái gì chỉ tìm Hướng Noãn đánh nhau.

Hướng Noãn không thể không thừa nhận, anh đánh Lý Bạch rất tốt.

Nhưng cô càng phải thừa nhận, cô đánh quá kém... dù sao cũng là lần đầu tiên chơi mà.

Trò chơi này thường xuyên sẽ gặp tình huống hai anh hùng giống nhau như vậy. Có câu nói thế này “Đụng hàng không đáng sợ, ai chơi tệ hơn mới đáng xấu hổ”. Hướng Noãn nhìn bảng so sánh chiến tích, sự lúng túng biến mất ngay lập tức.

Hoàn cảnh của cô khá xấu, hoạt động kinh tế của cô không tốt, không có tiền, cứ tiếp tục như vậy thì càng thêm tệ... Cứ như vậy sự việc ngày càng chuyển biến theo chiều hướng tiêu cực. Cô sẽ trở thành "máy rút tiền" của Lâm Sơ Yến.

Lâm Sơ Yến còn chê cô: "*Càng ngày càng không đáng giá.*"

[Noãn Noãn]: Anh chờ đấy.

Lúc này, những người chơi một mực yên lặng xem bọn họ chơi đột nhiên nói chuyện.

[Quái độc nhãn]: Tôi nghĩ thấy mùi gian tình bay tứ tung, nhất định là do tôi không trong sáng, không giác ngộ đủ.

[Ta là Chiêu Quân]: Lâu trên chờ một lát. Lần đầu tiên tôi thấy hai tên gay Lý Bạch, kích thích quá, không muốn chơi nữa.

[Đốt chết Angela]: Tôi vẫn cho rằng chỉ có mình tôi nghĩ vậy...

[Noãn Noãn]: Mấy cậu đừng nói nữa, nói xong tôi sẽ treo máy. QAQ

[Ta là Chiêu Quân]: Đừng treo vội, trò chuyện một lúc đã rồi hẵng đi.

...

Dù sao ván này cũng rối loạn, Lâm Sơ Yến chỉ một mực đuổi đánh Hường Noãn, những người khác ở một bên trêu đùa bọn họ, càng nói càng quá đáng. Sau đó bọn họ còn thảo luận chuyện công, thụ.

Lâm Sơ Yến hỏi: "*Công, thụ là sao?*"

Có người phổ cập kiến thức cho anh, sau khi nghe xong, Lâm Sơ Yến nói: "*À... vậy tôi là công.*"

Quần chúng hóng hớt cực kỳ kích động.

Hương Noãn nhìn thấy thế thì quyết định ẩn thanh trò chuyện.

Sau khi trò chơi kết thúc, cô cũng không muốn chơi nữa, thoát ra chuẩn bị đi ngủ.

Lâm Sơ Yến gửi tin nhắn cho cô: "*Thì ra cô xem truyền hình trực tiếp lâu như vậy, chỉ học được trò làm lưu manh đi đùa giỡn.*"

Hương Noãn không chút do dự xóa anh khỏi danh sách bạn bè.

...

Ngày hôm sau là thứ năm, xã đoàn thể thao điện tử có cuộc họp thường lệ. Hương Noãn cũng không hỏi Lâm Sơ Yến có muốn tham gia không. Bây giờ cô không muốn nói chuyện với Lâm Sơ Yến.

Ngược lại, cũng không phải cô giận dữ gì nhiều, chẳng qua cảm giác tôn nghiêm của mình bị sỉ nhục nên tạm thời cô không muốn gặp anh.

Buổi trưa, xã trưởng Oai Oai gửi một bản danh sách, đây là danh sách đăng kí thành viên ưu tú, anh ta công bố trước để đến cuộc họp thường lệ buổi tối mọi người sẽ dùng phương pháp bỏ phiếu không ký tên, chọn một đoàn viên ưu tú.

Có người không hiểu: "Không phải chọn hai người sao?"

Xã trưởng Oai Oai nói: "Xảy ra một tình huống đặc biệt, đã có quyết định nội bộ quyết định trước một người, tôi sẽ giải thích rõ hơn vào cuộc họp buổi tối."

Người kia hỏi: "Người quyết định trước là ai?"

Oai Oai: "Hương Noãn."

Hương Noãn đầu đầy dấu hỏi, muốn hỏi xem xảy ra chuyện gì, lại nghĩ đến cuộc họp buổi tối cô cũng sẽ biết nên không hỏi nữa.

Cuộc họp thường lệ vào buổi tối, cô đến sớm gần một tiếng. Phòng họp đoàn hội ở tầng ba, lúc Hương Noãn leo đến tầng ba thì buồn đi vệ sinh nên trực tiếp trèo lên tầng bốn. Phòng vệ sinh tầng bốn không yên tĩnh lắm nhưng lại sạch sẽ hơn tầng ba.

Cửa ở hành lang tầng bốn khóa không kĩ, cô nghe thấy tiếng người nói.

Một bạn nữ nói: "Không phải đoàn viên ưu tú dành cho đàn anh đàn chị năm hai năm ba cạnh tranh sao? Cô ta cũng là năm nhất như mình, dựa vào cái gì có thể được quyết định trước là đoàn viên ưu tú?"

Cánh tay Hương Noãn đang vịn trên tay nắm cửa từ từ bỏ xuống.

Một bạn nữ khác nói: "Cậu nói sao? Xã trưởng tự mình quyết định?"

“Ha ha, không phải chỉ là đoàn viên ưu tú thôi sao, cô ta thật biết bỏ chút tiền vốn.”

“Cũng không thể nói vậy, có lẽ là ai đó bỏ thôi.”

“Chắc chắc, xinh đẹp chính là vốn liếng...”

Hương Noãn liền đẩy cửa một cái đi vào.

Hai bạn nữ đang thảo luận sợ hết hồn, thấy cô thì sắc mặt cũng không tốt.

Hương Noãn lạnh lùng nói: “Người có bề ngoài xấu hay đẹp không quan trọng, trong lòng mà xấu xí mới là điều đáng sợ nhất. Tất nhiên...” Cô nói đến đây thì ngừng một chút, nhìn qua mấy bạn nữ: “Nếu như bên ngoài đã xấu xí, trong lòng cũng xấu xí, đó mới là bi kịch.”

Vừa nói, mắt cô nhìn thẳng mấy bạn nữ đó, giơ tay vỗ vai họ: “Hãy nén bi thương.”

Mặt bạn nữ kia tái mét.

Sau khi Hương Noãn ra ngoài, không nhìn được sờ miệng mình, trong đầu nghĩ: Áo giác sao? Cảm giác kỹ thuật mắng chửi người khác của mình tốt hơn trước. Học từ ai nhỉ...?

...

Tối nay sau khi cuộc họp thường lệ bắt đầu, xã trưởng Oai Oai tổng kết một chút về tình hình giải thi đấu thể thao điện tử, sau đó nói đến chuyện

bỏ phiếu đoàn viên ưu tú.

“Có thể nhiều bạn sẽ thắc mắc, tại sao Hương Noãn có thể được định trước làm đoàn viên ưu tú, bây giờ tôi sẽ giải thích. Căn cứ vào luật lệ, căn cứ vào cống hiến đoàn hội thì hội viên sẽ được đặc quyền hưởng thụ nhiều đãi ngộ tốt hơn, ví dụ như lựa chọn đoàn viên ưu tú.”

“Hương Noãn có cống hiến gì lớn với đoàn hội?”

“Chờ đã, tôi chưa nói xong. Nói ra rất xấu hổ, trước hết tôi sẽ nói về chuyện tài trợ của giải thi đấu bị hủy bỏ, thân là xã trưởng, tôi cũng không thể không biết xấu hổ nói với các bạn, thấy hoạt động còn chưa xử lý xong, tôi vô cùng lo lắng, hận không thể bán thân. Sau đó nhân lúc hoạn nạn lại được bạn học Lâm Sơ Yển giúp đỡ tìm tài trợ mới có thể cứu vãn được hoạt động lần này.”

“Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến Hương Noãn?”

“Bởi vì Lâm Sơ Yển có tư cách nhận được danh hiệu đoàn viên ưu tú, sau đó cậu ấy chuyển tư cách này cho Hương Noãn, đơn giản là như vậy.”

Mọi người đều sửng sốt, bao gồm cả Hương Noãn.

Đàn anh Oai Oai đưa cho Hương Noãn một tờ đơn, cười híp mắt nói: “Vẫn phải viết một đơn xin ứng tuyển, coi như hình thức thôi.”

Hương Noãn cảm động.

Sau khi cuộc họp kết thúc, cô cầm sổ ghi chép mới ra ngoài, thấy hai bạn nữ vừa nói xấu cô ở trước mặt. Hai người đó đi hơi chậm rồi tụt lại phía

sau.

Lúc này, trong hành lang chỉ có ba người các cô.

Hương Noãn gọi hai người bọn họ: “Các cậu không định xin lỗi tôi sao?”

Một bạn nữ trong đó tức giận nhưng vẫn cắn răng nói: “Được rồi, là bọn tôi hiểu lầm, xin lỗi cậu.”

“Vậy tôi sẽ rộng lượng tha thứ cho các cậu.” Hương Noãn cười: “Còn nữa, thực ra các cậu không hề xấu.”

Bạn nữ kia liếc mắt: “Đó là do cậu nói mà.”

Một bạn nữ khác lại hỏi: “Hương Noãn, rốt cuộc cậu thích Thẩm Tắc Mộc hay Lâm Sơ Yển?”

Hương Noãn hơi sững sốt: “Sao cậu lại hỏi tôi chuyện này?”

“Cậu chọn xong còn đến bọn tôi nữa.” Cô ta tức giận nói: “Chọn nhanh đi.”

“Ồ thần kinh, tại sao tôi phải nghe các cậu?” Hương Noãn vừa nói vừa học điệu bộ khinh khỉnh của hai người, sau đó đi lướt qua.

Đi mấy bước đến chỗ rẽ, cô thấy Thẩm Tắc Mộc đứng ở cửa thang máy.

Thẩm Tắc Mộc dựa vào tường, hai tay gối đầu. Ánh đèn màu trắng từ trên cao chiếu xuống mặt anh ta, khuôn mặt vốn anh tuấn lại càng lộ ra vẻ

sắc sảo.

Vẻ mặt anh ta rất bình tĩnh, không hề lúng túng vì đã nghe trộm những bạn nữ nói chuyện.

Lúc Hương Noãn đi qua thấy anh ta, anh ta cũng nhìn cô. Lúc ánh mắt hai người giao nhau, mặt cô chợt đỏ lên, cúi đầu nói: “Anh vẫn chưa đi à đàn anh?”

“Ừ.”

Hai bạn nữ kia cũng đi đến, có thể thấy được lúc hai người đó đối diện với Thẩm Tắc Mộc thì hơi khẩn trương, sống lưng cứng đờ. Hai người bọn họ chào hỏi Thẩm Tắc Mộc, sau đó liều mạng ấn nút thang máy.

Hương Noãn bước nhanh chân, đi vào thang bộ.

Cánh cửa sắt ở cầu thang rất dày và nặng, sau khi cô vào cầu thang liền buông tay nắm cửa, cửa sắt lại bị một cánh tay khác nhận lấy, cô kinh ngạc nghiêng đầu, thấy khuôn mặt của Thẩm Tắc Mộc qua khe cửa.

“Đàn anh, anh cũng đi thang bộ ạ?” Cô hỏi.

Thẩm Tắc Mộc ừ một tiếng, bước vào rồi tiện tay đóng cửa.

Anh ta đứng trước mặt cô, hai người rất gần nhau, Hương Noãn hơi ngượng ngùng.

Cô lạng lẽ di chuyển, cúi đầu đi xuống dưới tầng.

Thẩm Tắc Mộc không nhanh không chậm đi phía sau cô, từ đầu đến cuối đều duy trì khoảng cách mười bậc thang.

Không khí rất yên tĩnh, dường như đông cứng lại. Cô chỉ nghe thấy tiếng bước chân của hai người.

Đi ra khỏi trung tâm hoạt động của xã đoàn, Hương Noãn không tự chủ được thở ra, lấy mu bàn tay sờ khuôn mặt nóng bỏng của mình.

“Đàn anh, em về kí túc xá đây.” Hương Noãn nói.

“Em đang hẹn hò với Lâm Sơ Yển à?” Thẩm Tắc Mộc đột ngột hỏi.

“Hả? Em không, không có.” Hương Noãn vội vàng phủ nhận, “Sao em lại thích anh ấy chứ? Thần kinh mới thích anh ấy.”

Thẩm Tắc Mộc liền mời cô ăn lòng nướng.

Hương Noãn cầm lòng nướng về kí túc xá, hỏi Mẫn Ly Ly: “Một người con trai mời con gái ăn lòng nướng thì có ý nghĩa gì?”

Mẫn Ly Ly nhìn cô đầy ẩn ý: “Tin tớ đi, cậu không muốn nghe đâu.”

Hương Noãn: “...” Chợt hiểu.

Bây giờ cô không có cách nào nhìn vào lòng nướng, đừng nói đến chuyện ăn nó.

Hương Noãn: “Cậu lưu manh quá đấy Ly Ly.”

Mẫn Ly Ly rất vui vẻ, ngộ và lòng nướng ngon quá đi mất.

Lúc Mẫn Ly Ly ăn lòng nướng, Hương Noãn gọi điện cho Lâm Sơ Yến.

“Sao hôm nay anh không đến họp?” Cô hỏi anh.

“Bố mẹ tôi mời tôi đi ăn.” Lâm Sơ Yến đáp.

Thực tế đâu chỉ mời anh đi ăn. Anh còn cố ý gọi rất nhiều thức ăn, cuối cùng không ăn hết mà xách về nuôi heo.

Hương Noãn hơi ngượng ngùng, cô nói nhỏ: “Lâm Sơ Yến, anh không cần nhường danh hiệu đoàn viên ưu tú cho tôi.”

Dường như Lâm Sơ Yến đang cười: “Năm ngoái tôi đạt được một cái rồi.”

“À... Vậy cảm ơn anh nhé.”

“Không cần cảm ơn, thêm WeChat lại đi.”

Cứ như vậy, cô xóa anh chưa đủ 24 giờ thì đã thêm lại. Hương Noãn nhận được ân huệ của người khác, cảm thấy hơi áy náy, không biết đền bù cho anh như thế nào, vì vậy cô bắt đầu nịnh nọt anh.

Hương Noãn hỏi Lâm Sơ Yến: *"Anh cũng thích anh Hồ?"*

[Sơ Yến]: Tôi học kỹ thuật của cậu ta, còn cô lại học cậu ta ăn nói bậy bạ.

Hương Noãn... nhin!

Cô lại có vẻ lấy lòng, nói: "*Vậy anh có muốn gia nhập hội fan của anh Hồ không, tôi thêm anh vào trong hội. Tôi là quản lý đấy.*"

[Sơ Yến]: Sao cô được làm quản lý?

[Noãn Noãn]: Tốn năm trăm ngàn.

[Sơ Yến]: Thì ra là mua được.

Ngón tay anh ấn thật nhanh, lại gõ: "*Vậy cô thêm tôi đi.*"

Hương Noãn thêm Lâm Sơ Yến vào hội fan, long trọng giới thiệu, còn nói: "*Anh đổi biệt hiệu đi.*"

Lâm Sơ Yến nhìn biệt hiệu của Hương Noãn "Lỗ tai nhỏ của anh Hồ", anh cúi đầu mỉm cười, sửa lại biệt hiệu của mình.

Hương Noãn nhìn thấy tên Lâm Sơ Yến biến thành "Anh trai Võ Tòng", đáy lòng tan vỡ, tận tình khuyên bảo: "*Đừng như vậy, mất mặt quá, y hết như đến phá quán vậy. Anh sửa lại đi.*"

[Sơ Yến]: Được rồi.

Vì vậy, biệt hiệu của Lâm Sơ Yển biến thành “Nếp nhăn mũi và má của anh Hồ”.

Chương 27: Tiên nữ nhỏ và ghi âm

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Thứ bảy, vòng hai của giải thi đấu thể thao điện tử chính thức bắt đầu.

Đàn anh Oai Oai nghe Lâm Sơ Yến nói người tài trợ mới là tập đoàn Việt Lâm, vì vậy liền làm một bức tranh chữ treo ở phòng ăn. Oai Oai vụng trộm hỏi Lâm Sơ Yến, rốt cuộc vấn đề tài trợ giải quyết như thế nào.

Kết quả Lâm Sơ Yến nói: “Anh biết chủ tịch tập đoàn Việt Lâm không? Đó là bố của em.”

Đàn anh Oai Oai giơ ngón cái: “Bàn về trình độ khoác lác, anh phải phục em đấy.”

....

Đối thủ ở vòng thi đấu thứ hai của chiến đội Thời Gian là chiến đội Tiên Nữ Nhỏ.

Lúc chọn anh hùng cấm, chiến đội Tiên Nữ Nhỏ chọn Trang Chu đầu tiên. Ưu điểm lớn nhất trong kỹ năng của Trang Chu là giải trừ khống chế, Hương Noãn thấy bọn họ cấm Trang Chu, thầm nghĩ phe địch sẽ chọn đội hình anh hùng giỏi khống chế, ví dụ như Trương Phi, Đạt Ma... (1)

(1) Bồ-đề-đạt-ma, dịch nghĩa là Đạo pháp, ~470-543. Ông được coi là người truyền bá và sáng lập ra Thiền học và Võ thuật tới Trung Quốc.

Cô còn đang lo lắng Trương Phi của mình sẽ bị phe địch giành mất, kết quả đối thủ không hổ tên là chiến đội Tiên Nữ Nhỏ, chọn một mạch năm pháp sư.

Hướng Noãn: “...”

Không phải quá liều rồi sao?

Năm pháp sư theo thứ tự là: Chân Lạc (2), Vương Chiêu Quân, Điều Thuyền, Mai Shiranui (3), Tiểu Kiều. Tất cả đều là tiên nữ nhỏ...

(2) Văn Chiêu Chân hoàng hậu, còn được gọi là Chân Mật hoặc Chân Phục, Chân Lạc, đương thời xưng là Chân phu nhân, là nguyên phối phu nhân của Ngụy Văn đế Tào Phi, vị Hoàng đế đầu tiên nhà Tào Ngụy.

(3) Mai Shiranui là nhân vật nữ xuất hiện trong cả hai series game đối kháng Fatal Fury và The King of Fighters do SNK sản xuất. Mai Shiranui là một trong những hình tượng nhân vật nữ khá nổi tiếng không chỉ trong các game đối kháng nói riêng mà trong cả thế giới giải trí ảo nói chung. Vô số các bộ truyện tranh do fan vẽ hay các bộ cosplay đều lấy đề tài cô gái xinh đẹp này.

Người thứ năm của chiến đội Thời Gian là Lâm Sơ Yển, Hướng Noãn vốn nghĩ anh sẽ theo thói quen chọn Đát Kỷ, kết quả anh lại chọn Lý Bạch.

“Đừng dùng Lý Bạch.” Bốn đồng đội đều ngăn cản.

Chơi trò chơi này cần phối hợp đội hình, bây giờ đã có những vị trí khác rồi, chỉ thiếu mỗi pháp sư.

Lâm Sơ Yến không thể làm gì khác, bất đắc dĩ đổi lại Đất Kỳ.

Lúc đầu Hương Noãn nhìn lướt qua ID của đối thủ, kết quả lại bị thu hút.

Tên của phe địch theo thứ tự là: "Trần Vũ Đình là chồng tôi", "Lộc Hàm là chồng tôi", "Vương Tuấn Khải là chồng tôi", "Nam Joo Hyuk là chồng tôi", "Lâm Sơ Yến là chồng tôi"... Đợi một chút, cái quái gì thế này?

Hương Noãn cảm thấy buồn cười, huých Lâm Sơ Yến bên cạnh: “Anh nhìn ID thứ năm kia, Lâm Sơ Yến là chồng tôi, Lâm Sơ Yến là chồng tôi, ha ha ha ha ha... Ờ.”

Cô thấy Lâm Sơ Yến đang cười.

Anh cúi đầu, mím môi cười, nụ cười tao nhã nhưng dường như không có ý tốt, mắt nhìn điện thoại di động, lông mi khẽ chớp chớp, trong mắt tràn ngập sự dịu dàng. Anh nói: “Cô lặp lại lần nữa đi.”

Giọng nói rất nhẹ, dường như đang nói cho cô nghe.

Hương Noãn lập tức đỏ mặt.

Ba người Trịnh Đông Khải ngồi đối diện bọn họ, ba bạn cùng phòng trợn mắt nhìn nhau, tất cả quyết định làm người vô hình, giống như Lan Lăng Vương tàng hình vậy, vô hình, vô hình...

Sau khi hết thời gian chờ, Hường Noãn giả vờ mất trí nhớ, điều khiển Trương Phi xông ra...

Mặc dù chiến đội Tiên Nữ Nhỏ tùy tiện bày ra đội hình không bình thường này nhưng việc lựa chọn cấm Trang Chu trước là rất khoa học. Bởi vì năm tiên nữ pháp sư đều có kỹ năng khống chế, mà Trang Chu trời sinh là khắc tinh của những kỹ năng khống chế này.

Nhưng đội hình pháp sư cũng khá yếu đuối, cho nên Hường Noãn rất có lòng tin.

Sau đó, bọn cô lại thua ván này.

Sức chiến đấu của năm tiên nữ pháp sư tập hợp lại đúng là rất đáng sợ, nhất là đoàn chiến, đầu tiên tung ra một chiêu khống chế, sau đó các pháp sư bùng nổ sát thương, không để cho người khác cơ hội để phản ứng.

Hường Noãn cực kỳ ghét Chân Lạc. Giá anh hùng Chân Lạc thật ra chỉ đáng giá gân gà, bình thường cơ hội để ra sân đánh hạng cũng không nhiều, bởi vì chạy chậm nên rất dễ bị giết. Nhưng đại chiêu của Chân Lạc tung ra rất nhanh, màu sắc cũng gần giống màu của mặt đất, khiến cho đối thủ trong lúc chiến đấu thường không chú ý đến đại chiêu đó, sau đó dễ dàng trúng chiêu, trúng chiêu lại chịu hiệu ứng làm chậm, đóng băng... Rồi bị đập chết.

Phản ứng của Hường Noãn rất nhanh, những anh hùng khác như Vương Chiêu Quân hay Tiểu Kiều đều có kỹ năng khống chế hỏa vũ nên có thể tính toán trước tránh được, nhưng kỹ năng của Chân Lạc không thể tính trước mà phải dựa vào mắt nhìn, cho nên cô trúng chiêu rất nhiều lần.

Tình huống của đồng đội cũng không khác cô, phản ứng của đám Đại Vũ chậm hơn một chút, ngay cả kỹ năng khống chế hỏa vũ cũng không tránh được.

Tóm lại, mấy người phối hợp cũng không đánh được, cứ như vậy thua ván đầu tiên.

Mở đầu ván thứ hai, chiến đội Tiên Nữ Nhỏ lại cấm Trang Chu, xem ra lại định dùng chiêu cũ.

“Làm sao đây?” Hương Noãn nhíu mày, rất phiền muộn.

Lâm Sơ Yến an ủi cô: “Đừng lo lắng, vừa rồi chưa chuẩn bị tốt.”

“Thật sao?”

“Ừ. Năm pháp sư cần rất nhiều tiền, ván này chúng ta cố gắng kiềm chế tốc độ phát triển của họ, tốc chiến tốc thắng. Giai đoạn đầu bọn họ không mạnh, chúng ta có cơ hội thắng.” Lâm Sơ Yến phân tích đơn giản một chút.

Trịnh Đông Khải hơi bất ngờ, dù sao thời gian chơi trò này của Lâm Sơ Yến quá ngắn, bây giờ hiểu biết về trò chơi lại nhiều như vậy, Trịnh Đông Khải không tránh khỏi xúc động: “Người thông minh học cái gì cũng nhanh.”

Hương Noãn nghe hiểu, nhưng cô chơi Trọ thủ chỉ có Trương Phi và Trang Chu, bây giờ Trang Chu bị cấm, chỉ còn Trương Phi xấu xí, cô cũng không có lựa chọn khác.

Dưới sự yêu cầu của Lâm Sơ Yến, Đại Vũ từ bỏ Luban No.7 mà đổi sang dùng Ngu Cơ (4). Xạ thủ Ngu Cơ này đặc biệt mạnh ở giai đoạn đầu, dễ dàng áp chế những tướng phe địch.

(4) Ngu Cơ, thường gọi Ngu mỹ nhân, là vợ của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, một vị tướng quân phiệt lẫy lừng thời Hán Sở tranh hùng. Cuộc đời của bà nổi tiếng qua việc là hồng nhan tri kỷ của Hạng Vũ.

Arthur của Mao Mao Cầu và Triệu Vân của Trịnh Đông Khải giai đoạn đầu cũng rất mạnh nên không cần đổi.

Đến lượt Lâm Sơ Yến chọn, anh không chọn Đát Kỷ, bởi vì Đát Kỷ phải kéo dài đến giai đoạn giữa và cuối mới có sát thương đầy đủ. Trịnh Đông Khải nghĩ anh sẽ chọn Gia Cát Lượng, thân là pháp sư nhưng giai đoạn đầu Gia Cát Lượng rất mạnh.

Nhưng anh lại không chọn Gia Cát Lượng, mà là... Lý Bạch.

“Này này này cậu trêu tớ à? Dùng Lý Bạch tốc chiến tốc thắng...??”

Lâm Sơ Yến khẽ cong môi: “Tin tớ.”

“Tin cái đầu cậu. Mau đổi đi.”

Lâm Sơ Yến lặng lẽ ấn khóa, cũng không đổi.

Được lắm, năm pháp sư tiên nữ, Lý Bạch ở giữa, ván này... đội hình quá thật rất tùy tiện.

Anh hùng Lý Bạch có độ cơ động và khả năng sinh tồn rất cao. Kỹ năng thứ nhất thường gọi là “Đến đây đến đây không bắt được ta đâu”, có thể tự do dịch chuyển ba lần, giương đông kích tây, đi tới đi lui không thấy bóng dáng, lực chạy trốn level max. Kỹ năng thứ hai thường gọi “Đến đây đến đây không đánh được ta đâu”, kỹ năng này khiến Lý Bạch ở trong trạng thái vô địch, bỏ qua tất cả công kích. Kỹ năng thứ ba thường gọi là “Người không đánh được ta nhưng ta lại đánh chết được người”, lúc tung kỹ năng vẫn ở trong trạng thái vô địch, không thấy bóng người đồng thời có sát thương rất lớn, khiến người khác phải sợ mất hồn mất vía.

Nhưng Lý Bạch lại rất yếu ớt, lượng máu phòng ngự mỏng, một khi đã bị bắt thì chỉ có đường chết. Hơn nữa Lý Bạch còn có một điểm yếu chí mạng, đó là đại chiêu của Lý Bạch phải qua bốn lần đánh thường mới được kích hoạt. Vương Giả Vinh Diệu vốn là một trò chơi có tiết tấu rất nhanh mà Lý Bạch cũng không có đủ thời gian an toàn để tích góp bốn điểm đánh thường. Không có đại chiêu, Lý Bạch chẳng khác nào cá nằm trên thớt.

Cho nên chơi Lý Bạch có mức độ thử thách rất lớn về thao tác, thao tác không tốt thì chỉ có thể làm thức ăn cho quân địch.

Thao tác của Lâm Sơ Yến tốt hay không tốt, Hương Noãn cũng không nói được, nhưng quả thật tốc độ tay của anh rất nhanh.

Đánh thắng được thì đánh, không thì lại bật vô địch, sau đó bỏ chạy trong nháy mắt, nhưng mà bạn đừng cho là tôi đã bỏ chạy, xin lỗi tôi lại quay trở lại đánh bạn đây... Vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, khiến người ngoài cũng không ngờ.

Trừ điểm này, Lâm Sơ Yến phối hợp với Triệu Vân của Trịnh Đông Khải, dựa vào tính cơ động sẵn có của anh hùng đã tạo nên khắc chế đối

với tướng địch. Đối phương thiếu tài nguyên rừng, năm người phải cùng nhau ăn tài nguyên lính trên ba đường, áp lực về kinh tế rất lớn.

Mấy người Lâm Sơ Yến còn vượt trụ đánh người, không ngừng gây rối, làm các tiên nữ nhỏ ngay cả đánh lính cũng không yên, không ăn được nhiều lính quèn thì rất lãng phí. Đây cũng là tổn thất kinh tế không nhỏ.

Từ số liệu chiến tích, Lý Bạch cũng không giết nhiều người nhưng lại có ảnh hưởng rất lớn đến tình hình chiến đấu, ảnh hưởng này không thể biểu thị qua số liệu chiến tích.

Tóm lại một câu, Lâm Sơ Yến đã biến một kiếm khách phong lưu phóng khoáng thành một kẻ chuyên gây rối chiến trường.

Đây cũng có thể coi là một kiểu nhân tài....

Ván này thắng rất thuận lợi. Dù sao thì năm người chiến đội Tiên Nữ Nhỏ cũng bị thiệt hại khá nhiều.

Ván đấu thứ ba, các tiên nữ nhỏ cũng từ bỏ, các cô nàng mở kênh cộng đồng để nói chuyện phiếm.

[Lâm Sơ Yến là chồng tôi]: Lý Bạch đối diện cũng là fan của Lâm Sơ Yến sao?

[Sơ Yến]: Không.

[Lâm Sơ Yến là chồng tôi]: Đừng xấu hổ. Tôi thấy cậu thao tác không tồi, có hứng thú gia nhập chiến đội Tiên Nữ Nhỏ của bọn tôi không?

[Sơ Yến]: Không.

[Noãn Noãn]: Tôi có thể không? Tôi cũng là tiên nữ nhỏ này... ^_^

[Lâm Sơ Yến là chồng tôi]: Đồ con trai xấu xí... cú!

[Noãn Noãn]: QAQ

Sau khi vòng thi đấu thứ hai kết thúc, Hương Noãn cảm thấy hơi mệt, cô đứng lên đuổi người.

Đúng lúc Thâm Tắc Mộc đi qua, thấy cô thì lập tức nói: “Tối mai xã đoàn tổ chức liên hoan, em đến được không?”

“Vậy sao... Em đến.” Hương Noãn trả lời, lại cảm thấy hơi kỳ lạ: “Sao xã trưởng Oai Oai lại không thông báo nhỉ?”

“Sao vậy? Em không muốn nhìn thấy anh?”

“Không không không.” Hương Noãn vội vàng lắc đầu, “Không phải em không muốn nhìn thấy anh.”

Thâm Tắc Mộc mỉm cười.

Lúc này, một bàn tay đẹp đẽ cũng giơ lên: “Đàn anh, em cũng đi.”

Là Lâm Sơ Yến.

Thâm Tắc Mộc gật đầu, xoay người đi.

Buổi trưa, những bạn nhỏ chiến đội Thời Gian ăn cơm ở phòng ăn, sau đó mấy người Lâm Sơ Yến quay về cơ sở chính.

Lúc Lâm Sơ Yến về cơ sở chính thì đã gửi cho Hương Noãn một tin nhắn thoại.

Hương Noãn mở tin nhắn ra, cảm thấy không ổn cho lắm.

Bởi vì... nội dung tin nhắn đó là: “Lâm Sơ Yến là chồng tôi, Lâm Sơ Yến là chồng tôi ha ha ha ha...”

“Ồ thần kinh.” Hương Noãn gọi điện thoại mắng anh: “Sao anh lại ghi âm, mau xóa đi.”

“Tôi ghi âm vì muốn ghi chép tư liệu chiến đấu, tổng kết chưa đủ.”

“Đừng nói lung tung, rõ ràng trong trò chơi có quay video, anh ghi âm để làm gì?!”

“Nhưng ghi âm có thể ghi lại ý tưởng lúc đó của chúng ta.”

“Tôi mặc kệ. Anh xóa nhanh lên.”

Lâm Sơ Yến khẽ cười, nụ cười khiến người ta ngứa tay muốn đánh chết anh. Anh nói: “Sau này cô phải nghe lời tôi, nếu không, tôi sẽ cài nó thành chuông điện thoại.”

“Ồ điên. Chúng ta tuyệt giao.”

“Được. Vậy tôi đổi luôn bây giờ.”

“Này này anh chờ chút....” Hương Noãn nói nhỏ, “Vậy thì trước tiên không tuyệt giao nữa.”

Lâm Sơ Yến cười: “Đã biết nghe lời rồi sao?”

Cô buồn bực “Ừ” một tiếng.

“Qua loa lấy lệ quá...” Lâm Sơ Yến không vừa lòng, anh hỏi lại: “Đã biết nghe lời rồi sao?”

“Biết nghe lời rồi.”

“Vậy đi, sau này chơi game không cho phép cô nói bậy nói bạ, biết chưa?”

“Biết rồi.”

Giọng cô buồn bã ra vẻ rất đáng thương, Lâm Sơ Yến có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của cô lúc này, nhất định đang phồng mồm chu môi, giống hệt như con cá nhỏ đang thối bong bóng.

Dường như cá nhỏ không cam lòng chịu ức hiếp, cô lên tiếng: “Lâm Sơ Yến, anh chờ đấy.”

Lâm Sơ Yến mấp máy môi, anh đảo mắt, khẽ nở nụ cười dịu dàng: “Được, tôi chờ.”

Chương 28: Cổ vũ và đôi câu nam nữ

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn cũng không phải là người giỏi chinh người khác, không giống như Lâm Sơ Yến phức tạp, giống như dòng suối chảy cuồn cuộn không ngừng, không thể kiểm soát nổi.

Dường như từ sau khi quen biết Lâm Sơ Yến, mỗi ngày cô đều phải cảm thán một lần: Sao lại có người đê tiện như vậy...

Hơn nữa, bây giờ cô cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu không Lâm Sơ Yến sẽ đổi nhạc chuông.

Ví dụ như buổi thi đấu hôm chủ nhật, cô từ chối đến cổ vũ cho anh, kết quả Lâm Sơ Yến gọi một cú điện thoại cho cô, cô lại ngoan ngoãn xuống tầng.

“Lâm Sơ Yến, tôi ghét anh.”

“Đừng ghét tôi.”

Hai người mà gặp mặt sẽ có những cuộc đối thoại không dinh dưỡng như vậy, hai bên đều không muốn thỏa hiệp.

Đến buổi trưa Lâm Sơ Yến thi đấu mạt chược, buổi chiều thi “Bạc thầy nhíp điệu”. Đánh mạt chược trong mắt Hường Noãn chính là xem ai may mắn hơn, kết quả rơi vào trong tay Lâm Sơ Yến lại là xem ai có IQ cao hơn.

Bởi vì Hường Noãn có một bạn tốt cùng phòng thường xuyên dạo mấy diễn đàn bát quái, cho nên được phổ cập kiến thức về tình hình của Lâm Sơ Yến. Anh cũng chính là nhân vật nổi tiếng trong hệ của cô, tuy bị bệnh thần kinh. Người khác nổi tiếng vì trâu bò, anh lại nổi tiếng hết như minh tinh giới giải trí vậy, có rất nhiều đề tài bàn tán. Đẹp trai, thiên tài, lười, không thích học, trốn học, độc mồm, thích than nghèo với bạn nữ khác, không phong độ, có phong độ, tính tình tốt, tính tình không tốt... Rất nhiều điều mâu thuẫn đều tập trung trên người anh, khiến anh chẳng khác gì người mắc bệnh nặng.

Nếu như chỉ là tin đồn, Hường Noãn cũng sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng sau khi thấy người thật, cô lại cảm giác miêu tả của những người khác rất đúng. Lâm Sơ Yến chính là người như vậy, lúc mà anh ấm áp thì có thể sưởi ấm người khác đến tận đáy lòng, nhưng lúc khó chịu thì có thể khiến người ta hận không thể nhét anh vào túi rồi ném vào bệnh viện tâm thần cả đời.

Sự mâu thuẫn lại tồn tại như vậy.

Sống chung với Lâm Sơ Yến, bạn phải chuẩn bị thật tốt. Lúc anh ấy muốn nhào nặn thì sẽ nhào nặn, lúc anh ấy muốn làm thật thì sẽ làm thật.

Hường Noãn gửi tin nhắn than phiền với Đại Vũ: “*Các anh đều phải nhin anh ấy sao?*”

Khi Đại Vũ thấy tin nhắn này thì trong lòng cũng rất bình tĩnh thêm Hương Noãn vào một nhóm nhỏ.

Ban đầu nhóm chỉ có ba người, thêm Hương Noãn là bốn người.

Nhóm tên là: Nô lệ của Lâm Sơ Yến.

Hương Noãn: ...

Cô cảm thấy tiết tháo của mình còn cứu chữa được, chưa đến mức nhận thua như vậy. Vì thế lặng lẽ rời khỏi nhóm.

Sau đó cô liếc mắt nhìn Lâm Sơ Yến bên cạnh, anh đã mở ván nữa, nhìn chăm chú vào màn hình máy tính.

Hương Noãn lặng lẽ giơ tay, sờ di động trên mặt bàn của anh. Mật mã mở máy của Lâm Sơ Yến cô mới nhìn trộm, đã nhớ. Chỉ cần lấy được điện thoại di động có thể thần không biết quỷ không hay xóa đoạn ghi âm.

Lúc đầu ngón tay cô sắp chạm vào điện thoại di động, Lâm Sơ Yến lên tiếng: “Đừng động đây.”

Hương Noãn buồn bực trợn mắt nhìn anh.

Mắt anh vẫn chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại đánh mặt chược.

Nhưng miệng lại cong lên để lộ tâm trạng lúc này đang rất đặc ý.

Hương Noãn cười mỉa: “Anh đừng quá đáng như vậy. Lâm Sơ Yến, sớm muộn cũng có ngày tôi biến anh thành nô lệ của tôi.”

“Hương Noãn... khẩu vị của cô quá nặng.”

Hương Noãn khó hiểu, cái gì mà khẩu vị nặng? Cô rất tò mò nhưng lại không muốn hạ mình đi hỏi, tuyệt đối không cho người này cơ hội lừa gạt.

Vì vậy, cô lên mạng tìm một số từ ngữ liên quan, kết quả xuất hiện một đồng tin tức liên quan đến SM. (1)

(1) S (Sadism): Bạo dâm – thích gây đau đớn cho người tình. M (Masochism): Thống dâm – thích nhận đau đớn từ người tình. SM là một chủ đề nhạy cảm. Một số người tỏ ra e dè, sợ hãi khi nhắc đến nó.

“Lâm Sơ Yến, đồ biến thái!” Hương Noãn tức muốn chết, giơ túi lên ra vẻ đánh anh.

Lâm Sơ Yến cười hì hì rồi lách người tránh cô, vẫn không quên đánh mặt chực.

“Đừng giận, nếu tôi đạt giải nhất, tôi sẽ cho cô tiền thưởng.”

“Thật sao?”

“Thật mà. Tiền thưởng của Bạc thầy nhíp điệu cũng cho cô.”

“Sao anh biết mình sẽ thắng được Bạc thầy nhíp điệu?”

“À... Dù sao cũng là tốc độ tay của người độc thân hai mươi năm mà.”

Hương Noãn: =.=

Cô lặng lẽ mò lên diễn đàn của trường, like một bài đăng “Lâm Sơ Yển chết đi.”

...

Đại khái Lâm Sơ Yển cũng nhận ra mình có phần hơi quá đáng. Buổi chiều, anh đặt mua một cái bánh ngọt, trà sữa, còn có hoa quả cho Hương Noãn, sau đó gọi thêm cho mình một cốc trà chanh. Lúc anh thi đấu, Hương Noãn ngồi bên cạnh ăn bánh ngọt.

Thi đấu “Bậc thầy nhịp điệu” vốn được tổ chức trong một phòng họp lớn, xã đoàn thể thao điện tử cũng khá gần phòng họp lớn đó, cho nên Lâm Sơ Yển ỷ vào thân phận thành viên của xã đoàn, trốn đến phòng làm việc của xã đoàn.

Cuối cùng Hương Noãn cũng có chút lòng tốt, sợ quấy rầy đến anh nên động tác ăn bánh ngọt cũng nhẹ nhàng hơn, gần như không phát ra tiếng động.

Lâm Sơ Yển thì ngược lại, khi chơi anh thả lỏng. Ngón tay bấm trên màn hình điện thoại vừa nhanh vừa chính xác, còn có thời gian rảnh uống trà chanh.

Hương Noãn ăn bánh ngọt, thấy anh nghiêng đầu lần nữa, mắt vẫn không rời màn hình, lặng lẽ lấy cốc trà chanh ra.

Lâm Sơ Yến khẽ cười: “Đừng lộn xộn.”

Hương Noãn sợ nhất là lúc anh nói chuyện nhẹ nhàng, giọng nói êm tai đến mức phạm quy, giống như bất kì chuyện xấu nào của anh cũng có thể được tha thứ.

Lúc này, Hương Noãn đẩy cốc trà chanh về chỗ cũ, đưa ống hút thẳng miệng anh.

Lâm Sơ Yến uống một ngụm trà chanh, lại được voi đòi tiên: “Bánh ngọt.” Vừa nói vừa há miệng chờ cô dứt.

“Tránh ra. Đây là của tôi.”

“Cô có tiền đồ thật đấy.”

Hương Noãn bịt tai không nghe, vừa ăn bánh ngọt vừa nhìn anh chơi game, rất vui vẻ. Xem Lâm Sơ Yến chơi trò chơi cũng là một loại thưởng thức, chủ yếu vì móng vuốt đẹp. Cô chưa từng chơi “Bạc thầy nhíp điệu”, nhìn cũng không hiểu lắm, nhưng thấy ngón tay anh ấn qua ấn lại trên màn hình điện thoại rất có tiết tấu... cô ngắm cả ngày cũng được.

Sau khi thuận lợi lên cấp, bình thường thì Lâm Sơ Yến sẽ quay trở về cơ sở chính, nhưng tối nay có liên hoan xã đoàn, cho nên tạm thời anh không về, chờ liên hoan buổi tối.

Hai người dứt khoát mở đèn trong phòng làm việc. Hương Noãn dùng Tiểu Kiều, Lâm Sơ Yến dùng Lý Bạch. Pháp sư thông thường đều đi một mình ở đường giữa, yên ổn ăn lính đường giữa. Lý Bạch của Lâm Sơ Yến thì dạo chơi ở trong rừng, đánh quái kiếm tiền. Hai bên của đường giữa đều

là rừng, anh hùng đánh quái rất gần đường giữa, khá thuận lợi để tiếp viện hoặc phối hợp đánh nhau, thường gọi là “Phối hợp đường giữa”.

Hương Noãn chơi Tiểu Kiều cũng không được thuận tay cho lắm, nhưng Lý Bạch của Lâm Sơ Yến lại rất có tinh thần, cộng thêm thực lực của đối thủ cũng ở mức bình thường, hai người phối hợp làm cho đối phương hơi bực bội.

Pháp sư đối phương bắt đầu dùng võ mồm, mắng bọn họ là “đôi cầu nam nữ”.

Lâm Sơ Yến cười ra tiếng.

Hương Noãn dùng ánh mắt như nhìn tên ngốc để nhìn anh: “Anh ngốc à... Bị mắng mà vẫn còn cười được?” Vừa nói vừa không nhìn anh nữa, thuần thực đấu võ mồm với đối phương.

[Noãn Noãn]: Gọi bố nào.

[Sơ Yến]: Gọi mẹ đi.

Hương Noãn: “...”

Lý Bạch đẹp trai đệ nhất thung lũng Vương Giả, lúc đấu võ mồm lại bắt người ta gọi mẹ? Là mất nhân tính hay vô đạo đức?

Hương Noãn híp mắt nhìn Lâm Sơ Yến: “Đừng nói là anh có ý với tôi đấy nhé?”

Lông mày Lâm Sơ Yến không động đậy, sự chú ý đều đặt ở trò chơi, anh lên tiếng: “Cô nghĩ hay quá nhỉ.”

Chương 29: Lực chiến và liên hoan

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn cũng cảm thấy mình nghĩ hơi nhiều. Cô cho rằng người bình thường và người bị thần kinh không thể nào vừa mắt nhau, đây gọi là phân biệt chủng tộc.

Cô chợt cảm thấy xấu hổ vì đã tự mình đa tình nên vội giải thích: “Bình thường tôi có rất nhiều người theo đuổi vì vậy tôi không phân biệt được thật giả.”

“Người theo đuổi tôi cũng rất nhiều.” Lâm Sơ Yến không cam lòng yếu thế.

Hương Noãn trầm nghĩ, bởi vì mắt người ta mù thôi. ㄟ (͡, ͡) ㄟ

Ván trò chơi kết thúc, lúc bọn họ định chơi thêm ván nữa liền nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài và âm thanh trò chuyện.

“Tớ không mang chìa khóa phòng này, cậu mang không?”

“Không.”

Thính lực của Hương Noãn rất tốt, nghe một lúc đã nhận ra người đến là Thăm Tắc Mộc và Diêu Gia Mộc.

Cô bĩu môi.

Thăm Tắc Mộc nói: “Chắc Hương Noãn còn ở bên trong.” Vừa nói vừa gõ cửa.

Hương Noãn vừa đứng lên lại nghe thấy Diêu Gia Mộc nói: “Chắc không đâu. Em ấy ở cạnh Lâm Sơ Yến, mà Lâm Sơ Yến chắc đã đi rồi.” Vừa nói chuyện, vừa gõ cửa: “Có ai không?”

Hương Noãn đứng ở cửa, tay đã đặt lên tay nắm cửa, lại nghe thấy Diêu Gia Mộc nói:

“Không có ai.”

“Lát nữa Oai Oai mới đến.” Thăm Tắc Mộc nói.

“Trận thi đấu của Hương Noãn hôm qua thế nào?” Đột nhiên Diêu Gia Mộc hỏi.

Trong lòng Hương Noãn chợt cảm thấy ngứa ngáy, cũng muốn nghe đánh giá của Thăm Tắc Mộc về cô. Vì vậy tay đặt ở trên tay nắm cửa không nhúc nhích.

“Tạm được.” Thăm Tắc Mộc luôn trả lời như vậy, lời ít ý nhiều.

Diêu Gia Mộc nói: “Hôm qua cậu xem em ấy thi đấu?”

Hương Noãn nghe đến đây thì lập tức chú ý.

“Không.” Thẩm Tắc Mộc đáp, “Tớ nghe Oai Oai nói.”

Diêu Gia Mộc: “Tớ thấy Hương Noãn thăng hạng rất nhanh.”

“Ừ.”

“Nghe nói những người bạn cùng phòng của Lâm Sơ Yến đều mang em ấy, lần này Lâm Sơ Yến còn chi hơn mười ngàn mua Minh văn.”

Hương Noãn nghe đến đây liền cảm thấy không thoải mái. Cái gì mà bốn người mang cô? Rõ ràng là mọi người cùng nhau cố gắng, cùng nhau tiến bộ, nghe từ miệng Diêu Gia Mộc lại giống như Lâm Sơ Yến đang bao nuôi bình hoa...

Sau đó Thẩm Tắc Mộc không nói gì, không biết thái độ như thế nào.

Hương Noãn mở cửa ra.

Diêu Gia Mộc thấy Hương Noãn ở bên trong, biết cô đã nghe thấy mọi chuyện. Trên mặt Diêu Gia Mộc thoáng hiện vẻ lúng túng nhưng lại nhanh chóng khôi phục, khẽ cười với Hương Noãn: “Hương Noãn, em ở đây sao? Chị cứ nghĩ em đi đâu, chờ lâu rồi không có ai mở cửa.” Câu nói sau lại tỏ ý oán trách.

Hương Noãn nói: “Đàn chị, em chính là đệ nhất của khu Diên Trì thành phố Nam Sơn.” Nói đến đây, sống lưng của Hương Noãn không tự chủ thẳng tắp, mặt đầy tự hào.

Vương Giả Vinh Diệu có một hệ thống chiến khu, có thể căn cứ vào xếp hạng sức chiến đấu của từng anh hùng. Bởi vì Hường Noãn luôn sử dụng anh hùng Trương Phi cho nên tích lũy chiến lực rất nhanh, cộng thêm Trương Phi không phải là anh hùng phụ trợ được sử dụng chính trong đấu hạng nên cũng không có nhiều người sử dụng. Vì vậy cô may mắn trở thành đệ nhất khu Diên Trì.

Tâm trạng Hường Noãn bây giờ y hệt như đứa con đàn nhà mình thi đỗ đại học, mặc dù bị chê là ngốc nghếch nhưng tóm lại vẫn rất tự hào.

Vốn Thẩm Tắc Mộc đang cúi đầu nhìn điện thoại, nghe được Hường Noãn nói như vậy, anh ta cảm thấy khá thú vị nên nhìn cô nói: “Rất lợi hại.”

“Đương nhiên rồi, em có thể làm chứng.” Lâm Sơ Yến luôn ngồi bên cạnh bàn cũng ngửa người ra, hai người Thẩm Tắc Mộc thấy sau lưng Hường Noãn, Lâm Sơ Yến ló đầu ra nói:

“Đàn chị, em mua Minh văn là vì em có tiền. Không liên quan gì đến suy nghĩ của chị, nhưng không nên nói nhiều quá, bị người khác nghe thấy sẽ lúng túng đấy.”

Tuy Lâm Sơ Yến nói ít nhưng lời nói lại có tính công kích. Hường Noãn cảm thấy bất ngờ, quay đầu nhìn anh một chút, thấy anh lưỡi biếng dựa vào ghế, vẻ mặt cực kỳ không đứng đắn.

Từ vẻ giống cười mà không phải cười trên mặt anh, Hường Noãn có thể cảm nhận được anh đang tức giận.

Đây là lần thứ hai Diêu Gia Mộc bị Lâm Sơ Yển đả kích. Trong lòng cô ta cũng không vui vẻ gì nhưng ngoài mặt vẫn phải ra vẻ hiền hòa, cười nói: “Xin lỗi, chị không có hàm ý nào khác.”

Lâm Sơ Yển lạnh nhạt “Ồ” một tiếng, bộ dạng có vẻ thèm đòn.

Thẩm Tắc Mộc đi đến phá tan không khí lúng túng, vỗ nhẹ vào bả vai Hường Noãn: “Còn phải tiếp tục cố gắng.”

Hường Noãn chùng vai xuống, ngay sau đó cô cảm thấy hơi xấu hổ, hỏi Thẩm Tắc Mộc: “Thứ hạng chiến lực của anh là bao nhiêu vậy?”

“Anh là đệ nhất Hàn Tín.” (1)

(1) Hàn Tín, còn gọi là Hoài Âm hầu, là một danh tướng bách chiến bách thắng, thiên hạ vô địch, được Hán Cao Tổ Lưu Bang ca ngợi là "Năm trong tay trăm vạn quân đã đánh là thắng, tiến công là nhất định lấy thì ta không bằng Hoài Âm Hầu."

Mắt và miệng Hường Noãn cũng biến thành hình tròn, si mê nhìn anh ta: “Wow...”

Thẩm Tắc Mộc bị vẻ mặt của cô chọc cười.

Bình thường anh ta vẫn luôn xụ mặt y như ông cụ nhỏ bí hiểm, lúc này lại nở nụ cười như băng tuyết tan ra, rất đẹp.

Sau đó anh ta đi vào phòng làm việc lấy đồ, Hường Noãn như một cái đuôi nhỏ đi bên cạnh anh ta, há hốc mồm xoa tay, hai mắt lấp lánh, không biết cô muốn làm gì.

Thẩm Tắc Mộc lấy một tập tài liệu trong ngăn kéo, quay đầu lại thấy cô đứng sau lưng, nhíu mày hỏi: “Em muốn báo sư sao?”

“Em, em có thể không?”

“Đương...”

“Hương Noãn.” Lâm Sơ Yến luôn im lặng quan sát bọn họ đột nhiên lên tiếng gọi cô.

Hương Noãn nghiêng đầu nhìn anh: “Gọi tôi làm gì?”

Lâm Sơ Yến híp mắt cười nhìn cô: “Cô nói xem, tôi đổi chuông điện thoại nào sẽ tốt hơn?” Vừa nói anh vừa cầm điện thoại ấn mấy cái: “Đến đây, giúp tôi một chút.”

Hương Noãn chùng vai xuống, buồn bã đi đến bên cạnh anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh có bệnh à?”

Lâm Sơ Yến nghiêng đầu nói bên tai cô: “Đúng vậy, cô chữa cho tôi được không?”

Hai người cách nhau quá gần, hơi nóng của anh phun vào lỗ tai cô. Hương Noãn không tự nhiên cho lắm, cô xoa bóp lỗ tai, giận dữ nói: “Sớm muộn cũng có ngày tôi sẽ đánh chết anh.”

Thẩm Tắc Mộc quay đầu nhìn hai người bọn họ, thấy hai người chụm đầu ghé tai, một người giống như cười mà không phải cười, còn một người

thì giận dữ. Anh ta cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, hỏi bọn họ: “Liên hoan ở quán lẩu, đi chung không?”

“Có, có ạ.”

Liên hoan buổi tối đã được quyết định ở quán lẩu. Mặc dù Diêu Gia Mộc không phải thành viên của xã đoàn Thể thao điện tử, nhưng bởi vì quen biết với Thẩm Tắc Mộc và Oai Oai nên lúc nào xã đoàn Thể thao điện tử có việc thì cô ta cũng thường xuyên đến chơi, cho nên rất nhiều người cũng hiểu hàm ý của cô ta.

Bởi vì bốn người cùng nhau đến quán lẩu nên được xếp ngồi cùng một chỗ. Bên trái Hường Noãn là Lâm Sơ Yến, bên phải là Thẩm Tắc Mộc. Hường Noãn vẫn còn đang nghĩ đến thứ hạng chiến lược "đệ nhất Hàn Tín" của Thẩm Tắc Mộc nên luôn tìm cơ hội để nói về chuyện đó, cũng vì thế mà chủ đề câu chuyện chỉ xoay quanh thứ hạng chiến lược.

Thẩm Tắc Mộc không ngờ Hường Noãn lại là một cô gái nghiện game.

Rất nhiều cô gái chơi game này không phải vì trò chơi, nhưng cô lại... Ừm, khá đơn thuần.

Sự khó hiểu này lại khiến anh ta có thêm ấn tượng tốt về cô. Anh ta nói: “Đệ nhất tình còn không là gì, anh còn quen một người chơi Lý Bạch đệ nhất cả nước, là em họ của anh.”

“Wow.” Hường Noãn lại có biểu cảm như vậy, hai mắt trừng lớn, miệng mở to, vẻ mặt còn có phần khoa trương hơn. Nhưng sắc mặt cô lại thay đổi rất nhanh: “Không phải, anh Hồ của em mới là Lý Bạch đệ nhất cả nước.”

“Anh Hồ nào cơ?”

“Chủ của Đậu Hà Lan TV, anh Hồ.”

“Đúng rồi, chắc không nhầm đâu, em họ của anh tên là Trần Ứng Hồ.”

CÁI GÌ???

Lần đầu tiên Hương Noãn cảm giác thế giới này lại nhỏ bé như vậy, thần tượng của mình và nam thần của mình lại có quan hệ thân thích. Rốt cuộc gen nhà Thẩm Tắc Mộc là loại gì mà đặc biệt sản xuất ra nhiều thần tượng và nam thần như vậy?

Ánh mắt nóng bỏng của Hương Noãn khiến cho Thẩm Tắc Mộc hơi bất ngờ. Em họ của anh ta rất vô học, suốt ngày chỉ biết chơi game, vì chơi game mà suýt nữa cắt đứt quan hệ với gia đình. Mà em họ còn chưa học xong cấp 3, bây giờ lại chạy đi làm chủ một trang web video. Đứa trẻ phản nghịch như vậy mà lại có cô bé say mê cuồng nhiệt thế này sao?

Anh ta không thể tin nổi...

Hương Noãn xoa xoa tay, vẻ mặt nịnh nọt lấy lòng, hỏi: “Đàn anh, anh có hình của anh Hồ không? Từ lúc anh Hồ truyền hình trực tiếp đến bây giờ cũng chưa bao giờ lộ mặt.”

“Có.” Thẩm Tắc Mộc tìm trong điện thoại di động một lúc thì thấy được tấm hình lúc gia đình họ hàng liên hoan dịp Tết, anh ta phóng to, chỉ vào một thanh niên tóc vàng ở giữa: “Chính là cậu ấy.”

Da của thanh niên tóc vàng hơi đen, mặc bộ đồ nhung màu xanh quân đội, tương đối gầy, càng làm cho áo nhung bên ngoài có vẻ lớn, nét mặt vẫn còn rất trẻ, nhìn dáng dấp thì tuổi tác có lẽ còn nhỏ. Hường Noãn cầm điện thoại di động của Thẩm Tắc Mộc nhìn kỹ, cười hì hì nói: “Ha ha đáng yêu quá ha ha...”

Trán Thẩm Tắc Mộc lập tức nổi ba vạch đen. Dùng hai chữ “đáng yêu” miêu tả về em họ của anh ta sao? Nổi da gà mà...

Quả nhiên, người hâm mộ đều nhìn thần tượng của mình qua một lớp kính, không thể tin, không thể tin.

Hường Noãn vẫn không trả điện thoại cho Thẩm Tắc Mộc, lại hỏi: “Anh thân với anh Hồ lắm ạ?”

“Tạm được, cậu ấy thường xuyên đến nhà anh chơi. Vì chơi game nó cũng hay ầm ỹ.”

“Còn gì nữa không ạ, anh Hồ nói có người mời anh ấy đi làm, thật sao?”

“Thật.”

“Sau đó thế nào ạ?”

“Cậu ta đi mấy ngày, sau đó vì chơi game quá nhiều làm ảnh hưởng đến đồng đội nên bị khuyên nghỉ việc.”

“Ha ha ha ha... anh Hồ đáng yêu quá!”

Lại nữa... Rõ ràng là một thằng nhóc nghiện game, giờ còn thêm bệnh nói nhiều, đáng yêu ở chỗ nào chứ? Hiểu biết của hai chúng ta về “đáng yêu” có phải có gì đó sai không?

Thẩm Tắc Mộc không biết làm sao đành lắc đầu, tầm mắt vượt qua người Hương Noãn, lúc lơ đãng lại chạm phải ánh mắt của Lâm Sơ Yến, phát hiện Lâm Sơ Yến cũng đang lắc đầu.

Thật hiếm có lúc anh ta lại có điểm giống với Lâm Sơ Yến.

...

Oai Oai rất biết làm nóng bầu không khí, ăn xong mọi người lại cùng nhau chơi game. Lại là trò chơi theo motip cũ, Đại mạo hiểm hay nói lời thật lòng.

Hương Noãn lấy một đĩa tôm, vừa ngồi nhìn người khác chơi đùa âm ỉ vừa bóc tôm. Cô còn muốn ăn tôm vừa bóc, kết quả, Lâm Sơ Yến nhân lúc cô không chú ý đã chậm rãi ăn hết tôm của cô.

“Lâm Sơ Yến.” Hương Noãn nghiêng răng, “Tôi đánh chết anh bây giờ.”

“Đừng đánh tôi.” Lâm Sơ Yến cười nói: “Tôi vẫn để phần cho cô mà.”

Lâm Sơ Yến bắt đầu bóc tôm cho cô.

Lần này, Thẩm Tắc Mộc rất xui xẻo bị chọn trúng.

Người chọn trúng anh cũng không có ý tốt gì: “Đàn anh, anh có còn là xử nam không? Phải nói thật nhé.”

Thẩm Tắc Mộc nói: “Tôi chọn Đại mạo hiểm.”

“À, vậy anh hãy chọn một bạn nữ ở đây hôn tay một cái đi. Nhưng mà trước khi hôn cũng phải hỏi ý kiến trước nhé, nếu bạn nữ ấy không đồng ý, anh phải tiếp tục chọn cho đến khi có người đồng ý.”

Mọi người lại ồn ào.

Hương Noãn cũng cảm thấy lần mạo hiểm này thật kích thích.

Thẩm Tắc Mộc: “Theo nguyên tắc ngồi gần đi.”

Một câu nói lại khiến cho mặt của Hương Noãn và Diêu Gia Mộc đều đỏ, vì bọn họ đều đang ngồi hai bên của Thẩm Tắc Mộc.

Anh ta nhìn Diêu Gia Mộc một lúc, lại nhìn sang Hương Noãn, thăm quan sát vẻ mặt của hai người.

Hương Noãn khẩn trương muốn chết, cúi đầu không dám nhìn anh ta.

“Hương Noãn.” Đột nhiên Thẩm Tắc Mộc gọi cô, “Giúp anh được chứ?”

Hương Noãn đỏ mặt gật đầu: “Vâng.”

Nam thần muốn hôn tay của cô! Bốn bỏ năm lên sẽ thành hôn môi. Tim của cô muốn nhảy ra ngoài mất!

Thẩm Tắc Mộc nắm tay cô. So với tay của anh ta, tay cô rất nhỏ, mềm mại như không xương, nhắn nhụi bóng loáng. Anh ta cầm bàn tay nhỏ của cô, cũng cảm thấy mặt nóng lên.

Anh ta cúi đầu xuống, chậm rãi tiến lại gần.

Đúng lúc môi anh ta sắp chạm vào mu bàn tay cô, lại có một bàn tay chen vào giữa tay anh ta và cô.

Thẩm Tắc Mộc không kịp dừng lại, bất ngờ hôn bàn tay này.

Anh ta ngẩng đầu lên thì thấy Lâm Sơ Yến đang cười.

Cánh tay Lâm Sơ Yến vòng qua vai Hương Noãn, lòng bàn tay nắm lấy mu bàn tay Hương Noãn.

“Đàn anh, em thăm mến anh rất lâu rồi.” Lâm Sơ Yến mặt không đỏ tim không đập nói linh tinh.

Thẩm Tắc Mộc suýt nữa đã nôn.

Nhưng quần chúng hóng hớt lại rất hưng phấn, vỗ tay khen ngợi rầm rầm, cực kỳ náo nhiệt.

Hai tay Lâm Sơ Yến và Hương Noãn đều cùng buông xuống. Sau đó anh rất có phong độ rút tay lại.

Hương Noãn không thể nào chấp nhận được phúc lợi của cô lại bị Lâm Sơ Yến lấy mất. Cô ngờ ngác rồi đấm anh một cái, cắn răng nói: “LÂM SƠ YẾN!!!”

Lâm Sơ Yến khẽ cười bên tai cô: “Không cần cảm ơn...”

Cảm ơn cái đầu anh... / (T o T) / ~

Chương 30: Đi qua đi lại

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn nắm chặt đũa, dùng lực rất lớn, Lâm Sơ Yển còn thấy rõ cả khớp xương của cô. Tay Hương Noãn không giống với tay của những người khác, vóc người cũng đầy đặn nhưng ngón tay trời sinh bụ bẫm, có thịt. Mu bàn tay nhẵn nhụi, trơn bóng. Lâm Sơ Yển sờ sờ mu bàn tay cô, dường như muốn sờ để lưu giữ cảm xúc.

Hương Noãn không chú ý đến hành động nhỏ này của anh, ánh mắt hung dữ, cô nghiêng răng oán giận nói: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tôi vì cô mà.” Lâm Sơ Yển vừa nói vừa uống bia, dáng vẻ như ông cụ non, anh nói nhỏ: “Cô gửi tay mình đi.”

Hương Noãn nắm tay đưa lên gần mũi người.

Lâm Sơ Yển: “Có mùi gì?”

Hả? Mùi có vẻ kì lạ...

Vừa nãy cô ngồi bóc tôm, tôm được vớt từ trong nồi lẩu, mặc dù đã lau tay nhưng mùi thức ăn vẫn rất nồng.

Lâm Sơ Yến thấy cô không nói gì lại hỏi: “Có phải giống như cái móng heo có vị hải sản không?” Vừa nói anh vừa nhỏ giọng tiến đến gần tai cô, khẽ cười: “Cô nói xem, nếu như hôn phải bàn tay có mùi như vậy, cảm giác sẽ như thế nào? Có phải sẽ đói hơn không...?”

“Anh im miệng...”

“Lòng tốt không được báo đáp mà.” Lâm Sơ Yến oán giận nói.

“Được rồi, tôi trách nhầm anh.” Hường Noãn lắc lắc cốc bia: "Hầy, nếu không để tôi uống nhé?"

Lâm Sơ Yến ngăn cản cô: “Được rồi, tôi cũng không phải người hẹp hòi, cô không cần uống.”

“Không sao, tửu lượng của tôi rất tốt.” Hường Noãn đẩy anh ra, một hơi uống hết nửa cốc bia. Sau khi uống xong cô lau miệng, nói: “Hồi bé tôi còn trộm rượu Mao Đài (1) của bố đấy.”

(1) Rượu Mao Đài là một nhãn hiệu rượu trắng của Trung Quốc. Mao Đài là tên gọi của một thị trấn gần Tuân Nghĩa, tỉnh Quý Châu, nơi có truyền thống sản xuất loại rượu này và sau này trở thành tên gọi của rượu.

Giọng cô không lớn không nhỏ, Thẩm Tắc Mộc đang nói chuyện với người khác cũng nghe thấy, nghiêng đầu nhìn cô, hứng thú hỏi: “Sau đó thì sao?”

Hường Noãn hơi ngượng ngùng gãi tai: “Sau đó uống mấy ngụm, nhưng không say.”

“Bố mẹ không đánh em sao?”

“Không, cho đến bây giờ bố mẹ cũng chưa bao giờ đánh em.”

Thẩm Tắc Mộc cũng có thể hiểu được bố mẹ cô. Có cô con gái xinh đẹp như vậy thì cũng không nỡ đánh.

Sau đó, vì muốn chứng minh tử lượng của mình rất tốt nên Hương Noãn uống không ít bia, coi bia như đồ uống bình thường. Cô uống hơi nhiều nên lúc Lâm Sơ Yển đưa cô về đến dưới ký túc xá thì Hương Noãn đưa găng tay của mình cho anh.

Lâm Sơ Yển dở khóc dở cười: “Tôi không lạnh.”

“Đeo vào đi. Mặt có thể bị lạnh nhưng tay không thể bị lạnh.”

“Sao mặt có thể bị lạnh, tay lại không thể bị lạnh?”

“Tay lạnh rồi sao có thể chơi game được nữa.”

“Mặt thì sao chứ?” Lâm Sơ Yển buồn cười: “Mặt tôi không đáng tiền sao?”

Hương Noãn nghiêng đầu quan sát mặt anh, nhìn một lúc rồi cười nói: “Lâm Sơ Yển, anh đẹp thật đấy.”

“Cảm ơn, cô cũng vậy.”

Sau đó quả nhiên Lâm Sơ Yến đeo găng tay của cô vào. Bao tay màu hồng co giãn tốt được đeo trên tay anh, phía sau còn thêu hình một chú mèo, hai bên lại có hai quả cầu bông màu trắng... Trái tim thiếu nữ bùng nổ!

Anh đeo găng tay về kí túc xá, sau đó bị Trịnh Đông Khải thấy, hoảng sợ nói: “Thì ra chuyện trên diễn đàn đều là sự thật.”

“Nói gì?” Lâm Sơ Yến tháo găng tay ra rồi cử động mấy ngón tay.

“Nói cậu là gay, lúc liên hoan đã thổ lộ với đàn anh đẹp trai. Còn nói cậu ở dưới... cái đó...”

“Các cậu tin à?”

Ba bạn cùng phòng trợn mắt nhìn nhau, cẩn thận quan sát vẻ mặt Lâm Sơ Yến, cảm giác vấn đề này thật khó trả lời.

Cuối cùng, Trịnh Đông Khải thử thăm dò: “Chúng tớ có nên tin không?”

“Tin thì là có, không tin thì không có, tùy các cậu.”

“Không có tin hay không tin.”

“Còn nữa...” Lâm Sơ Yến đặt găng tay lên bàn, cởi áo khoác treo lên, cũng không thèm nhìn bọn họ nói: “Tớ là công.”

Trịnh Đông Khải mới vừa khôi phục vẻ mặt bình thường lại bắt đầu trở nên lo lắng bất an.

“Đông Khải, có phải chúng ta quá tự tin rồi không?” Đại Vũ chờ Lâm Sơ Yến đi vào phòng tắm mới nói: “Coi như Sơ Yến gay, chắc cũng không để ý đến chúng ta đâu.”

“Bị để ý thì đúng là ngược tâm...”

...

Đêm nay, Hường Noãn chơi game làm người khác khá là khó hiểu. Trương Phi di chuyển rất nhẹ nhàng, kỹ năng cũng tung chậm vài nhịp.

Trịnh Đông Khải nói: “Tớ nghi ngờ đầu điện thoại bên kia trở nên lười biếng rồi.”

Lâm Sơ Yến: “Lên đường trên.”

Hường Noãn nhẹ nhàng, Lâm Sơ Yến buông thả, xạ thủ Đại Vũ luôn trong tình trạng sợ hãi, còn lại Mao Mao Cầu và Trịnh Đông Khải coi như ổn định, nhưng cuối cùng cũng bất lực thay đổi tình hình. Bọn họ đánh năm ván thì thua bốn.

Trịnh Đông Khải cũng nhìn ra thua chủ yếu do Hường Noãn. Không phải trách cô mà toàn bộ đội ngũ đã có thói quen được trợ thủ ưu tú Hường Noãn yêu thương chăm sóc, đột nhiên cô bị tuột xích nên mọi người không theo kịp.

Đây chính là tầm quan trọng của trợ thủ.

Đêm nay thua nhiều như vậy khiến mọi người hơi tổn thương, ngày hôm sau lập tức bàn bạc lại, luyện tập một đội hình mới.

Theo lý thuyết thì bọn họ nên làm như vậy từ sớm.

Đấu hạng từ Kim cương trở lên đều là hình thức kiểu mẫu, đầu tiên cấm anh hùng, sau đó chọn anh hùng, quá trình cấm chọn hai bên đều có thể xem được, hơn nữa không thể chọn anh hùng giống nhau. Không giống như Bạch kim trở xuống, hai bên có thể tùy chọn cùng một anh hùng.

Lúc này phải suy nghĩ thật kỹ để tìm đội hình khắc chế.

Nếu như chọn anh hùng mà đội hình không phù hợp, lại trùng hợp bị đối phương khắc chế, như vậy dưới tình huống thực lực hai bên không chênh lệch nhiều, nhất định đối thủ sẽ có phần thắng lớn hơn.

Vì có nhiều sự lựa chọn, người chơi lại không thể đơn độc.

Cho nên mấy người Hưởng Noãn quyết định không đánh hạng nữa mà luyện một số anh hùng mới.

Hưởng Noãn mở cửa hàng anh hùng ra, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở anh hùng mình yêu quý nhất: Điều Thuyền.

“Hôm nay tôi muốn chơi Pháp sư, có được không?”

Giọng cô mang theo ý thỉnh cầu, suýt nữa Lâm Sơ Yến đã bật cười. Kề ngực thật dễ bị bắt nạt.

Ngay cả Trịnh Đông Khải cũng không chịu nổi: “Dù sao cũng là luyện tập, muốn chọn gì thì chọn, hôm qua Sơ Yến quá buông thả nên hôm nay dùng trợ thủ đi.”

Lâm Sơ Yển nói: “Được.”

Vì vậy Hương Noãn chọn Điêu Thuyền.

Sau đó cô mặc cho Điêu Thuyền skin “Giáng sinh”, tâm trạng hơi kích động.

Trịnh Đông Khải thấy vậy thì rất ngạc nhiên: “Cô định chơi như vậy sao? Không có một chút thông thạo nào mà chỉ mua đúng một skin?”

“Bởi vì đẹp.” Hương Noãn tích góp rất nhiều anh hùng và skin, không cần biết có cơ hội để sử dụng hay không, trước hết là đẹp đã.

Cứ như vậy, cô đã biến Vương Giả Vinh Diệu thành Kỳ Tích Noãn Noãn.

Trịnh Đông Khải thở dài: “Biết ngay mà, chơi chung với Lâm Sơ Yển sẽ không học được cái gì tốt.”

Trợ thủ Lâm Sơ Yển chọn là Đông Hoàng Thái Nhất. (2)

(2) Đông Hoàng Thái Nhất là đầu lĩnh tối cao của Âm Dương gia, là một nhân vật bí ẩn, lúc xuất hiện luôn mang theo mặt nạ màu đen, một thân hắc bào, thần bí khó lường, âm trầm quý dị, chưa có người nào gặp qua chân diện của y, cũng chưa có ai chân chính được gặp y. Âm Dương gia trong Tần Thời Minh Nguyệt rất có thực lực, nói như vậy thì chủ nhân của bọn họ càng có thân thủ bất phàm.

Trong Tàn Thời Minh Nguyệt: Vạn Lý Trường Thành từng có một hắc y nhân cứu vệ trang, có người suy đoán đây là Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng cũng không có chứng cứ gì cả, cũng chỉ là vì thần thái của y bí ẩn mà thôi.

Đông Hoàng Thái Nhất là pháp sư dạng tank, nối tiếp truyền thống tốt đẹp của một tank... rất xấu. Đông Hoàng Thái Nhất có đuôi rắn, mặc một cái áo rộng lớn, hết như bà phù thủy, ra vẻ huyền bí dân dã. Lúc đi thì xung quanh có ba quả cầu đen, mắt không có con người mà chỉ có tròng mắt trắng dã, tròng mắt còn phát ra ánh sáng. Không chỉ xấu xí mà còn là loại xấu xí không có cảm giác chính nghĩa, hoàn toàn không giống Trương Phi.

Mở đầu trò chơi, Hường Noãn điều khiển tiên nữ nhỏ Điêu Thuyền tung bay dọc theo đường giữa, Lâm Sơ Yến điều khiển Đông Hoàng Thái Nhất đi theo cô, vừa đi vừa sử dụng kỹ năng, ba quả cầu đen treo trên người.

Hường Noãn cảm thấy khẩu vị của mình cũng phát ngán: “Đàn ông xấu xí đi ra đi, tôi muốn đuổi người.”

“Ha ha ha ha...” Trịnh Đông Khải cười: “Lần đầu nghe thấy Lâm Sơ Yến bị gọi là đàn ông xấu xí. Hả giận ha ha...”

Lâm Sơ Yến bị chê lạng lẽ chui vào trong rừng, vượt qua dòng sông, trốn trong bụi cỏ anh thường xuyên ngồi xổm.

Ừ, trộm bùa xanh.

Lâm Sơ Yến rất cố chấp đối với việc cướp bùa xanh của đối phương. Bất kể chơi anh hùng gì, việc đầu tiên cũng là cướp bùa xanh. Có lúc thành công, có lúc có đi mà không có về.

Pháp sư phe địch là Gia Cát Lượng, lúc này đang ở khu an toàn gửi một tin nhắn.

[Đội quân Gia Cát]: Đông Hoàng Thái Nhất đừng trốn nữa, mau lộ trứng ra đây.

Đây là lần đầu tiên Lâm Sơ Yến dùng Đông Hoàng Thái Nhất, cũng là lần đầu tiên phát hiện Đông Hoàng Thái Nhất không hợp ngòi trong bụi cỏ, bởi vì... người thì giấu được, nhưng mấy quả cầu thì không.

Ôi, hơi tiếc nuối!

Anh lặng lẽ đi ra khỏi bụi cỏ, nhìn Gia Cát Lượng với sắc mặt lúng túng.

Cứ thế mà xoay người đi thì hơi mất mặt nên Lâm Sơ Yến nói: "*Đều đã ở đây rồi.*" Nói xong tự mình bước lên quấy rầy phe địch.

Đây là muốn công khai cướp giật.

"Anh có chết thì đúng là do phóng túng quá mà chết." Mặc dù ngoài miệng thì Hường Noãn chê nhưng cô cũng không đành lòng nhìn đồng đội mạo hiểm một mình, vì vậy đi qua.

Đại Vũ đường dưới cũng đi tới.

Cứ thế hai bên cùng một cấp, vì một cái bùa xanh mà xảy ra trận tranh chấp quy mô nhỏ. Trong lúc tranh chấp, Hường Noãn vô tình giết được tướng đi rừng của đối phương.

Muốn lấy được bùa xanh bùa đỏ, trừ đánh quái cũng có thể giết người. Nếu như phe địch có bùa, giết đối phương thì có thể cướp được.

Lần đầu tiên sử dụng Điều Thuyền, cô cũng không biết tại sao đã đánh chết một người lại nhận được một bùa xanh.

Dù sao mình cũng thật lợi hại. \(\^o^\)/~

Đánh xong, Điều Thuyền của Hường Noãn chỉ còn một phần tư máu, hơi đáng thương nên vội về nhà hồi máu. Cô liếc sang Lâm Sơ Yển... Trời ạ, Đông Hoàng Thái Nhất đã đầy máu???

“Sao anh không mất máu?” Cô hỏi.

“Tôi có thể hút máu.” Lâm Sơ Yển vừa nói vừa hí hửng biểu diễn cho cô: “Sử dụng quả cầu đựng trứng người khác hoặc nguyên rửa thì đều có thể hút được.”

“Tôi không nhìn. Thật là cay mắt.”

Hường Noãn điều khiển Điều Thuyền, sau khi hồi phục đầy đủ trạng thái lại hăm hở chạy về đường giữa, định đối đầu với Gia Cát Lượng.

Nhưng mà sự thật lại trái ngược.

Anh hùng Điều Thuyền này không mấy thân thiện với người mới, đa phần người lần đầu tiên sử dụng sẽ thành hố game. Đồng thời, Điều Thuyền cũng là anh hùng rất tốn tiền, giai đoạn đầu nếu như không kiếm được nhiều tiền, chênh lệch với kẻ địch càng ngày càng lớn thì rất dễ dàng bị chế trụ không di chuyển được.

Chiến tích của Hường Noãn không tốt lắm.

Ngược lại, Đông Hoàng Thái Nhất của Lâm Sơ Yến lợi ngược dòng. Dựa vào lực hút máu mạnh mẽ, không sợ hãi, nhanh nhẹn thông suốt ba đường, giống như toàn bộ rừng đều là vườn rau nhà anh vậy.

Chơi một trận thủ cũng có thể như vậy ư?

Có phải bất kì anh hùng nào ở trong tay anh cũng đều biến thành người xấu không?

Rốt cuộc, tên này cũng bị đánh thành máu tàn, lúc chạy trốn lại bị đại chiêu của Gia Cát Lượng phong tỏa.

Lúc này lượng máu của Hường Noãn khá nguy hiểm, dù muốn hay không cô cũng phải rút lui. Bây giờ cô phát hiện, Điều Thuyền gặp ai cũng không chọc nổi, chạy như vậy là đúng rồi. Có lúc, đối với một hố game mà nói, không rơi đầu người là có thể là cống hiến cao với đội ngũ rồi.

Lâm Sơ Yến vốn chạy phía sau cô, mắt thấy đại chiêu “Nguyên khí đạn” của Gia Cát Lượng đánh tới, Đông Hoàng Thái Nhất tốc biến, trong phút chốc đã trốn ra sau Điều Thuyền.

Vì vậy, “Nguyên khí đạn” đánh về phía Điều Thuyền.

Hường Noãn: “...”

Đại chiêu của Gia Cát Lượng vốn có thể ngăn cản bằng thân thể. Cô chơi Trương Phi cũng có lúc sử dụng thân thể ngăn cản “Nguyên khí đạn” thay

đồng đội. Vấn đề là, bây giờ cô chơi Điêu Thuyền... pháp sư.... máu tàn...!

Trợ thủ đê tiện, lại để cho pháp sư tôn quý bán mạng ngăn cản sát thương cho anh.

“Anh có còn là người không vậy?” Hương Noãn đau thương: “Ờ? Tôi vẫn còn may mắn?”

Cô cho rằng mình đã chết ở trong đại chiêu của Gia Cát Lượng, dừng thao tác, nhưng sau khi nói xong lại phát hiện mình vẫn sống.

Vẫn còn một chút máu mỏng, gần như không thấy cả lượng máu.

Nhưng.... còn sống!

Vì vậy cô lại luống cuống tay chân tiếp tục chạy.

Lỗ tai nghe thấy tiếng cười của Lâm Sơ Yến, như chìm vào gió xuân lại nhẹ nhàng, có vẻ đầy ý trêu ghẹo.

“Đừng sợ.” Anh nói: “Tôi đã tính cả rồi.”

“Anh im miệng cho tôi.” Cô nói.

Bởi vì anh mà mở miệng tôi cũng sẽ nhanh chóng tha thứ cho anh. =.=

Hai người chạy như điên, cuối cùng cũng thoát hiểm. Hương Noãn nói: “Sau này tôi không chơi Điêu Thuyền nữa, khó quá!”

“Được, cô chơi Đông Hoàng Thái Nhất.”

“Không.”

“Dùng rất tốt. Mua skin cũng không xấu lắm. Hơn nữa, lần đầu cô đã dùng Trương Phi rồi, còn có gì xấu hơn được nữa.” Lâm Sơ Yến kiên nhẫn khuyên nhủ cô.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC. TÔI THỬ MỘT CHÚT.”

Sau đó, quả nhiên Hương Noãn thử Đông Hoàng Thái Nhất, cô kết luận:
Rất mạnh!

Đến đây, coi như cô đã hiểu được phần nào về suy nghĩ thiết kế của trò chơi này: Càng đẹp càng yếu ớt, càng xấu càng mạnh mẽ!

Chương 31: Em họ

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Sáng sớm, Trịnh Đông Khải mơ mơ màng màng đi vào nhà vệ sinh. Mỗi phòng kí túc xá của bọn họ đều được trang bị một nhà vệ sinh độc lập. Nhà vệ sinh nam thường xuyên bẩn thỉu nhưng của bọn họ thì không.

Bởi vì Lâm Sơ Yển không cho phép. =.=

Nhưng Lâm Sơ Yển lại không muốn tự mình quét dọn, cho nên cuối cùng chuyện vô tích sự này rơi vào đầu ba người nô lệ này. Cũng vì thế mà đánh giá phòng kí túc ưu tú mỗi kì, bọn họ đều nổi tiếng trên bảng.

Lúc này, đầu óc Trịnh Đông Khải vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, bước vào nhà vệ sinh để đi giải trong không khí lạnh sáng sớm mùa đông.

Anh ta thấy Lâm Sơ Yển trong phòng vệ sinh, há, đây không phải điểm quan trọng, quan trọng là Lâm Sơ Yển đang làm gì vậy?

“Á!!!” Trịnh Đông Khải kinh hoàng hét lên.

Tiếng kêu này đánh thức luôn hai tên chưa rời giường còn lại.

Lâm Sơ Yển liếc anh ta, tầm mắt di chuyển xuống dưới, sau đó thờ ơ nói: “Tớ nghe nói bệnh viện Thái Khang đối diện có hoạt động, game thủ Vương Giả vinh dự cắt bao quy đầu được giảm giá 50%. Cho nên... cậu phải nhanh chóng lên được Vương Giả đi.”

“Cái quái gì, cái này không quan trọng...” Trịnh Đông Khải nói: “Lâm Sơ Yển, sao cậu lại giặt quần áo trong này? Cái này không phải quần lót, không phải tất, mà là...”

Đột nhiên Lâm Sơ Yển che miệng anh ta lại.

Dáng người của Lâm Sơ Yển to lớn hơn Trịnh Đông Khải, lúc này cánh tay lại quấn vòng quanh cổ, che kín miệng Trịnh Đông Khải. Trịnh Đông Khải chỉ cảm thấy trong miệng toàn mùi nước giặt quần áo, người lại bị Lâm Sơ Yển đè đến nỗi muốn ngã xuống.

Đúng lúc đó, Mao Mao Cầu và Đại Vũ đẩy cửa ra.

Hai người vừa nghe thấy Trịnh Đông Khải kêu thảm thiết, vẻ mặt lúc này chính là đội viên đến cấp cứu. Lúc này lại nhìn thấy tình hình trong nhà vệ sinh, hai người đều ngẩn ra.

Trịnh Đông Khải quần áo xộc xệch, Lâm Sơ Yển che miệng anh ta, vẻ mặt có phần nguy hiểm, dường như định ép buộc ai đó làm một số chuyện nguy hiểm nào đó.

“Làm phiền rồi!” Mao Mao Cầu vừa nói vừa đóng cửa "rầm" một cái.

Trịnh Đông Khải rất buồn bực.

Sau đó Lâm Sơ Yển buông anh ta ra, sửa lại quần áo ngay ngắn rồi đi ra khỏi phòng vệ sinh, oán hận nhìn Đại Vũ và Mao Mao Cầu: “Các cậu có biết suy nghĩ đến thời điểm một chút không?”

“Đông Khải, Lâm Sơ Yển làm chuyện... ấy với cậu rồi sao? Tớ biết mà, tớ biết chắc ngày này cũng sẽ đến. Nhưng cậu ta... quá nhanh!”

“Không phải không phải, các cậu hiểu nhầm rồi.”

“Vậy sao cậu lại hét lên?”

Trịnh Đông Khải vừa nghe thấy câu này thì vui vẻ nói: “Sơ Yển giặt quần áo.”

“Nói lung tung, trừ quần lót và tất của mình, cậu ta giặt quần áo lúc nào? Chắc không phải đồ ở tiệm giặt là đưa đến chứ? Tớ cảm giác cậu ta tiêu tiền ở tiệm giặt là còn nhiều hơn ăn cơm...”

Trong ấn tượng của Trịnh Đông Khải, Lâm Sơ Yển chính là người lười có nguyên tắc. Anh thà đói bụng cũng không muốn động một ngón tay, đại khái chính là loại lười có một không hai, người bình thường cũng không hiểu được.

Nhưng hôm nay, Lâm Sơ Yển đang giặt đôi găng tay.

“Chính là đôi găng tay Công chúa nhỏ cậu ta mang về hôm chủ nhật.”

...

Cuộc họp tuần này, Lâm Sơ Yến và Hương Noãn đều đến trước mấy phút.

Hôm nay anh quàng khăn lông màu xám nhạt, cầm chôn trong khăn quàng mềm mại khiến cho khí chất cũng dịu dàng hơn.

Ngay cả mái tóc bồ lương cũng dễ nhìn hơn rất nhiều.

Tóc bồ lương của Lâm Sơ Yến đang là một, hơi rối rối, phần đuôi có những sợi tóc cong cong nho nhỏ. Hương Noãn hỏi: “Tóc anh làm ở đâu vậy, khá đẹp đấy.”

“Không uốn, tóc tôi xoắn tự nhiên.”

Hương Noãn rất hâm mộ. Tóc anh xoắn vừa phải. Hương Noãn nâng cằm nhìn kỹ anh, Lâm Sơ Yến bị cô nhìn mà ngượng ngùng, anh cúi đầu xuống, khẽ cười: “Cô nhìn gì vậy?”

Hương Noãn nói: “Tôi cảm thấy nếu anh nhuộm thành màu xám thì cũng rất đẹp.”

“Tại sao lại là màu xám?”

“Giống Gia Cát Lượng.”

Được rồi, lại là trò chơi. Người này trúng độc quá sâu rồi!

Lâm Sơ Yến di chuyển chân, mắt nhìn vào đôi găng tay màu xanh: “Mới mua à?”

Hương Noãn gật đầu nói: “Ừm, mất cái cũ rồi.”

Thì ra cô đã quên.

Tay Lâm Sơ Yến khẽ sờ vào túi áo, sau đó cũng không nói gì.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Hương Noãn không muốn ăn khuya bởi vì cô phát hiện mình đã tăng cân. Lâm Sơ Yến đưa cô về kí túc xá, đến nơi thì thấy có người đang trang trí mấy cái nến ở đó.

Ánh nến chập chờn trong đêm đen, hệt như những đốm sáng nhỏ.

Xung quanh có rất nhiều người đến xem náo nhiệt.

“Kỷ niệm yêu nhau sao?” Hương Noãn hỏi Lâm Sơ Yến.

Sau đó cô thấy một bạn nam ôm bó hoa hồng đứng trong đám người, ngẩng đầu nhìn lên trên tầng: “Hương Noãn, anh thích em.”

Hương Noãn: “...”

Trên tầng có người mở cửa hô đầu hàng, giọng nói của cô gái trẻ vang dội. Hương Noãn vừa nghe đã biết là Mẫn Ly Ly.

Mẫn Ly Ly nói: “Hương Noãn không thích anh, anh đi đi.”

Bạn nam không phục: “Em là gì của Hương Noãn?”

“Tôi là người giám hộ của cô ấy.”

Hương Noãn vô cùng vui mừng, kéo khăn che kín mặt, sau đó nói với Lâm Sơ Yển: “Chúng ta đi cửa khác đi.”

Nhưng không kịp nữa, có người phát hiện ra cô rồi nhanh chóng báo cho bạn nam kia.

Thật là, xem nào nhiệt cũng không ngại làm lớn chuyện.

Bạn nam ôm hoa hồng đi đến, Hương Noãn cực kỳ lúng túng.

Lúc anh ta đến gần, đột nhiên xuất hiện một cánh tay ngăn cản ở trước mặt.

Là Lâm Sơ Yển. Dáng người Lâm Sơ Yển khá cao, nhìn người luôn bằng nửa con mắt. Anh nhìn lướt qua bạn nam kia: “Hương Noãn không thích cậu.”

“Cậu lại là ai?”

“Tôi là người theo đuổi cô ấy.”

Hương Noãn phát hiện Lâm Sơ Yển có thiên phú nói dối, lúc nào cũng có thể múa bút thành văn.

Bạn nam nói: “Được, chúng ta cạnh tranh công bằng.”

“Không công bằng được, cậu xấu hơn tôi.”

“ ... ”

Hương Noãn lại cảm thấy hơi thương cảm cho bạn nam kia.

Nếu như người bình thường mắng anh ta xấu xí, anh ta có thể tranh cãi một lúc, nhưng bây giờ lại là Lâm Sơ Yến. Lâm Sơ Yến nổi tiếng nhờ mặt mũi, anh nói ai xấu thì chính là xấu, không chấp nhận sự phản bác nào.

Bạn nam không phục lắm, nhìn Hương Noãn: “Anh tin tưởng em không phải loại người chỉ để ý đến vẻ bề ngoài, đúng không?”

“Không.” Hương Noãn nói: “Em cực kỳ để ý đến vẻ bề ngoài.”

Bạn nam rất thất vọng. Nhưng cảm ơn trời đất, cuối cùng anh ta cũng chịu đi về.

Lâm Sơ Yến luôn đứng ở bên cạnh Hương Noãn, lúc bạn nam kia đi rồi anh mới nói lời chào tạm biệt cô.

“Cảm ơn anh.” Nghĩ đến tình huống vừa rồi, Hương Noãn hơi buồn cười.

“Thật ra thì...” Lâm Sơ Yến cảm thấy cần phải giải thích một chút: “Tôi không hay công kích về vẻ ngoài của người khác, nhưng anh ta thì...” quá đáng ghét.

“Tôi biết, cảm ơn anh.” Đôi mắt Hương Noãn sáng bừng trong màn đêm, ngẩng đầu nhìn anh.

Bị nhìn chăm chú như vậy, tâm trạng Lâm Sơ Yến cũng tốt hơn. Anh cười nói: “Bố tôi từng nói, nếu có một người thật lòng quan tâm đến mình thì luôn luôn để ý đến cảm nhận của mình đầu tiên.”

Hương Noãn cảm thấy những lời này tuy bình thường nhưng ẩn chứa rất nhiều đạo lý, cô gật đầu: “Bố anh đúng là một người biết nhìn xa trông rộng.”

“Ừ.” Đáng tiếc lại hơi keo kiệt, con người chẳng ai hoàn mỹ cả.

....

Thứ bảy, giải thi đấu thể thao điện tử lần thứ ba.

Tuần này Hương Noãn luôn luyện Đông Hoàng Thái Nhất. Cô mua một skin “Đông Hải Long Vương”, cảm giác Đông Hoàng Thái Nhất cũng không xấu lắm, nhưng bởi vì những quả cầu đen nên nhìn vẫn rất tà ác.

Đông Hoàng Thái Nhất là một trợ thủ rất mạnh. Quả cầu đen chỉ cần chạm trúng vật sống sẽ có khả năng hút máu, đại chiêu có thể khắc chế đến 90% anh hùng trong Vương Giả Vinh Diệu.

Bởi vì đại chiêu này không có cách hóa giải.

Đúng, không có cách hóa giải. Trước khi anh hùng vào sân chọn “Thanh tẩy” cũng không giải trừ được kỹ năng, kỹ năng thanh tẩy của Trang Chu cũng không được.

Đại chiêu của Đông Hoàng Thái Nhất là “Các anh em để tôi đánh”, chỉ cần Đông Hoàng Thái Nhất dùng đại chiêu đè vào anh hùng nào bên đối

phương, anh hùng đó cũng không thể làm gì được nữa, đồng thời sẽ chịu thương tổn cùng với Đông Hoàng Thái Nhất, nghĩa là Đông Hoàng Thái Nhất chịu bao nhiêu sát thương thì tướng địch cũng chịu như vậy và ngược lại. Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất lại là tank, lượng máu rất lớn, kèm theo quả cầu hút máu, sử dụng cách này để hút máu đối phương, bình thường người cuối cùng ngã xuống không phải là Đông Hoàng Thái Nhất.

Cho nên, kỹ năng này của Đông Hoàng Thái Nhất được sử dụng nhiều trong đội hình nhiều sát thương phép, Đông Hoàng Thái Nhất dè ngả đối phương để cho đồng đội thoải mái đánh.

Nhưng cái này lại nảy sinh một vấn đề. Thời gian chờ của đại chiêu rất dài, một trận tranh chấp đoàn chiến bình thường chỉ có thể sử dụng đại chiêu một lần, đại chiêu nhất định phải được sử dụng vào nhân vật chủ chốt trong đội hình đối phương.

Đạo lý này ai cũng hiểu. Nhưng tìm được đúng mục tiêu trong hỗn chiến thì vẫn cần rèn luyện nhiều hơn.

Ngoài đại chiêu không hóa giải này, Đông Hoàng Thái Nhất còn có một điểm đặc biệt là khả năng hút máu rất mạnh. Ở bốn cấp đầu tiên, Đông Hoàng Thái Nhất một mình đánh địch, chiếm ưu thế rất lớn. Cho nên nếu chơi Đông Hoàng Thái Nhất thì rất thích hợp để chiếm rừng phe địch trước, cướp bùa xanh cướp quái, làm đạo tặc.

Hôm nay Trịnh Đông Khải sử dụng anh hùng đi rừng là Đạt Ma, cũng là anh hùng rất mạnh ở giai đoạn trước, tung quyền đánh ai cũng phải hộc máu.

Cho nên Đông Hoàng Thái Nhất phối hợp với Đạt Ma, vợ vét sạch rừng phe địch, hạ thêm một trụ.

Phe địch bị kích thích, trận thứ hai đã mua trang bị khắc chế hồi máu từ sớm.

Trong lòng Hương Noãn chỉ muốn nói, cô đáng sợ như vậy sao...?

Thật ra thì phe địch chú trọng nhằm vào một trụ thủ như thế cũng không phải kể hay, bỏ tiền mua trang bị khắc chế hồi máu thì nhất định phải hi sinh một số thuộc tính khác.

Cho nên trận thứ hai chiến đội Thời Gian thắng.

Thắng trận này, đội Hương Noãn tiến vào top 8, cách mục tiêu Hạng ba càng gần.

“Này này, buổi trưa đi ăn đi, tôi mời khách!” Hương Noãn cất điện thoại di động, cười nói.

“Được được.” Bọn Đại Vũ đều giơ hai tay đồng ý.

Hương Noãn vỗ nhẹ bả vai Lâm Sơ Yển, cười hì hì: “Hôm nay biểu hiện của anh không tồi, thưởng cho anh cái đùi gà.”

Lâm Sơ Yển nhìn bàn tay trắng nõn bụ bẫm của cô.

Sau đó đầu ngón tay chạm vào mu bàn tay cô, ngón tay sờ vào làn da bóng loáng. Anh chậm rãi đẩy tay cô ra, cúi đầu cười: “Càng ngày càng không e dè.”

Mọi người đi đến phòng ăn ở tầng bốn, Hương Noãn thật sự gọi đùi gà cho Lâm Sơ Yến.

Lúc ăn cơm bọn họ bắt gặp Thâm Tắc Mộc và Oai Oai. Hai bên ngồi gần nhau, Thâm Tắc Mộc cúi đầu ăn cơm, Oai Oai lại nói chuyện phiếm với mấy người Hương Noãn.

Trò chuyện một lúc càng ngày càng hợp, Oai Oai vứt bỏ Thâm Tắc Mộc chạy đến ngồi bên cạnh Trịnh Đông Khải.

“Hương Noãn.” Đột nhiên Thâm Tắc Mộc gọi cô.

Hương Noãn đang tranh cướp thịt viên với Lâm Sơ Yến, nghe thấy Thâm Tắc Mộc gọi thì vội vàng quay đầu lại: “Dạ, đàn anh!” Bộ dạng đầy nịnh nọt.

Thâm Tắc Mộc nói: “Tuần sau em họ của anh sẽ đến thành phố Nam Sơn chơi. Em có muốn gặp cậu ta không?”

Em họ! Anh Hồ!

Hương Noãn cực kỳ kích động: “Á! Muốn muốn anh Hồ... Anh ấy đồng ý gặp em ạ?”

Vẻ mặt thận trọng của cô khiến Thâm Tắc Mộc cũng cảm thấy vui vẻ, anh ta mỉm cười: “Anh bắt nó gặp em thì nó phải gặp.”

“Cảm ơn anh!”

“Đàn anh.” Lâm Sơ Yến nở nụ cười rạng rỡ với Thẩm Tắc Mộc: “Em cũng là fan của anh Hồ, em có thể gặp cậu ta không?”

Thẩm Tắc Mộc híp mắt, lạnh lùng nói: “Không thể.”

Lâm Sơ Yến: =.=

Báo ứng đến nhanh thật đấy.

Chương 32: Bạn bè

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Phải đợi đến tuần sau anh Hồ mới đến chơi với anh họ. Lúc này, Hương Noãn vẫn phải đối mặt với thực tế là chuyện thăng hạng và giải thi đấu thể thao điện tử.

Thứ bảy bắt đầu vòng thứ tư của giải thi đấu, mấy người Hương Noãn rất vất vả thắng giải lần này để tiến vào tứ kết.

Trận thi đấu lần này diễn ra hơn hai tiếng, không biết gặp phải lời nguyền nào mà trận nào bọn họ cũng kéo dài đến tận giai đoạn hậu kỳ. Họ đánh tổng cộng ba trận, cả ba trận đối thủ đều cấm Đông Hoàng Thái Nhất, có thể thấy họ đã nghiên cứu đội hình từ trước.

Xạ thủ Đại Vũ bị đối thủ nhắm vào, hai trận đầu mắc rất nhiều sai lầm. Trận thứ ba, Lâm Sơ Yển quyết định dùng xạ thủ. Anh sử dụng anh hùng lúc nhập môn là Tôn Thượng Hương.

Trận này Hương Noãn sử dụng Trang Chu.

Lúc hai người đi bên cạnh nhau, Hương Noãn chợt nhớ đến lúc bọn họ mới bắt đầu chơi chung, chợt bật cười.

Lâm Sơ Yến nhìn chăm chăm vào màn hình: “Cười ngốc cái gì?”

“Tôi nghĩ đến hai chúng ta lúc trước, ngốc thật đấy.”

“Cô ngốc.”

“Anh ngốc anh ngốc anh ngốc...”

“Ừ, tôi ngốc.” Lâm Sơ Yến cười, cũng không cãi nhau với cô nữa mà thoải mái thừa nhận.

Đại Vũ chơi pháp sư Vương Chiêu Quân. Anh hùng Vương Chiêu Quân này chơi cũng không tốt lắm, nhưng chơi vui hay không cũng không quan trọng, quan trọng là có thể núp ở hậu phương để xả kỹ năng, có thể nói tương đối an toàn.

Hai trận trước Đại Vũ mắc quá nhiều sai lầm, hiện tại lúc đánh hơi bị gò bó nên đành biến một pháp sư thành trợ thủ.

Vì vậy, Lâm Sơ Yến chịu phần lớn áp lực.

Trận này lại đánh đến giai đoạn hậu kỳ. Đối thủ chưa từng nghiên cứu Tôn Thượng Hương của Lâm Sơ Yến, cuối cùng lại thắng bất ngờ, chiến tích của anh là 17 giết, 0 chết, 8 trợ. Ý là chém chết người khác 17 lần nhưng chưa chết lần nào.

Mặc dù sau đó đối phương chủ yếu nhắm vào Lâm Sơ Yến nhưng đám Hương Noãn lại chơi đội hình “Bốn bảo”, nghĩa là bốn người bảo vệ một mình Lâm Sơ Yến. Lúc cần thiết đừng nói đến Hương Noãn, ngay cả Đại Vũ cũng hi sinh để bảo vệ Lâm Sơ Yến.

Đối phương khá tuyệt vọng.

[Thư ký của Đạt Khang]: Có thể cho tôi giết Tôn Thượng Hương một lần không... Cầu xin đấy!

[Noãn Noãn]: Bảo bảo nhà chúng tôi có thể để cho cậu đánh đánh giết giết sao? Chịu chết đi!

Lâm Sơ Yến mỉm cười.

Cuối cùng bọn họ thắng.

Hương Noãn không dám tin bọn họ đã tiến vào tứ kết. Phải biết rằng, lúc cô đăng kí mới chỉ là một hồ game vừa mới thắng đến Vàng, bây giờ thì sao? Mặc dù chưa lên Vương giả nhưng bọn họ đã thắng được hai đội hình Vương giả.

Tâm trạng cô rất kích động, khó có thể nói thành lời, so sánh mà nói thì bốn người còn lại rất bình tĩnh.

Lúc mấy người thu dọn đồ đạc, Đại Vũ đề cập đến một vấn đề: “Tuần sau chúng ta sẽ tiến vào bán kết, có muốn nghỉ ngơi không?”

Hương Noãn kì quái nhướn mày: “Sao lại phải nghỉ ngơi ạ?”

“Không phải lúc trước nói mục tiêu là tranh giành hạng ba sao? Nếu như vào chung kết sẽ không đạt được hạng ba.”

“Không. Chúng ta phải có tinh thần thể thao điện tử, không thể nghỉ ngơi. Trước kia mục tiêu của chúng ta chỉ là hạng ba, bây giờ mục tiêu là... bảo vệ hạng ba tranh giành hạng một.”

Trịnh Đông Khải giơ ngón cái: “Nói rất hay!”

Lâm Sơ Yến hỏi: “Nếu như vào được chung kết, đối thủ sẽ là đội của Thẩm Tắc Mộc, cô cũng không nường tay sao?”

“Vậy thì sao, coi như bọn họ là đối thủ thì chúng ta cũng phải thắng.”
Hương Noãn nói đến đây thì ánh mắt cũng trở nên lấp lánh.

Lâm Sơ Yến nhìn ánh mắt cô và mấy lọn tóc nhỏ rủ xuống. Thật sự rất muốn xoa đầu cô.

...

Ngày hôm sau là chủ nhật, hai giải thi đấu của Lâm Sơ Yến là mặt chược và “Bậc thầy nhíp điệu” có tiến triển nhanh hơn Vương Giả Vinh Diệu, đã bước vào trận chung kết.

“Tôi không muốn thi đấu nữa, tôi muốn chơi với anh Hồ.” Lâm Sơ Yến nói với Hương Noãn.

“Không được.” Hương Noãn kiên quyết phản đối, “Anh nói muốn giành hạng nhất mà, tôi vẫn đang chờ tiền thưởng của anh đây này.”

Lâm Sơ Yến rất bất đắc dĩ, không thể làm gì khác đành ngoan ngoãn ở lại trường thi đấu, sau đó thấy Hương Noãn rời đi.

Đi cùng Hường Noãn là Thẩm Tắc Mộc. Lúc anh ta đi ngang qua Lâm Sơ Yến, Lâm Sơ Yến nói: “Đàn anh thật thông minh.”

Thẩm Tắc Mộc cũng không vừa, vẻ mặt rất ung dung: “Như nhau.”

“Càng ngày em càng thích anh.”

Thẩm Tắc Mộc: “...” Khốn kiếp thật.

Thẩm Tắc Mộc hơi khâm phục Lâm Sơ Yến. Những lời nói buồn nôn như thế mà Lâm Sơ Yến vẫn có thể nói thản nhiên đến vậy.

....

Anh Hồ ở trong một khách sạn đắt tiền gần trường học. Ba người hẹn gặp nhau trong một quán cà phê ở tầng một của khách sạn.

Hường Noãn nghe nói anh Hồ rất dễ xấu hổ, cho nên hôm nay cô cố ý ăn mặc bình thường như em gái nhà bên, nhìn qua đã biết là người tốt. Nhưng cô cũng rất khẫn trương, luôn cẩn thận đi sau lưng Thẩm Tắc Mộc. Đi qua đi lại không nhìn được nên cô liền vấp phải cầu thang. Thẩm Tắc Mộc dường như có mắt sau gáy, nhanh nhẹn đỡ được cô.

“Anh họ.”

Chỗ ngồi gần đó có người lên tiếng, giọng không lớn lắm.

Hường Noãn nhìn theo hướng tiếng nói phát ra thì thấy có một chàng trai ngồi đó. Chàng trai đó có khuôn mặt khá tròn, đầu tóc vàng hoe, tóc dài che gần mắt, đang ngồi nhìn bọn họ.

Thẩm Tắc Mộc dẫn Hương Noãn đi tới, chỉ chàng trai ngồi đó: “Em họ anh.”

Hương Noãn không chút suy nghĩ đột nhiên cúi người: “Chào anh Hồ.”

Có phần giống bộ dạng của một thằng nhóc gặp đại ca xã hội đen.

Thẩm Tắc Mộc cạn lời. Hình như anh ta già thật rồi, không hiểu nổi cách thức theo đuổi thần tượng của giới trẻ bây giờ.

“Hai người đến từ Nhật Bản sao?” Thẩm Tắc Mộc hỏi.

Hai người bọn họ đều ngại ngùng, cùng đứng thẳng người nhìn nhau. Sau đó Hương Noãn phát hiện, anh Hồ... đỏ mặt?

“Chào... chào em...” Thiếu niên tóc vàng nói chuyện hơi lắp bắp: “Anh tên là Trần Ứng Hồ.”

“Vâng, em biết. Em tên là Hương Noãn.” Hương Noãn vừa nói vừa thoải mái bắt tay anh ta.

Sau khi Trần Ứng Hồ bắt tay cô thì mặt càng đỏ hơn.

Đến lúc ba người ngồi xuống, Thẩm Tắc Mộc gọi phục vụ đưa thực đơn, nhưng mắt anh ta không dừng lại ở thực đơn mà đảo qua đảo lại giữa hai người Hương Noãn và Trần Ứng Hồ.

Hương Noãn phát hiện mặt Trần Ứng Hồ cực kỳ đỏ, cô cảm thấy vui vẻ, cũng không còn khẩn trương nữa, cười hỏi: “Không phải anh Hồ đang xấu hổ đấy chứ?”

“Em... em đừng hiểu lầm, anh anh, anh có bạn gái rồi.”

“Không, em không hiểu lầm, anh Hồ cũng đừng hiểu lầm...”

Thẩm Tắc Mộc không nghe nổi nữa, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn sang Trần Ứng Hồ, sau đó giải thích với Hương Noãn: “Đừng để ý đến nó, nó giao tiếp hơi khó khăn. Trạch nam nên có chút trở ngại về vấn đề giao tiếp.”

Hương Noãn vội vàng nói: “Anh Hồ đừng sợ, em là người tốt.”

“Ừ.”

Thẩm Tắc Mộc ôm trán, hai người này nói cái quái gì vậy?

Người phục vụ đứng bên cạnh hỏi anh ta muốn gọi gì, anh ta rất muốn tự gọi cho mình một ly thuốc độc.

Chỉ là Trần Ứng Hồ hơi khẩn trương. Anh ta là trạch nam quá lâu rồi, trừ anh chàng bán đồ và anh chàng chuyển phát nhanh thì rất ít khi nói chuyện với người lạ. Huống hồ anh chàng bán đồ và anh chàng chuyển phát nhanh thường gặp đã quen mặt nên cũng không phải người xa lạ gì nữa.

Hơn nữa cô gái này, nghe nói còn là fan của anh ta? Điều này càng khiến Trần Ứng Hồ khẩn trương hơn...

Thẩm Tắc Mộc tìm đề tài để thay đổi bầu không khí, hỏi Trần Ứng Hồ:
“Bạn gái em sao rồi?”

“Rất tốt.”

Hương Noãn nghe cũng rất tò mò, hỏi: “Bạn gái anh Hồ làm nghề gì ạ?”

“Sửa em bé.”

“Hả? Là gì cơ ạ?”

“Chính là... Sửa, em bé.”

Hương Noãn: =.=

Cái này.... Nói chuyện chậm một chút có thể coi là giải thích sao? Giải thích như vậy thật qua loa quá đi! (☹___☹)

Thẩm Tắc Mộc nói: “Không phải các cô gái đều rất thích chơi với em bé sao, đồ chơi em bé có rất nhiều thứ, anh cũng không nhớ nổi. Bạn gái nó sửa chữa những đồ như thế, cũng may quần áo cho em bé nữa.”

Thẩm Tắc Mộc rất hiếm khi nói một hơi dài như vậy. Bình thường anh ta trầm mặc ít nói, lúc này lại nói một câu dài cho em họ, dường như đã biến thành một nhà diễn thuyết.

Hương Noãn bưng bình: “Còn có công việc như thế ạ?”

“Ừ.” Trần Ứng Hồ gật đầu.

“Lần đầu tiên em nghe nói đến công việc sửa đồ cho em bé. Bạn gái anh thật lợi hại.”

Trần Ứng Hồ cười ngại ngùng.

Hương Noãn phát hiện Trần Ứng Hồ có đôi mắt nai. Mắt cũng không quá to, lông mi rất dài, ươn ướt nhìn khá đáng yêu.

Đáng tiếc da anh ta lại hơi ngăm đen, dưới mắt có quầng thâm, lại có nốt mụn trứng cá trên cằm... Nhìn qua chính là một thanh niên thường xuyên thức đêm, ăn uống không có quy luật.

Hương Noãn lấy một quyển sổ và bút trong túi xách, cẩn thận nhìn Trần Ứng Hồ: “Anh Hồ kí cho em được không?”

Trần Ứng Hồ gật đầu, kí tên mình lên quyển sổ.

Thẩm Tắc Mộc biết, chữ của em họ mình rất khó nhìn, nhìn qua sẽ khiến người khác phải nghi ngờ không biết anh ta có học xong chương trình giáo dục phổ cập không. Nhưng lúc này Hương Noãn lại mang một ánh mắt hâm mộ nhìn anh Hồ kí tên, cảm giác không đúng lắm: “Chữ kí của anh Hồ thật dễ thương, hì hì.”

Lại nữa rồi...

Thẩm Tắc Mộc lắc đầu rồi đưa thực đơn cho Hương Noãn: “Các em chọn đi.”

Người phục vụ đã không chờ được nữa mà bỏ sang bàn khác.

Hương Noãn chọn một ly nước trái cây, sau đó đưa thực đơn cho Trần Ứng Hồ, nói: “Anh biết không anh Hồ, thật ra cũng có một fan muốn gặp anh nhưng đáng tiếc hôm nay anh ấy không đến được.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, anh ấy cũng ở trong fanclub của anh, tên là “Nếp nhăn mũi và má của anh Hồ”, anh có ấn tượng không?”

Trần Ứng Hồ mờ mịt lắc đầu: “Không.”

“Bình thường bình thường.” Hương Noãn gãi cổ: “Anh ấy cũng không hay nói chuyện.”

Trần Ứng Hồ sờ sờ cánh mũi mình, vẫn chưa hiểu lắm: “Anh... không có nếp nhăn mũi và má.”

Thẩm Tắc Mộc "Ồ" một tiếng, ánh mắt nhìn bọn họ như nhìn hai kẻ đần: “Không phải em tên là anh Hồ sao? Trên đầu con hồ có một chữ “Vương”.”

“Đúng vậy.”

“Nếp nhăn mũi và má là hai lỗ mũi, thêm một dấu phẩy đọc là gì?”

“Bát?”

“Đọc liền thì sẽ như thế nào?”

“Vương, Bát?” (1)

(1) Vương Bát: Đây là tiếng lóng chửi “Đồ con rùa”, trong Vương bát đàn thì có thể hiểu là “Ngay cả rùa cũng giỏi hơn” hoặc “Đồ rùa rụt cổ”.

Hương Noãn: “...” Tên khốn Lâm Sơ Yến này.

Trần Ứng Hồ lặng lẽ nhìn Hương Noãn, Hương Noãn rất lúng túng, vội vàng xin lỗi: “Em xin lỗi anh Hồ, em không ngờ anh ấy sẽ làm loạn như vậy, em sẽ đá anh ấy ra ngay lập tức.”

“Không sao.” Ngược lại Trần Ứng Hồ lại cảm thấy bình thường: “Anh có rất nhiều fan xấu tính.”

Hương Noãn cũng biết Trần Ứng Hồ có fan xấu tính. Trong Đậu Hà Lan TV, chỉ cần có danh tiếng thì sẽ có fan xấu, suốt ngày mắng chửi người khác trên kênh cộng đồng. Cô là một người quản lý phòng, nhiệm vụ chính là khiến cho những fan xấu tính này im lặng.

Hương Noãn cảm thấy Lâm Sơ Yến thật quá đáng, trở về cô nhất định phải mắng anh mới được.

Nhưng bây giờ Lâm Sơ Yến còn đang thi đấu, đợi anh thi đấu xong vậy.

Hương Noãn quyết định đá anh ra trước, nhất định không dễ dàng tha thứ cho người sỉ nhục anh Hồ.

Nhưng lúc cô tìm thấy Lâm Sơ Yến trên WeChat, phát hiện biệt hiệu của anh đã được sửa, đổi thành: “Cái đuôi nhỏ của anh Hồ.”

Ơ ơ ơ....

Lúc này, cô lại nghe Trần Ứng Hồ nói: “Hôm nay anh muốn đi gặp một người bạn.”

“Bạn bè gì vậy ạ?”

“Hôm nay cậu ấy thi đấu, anh muốn đến cổ vũ.” Trần Ứng Hồ thích ứng dần dần, nói năng cũng lưu loát hơn.

Hương Noãn tò mò: “Ai vậy ạ?”

Trần Ứng Hồ: “Cậu ấy tên là Lâm Sơ Yển, học cùng trường với hai người đấy.”

Hương Noãn: “...”

Thâm Tắc Mộc: “...”

Chương 33: Nô lệ nhỏ

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Thẩm Tắc Mộc vốn được giáo dục vô cùng tốt, nhưng lúc này cũng phải giận dữ, chất vấn Trần Ứng Hồ: “Sao em lại biết...” Nói đến đây chợt ngừng lại, cứng rắn nuốt ba chữ “đồ thần kinh” xuống về “người đó”.

“Bọn em quen nhau qua mạng, nói chuyện rất hợp cạ.” Trần Ứng Hồ quen biết Lâm Sơ Yến, anh ta cảm giác hình như phản ứng của anh hơi khoa trương.

Hương Noãn cũng không hiểu: “Sao anh lại hợp với anh ấy chứ? Anh ấy...” Xấu xa như vậy mà! Anh Hồ, anh cần phải cảnh giác cao độ...

Đột nhiên Thẩm Tắc Mộc nghĩ đến một vấn đề: “Em quen cậu ta bao lâu rồi?”

“Một tuần.”

Ha ha.

Một tuần trước, Thẩm Tắc Mộc nói cho Hương Noãn biết quan hệ của bọn họ, hơn nữa còn mời Hương Noãn gặp Trần Ứng Hồ.

Đồ thần kinh Lâm Sơ Yển kia, dùng một tuần lễ đã kéo em họ của anh ta đi mất rồi... Không phải, là lừa đi... Cũng không phải...

Thẩm Tắc Mộc bóp trán, nhanh chóng tìm được từ thích hợp: lừa gạt.

Đúng, nhất định Lâm Sơ Yển có ý đồ lừa gạt Trần Ứng Hồ. Đứa em ngốc Trần Ứng Hồ này lại thật lòng coi Lâm Sơ Yển là bạn.

Khoảnh khắc ấy dường như Thẩm Tắc Mộc cảm thấy củ cải trong đất nhà mình bị heo rừng gặm mất. Mặc dù anh ta không thích củ cải, củ cải này cũng đã xiêu vẹo từ lâu, nhưng dù sao nó cũng ở trong đất nhà mình, bị một tên heo rừng thần kinh không bình thường gặm mất, người bình thường đều cảm thấy không thoải mái.

Đặc biệt, heo rừng này lại không giống heo rừng bình thường, là heo rừng đáng ghét nhất trên thế giới, khiến cho người ta hận không thể cứ gặp một lần là đánh một lần.

Nếu như không phải có Hường Noãn ở đây, Thẩm Tắc Mộc nhất định sẽ giáo dục kiến thức lại cho Trần Ứng Hồ, xem cái gì gọi là “lòng người hiểm ác”.

Nhưng Lâm Sơ Yển lại là bạn Hường Noãn, cho nên Thẩm Tắc Mộc cũng không nói gì khác, chẳng qua chỉ cảnh cáo Trần Ứng Hồ: “Em chỉ biết bạn trên mạng có một tuần, còn chưa thấy mặt nữa, quá qua loa.”

“Em cũng không còn là trẻ con nữa.” Trần Ứng Hồ coi thường.

Hường Noãn cũng hơi khó chấp nhận. Cô mới gặp thần tượng một lần, còn hận không thể tắm rửa dâng hương. Kết quả, Lâm Sơ Yển đã trở thành

anh em tốt với thần tượng rồi.

Chỉ cần một tuần lễ.

Cảm giác này giống hệt như khi bạn học hành cực khổ, đến kỳ thi cuối năm được điểm gần tuyệt đối, nhưng có người đánh nhau, trốn học, không làm bài tập lại được điểm tuyệt đối.

Giữa người và người đúng là có sự chênh lệch...

Hơn nữa, Lâm Sơ Yến này rất không biết điều. Anh mắng anh Hồ là “Vương bát”, thế thì có ý tốt gì?

Hương Noãn cảm thấy anh Hồ không đáng bị như vậy.

Trần Ứng Hồ cảm thấy vẻ mặt khác nhau của hai người, anh ta hỏi: “Hai người đều quen Lâm Sơ Yến sao?”

“Phải.”

“Có thể dẫn anh đến gặp cậu ta không?”

Thần tượng đã yêu cầu, cô có thể nói không sao?

--

Tâm trạng Hương Noãn hơi xuống dốc, cũng không biết tại sao tâm trạng lại rối bời như vậy.

Thẩm Tắc Mộc đi bên cạnh cô, thấy cô cúi thấp đầu, giống như con chim khổng tước sa sút vì thua cuộc. Anh ta rất muốn an ủi một câu, nhưng lại không biết nói gì, hơn nữa, chính anh ta cũng rất cần được an ủi...

Trần Ứng Hồ như một thằng nhóc ngốc nghếch đi bên cạnh bọn họ.

Sau khi trở lại trường học, cuộc thi “Bậc thầy nhíp điệu” của Lâm Sơ Yến còn chưa bắt đầu. Thẩm Tắc Mộc muốn vào hội trường, nhưng Hương Noãn dẫn bọn họ đi thẳng đến phòng làm việc của xã đoàn thể thao điện tử.

Quả nhiên Lâm Sơ Yến ở đó.

Anh ngồi bên cạnh bàn, đeo tai nghe nhắm mắt nghỉ ngơi. Dây tai nghe màu trắng rủ xuống áo len màu xám. Nghe thấy tiếng mở cửa, anh mở mắt nhìn về phía bọn họ.

Ánh mắt Thẩm Tắc Mộc và Hương Noãn giống như gặp phải kẻ thù, chỉ có Trần Ứng Hồ không coi ai ra gì, tiến lên hỏi: “Cậu là Lâm Sơ Yến sao?”

Lâm Sơ Yến đứng lên: “Trần Ứng Hồ?”

“Đúng là tôi.”

Lâm Sơ Yến cười, kéo ghế bên cạnh ra: “Cậu ngồi đây. Để tôi đi lấy đồ uống. Sao cậu đến được đây?”

“Ha ha không cần khách khí. Tôi đi đến đây, chỗ tôi ở cũng gần đây.”

“Uống coca nhé? Cậu thích uống Coca của hãng XX đúng không?”

“Đúng đúng, anh em tốt.”

Hai tên mới biết nhau một tuần lễ mà hào hứng như thể chiến hữu cũ gặp lại vậy.

Hương Noãn đứng yên ngoài cửa, nhìn chăm chú vào cảnh tượng hài hòa trong phòng, dùng giọng điệu nghi ngờ hỏi Thẩm Tắc Mộc: “Không phải anh nói anh ấy có trở ngại giao tiếp sao? Vậy thì trở ngại chỗ nào ạ?”

Thẩm Tắc Mộc cũng nghi ngờ: “Bình thường nó không như thế.”

“Thì ra chỉ có trở ngại với một mình em.”

Lâm Sơ Yến đưa cho Trần Ứng Hồ một lon coca, dường như lúc này mới nhớ đến hai người bọn họ ở ngoài cửa: “Hai người có muốn uống không?”

“Không uống.” Hai người lặng lẽ đi đến.

Hương Noãn ngồi bên cạnh Trần Ứng Hồ, hỏi: “Anh Hồ, sao anh không sợ anh ấy?”

“Anh không biết, anh cũng không khẩn trương khi gặp cậu ấy.”

Lâm Sơ Yến vui vẻ: “Đây chính là mới gặp mà như đã quen từ lâu.”

Trần Ứng Hồ gật đầu: “Đúng vậy.”

Tâm trạng Hương Noãn bây giờ chỉ có thể dùng “hâm mộ” và “ghen tị” để hình dung.

Lâm Sơ Yến tháo tai nghe trên điện thoại xuống rồi nói: “Tôi phải thi đấu.”

Sau đó ba người vây quanh xem Lâm Sơ Yến thi đấu. Không còn ai lên tiếng, trong phòng không ngừng quanh quần âm thanh trò chơi.

Hương Noãn cảm thấy bầu không khí hơi lúng túng.

Trần Ứng Hồ biết phân biệt hàng tốt xấu, thấy Lâm Sơ Yến ấn vừa nhanh vừa chuẩn, tốc độ càng lúc càng nhanh, hết lần này đến lần khác không mắc sai lầm nào. Anh ta không khỏi thán phục.

Trò chơi kết thúc, sau khi thành công tiến vào chung kết, Lâm Sơ Yến mới phát biểu một câu cảm nghĩ: “Không có người nào có năng lực cả.” Sau đó nhìn sang bên cạnh, thấy Hương Noãn nhíu mày, miệng há ra như con cá nhỏ.

“Sao vậy?” Anh khẽ cười.

Hương Noãn trợn mắt nhìn anh, không thêm để ý.

Sau đó Lâm Sơ Yến hỏi Trần Ứng Hồ muốn đi chơi ở đâu, Trần Ứng Hồ liền nói: “Tôi muốn đến phố Lão Phượng.”

Trên khắp cả nước, chỉ cần là một thành phố có quy mô lớn như thế này thì đều có một con đường đặc biệt, ở khu vực cổ xưa hội tụ những truyền thống đặc sắc, chuyên dành cho khách du lịch ghé thăm. Bởi vì du lịch cần rất nhiều thể lực cho nên đi mấy bước thì có thể thấy những điểm bán đồ ăn

vật. Du khách vừa tham quan vừa có thể mua một số những đồ kỷ niệm đặc sắc.

Con đường này ở thành phố Nam Sơn gọi là “Phố Lão Phượng”.

Bởi hôm nay là cuối tuần nên khách ngoại tỉnh khá đông.

Trong bốn người thì chỉ có Lâm Sơ Yến là người bản xứ nên anh làm hướng dẫn viên du lịch. Thật ra anh cũng không thường xuyên đến phố Lão Phượng, nơi này chủ yếu thu hút những khách vùng khác đến.

Bầu trời luôn âm u, lúc bọn họ đến phố Lão Phượng thì đã xuất hiện những hạt tuyết nhỏ. Không khí lạnh như băng, còn rất ẩm ướt.

Lâm Sơ Yến mua kẹo bơ đường và bánh ngọt đặc sản địa phương cho Trần Ứng Hồ: “Mang về cho người nhà thưởng thức đi anh.”

Thấy Trần Ứng Hồ ngượng ngùng nhận lấy, anh lại nói: “Chờ tôi đi đến chỗ cậu, cậu cũng phải chiêu đãi.”

Vì vậy Trần Ứng Hồ nhận lấy, khẽ nói: “VẬY TÔI CHỜ CẬU.”

Thẩm Tắc Mộc lạnh lùng đứng bên cạnh nhìn, không lên tiếng.

Sau đó Lâm Sơ Yến muốn mua đồ ăn cho Hường Noãn, Hường Noãn khịt mũi coi thường: “Tôi cũng có tiền.”

Lâm Sơ Yến bày ra vẻ mặt bố già, mỉm cười hiền hòa: “Hôm nay cô làm sao vậy?”

Biết rồi còn hỏi.

Hương Noãn liếc mắt nhìn anh.

Sau đó bọn họ đi vào một cửa hàng bán đồ lưu niệm, Hương Noãn chọn rất nhiều bưu thiếp đẹp. Hàng năm chủ quán thường tổ chức nhiều hoạt động, hiện tại đang có hoạt động viết bưu thiếp gửi cho người trong lòng mình, rồi giao cho chủ quán, sau đó chủ quán sẽ chọn một ít để dán lên tường, đến hạn thì sẽ thay đổi. Những bưu thiếp này cũng không truyền đi.

Nếu như lo rằng người đó sẽ đến đây du lịch thì có thể gửi bưu thiếp cho người nào đó.

Cảm thấy chuyện này thật thú vị.

Hương Noãn và Trần Ứng Hồ đều viết một tấm, Thẩm Tắc Mộc và Lâm Sơ Yến tỏ ý không tham gia vào trò chơi ngâm thơ này.

Hai người Hương Noãn ngồi cạnh bàn suy nghĩ nên viết cái gì, cô hỏi Trần Ứng Hồ: “Anh Hồ, em cảm giác hai chúng ta mới cùng là một loại người, đúng không?”

“Ừ.”

Trần Ứng Hồ không thường xuyên nói chuyện với cô mà thích nói chuyện với Lâm Sơ Yến hơn, Hương Noãn cũng đã nhận thấy từ sớm. Nếu không phải anh Hồ có bạn gái thì Hương Noãn cũng rất hoài nghi giới tính của anh ta.

Hương Noãn vô tình nhìn thấy bưu thiếp của Trần Ứng Hồ, thấy anh ta viết dòng đầu là Khả Khả.

Sau khi đi ra khỏi cửa hàng đồ lưu niệm, Hương Noãn hỏi: “Anh Hồ, bạn gái anh tên là Khả Khả sao?”

“Ừ.” Trần Ứng Hồ ngượng ngùng gật đầu.

Hương Noãn rất tò mò: “Vậy hai người quen nhau như thế nào ạ?”

“Qua game.”

Hương Noãn cảm thấy, mặc dù nói là chơi game để tìm kiếm người yêu là một kiểu thường thấy, nhưng dường như đối với anh Hồ đây mới chính là kiểu yêu đương chính xác nhất. Dù sao, trên thực tế, anh Hồ rất xấu hổ ngượng ngùng, khác hoàn toàn hình tượng trong game.

Thật ra thì lúc ở trong khách sạn, Hương Noãn còn nghĩ không biết có phải anh Hồ trước mặt mình là một diễn viên mà Thẩm Tắc Mộc thuê đến không, mục đích là khiến cô vui vẻ.

Nhưng mà cô nhận ra được giọng nói của anh Hồ.

Hương Noãn hỏi: “Này... bạn gái anh chơi game giỏi chứ?”

Trần Ứng Hồ “à” một tiếng, vẻ mặt dường như có thể dùng một câu thành ngữ để hình dung: một lời khó nói hết.

Anh ta không thể nào tưởng tượng đến bạn gái “hồ game” của mình, nhưng lại không thể trái với lương tâm mà nói cô ấy chơi tốt được.

Thâm Tắc Mộc từng đánh một lần với cô bạn gái trong truyền thuyết đó, tất nhiên cũng có cả Trần Ứng Hồ. Kỹ thuật của cô gái đó có thể khiến cho tất cả những đồng đội đều cùng chung suy nghĩ: Hy vọng lần sau gặp lại, chúng ta có thể làm đối thủ.

Lâm Sơ Yển nói: “Chắc chắn là một trợ thủ giỏi.”

Trần Ứng Hồ cười: “Không cần khoa trương, cô ấy đánh bình thường thôi.”

Trong lòng Hường Noãn đột nhiên cảm thấy hơi tức giận, kéo cổ tay Lâm Sơ Yển nói: “Anh đi ra đây với tôi.”

“Làm gì?”

“Cứ đi ra đây.”

Hường Noãn đi rất nhanh, bởi vì Lâm Sơ Yển chân dài hơn cô, ngược lại đi bộ lại không quá nhanh. Anh cúi xuống nhìn tay cô cầm cổ tay anh. Đường như cô đang nóng nảy, sức hơi mạnh, tay bóp chặt lấy tay anh.

Hường Noãn kéo anh vào một con đường mòn. Đường nhỏ hẹp mà rất yên tĩnh, chỉ có đầu đường kia hợp với không khí của phố Lão Phượng, lúc nào cũng nhộn nhịp.

Tuyết vẫn rơi, phủ một tầng trắng mỏng trên con đường nhỏ hẹp, như rắc muối vậy.

Cách những bông tuyết nhỏ, Lâm Sơ Yến nhìn cô, hỏi nhỏ: “Rốt cuộc cô muốn làm gì?” Giọng nói có phần ngả ngớn, không nghiêm túc.

Nhưng lúc anh cúi đầu thì thấy ánh mắt Hường Noãn tràn đầy lửa giận.

“Lâm Sơ Yến.” Hường Noãn cắn răng gọi tên anh, bởi vì buồn phiền, giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Anh không cảm thấy lần này anh rất quá đáng sao?”

Lâm Sơ Yến ngẩn người: “Tôi làm sao?”

“Anh làm sao? Anh nghĩ anh Hồ là kẻ ngốc à? Trước kia anh mắng người ta là “Vương bát”, bây giờ lại xưng anh em tốt với anh ấy? Có phải anh đang đùa giỡn anh ấy trong lòng bàn tay không, để có cảm giác cực kỳ thành tựu? Anh có nhiều nô lệ nhỏ như vậy, bây giờ lại muốn biến anh Hồ thành nô lệ nhỏ của anh phải không? Lúc này tôi có thể nhìn ra được anh Hồ thật sự coi anh là bạn, nhưng anh đã làm gì với anh ấy thì trong lòng anh tự hiểu rõ mà.” Hường Noãn nói một hơi dài, vừa rồi cô kiềm chế quá lâu. Sau khi nói xong càng tức giận, trợn tròn mắt nhìn chăm chăm vào anh, dường như muốn dùng ánh mắt đánh chết anh vậy.

Sau khi nghe xong Lâm Sơ Yến lại buồn bã: “Thì ra là như vậy.”

“Đúng, chính là vì cái này.”

“Trong mắt cô, tôi là người như vậy sao?” Lâm Sơ Yến nhìn cô, vẻ mặt hơi tổn thương.

Hường Noãn không nhìn anh, cũng không nói chuyện.

Lâm Sơ Yến cũng tức giận, đột nhiên gọi điện, mở miệng nói.

“Này, Sơ Yến, sao vậy?” Đầu bên kia truyền đến giọng nói của Trần Ứng Hồ.

“Anh Hồ, tôi phải thẳng thắn nói với cậu một chuyện.”

“Hả? Chuyện gì vậy?”

“Trước kia tôi ở trong đám fan của cậu đã lấy nickname là “Nếp nhăn mũi và má của anh Hồ” nói trắng ra là mắng cậu “Vương bát”.”

“Hả? Có chuyện này sao? Cậu thật là quá đáng!”

“Đó là trước khi tôi quen cậu, sau đó vì thấy cậu là người tốt nên tôi đổi lại rồi.”

Trần Ứng Hồ cảm thấy rất vui vẻ: “Được rồi, tôi tha thứ cho cậu... Không được, cậu chờ một chút. Vậy bây giờ nickname “Cái đuôi nhỏ của anh Hồ” là cậu đúng không?”

“Ừ.”

“Không phải nó nghĩa là “Vương ba” sao?”

Lâm Sơ Yến: “...”

Anh không nghĩ tới điều này.

“Anh Hồ, thật sự lần này chỉ là hiểu lầm thôi.”

Lâm Sơ Yến giải thích đơn giản với Trần Ứng Hồ, sau đó hai người hẹn địa điểm gặp mặt rồi cúp điện thoại.

Trần Ứng Hồ cũng không tức giận.

Hương Noãn không thể tin nổi. Chuyện này cứ giải quyết như vậy sao?

“Dễ lừa như vậy...” Cô lẩm bẩm.

Lâm Sơ Yến cất điện thoại, quay sang nhìn cô: “Có phải trong mắt cô, tôi làm gì đều không có ý tốt?”

“Gần như vậy.”

Lâm Sơ Yến nhắm mắt, cuối cùng không biết làm gì đành cười: “Tôi thừa nhận tôi không đơn thuần tiếp cận cậu ấy mà có mục đích khác. Nhưng sở dĩ bọn tôi thành bạn là vì hợp nhau. Tôi không lừa cậu ấy, cũng không lợi dụng cậu ấy.”

“Tôi không thể hiểu nổi, anh với anh ấy hợp nhau chỗ nào?”

“Chúng tôi đều là thiên tài mà người khác không hiểu nổi.”

“...” Hương Noãn lạnh lùng nhìn anh: “Anh có thể nói vào trọng tâm được không?”

Lâm Sơ Yến cúi đầu cười, nụ cười tựa như gió mùa xuân, dường như có thể thổi tan những bông tuyết.

Anh nói nhỏ: “Cô còn tức giận à?”

Hương Noãn rất ngượng ngùng vì lúc này đã tức giận.

“Không giận, vậy bây giờ tôi hỏi cô.” Lâm Sơ Yến thu lại nụ cười, nói: “Nô lệ nhỏ nghĩa là sao? Tôi có rất nhiều nô lệ nhỏ?”

“Bây giờ phải về rồi.” Hương Noãn không thèm nhìn anh, xoay người bỏ đi.

Nhưng cổ tay lại bị anh tóm lấy.

Sau đó, cô nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của anh vang lên từ sau lưng, cùng với một nụ cười vui vẻ: “Vậy cô là nô lệ nhỏ của tôi sao?”

Chương 34: Truyền hình trực tiếp và tình địch

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn đi chậm lại, chậm rãi xoay người nhìn anh.

Tuyết vẫn còn rơi. Hai người cách nhau khoảng một cánh tay, cô nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh xuyên qua màn tuyết trắng.

Lâm Sơ Yến nháy mắt, như dòng nước ấm, dịu dàng bình tĩnh, không lạnh không nóng mà rất vừa đủ.

Hương Noãn hơi khó hiểu. Cô nhẹ nhàng rút cánh tay ra, nheo mắt lại.

“Lâm Sơ Yến.” Cô híp mắt gọi tên anh, khẽ cong môi: “Không phải anh thăm mến tôi đấy chứ?” Bởi vì không xác định nên lúc nói cô cũng chần chừ.

Nhưng hàm ý chất vấn rất rõ ràng.

Lâm Sơ Yến sững sốt: “Hả?”

“Tôi cảnh cáo anh. Anh đừng thăm mến tôi. Nếu mà anh thăm mến tôi, tôi sẽ...” Hương Noãn nghĩ đến khả năng này, lập tức vui vẻ: “Cười nhạo anh!”

Lâm Sơ Yến buồn cười, cúi đầu nhìn cô: “Cô đừng tự mình đa tình.”

Hương Noãn cũng cảm thấy mình nghĩ quá nhiều. Nhưng cái nháy mắt vừa rồi... cô cảm thấy thật kì lạ. Tuy vậy, như Lâm Sơ Yến đã nói, đây cũng không phải vấn đề lớn lao gì nhỉ? Cái từ đó đâu phải cô nói trước đâu...

Hương Noãn hơi ngượng ngùng vì tự mình đa tình. Cô không để ý đến anh nữa, xoay người, chậm rãi bước đi trên con đường mòn ẩm ướt tuyết đọng.

Lâm Sơ Yến đi sau lưng, dường như còn chưa muốn bỏ qua, liếc mạt chế giễu cô: “Rốt cuộc tại sao cô lại cảm thấy tôi thâm mến cô?”

“Có quá nhiều người theo đuổi tôi, tôi trông gà hóa cuốc không được sao?” Hương Noãn không muốn tiếp tục đề tài này nữa: “Đi nhanh thôi, anh Hồ chờ lâu rồi.”

“Như vậy à...” Lâm Sơ Yến không còn cách nào khác đành đổi đề tài, hỏi: “Sao vừa nãy lại tức giận thế?”

Đây là điều Lâm Sơ Yến không thể hiểu nổi. Thật ra từ đầu đến cuối, người tức giận cũng không phải Trần Ứng Hồ mà là Hương Noãn. Nhưng Hương Noãn không tức giận vì mình mà ngược lại bất bình thay cho Trần Ứng Hồ.

Cô vì Trần Ứng Hồ mà mắng anh.

Còn trách oan anh.

“Cô quan tâm đến anh Hồ quá nhỉ?” Lâm Sơ Yến nói: “Nhưng cậu ấy có bạn gái rồi.”

“Này, anh nghĩ đi đâu vậy?” Hương Noãn trợn mắt.

Từ sau khi học được kỹ xảo trợn mắt, số lần Hương Noãn trợn mắt với Lâm Sơ Yến càng tăng lên.

“Nếu vậy thì sao cô lại tức giận? Cô nói thật đi.” Lâm Sơ Yến ép sát từng bước, nhất định phải tìm ra được đáp án.

Hương Noãn cúi đầu suy nghĩ, bước chân không tự chủ mà chậm lại. Cô chấp tay, nhàm chán đá đụn tuyết.

Tầm mắt Lâm Sơ Yến rơi xuống người cô. Anh nhìn sợi tóc đen nhánh còn vương tuyết của cô, trong đầu thầm nghĩ, lát nữa phải mua mũ thôi.

Hương Noãn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Lâm Sơ Yến, thật ra tôi rất sợ anh thật sự là người như vậy. Lấy chuyện đùa bỡn tình cảm người khác ra làm thú vui. Lừa người khác đau khổ, xong đứng một bên cười nhạt. Tôi...” Cô vừa nói vừa quay đầu nhìn anh.

Lâm Sơ Yến phát hiện vành mắt cô hơi đỏ.

Không vì người nào khác, mà vì anh.

“Tôi thật sự rất sợ nếu phải thất vọng về anh.” Cô nói.

Ngực Lâm Sơ Yến chột nóng lên, anh vội vàng nói: “Cô yên tâm.”

Có thể vì muốn biểu đạt quá nhanh, anh nói rất nhanh, ba chữ được thốt ra như một đỉnh núi đột ngột.

“Ừm.” Hương Noãn gật đầu, sau đó tiếp tục đi bộ.

Hai người không nói gì nữa. Cô đi phía trước, anh đi phía sau, cùng đi chung trong con đường mòn nhỏ hẹp yên tĩnh. Đi một lúc thì đến phố Lão Phượng, không khí lại trở nên náo nhiệt.

Hương Noãn thấy Trần Ứng Hồ mua một cái ô, nhưng lại không che mà cầm trong tay, còn phủ một lớp ni lông bên ngoài.

Đầu năm nay, ngay cả ô che mưa cũng cần chống nước sao?

Trần Ứng Hồ đỏ mặt giải thích: “Để tặng người khác đấy.”

Hương Noãn nhìn cái ô màu hồng trong bao ni lông trong suốt kia thì lập tức hiểu.

Bốn người tiếp tục đi dạo, đi được một lúc thì đột nhiên Thẩm Tắc Mộc nhận được điện thoại phải rời đi.

Mặc dù Thẩm Tắc Mộc mới học năm ba đại học nhưng kiến thức căn bản rất vững, đã có thầy thạc sĩ chỉ đích danh muốn anh ta rời, trước mắt là đi theo thầy để thực hành một số hạng mục.

Lúc này chính người thầy đó đã gọi anh ta đi.

Trước khi đi, Thẩm Tắc Mộc còn gọi Trần Ứng Hồ sang một bên để dặn dò.

Có mấy lời, nhin một lúc lâu rồi, rốt cuộc anh ta vẫn phải nói: “Gần đây em và bạn gái thế nào rồi?”

Trần Ứng Hồ không hiểu nổi ánh mắt anh họ mình, lập tức nảy sinh suy đoán không tốt, liền hỏi: “Anh họ sẽ không để em bị cảm sùng đấy chứ?”

“Không phải.” Thẩm Tắc Mộc hiếm khi thấy người ít động não này lại nghĩ ra được cái này, anh ta nói: “Anh hi vọng hai em đều tốt.”

“À, vậy anh yên tâm, bọn em rất tốt.”

“Ừ, nếu như có bạn nam nào bày tỏ với em, em... đừng tưởng thật.”

“Ha ha ha... Đương nhiên rồi, lúc em tưởng thuật trực tiếp có rất nhiều bạn nam gọi em là chồng, đều chỉ đùa giỡn thôi.”

Thật ra không chỉ có vậy, còn có người gọi “Anh Hồ mau chiếm lấy em đi” các kiểu, hơn nửa đều là bạn nam. Các cô gái đều xấu hổ không bao giờ nói những lời lộ liễu này.

Trần Ứng Hồ cũng từng trải qua sóng to gió lớn nên đều cười mặc kệ.

Thẩm Tắc Mộc nghe đến đây thì ngừng lại, không nói gì thêm.

...

Lâm Sơ Yến mua ba cái mũ. Cái mũ có con cừu trên đỉnh đầu là của anh, hình con hổ của Trần Ứng Hồ, hình con thỏ dành cho Hương Noãn.

Tại sao Lâm Sơ Yến lại đội mũ có hình con cừu, bởi vì Hương Noãn chọn cho anh.

Ba người cứ đội cái mũ như vậy rêu rao khắp phố, giống hệt như yêu tinh trong Tây Du Ký tụ họp, rất chói mắt.

Hương Noãn không còn vướng mắc nữa nên tâm trạng cũng trở nên tốt hơn, khẩu vị càng thay đổi mạnh, vừa đi vừa ăn, ăn rất nhiều. Trần Ứng Hồ cũng ăn khá nhiều.

Lâm Sơ Yến mua cho bọn họ gói kích thích tiêu hóa.

Lúc về gọi xe, vì đồ đạc của Trần Ứng Hồ quá nhiều nên bọn họ đưa anh ta về khách sạn trước. Đến cửa khách sạn, lúc Trần Ứng Hồ muốn xuống xe, anh ta hỏi: “Hai người có muốn đến chỗ tôi chơi không? lát nữa tôi sẽ truyền hình trực tiếp.”

Lập tức Hương Noãn phẫn chấn hẳn lên: “Chúng em có thể sao?”

“Tất nhiên. Chúng ta có thể tổ đội ba người.”

“Được ạ được ạ.”

Hương Noãn biết, sợ dĩ cô có thể may mắn truyền hình trực tiếp với anh Hồ cũng do được hưởng ké ánh hào quang của Lâm Sơ Yến. Nếu Lâm Sơ Yến không ở đây, anh Hồ cũng không thể nào mời cô.

Thật ra cũng không phải Trần Ứng Hồ cố ý đối xử khác biệt. Anh ta rất khẩn trương khi đối mặt với những cô gái xa lạ, đây là sự thật khách quan.

Mới gặp Lâm Sơ Yến nhưng không khẩn trương mà lại như đã quen thân từ lâu, đây cũng là sự thật khách quan.

Bản lĩnh của Trần Ứng Hồ ở Đâu Hà Lan TV cũng không tệ, có thể kiếm được mấy đồng tiền. Mặc dù bố mẹ chưa từng hỏi đến nhưng số tiền này cũng tuyệt đối đủ để cho anh ta đi gây họa.

Cho nên, lúc này mới đến một căn phòng sang trọng, có phòng tiếp khách.

“Anh khẩn trương không?” Hường Noãn hỏi Lâm Sơ Yến.

Anh hỏi ngược lại: “Tại sao phải khẩn trương?”

Cũng phải, anh là bạn của anh Hồ, còn cô chẳng qua chỉ là người hâm mộ của anh Hồ kiêm trưởng fanclub, địa vị chênh lệch kha khá.

Hường Noãn lại hỏi: “Mục đích ban đầu anh tiếp cận anh Hồ không phải để diễu võ dương oai trước mặt tôi đấy chứ?”

“Cung phản xạ của cô có thể quấn quanh hồ được ba vòng rồi thắt thành một cái nơ bướm đấy.”

“Miệng của anh có thể độc chết cả thành phố đấy, ngay cả thú cưng cũng không buông tha.”

Trong lúc hai người còn cãi vã, Trần Ứng Hồ đã bắt đầu truyền hình trực tiếp, ôm máy tính đi vào phòng khách: “Tốt rồi.”

Hường Noãn ngồi khá gần anh Hồ bởi cô muốn xem kênh trò chuyện.

Lâm Sơ Yến ngồi bên kia của anh Hồ.

Sau khi tổ đội ba người xong, Trần Ứng Hồ hỏi Hương Noãn: “Em muốn chơi anh hùng nào?”

“Em chơi anh hùng nào cũng được ạ?”

Nhắc đến trò chơi thì Trần Ứng Hồ đặc biệt tự tin: “Được hết, anh mang.”

Khoảnh khắc ấy Hương Noãn cảm thấy dường như anh Hồ của bọn họ sáng bừng lên.

Hương Noãn chọn một trợ thủ xinh đẹp nhất: Đại Kiều.

Đại Kiều và Tiểu Kiều là chị em. Nếu Tiểu Kiều lớn lên tập trung toàn bộ dinh dưỡng trên đầu thì Đại Kiều lại không giống, dinh dưỡng cân bằng, một đôi chân dài đẹp đẽ.

Hương Noãn chỉ biết Đại Kiều đẹp, nhưng dùng không tốt lắm, chỉ đánh hạng đúng một lần với Lâm Sơ Yến và Trịnh Đông Khải, là một đồng đội hồ game.

Bình thường Trần Ứng Hồ chơi game đều một mình xếp hàng, nghĩa là hệ thống ngẫu nhiên chọn đồng đội, điều này tương đối thử thách vận may. Hơn nữa, theo truyền thuyết thì trò chơi này có một cách tính theo hệ thống tỷ số thắng, nếu như một người thắng quá nhiều cũng sẽ dễ bắt cặp với một đồng đội hồ game, điều này dẫn đến sự cân bằng.

Rất nhiều người vì muốn nâng cao tỷ số thắng đánh hạng của mình, cố ý thua nhiều ở những trận đánh thường, thua nhiều thì tỷ số thắng cũng hạ thấp, đánh hạng cũng dễ gặp đồng đội chơi tốt hơn.

Trần Ứng Hồ xếp hàng chơi game cũng có lúc gặp hố game thật. Cho nên anh ta có một phương pháp đối phó rất tốt.

Đó là... bỏ qua.

Không nên ôm hy vọng gì với những hố game này, cũng không nên yêu cầu gì với hố game. Cố gắng không nên đấu võ mồm với đồng đội hố game. Bởi vì so sánh với kỹ thuật tệ hại của bọn họ thì tố chất tâm lý của bọn họ càng không thể chịu nổi một kích.

Những người chơi mà mắng người khác đều luôn mang tâm trạng thản nhiên không sợ hãi, một khi bạn nói một câu, người ta treo máy còn coi là có đạo đức nghề nghiệp, nhưng nếu mà không hợp thì người ta lại treo đầu cho đội địch, nuôi mập kẻ địch.

Có loại hố game nào mà anh Hồ chưa từng gặp chứ! Dù sao thì bạn gái anh ta cũng là một hố game.

Cho nên lúc Hương Noãn bày tỏ cô chơi Đại Kiều không tốt, Trần Ứng Hồ cực kỳ bình tĩnh.

Lâm Sơ Yến chọn Lý Bạch, Trần Ứng Hồ nhìn lướt qua phản hồi thì thấy những người hâm mộ đã đến, không ít người kêu gào chọn Cao Tiệp Ly. Vì vậy, anh ta chọn Cao Tiệp Ly.

Trần Ứng Hồ nổi tiếng nhờ Lý Bạch, nhưng không có nghĩa là anh ta không chơi được những anh hùng khác. Trên thực tế, những anh hùng của Vương Giả Vinh Diệu bây giờ, anh ta đều có thể chơi đạt mức tiêu chuẩn trở lên.

“Tôi muốn bắt đầu.” Trần Ứng Hồ nói một câu, ý là nếu như bây giờ Lâm Sơ Yến và Hương Noãn nói trong lúc anh ta truyền hình trực tiếp thì người khác cũng có thể nghe được.

Hương Noãn hơi khẩn trương nên không nói nữa.

Lâm Sơ Yến cúi đầu nhìn màn hình, chỉ “Ừ” một tiếng.

Sau khi vào trò chơi không lâu, Trần Ứng Hồ lập tức biến thành một con người khác.

Đúng vậy, anh ta đắm chìm trong trò chơi, ngược lại biến thành người nói nhiều.

“Đến đây đến đây đuổi tao, đuổi kịp tao sẽ hát cho mày nghe ha ha ha...”

Đại chiêu của Cao Tiệm Ly là ca hát, lực sát thương rất đáng sợ.

“Muốn hôn à? Đồ lưu manh, mày muốn hôn là có thể hôn sao...”

Đại chiêu của Ngu Cơ đã bị hóa giải.

“Đại ca đại ca hiểu lầm rồi, em sai rồi... Cầu xin bố tha mạng, cứu cứu...”

... Bị người khác vây đánh. May mà Lý Bạch của Lâm Sơ Yến kịp thời xuất hiện, Đại Kiều của Hương Noãn vẽ một vòng trên đất, đưa anh ta về nhà.

“Á! Bắn đầy mặt tao rồi!”

Angela phe địch mở đại chiêu quét anh ta.

Mấy câu nói xằng nói bậy lúc trước Lâm Sơ Yến có thể nhịn, nhưng nghe xong câu này, Lâm Sơ Yến cũng không thể nhịn được nữa: “Cậu đừng nói nữa.” Có con gái ngồi đây mà.

Trần Ứng Hồ không kịp phản ứng, mặt đỏ rần, ngượng ngùng cười ngây ngô.

Ngược lại, Hương Noãn không hiểu ý nghĩa trong lời nói của Trần Ứng Hồ, cho nên cô không vì vậy mà xấu hổ. Chẳng qua cô chỉ cảm thấy... ồn ào rất tốt!

Bình thường, cô thấy anh Hồ truyền hình trực tiếp mà nói nhiều thì thật dễ thương, nhưng nếu đã coi là đồng đội chơi game cùng nhau, bên tai lại có những âm thanh lẩm bẫm thì thềm vờn quanh, cảm giác lỗ tai cứ như bị người khác lôi kéo, không có cách nào dồn hết sự chú ý vào game.

Đột nhiên Hương Noãn hiểu cảm nhận của Lâm Sơ Yến lúc đầu cô nói linh tinh trong game.

Đại Kiều của Hương Noãn sơ sẩy lại chết lần nữa, cô uống một ngụm nước, nhìn lướt qua màn hình laptop.

Sau đó cô thấy kênh trò chuyện của truyền hình trực tiếp đột nhiên bùng nổ, không biết khán giả kích động cái gì. Chẳng lẽ vì tư thế tử vong vừa rồi của cô quá đẹp?

Hương Noãn tò mò xích lại gần, thấy nội dung của kênh trò chuyện đại khái là:

“Trời ơi trời ơi! Ai ở bên cạnh chồng của em vậy? Có phải em nghe nhầm không?”

“Tôi cũng nghe được mà! Giọng nói rất dễ nghe! Cầu anh trai nói thêm mấy câu!”

“Con mẹ nó, ông đây muốn cứng luôn rồi! Là ai vậy?”

“Mặc dù chỉ là bốn chữ nhưng em có thể thấy được giọng điệu cương chiều của công.”

“Cho nên rốt cuộc anh Hồ cũng phải gả ra ngoài rồi sao? Ôi ôi ôi không được, anh Hồ lập gia đình em cũng phải đi theo. Em và anh cùng nhau phục vụ chồng.”

“Muốn nghe anh trai thử đốc +1.”

“+111111.”

“+111111111.”

....

“Các bạn đừng dọa anh trai. Anh trai yên tâm, chúng em là người đứng dẫn, cầu xin anh nói chuyện ...”

“Người đứng dẫn +1 Anh trai thích nam hay nữ? Em sẽ PS đảm bảo anh không nhận ra được nam nữ.”

“Tại sao không nói chuyện? Rốt cuộc anh chàng đó là ai vậy anh Hồ?”

“Tôi vừa mới đến, xin hỏi có chuyện gì xảy ra vậy?”

...

“Ha ha ha ha ha....” Hướng Noãn rất vui vẻ.

Sau đó kênh trò chuyện lại yên rồi.

“Ôi ôi ôi! Còn có một cô gái.”

“Sao có thể có con gái, anh Hồ, em đã nhìn lầm anh rồi, thất vọng quá!”

“Vợ anh Hồ sao?”

“Quả nhiên anh Hồ ăn sạch cả nam lẫn nữ. Nhưng tiếng cười của bạn gái thật dễ nghe, em cười một tiếng anh cũng cười.”

“Có phải dùng công cụ đổi giọng không?”

“Nói linh tinh, sao có thể đổi giọng được, tiếng cười kia không giả vờ chút nào, không thể đổi giọng được.”

“Em gái, cầu xin em cười nữa đi!”

....

Hướng Noãn thấy Đại Kiều sống lại, liền vội vàng trở lại trò chơi. Lúc này truyền hình trực tiếp còn đang âm ỉ.

Kênh trò chuyện không nghe thấy giọng nói của bọn họ nữa mới khó khăn bình tĩnh lại. Đột nhiên Lâm Sơ Yến lại nói chuyện.

Lần này là vì cướp bù xanh với Trần Ứng Hồ.

“Tôi cần bù xanh, tôi là Lý Bạch.”

“Tôi cần bù xanh, tôi cần Carry.”

“Cậu xem đi, bây giờ Carry chính là tôi.”

“Không nên nhìn chiến tích, lát nữa xem lại băng video. Tôi mà thấp hơn ba mươi phần trăm, tôi sẽ gọi cậu là bố.”

“Tôi cảm thấy mình sẽ có thêm một đứa con trai.”

Truyền hình trực tiếp lại bùng nổ một lần nữa.

Ba người tập trung chơi game, không ai xem kênh trò chuyện. Lâm Sơ Yến đang cướp bù xanh với Trần Ứng Hồ, chuẩn bị đánh xong thì lúc này Hướng Noãn đột nhiên tung đại chiêu.

Đại chiêu của Đại Kiều gọi là “Gọi anh em đến đánh”, cô vẽ một cái vòng lớn trên mặt đất, các đồng đội có thể truyền vào trong cái vòng tròn này.

Chiêu này chính là vũ khí sắc bén trong đoàn chiến.

Tất nhiên, sử dụng không tốt chính là diệt toàn đoàn.

Lúc này, đồng đội của Hường Noãn đã chết, quân địch cũng tụ tập gần chỗ cô, thấy cô tung đại chiêu thì bắt đầu chọn chỗ đứng xung quanh. Trần Ứng Hồ nhìn một chút rồi nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Không đánh thắng thì đừng truyền đến.”

Một người đồng đội còn sống khác cũng có phán đoán y như vậy.

Nhưng Lâm Sơ Yến không suy nghĩ vẫn truyền đến.

“Tại sao cậu lại đến chịu chết, chết một người còn tốt hơn là chết cả hai. Hơn nữa, vừa rồi cô ấy cũng chết rồi, chết nhiều hơn một mạng cũng không đáng giá...” Đột nhiên Trần Ứng Hồ ngừng lại.

Mặc dù anh ta biết hai người Lâm Sơ Yến nhất định phải chết nhưng vẫn kiểm tra tình huống trên bản đồ nhỏ. Có điều anh ta nhìn thấy gì vậy?

Hường Noãn bị bao vây khống chế, Lâm Sơ Yến lao vào làm tank ngăn cản mọi sát thương cho cô, cùng các kỹ năng tránh né để giảm thương tổn. Sau đó thì sao?

Sau khi kỹ năng hai của Hường Noãn hồi lại, kịp thời tung ra. Kỹ năng thứ hai của Đại Kiều là “Vẽ một vòng tròn về nhà”, cô vẽ một vòng tròn trên mặt đất, trong khoảng thời gian ngắn thì có thể truyền tống về trụ thủy tinh nhà mình.

Vòng tròn này được vẽ rất kịp thời, đưa Lý Bạch và Đại Kiều bị đánh tàn phế trở về nhà, trong phút chốc lại đầy máu.

“Trời ơi dọa chết tôi rồi.” Hường Noãn còn đang hoảng sợ. Quá khẩn trương, quá kích thích!

Lâm Sơ Yển cười: “Đừng sợ.” Giọng nói tràn ngập sự an ủi, rất dịu dàng.

Trần Ứng Hồ về nhà hồi trạng thái, thuận tiện liếc nhìn kênh trò chuyện.

Kênh trò chuyện lại bùng nổ:

“Ha ha ha ha thì ra là như vậy! Mình thật ngây thơ, gì mà anh Hồ ăn sạch cả nam lẫn nữ. Thì ra là người ta ân ái, anh Hồ ngồi không.”

“Đau lòng thay anh Hồ +1111.”

“+111111111.”

“+111111.”

...

“Tôi là chó độc thân, ngay cả trò chơi truyền hình trực tiếp cũng không buông tha.”

“Trong mắt anh Hồ nhà chúng ta chỉ có game, bạn gái có gì vui.”

“Làm sao các bạn biết anh Hồ không có bạn gái. Nhỡ có thì sao?”

“Bạn phía trước dùng từ “nhỡ” cũng hay thật đấy.”

“Không có ai cảm thấy Lý Bạch này rất rối loạn sao? Tôi muốn chết sớm một vạn lần.”

“Chết mười ngàn lần +111.”

“Cảm giác anh Hồ là người chuyên bán lẻ bán sỉ đại thần. Vị anh họ lần trước cũng là một đại thần.”

“Anh trai, em gái, cầu xin hai người nói nhiều thêm nữa. Anh muốn nghe.”

“Nói nhiều thêm một chút +1. Muốn cảm nhận vị chua của tình yêu.”

...

Trần Ứng Hồ chớp đôi mắt nai ngập nước, hết nhìn Lâm Sơ Yến lại nhìn Hường Noãn, dường như đang suy nghĩ.

Buổi tối, sau khi truyền hình trực tiếp, anh ta gửi cho Thẩm Tắc Mộc một tin nhắn.

Trần Ứng Hồ: “*Anh họ, thì ra Lâm Sơ Yến là tình địch của anh sao?*”

Thẩm Tắc Mộc: “?”

Trần Ứng Hồ: “*Em nhìn ra rồi.*”

Thẩm Tắc Mộc: “*Đừng hiểu lầm.*”

Một lát sau, Thẩm Tắc Mộc lại tò mò hỏi Trần Ứng Hồ một vấn đề.

Thẩm Tắc Mộc: “*Nếu như anh và cậu ta thật sự là tình địch, em giúp ai?*”

Trần Ứng Hồ: “*Em nói thật nhé? Anh họ là người thân của em.*”

Thẩm Tắc Mộc: “Ừ.”

Trần Ứng Hồ: “*Em chọn Lâm Sơ Yến. (^-^)*”

Thẩm Tắc Mộc: ...

Anh ta hơi mệt.

Chương 35: Kẻ lừa đảo

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hành trình ngày thứ hai của Trần Ứng Hồ là đi thăm đại học Nam Sơn, buổi chiều thứ hai Thẩm Tắc Mộc không có lớp, kế hoạch ban đầu vốn là Thẩm Tắc Mộc dẫn Trần Ứng Hồ đi tham quan. Nhưng đột nhiên Thẩm Tắc Mộc lại không muốn gặp người em họ này nữa.

Cho nên trách nhiệm hướng dẫn du lịch nặng nề này ấy lên đầu Lâm Sơ Yến, thế nên Lâm Sơ Yến quyết tâm trốn học một ngày.

Trần Ứng Hồ lớn hơn Hương Noãn hai tháng, nhưng lúc hai người đứng cạnh nhau nhìn khá giống em trai Hương Noãn. Thứ nhất, thái độ của Hương Noãn có vẻ hào phóng hơn, nói chung thì Trần Ứng Hồ vẫn còn rất thận trọng và bị động. Thứ hai, Trần Ứng Hồ có khuôn mặt tròn, kết hợp với mắt nai nên nhìn rất non nớt.

Trần Ứng Hồ nghỉ học từ năm lớp mười một, lúc này lại đi thăm một ngôi trường cao cấp của cả nước thì không khỏi hâm mộ.

Anh ta không hối hận vì nghỉ học, cũng không phải anh ta chưa từng nghĩ đến chuyện đi học nhưng thật sự không lường trước được, cũng không có biện pháp nào.

Sau khi đi thăm cơ sở chính, Lâm Sơ Yến lại đi cùng anh ta đến cơ sở Diên Trì. So sánh với phong cách cổ xưa xanh mát ở cơ sở chính thì cơ sở Diên Trì lại rất hiện đại, trẻ hóa.

Hôm qua tuyết còn chưa tan hết nên hôm nay toàn bộ cơ sở Diên Trì như được khoác một lớp tuyết trắng, nhìn rất đẹp.

Lúc Hương Noãn tan học thì trời đã tối, cô và Mẫn Ly Ly đi tìm hai người bọn họ ăn cơm.

Ấn tượng của Mẫn Ly Ly về Lâm Sơ Yến vẫn dừng lại ở trên những miêu tả của diễn đàn. Hiện tại, diễn đàn mới có bát quái nóng mà bát quái này lại còn liên quan đến Hương Noãn.

Nghe nói, Lâm Sơ Yến vừa liếc mắt đưa tình với Thẩm Tắc Mộc, vừa theo đuổi đàn em Hương Noãn. Thẩm Tắc Mộc vừa liếc mắt đưa tình với Lâm Sơ Yến, lại vừa mập mờ với đàn em Hương Noãn. Đàn em Hương Noãn liếc mắt đưa tình với cả hai người, dây dưa không rõ... Mọi người cũng thấy nhiều tam giác tình yêu, nhưng rất ít người có thể biến tam giác tình yêu thành như vậy. Lâm Sơ Yến không hồ là nhân vật quan trọng, tam giác tình yêu cũng khác biệt như vậy, rất hại người.

Mẫn Ly Ly rất lo lắng, sợ Hương Noãn bị lừa gạt.

Nhưng bên cạnh đó, cô cũng rất tò mò thần tượng của Hương Noãn là dạng gì.

Bốn người đi đến một quán ăn truyền thống địa phương. Mẫn Ly Ly ngồi đối diện Trần Ứng Hồ. Cô phát hiện Trần Ứng Hồ dễ xấu hổ nên đùa giỡn

với anh ta, kết quả anh ta càng xấu hổ hơn, không dám nói chuyện với cô mà liều mạng cúi đầu ăn cơm.

“Tổ tông của tôi ơi, nói ít thôi ăn nhiều vào.” Hương Noãn không ngừng gấp thức ăn cho Mẫn Ly Ly, hy vọng chặn được cái miệng của cô ấy.

Lâm Sơ Yến đi vào phòng vệ sinh, Mẫn Ly Ly thấy vậy cũng đi theo.

Sau đó ở bên ngoài nhà vệ sinh, Lâm Sơ Yến bị cô bạn thân này của Hương Noãn cảnh cáo.

Mẫn Ly Ly không cao đến 1m60, nói chuyện với anh phải cố hết sức ngược đầu lên, mặc dù vậy, cô ấy vẫn giữ được khí thế.

Cô nói: “Hương Noãn nhà tôi rất đơn thuần. Anh là người như thế nào tôi rất rõ ràng, nếu anh mà lừa cô ấy. Hừ hừ, bà đây sẽ cắt đứt ba chân của anh. Tôi sẽ để lời này ở đây.”

Lâm Sơ Yến ngẩn người: “Tôi là người như thế nào?” Sao cô ấy lại biết nhỉ?

Mẫn Ly Ly trưng bộ mặt “nói đến thế thôi” rồi xoay người rời đi. Điều quan trọng khi giằng co với người khác chính là không thể nói nhiều. Càng nói nhiều, khí thế càng giảm.

“Này!” Đột nhiên Lâm Sơ Yến gọi cô lại: “Có phải Hương Noãn nói gì với cô không?”

Cô quay lưng về phía anh, nói: “Không.”

Anh thử phào nhẹ nhõm.

Đầu óc lại trở nên mơ hồ.

Lâm Sơ Yển soi gương ở trong vệ sinh một lúc lâu, giống hệt như tên yêu bản thân quá mức. Hương Noãn cảm thấy anh lừa Trần Ứng Hồ, Mẫn Ly Ly đề phòng anh lừa Hương Noãn... Nhìn anh giống kẻ lừa đảo lắm sao?

...

Thật ra Trần Ứng Hồ là người có suy nghĩ khá nhanh nhạy, không giống vẻ bề ngoài ngốc nghếch của mình.

Anh ta nhận ra Hương Noãn và Lâm Sơ Yển muốn tiếp tục làm truyền hình trực tiếp với anh ta, nhưng buổi tối cũng không thích hợp dẫn một cô gái đến khách sạn. Coi như Hương Noãn không ngại, Lâm Sơ Yển cũng không ngại chứ? Coi như Lâm Sơ Yển không ngại, ngộ nhờ có thể suy nghĩ nhiều...

Cho nên Trần Ứng Hồ mang máy tính ra ngoài, sau bữa tối thuê một phòng trà, ba người có thể cùng nhau chơi đùa.

Tối hôm qua Hương Noãn và Lâm Sơ Yển đã bị người hâm mộ của Trần Ứng Hồ nhận ra, chính là con gà mờ đã từng giả vờ làm học sinh tiểu học trước mặt anh Hồ. Những người hâm mộ lú lú bần bần rất lâu, có người cho rằng duyên phận này thật kỳ diệu, có người cho rằng vì muốn tiết mục đạt hiệu quả cao nên mới diễn sâu một chút, vì lần đó mà anh Hồ đã lên hot topic, bị bàn tán rất nhiều.

Nhưng những điều này chỉ là số ít, kênh trò chuyện chủ yếu đều yêu cầu bọn họ nói chuyện. Còn có người yêu cầu Lâm Sơ Yến hát...

Lúc ấy Hương Noãn nói một câu: “Không cho phép hát.”

Lâm Sơ Yến cười nói: “Được, không hát.”

Kênh trò chuyện lại bùng nổ, Hương Noãn nhìn nội dung thảo luận đầy mập mờ, cảm giác quan hệ của cô và Lâm Sơ Yến không thể nào giải thích rõ ràng được...

Mặt hơi nóng lên.

Đúng lúc đó, Trần Ứng Hồ nói: “Vậy thì để anh hát nhé!”

Kênh trò chuyện lập tức biến thành:

“Anh Hồ là người nhà, không cần hát.”

“Anh Hồ im lặng đi, cảm ơn!”

“Anh Hồ đừng hát, em tặng quà cho anh.”

“Anh Hồ, lần trước anh hát em mở loa, suýt nữa mẹ em đã báo cảnh sát, anh biết không?”

...

Nhưng Trần Ứng Hồ vẫn kiên trì hát một bài, lượng người xem lập tức trôi mất 30%. Sau đó anh ta không hát nữa, lại nghiêm túc chơi game, lượng người xem quay trở về.

Hương Noãn đi theo anh Hồ truyền hình trực tiếp hai ngày, cô chơi Đại Kiêu rất nhiều, coi như thỏa thích.

Trần Ứng Hồ nói với Hương Noãn: “Cũng không phải thao tác của em không tốt, cái em còn thiếu là tầm nhìn bao quát. Không bao quát được toàn bộ thì không chơi tốt Đại Kiêu.”

Bởi vì điểm đặc sắc của anh hùng Đại Kiêu này là có thể hỗ trợ đồng đội từ xa. Lúc nào cứu người, lúc nào mở đoàn chiến, lúc nào rút lui đều cần một phán đoán chuẩn xác.

“Vậy làm thế nào để em có thể tập luyện được tầm nhìn bao quát ạ?” Hương Noãn khiêm tốn học tập.

“Cần đánh nhiều, hiểu biết với game phải sâu sắc.”

Thật ra thì không chỉ Hương Noãn mới có vấn đề như vậy. Trần Ứng Hồ phát hiện Lâm Sơ Yển cũng không khác lắm. Hai người này đều mới chơi thể loại này lần đầu, coi như là phản ứng nhanh thì cũng không cách nào bù đắp được sự thiếu kinh nghiệm và thiếu tầm nhìn. Cho nên dù Lâm Sơ Yển có sử dụng anh hùng nào, thao tác ra sao, có lúc sáng mù mắt, có lúc lơ đãng dẫn đến án mạng, phát huy cực kỳ không ổn định.

Tối hôm đó Lâm Sơ Yển đưa cô về. Hai người đi dưới ánh đèn đường, Hương Noãn nói: “Rốt cuộc tôi cũng hiểu vì sao anh thích anh Hồ rồi, tình anh ấy rất tốt.”

Lâm Sơ Yến nhú mày: “Cô nói rõ ràng xem nào. Cái gì mà tôi thích cậu ấy.”

“Anh... không thích anh ấy sao?”

“Tôi... là trai thẳng.”

Hương Noãn: “Đầu óc anh làm sao vậy Lâm Sơ Yến? Anh nghĩ sai rồi.”

Lâm Sơ Yến cười nhìn cô, không nói chuyện. Ánh đèn đường ấm áp khiến đường nét trên khuôn mặt cũng trở nên mềm mại, ánh mắt dịu dàng hẳn.

Hương Noãn bị anh nhìn chăm chú như vậy thì chợt nhớ đến những lời trên kênh trò chuyện trong lúc truyền hình trực tiếp, cô hơi ngại ngùng, cúi đầu hỏi: “Cười cái gì?”

“Không có gì. Tôi thật lòng muốn làm bạn với cậu ấy, cô yên tâm.”

Thật ra thì ban đầu Hương Noãn rất bất ngờ, không phải cô không tin Lâm Sơ Yến, nhưng cô không có cách nào hiểu được sao hai người có thể thân nhau như vậy chỉ trong một tuần lễ. Nhưng sau hai ngày chung sống, cô có thể kết luận: Chỉ cần Lâm Sơ Yến nghiêm túc đối xử tốt với ai đó, người đó sẽ không có sức đề kháng.

Cho nên chuyện này cũng không có gì kỳ lạ.

Hương Noãn ngại nói ra suy nghĩ thật lòng của mình. Thật ra thì thấy anh Hồ sống chung hài hòa với Lâm Sơ Yến như vậy, cô hơi ghen tị, hâm

mộ... QAQ

...

Thứ ba, Trần Ứng Hồ lên máy bay về nhà.

Chiều hôm đó Lâm Sơ Yển có giờ học thí nghiệm không thể nào trốn được. Anh hỏi Trần Ứng Hồ có muốn đến xem anh làm thí nghiệm không, Trần Ứng Hồ hỏi thăm một chút nội dung của thí nghiệm, sau đó Lâm Sơ Yển nói một loạt những từ ngữ xa lạ, Trần Ứng Hồ đã sợ hãi môn vật lý từ cấp ba, vì vậy khéo léo từ chối.

Đột nhiên Trần Ứng Hồ cũng không còn hâm mộ sinh viên đại học nữa. Bọn họ phải đi học, có giờ học, làm thí nghiệm... thật đáng thương.

Giờ học thí nghiệm của Lâm Sơ Yển là hai người một nhóm. Anh cùng nhóm với Trịnh Đông Khải, luôn là nhóm làm thí nghiệm nhanh nhất. Bởi vì Lâm Sơ Yển có năng lực làm việc rất mạnh.

Mỗi lần nghĩ đến đây, Trịnh Đông Khải đều hâm mộ đến mức ngứa răng. Lâm Sơ Yển lười như thế, sao lại xứng với năng lực làm việc vậy chứ...

Thí nghiệm hôm nay của Đại Vũ và Mao Mao Cầu xảy ra chút sự cố. Số liệu thí nghiệm của bọn họ không đúng, chỉ cần liếc mắt đã thấy số liệu không bình thường.

Người khác làm xong đều tan học hết, hai người phải ngồi lại xem xét một đồng số liệu, sốt ruột đến nổi toát mồ hôi.

Lâm Sơ Yến hiếm khi có lòng yêu thương bạn học, an ủi bọn họ: “Đừng gấp, bọn tớ đưa số liệu cho các cậu, tùy tiện sửa đổi là được rồi.”

“Chúng tớ không chép đâu.”

Trịnh Đông Khải vỗ trán: “Sơ Yến, làm gì có ai an ủi như cậu.”

Lâm Sơ Yến sờ mũi: “VẬY tớ giúp các cậu làm nhé, hay để tớ chỉ huy?”

Đại Vũ và Mao Mao Cầu đều thấy nghi ngờ, dáng vẻ đề phòng hỏi anh: “Cậu có mục đích gì?”

“Không có mục đích gì cả.”

“Ha ha ha.”

Lâm Sơ Yến sờ cằm: “Nhìn tớ giống đang lừa đảo lắm à?”

“Cực kỳ giống.”

Cho nên, anh lại bị nghi là một kẻ lừa đảo sao?

...

Một cây rơm rạ đè chết lạc đà xảy ra vào buổi tối.

Buổi tối Lâm Sơ Yến gửi cho mẹ một tin nhắn, từ lần thuận lợi giúp mẹ có được tác phẩm của họa sĩ Hương, bố mẹ đã thêm lại WeChat của anh.

Lâm Sơ Yến: "Mẹ ơi, hình như con yêu rồi."

...

Lúc điện thoại di động của Việt Doanh Doanh nhận được tin nhắn từ con trai, bà đang ngồi trước bàn trang điểm đắp mặt nạ cho nên không thấy.

Lâm Tuyết Nguyên đọc sách ở đầu giường, thấy điện thoại sáng, nói: "Vợ ơi, em có tin nhắn."

"Ai vậy?"

"Để anh xem." Lâm Tuyết Nguyên duỗi cánh tay, cầm lấy điện thoại di động: "Thằng nhóc khốn nạn kia."

"Nó nói gì vậy?" Việt Doanh Doanh đắp mặt nạ đi đến.

"Còn có thể làm gì, nhất định lại lừa tiền chúng ta."

"Đúng là không có lương tâm."

"Để anh giúp em xóa nó."

"Ừ, anh xóa đi."

Việt Doanh Doanh cũng không coi đây là việc gì lớn, xé thêm một cái mặt nạ: "Chồng à, anh cũng dùng đi."

Lâm Tuyết Nguyên nhức đầu: "Anh là đàn ông, không cần."

“Không được, anh nhiều nếp nhăn quá, em không thích.”

Lâm Tuyết Nguyên không thể làm gì khác đành ngoan ngoãn để cho Việt Doanh Doanh đắp mặt nạ cho ông. Ông lại suy nghĩ, kéo người ta thấy lại coi thường.

Hai người mặc bộ đồ ngủ tình nhân, mỗi người một cái mặt nạ dựa lên giường nghỉ ngơi.

Đột nhiên Lâm Tuyết Nguyên nhận được tin nhắn. Ông nhìn màn hình di động.

Lâm Sơ Yến: *"Bố ơi, hình như con yêu rồi."*

Ha ha ha.

Ông không chút nghĩ ngợi, lập tức xóa liên hệ.

...

Sau khi liên tục bị mọi người trên thế giới không tin tưởng, về cơ bản Lâm Sơ Yến đã xác định được, có lẽ anh lớn lên khá giống một kẻ lừa đảo.

Chương 36: Bất ngờ tập kích

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Thứ năm, Lâm Sơ Yến không thể đến họp vì anh còn phải về nhà dự sinh nhật của mẹ.

Việt Doanh Doanh không thích quá nhiều người cho nên bà không tổ chức tiệc sinh nhật mà chỉ có người trong nhà quây quần chúc mừng. Mặc dù đã cố không rùm beng lên nhưng mỗi năm vẫn nhận được rất nhiều quà sinh nhật.

Năm nay, món quà bà thích nhất chính là bức tranh của họa sĩ Hường. Thật ra, quà sinh nhật của bố lại là con trai đưa cho.

Học kỳ này, Lâm Sơ Yến chọn môn tự chọn là thiết kế 3D, tự tay thiết kế một chiếc bánh sinh nhật, dùng máy in 3D của trường học in ra, làm quà sinh nhật cho mẹ anh.

Việt Doanh Doanh không thích lắm nhưng không muốn làm tổn thương lòng tự ái của con nên vẫn cho anh một bao lì xì 500 tệ.

Lâm Sơ Yến cũng không thích lắm.

“Đừng có mà chê ít, con cho thuê quần áo cũng phải năm người thuê mới bằng chỗ đó.”

Được rồi, chuyện anh cho thuê quần áo vẫn bị bố mẹ biết.

Thực tế, chuyện làm ăn của Lâm Sơ Yến cũng không hề thuận lợi. Bộ quần áo đó làm theo vóc người của Lâm Sơ Yến, mà người với người thì khác xa, có thể mặc được bộ đồ của anh cũng không nhiều. Mập quá cũng không mặc được, gầy quá mặc lên lại giống khi. Nhất là cái quần kia, nhiều người muốn mặc phải xắn gấu, hết như đi làm ruộng, cực kỳ không tự nhiên.

"Rốt cuộc con có quan hệ gì với họa sĩ Hường?" Lâm Tuyết Nguyên tò mò hỏi.

Bởi vì thấy bố mẹ không tin tưởng mình, vẫn còn hơi băn khoăn nên Lâm Sơ Yến nhất quyết không nói.

Lâm Tuyết Nguyên nói: “Con có biết không, họa sĩ Hường vẽ tranh này cho bố nhưng không lấy một đồng nào.”

“Bố có biết xấu hổ không vậy?”

“Đương nhiên là không, người ta không cần thì bố phải làm gì bây giờ? Hơn nữa, ông ấy làm nghệ thuật, nếu như bố cứ níu kéo gửi tiền, thành ra lại tầm thường.”

Lâm Sơ Yến suy nghĩ một lúc lâu: “Vậy bố đưa tiền cho con, con trả cho.”

“Cút!”

Vì vậy Lâm Sơ Yến biết điều im lặng.

Một lát sau, Lâm Sơ Yến lại hỏi bố mình: “Họa sĩ Hường không đề cập đến con ạ?”

“Không, con hỏi làm gì?”

“Không có gì ạ.” Lâm Sơ Yến cúi đầu giả vờ nhìn điện thoại, mi mắt rủ xuống, che giấu sự cô đơn trong mắt.

...

Trong nháy mắt đã đến thứ bảy, ngày hôm nay, đội của Hường Noãn đánh một trận để vào vòng chung kết.

Đối thủ vòng bán kết là “Chiến đội Không gian đen.”

Năm người “Chiến đội Không gian đen” đều thuộc bậc Vương giả. Trước khi so tài, Hường Noãn đã tìm hiểu về đội hình đối phương, biết năm người bạn này đều là bạn cùng lớp, mặc dù đều là Vương giả, nhưng thực lực mỗi người có sự chênh lệch.

Trong đó, người giỏi nhất là TOP (1), chơi giỏi nhất anh hùng Lão Phu Tử.

(1) TOP là đường trên chơi solo. Đường này khá là hỗn hợp vì nó bao gồm có đấu sĩ, sát thủ và cả pháp sư cũng có thể đi.

TOP là người đi đường đơn, vậy mà đối đầu với hai người là xạ thủ và trợ thủ vẫn thường xuyên chiếm được ưu thế, gây sức ép rất lớn. Cho nên, TOP xứng đáng được gọi là “Kháng đường”.

Lão Phu Tử có thể đánh, có thể chống chịu lại chạy nhanh, vừa có thể đoàn chiến, mà cũng có thể đơn độc tác chiến. Lão Phu Tử của “Chiến đội Không gian đen” thường xuyên lạng lẽ mang binh lính đi đẩy trộm trụ, để các đồng đội chơi đùa ở chỗ khác, một mình Lão Phu Tử mang quân đẩy trụ... rất đáng sợ.

Cho nên, lần này chiến đội của Hưởng Noãn nhất định không thể thả Lão Phu Tử ra, phải cấm, nhất định phải cấm.

Phe địch cấm Đông Hoàng Thái Nhất của Hưởng Noãn và Lý Bạch của Lâm Sơ Yển.

Mặc dù Lý Bạch cũng không phải tốt lắm, chủ yếu là tính không ổn định lớn, bạn không thể biết lúc nào người ta chơi tốt, lúc nào chơi đùa, là thần hay quỷ, cho nên không có cách nào ứng phó.

Lâm Sơ Yển cũng không có ý định chơi Lý Bạch, lần này anh chơi pháp sư.

Bình thường, pháp sư Đát Kỷ không có kỹ năng dịch chuyển, rất ít được ra sân, bởi vì máu yếu nên dễ dàng bị chú ý. Gần đây Lâm Sơ Yển đang luyện Điều Thuyền.

Anh hùng Điều Thuyền rất đẹp nhưng thực tế lại toát ra rất nhiều ác ý. Bởi vì điểm nổi bật nhất trong kỹ năng của Điều Thuyền cũng không viết trong phần miêu tả kỹ năng, đó là kỹ năng thứ hai của Điều Thuyền thả ra

trong nháy mắt, có một số giây sẽ ở trong trạng thái vô địch. Nếu như căn thời gian chuẩn xác, bằng vào kỹ năng này có thể tránh được bất kỳ công kích nào.

Hai kỹ năng dịch chuyển và vô địch khiến cho khả năng sinh tồn của Điêu Thuyền khá mạnh, cho nên mặc dù là pháp sư nhưng cũng có thể đối chiến với quân địch. Nếu như trang bị xịn, có thể một đấu ba, hát ca nhảy múa chém chết kẻ địch.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là trang phục phải xịn. Cho nên, Điêu Thuyền rất cần đồng đội ưu ái, cho tiền, cho kinh nghiệm, cho bùa xanh, để cho tất cả những thứ tốt.

Nghĩ đến đây, Hưởng Noãn cảm thấy Điêu Thuyền và Lâm Sơ Yển hơi giống nhau. Đều là loại nhìn thì nũng nịu, cần người khác quan tâm, sau đó thì sao, lực sát thương vô cùng lớn.

Hưởng Noãn chọn trợ thủ là Thái Văn Cơ.

Ván này, Điêu Thuyền của Lâm Sơ Yển phát huy không tệ lắm, nhưng cũng không khiến cho đối phương quá khó chịu. Anh hùng khiến đối phương khó chịu thật sự phải là Thái Văn Cơ. (1)

(1) Thái Diễm (chữ Hán: 蔡琰), cũng đọc là Sái Diễm, tự Chiêu Cơ (昭姬), nhưng sau trùng húy với Tư Mã Chiêu nên người đời sau đổi thành Văn Cơ (文姬). Bà là một trong những nữ văn nhân đầu tiên của Trung Hoa và là nữ thi nhân duy nhất trong những văn sĩ trữ danh thời kì Kiến An, Hán Hiến Đế Lưu Hiệp.

Một nữ sĩ tài hoa mà bạc phận, bà là tác giả của Bi phẫn thi (悲憤詩), một thi phẩm được coi là một kiệt tác thể loại thơ tự sự của văn học Kiến An và của thơ ca cổ điển Trung Quốc.

Kỹ năng của Thái Văn Cơ rất đơn giản, chủ yếu là thêm máu, ngoài ra còn một kỹ năng khống chế làm choáng. Thời gian choáng cũng không lâu cho nên cũng không đáng sợ. Nhưng phải xem nó được đặt trong tay ai. Thái Văn Cơ trong tay Hướng Noãn điên cuồng thêm máu thì khỏi nói, lại thả kỹ năng choáng váng cũng đúng thời điểm, lôi kéo thù hận.

Ván này thắng nên Thái Văn Cơ của cô cũng bị cấm.

Hướng Noãn cảm thấy rất buồn phiền. Người khác thì cấm anh hùng chiến sĩ, đánh quái, sao cô chơi một trợ thủ cũng bị cấm. Trợ thủ đáng yêu như vậy, lại không giết người, tại sao lại bắt nạt trợ thủ?

Thái Văn Cơ bị cấm, Hướng Noãn phối hợp với Lâm Sơ Yển chọn Trang Chu.

Điêu Thuyền sợ nhất là bị khống chế, Trang Chu giỏi nhất là giải khống chế, hai anh hùng phối hợp rất ăn ý.

Cho nên, trận thứ hai đánh còn thuận lợi hơn trận trước.

Lúc này, phe địch mới phát hiện ra chỗ đáng sợ của Điêu Thuyền nhưng đáng tiếc đã chậm. Một Điêu Thuyền phát triển mạnh, kỹ năng sắc bén cùng với đồng đội đáng tin thì có thể coi rẻ chúng sinh.

Nhưng ván này suýt thì thua.

Bởi vì trong một lần đoàn chiến, đúng thời khắc mấu chốt, đột nhiên Hương Noãn nhận được một cuộc điện thoại. Cô mới nhớ ra mình chưa cài đặt chế độ im lặng, vì vậy cũng không thèm nhìn mà tắt máy.

Điện thoại lại gọi đến.

Lúc này cô mới thấy là điện thoại của mẹ.

“Ly Ly, cậu nghe điện thoại của mẹ tớ hộ tớ.” Hương Noãn cúp điện thoại, nhanh chóng nói số điện thoại cho Mẫn Ly Ly.

Hôm nay Mẫn Ly Ly nhàm chán đến xem bọn họ chiến đấu. Cô xem cũng không hiểu, chỉ biết ngẩn người nhìn.

Nghe Hương Noãn nói như vậy, cô lập tức đứng dậy gọi điện thoại.

Một lúc sau Hương Noãn kết thúc trận đấu, thuận lợi tiến vào vòng chung kết, cô và đồng đội vỗ tay hoan hô.

Mẫn Ly Ly cầm điện thoại di động đi đến nói: “Noãn Noãn, bố mẹ cậu đến đây, đang ngồi trong đình ở ven hồ chờ cậu.”

“Hà? Sao bọn họ không nói tiếng nào đã đến đây vậy?” Hương Noãn cảm thấy rất kỳ lạ.

“Tớ cũng không biết. Cô chú biết cậu đang so tài, nói...”

“Cái gì?”

“Nói... muốn mời đồng đội của cậu đi ăn cơm.”

Hương Noãn khó hiểu.

Cô luôn cảm thấy có chỗ nào đó rất kỳ lạ, giống như cô đã bỏ sót một chi tiết quan trọng nhưng lại không biết đó là cái gì. Cô quay sang mấy người đồng đội hỏi: “Bố mẹ tôi muốn mời mọi người đi ăn cơm, mấy người có muốn đi không?”

Ba người Trịnh Đông Khải đều nhìn về phía Lâm Sơ Yến. Ai là lão đại, nhìn là biết ngay.

Hiếm khi thấy Lâm Sơ Yến ra vẻ nghiêm trang, nói: “Từ chối thì bất kính lắm.”

Trịnh Đông Khải khẽ nhìn xuống đất, thấy tay Lâm Sơ Yến đang nắm chặt thành quyền. Điều này cho thấy, Lâm Sơ Yến rất khẩn trương.

Ha ha ha ha ha ha...

...

Sở dĩ hôm nay Hương Đại Anh và Nhâm Đan Nghiên bất ngờ đột kích cũng không phải hai người muốn thăm con gái, chủ yếu là vì muốn nhìn đàn anh trong truyền thuyết đó.

Bọn họ cũng không còn biện pháp nào nữa. Mỗi lần bố mẹ hỏi đến, Hương Noãn đều đổi chủ đề, giống như không muốn nói về người đó.

Hương Đại Anh vừa tò mò lại không yên tâm, xen lẫn một chút tâm trạng “Con gái trưởng thành có chút bí mật”, tóm lại cảm xúc rất phức tạp.

Tâm trạng Nhâm Đan Nghiên cũng không khác là mấy.

Bọn họ lại không muốn hỏi thăm Lâm Tuyết Nguyên. Nếu như vậy thì không khéo sẽ bị hiểu lầm, không tốt.

Nghĩ đến nghĩ lui, không thể làm gì khác đành tự mình đi.

Hai vợ chồng chờ không lâu đã thấy đoàn người Hương Noãn đi đến.

Hương Noãn và Mẫn Ly Ly sóng vai nhau đi đầu tiên, giống như hai thủ lĩnh, đằng sau có bốn chàng trai, so sánh thì các chàng trai khá cao lớn.

“Bố mẹ, sao hai người lại đến đây? Có lạnh lắm không ạ?”

“Không lạnh.” Nhâm Đan Nghiên vừa nói chuyện vừa liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh Hương Noãn: “Cháu là Ly Ly sao? Đáng yêu quá!”

“Cháu chào cô chú ạ, cháu cảm ơn cô.”

Sau đó Hương Noãn giới thiệu các đồng đội của mình cho bố mẹ.

Hương Đại Anh và Nhâm Đan Nghiên thản nhiên quan sát Lâm Sơ Yến.

Cảm giác đầu tiên: Bộ dạng thẳng nhóc này đẹp trai thật đấy.

Cảm giác thứ hai: Nhìn qua có vẻ khá ngoan ngoãn.

Chỉ nhìn bề ngoài coi như là hài lòng. Mặc dù Hương Đại Anh muốn bắt bẻ nhưng cũng không tìm được cái gì.

Ừ, nên nhìn thêm chút nữa.

Lòng bàn tay Lâm Sơ Yến đầy mồ hôi. Anh cũng không dám nói nhiều.

Gần đây Lâm Sơ Yến rất mất niềm tin vào khuôn mặt của mình. Anh không muốn bị mọi người nghĩ là kẻ lừa đảo, nhất là không muốn làm kẻ lừa đảo trước mặt hai người này.

Cho nên anh cố gắng nói thật ít, càng ít càng tốt.

Người ta không hỏi, anh cũng không mở miệng nói.

Biểu hiện của Hương Đại Anh và Nhâm Đan Nghiên rất tự nhiên, cũng không chú ý quá nhiều vào anh. Nói chuyện với Lâm Sơ Yến mấy câu, họ lại nói chuyện với mấy người còn lại, ai cũng được họ quan tâm hỏi thăm.

Bọn họ vừa đi vừa trò chuyện, bầu không khí rất náo nhiệt.

Buổi trưa bọn họ ăn hải sản.

Sau khi ăn xong, bọn họ đã nắm rõ về Lâm Sơ Yến.

Đã từng làm lớp trưởng, thành tích rất tốt, điểm thi vào trường còn cao hơn Hương Noãn mấy chục điểm, giỏi đánh đàn piano, lý tưởng là làm

ngiên cứu khoa học, lúc lên đại học bố mẹ cũng không cho tiền sinh hoạt...

Cuối cùng Hương Noãn cũng cảm giác được, cô hỏi: “Bố mẹ, hai người đang làm gì vậy ạ?”

“Ha ha Hương Noãn ăn thịt đi, để mẹ gắp cho con... Ly Ly có muốn nữa không cháu?”

Mẫn Ly Ly ăn đến nổi môi đỏ bừng, cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Có ạ, cháu cảm ơn cô!”

Khuôn mặt Hương Noãn đỏ rần, cô không được tự nhiên vắn vẹo: “Sao hai người lại làm như vậy?”

Lâm Sơ Yển ngồi bên cạnh cô. Anh liếc nhìn cô, cảm thấy cô thật dễ thương nhưng lại không dám cười.

Lúc lấy nước ô mai cho mọi người, Lâm Sơ Yển không để ý đến ánh mắt được quan tâm mà sinh ra cảm giác lo lắng của mấy thằng bạn cùng phòng, anh duỗi đôi tay dài ra, vượt qua Hương Noãn và Mẫn Ly Ly, rót đầy ly nước cho Nhâm Đan Nghiên.

Động tác rất tự nhiên, không hề giống ra vẻ.

Nhâm Đan Nghiên cười cảm ơn.

Lâm Sơ Yển khẽ mím môi: “Không có gì ạ.”

Sau đó Lâm Sơ Yển hỏi Hương Noãn: “Muốn ăn thịt viên không?”

“Không ăn.”

“Ăn tôm không?”

“Ăn... à không.... Trước tiên anh đừng nói chuyện với tôi.” Hương Noãn cảm giác Lâm Sơ Yển không hiểu được hoàn cảnh lúng túng bây giờ của cô. Cô cũng không thể nào giải thích với anh được.

Vì vậy Lâm Sơ Yển ngoan ngoãn im miệng, lặng lẽ ăn.

Nhâm Đan Nghiên lén quan sát Lâm Sơ Yển, cảm giác chàng trai này thật khôn khéo.

Chương 37: Luna cấp thần

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Ăn cơm xong, Hường Đại Anh và Nhâm Đan Nghiên đi dạo một vòng quanh trường của Hường Noãn. Hai người mang cho Hường Noãn một ít thức ăn, là thịt trâu và trứng gà kho do bà ngoại Hường Noãn làm, lấy từ trên xe xuống một túi lớn, nhìn rất nặng.

Lâm Sơ Yển cầm đồ giúp Hường Noãn. Trên đường đi, Hường Noãn mở túi ra ngó thử, có ba hộp thủy tinh đựng thịt trâu, một hộp trứng gà kho lớn, cô giữ lại một hộp thịt trâu và một ít trứng gà, còn lại thì đưa cho mấy người Lâm Sơ Yển.

“Cô giữ hết đi.” Lâm Sơ Yển không muốn cầm.

“Tôi không ăn hết.”

“Để cho bạn cùng phòng ăn.”

“Bạn cùng phòng cũng không ăn hết.”

Hường Noãn không thể nào nói cho Lâm Sơ Yển biết được rằng trong phòng ngủ có bốn người nhưng cô chỉ có quan hệ tốt với Mẫn Ly Ly, còn

hai người bạn khác vẫn duy trì khoảng cách, không xa không gần. Bình thường khách khí, cũng không chơi với nhau nhiều.

Nguyên nhân khá máu chó.

Hai bạn cùng phòng đó cùng thích một bạn nam, cả khu kí túc xá đều biết. Vốn quan hệ của hai người không được tự nhiên, kết quả không lâu sau, bạn nam mà các cô ấy đều thích lại tỏ tình với Hương Noãn.

Hương Noãn từ chối anh ta.

Từ đây về sau, hai bạn nữ kia lại dính với nhau như hình với bóng, cách xa Hương Noãn.

Tất nhiên, không đến mức thù ghét. Cùng lắm là trong lòng có vướng mắc, không được tự nhiên thôi.

Lúc này, Hương Noãn đưa đồ cho Lâm Sơ Yến xong thì đi cùng Mẫn Ly Ly về kí túc xá. Lâm Sơ Yến nhìn bóng lưng của cô, sau đó đưa đồ trong tay cho Trịnh Đông Khải.

Trịnh Đông Khải giống hệt như người quản lý, thái độ hơi nịnh nọt, nhận lấy thức ăn. Sau đó anh ta nói: “Hương Noãn thật tốt.”

Lâm Sơ Yến trầm nghĩ, nói thừa.

Lâm Sơ Yến có chút tâm sự, không thể chia sẻ với người nào được.

...

Nhâm Đan Nghiê và Hướg Đại Anh lái xe, không lâu sau đã ra đến đường quốc lộ. Kỹ thuật lái xe của Hướg Đại Anh rất kém, trước kia lái xe không vi phạm luật thì cũng va chạm nhẹ, cho nên Nhâm Đan Nghiê phải lái xe.

Nhâm Đan Nghiê vừa lái xe, vừa quay sang hỏi chồg: “Anh thấy thế nào?”

Hướg Đại Anh rất khó có thiện cảm với Lâm Sơ Yển. Dù sao, tên nhóc này cũng đến hái củ cải trắng nhà ông. Phải có lòng chọn người, dù có cẩn thận đến đâu thì cũng luôn có khuyết điểm. Cho nên ông nói: “Dáng dấp tốt thì có ích gì, trông chẳng khác gì công tử bột.”

Nhâm Đan Nghiê khẽ cười: “Anh đang nói tự nói mình đấy à?”

Hướg Đại Anh: =.=

Hướg Đại Anh lại nói: “Trầm mặc ít nói, gây thơ.”

“Em thấy ngược lại mới đúng, ít lời mới tốt, trông chừng chặc hơn. Hơn nữa, cậu ấy nói năng rất tốt, không gây thơ chút nào. Chẳng qua là cậu nhóc này trung thực, dễ then thùng thôi.”

Hướg Đại Anh cúi đầu suy nghĩ.

Nhâm Đan Nghiê cười nói: “Thôi được rồi. Chúng ta cũng không rõ trong lòng mấy đứa nhóc này nghĩ gì. Hôm nay chẳng qua không yên tâm nên mới đến, Noãn Noãn cũng không vui... Này, anh có thấy Noãn Noãn không giống trước kia không?”

Hướng Đại Anh gật đầu: “Tính cách có phần hướng ngoại hơn, cũng nói nhiều hơn trước.”

“Mà Hướng Noãn còn ở trong cái chiến đội... gì đó.”

“Đúng, chiến đội.”

“Hình như Noãn Noãn còn là thủ lĩnh.” Nói đến đây Nhâm Đan Nghiên bật cười, trong giọng nói tràn ngập sự tự hào: “Anh có nhìn ra không, những người khác rất nghe lời Noãn Noãn. Thì ra con gái chúng ta còn có khí chất lãnh đạo.”

Hướng Đại Anh cũng cười, mắt nhìn ra những dãy núi xẹt qua: “Mấy đứa nhóc nghịch ngợm.”

Nhâm Đan Nghiên nghĩ ngợi một lúc thì không cười nữa: “Nhưng em thấy Noãn Noãn hơi bá đạo, nhìn dáng vẻ của nó lúc nói chuyện với Lâm Sơ Yển, anh cho rằng bình thường Noãn Noãn có hay bắt nạt người khác không?”

Hướng Đại Anh khó xử. Ông vừa không muốn thừa nhận con gái mình bắt nạt người khác, lại cảm thấy... Hướng Noãn bắt nạt Lâm Sơ Yển... Chuyện này nghĩ một chút hình như còn khá hả giận.

Nhâm Đan Nghiên liếc mắt, thấy vẻ mặt của ông. Bà lại cho rằng ông đang lo lắng, vì vậy an ủi: “Anh yên tâm đi, Lâm Sơ Yển thi vào trường với số điểm cao như vậy nhất định là một đứa trẻ ngoan. Noãn Noãn có muốn hện hò với cậu nhóc đó hay không thì đó cũng là chuyện của Noãn Noãn, chúng ta cũng không nên can thiệp nhiều.”

Thứ hai là trận chung kết thi đấu mặt chược và “Bạc thầy nhíp điếu”, Lâm Sơ Yến không phụ sự mong đợi của mọi người, đều giành được hạng nhất.

Đàn anh Oai Oai tự mình giao tiền thưởng cho anh.

Đây đều là hạng mục nhỏ, thi đấu mặt chược chỉ là hạng mục tạm thời được thêm vào nên tiền thưởng không nhiều, hai hạng nhất cộng lại cũng chỉ được hơn 1000 tệ.

Lâm Sơ Yến đưa số tiền này cho Hường Noãn, Hường Noãn không nhận.

Cô còn nhớ hôm qua bố mẹ đến quấy rối. Mặc dù ngoài mặt không nói gì nhưng trong lòng ít nhiều gì cũng hơi không được tự nhiên, cho nên lúc này cô muốn vạch rõ giới hạn với Lâm Sơ Yến, cô nói: “Không cần.”

“Tôi đã nói là cho cô rồi.”

“Đây là phần thưởng của anh.”

Lâm Sơ Yến mời cô ăn cơm, Hường Noãn lại gọi Mẫn Ly Ly đi cùng.

Ăn uống chỉ hết 200 tệ, tiền thưởng còn 1300 tệ. Lâm Sơ Yến dùng số tiền còn lại mua quà năm mới cho Hường Noãn.

Đúng vậy, năm mới sắp đến rồi.

Năm nay, kỳ nghỉ Tết Nguyên Đán sẽ bắt đầu từ ngày 31. Ngày 31 là thứ sáu, nếu như bình thường được nghỉ ba ngày dài, nhất định Hường Noãn sẽ

về nhà. Nhưng vì thứ bảy tuần này có trận chung kết nên cô muốn chuẩn bị thật tốt.

Ngày 31, Trịnh Đông Khải về nhà, Mao Mao Cầu và Đại Vũ đã tỉnh ngộ sau sự kiện tiết học thực hành đó, không phải ai làm người cũng giỏi như Lâm Sơ Yến, những người phạm tục như bọn họ vẫn nên chăm chỉ học tập thì hơn, vì vậy bọn họ hẹn nhau tự học.

Hương Noãn chơi game trong thư viện, cô mời Lâm Sơ Yến tổ đội thì bị từ chối.

Lâm Sơ Yến: "*Cô đang ở đâu?*"

Hương Noãn: "*Thư viện, sao vậy?*"

Lâm Sơ Yến: "*Chờ tôi.*"

Hương Noãn: ???

Lâm Sơ Yến: ^_^

Cái quái gì vậy??

Hương Noãn không hiểu.

Cô mở xem danh sách bạn bè, thấy anh Hồ online, nhưng cô không mời anh ta. Cô biết, hai ngày nay anh Hồ đang làm hoạt động chúc mừng năm mới, mỗi ngày đều mang theo người hâm mộ.

Rất nhiều người truyền hình trực tiếp làm hoạt động mang theo người hâm mộ của mình. Người hâm mộ đi theo những người truyền hình trực tiếp này hợp thành một đội ngũ năm người, thắng nhiều thua ít, có thể từ từ thắng hạng. Cho nên Vương Giả Vinh Diệu có khá nhiều người có thứ hạng cao nhưng chưa chắc thực lực đã cao. Bọn họ có thể tự mình đánh, có thể được người khác kéo, cũng có thể là để thỏa mãn lòng hư vinh mà dùng tiền thuê người kéo hộ.

Không có đồng đội quen thuộc nào online, Hương Noãn không còn cách nào khác đành đi xếp hàng.

Từ lúc chơi chung với Lâm Sơ Yến, cô rất ít khi xếp hàng, dần dần quên mất sự nguy hiểm của xếp hàng kiểu này. Hôm nay mới xếp hàng ván đầu tiên, cảm giác bất lực quen thuộc ngày xưa đã trở lại.

Vì không muốn làm hố game, Hương Noãn quyết định dùng anh hùng mình quen thuộc là Trương Phi, kết quả ván đầu tiên, hai tên Tôn Ngộ Không và Ngu Cơ trong đội lại đánh nhau chỉ vì một cái bùa đỏ.

Hai bên kích động, lại không thể giết đồng đội, không còn cách nào khác đành đấu võ mồm.

Hương Noãn nhúc đầu.

Pháp sư đường giữa là “Không biết múa lửa”, nhìn náo nhiệt một lúc, lạnh lùng phê bình một câu: “*Gà tranh nhau mổ thóc.*”

Hương Noãn nhìn khí thế kia, không tôi không tôi, nhất định là một người biết chơi. Vì vậy cô không quan tâm Ngu Cơ nữa, định phối hợp nhiều hơn với “Không biết múa lửa”.

Kết quả, suýt nữa “Không biết múa lửa” đã bẫy chết cô.

Sau đó hai con gà biến thành ba con gà...

Hương Noãn hơi nản lòng. Cô cho rằng, nhất định hệ thống cảm thấy cô quá ưu tú cho nên mới ghép cô với một đám người như vậy.

Ván này cứ như vậy dần dần trở nên nát bét, trợ thủ cũng không thể biểu hiện gì được. Hương Noãn đã làm xong công tác chuẩn bị, lại không định chờ chết, vì vậy bận rộn đến sứt đầu mẻ trán.

Bọn họ vẫn còn ồn ào, một lúc sau thì bắt đầu đầu hàng.

Nếu như có bốn trong năm người đồng ý đầu hàng thì trò chơi sẽ trực tiếp quyết định thắng thua, sau đó kết thúc.

Nguyên tắc chơi game của Hương Noãn là dù bị đánh thành con tôm cũng nhất định không đầu hàng. Cho nên nếu gặp người nào khởi xướng đầu hàng, cô sẽ ấn từ chối.

Cô phát hiện, mỗi lần ấn đầu hàng đều có ba người đồng ý, hai người từ chối. Trong đó có một người là cô, người còn lại... Chắc chắn là đồng đội luôn im lặng kia.

Người đồng đội kia chơi Luna (1). Luna còn là một anh hùng “Có vô hạn điều có thể”, có rất ít người chơi tốt được, đa số đều chơi không tốt. Ngay cả một mình đấu cũng xuất hiện vấn đề.

(1) Luna là vị tướng sát thủ dựa trên sức mạnh phép thuật, là vị tướng bị cấm nhiều nhất trong các season trước, Luna dần mất đi vị thế của mình trên chiến trường nhưng không vì thế mà sức mạnh của cô bị giảm đi. Cô vẫn ngang nhiên bước vào đấu trường như một vị sát thủ hùng mạnh nhất Vương Giả Vinh Diệu.

Hướng Noãn nhìn số liệu chiến đấu, chiến tích của Luna là 0, không giết người, không trợ công cũng không chết. Chiến tích này nhìn qua giống như vô dụng, nhưng đặt trong ván chơi này thì rất khá. Bởi vì cả đội Hướng Noãn đã bị quân địch đánh nát nát, mà người đồng đội này lại chưa chết lần nào, đúng là kỳ tích.

Hướng Noãn liếc nhìn tiền của Luna, ngang hàng với cả anh hùng nhiều tiền nhất phe địch.

Cô chấn động, bỏ qua ba tên tức cười kia, chạy như bay đi tìm Luna. Cái gì mà Ngu Cơ, “Không biết múa lửa”, mấy người tự sinh tự diệt đi, phải bảo vệ cô nàng Luna cho tốt.

Luna không phụ sự kỳ vọng lớn lao của cô, trong một lần đoàn chiến đã giết được cả năm kẻ địch, diệt toàn đoàn.

Hướng Noãn biết Luna lợi hại, nhưng không ngờ lợi hại đến mức này, cô nhìn đến nổi ngây người.

Nhưng sau đó, lòng tin của Hướng Noãn vừa trỗi dậy lại bị một chậu nước lạnh dội xuống. Luna chui vào bụi cỏ về nhà, sau đó trở lại nhưng không động đậy nữa.

Ơ ơ ơ... Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cô nàng Luna rút mạng sao? Hay là đánh xong rồi nên không muốn chơi nữa? Không, không, trước hết phải đẩy trụ nhà đối phương rồi hẵng tính... Quay lại đi, một mình tôi không chịu đựng được đâu.

Tâm trạng Hương Noãn lên xuống liên tục.

Sau đó, lúc Hương Noãn cảm thấy quá mức tuyệt vọng thì cô thấy một hàng chữ trên kênh trò chuyện.

[Lãng Quên]: Đánh thật tốt thì có thể thắng.

[Noãn Noãn]: Hu hu Luna! Vừa rồi cậu rút mạng sao? Tôi còn tưởng cậu không chơi nữa! /(T o T)/~~

[Lãng Quên]: Không.

Chữ này xuất hiện quá chậm, không được bình thường cho lắm. Liên tưởng đến thời gian xuất hiện câu nói kia... Đột nhiên Hương Noãn nghĩ ra một ý tưởng đáng sợ.

[Noãn Noãn]: Luna, không phải vừa rồi cậu đang đánh chữ chứ?

[Lãng Quên]: Ừ.

Lại một chữ rất chậm nữa xuất hiện.

[Noãn Noãn]: ...

[Noãn Noãn]: Tốc độ viết chữ của cậu khác hoàn toàn với tốc độ chơi game, ha ha ha ha...

[Lãng Quên]: ...

[Noãn Noãn]: Luna quay lại rồi, ván này tôi hoàn toàn trông cậy vào cậu.

[Noãn Noãn]: Ba tên hèn mọn này, các cậu chơi thế nào thì tùy, nhường hết bùa xanh cho Luna đi nào.

Ba người kia bị Trương Phi đối xử như vậy cũng hơi ngượng ngùng, sau đó không ồn ào nữa.

Cuối cùng Luna mang về thắng lợi cho bọn họ.

Hương Noãn chơi xong ván này thì tâm trạng cũng tốt hơn. Sau khi trò chơi kết thúc, cô thêm "Lãng Quên" làm bạn tốt, đối phương đồng ý rất nhanh.

Nhưng sau đó cô mời "Lãng Quên" đánh hạng lại bị từ chối.

Hương Noãn thầm nghĩ, chẳng lẽ cô bị chê sao? Đúng vậy, thao tác của người ta tốt như vậy, căn bản sẽ không để ý đến người bình thường vào mắt...

Cô đang đau lòng, "Lãng Quên" lại gửi tin nhắn cho cô.

[Lãng Quên]: Tôi phải làm việc rồi.

Hương Noãn phát hiện người bạn này thật buồn cười, làm việc thì chào nhau một tiếng là được rồi. Cô khẽ cười, nhanh chóng trả lời: *"Được được, cậu cứ bận rộn, lúc nào rảnh thì chơi với nhau, không cần báo cho tôi. ^_^"*

[Lãng Quên]: Ừ.

Chương 38: Năm mới vui vẻ

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn chơi ở thư viện một lúc, phát hiện mình cũng không có khả năng đọc sách nên đành quay về kí túc xá chơi.

Trên đường đi, cô gặp Diêu Gia Mộc, cũng không biết Diêu Gia Mộc chịu kích thích gì, sắc mặt không tốt lắm. Hương Noãn chào hỏi một chút, cô muốn đi một mình, kết quả Diêu Gia Mộc lại gọi cô lại.

“Hương Noãn, chúng ta nói chuyện một lúc đi.”

...

Lâm Sơ Yển cũng không nói cho Hương Noãn, anh đang đến cơ sở Diên Trì.

Anh muốn gây bất ngờ cho cô.

Anh mặc một chiếc áo khoác kẻ màu nâu, đeo khăn quàng cổ màu xám, hai tay chụm lại, cầm một cái hộp nhỏ. Hai tay anh giữ khư khư cái hộp.

Thằng nhóc này trời sinh đã là cái móc treo quần áo, cộng thêm khuôn mặt đẹp trai, bây giờ mặc như vậy nhìn khá đom đàng, thu hút tất cả ánh

mắt của già trẻ trai gái.

Chú bảo vệ ở cổng có vẻ cô đơn, ló mặt ra ngoài cửa sổ hỏi anh: “Bạn học, có phải đi hẹn hò không?”

Lâm Sơ Yến cúi đầu cười, không nói gì.

Anh vốn định trực tiếp đến thư viện tìm Hương Noãn nhưng không ngờ lại gặp cô trên đường.

Không chỉ cô, còn có Diêu Gia Mộc.

Nhưng hai người bọn họ không nhìn thấy anh.

Lâm Sơ Yến hơi khó hiểu, Hương Noãn và Diêu Gia Mộc cũng không có điều gì để nói cả, chuyện duy nhất cũng chỉ có thể là Thẩm Tắc Mộc.

Anh không có hứng thú với Diêu Gia Mộc, nhưng Thẩm Tắc Mộc thì...

Lâm Sơ Yến đi đến gần, hai người kia mãi nói chuyện nên không để ý đến anh.

Anh núp sau tường, nghe hai người nói chuyện.

Diêu Gia Mộc nói: “Hương Noãn, em đã có Lâm Sơ Yến, sao vẫn không buông tha Thẩm Tắc Mộc thế?” Giọng nói có phần uất ức.

Lâm Sơ Yến nắm thật chặt hộp nhỏ, trái tim không khống chế được đập nhanh hơn.

Hương Noãn dở khóc dở cười, cô đáp: “Đàn chị nói vậy là không đúng rồi. Hai người ở bên nhau cũng không phải là kế hoạch được sắp xếp từ trước, mà là cảm giác. Em không có cảm giác với Lâm Sơ Yến, nhưng lại có cảm giác với Thẩm Tắc Mộc, không được sao? Ai thích đàn anh Thẩm thì đó là tự do của người đó. Đàn chị thích Thẩm Tắc Mộc, vậy em cũng có thể.”

Lâm Sơ Yến cảm giác như bị ai đó đâm mạnh vào lồng ngực, cực kỳ nặng nề. Anh dựa người vào tường, ngẩng đầu lên.

Ánh mặt trời mùa đông rọi vào mắt anh, hơi chói chang.

Sau đó Hương Noãn và Diêu Gia Mộc lại cãi nhau một lúc, dù hai người đang tức giận nhưng đều có tính cách mềm mỏng nên cũng không cãi nhau âm ỉ, vẫn giữ lại mặt mũi cho nhau, nói mấy câu xong đều không vui rồi bỏ đi.

Sau khi hai người rời đi, Lâm Sơ Yến dựa vào tường, ngây người hết như bức tượng điêu khắc.

Ngây ngốc một lúc, anh chậm rãi lấy đồ vật đựng trong cái hộp vẫn cầm trong tay.

Bên trong cái hộp nhỏ màu đen này đựng một chiếc trâm cài áo.

Trâm cài có giá hơn 1000 tệ, cũng không phải đồ vật quý giá gì nhưng thiết kế rất đẹp. Lá được làm bằng đồng, cùng với hai bông hoa anh đào làm bằng thủy tinh, trong thủy tinh lại ánh lên màu đỏ, nhìn qua rất sinh động.

Lần đầu tiên Lâm Sơ Yến nhìn thấy trâm cài, anh biết nhất định Hương Noãn sẽ thích.

Lúc này anh nâng cái hộp, xoay tròn dưới ánh nắng mặt trời, nhìn theo góc độ biến hóa, ánh sáng màu đỏ ánh lên trong hạt thủy tinh. Nhìn một lúc, anh hơi nhàm chán, khép cái hộp lại, xoay người rời đi.

Anh ăn mặc quá bắt mắt, người bán hàng tạp hóa nhìn thấy thì tưởng anh là kẻ tiêu tiền như rác nên vội đưa cho anh một bao thuốc lá Trung Hoa.

Lâm Sơ Yến mua thuốc, lại mua bật lửa. Đây là lần đầu tiên anh hút thuốc lá, không có kinh nghiệm, vừa hút đã bị sặc đến nỗi chảy nước mắt, phổi rất khó chịu, giống như bị lửa đốt.

Cái này cũng không tốt lắm, Lâm Sơ Yến tắt thuốc rồi ném vào thùng rác, phần còn lại thì đưa hết cho chú bảo vệ ở cổng.

Ra khỏi trường học, anh đứng ở ngã tư đường.

Nhà cao tầng, người qua người lại đông đúc, trời cao mây trắng, ánh mặt trời rực rỡ.

Xung quanh ồn ào là thế, dường như chỉ có mình anh cô độc.

Sau đó, Lâm Sơ Yến đi đến quán bar.

Anh tìm một chỗ yên tĩnh, vừa uống rượu vừa nghe nhạc. Ban đầu chỉ là những thứ vụn vặt tích tụ lại, sau khi rượu ngấm dần lại càng trở nên buồn bã.

Hương Noãn gửi cho anh một tin nhắn: "*Lâm Sơ Yến! Tôi gặp một người rất lợi hại ở trong game! Chơi Luna rất giỏi!*"

Xúc động như vậy, có thể thấy cô ấy đang kích động thế nào.

Lâm Sơ Yến chưa thấy người nào không tim không phổi như vậy. Vừa rồi mới so chiêu với tình địch, sau đó đã quan tâm đến cao thủ xa lạ trong game.

Bây giờ anh không muốn trả lời tin nhắn cho cô, vì vậy tiếp tục uống rượu.

Đến tầm chiều, âm nhạc ở quán bar đã đổi sang nhạc dân ca, buổi tối đổi thành những bài hát đang thịnh hành, xen lẫn một số bài nhạc rock. Ca sĩ gào rú một cách điên cuồng, Lâm Sơ Yến cảm giác mọi tâm sự của mình như muốn bộc phát, quả thực không chịu nổi, anh không còn cách nào khác đành từ bỏ dùng rượu giải sầu, đi ra khỏi quán.

Sau khi đi ra thì bị gió đêm lạnh buốt thổi qua, anh cảm thấy hơi đau đầu.

Điện thoại di động kêu không ngừng, rất nhiều người gửi tin nhắn chúc mừng năm mới. Lâm Sơ Yến cầm điện thoại, đầu ngón tay khẽ lướt, thấy một tiếng trước, Hương Noãn gửi cho anh một tin nhắn: "*Lâm Sơ Yến? Sao anh lại mất tích rồi? Bay đi đâu vậy?*"

Lâm Sơ Yến gọi điện thoại cho Hương Noãn.

“A lô.”

“Hương Noãn, tôi đang ở gần trường em.”

“Hả?”

“Tôi muốn gặp em.”

“Không được Lâm Sơ Yến, bây giờ tôi không có thời gian gặp anh.”

Đột nhiên Lâm Sơ Yến hơi tức giận, hỏi: “Có phải em tránh tôi không?”

“Lâm Sơ Yến....”

“Có phải em đang tránh tôi không? Hả?”

“Lâm Sơ Yến.” Giọng nói hơi nghẹn ngào, “Hình như Ly Ly bị ngộ độc thức ăn.”

Đầu óc Lâm Sơ Yến chợt tỉnh táo hơn: “Em đang ở đâu?”

“Tôi vẫn đang ở kí túc xá, Ly Ly bị đau bụng, cứ nôn mãi không ngừng.”

Lâm Sơ Yến cảm giác bác sĩ trong trường không đáng tin cậy lắm. Anh ngăn một chiếc xe lại, xe có thể đi vào trong trường học nhưng chỉ có thể dừng ở đường chính, không thể dừng ở gần kí túc xá được. Anh đi đến phòng của Hương Noãn, công Mẫn Ly Ly vào trong taxi. Ba người ngồi taxi đến một bệnh viện tư nhân gần trường.

Vào ngày lễ tết thì bệnh viện công cộng khá đông người, bệnh viện tư nhân thì đỡ hơn.

Bác sĩ hỏi Mẫn Ly Ly đã ăn gì tối nay, sau đó kiểm tra và kê đơn thuốc. Sau đó y tá dìu cô ấy vào phòng truyền nước biển.

Mẫn Ly Ly tựa vào giường bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mệt mỏi, nước mắt lăn dài trên gò má.

Hương Noãn hỏi: “Có phải cậu còn khó chịu ở đâu không Ly Ly? Để tớ đi gọi bác sĩ.”

"Không, tớ chỉ nhớ nhà thôi."

Hương Noãn sờ đầu cô ấy. Vào thời điểm yếu ớt con người ta rất dễ nhớ nhà.

Mẫn Ly Ly nói: “Cậu đi ra ngoài đi, không cho phép cậu nhìn tớ khóc.”

“Vậy cậu đừng khóc nữa.”

“Tớ không nhịn được.”

Hai người không còn cách nào khác đành rời khỏi phòng bệnh, nghỉ ngơi trên ghế ngoài hành lang.

Lúc này Hương Noãn mới phát hiện mùi rượu nồng nặc trên người Lâm Sơ Yến, cô hỏi: “Anh uống rượu à?”

“Uống một chút.” Lâm Sơ Yến dựa lưng vào ghế, đầu hơi ngửa ra sau, để lộ mặt tường trắng như tuyết sau lưng. Anh cup mắt, nhìn lớp mồ hôi mỏng trên trán cô.

Lâm Sơ Yến móc khăn giấy ra đưa cô: “Lau mồ hôi đi, đừng để bị cảm.”

“Cảm ơn.” Hương Noãn nhận khăn giấy, quay sang nhìn anh, thấy ánh mắt mơ mơ màng màng của anh, xem ra uống không ít. Cô khá nể phục: “Anh uống nhiều như vậy mà còn có thể giúp Ly Ly.”

Lâm Sơ Yến cười: “Tôi không say.” Vẻ mặt kia, nhìn thế nào cũng không giống người đứng đắn.

Y tá đi đến, nhìn phòng bệnh một lượt rồi nói với hai người bọn họ: “Cô ấy ngủ rồi, hai người có thể về. Chỗ này để chúng tôi lo.”

Hương Noãn xoa xoa mặt, khẽ nói: “Chúng tôi cũng không có chuyện gì.”

Lâm Sơ Yến đứng dậy: “Đi thôi, đi ăn đêm.”

Nghe anh nói, Hương Noãn cũng thấy hơi đói.

...

Hai người đi ăn bún gạo. Mùa đông ăn đồ nóng như vậy là thích hợp nhất.

Trong lúc đợi món ăn, Hương Noãn nói với Lâm Sơ Yến: “Hôm nay cảm ơn anh.”

“Đừng khách khí.”

Hương Noãn cảm giác, hôm nay Lâm Sơ Yến nói rất ít, yên lặng không giống thường ngày, ánh mắt vì rượu mà trở nên mơ màng, có lúc anh nhìn cô, cô cũng không biết được cảm xúc trong mắt anh là gì.

Bún gạo được mang lên, hơi nước nóng hồi bốc lên khiến mọi thứ trở nên mờ lung. Cách một lớp sương trắng, Hương Noãn nhìn anh hỏi: “Lâm Sơ Yến, có phải anh có chuyện gì không?”

Lâm Sơ Yến lắc đầu, anh nhẹ giọng phủ nhận: “Không.”

"Vậy thì tâm trạng anh không tốt à?"

“Rất tốt, mau ăn đi.”

Hương Noãn gọi một bát bún gạo khá cay, ăn được một lúc thì cay đến nỗi chảy nước mắt, vì vậy cô không ngừng dùng khăn giấy lau mũi.

Lâm Sơ Yến cảm giác mình uống nhiều rồi. Anh cảm thấy đáng về cô lau nước mũi cũng thật đáng yêu.

Ăn một lúc, Hương Noãn thấy Lâm Sơ Yến ăn ít như vậy, cô đặt đũa xuống nói: “Lâm Sơ Yến, mặc dù tôi không biết vì sao anh không vui, nhưng tôi có một biện pháp rất tốt.”

“Hả? Là gì?”

"Mau mở đèn thôi. Trò chơi sẽ giúp anh quên đi mọi buồn phiền, còn tốt hơn cả ma túy."

Lâm Sơ Yến bị cô chọc cười: "Được."

Hai người sóng vai nhau ngồi trên ghế sofa. Chỉ cần liếc mắt là Lâm Sơ Yến có thể thấy mấy sợi tóc đen nhánh của cô và lỗ tai trắng nõn khi cô vô tình vén tóc lên.

Lâm Sơ Yến hơi lơ đãng, vừa chơi game vừa hỏi Hương Noãn: "Hương Noãn, mong muốn trong năm mới của em là gì?"

"Tôi á? Tôi muốn lên Vương giả." Hương Noãn thật thà nói mong muốn của mình.

Lâm Sơ Yến không ngờ cô sẽ trả lời như vậy, anh hơi giật mình, một lúc sau mới lên tiếng: "Tôi cứ nghĩ em sẽ nói Thẩm Tắc Mộc."

"Nam thần có thể đợi đến năm sau. Dù sao hiện tại cũng không đuổi kịp."

Sự u ất cả buổi chiều của Lâm Sơ Yến dường như vơi đi không ít. Anh nhìn thời gian, nói: "Vậy đi, trước mười hai giờ đêm nay chúng ta cùng lên Vương giả."

"Ha ha anh nghĩ hay quá nhỉ. Nếu như không phải anh vừa chết xong thì suýt nữa tôi cũng tin rồi."

Lúc mới bắt đầu Lâm Sơ Yến không tập trung nên đã vô tình tự giết bản thân. Hương Noãn cảm thấy dường như anh phản ứng chậm vì uống rượu,

hồi trước cô uống rượu cũng bị như vậy, không thể nhìn thẳng được.

Cho nên cô không trách anh.

Nhưng thực sự thì cho dù Lâm Sơ Yến chậm nửa bước cũng đủ để đối phó với trò chơi này.

Anh không nghĩ nữa, bắt đầu tập trung vào trò chơi.

Thật ra thì bọn họ cách Vương giả mạnh nhất không còn xa nữa, cũng không biết có phải hệ thống cố ý không, trận đánh lên Vương giả cực kỳ khó khăn, cho nên lại bị tụt hạng.

Hôm nay đánh đến trận này vẫn khó khăn. Lâm Sơ Yến cũng trở nên nghiêm túc.

Mười một giờ mười bảy phút tối, hai người thắng được trận đấu gian nan nhất, thăng lên hạng Vương giả mạnh nhất.

Hương Noãn ngây người, cô không ngờ nguyện vọng năm mới mình thuận mồm nói ra đã trở thành hiện thực.

Cô trở thành Vương giả mạnh nhất. Đây là khoảnh khắc mang tính lịch sử!

“Ha ha ha muốn ăn mừng quá! Muốn uống bia!” Hương Noãn cầm hai lon bia, đưa cho Lâm Sơ Yến một lon.

Vừa nói vừa mở lon bia, cô thấy bầu trời bên ngoài cửa sổ thủy tinh đột nhiên xuất hiện một màn pháo hoa rực rỡ. Ánh sáng chói đến lóa mắt.

Trên TV truyền đến tiếng chuông, rất nhiều người hoan hô hò hét chói tai.

“Năm mới vui vẻ!” Hương Noãn giơ lon bia lên.

Tay phải Lâm Sơ Yến luôn để trong túi áo, nắm thật chặt cái hộp nhỏ. Lúc thấy pháo hoa, anh đột nhiên nghĩ, dường như đã thông suốt rồi, vì vậy khẽ thả lỏng tay, buông cái hộp kia ra.

Sau đó anh cụng lon với cô, khoe miệng cong lên, trong ánh mắt anh phản chiếu hình ảnh pháo hoa rực rỡ ngoài cửa sổ: “Năm mới vui vẻ.”

~~~ Đồi lời của Mạc Y Phi: Lúc đầu beta bộ này mình đã nghĩ rất nhiều về việc xưng hô của nam nữ chính, dù sao thì nữ chính cũng kém tuổi nam chính nhưng nếu ngay từ đầu đã để nam chính gọi nữ chính là “em” thì lại thấy cứ là lạ, thế nên đến tận chương này mình mới đổi. Dù sao đến chương này nam chính mới hoàn toàn xác nhận tình cảm của mình.

Chương 39: Trận chung kết

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

“Lâm Sơ Yến, mong muốn trong năm mới của anh là gì?” Hương Noãn tò mò hỏi anh.

Lâm Sơ Yến cầm lon bia, đầu ngón tay vuốt ve vỏ lon lạnh lẽo, khẽ cười: “Chờ nó thành hiện thực thì tôi sẽ nói cho em.”

“Được rồi.” Hương Noãn vừa nói vừa che miệng ngáp một cái, sau khi ngáp xong, đôi mắt vì buồn ngủ mà trở nên ươn ướt.

“Đi thôi.” Lâm Sơ Yến đứng dậy, “Đi về.”

“Về đâu bây giờ, chắc chắn kí túc xá đóng cửa rồi.”

Hương Noãn muốn trở về bệnh viện, Lâm Sơ Yến cảm thấy không cần thiết, Mẫn Ly Ly có y tá chăm sóc rồi, mà nằm giường ở bệnh viện rất mệt mỏi. Anh dùng điện thoại di động tìm một khách sạn gần đó, chọn một khách sạn không tồi rồi đưa cô đến đó.

Sau đó hai người đi đến khách sạn thuê phòng đôi.

Ngày hôm sau, Hương Noãn bị chuông điện thoại làm thức giấc. Cô chôn một nửa mặt trong cái gối mềm mại, mơ mơ màng màng nhìn màn hình điện thoại di động: “A lô!”

Lần đầu tiên Lâm Sơ Yến nghe thấy giọng nói của cô lúc tỉnh dậy. Nho nhỏ, có chút khàn khàn, phát âm không rõ, mang một chút giọng mũi, vừa nghe là biết cô vẫn chưa tỉnh táo.

Giọng nói này như mèo cào trong ngực anh, mềm mại lại hơi ngứa.

Lâm Sơ Yến khẽ cười.

Bởi vì tiếng cười không rõ nguyên nhân của anh, Hương Noãn cũng hoàn toàn tỉnh táo: “Lâm Sơ Yến ngu ngốc này, sáng sớm anh cười cái gì?”

“Không có gì, tôi đang định hỏi em có muốn ăn sáng không?”

“Muốn muốn.”

Tiền phòng bao gồm cả bữa ăn sáng, không ăn sáng coi như đã lỗ lớn rồi. Ăn, nhất định phải ăn.

Bữa ăn sáng là tiệc buffet. Hương Noãn xuống lấy đồ, sau đó ngồi xuống nhìn đồng hồ. Cô nói với Lâm Sơ Yến: “Còn hai tiếng nữa là đến trận chung kết, anh có lòng tin không?”

“Sao trong đầu em chỉ toàn trò chơi thế?” Lâm Sơ Yến đang bóc vỏ trứng. Trứng gà kia không biết là loại gì, rất khó bóc vỏ. Một tay anh nắm trứng gà, một tay bóc vỏ, những mảnh vụn rơi đầy trong đĩa thủy tinh màu trắng.

Hương Noãn nhìn theo từng động tác của anh, cảm thấy khá vui tai vui mắt.

Đôi tay như vậy, làm gì cũng đẹp mắt.

Lâm Sơ Yến bóc xong trứng gà, chú ý đến ánh mắt của Hương Noãn, anh chớp mắt: “Muốn ăn à?”

“Không cần, tôi tự bóc.”

Anh giơ quả trứng gà vừa bóc vỏ lên: “Nói một câu dễ nghe đi, tôi sẽ cho em.”

“Sơ Thần quá mạnh, tôi đầu hàng.”

Lâm Sơ Yến không bao giờ có thể nghĩ đến Hương Noãn tài hoa hơn người, bất kì đề tài nào cũng bị cô kéo đến trò chơi được như vậy.

Anh lặng lẽ thả trứng gà vào trong đĩa của cô, lại cầm một quả nữa bóc vỏ.

“Anh nói xem, hôm nay đàn anh Oai Oai sẽ dùng anh hùng nào?” Hương Noãn rất quan tâm đến người đánh trợ thủ là đàn anh Oai Oai, vừa nói xong những lời này, cô đột nhiên cất cao giọng, kinh ngạc nói: “Ồ, đàn anh Oai Oai kìa.”

Lâm Sơ Yến nghiêng đầu nhìn theo tầm mắt của cô, thấy Oai Oai hóa đá cách đó không xa.

Oai Oai đứng phía sau Diêu Gia Mộc.

Đàn anh Oai Oai không hổ là đã từng trải qua việc đời, chỉ sững sờ ba giây rồi lập tức bình tĩnh, đi đến chỗ bọn họ. Về mặt anh ta rất thản nhiên giống như thiếu hiệp của danh môn chính phái.

Bốn người cứ ngồi một bàn như vậy. Sau đó, Oai Oai và Hường Noãn đồng thời nói: “Chúng tôi không phải như mấy người nghĩ đâu.”

Oai Oai cười ha ha: "Hiểu rồi, hiểu rồi."

Hường Noãn ngồi đối diện Diêu Gia Mộc, hai người khó chịu nhìn nhau, sắc mặt không tốt lắm, từ đầu đến cuối đều không nói một lời.

Ăn xong bữa sáng, Oai Oai và Diêu Gia Mộc về trường học, Hường Noãn và Lâm Sơ Yến đi thăm Mẫn Ly Ly. Hôm nay Mẫn Ly Ly lại trở về tâm trạng vui vẻ nên Hường Noãn cũng yên tâm hơn.

Lúc ở bệnh viện, Hường Noãn nhận được một tin nhắn của đàn anh Oai Oai.

Oai Oai: *"Hôm qua Diêu Gia Mộc thất tình, tâm trạng buồn rầu không ổn định. Nhưng cho dù cô ấy làm gì, em cũng đừng để trong lòng."*

Hường Noãn lập tức hiểu vì sao hôm qua sắc mặt Diêu Gia Mộc kém như vậy, còn mất khống chế mà nói những lời đó với cô, thì ra là thất tình. Nhìn qua thì chắc là bày tỏ với Thẩm Tắc Mộc xong bị anh ta từ chối, sau đó thì tức giận lây sang cô.

...

Vì để tránh hai bên làm ảnh hưởng đến nhau nên trận chung kết hai đội ở trong hai phòng khác nhau. Hương Noãn ở trong phòng họp lớn, đội của Thẩm Tắc Mộc thì ở trong phòng làm việc bên cạnh xã đoàn thể thao điện tử.

Lúc cấm anh hùng, chiến đội Thời gian không cấm Hàn Tín của Thẩm Tắc Mộc.

Hàn Tín (1) là anh hùng mà Thẩm Tắc Mộc am hiểu nhất. Thẩm Tắc Mộc cũng là người có thực lực mạnh nhất của đội bên kia.

(1) Hàn Tín, còn gọi là Hoài Âm hầu, là một danh tướng bách chiến bách thắng, thiên hạ vô địch, được Hán Cao Tổ Lưu Bang ca ngợi là "Năm trong tay trăm vạn quân đã đánh là thắng, tiến công là nhất định lấy thì ta không bằng Hoài Âm Hầu."

Hương Noãn vẫn hơi mông lung nên cô hỏi Lâm Sơ Yến: “Anh chắc chứ?”

“Chắc chắn.”

Quả thật không cấm Hàn Tín.

Bọn họ không cấm, Thẩm Tắc Mộc đương nhiên vẫn chọn Hàn Tín.

Hai bên chọn xong anh hùng. Chiến đội Thời gian chỉ còn thiếu pháp sư, Lâm Sơ Yến không do dự chọn Đát Kỷ.

Lựa chọn này giống như đang đùa giỡn, làm Oai Oai hoảng sợ đến nỗi muốn mù mắt.

“Dù chọn Cao Tiệm Ly cũng có ưu thế hơn Đát Kỷ.” Oai Oai nói.

Anh hùng Đát Kỷ có thể gọi là loại anh hùng “Đứng núp”, không cần di chuyển quá nhiều, chỉ cần đứng ở một nơi tung kỹ năng cũng đủ để tạo sát thương đến nỗi rung chuyển trời đất. Nhưng anh hùng này lại có khuyết điểm trí mạng, vì thế nếu không có kỹ năng Dịch chuyển, năng lực sinh tồn rất kém, dễ dàng bị đối phương nhắm đến.

Mặc dù lúc vào sân có trang bị “Tốc biến” là một kỹ năng dịch chuyển rất tốt, nhưng thời gian chờ của kỹ năng này là hai phút, không phải lần nào cũng trông cậy vào nó để chạy thoát thân được.

Vì vậy, từ hạng Kim Cương trở đi, nhiều người chơi giỏi nên những anh hùng “Đứng núp” này lúc ra sân tỉ lệ sống sót rất thấp, đến Vương Giả thì càng ít người dùng.

Cho nên lúc này Lâm Sơ Yến chọn Đát Kỷ khiến cho mấy người Oai Oai rất ngạc nhiên.

“Chúng ta đánh như bình thường thôi.” Thẩm Tắc Mộc nói.

Ý của anh ta là không cần để ý những trò của bọn họ.

Oai Oai thấy Thẩm Tắc Mộc như vậy thì cũng yên tâm hơn.

Nhưng sau khi trò chơi bắt đầu được mấy phút, Thẩm Tắc Mộc đã chết hai lần.

Hơi khó tin.

Anh hùng Hàn Tín có thể nói là anh hùng linh hoạt nhất Vương Giả Vinh Diệu. Có thời gian làm lạnh nhanh, kỹ năng dịch chuyển thì nhiều, độ linh hoạt rất cao, có năng lực kiềm chế mạnh, còn được người ta phong cho danh hiệu “Hàn nhảy nhót”. Bởi vì độ linh động cao nên năng lực sinh tồn rất mạnh, không dễ dàng chết.

Nhưng bây giờ, đệ nhất Hàn Tín của Thẩm Tắc Mộc lại bị chết hai lần.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Oai Oai hỏi.

“Bị mai phục.”

“Mai phục sao cậu không chạy? Dù sao cậu cũng là "Hàn nhảy nhót" mà.”

“Không chạy được.”

“Tại sao?”

Thẩm Tắc Mộc bất đắc dĩ, chỉ thốt ra hai chữ: “Đát Kỷ.”

Mặc dù Đát Kỷ yếu ớt, nhưng đối với Hàn Tín thì Đát Kỷ chỉ cần một quả cầu nhỏ Tâm Tâm dẫn đường là đủ. Mặc kệ đối phương nhảy qua nhảy lại cũng không thoát được đôi mắt long lanh hồ ly của cô nàng.

Năng lực sinh tồn của Hàn Tín chủ yếu dựa vào kỹ năng, một khi bị khống chế, Đát Kỷ đột nhiên nhảy ra từ trong bụi cỏ cùng đồng đội thi nhau ném kỹ năng lên người thì rất khó sống sót.

Oai Oai cũng đã hiểu ra, nhưng nói chung vẫn rất lạc quan: “Không sao, họ may mắn thôi, đúng lúc bắt được cậu.”

Thẩm Tắc Mộc nhíu mày, trầm giọng nói: “Có khả năng tớ bị nhắm vào.”

Ai nấy đều hiểu rõ, Thẩm Tắc Mộc là nòng cốt của đội ngũ này, cho nên việc anh ta bị nhắm vào cũng không phải chuyện lạ. Hàn Tín là một anh hùng rất mạnh, cả đội ngũ đánh xung quanh Hàn Tín, một khi Hàn Tín bị nhắm vào thì tiết tấu cả đội sẽ bị rối loạn.

Trước đó Thẩm Tắc Mộc cũng bị nhắm vào nhưng đối phương không thành công.

Nhưng hôm nay Lâm Sơ Yến lại thành công, thậm chí còn dùng Đát Kỷ.

“Tớ cảm thấy không khoa học.” Oai Oai nói: “Sao bọn họ đoán được đường đi của cậu?”

Đúng vậy, độ linh hoạt của Hàn Tín rất cao nhưng tại sao ở trước mặt Lâm Sơ Yến lại không dùng được, dường như Lâm Sơ Yến luôn biết anh ta ở đâu vậy. Thật sự có thể phán đoán được sao...

Thẩm Tắc Mộc lắc đầu, cảm thấy khó hiểu: “Dường như cậu ta rất hiểu tớ.”

Chỉ thông qua mấy video thi đấu có thể phân tích thói quen chiến đấu của anh ta rõ ràng như vậy sao?

Dường như là không thể.

Đợi một chút...

Đột nhiên Thẩm Tắc Mộc nhớ đến một người, anh ta nghiêng rằng: “Trần Ứng Hồ.”

Anh ta có thắng em họ tốt thật đấy, bán anh họ mà không hề có tí áp lực nào.

Ván này chơi gần xong, tiết tấu của đội Thẩm Tắc Mộc đã rối loạn, cuối cùng không thể xoay chuyển được, thua một ván.

Trận thứ hai anh ta không chọn Hàn Tín nữa, không ý nghĩa.

Cho nên Lâm Sơ Yến cũng không chọn Đát Kỷ mà dùng Diêu Thuyền.

Ván này vẫn đánh như bình thường, Thẩm Tắc Mộc không xảy ra vấn đề gì nhưng Diêu Gia Mộc lại có vấn đề.

Nói chính xác, trạng thái ván trước của Diêu Gia Mộc cũng không tốt, chẳng qua Thẩm Tắc Mộc bị nhằm vào quá ác liệt nên đã thu hút hết sự chú ý. Lúc này Thẩm Tắc Mộc khôi phục lại bình thường, vấn đề của Diêu Gia Mộc mới trở nên rõ ràng.

Diêu Gia Mộc chơi pháp sư Mai Shiranui. Cô ta không chỉ liên tục mắc sai lầm mà luôn dùng kỹ năng lên người Hướng Noãn. Vậy mới nói, trong

đoàn chiến mà đánh kỹ năng lên người tank rất lãng phí. Bởi vì có nhiều kỹ năng như vậy, thời gian chờ thì để đấy, dùng kỹ năng đánh tank, lại không đánh người khác.

Tank rất khó chết. Hơn nữa chết thì cũng không bằng mạng của pháp sư và xạ thủ.

Thật ra thì ngoài Thẩm Tắc Mộc, bốn người còn lại đánh cũng không tệ, nhưng Mai Shiranui lại đánh như vậy làm cho ván này kéo dài đến hậu kỳ, lúc này Diêu Thuyền mới mạnh mẽ.

Sau đó, Lâm Sơ Yển được trang bị đầy đủ, lại bắt đầu tỏa sáng...

Hương Noãn không ngờ cô có khả năng đánh thắng được trận chung kết, nhưng trong suy nghĩ của cô, trận chung kết sẽ rất khó khăn, đánh đến trận thứ ba sẽ kéo dài đến hậu kỳ, hai bên đều có thực lực tương đương nhau, cuối cùng cô sẽ đứng ra, sáng tạo màn phản công mạnh nhất...

Cô lại không nghĩ đến thì ra còn đơn giản hơn cô tưởng tượng, chỉ đánh hai trận. Hơn nữa người kéo đội là Lâm Sơ Yển, không phải cô. QAQ

Cuối cùng cả đội Thẩm Tắc Mộc chết bốn, chỉ còn Mai Shiranui của Diêu Gia Mộc đang ẩn nấp. Lúc Hương Noãn và đồng đội đi đẩy trụ thủy tinh, cô thấy một câu nói trên kênh trò chuyện.

Đây cũng là câu nói duy nhất xuất hiện trong hai trận đấu.

[Phía Nam có Gia Mộc]: Đây sẽ là lần cuối cùng tớ chơi trò này với cậu.

Hương Noãn không thích Diêu Gia Mộc nhưng lúc này cũng hơi thương cảm.

Lúc đây được trụ thủy tinh, chữ “Thăng lợi” xuất hiện trên màn hình, Hương Noãn đặt điện thoại di động xuống thờ dài, nói: “Yêu thầm một người thật đáng thương.”

“Đúng vậy.” Lâm Sơ Yển cúi đầu trả lời, vẻ mặt không để ý cho lắm.

“Nhưng mà...” Hương Noãn hơi khó hiểu, “Cuối cùng anh Hồ cũng vì anh mà bán đứng Thẩm Tắc Mộc à? Lâm Sơ Yển ơi là Lâm Sơ Yển, tôi phát hiện anh quả thật là một Đát Kỷ đó, hại nước hại dân, ngay cả anh Hồ cũng bị.....”

Lâm Sơ Yển nghe thấy cô càng nói càng không đúng thì cắt ngang: “Từ nhỏ đến lớn anh Hồ đều sống dưới bóng của anh họ.”

Hương Noãn chợt hiểu ra, anh Hồ học kém, anh họ lại ưu tú như vậy, có thể tưởng tượng được nhất định bố mẹ thường xuyên lấy anh họ ra phê bình anh Hồ. Dẫn đến việc anh Hồ có tâm lý hơi vắn vẹo như vậy.

Đối với anh Hồ mà nói, Thẩm Tắc Mộc chính là “Con nhà người ta”.

Lâm Sơ Yển thu xếp đồ đạc, sau đó hỏi: “Buổi trưa ăn gì?”

“Buổi trưa tôi mời.”

“Được, ăn xong đi hát, tôi mời.”

“Được được.” Hai mắt Hương Noãn sáng lên.

Lâm Sơ Yến không biết cô nghĩ gì, nhưng cũng không trêu chọc cô, chỉ cúi đầu cười: “Đi thôi.”

Chương 40: Tôm Thanh Long và KTV

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lúc ăn cơm trưa, mấy người Hường Noãn dẫn theo cả Mẫn Ly Ly.

Hôm nay Mẫn Ly Ly đã khỏe hơn nhưng cũng không dám ăn cái gì linh tinh, chỉ ăn một bát canh rồi ngược mắt lên nhìn người khác ăn cá ăn tôm.

“Tại sao lại dẫn tớ đến chỗ này?” Mẫn Ly Ly nước mắt lưng tròng lên án.

Cô càng đau khổ thì càng khiến mấy người còn lại vui vẻ. Mấy người Trịnh Đông Khải thấy Mẫn Ly Ly rất buồn cười, liền đặt cho cô biệt danh “Angela”, bởi vì Mẫn Ly Ly đeo cái kính có mắt kính rất to, nhìn khá giống anh hùng Angela trong Vương Giả Vinh Diệu.

Hường Noãn phát hiện Lâm Sơ Yến không hề ăn cá sống và sushi, chỉ ăn cá nướng, đậu hũ và thịt bò. Cô cho rằng anh đang xấu hổ, lại nghĩ, Lâm Sơ Yến mà cũng biết xấu hổ sao?

Hường Noãn hỏi anh: “Lâm Sơ Yến, anh không ăn đồ sống à?”

“Không.”

“Sao vậy?”

Thật ra thì không có tại sao, chỉ là từ nhỏ anh không ăn nên tập thành thói quen như vậy: “Tôi chưa ăn bao giờ.” Lâm Sơ Yến đáp.

Hương Noãn đẩy nhẹ đĩa cá đến trước mặt anh: “Anh không nếm thử thật sao? Ngon lắm!”

Miếng cá có màu sắc rất tươi đẹp, được bày biện tinh xảo, có thể nói là cảnh đẹp ý vui. Nhưng Lâm Sơ Yến không hề có hứng thú, anh lắc đầu.

Lúc này, nhân viên phục vụ mang một đĩa tôm Thanh Long ướp lạnh lên. Tôm Thanh Long rất to, đã được lột vỏ, lộ ra thịt tôm trong suốt, giống như thạch rau câu vậy.

Hương Noãn bóc một con tôm, chấm nước tương, sau đó buồn cười nhìn Lâm Sơ Yến: “Này, anh nếm thử một chút không? Ngon cực!”

Lâm Sơ Yến không chớp mắt, cũng không động đậy.

"Thử đi, thử đi mà."

Đột nhiên Lâm Sơ Yến cúi đầu, không đợi cô phản ứng đã cắn miếng thịt tôm trên tay cô.

Lúc anh cắn, môi anh chạm vào đầu ngón tay cô, mềm mại mà ấm áp.

Lần đầu tiên Hương Noãn tiếp xúc với người khác phái như vậy, cô không được tự nhiên lắm, như bị điện giật vậy, nhanh chóng rút tay về.

Tôm Thanh Long trong tay cô chỉ còn một cái đuôi nhỏ.

Cô đang khuyên anh ăn, không phải khuyên anh cướp mà!

Liếc mắt nhìn Lâm Sơ Yến, cô phát hiện anh đang híp mắt nhai, vẻ mặt rất hưởng thụ.

Lâm Sơ Yến cảm thấy thịt tôm còn có mùi vị ngon hơn mình tưởng tượng. Tươi ngon, mềm mại, nhỏ nhỏ, trơn mịn, không có mùi lạ, tuy không thể nói là thích nhưng dù sao cũng không ghét cho lắm.

Nhất là khi kết hợp với biểu cảm của Hương Noãn thì lại càng thấy ngon hơn.

Vào giờ phút này, trong nhóm những nô lệ nhỏ của Lâm Sơ Yến:

[Mao Mao Cầu]: Có phải tớ bị ảo giác rồi không, tại sao lại cảm thấy Lâm Sơ Yến giống như đang yêu nhỉ?

[Trịnh Đông Khải]: Yêu đơn phương nữa.

[Mao Mao Cầu]: Ha ha ha.

[Đại Vũ]: Ha ha ha ha ha ha ha ha!

[Trịnh Đông Khải]: Ha ha ha ha ha ha ha.

[Mẫn Ly Ly]: Ha ha ha ha ha ha ha.

[Đại Vũ]: Sao lại có thêm người thế này, làm tớ sợ tưởng chết!

[Trịnh Đông Khải]: Tớ thêm cô ấy vào.

[Mẫn Ly Ly]: Em vừa mới vào, các anh đang cười gì vậy?

[Mao Mao Cầu]: Em cũng không biết bọn anh cười cái gì mà em còn cười?

[Mẫn Ly Ly]: Mọi người đều cười nên em lẽ phép cười theo thôi.

[Mao Mao Cầu]: Em mau nhìn tên nhóm đi, em cũng trở thành nô lệ của Lâm Sơ Yến rồi sao?

[Mẫn Ly Ly]: Đâu có, em cũng không biết tại sao mình lại được thêm vào nữa.

[Trịnh Đông Khải]: Khụ khụ.

[Trịnh Đông Khải]: Chẳng lẽ các cậu không thấy có con gái ở đây thì nhóm chúng ta sẽ càng thêm sinh động sao?

[Mao Mao Cầu]: Có phải cậu yêu rồi không Đông Khải?

[Đại Vũ]: Không được yêu đơn phương đâu đấy.

[Mao Mao Cầu]: Ha ha ha ha ha ha

[Đại Vũ]: Ha ha ha ha ha ha

[Mẫn Ly Ly]: Ha ha ha ha ha

[Trịnh Đông Khải]: ...

Trước kia Trịnh Đông Khải cảm thấy căn bệnh thần kinh đang ẩn núp trong đám bạn cùng phòng của mình. Bây giờ anh ta nhìn lại mới thấy mình sai rồi, bị bệnh thần kinh... không chỉ có một người!

...

Buổi chiều, bọn họ đến một KTV (1) khá sang trọng, tiền rượu cũng có thể dọa chết người. Mẫn Ly Ly nhìn tiền rượu xong cũng không muốn chọn nữa: “Chúng ta không khát lắm đúng không?”

(1) KTV: Quán Karaoke

Vốn Hường Noãn đang muốn uống rượu, nhưng nhìn Mẫn Ly Ly nói vậy, cô đành lên tiếng: “Chờ một lúc nữa, nếu cần thì gọi sau cũng được.”

Lâm Sơ Yển gọi một cốc nước chanh.

...

Mẫn Ly Ly và Đại Vũ đều là người chuyên giữ mic, nhưng mà hai người lại không hát thể loại giống nhau. Mẫn Ly Ly chọn loại nhạc thiếu nhi rất hiếm thấy trong KTV, Đại Vũ thì lại thích những bản nhạc kinh điển đã cũ, nhất là những bài từ thập niên trước. Vì vậy trong KTV quanh quẩn nhạc thiếu nhi và nhạc kinh điển, quan trọng là hai người hát cũng lạc điệu. Hường Noãn cảm thấy không thể chịu đựng được nữa.

Cô chạy đến chọn một mạch khá nhiều bài, lại vừa quay sang hỏi Lâm Sơ Yến: “Anh muốn hát bài gì?”

“Tùy em.”

Hương Noãn lè lưỡi, thầm nghĩ người này thật phách lối, giống như cô có gì thì anh cũng như vậy.

Dù sao, cô cũng muốn nghe anh hát một lần.

Một lúc sau, bài hát “Câu chuyện thời gian” của Đại Vũ kết thúc, rốt cuộc cũng đến ca khúc đầu tiên của Hương Noãn.

Bài hát tên là “Ấm áp”.

Bởi vì tên gọi nên mỗi lần đi KTV Hương Noãn cũng phải chọn bài này, giống như bài này được viết vì cô vậy. (2)

(2) Nghĩa Hán Việt của Ấm áp là Noãn Noãn, cũng là tên của nữ chính.

Bài hát này có ca từ trong trẻo nhẹ nhàng, ấm áp ngọt ngào, rất thích hợp để con gái hát.

Nhưng Lâm Sơ Yến hát cũng không tồi.

Nói cho cùng, giọng của anh quá hay. Giọng nói dịu dàng thanh thoát, giống như làn gió mát thổi qua, phối hợp với nhịp điệu của bài hát này

khiến cho lòng người cũng thoải mái, dường như có thể nhìn thấy ánh nắng mặt trời ấm áp.

Hương Noãn hát mấy câu rồi không hát nữa, tập trung lắng nghe anh hát.

Cô cảm thấy thật kì lạ. Bài này cô đã hát nhiều lần, rất thuần thục nhưng cũng không thể hát được như Lâm Sơ Yển, có thể dễ dàng điều khiển cảm xúc của mọi người. Anh hát bài này mới thật sự tạo ra cảm xúc ngọt ngào.

Hương Noãn rất hâm mộ, chống má nhìn anh. Anh đang nhìn chăm chăm vào lời bài hát trên màn hình, không biết đang nghĩ gì, khẽ mỉm cười, sau đó lơ đãng nhìn xung quanh, đúng lúc nhìn sang cô.

Ánh đèn trong phòng khá tối, ánh mắt anh lại bị ánh đèn mờ tối phản chiếu trở nên sáng ngời.

Hương Noãn vội vàng nhìn sang chỗ khác, giả vờ không nhìn anh.

Lâm Sơ Yển hát xong bài này nhưng Hương Noãn vẫn còn chìm đắm trong dư vị, lúc người phục vụ đẩy cửa đi vào còn cầm theo một chai rượu đỏ và mấy ly rượu.

Mẫn Ly Ly: “Chúng tôi không gọi rượu.”

Người phục vụ mỉm cười: “Là một vị họ Đặng gửi đến.”

Mấy người tròn mắt nhìn nhau, cũng không biết là người họ Đặng nào.

Lâm Sơ Yển từng trải qua việc này mấy lần liền, đi ra ngoài chơi gặp người quen, vừa hỏi thăm sức khỏe vừa ân cần trả tiền, nhất là sau khi anh

nghèo, mấy đám bạn xấu trước kia cực kỳ thích anh trả tiền, giống như làm như vậy thì có thể sỉ nhục anh vậy.

Mỗi lần như vậy anh đều vui vẻ chấp nhận.

Cho nên lúc này anh cũng định chấp nhận như vậy, cũng không quan tâm là ai. Nhưng nhìn sang Hương Noãn thì lập tức suy nghĩ: Nếu như có người thấy Hương Noãn xinh đẹp, muốn làm quen thì sao?

Khả năng này cực kỳ lớn.

Vì vậy Lâm Sơ Yến vung tay với người phục vụ: “Mang đi đi, chúng tôi không cần.”

“Lâm Sơ Yến, em không cho anh mặt mũi đúng không?” Đột nhiên một giọng nói lớn vang lên ngoài cửa.

Hương Noãn nhìn qua thì thấy một người con trai đứng ngoài cửa, chiều cao trung bình, tóc ngắn, áo sơ mi hoa, mắt nhỏ dài. Người con trai kia vốn đang nhìn Lâm Sơ Yến, lúc này lại tò mò nhìn quanh phòng, thấy Hương Noãn thì lập tức ngơ ngẩn.

Hương Noãn rất chắc chắn cô không hề quen người này.

Đột nhiên anh ta trở nên rất nhiệt tình, sải bước đi tới nói với mọi người: “Chào mọi người, tôi là bạn tốt của Lâm Sơ Yến, tên Đặng Văn Bác, mọi người có thể gọi tôi là Văn Bác hoặc anh Bác, anh Văn.” Nói xong, đảo mắt một vòng rồi lại nhìn Hương Noãn.

Lâm Sơ Yến lạnh lùng: “Bạn thì bạn, chỉ cần bỏ chữ “tốt” đi là được.”

Đặng Văn Bác cười ha ha, cũng không tức giận, bước đến định ngồi xuống. Anh ta thấy Lâm Sơ Yến cảnh giác nhìn mình, vì vậy cười một tiếng, cũng không ngồi gần Hương Noãn mà ngồi bên cạnh Lâm Sơ Yến.

Sau đó Đặng Văn Bác bắt đầu nói chuyện phiếm với bạn bè của Lâm Sơ Yến.

Thành thật mà nói thì cách nói chuyện của anh ta cũng không làm người ta khó chịu, chỉ là bề ngoài hơi khoa trương. Hương Noãn nghe mọi người nói chuyện, biết bố của Đặng Văn Bác là bạn của bố Lâm Sơ Yến, anh ta học năm tư đại học, luôn tự nhận mình là anh lớn.

Hương Noãn nhàm chán nghịch điện thoại. Mặc dù Đặng Văn Bác biểu hiện khá tốt nhưng luôn đặt toàn bộ sự chú ý vào Hương Noãn. Lúc này anh ta liếc nhìn màn hình điện thoại di động của Hương Noãn, bởi vì ánh mắt anh ta quá tốt nên nhìn thấy Hương Noãn đang chơi Vương Giả Vinh Diệu.

“Em cũng chơi trò này sao? Vương Giả Vinh Diệu?”

“Đúng vậy, chơi cho vui thôi.”

“Em hạng gì vậy?”

“Em vừa mới lên Vương Giả.” Hương Noãn nói đến đây cũng cảm thấy khá tự hào.

Đặng Văn Bác trầm nghĩ, cô bé này xinh đẹp như vậy, chắc là có người mang rồi.

Nghĩ đến đây, anh ta lại càng tự tin: “Anh cũng là Vương Giả, thêm bạn đi, sau này chúng ta đánh chung.”

Đặng Văn Bác rất có chừng mực, không yêu cầu thêm WeChat, cũng chỉ thêm bạn bè trên game, giống như anh ta chỉ vì trò chơi thôi vậy.

Hương Noãn vừa mới lên Vương Giả, suy nghĩ còn đơn giản, cứ nghĩ Vương Giả đều là người đáng kính, người này mặc dù nhìn qua khá chơi bời nhưng chắc thao tác không như vậy. Vì vậy hai người kết bạn trong trò chơi.

Đặng Văn Bác hỏi thăm tình hình gần đây của Lâm Sơ Yến, sau đó lại nói bản thân đang thành lập một chiến đội.

Hương Noãn hỏi: “Chiến đội gì ạ?”

Đặng Văn Bác chỉ chờ câu hỏi này nên vội lên tiếng: “Chính là Vương Giả Vinh Diệu, anh định lập một đội ngũ đánh nghề. Em có hứng thú không?”

“Ha ha em không đánh được đâu, kỹ thuật chưa thành thạo.”

Trịnh Đông Khải hỏi: “Cả đội của anh tốn bao nhiêu tiền?”

“Đoán một chút đi.”

Hương Noãn không nhịn được đoán bừa: “Một triệu?”

“Một triệu chỉ đủ nuôi một người.”

Hương Noãn há miệng: “Có cần khoa trương đến vậy không?”

“Phải khoa trương chứ, bởi vì... anh chỉ cần tuyển thủ đứng đầu.”

“Ái chà.”

Lâm Sơ Yến đột nhiên đứng lên, quay đầu nhìn Đặng Văn Bác: “Anh ra đây một chút.”

“Làm gì làm gì?” Đặng Văn Bác đứng dậy theo anh ra ngoài, vừa cười vừa nói: “Sao nào, em không nhìn nổi nữa à?”

Lâm Sơ Yến không nói gì, đợi đến khi đi đến cửa thang máy, đột nhiên anh vỗ vào bả vai Đặng Văn Bác.

Bàn tay đè nặng lên vai Đặng Văn Bác không buông.

Đặng Văn Bác cảm nhận được lực của cánh tay đang đè lên mình, khiến cho anh ta có áp lực khá lớn.

Sau đó anh ta thấy được ánh mắt nguy hiểm của Lâm Sơ Yến.

“Này, này, cậu em của tôi, em đang làm gì vậy...?” Hơi sợ rồi đấy nhé!
QAQ

“Không có gì, chỉ muốn nói với anh một tiếng, nếu anh dám thích Hương Noãn, ông đây sẽ cưỡng hiếp anh.”

“Em... có người nào uy hiếp như vậy không? Em có còn là người không hả...”

Chương 41: Solo 1V1 (⊙v⊙)

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi Lâm Sơ Yến rời đi, Hương Noãn cúi đầu nghịch điện thoại di động, thấy một tin nhắn trên xã đoàn thể thao điện tử, liên quan đến chuyện bọn họ đoạt cúp. Mặc dù đàn anh Oai Oai thi đấu thua nhưng vẫn chúc mừng đội đối thủ, miêu tả trận thi đấu rất xuất sắc, cuối cùng còn đính kèm video tranh giải.

Hương Noãn đọc lại bài viết này hai lần, vừa xem vừa cười. Cô cảm giác phần thưởng không quan trọng, quan trọng là thắng lợi. Cảm giác mà chiến thắng mang lại mới hạnh phúc.

Sau đó cô like bài viết rồi kéo xuống đọc bình luận.

Mấy bình luận đầu tiên đều là khen ngợi, phía sau có một bình luận làm cho Hương Noãn hơi ngẩn người:

“Chắc chắn có người đánh hộ Hương Noãn, mấy người không biết à? Trên diễn đàn đây ra kia kia.”

“Cái gì vậy, sao mình không biết là có người đánh hộ mình nhỉ?” Hương Noãn cảm thấy thật khó hiểu.

Mẫn Ly Ly đang hát, giọng cao vút, phòng cũng ồn ào, không ai nghe thấy tiếng Hương Noãn lầm bầm.

Hương Noãn lên diễn đàn trường, thử tìm từ khóa “Hương Noãn, đánh hộ” thì thấy một bài đăng.

[Topic] Chân tướng của việc Hương Noãn mới chơi đã có thể giỏi như vậy sao? Dù sao tôi cũng không tin.

Người đăng: Đánh Đâu Thắng Đó.

Tag: Vương Giả Vinh Diệu

Nội dung topic: Tôi cũng chơi game này, với con mắt chuyên nghiệp, tôi khẳng định nữ sinh này không thể chơi giỏi như vậy. Muốn biết Hương Noãn dùng bao nhiêu tiền thuê người đánh hộ sao.... #chỉ cười không nói#

Đây chỉ là suy đoán ác ý lại nhận được rất nhiều lời đồng tình.

“Tôi cứ nghĩ là chỉ có tôi mới nghĩ như vậy.”

“Chủ thớt thẳng thắn thật đấy, có rất nhiều sinh viên nữ chơi game này.”

“Tôi bảo này chủ thớt, có mấy lời nên để trong lòng thôi, nói ra không sợ bị người ta trả thù sao? Chắc Lâm Sơ Yến phải tốn mấy chục ngàn cho cô ta đấy.”

“Chính là Lâm Sơ Yến nghèo rớt mùng tơi trong truyền thuyết sao? Sao cậu ta lại có tiền?”

“Không phải đang nói Hương Noãn à, sao lại liên quan đến Lâm Sơ Yến? Tại sao tôi cứ cảm thấy chỗ nào cũng có Lâm Sơ Yến vậy, bài đăng nào cũng có cậu ta?”

“Con gái xinh đẹp thì số hưởng. Có người cho tiền tiêu, có người mang thăng cấp, còn có người chơi game hộ, ha ha ha ha.”

Hương Noãn càng xem càng tức giận.

Tát nhiên cũng có người giữ được bình tĩnh.

“Chủ thớt có tư cách gì mà nói như vậy, sinh viên nữ trêu chọc gì cậu sao? Tôi cũng là sinh viên nữ đấy, tôi ăn hết của nhà cậu à?”

“Chứng cứ đâu? Không có chứng cứ mà nói như vậy thì không tốt đâu.”

“Chứng cứ chính là rất xinh đẹp đó, ha ha ha... Đau lòng thay cho Hương Noãn, xinh đẹp cũng là khuyết điểm.”

“Đã tố cáo.”

Sau đó chủ topic còn đưa ra “chứng cứ”. Đó là một trợ thủ Vương Giả Vinh Diệu đăng một bài viết lên, hai tháng trước Hương Noãn chơi game, bởi vì chơi không tốt mà giả vờ làm học sinh tiểu học, sau đó bị người khác vạch trần.

Chứng cứ này được đưa ra, mọi người lập tức bàn luận sôi nổi. Có người nói thì ra nữ thần cũng không muốn cho người ta biết một khuôn mặt khác của mình, có người cho rằng đây chính là bằng chứng, dù sao hai tháng trôi qua mà tiến bộ như vậy là quá nhanh, nhất định có người khác mang cô

thăng cấp, hoặc có người thi đấu hộ; còn có người cảm thấy chứng cứ chưa đủ, yêu cầu nhiều hơn...

Sau đó là một loạt chứng cứ nói về Lâm Sơ Yến, scandal với Thẩm Tắc Mộc...

Hương Noãn cũng không biết căn cứ vào đâu để người ta có thể suy luận ra như vậy. Mọi người đang thảo luận về một cô gái mà như muốn viết văn về cuộc sống riêng của cô vậy, giống như chỉ cần cô không sống tốt thì cô làm cái gì cũng sai.

Sau đó không giải thích được, cô được gán danh hiệu “Tiêu tiền của Lâm Sơ Yến”, “Phóng túng với Thẩm Tắc Mộc” “Thuê người thi đấu hộ”.... Chính là một cái bình hoa.

Bài đăng này bùng nổ, có người đục nước béo cò, có người ngồi hóng hớt, có người bênh vực lẽ phải, Hương Noãn cảm thấy rất tức giận, lại cảm động vì có người nói giúp cô.

...

Lâm Sơ Yến dọa Đặng Văn Bác chạy mất.

Sau khi Đặng Văn Bác chạy mất, Lâm Sơ Yến đến một cửa hàng gọi chút đồ ăn, thật ra thì anh chỉ muốn đi bộ thôi.

Sau khi gọi ít thức ăn, anh lại gọi thêm bia. Anh cũng không bảo người phục vụ đem chai rượu đỏ kia đi, ai thích uống thì uống. Dù sao Hương Noãn cũng không thể tùy tiện uống rượu Đặng Văn Bác đưa, lòng dạ tên kia càng không loại tốt đẹp gì.

Làm xong những chuyện này, Lâm Sơ Yển quay trở lại KTV.

Mẫn Ly Ly đang hát với Đại Vũ, Trịnh Đông Khải và Mao Mao Cầu nói chuyện với nhau. Lâm Sơ Yển nhìn quanh, thấy Hương Noãn đang ngồi trên ghế sofa, hai chân khép lại, dáng ngồi giống hết học sinh tiểu học. Tay cầm điện thoại di động, ánh đèn neon khẽ quét qua mặt cô. Hình như cô đang ngẩn người.

“Em làm sao vậy?” Lâm Sơ Yển vừa nói vừa ngồi xuống cạnh cô, cảm giác cô không ổn lắm.

“Lâm Sơ Yển...” Hương Noãn gọi tên anh, giọng nói tràn ngập sự buồn bã.

Vừa rồi không có ai để ý đến trạng thái không bình thường của cô.

Lúc lại gần, Lâm Sơ Yển mới thấy vẻ mặt buồn bã của cô, anh cảm thấy có gì đó kì lạ, chẳng lẽ vừa rồi trong lúc anh không chú ý Đặng Văn Bác đã làm gì xúc phạm cô sao?

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Anh hỏi.

Hương Noãn đưa điện thoại di động cho anh, trong điện thoại vẫn đang mở bài đăng đó.

Lâm Sơ Yển xem xong thì cũng rất tức giận. Luôn có những người có tâm lý vặn vẹo, hơi một tí là suy đoán ác ý về người khác, dùng những suy đoán này làm chứng cứ, không nghe giải thích đã vu khống người ta, sau khi nghe giải thích thì vội tẩy trắng nó, rồi lại bắt đầu suy đoán ác ý.

Thế loại quái quỷ gì vậy?

Lúc này, không thể nói rõ phải trái được. Bởi vì nếu anh không có đầy đủ chứng cứ mà nói bậy nói bạ thì chẳng khác gì thêm dầu vào lửa.

Lâm Sơ Yển cực kỳ muốn điều tra xem người kia là ai, sau đó chùm bao tải đánh cho một trận. Nếu không dùng mồm được thì phải dùng chân tay.

Anh cảm giác chuyện này vẫn có thể xử lý được, nhưng mà phải cẩn thận lên kế hoạch đã, không thể để lộ điểm yếu. Vì vậy anh nói: “Chuyện này em đừng can thiệp, để tôi xử lý.”

"Muộn rồi, tôi đã nói với anh ta để lại ID trò chơi, không phục thì đấu." Lúc Hương Noãn nói thì ánh mắt hơi chột dạ, cô nhìn ra chỗ khác, không dám nhìn anh.

Lâm Sơ Yển bị cô chọc cười. Cô luôn như vậy, nhìn thì yếu đuối nhưng cách làm luôn đầy mạnh mẽ.

“Anh ta nói sao?” Lâm Sơ Yển hỏi.

“Anh ta là Vương giả mạnh nhất, hình như có mười mấy ngôi sao...” Hương Noãn càng thêm buồn rầu. Cô mới lên Vương giả được hai ngày, chỉ mới có một sao. Từ Vương giả trở lên thăng hạng rất khó, người này có thể lên đến mười mấy ngôi sao chứng tỏ thực lực rất mạnh.

Vừa rồi Hương Noãn nhìn người khác mắng cô thì rất nóng nảy, lại nghĩ dù sao mình cũng là Vương giả mạnh nhất nên hơi kiêu ngạo, nhất thời kích động mới nói như vậy.

Ai nghĩ lại câu được con cá lớn, có khi chính cô cũng bị kéo xuống sông mất.

Hu hu hu, dường như từ lúc cô thành Vương giả thì khắp thế giới đều là Vương giả vậy, đi đâu để nói lý lẽ bây giờ...

Hương Noãn càng nghĩ càng buồn. Cô cảm thấy số mình thật xui xẻo, cô thua rồi. Thua trong trò chơi không đáng sợ, nhưng cô không muốn thua người này.

Rất nhiều chuyện không thể nói lý lẽ được, chỉ có thể dùng thực lực chứng minh. Cô hy vọng có thể dựa vào thực lực để làm sáng tỏ chuyện này.

Nhưng bây giờ, rõ ràng cô đứng ở bên chính nghĩa nhưng lại thua! /(T o T)/~~

Lâm Sơ Yến nhìn dáng vẻ bị dọa của cô, vừa khó hiểu vừa buồn cười. Anh rất muốn sờ đầu cô nhưng không dám lỗ mãng, vì vậy chỉ vỗ nhẹ lên bả vai cô: “Không sao đâu.”

“Tất nhiên là anh không sao rồi, người đấu với anh ta là tôi mà.”

“Không bằng như thế này đi, trước tiên tôi tìm người đánh anh ta, anh ta nằm trong bệnh viện thì không thể đấu với em được. Đến lúc đó lỡ hẹn thì trực tiếp xử thua luôn.”

“Không được, làm vậy quá đáng quá!”

“Vậy làm sao bây giờ, em muốn đánh thật sao?”

“Cái này...” Hương Noãn khó khăn gật đầu. Dù biết rõ sẽ thất bại nhưng cô không thể lùi bước, giống như chơi game vậy, rõ ràng không thể thắng nhưng nhất định không đầu hàng.

“Được rồi, chúng ta đi xem tài liệu về anh ta đã.”

Hương Noãn đăng nhập trò chơi, tìm được ID người kia, thêm bạn tốt, người kia đồng ý rất nhanh.

Hương Noãn nhìn anh hùng anh ta hay dùng.

Mộc Lan...

Tào Tháo...

Lão Phu Tử...

....

Tất cả đều là đấu sĩ đường đơn! Đánh kiểu gì bây giờ? Cô chỉ là trợ thủ thôi mà!

Hương Noãn khóc không ra nước mắt, định xóa bạn tốt. Dường như người kia cảm nhận được, còn gửi tin nhắn khiêu chiến với cô.

[Đánh Đâu Thắng Đó]: Em gái, anh nói cho em biết, mai anh sẽ dùng Mộc Lan, em dùng gì?

[Noãn Noãn]: Sao anh lại nói cho tôi biết, không sợ tôi chuẩn bị trước sao?

[Đánh Đâu Thắng Đót]: Ha ha ha.

[Đánh Đâu Thắng Đót]: Để anh xem em sẽ dùng gì nào, Trang Chu? Trương Phi? Không phải Đại Kiều chứ? Em muốn lấy cái gì để đánh anh? Hoặc em có thể lấy cái gì mà đánh anh đây?

[Noãn Noãn]: Đừng kiêu căng như vậy. Ngày mai tôi sẽ bắt anh gọi mình là bố.

[Đánh Đâu Thắng Đót]: Em thắng thì anh sẽ gọi em là bố, nếu anh thắng, em phải gọi anh là chồng.

[Đánh Đâu Thắng Đót]: Thế nào?

Hương Noãn tức chết.

Lâm Sơ Yến thấy vậy thì mặt tái mét, người cũng run lên, anh cầm điện thoại di động của cô nhìn một chút, nhíu mày, sắc mặt rất khó coi: “Mai chỉ có thể thắng không được thua.”

“Ừm!” Hương Noãn gật đầu, lại che mặt: “Hu hu hu, không thắng được.”

“Không sao, vẫn còn một ngày chuẩn bị.”

Phòng KTV quá ồn ào, Lâm Sơ Yến và Hương Noãn quyết định đến quán cà phê để bàn chuyện này. Lúc hai người đi, mấy người Trịnh Đông Khải đều dùng ánh mắt đầy hàm ý nhìn theo Lâm Sơ Yến.

Một tay Lâm Sơ Yến xách túi của Hương Noãn, một tay cầm khăn quàng đưa cho cô, nhìn không chớp mắt.

Đến quán cà phê, Lâm Sơ Yến gọi điện cho Trần Ứng Hồ.

Trần Ứng Hồ là đệ nhất khu, toàn bộ Vương Giả Vinh Diệu không có anh hùng nào không chơi được.

"Anh Hồ, đang làm gì vậy?" Lâm Sơ Yến hỏi một câu. Trần Ứng Hồ nhỏ tuổi hơn anh nhưng anh gọi anh Hồ đã quen rồi nên cũng lười đổi lại.

Bên Trần Ứng Hồ truyền đến tiếng nhai thức ăn, mơ mơ hồ hồ nói: "Ăn sáng. Sao vậy?"

"Bây giờ mới ăn sáng á?"

"Ừ, vừa mới ăn, bây giờ là mấy giờ rồi?"

Chuyện khá gấp gáp, Lâm Sơ Yến không nhiều lời với Trần Ứng Hồ nữa mà nói thẳng luôn.

Trần Ứng Hồ nghe xong thì vui vẻ: "Mười tám sao mà dám kiêu ngạo như vậy! Đánh chết tên đó đi."

Lâm Sơ Yến lặng lẽ nhắc nhở anh ta: "Tôi và Hương Noãn chỉ có một sao thôi..."

“À à đúng rồi nhỉ, cậu chẳng khác gì đồ ăn cho gà cả...”

Lâm Sơ Yển không có thời gian nói chuyện phiếm với anh ta: “Anh Hồ, nói chuyện chính đi. Trang Chu solo với Mộc Lan, phần thắng là bao nhiêu?”

“Cái này phải xem thao tác. Nếu là Mộc Lan cấp Đồng đen thì còn đánh được, còn nếu là Mộc Lan cấp Vương giả thì khả năng thắng không lớn. Bây giờ Mộc Lan đang là chiến sĩ đường đơn rất mạnh.”

“Ý cậu là không có cách nào?”

“Cậu bảo Hương Noãn đổi anh hùng đi, chẳng lẽ em ấy chỉ biết mỗi Trang Chu? Còn biết gì không?”

“Trương Phi.”

“...” Trần Ứng Hồ trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Không thì cậu đánh tên đó một trận cho nó nhập viện, rồi nó nằm viện lờ hện, sau đó Hương Noãn có thể thắng.”

“Không được, chúng tôi muốn thắng một cách vẻ vang... Anh Hồ, có anh hùng nào khắc chế được Mộc Lan không? Không nói đến thao tác, chỉ về đặc tính thôi.”

“Điêu Thuyền.”

...

Sau khi Lâm Sơ Yển nói chuyện với Trần Ứng Hồ, ánh mắt dịu dàng xen lẫn lo lắng nhìn Hương Noãn, nói: “Không phải em rất thích Điêu Thuyền sao?”

“Đúng vậy.”

“Tốt lắm, bây giờ em có thể chơi, thích không?”

Hương Noãn: Vui sướng quá đi mất! QAQ

Lâm Sơ Yển liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Thời gian của chúng ta không nhiều. Bắt đầu luyện tập từ bây giờ, suốt đêm nay, em có thể không?”

"Được."

“Ngày mai nhất định để anh ta gọi em là bố.”

Hương Noãn căng thẳng, lo lắng hỏi: “Vậy nếu tôi thua thì sao? Phải gọi anh ta là chồng sao? Có chết cũng không gọi.”

Lâm Sơ Yển nhìn cô, khẽ cười: “Đây là lời anh ta tự nói, em cũng chưa đồng ý.”

Hương Noãn: ...

Chàng trai à, được lắm!

Chương 42: Uy Phong Đường Đường

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lâm Sơ Yến và Hương Noãn cảm thấy quán cà phê khá bất tiện, vì vậy đổi sang phòng trà. Hôm nay bọn họ ở đây để chuẩn bị chiến đấu.

Phong cách trang trí của phòng trà cũng khá đẹp, những chiếc đèn treo mang theo phong cách cổ xưa, trên bàn gỗ đặt chậu cây xanh, ngoài cửa thì có một tấm bình phong.

Hương Noãn dùng 3000 nhân dân tệ mua một bộ Minh văn chuyên hút máu cho Điêu Thuyền. Vì trận tranh đấu này, Hương Noãn phải trả một cái giá lớn.

Lâm Sơ Yến: “Nếu như người kia không dùng Mộc Lan thì sao?”

Hương Noãn suy nghĩ một chút, không thể nhẫn nhịn được: “Vậy chúng ta đánh tên đó đến nỗi nhập viện đi...”

Trần Ứng Hồ vẫn đang kết nối với bọn họ, nghe đến đây thì nói: “Điêu Thuyền solo rất mạnh, coi như con rùa kia không sử dụng Mộc Lan mà dùng cái khác thì cũng có thể đánh được anh ta.”

“Đó là anh...”

Đối với Trần Ứng Hồ thì anh hùng nào cũng mạnh, đều có cách chơi tốt.

Trần Ứng Hồ suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh nghĩ, nếu đã đấu solo thì em có lợi thế hơn.”

“Sao anh biết, kẻ địch có tận mười tám sao cơ mà?”

“Mười tám ngôi sao có thể do thăng lên dựa vào một đội.”

Hương Noãn đã hiểu. Xếp hạng là đánh theo đội năm người, cần phối hợp tốt, ngược lại đánh cá nhân chưa chắc đã tốt. Thời gian Hương Noãn chơi trò này quá ngắn, về phương diện này thì không thể nào so được với những người chơi lâu năm. Nhưng bây giờ solo chính là dựa vào thao tác của bản thân, tương đương với việc kéo cô và Đánh Đâu Thăng Đó về cùng một đường.

“Có thể anh ta có mười tám sao, thao tác cá nhân cũng tốt.” Hương Noãn nói.

Không đợi Trần Ứng Hồ nói, Lâm Sơ Yến đã lên tiếng: “Em cũng không kém.”

Đây là lần đầu tiên Lâm Sơ Yến khen cô, Hương Noãn khiếp sợ, cô dờ ra.

“Đồ ngốc.” Lâm Sơ Yến nói.

Hương Noãn cảm thấy lời nói này rất quen, suy nghĩ một chút, không phải đây là lời mà Tôn Ngộ Không hay mắng Trư Bát Giới sao?

“Này, Lâm Sơ Yến.”

Lâm Sơ Yến cười tủm tỉm đứng dậy, đi ra trước cửa cầm hai cái sạc đến.

Người có thể không ăn cơm nhưng điện thoại thì không thể không sạc.

Nhìn anh đưa sạc cho mình, Hương Noãn hơi áy náy: “Thật ra thì anh không cần thức đêm cùng tôi.”

Lâm Sơ Yến không để ý cho lắm: “Không phải chúng ta là đồng đội sao? Hơn nữa, tôi cũng là một trong những người bị vu oan mà.”

Hương Noãn suy nghĩ một lát thấy cũng thấy đúng. Cô đột nhiên trở nên phấn chấn: Bây giờ cô không chỉ chiến đấu cho riêng mình.

Trần Ứng Hồ cơm nước xong xuôi thì trở lại ổ heo của mình, lúc này đăng nhập vào game thì mở một phòng solo ra, kéo Hương Noãn vào.

“Anh đánh với em một trận đã, để em có thể cảm nhận được.”

“Vâng.”

Điêu Thuyền là một vũ cơ, lúc đi bộ đều bay lên, rất có khí chất của thần tiên.

Tiên nữ xinh đẹp như vậy khiến Hương Noãn chưa quen lắm. Cô bị Trương Phi đầu độc quá sâu rồi...

Chiến trường solo rất đơn giản, chỉ có một con đường, không có rừng, hai bên đều có một trụ phòng ngự. Đánh đổ trụ phòng ngự và trụ thủy tinh là có thể thắng.

Lúc này tiên nữ Điều Thuyền và ngự tử Mộc Lan đang gặp nhau ở khu đất trống giữa hai trụ phòng ngự.

Hương Noãn thử ném một quả cầu hoa vào Mộc Lan, Mộc Lan dừng lại một chút, sau đó đâm chết cô.

“Xin lỗi, xin lỗi nhé!” Trần Ứng Hồ nhanh chóng xin lỗi, “Anh không định giết em đâu. Tốc độ tay của anh có vẻ nhanh hơn tốc độ não.”

Hương Noãn: “...” Còn có loại thao tác như vậy sao?

Vì để tránh cho khoảng cách kinh tế quá lớn, anh Hồ dứt khoát dừng lại, lui vào trong trụ phòng ngự chờ Hương Noãn sống lại. Anh ta nói: “Trước hết anh giới thiệu cho em một số kỹ năng của Mộc Lan đã.”

Trước mắt, Mộc Lan có thể trở thành đấu sĩ đường đơn cũng có nguyên nhân. Mộc Lan có hai loại vũ khí, đó là một đao lớn và hai cái đao nhỏ, cô ấy có thể hoán đổi hai loại vũ khí cho nhau. Hai vũ khí sẽ có những kỹ năng khác nhau. Vì vậy Mộc Lan có rất nhiều kỹ năng tổ hợp và cách đánh trên chiến trường. Nói chung là Mộc Lan rất toàn diện. Có dịch chuyển, có khống chế, có phách thể, có tránh tổn thương, còn có hồi máu. Điều này làm cho Mộc Lan vừa có thể đuổi, có thể đánh lại có thể kháng, có thể nói là nữ chiến sĩ toàn năng.

Càng nghe càng đáng sợ.

“Nhưng em không cần lo lắng.” Trần Ứng Hồ nói một hồi về Mộc Lan toàn năng rồi nhanh chóng chuyển đề tài: “Khi solo Điêu Thuyền có thể bắt nạt Mộc Lan.”

“Tại sao vậy ạ?”

“Bởi vì sát thương chính của Mộc Lan chủ yếu ở dưới dạng đao lớn, mà trạng thái này làm cho Mộc Lan rất cồng kềnh, không đủ linh hoạt, Điêu Thuyền lại bước đi như bay, có thể ung dung đánh. Hơn nữa, Điêu Thuyền có sát thương chuẩn, còn hút máu được.”

Cái gọi là sát thương chuẩn chính là bỏ qua tổn thương của giáp, tức là mua trang bị phòng ngự cũng vô dụng.

Giống như mùa đông ở phía Nam vậy, mặc bao nhiêu quần áo dày cũng không có tác dụng gì, vẫn lạnh cóng đến nỗi run lẩy bẩy.

Anh Hồ giải thích một lượt, Hường Noãn càng nghe càng cảm thấy kính nể Điêu Thuyền.

...

Hôm nay Trần Ứng Hồ đang truyền hình trực tiếp, fan hâm mộ phát hiện hôm nay anh Hồ chơi 1V1, nhìn một lúc, fan phát hiện không phải là 1V1 mà là dạy học. Từ đầu đến cuối hai người chỉ dùng hai anh hùng, đánh nhau một lúc, anh Hồ đang dạy cho người khác cách để nhắm vào bản thân mình, đánh qua đánh lại, hóa ra đang cầu xin người ta hành hạ.

Nhưng mà thực ra người bị ngược đãi luôn là Hường Noãn.

Trên kênh trò chuyện phần lớn đều không hiểu gì:

“Sao hôm nay anh Hồ lại mang con gái truyền hình trực tiếp vậy?”

“Mang em gái thì mang em gái, chơi 1V1 nhàm chán như thế mà không trò chuyện sao?”

“Đây không phải là Noãn Noãn sao? Anh Hồ có ý gì vậy, muốn đào góc tường của người anh em tốt nhà mình à?”

“Đợi một chút, Noãn Noãn là ai? Đào góc tường là sao? Cầu bát quái!”

“Anh Hồ, sao Sơ Yến không đến?”

“Sơ Yến là ai?”

“Sơ Yến và Noãn Noãn là một đôi. Trước kia đánh hạ cả ngày với anh Hồ. Bây giờ nhìn như vậy, chắc anh Hồ định đào góc tường nhà Sơ Yến rồi...”

“Anh trai Sơ Yến mau đến đây đi, vợ anh chạy theo người khác rồi.”

...

Lâm Sơ Yến nhìn thấy những bình luận này thì không nhịn được cúi đầu cười. Hường Noãn về trụ thủy tinh hồi máu, thấy anh cúi thấp đầu, bả vai khẽ rung, giống hệt như tên thần kinh.

Cô cảm thấy rất kỳ lạ: “Anh làm sao vậy?”

“Không sao.” Lâm Sơ Yến cười đáp.

Anh vừa lên tiếng đã làm cho kênh trò chuyện bùng nổ. Có người hỏi anh trai có giọng nói dễ nghe này là ai, có người hỏi thăm sức khỏe Lâm Sơ Yến, có người bảo anh hát.

Trần Ứng Hồ giải thích cho fan một chút: “Ngày mai Noãn Noãn sẽ solo, hôm nay tôi giúp cô ấy luyện tập trước. Nếu không có gì bất ngờ thì nội dung truyền hình trực tiếp hôm nay sẽ là cái này.”

Rất nhiều người hâm mộ oán trách. Cả đêm đều là nơi dạy học của hai người, có thể tưởng tượng sẽ rất khô khan. Một số người còn uy hiếp nói sẽ đi, còn có một số đã đi rồi, lượng người xem giảm một cách đáng kể.

Hương Noãn nghiêng đầu nhìn màn hình điện thoại di động của Lâm Sơ Yến, thấy nội dung kênh trò chuyện, cô áy náy nói: “Anh Hồ, để Lâm Sơ Yến luyện tập với em đi.”

“Không được, cậu ấy chỉ là tay mơ thôi.”

Lâm Sơ Yến: =.=

Nào Trần Ứng Hồ nhanh chóng nhảy số, nói ra một ý tưởng: “Không thì như vậy đi, cứ nửa tiếng Sơ Yến lại hát một bài. Như vậy mọi người sẽ không nhàm chán, ai đồng ý thì bình luận số 1 nhé.”

Kênh trò chuyện hiện ra một loạt số 1.

Lâm Sơ Yến cười nói: “Được.”

Từ lúc này đến lúc Lâm Sơ Yển hát xong một bài, kênh trò chuyện đã thực sự nổ tung. Chờ anh hát xong, kênh trò chuyện đều nói: “Hẹn gặp lại anh Hồ, nửa tiếng nữa sẽ quay lại.”

Trần Ứng Hồ phát hiện không còn nhiều người hưng phấn xem anh ta truyền hình trực tiếp nữa, buồn quá đi mất!

Lúc Trần Ứng Hồ tiếp tục dạy Hướng Noãn 1V1 thì chỉ có một số người ở lại xem, nhìn một lúc cũng không nhịn được phát ói vì thao tác của Hướng Noãn. Lâm Sơ Yển nhanh chóng cấm bọn họ nói chuyện.

Nửa tiếng sau, lượng người xem truyền hình trực tiếp của anh Hồ đột nhiên tăng vọt, cả một đám người chỉ đến nghe hát.

“Các bạn muốn nghe gì?” Lâm Sơ Yển hỏi.

Hơn một nửa người trên kênh trò chuyện chọn bài “Uy Phong Đường Đường.” (1)

(1) Đây là một bài khá kích thích và quyến rũ. Hầu như dân ngôn tình đều biết đến bài này vì nó từng xuất hiện trong rất nhiều truyện. Các bạn cũng nên nghe thử cho biết, đừng mở loa to khi có người lớn ngồi cạnh và nhớ đọc vietsub nhé: <https://youtu.be/UkW91JQnxjQ>

Hướng Noãn dừng chơi game, bởi vì lúc nghe Lâm Sơ Yển hát thì linh hồn nhỏ bé của cô cũng trôi theo, căn bản không tập trung được nên dứt khoát nghe anh hát xong rồi chơi tiếp.

Lúc này cô ngó sang kênh trò chuyện, hỏi Lâm Sơ Yển: “Uy Phong Đường Đường là gì?”

Lâm Sơ Yển liếc mắt ra xa, cong môi đáp: “Không biết.”

Hương Noãn đang nhìn kênh trò chuyện nên không thấy lỗ tai đang đỏ lên của anh.

Kênh trò chuyện nghe thấy câu hỏi của Hương Noãn, đều nóng lòng giải thích:

“Uy Phong Đường Đường là một ca khúc rất tươi mát, cực kỳ thích hợp với giọng ca của Sơ Yển!”

“Van cầu Noãn Noãn để cho Sơ Yển hát Uy Phong Đường Đường đi! Tôi nguyện ý làm ấm giường cho Noãn Noãn~~”

“Tuyệt đối không thể bỏ qua.”

...

Hương Noãn càng nghe càng tò mò, bài hát này thần kì như vậy sao? Sao cô chưa nghe qua bao giờ, không được, cô muốn nghe.

Vì vậy cô lấy điện thoại ra tìm kiếm một chút, thì ra là nhạc Nhật, bảo sao cô chưa nghe bao giờ, thì ra là nhạc tiếng Nhật.

Cô rất ít khi nghe nhạc Nhật.

Hương Noãn không suy nghĩ nhiều liền ấn phát bài hát.

Di động của hai người đều không cầm tai nghe, vì vậy bài hát cứ ngang nhiên vang lên.

Nói chính xác ra là “tiếng kêu”.

A a...

Á...

Ừm... ừm

A... ừm..

A a a!

Hương Noãn: “...”

Lâm Sơ Yến: “...”

Hai người không khác gì bị sét đánh.

Tiếng rên rĩ và thở dốc làm người khác phải đỏ mặt, vừa hỗn loạn lại vừa có tiết tấu, cứ như vậy đã vang vọng khắp phòng.

Hương Noãn choáng váng.

May mà Lâm Sơ Yến phản ứng nhanh, giật lấy điện thoại của cô, nhấn dừng.

Tiếng rên rỉ đã ngừng, rốt cuộc Hương Noãn cũng kịp phản ứng, cô xấu hổ đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng.

Lâm Sơ Yến cũng không khác gì cô, mặt đỏ như bị ối.

Thật sự bài hát vừa rồi có sức ảnh hưởng quá lớn, anh cũng không phải người lạnh lùng, hơn nữa còn đang trong tình huống ở chung với Hương Noãn trong một căn phòng...

Tim anh đập liên hồi, yết hầu thắt lại, cổ họng hơi khô.

Hương Noãn lúng túng nhưng cũng không dám động đậy, chỉ biết cúi đầu. Từ góc độ của anh chỉ có thể nhìn thấy mái tóc cô và vành tai đỏ ửng.

Vậy mà khiến người ta phải say đắm.

Lâm Sơ Yến cảm giác không thể ở lại trong căn phòng này được nữa rồi, chỗ nào cũng tràn đầy hơi thở của cô, yên tĩnh không tiếng động, xông vào từng lỗ chân lông của anh.

Khó mà chống cự được.

Lâm Sơ Yến nhét điện thoại di động vào tay Hương Noãn, đầu ngón tay anh vô tình chạm vào tay cô.

Sau đó anh đứng lên, nhỏ giọng nói: “Tôi đi ra ngoài một lúc.”

Hương Noãn khẽ gật đầu.

Lâm Sơ Yến cầm điện thoại di động ra ngoài, lúc đi ra ngoài anh nhìn lướt qua kênh trò chuyện, một loạt những bình luận thỏa mãn: “*Ha ha ha...*”

... Cái ngày chết tiệt gì vậy!

Chương 43: Đánh Đâu Thắng Đó

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi Lâm Sơ Yến rời đi, Hương Noãn mới cảm thấy tốt hơn một chút, đột nhiên Trần Ứng Hồ lại lên tiếng.

“Anh không nghe thấy cái gì hết!” Giọng Trần Ứng Hồ cực kỳ thân thiết.

Hương Noãn bất lực: “Cảm ơn anh.”

“Bây giờ chơi game không?”

“Chơi, sao lại không chơi chứ?”

Trần Ứng Hồ kéo cô vào đấu 1V1, tiếp tục giải thích cho cô: “Em nhìn này, Mộc Lan là chiến sĩ, khoảng cách công kích rất gần, em phải dùng Điêu Thuyền kéo giãn khoảng cách với cô ấy, tránh thương tổn. Tốt nhất là không được để cô ấy lại gần. Mộc Lan có sức bật rất mạnh, lại gần là có khả năng giết chết em ngay.”

Anh Hồ truyền hình trực tiếp giữa hàng loạt fan hâm mộ gào thét: “*Muốn Sơ Yến*”, không ai muốn nghe hướng dẫn sử dụng Điêu Thuyền, dù sao cũng đã xem rất nhiều trận đánh mà vẫn không hề học được tí nào, đã là cái hồ thì mãi mãi chỉ là cái hồ mà thôi.

Trần Ứng Hồ đang giảng giải cho Hường Noãn, thừa dịp liếc nhìn kênh trò chuyện, hả hê nói: “Là các bạn dọa cậu ấy sợ chạy mất, đừng tìm người nữa, không có đâu, ha ha ha ha.... Lại nói tiếp về Điêu Thuyền, giai đoạn đầu không cho phép lơ đãng, đánh lính cũng được, đảm bảo sẽ trưởng thành. Bởi vì bản đồ solo không có rừng, không có nơi để đánh bùa xanh nên tiêu hao rất nhiều pháp lực. Để tránh điều này thì nên mua “Thủy tinh tiến hóa” ngay đầu game, như vậy mỗi lần thăng cấp cũng có thể hồi mana.” (1)

(1) Mana: Là thuật ngữ game chỉ năng lượng giới hạn số lần thực hiện phép thuật, là thứ duy nhất “nerf” các nhân vật pháp sư trong game.

“Vâng ạ...” Hường Noãn cũng nghiêm túc học hỏi.

“Những thứ anh vừa nói là điều rất cơ bản, bây giờ mới là điểm chính. Điêu Thuyền muốn thăng thì cần phải biết dùng kỹ năng thứ hai. Kỹ năng thứ hai thả ra trong nháy mắt, có 0,36 giây ở trạng thái vô địch. Cao thủ dùng Điêu Thuyền và người chơi bình thường dùng Điêu Thuyền hơn nhau chính là ở kỹ năng thứ hai này.”

“Vậy làm thế nào mới có thể sử dụng kỹ năng thứ hai thật tốt ạ?”

“Phải tính toán. Em phải đoán được ý đồ của kẻ địch, tất nhiên, điều này cần phản ứng và tốc độ tay.”

Hường Noãn còn chưa quen với các kỹ năng của Mộc Lan đến mức có thể phán đoán được kẻ địch. Trần Ứng Hồ vừa biểu diễn kỹ năng vừa để cho cô tránh thoát, lại tiếp tục nói: “Kỹ năng hai không thể sử dụng bừa

bãi. Có lúc để một kỹ năng trong tay còn tốt hơn nhiều so với việc thả nó ra.”

Điều này Hường Noãn hiểu rõ. Cô dùng Trương Phi cũng như vậy, có lúc rõ ràng có đại chiêu nhưng vẫn nắm mãi không thả, khiến kẻ địch còn chần chừ không dám liều lĩnh, dù sao “Người đàn ông vô cùng xấu xí” cũng có thể xấu xí đến nỗi khiến cả đám người bật khóc.

Hai người còn đang tiến hành trường học đào tạo Điêu Thuyền, fan hâm mộ lại la hét: “*Anh trai Sơ Yến quay lại đi mà, vợ anh chạy theo anh Hồ rồi!*”

Một lúc sau, Lâm Sơ Yến gửi tin nhắn cho Hường Noãn: “*Cơm tối muốn ăn gì?*”

Hường Noãn: “*Gì cũng được.*”

Lúc Lâm Sơ Yến trở về còn mang theo rất nhiều thứ, có cơm tối, có quà vặt và đồ uống, còn có một cái gối ôm nhỏ. Nếu như mệt mỏi có thể gối đầu lên gối nhỏ để ngủ, còn thoải mái hơn nhiều so với gối lên cánh tay.

Hường Noãn nghĩ đến chuyện vừa này thì hơi xấu hổ, cũng không biết đối mặt với anh như thế nào. Cô cúi đầu ăn cơm, không nói gì.

Ăn ăn... Đột nhiên cô nghe thấy Lâm Sơ Yến cười.

“Cười cái gì?” Cô nhìn anh.

“Không có gì.” Lâm Sơ Yến cúi đầu cố gắng nhin cười.

“Không cho phép anh cười.”

“Ừ.” Lâm Sơ Yến vừa đồng ý, lại không nhịn được cong môi, nhìn cô.

Hương Noãn giơ đũa giả vờ đánh anh.

Lâm Sơ Yến đẩy hộp đồ ăn: “Cho em thịt ăn này, đừng đánh tôi.”

“Lâm Sơ Yến ngu ngốc.”

“Hương Noãn lưu manh.”

“...”

Đêm nay, lượng người xem truyền hình trực tiếp của anh Hồ liên tục biến hóa theo hình răng cưa. Cứ nửa tiếng, lượng người xem đột nhiên tăng vọt, mấy phút sau lại lập tức rơi xuống đáy, nửa tiếng sau đó lại tiếp tục như vậy.

Lúc Lâm Sơ Yến ngừng hát thì lượng người xem cũng ít ỏi vô cùng.

Ngược lại Trần Ứng Hồ cũng không để ý, thực lực mạnh mẽ làm anh ta rất tự tin, hôm nay mọi người rời đi cũng không sao, mai anh ta chỉ cần đánh hạng mấy trận, tốn công một chút nhưng người sẽ quay lại.

Nhưng mà có một chuyện anh ta thấy rất kì lạ. Trong lúc truyền hình trực tiếp vẫn có những người ở lại nhưng không hề nói chuyện trên kênh trò

chuyện.

“Sao các bạn lại không nói chuyện?” Trần Ứng Hồ hỏi.

Một nick nhỏ gửi tin nhắn vào kênh trò chuyện: “*Đều bị cấm nói hết rồi.*
--|||”

Trần Ứng Hồ: “Tại sao lại bị cấm nói?”

“*Bởi vì tôi chê Hướng Noãn chơi không tốt.*”

Trần Ứng Hồ trầm nghĩ, đúng là chỉ Lâm Sơ Yến mới có thể làm như vậy.

...

Cùng lúc đó, trong một ngôi biệt thự nào đó ở thành phố Nam Sơn, một người đàn ông đeo kính đang trầm tư trước màn hình vi tính.

Ngôi biệt thự này rất lớn, phòng khách bị chia làm hai, một bên là phòng tiếp khách, một bên là phòng huấn luyện, ở giữa có một bức tường gỗ ngăn cách, trên tường treo một lá cờ màu đen, in hình logo Phú hào, phía trên có hai chữ “Vô địch”.

Một chàng trai tóc húi cua cầm ly nước đi ngang qua, thấy người đàn ông đeo kính nghiêm túc nhìn màn hình vi tính, anh ta tò mò lại gần, hỏi: “Anh Thường, anh đang nhìn cái gì vậy? Anh Hồ? Anh định làm gì cậu ta hả? Em nghe chiến đội bên cạnh nói...”

“Không phải.” Người đàn ông đeo kính ngắt lời anh ta: “Tiểu Chí, em nhìn Điêu Thuyền này.”

Tiểu Chí nhìn thao tác của Điêu Thuyền xong thì phê bình: “Không tốt lắm.”

“Đúng là chưa tốt lắm nhưng ba tiếng trước, cô ấy còn kém hơn rất nhiều.”

“Anh Thường, anh xem những ba tiếng cơ à?” Tiểu Chí thấy không ổn cho lắm, “Không phải anh thật sự đang chú ý đến anh Hồ đấy chứ?”

“Không phải, anh không thích nói nhiều... Anh hỏi em, lúc em mới chơi game này, có rất nhiều anh hùng em không biết, cho em ba tiếng, em có thể luyện một Điêu Thuyền từ con số không đến trình độ này sao, trong trường hợp có người giảng giải cho em?”

Tiểu Chí ngẩn người, vô cùng nghiêm túc suy nghĩ, sau đó lắc đầu: “Có lẽ là không thể.”

Điêu Thuyền cần dựa vào dự đoán và tốc độ tay, cho dù biết nên làm thế nào thì cũng không có nghĩa là có thể làm được mà không cần luyện tập nhiều.

Anh Thường cũng không vạch trần sự chột dạ của Tiểu Chí lúc nói hai chữ “có lẽ”, anh ta đẩy kính: “Trên thế giới này có rất nhiều chuyện chỉ cần cố gắng là có thể làm được, nhưng trừ nhân tố cố gắng ra còn có nhiều thứ khác, ví dụ như thiên phú.”

Tiểu Chí rót hai ly nước xong thì quay lại nhìn màn hình máy vi tính.

Cứ như vậy nhìn hai tiếng đồng hồ.

Cách một lúc lại có một tên con trai ca hát, phiền phức quá đi mất!

Sau khi xem xong, Tiểu Chí không khỏi kinh ngạc.

“Không phải vì để tăng chất lượng truyền hình trực tiếp đấy chứ?” Tiểu Chí đoán bừa.

“Chắc không phải đâu, mai xem thêm đi. Ngày mai cô bé này có một trận solo, Trần Ứng Hồ nói sẽ truyền hình trực tiếp.”

"Truyền hình trực tiếp cũng có thể là vì để tăng chất lượng, nói đi nói lại cũng chẳng có mục đích gì."

“Em còn nhỏ mà sao nghĩ nhiều thứ vậy?”

Tiểu Chí lè lưỡi.

....

Hương Noãn hẹn Đánh Đâu Thẳng Đó vào một giờ chiều ở phòng làm việc bên cạnh xã đoàn thể thao điện tử đánh một trận solo. Hai bên có thể mang khoảng năm người đến xem, vừa có thể cổ vũ, lại có thể làm chứng.

Phòng làm việc khá rộng. Sau khi đàn anh Oai Oai nghe chuyện này, dùng một ngày bán được ba mươi vé vào xem chiến, kiếm ít nhất 1000 tệ.

Cho nên lúc Hương Noãn đến địa điểm hẹn đã thấy có rất nhiều người vây xem.

Mọi người rảnh rỗi thật đấy...

Màn hình điện thoại di động quá nhỏ, nhiều người khó nhìn, còn có thể quấy rầy hai người chơi, cho nên Oai Oai mượn một máy chiếu gắn ở trên tường.

Đúng là tốt bụng...

Hương Noãn không ngủ một đêm, lúc này không mệt chút nào mà ngược lại rất hưng phấn, ánh mắt sáng rực.

Mấy người Mẫn Ly Ly và Trịnh Đông Khải cũng đến cổ vũ cho Hương Noãn.

Sau khi Hương Noãn đến hai phút, rốt cuộc Đánh Đâu Thăng Đó cũng xuất hiện.

Người này gầy đét nhưng ngẩng cao đầu đầy khí thế, dường như là dùng lỗ mũi để nhìn người.

Lâm Sơ Yến đứng bên cạnh Hương Noãn, lúc thấy mặt Đánh Đâu Thăng Đó liền nói: “Là cậu.”

Hương Noãn kì lạ hỏi: “Ai vậy?”

Đánh Đâu Thăng Đó nhìn khá quen nhưng cô không nhớ ra.

Lúc cô hỏi “Ai vậy”, sắc mặt Đánh Đâu Thăng Đó trở nên khó coi hơn.

“Nến, bày tỏ, xấu xí.” Lâm Sơ Yến nói ra những từ ngữ mấu chốt.

Sắc mặt Đánh Đâu Thăng Đó càng khó coi.

Hương Noãn lập tức nhớ ra. Thì ra đây là người đã thả nến bày tỏ với cô ở trước kí túc xá. Lúc đó trời hơi tối nên cô không chú ý đến mặt mũi anh ta, sau này cũng quên mất. Cho nên lúc anh ta bơi đen cô trên diễn đàn, bởi vì bị cô từ chối sao? Hay từ yêu chuyển sang hận?

Thật là.... Không biết nói gì cho phải.

Nhưng bất kể nói thế nào, tạm thời vứt bỏ mấy chuyện ngôn ngữ đó qua một bên, bây giờ cô chỉ muốn thắng.

Hai người đối mặt nhau ngồi xuống, bắt đầu mở đen.

“Có cần anh nhường cho em một món trang bị trước không?” Giọng nói của Đánh Đâu Thăng Đó vô cùng kiêu căng. Anh ta không thể nào quên được ngày đó cô sỉ nhục mình, hôm nay anh ta quyết phải lấy lại tôn nghiêm của mình.

“Không cần.” Hương Noãn từ chối.

Đàn anh Oai Oai không nghe nổi nữa, nói: “Đánh Đâu Thăng Đó vi phạm tinh thần thể thao điện tử, cảnh cáo lần một.”

Hương Noãn hít một hơi thật sâu, đột nhiên cô hơi khẩn trương.

Lúc này, đột nhiên trên bả vai của cô xuất hiện một bàn tay.

Cô nghiêng đầu thì thấy Lâm Sơ Yển, anh đang cười với cô, nụ cười chân thành và dịu dàng.

“Cố gắng lên.” Anh khẽ nói.

Hương Noãn cảm thấy trong lòng ấm áp: “Được!”

Quả thật Đánh Đâu Thăng Đó chọn Mộc Lan, thấy Hương Noãn chọn Điêu Thuyền, anh ta cũng hơi bất ngờ, lại cười tự phụ: “Anh khuyên em cứ dùng mấy anh hùng ngốc nghếch như Trang Chu đi. Tất nhiên Điêu Thuyền có thể khắc chế Mộc Lan, nhưng em... có thể đánh tốt không?”

Đàn anh Oai Oai cực kì tức giận: “Đánh Đâu Thăng Đó quấy rầy đối thủ, cảnh cáo lần một.”

Có người hỏi: “Cảnh cáo nhiều như vậy có hậu quả gì không?”

Oai Oai mỉm cười: “Xã đoàn thể thao điện tử của chúng tôi có mấy chục thanh niên trai tráng.”

Rốt cuộc Đánh Đâu Thăng Đó cũng ngậm miệng.

Trò chơi bắt đầu.

Hương Noãn nhớ đến lời dạy bảo của anh Hồ, giai đoạn đầu không được lơ đãng, đánh binh lính trước. Nhưng Đánh Đâu Thăng Đó đâu chịu bỏ qua cho cô, không đánh binh lính mà quay sang đánh người, Điêu Thuyền đi sai

vị trí một lần bị Mộc Lan dùng kỹ năng một đánh trúng, lại bị trúng trạng thái câm lặng, Hưởng Noãn sợ hãi sử dụng “Thanh tủy”.

Thời gian hồi lại của “Thanh tủy” là hai phút, phải đến thời khắc máu chốt mới được sử dụng.

Đánh Đâu Thăng Đố bật cười thành tiếng.

Hưởng Noãn mím môi. Mặc dù Điêu Thuyền bị đánh mất rất nhiều máu nhưng cô cũng không rút lui. Nếu như rút lui sẽ lãng phí hàng binh lính, Điêu Thuyền không có tiền thì cũng không khác gì cá ướp muối.

Cô kéo giãn khoảng cách an toàn với Mộc Lan, đánh xong lính, thăng hai cấp liền rút lui an toàn, hồi chút máu.

Sau đó cô sử dụng lối đánh cũ, kiếm tiền trước, kéo giãn khoảng cách với Mộc Lan, thỉnh thoảng cũng tổn một chút.

Mấy lần Mộc Lan định tiếp cận thì đều thấy cô đã trốn mất.

Cứ bình an vô sự như vậy, hai người lên cấp bốn, đều có đại chiêu.

Mộc Lan đột nhiên tiếp cận được Điêu Thuyền.

Hưởng Noãn nhìn lượng máu, cảm giác có thể đánh một trận, vì vậy mở đại chiêu “Ca hát khiêu vũ”.

Hát rồi lại hát, cô phát hiện mình không đánh lại, vì vậy không hiểu chiến nữa, chạy thôi.

Mộc Lan dừng lại tại chỗ tung kỹ năng, việc chuyển sang đại đao là cả một quá trình, lúc Mộc Lan tích trữ xong thì Hường Noãn đã chạy ra khỏi phạm vi của kỹ năng, cô cho rằng mình đã an toàn nhưng không nghĩ rằng, đột nhiên Mộc Lan sử dụng “Tốc biến”.

Chiêu này tự xưng là “Không thể tránh”, vừa tung kỹ năng vừa “Tốc biến”, lại có thể điều khiển phương hướng của kỹ năng, có thể tạo ra một chiêu thức bất ngờ.

Cho nên Hường Noãn lại không an toàn, lúc này cô đã dùng hết kỹ năng thoát thân, còn thừa lại một ít máu thì bị Mộc Lan đánh cạn sạch.

Lúc ngã xuống, Hường Noãn rất buồn phiền.

Chiêu này cô có biết, anh Hồ đã từng dạy, sao cô lại không nhận ra được chỉ?

Trên vai đột nhiên lại bị ấn xuống, cô nghe thấy Lâm Sơ Yến nói nhỏ: “Không sao, cứ từ từ.”

Giọng nói bình tĩnh mà dịu dàng như làn nước ấm. Hường Noãn nghe xong cũng dần bình tĩnh lại.

Thật ra thì tình huống trước mắt này anh Hồ cũng đã dự đoán được từ trước. Chỉ cần Mộc Lan không ngốc, lúc bắt đầu sẽ chèn ép rất mạnh. Lúc Diêu Thuyền đầy đủ trang bị mới thực sự đáng sợ nên nhất định phải chèn ép ngay từ giai đoạn đầu.

Hường Noãn cảm giác mình quá hấp tấp. Bình tĩnh lại nào, cô liếc nhìn số tiền ít ỏi của mình.

Mộc Lan kiếm được khá nhiều tiền rồi, cô không thể để khoảng cách quá xa.

Kiểm tiền, kiểm tiền!

Hương Noãn lại sử dụng chiêu cũ, thu binh, cách xa Mộc Lan, một khi Mộc Lan định đến gần thì cô trốn.

Cứ như vậy kéo dài đến gần cuối, Điêu Thuyền đã lên cấp mười ba, có bốn món trang bị.

“Trang bị đến tay, cười nhìn chớ dại.” Hương Noãn thốt lên theo bản năng. Đây là câu anh Hồ thường hay nói.

“Khụ khụ.” Đàn anh Oai Oai nói: “Noãn Noãn sĩ nhục đối thủ, ừ, cảnh cáo lần một.”

Hương Noãn điều khiển tiên nữ Điêu Thuyền cách xa Mộc Lan, khi Mộc Lan định đến gần sử dụng kỹ năng khống chế Điêu Thuyền thì cô sử dụng “Thanh tẩy”, lại sử dụng đại chiêu “Ca hát khiêu vũ”, hút máu giết người.

Mộc Lan bị tổn một lượng máu lớn, lúc này dứt khoát chạy như một làn khói.

Hương Noãn nhân lúc Mộc Lan về nhà hồi máu thì bổ sung thêm tiền.

Rốt cuộc hai người cũng ngang bằng nhau.

Lại gặp nhau lần nữa, Mộc Lan tiến lên, Hường Noãn di chuyển sai lầm, bị Mộc Lan đánh trúng nên mất kha khá máu, cô không chạy mà sử dụng đại chiêu.

Lượng máu hai người rơi xuống liên tục, nhanh chóng đạt đến độ nguy hiểm.

Dường như dù ai ăn được công kích tiếp theo cũng sẽ mất mạng ngay tại chỗ vậy.

Mộc Lan thay đổi vũ khí.

Thay đổi vũ khí sẽ tạo ra ba tổn thương, khiến cho người khác không có thời gian kịp phản ứng. Lúc này Hường Noãn cách rất gần, không kịp chạy nữa rồi, ba tổn thương này cô trúng là cái chắc.

Có một số người xem cảm thấy tiếc cho Hường Noãn. Trò chơi đã đến giai đoạn cuối, thời gian sống lại rất lâu, chết lần này có thể xác định được thắng thua. Mà Điều Thuyền của Hường Noãn phát huy không tệ, thắng lợi đã khá gần rồi lại đột nhiên bay xa.

Nhưng lúc Mộc Lan thay đổi vũ khí xong thì lượng máu của Hường Noãn vẫn bất động, vững như kiềng ba chân.

Đột nhiên Điều Thuyền nhẹ nhàng tung bay.

Cô đã tính toán thời gian sử dụng kỹ năng hai, trong trạng thái vô địch triệt tiêu tổn thương của Mộc Lan.

Điều Thuyền còn sống, Mộc Lan ngã xuống.

Lúc trò chơi kết thúc, Hương Noãn vẫn không tin mình đã chiến thắng.

Cô đặt điện thoại di động xuống, phát hiện tay mình cũng run rẩy.

Cô nhìn Đánh Đâu Thẳng Đó, khẽ mỉm cười: "Gọi bố đi nào."

Chương 44: Quyết đấu, háo sắc

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Đánh Đâu Thăng Đó vừa mới thua nên vẻ mặt đầy mờ mịt, giống như đang nằm mơ.

Đến khi Hường Noãn bảo anh ta gọi bố thì mới phục hồi tinh thần, sắc mặt đen thui như Bao Công.

Đàn anh Oai Oai vỗ tay đầu tiên: “Gọi bố! Gọi bố! Gọi bố!”

Những người khác cũng ồn ào.

Đánh Đâu Thăng Đó rất hối hận khi tối qua mình đã tiện tay đăng ảnh chụp màn hình cuộc nói chuyện phiếm của mình với Hường Noãn lên diễn đàn, bây giờ bị ném lên đồng lửa, anh ta không thể làm gì khác đành kêu “Bố”. Âm thanh nhỏ như muỗi kêu.

Hường Noãn: “Tôi không nghe thấy.”

“Bố!”

Quần chúng vây xem cười hô hố.

Đánh Đâu Thăng Đó không thể kiềm chế cơn giận đành đứng lên bỏ đi.

Đám người hóng hớt nhường lối ra cho anh ta.

Lúc anh ta đi đến cửa, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nói: “Này!”

Giọng không cao không thấp.

Đánh Đâu Thăng Đó nghiêng đầu nhìn.

Là Lâm Sơ Yến.

“Cậu chưa nói xin lỗi.” Lâm Sơ Yến nói.

Tất cả ánh mắt đều tập trung vào Đánh Đâu Thăng Đó. Ngay cả chính bạn bè của anh ta kéo đến cũng cảm thấy anh ta phải nói xin lỗi với Hường Noãn.

Có sao nói vậy, sai thì phải nhận, đây mới là chuyện nên làm.

Lúc này, không có ai ồn ào hay trêu chọc, tất cả đều im lặng nhìn anh ta, chờ đợi lời xin lỗi.

“Xin lỗi.” Đánh Đâu Thăng Đó nói, rất cuộc cũng cúi đầu xuống. Vừa rồi thi đấu anh ta cũng không cúi đầu, gọi bố cũng không cúi đầu, nhưng lúc này anh ta cũng phải cúi cái đầu kiêu ngạo xuống.

Tiếng “Xin lỗi” này khiến Hường Noãn hơi chua xót, suýt nữa đã khóc òa lên. Cô cố ý nhếch khóe miệng, hít một hơi thật sâu: “Tôi chấp nhận lời

xin lỗi của anh.”

Đánh Đâu Thăng Đố như trút được gánh nặng, mở cửa đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Lâm Sơ Yển lại gọi anh ta.

“Rốt cuộc cậu còn muốn thế nào nữa?” Đánh Đâu Thăng Đố muốn đi luôn rồi.

“Tôi cũng phải solo với cậu.” Lâm Sơ Yển bình tĩnh nhìn anh ta.

Đánh Đâu Thăng Đố tức giận: “Được, solo thì solo, thua cũng phải gọi bố đúng không?”

“Cái tôi bảo solo, là người thật solo.” Lâm Sơ Yển vừa nói vừa chậm rãi đứng lên, từ từ đi về phía anh ta: “Tôi muốn quyết đấu với cậu. Là đàn ông thì mau chấp nhận đi.” Nói xong, không biết anh móc từ đâu ra một đôi găng tay, ném xuống đất: “Đến đây đồ xấu xí.”

“Con mẹ nó...”

Dưới ánh mắt của mọi người, hành động khiêu khích này liên quan trực tiếp tới mặt mũi, Đánh Đâu Thăng Đố không thể nào từ chối được.

Nhưng lần này anh ta thông minh hơn, hẹn trước với Lâm Sơ Yển: Quyết đấu là hành động của hai người, không cho phép người thứ ba xem. Lâm Sơ Yển gật đầu đồng ý.

Oai Oai hơi tiếc nuối, không thể bán vé nữa rồi.

Xế chiều hôm đó, hai chàng trai quyết đấu trong khu rừng nhỏ gần cửa phía Tây của trường.

Cửa Tây còn chưa quy hoạch xong, gần khu rừng cũng không có ai. Phần lớn trong rừng là cây bạch dương, lúc này lá cây cũng đã rụng sạch, chỉ còn thân cây thẳng tắp, nhìn từ xa hết như những chiếc bút chì trắng cắm trên mặt đất.

Hương Noãn đứng ngoài rừng cây, trông hộ cặp sách của Lâm Sơ Yến.

Cô cảm thấy hơi chán nên đăng nhập vào trò chơi, vừa mới vào đã có người mời cô đánh hạng. ID người này là “Anh Bác”.

Hương Noãn nhớ ra anh ta, là bạn Lâm Sơ Yến, hôm qua chạm mặt trong KTV, lúc nói chuyện chỉ ba hoa là giỏi, gần đây còn bỏ tiền lập chiến đội.

Mấy điều trên không phải trọng điểm, mà trọng điểm là... anh ta là một cao thủ.

Hương Noãn vui vẻ đồng ý.

Sau khi vào đội ngũ, Đặng Văn Bác gửi cho cô một tin nhắn kì lạ.

[Anh Bác]: Em gái, đừng nói chuyện em gặp anh trong game với Lâm Sơ Yến nhé!

[Noãn Noãn]: Há? Tại sao vậy?

[Anh Bác]: Cậu ta sẽ hãm hiếp anh đó. Nhờ em đấy.

[Noãn Noãn]: ...

Sao lại lộn xộn thế nhỉ?

Hai người vào trò chơi, Đặng Văn Bác chọn một Lý Bạch phong lưu hào hoa. Anh ta cứ cho rằng Hương Noãn sẽ chọn một anh hùng mỹ nữ như Điêu Thuyền hay Vương Chiêu Quân, thuận lợi cùng nhau phá phách với Lý Bạch, kết quả em gái này không chút nghĩ ngợi chọn Trương Phi.

Vương Giả Vinh Diệu chính là nơi thích hợp để nảy sinh gian tình, nhưng Lý Bạch và Trương Phi thì có thể phát sinh cái quái gì... Đặng Văn Bác phát hiện mình gặp chướng ngại tâm lý rồi.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Đặng Văn Bác vẫn hi vọng có thể biểu diễn thực lực mạnh mẽ trước mặt người đẹp. Vì vậy anh ta sử dụng voice chat, vừa chỉ huy vừa trình diễn kỹ năng mạnh mẽ.

Hương Noãn cũng rất biết điều, rất nghe lời, nhưng một lát sau, cô phát hiện Lý Bạch của Đặng Văn Bác không ổn lắm.

Đừng bảo là so sánh với anh Hồ, so ra còn kém cả Lâm Sơ Yển.

Lần thứ ba Lý Bạch bị kẻ địch giết chết, Hương Noãn vô thức phê bình: "Đúng là tốc độ tay của người già."

Đặng Văn Bác bất ngờ.

Lúc chơi game, Hương Noãn có một khuyết điểm, đó là không ý thức được mình đang nói gì. Những lời này 90% đều là từ anh Hồ.

Đặng Văn Bác bị tổn thương, một lòng muốn chứng minh bản thân. Nhưng cuối cùng không đợi anh ta chuyển mình thì ván này đã kết thúc. Hường Noãn và mấy đồng đội còn lại khá ổn nên cũng thắng.

Anh ta không kịp chờ đợi lại mời Hường Noãn.

Lúc này Hường Noãn nghe thấy tiếng bước chân từ rừng cây truyền đến, cô vội vàng nhón từ chối.

Đặng Văn Bác tổn thương.

...

Lâm Sơ Yển và Đánh Đâu Thăng Đố cùng đi ra khỏi rừng cây.

Hường Noãn thấy mặt và người Lâm Sơ Yển không sao, chỉ là tóc hơi rối, vì vậy cô cũng yên tâm.

Lại nhìn sang Đánh Đâu Thăng Đố, mặt mũi sưng vù, bước đi khập khiễng... Khá thảm.

Lúc hai người đến bên cạnh Hường Noãn, Đánh Đâu Thăng Đố trợn mắt nhìn Lâm Sơ Yển: “Đồ biến thái.”

Lâm Sơ Yển khẽ cười nhìn anh ta.

Đánh Đâu Thăng Đố giống như con thỏ què chân chạy đi vậy.

Hôm nay là ngày bi thảm nhất trong hai mươi năm cuộc đời của anh ta. Đầu tiên là gọi bố với một cô gái, sau đó bị một tên biến thái đánh một trận, tên biến thái còn đè anh ta xuống bắt anh ta gọi mẹ...

Anh ta cũng sắp khóc rồi.

...

Hương Noãn nhìn bóng lưng Đánh Đâu Thăng Đó, kì quái hỏi Lâm Sơ Yển: “Anh không hăm hiếp anh ta đấy chứ?”

“Không, tôi nhấn mạnh một lần nữa, tôi là trai thẳng.”

Hương Noãn thu hồi ánh mắt: “Này, anh không bị thương đấy chứ?”

Vốn Lâm Sơ Yển không bị thương, nhưng thấy Hương Noãn đang lấy lòng anh, anh cũng cảm giác như mình bị thương rồi. Vì vậy anh dựa người vào thân cây, dùng một chân đỡ toàn bộ cơ thể, một cái chân khác thì giả vờ để trên mặt đất.

“Thật ra chân hơi đau.”

“Vậy phải làm sao bây giờ, hay chúng ta đi bệnh viện nhé?”

“Không sao, chỉ bong gân thôi, em để tôi nghỉ ngơi một chút.”

Lâm Sơ Yển dựa đầu vào thân cây, cup mắt, ánh mắt nhìn sang cô. Thời tiết hơi lạnh, mặt cô cũng bị nhiễm khí lạnh mà trở nên trắng bệch, đường cong khuôn mặt lộ ra chút mềm mại và yếu ớt khiến cho người khác muốn cẩn thận nâng niu.

Hương Noãn nhíu mày: “Đau không?”

Anh nhìn cặp mắt hoa đào xinh đẹp, đáy mắt chứa đầy cảm xúc lo lắng. Đột nhiên trái tim trở nên mềm đi, không tự chủ được mà mỉm cười.

“Anh cười cái gì?”

“Không sao. Đi thôi.”

Lâm Sơ Yển không hổ là người có kinh nghiệm diễn sâu, kỹ thật diễn rất tốt. Lúc chân chạm đất liền kêu “Đau”, đi bộ còn ra vẻ đang cố hết sức, dáng vẻ xiêu vẹo, khiến cho người khác nhìn vào đều nghĩ lúc nào anh cũng có thể ngã xuống.

Hương Noãn không yên tâm, đi được mấy bước, cô dứt khoát kéo cánh tay anh: “Để tôi đỡ anh, anh đừng xấu hổ. Chúng ta là anh em tốt.”

“Ừ.” Lâm Sơ Yển nói nhỏ.

Anh thầm nghĩ, anh không xấu hổ.

Với cả, ai muốn làm anh em tốt với em chứ?

Hương Noãn đỡ cánh tay Lâm Sơ Yển, cơ thể hai người dán vào nhau, dường như cô cũng sắp ngã trong lòng anh.

Lâm Sơ Yển cao hơn cô nhiều, lúc này gần như bao phủ toàn bộ người cô, cô cảm giác như mình là gà con trốn dưới cánh gà mẹ vậy.

Mặt cô nóng lên.

Dù sao, dựa gần vào một người con trai như vậy. Hơn nữa, chiều cao hai người chênh lệch khá nhiều, khiến cho cô theo bản năng cảm thấy ngưỡng ngùng.

Đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói của anh: “Muốn nghe hát không?”

“Có.”

Cô nghĩ anh định mở nhạc điện thoại cho cô nghe, kết quả anh hăng giọng rồi mở miệng hát.

Anh hát bài “Tình Yêu Bất Đặc Dĩ”. (1)

(1) *Tình Yêu Bất Đặc Dĩ*: https://www.youtube.com/watch?v=vk_6O3twdjK

Giọng của anh gần cô như vậy, giống như đang thủ thỉ bên tai cô, dịu dàng, càng lúc càng gần, lực sát thương rất lớn. Hương Noãn gần như đắm chìm trong tiếng hát của anh.

Khoảnh khắc ấy, hai người đều hi vọng con đường mòn này đừng kết thúc nhanh như vậy.

...

Tối hôm đó, Lâm Sơ Yến đăng một bài lên vòng tròn bạn bè, hơn nữa còn giới hạn người xem, Hương Noãn không có quyền xem. Nhưng Trần Ứng Hồ có thể thấy. Nội dung bài đăng là:

“Con gái đều là đồ háo sắc.”

Trần Ứng Hồ trả lời: Tôi tò mò không biết cậu đã trải qua những gì...

Lâm Sơ Yến: ^_^

Chương 45: Kỳ thi cuối năm

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Sau sự kiện thi đấu đó, Hương Noãn lại có thêm rất nhiều người hâm mộ, chia làm hai phần.

Một phần ở trường học. Bởi vì quần chúng hóng hớt hiện trường lại về nhà lên diễn đàn trường học thuật lại rất sôi động nên Hương Noãn được không ít đàn em yêu mến.

Một phần khác là những người xem truyền hình trực tiếp của anh Hồ, có người cảm thấy đây chỉ nhằm mục đích tăng chất lượng tiết mục, có người lại rất tin tưởng không hề nghi ngờ gì, coi Hương Noãn như nữ thần.

Những người tin tưởng không hề nghi ngờ gì còn có huấn luyện viên của Chiến đội Vô địch, Thường Tam Tư.

Thường Tam Tư không tùy tiện đến tìm Hương Noãn, mà liên hệ với Trần Ứng Hồ trước. Mặc dù Trần Ứng Hồ đánh giải chuyên nghiệp không lâu, nhưng người ta vẫn luôn lưu truyền truyền thuyết của anh ta, rất nhiều người cũng có cách thức liên hệ với anh ta.

Thường Tam Tư gọi điện thoại cho Trần Ứng Hồ, hai người nói chuyện một lúc, anh ta bắt đầu hỏi thăm cô gái trong truyền hình trực tiếp kia.

Trần Ứng Hồ vừa nghe thì mỉm cười: “Anh Thường có ý gì? Chiến đội của anh còn thiếu người sao?”

Thường Tam Tư cũng không che giấu mà đáp luôn: “Anh cảm thấy cô bé kia rất có thiên phú, mặc dù chỗ anh không còn vị trí chủ lực, nhưng trước hết có thể mời cô ấy đến tập huấn thử xem. Em có thể giúp anh hỏi cô ấy được không? Hoặc em cho anh cách thức liên hệ, để anh đi hỏi cô ấy.”

Thật ra thì Thường Tam Tư tự mình đề cập đến chuyện này cũng đã cho thấy địa vị của Hưởng Noãn trong lòng anh ta, cực kỳ có thành ý. Điều kiện tuyển thành viên của chiến đội bọn họ cơ bản cũng phải có ba anh hùng sở trường, ít nhất cũng có thể đảm nhiệm hai vị trí, xếp hạng Vương giả không thể thấp hơn bốn mươi sao.

Đây đã là điều kiện thấp nhất. Hưởng Noãn còn xa mới đạt được yêu cầu này.

Trần Ứng Hồ không đồng ý ngay mà nói: “Anh Thường, để em nói cho anh một chuyện, anh biết cô ấy học trường nào không?”

“Trường nào?”

“Đại học Nam Sơn.”

Thường Tam Tư đã nghĩ đến mọi khả năng, ví dụ như Hưởng Noãn không đồng ý, cũng không có hứng thú tham gia giải chuyên nghiệp, hoặc là thông qua huấn luyện cô ấy có không gian phát triển như thế nào, hay là tiền lương của hai bên có thể không được nhất trí... Anh ta thậm chí nghĩ nếu cô nghĩ anh ta là tên lừa đảo thì làm thế nào để chứng minh bản thân...

Nhưng anh ta lại không hề nghĩ đến trở ngại không phải những chuyện này.

Mà người ta đang học đại học nổi tiếng.

Mặc dù đầu năm nay sinh viên đại học ngày càng nhiều, nhưng Đại học Nam Sơn là đại học có tiếng, bốn chữ “Đại học Nam Sơn” có ý nghĩa như tiền đồ vô lượng. (1)

(1) Tiền đồ vô lượng: Ý chỉ tương lai của một người không có giới hạn. Không gian phát triển rất lớn.

Bọn họ là đứa con cưng của ông trời, có tương lai xán lạn, sao lại phải khổ cực chạy đi thi đấu thể thao điện tử làm gì?

Rất nhiều người mơ ước chơi thể thao điện tử, nói dễ hiểu thì đây cũng là một nghề kiếm sống. Cạnh tranh trong giải chuyên nghiệp rất tàn khốc, mạnh được yếu thua, đó là nghề kiếm cơm, tuyển thủ cũng không trụ được lâu, trong cái nghề này, “cố gắng” là thứ không đáng tiền nhất, bởi vì không có ai là không cố gắng.

...

Thường Tam Tư vừa nghe nói cô bé kia học Đại học Nam Sơn, lập tức không nghĩ nhiều nữa. Coi như anh ta vô sỉ, dùng "ảo tưởng" để dụ dỗ cô bé đánh giải chuyên nghiệp, nhưng còn bố mẹ cô bé thì sao, sợ là nếu họ biết thì sẽ đốt nhà anh ta mất.

...

Trần Ứng Hồ cũng không để tâm đến chuyện này, không nói với Hương Noãn. Hương Noãn cũng không biết mình được một chiến đội đánh chuyên nghiệp coi trọng, nếu không thì cô sung sướng đến chết mất.

Có người hâm mộ nên Hương Noãn cũng có chuyện phải đau đầu, có rất nhiều người kết bạn với ID của cô, kết bạn xong còn nhờ cô mang. Hương Noãn tự biết thực lực của mình, một trợ thủ như cô thì kéo người kiểu gì? Nếu như sử dụng Điêu Thuyền, đến lúc đó ai mang ai còn chưa nói trước được đâu...

Cô cảm thấy có chút gánh nặng của thần tượng rồi nên cũng không đồng ý mang theo ai.

Sau đó cô dứt khoát sửa lại ID, như vậy sẽ không ai tìm nữa.

Hôm nay lúc đăng nhập vào trò chơi, Lâm Sơ Yến phát hiện ID Hương Noãn biến thành “Noãn Thần”.

Vì vậy anh cũng mua thẻ đổi tên, đổi thành “Sơ Thần”.

Sơ Thần mời Hương Noãn tổ đội, Noãn Thần vào đội.

Hương Noãn mở micro, vừa thấy ID của Lâm Sơ Yến, lập tức vui vẻ: “Xin chào người phách lối.”

Lâm Sơ Yến khẽ cười, học theo giọng điệu của cô: “Em cũng phách lối không kém.”

Rõ ràng là con trai lại học theo giọng điệu của con gái, Hương Noãn nổi cả da gà.

Lâm Sơ Yển nghĩ đến một chuyện, anh hỏi Hương Noãn: “Gần đây Đặng Văn Bác có quấy rầy em không?”

“Kỹ thuật của người kia kém lắm.”

Lâm Sơ Yển giật mình: “Kỹ thuật gì?”

“Kỹ thuật trong game đó, còn có thể là gì?”

“Không... không có gì.”

Hương Noãn không hiểu nổi, cô nhìn màn hình điện thoại di động, thấy bạn tốt “Lãng Quên” đang online, vì vậy hai mắt sáng lên, mời tổ đội.

Lãng Quên vào đội ngũ.

[Sơ Thần]: ?

[Noãn Thần]: Để tôi long trọng giới thiệu, đây chính là người tôi đã nói với anh, Luna vô cùng lợi hại.

[Noãn Thần]: Luna có nhớ tôi không? Tôi từng dùng Trương Phi, lúc đầu tên là “Noãn Noãn”, mới sửa tên.

[Sơ Thần]: Chào cậu.

Một lát sau.

[Lãng Quên]: Ừ.

Ba người tổ đội, chọn anh hùng vào trò chơi, đột nhiên lúc này Lãng Quên lại nói chuyện.

[Lãng Quên]: Chào cậu.

[Sơ Thần]: ...

Cung phản xạ như thế này... Thật sự là người chơi Luna rất lợi hại sao?

Hương Noãn chọn Điều Thuyền, Lãng Quên chọn Luna. Điều Thuyền và Luna đều rất cần bùa xanh, Hương Noãn biết bản thân mình chơi như thế nào, mặc dù cô thắng Mộc Lan, nhưng 1V1 và 5V5 vốn là hai khái niệm khác nhau. Cô không dám cướp tài nguyên, vì vậy gửi một tin nhắn cho Luna.

[Noãn Thần]: Luna, cậu lấy bùa xanh đi.

Lãng Quên không trả lời mà lại chạy sang rừng phe địch, cướp bùa xanh đối phương.

[Lãng Quên]: Cậu cầm đi.

Ván này, từ đầu đến cuối Luna đều sang cướp bùa xanh quân địch, nếu như địch đã lấy bùa xanh, cậu ấy liền giết địch để thừa kế bùa xanh.

Bùa xanh nhà mình thì nhường cho Điêu Thuyền.

Noãn Thần cảm thấy rất ấm áp.

Sơ Thần cảm thấy rất chua xót.

Sau khi trò chơi kết thúc, Lâm Sơ Yến kéo Hường Noãn, Hường Noãn lại kéo Lăng Quên.

Lâm Sơ Yến có một cảm giác xúc động muốn đá bay Lăng Quên nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

[Noãn Thần]: Đại thần thêm WeChat với tôi đi, tôi có chuyện muốn nói.

Lăng Quên báo số WeChat, Lâm Sơ Yến dựa vào tốc độ tay phi phàm của mình, đầu tiên kết bạn WeChat trước, sau đó mở một nhóm chat, kéo Hường Noãn và Lăng Quên vào.

[Sơ Yến]: Nói đi.

[Noãn Noãn]: ...

Cô còn chưa lấy lại tinh thần.

[Lăng Quên]: ?

Hường Noãn vội vàng nói: *"Là thế này, tôi thấy thao tác của cậu tốt như vậy, cậu có thể đánh giải chuyên nghiệp không?"*

[Lãng Quên]: Không rõ lắm.

[Noãn Noãn]: Đúng lúc tôi biết một người đang mở chiến đội, để tôi hỏi giúp cậu.

[Lãng Quên]: Được, cảm ơn.

[Sơ Yển]: Để tôi hỏi.

Hướng Noãn suy nghĩ một chút, đúng là Lâm Sơ Yển và Đặng Văn Bác quen nhau hơn.

Lâm Sơ Yển cảm giác Hướng Noãn không có ý nào khác với Lãng Quên, anh liền thở phào nhẹ nhõm.

Ngày hôm sau, Lâm Sơ Yển nói chuyện này với Đặng Văn Bác, Đặng Văn Bác nghe xong thì lập tức ra vẻ ghét bỏ.

Cái Đặng Văn Bác muốn là một chiến đội bùng nổ, anh ta chỉ cần những tuyển thủ nhà nghề đã thành danh hoặc tuyển thủ đi đường siêu giỏi, ít nhất phải xếp hạng trong top 3, chưa xếp hạng trong top 3 thì không cần đến chào hỏi với anh ta.

Xếp hạng trong top 3 không chỉ cần có thực lực, hơn nữa cần có thời gian. Ban ngày Lãng Quên phải đi làm, chỉ có thể chơi game vào buổi tối, căn bản không có thời gian đánh hạng.

Tất nhiên Đặng Văn Bác cũng không muốn nói rõ ràng, cái anh ta cần chỉ là kết quả.

Kết quả trong mắt Đặng Văn Bác thì Lãng Quên còn chẳng bằng rau hẹ, cho nên anh ta từ chối.

Hướng Noãn hơi tiếc nuối.

Dù sao cũng đã quen với Lãng Quên nên thỉnh thoảng ba người sẽ tổ đội chơi game. Ban đầu chiến đội Thời Gian là đội ngũ cố định, sau khi đoạt được hạng nhất tranh giải thể thao điện tử toàn trường liên giải tán. Bởi vì Trịnh Đông Khải, Mao Mao Cầu, Đại Vũ đều tích cực ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi cuối năm.

... Vân vân, kỳ thi cuối năm!

A A A A A A A A A!!!!

Kỳ thi cuối năm!

“Ly Ly, sao cậu tự học mà không gọi tớ? Sắp đến kỳ thi rồi!”

“Ngày nào tớ chẳng gọi cậu, cậu không để ý đến tớ, trái tim tớ đã trở nên băng giá rồi.”

“Xin lỗi xin lỗi, là tớ sai, á á á á á, sắp đến kỳ thi rồi, phải làm thế nào bây giờ...”

“Ai bảo cậu không học sớm?”

“Hu hu...”

“Bình tĩnh, chúng ta có thể qua được.”

“...”

Tận sâu trong linh hồn Hương Noãn có một thứ mang tên “Cảm giác tội lỗi” dần xuất hiện.

Ha ha ha, chìm đắm trong game, không học tập cho tốt, còn bài tập, bây giờ đã xong chưa? Kỳ thi thì sao! Nếu như bị trượt thì quá mất mặt!

Không được, nhất định cô không thể thi trượt!

Cô quyết định gỡ trò chơi Vương Giả Vinh Diệu, chuẩn bị chiến đấu với kỳ thi.

Sau khi gỡ trò chơi, cô đăng một bài lên vòng tròn bạn bè:

“Trò chơi rác rưởi, hủy hoại thanh xuân của mì!”

Lâm Sơ Yến hỏi cô: *"Em làm sao thế?"*

Hương Noãn: *"Tôi phải đi thi. /(T o T)/~~"*

Lâm Sơ Yến: *"Sờ đầu một cái."*

Hương Noãn: *"Anh không khẩn trương à? Anh cũng sắp thi rồi..."*

Lâm Sơ Yến: *"Bài chuyên ngành của chúng tôi rất đơn giản."*

Hương Noãn: *"Cút đi! Loài người vô liêm sỉ không nên nói chuyện với tiên nữ."*

Lâm Sơ Yến: ...

Cô quyết định tự học suốt đêm trước kỳ thi cuối năm.

Mặc dù Đại học Nam Sơn là một đại học nổi tiếng, học sinh tương đối ưu tú, nhưng dù sao cũng luôn luôn tồn tại một nhóm người bình thường không học tập tốt, tạm thời nước đến chân mới nhảy, hy vọng trong một đêm ôn tập có thể đột phá được để vượt qua kỳ thi.

Trường học vốn không tán thành những chuyện như vậy, trước kia không bao giờ mở phòng tự học suốt đêm.

Nhưng mấy năm trước có một sự kiện, một học sinh ra khỏi trường vào buổi tối, tự học 24 giờ ở một phòng trọ, sau khi đi ra ngoài thì không trở lại, đến nay vẫn chưa rõ tung tích.

Nhà trường dựa trên vấn đề an toàn, rốt cuộc cũng mở phòng tự học suốt đêm.

Cơ sở Diên Trì của đại học Nam Sơn nằm ở phía Bắc thành phố, trước kia được coi là vùng ngoại thành, sau đó dần phát triển, cho nên lúc xây dựng cũng không cổ xưa giống cơ sở ở trung tâm, lớn và rộng rãi, có rất nhiều phòng học. Phòng tự học suốt đêm cũng không thiếu chỗ ngồi, không cần đến trước chiếm chỗ.

Hương Noãn ăn xong bữa tối thì đến siêu thị mua đồ, làm xong bước dự trữ vật liệu trước trận chiến, sau đó sục sôi ý chí đến phòng tự học.

Trên đường đến phòng tự học cô lại gặp Thẩm Tắc Mộc.

Thẩm Tắc Mộc đang hí hoáy với chiếc xe đạp, vừa quay người thì thấy cô, khẽ gật đầu.

“Chào đàn anh.” Hương Noãn gọi tên anh, chân bước không ngừng.

Thẩm Tắc Mộc nhìn túi ni lông trong tay cô. Đó là hai cái túi trong siêu thị, một nửa trong suốt, có thể thấy được đồ ăn vặt và đồ uống bên trong, đồ uống là nước tăng lực, cà phê lon, đều dùng để tỉnh táo.

Thẩm Tắc Mộc bỏ xe đạp sang một bên, đứng dậy đi bộ cùng cô.

Hương Noãn đang nhìn thẳng, bất chợt một bóng người đi trước cô, là Thẩm Tắc Mộc.

“Anh cũng đến tự học sao?”

“Ừ.” Thẩm Tắc Mộc nghe được lời cô nói, vì vậy bước chậm hơn, hai người cùng sóng vai đi.

Hương Noãn xấu hổ nói với Thẩm Tắc Mộc mình phải đến phòng tự học suốt đêm. Phòng tự học suốt đêm cũng có ý nghĩa rằng bình thường không cố gắng, xấu hổ lắm đấy. QAQ

Kết quả, ý nghĩa muốn che giấu thực lực của cô vỡ vụn, bởi vì cuối cùng cả hai người đều đứng trước cửa phòng tự học suốt đêm.

Hướng Noãn gãi đầu, thăm nghĩ, thì ra là người đồng đạo...

Chương 46: Scandal và năm vùng

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Ngồi suốt đêm trong phòng tự học, đột nhiên Hương Noãn nghĩ đến một chuyện.

“Đàn anh, không phải học kì nào anh cũng đạt được học bổng sao? Sao phải đến phòng tự học suốt đêm vậy ạ?”

“Vì để đạt được học bổng.” Thẩm Tắc Mộc mặt không biến sắc nói.

Hương Noãn phát hiện để làm một người học giỏi cũng chẳng dễ dàng gì.

Môn học ngày mai Hương Noãn phải thi là kế toán. Cô nhìn đồng giáo án, ánh mắt Thẩm Tắc Mộc cũng sắp mù rồi. Chỉ thấy giáo án của cô chẳng chịt màu sắc của bút nhớ dòng, xanh xanh đỏ đỏ, đặc biệt nâng cao tinh thần.

Những màu sắc rực rỡ chẳng chịt như vậy, ít nhất cũng cho thấy thái độ học tập nghiêm túc, như vậy thì sao cô ấy còn cần đến phòng tự học suốt đêm nhỉ?

Thẩm Tắc Mộc hơi nghi ngờ.

Nhưng sau đó anh ta nhanh chóng hiểu được.

Thái độ nghiêm túc của Hường Noãn cũng không kéo dài được lâu, lão đa lão đảo, trọng điểm xa dần, chữ nguệch ngoạc càng ngày càng nhiều, trong đó lại xen lẫn một số nhân vật trong Vương Giả Vinh Diệu: Trang Chu, Đát Kỷ, Trương Phi, Gia Cát Lượng các loại....

Đột nhiên Thẩm Tắc Mộc nghĩ đến bài đăng của Hường Noãn trên vòng tròn bạn bè: “*Trò chơi rác rưởi, hủy hoại thanh xuân của mì!*”, kết hợp với tình huống trước mắt, có thể nói đó là lời nói xuất phát từ tận đáy lòng.

Kiến thức cần nhớ của môn kế toán cũng không được coi là nhiều, nhưng Hường Noãn phải nhớ một ít công thức, còn phải tính toán, cái này thì khá phức tạp. Hường Noãn không quá nhạy cảm với những con số, lúc điền nguyện vọng thi đại học, căn bản cô cũng không biết mình sẽ học gì, chọn bừa một ngành hấp dẫn, cho nên cô cũng không quá nhiệt tình hay ưa thích môn học này, chẳng qua cô chỉ tuân thủ cái gọi là “học sinh giỏi” để học thôi, giống như hồi cấp 3 vậy.

Được rồi, thật ra thì cái gọi là “Học sinh giỏi” cũng đã biến mất từ một tháng trước rồi.

Hường Noãn thầm nghĩ, nhất định là vì cô quen Lâm Sơ Yến, gần mực thì đen gần đèn thì rạng, suốt ngày chơi game với tên Lâm Sơ Yến vô học đó, dần dần mình cũng trở nên vô học rồi.

Giờ phút này ở cơ sở trung tâm, Lâm Sơ Yến cũng không biết mình bị cô nguyên rủa. Hường Noãn không có ở đây, anh chơi game cũng cảm thấy

hơi nhạt nhẽo. Thật ra thì, không phải trò chơi có gì vui, mà quan trọng là vì người chơi cùng, trò chơi mới trở nên thú vị...

Lâm Sơ Yển không có việc gì làm nên cũng đeo cặp sách đến phòng tự học, thấy mấy người Trịnh Đông Khải đang đắm mình trong thư viện. Trịnh Đông Khải đang tranh luận với Mao Mao Cầu, Lâm Sơ Yển tò mò ghé đầu vào, nghe một lúc, anh liền giải thích đôi ba câu cho bọn họ nghe.

Mao Mao Cầu thở dài.

“Tớ nói không đúng à?” Lâm Sơ Yển hỏi.

Mao Mao Cầu lắc đầu: “Không phải, là tớ, nếu trời cao đã cho cậu thiên phú tốt như thế, sao cậu lại không biết quý trọng?”

“Tớ rất quý trọng mà.”

“Cậu quý trọng lúc nào? Cậu lười như vậy, nếu chăm chỉ hơn một chút...”

“Cậu sai rồi.” Lâm Sơ Yển tranh cãi: “Trời cao thương tình cho tớ một chút thiên phú là hy vọng tớ không quá khổ cực. Nếu như tớ cố gắng, chăm chỉ thì tất nhiên sẽ khổ cực, đó mới là phụ ý tốt của trời cao.”

Mao Mao Cầu bị thế giới quan thoát tục của anh làm cho kinh ngạc đến há hốc mồm, cứng lưỡi, ngơ ngác tự nhủ: “Con mẹ nó, thật sự giống như gặp phải tà giáo vậy!”

Đối với Hương Noãn, tính toán là một môn học tương đối gây thôi miên. Cô học một lúc thì bắt đầu ngáp.

Thẩm Tắc Mộc cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, thầm nghĩ, vẫn còn sớm mà?

Hương Noãn tìm một lon cà phê trong túi ni lông, thấy Thẩm Tắc Mộc đang nhìn cô, vẻ mặt như muốn uống mà không tiện mở lời. Vì vậy lòng cô cũng mềm nhũn, cho anh ta một lon.

Dù sao cô cũng mua khá nhiều.

Thẩm Tắc Mộc nhận lấy lon cà phê, mở ra. Loại lon cà phê này khá khó mở.

Sau khi mở xong, anh ta trả lại lon cà phê cho cô.

Lúc này Hương Noãn mới biết anh ta hiểu lắm. Thật ra thì cô cũng không yếu ớt như vậy, nhưng dù sao đàn anh tử tế như thế lại càng để lại ấn tượng tốt với cô. Cô mỉm cười, đẩy lon cà phê đến trước mặt anh ta: “Anh uống đi, em vẫn còn mà.”

“Anh không buồn ngủ.”

“Vậy lát nữa nếu anh mệt thì bảo em nhé, em còn rất nhiều.”

“Được.”

Thẩm Tắc Mộc thấy Hương Noãn muốn uống cà phê, đột nhiên anh ta ngăn lại: “Chờ một chút.”

“Sao vậy?”

“Không lạnh sao?” Anh ta chỉ lon cà phê bằng sắt. Vừa rồi anh ta cầm trong tay cảm thấy khá lạnh.

“Không sao, em khỏe lắm.” Hương Noãn vừa nói, lon cà phê trong tay đã không thấy đâu.

Thẩm Tắc Mộc cướp lon cà phê của cô.

Anh ta rót một ly nước nóng, nhân lúc nước đang nóng thì đặt lon cà phê vào trong ly nước để hâm nóng.

Trong chốc lát cà phê đã ấm lên.

Hương Noãn dùng khăn giấy lau sạch phần nước dính bên ngoài lon, sau đó cầm trong tay, nhiệt độ hơi nóng, nhiệt độ của lon cà phê truyền vào tay cô, từ mạch máu chảy vào trong tim.

Cô cười: “Cảm ơn đàn anh.” Ánh mắt sáng rực dưới ánh đèn đột nhiên càng sáng hơn.

Thẩm Tắc Mộc cúi đầu: “Ừ.”

Như không có chuyện gì bắt đầu lật sách.

Lật sách hơi nhanh.

Hương Noãn uống xong một lon cà phê, cảm giác vẫn chưa tỉnh táo lắm, vì vậy đứng ra ngoài định đi hóng gió một lúc. Cô cho rằng bởi vì phòng tự học quá đông, thiếu dưỡng khí nên cô mới buồn ngủ.

Thẩm Tắc Mộc đang cúi đầu đọc sách, thật ra thì cũng hơi lơ đãng.

Sau khi Hương Noãn đi ra cửa, một bạn nam đi tới, vẻ mặt hết sức đáng nghi. Lúc đi đến chỗ Hương Noãn, cậu ta liền kẹp một tờ giấy vào sách Hương Noãn.

Những điều này không thoát khỏi ánh mắt của Thẩm Tắc Mộc.

Sau khi bạn nam rời đi, Thẩm Tắc Mộc thấy có một tờ giấy rơi ra từ trong sách ra, anh ta nhìn qua.

... Ha ha, người trẻ tuổi bây giờ thật là... đã là kỳ thi cuối năm rồi nhưng cũng không quên trêu chọc đàn em, thật sự muốn thi trượt sao?

Thẩm Tắc Mộc mặt không biến sắc, xé tờ giấy thành bốn mảnh rồi nhét vào túi quần, động tác nhanh gọn dứt khoát, đặc biệt tỏ ra thản nhiên, quang minh chính đại.

Vừa xé tờ giấy xong, một bạn nữ ôm đồ đi đến, thẹn thùng nhìn Thẩm Tắc Mộc: “Đàn anh Thẩm, em, em có thể ngồi cạnh anh không?”

... Ha ha, người trẻ tuổi bây giờ thật là... đã là kỳ thi cuối năm rồi nhưng cũng không quên trêu chọc đàn anh, thật sự muốn thi trượt sao?

Thẩm Tắc Mộc tiếp tục mặt không cảm xúc lắc đầu: “E rằng không được đâu.”

Bạn nữ kia bị từ chối, mặt như đưa đám, liếc mắt nhìn chỗ ngồi của Hường Noãn, hỏi Thẩm Tắc Mộc: “Đàn anh Thẩm, anh đang hẹn hò với Hường Noãn à?”

Thẩm Tắc Mộc khẽ nhếch miệng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Bạn nữ kia bưng tỉnh, tan nát cõi lòng rời đi.

Hường Noãn kiên trì đến hai giờ sáng đã như người mù. Cô nằm trên bàn một lúc, gần như trong nháy mắt đã ngủ say.

Thẩm Tắc Mộc đang suy nghĩ, ngược lại không buồn ngủ.

Sau khi cô ngủ, anh ta quay đầu lại, rốt cuộc có thể công khai nhìn cô.

Hường Noãn khoanh tay trên bàn, hơi nghiêng mặt, huyết thái dương tựa vào mu bàn tay, chỉ để lộ nửa khuôn mặt. Ánh đèn màu trắng rọi xuống, qua hàng lông mi dài, rơi trên mặt cô. Một lọn tóc khẽ rủ xuống, giống như thác nước nhỏ màu đen, dọc theo khuôn mặt trắng noãn hiền hòa của cô rủ xuống dưới môi. Theo hô hấp từ mũi của cô, sợi tóc kia khẽ lay động, thác nước chuyển động không ngừng.

Cô hơi cử động, áo lông trên người tuột xuống. Thẩm Tắc Mộc lập tức kéo áo lông đắp kín người cô.

Sau đó, anh ta cũng lấy áo khoác của mình đắp lên người cô.

So với cô thì áo của anh ta quá rộng, cả người cô gần như chìm trong đó.

Hương Noãn lẩm bẩm một tiếng, lại đổi một tư thế ngủ khác.

Thẩm Tắc Mộc nhìn cô, đột nhiên hơi xúc động.

Anh ta là một người sáng suốt và bình tĩnh, luôn biết rõ mình muốn làm gì, cũng hiểu rõ bản thân mình muốn làm gì, càng hiểu được mấy thứ yêu hận.

Tại sao lại bị cô hấp dẫn, nguyên nhân thực ra cũng rất đơn giản.

Trên đời này có rất nhiều người thích bởi vì tò mò, lần này Thẩm Tắc Mộc cũng không ngoại lệ.

Cho dù kỳ thi cuối năm có khẩn trương thế nào cũng không ngăn cản sự nhiệt tình với bất quái của các bạn học. Mấy ngày nay, diễn đàn trường học lan truyền tin Thẩm Tắc Mộc và Hương Noãn đang hẹn hò, mọi người đều chắc chắn là tin chính xác, nghe nói có rất nhiều người chứng kiến.

Lâm Sơ Yển đăng kí tài khoản rồi bình luận một câu trong bài viết:
"Tung tin vịt sẽ bị ngòi tù."

Kết quả bị cả đám người giễu cợt.

Lâm Sơ Yển cực kì bức bối.

Trịnh Đông Khải an ủi anh: “Cậu yên tâm, tớ nghe kĩ rồi, chẳng qua bọn họ gặp nhau ở phòng tự học thôi.” Vừa nói vừa lắc lư điện thoại di động: “Angela nói thế.”

Lâm Sơ Yển khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trịnh Đông Khải: “À, đúng rồi, là phòng tự học suốt đêm.”

Lâm Sơ Yển: “...” Cảm giác không tốt lắm.

Trịnh Đông Khải cảm thấy có khi mình sẽ vui quá mà chết.

Anh ta sẽ không chủ động giúp đỡ Lâm Sơ Yển. Lúc này Lâm Sơ Yển đang rất khó khăn, anh ta phải nhìn thêm nhiều lần mới được.

Mao Mao Cầu và Đại Vũ cũng trầm nghĩ như vậy.

Lâm Sơ Yển chèn ép bạn cùng phòng, bây giờ đã bị cản trở rồi, chính anh còn không nhận ra điều này.

Bây giờ trong đầu anh chỉ nghĩ làm sao để đuổi được tên biến thái Thẩm Tắc Mộc này đi thôi.

Lâm Sơ Yển đăng một bài trên vòng tròn bạn bè: "*Cùng đi tự học suốt đêm không?*"

Bài đăng này giới hạn bạn bè, chỉ có một mình Hương Noãn xem được.

Sau khi đăng bài, Lâm Sơ Yến giả vờ tự trả lời: *"Không đi thì không đi, cậu nói khó nghe như vậy làm gì?"*

Điều này trong mắt Hương Noãn có nghĩa là: Lâm Sơ Yến tìm người hẹn đến phòng tự học suốt đêm, kết quả bị người ta sỉ nhục...

Nổi tủi thân như muốn tràn ra ngoài màn hình.

Thân là một phần tử vô học, Hương Noãn cũng thấy cảm động, cho anh một like, còn an ủi: *"Cố gắng lên!"*

Lâm Sơ Yến trả lời: *"Cảm ơn, tôi chỉ muốn tìm một người nhắc nhở thôi, nếu không sẽ rất dễ buồn ngủ."*

Hương Noãn nghĩ bản thân cũng ngủ khò khò suốt đêm trong phòng tự học, càng thêm cảm động.

Một lúc sau Lâm Sơ Yến hỏi Hương Noãn: *"Em cũng tự học suốt đêm à?"*

Hương Noãn: *"Đúng vậy."*

Lâm Sơ Yến: *"Vậy không bằng chúng ta cùng học, giám sát lẫn nhau, như vậy năng suất có thể cao hơn."*

Hương Noãn: *"Nhưng chúng ta không cùng một cơ sở."*

Lâm Sơ Yến: “Đơn giản thôi, đi xe mất có nửa tiếng chứ mấy. Tôi đến tìm em.”

Hương Noãn: “Vậy anh không mệt sao?”

Lâm Sơ Yến: “Mệt mọi cái gì? Là tôi ngồi xe chứ có phải xe ngồi tôi đâu. Mà ở bên này chiếm chỗ trong phòng tự học suốt đêm rất khó khăn.”

Hương Noãn: “Cũng phải, vậy anh đến đây học cùng tôi đi.”

....

Ngày hôm nay, sau bữa cơm tối, Thẩm Tắc Mộc theo thói quen đến phòng tự học suốt đêm nằm vùng, kết quả có tận hai người.

Lâm Sơ Yến: “Đàn anh cũng đến tự học suốt đêm à?”

Thẩm Tắc Mộc: “Ừ.”

Một người mang vẻ mặt giống cười mà như không phải cười. một người bình tĩnh không kinh ngạc, trong lòng đều tự nhủ: "Ha ha ha."

Chương 47: Gái hồng lâu và vẽ bùa quỷ

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Dường như có sự ăn ý, Thẩm Tắc Mộc và Lâm Sơ Yến ngồi hai bên trái phải của Hương Noãn.

Thật ra thì Lâm Sơ Yến rất muốn ngồi giữa Thẩm Tắc Mộc và Hương Noãn, nhưng Thẩm Tắc Mộc không để anh được như ý.

Tạm thời Hương Noãn không để ý đến cuộc tranh đấu gay gắt này, bây giờ trong mắt cô chỉ còn học tập, toán cao cấp rất thu hút cô, người thường sẽ không bao giờ hiểu được đâu.

Lâm Sơ Yến thấy Hương Noãn cầm bài thi, anh nói: “Không hiểu thì hỏi tôi.”

Phòng học rất yên tĩnh, vì để không ảnh hưởng đến bạn học khác, anh nói rất nhỏ. Anh kiêu ngạo như vậy, Hương Noãn cũng hơi bực, nhưng anh cố gắng nói nhỏ nên cô cũng chỉ hừ một tiếng, không nói gì.

Ngồi bên cạnh Hương Noãn, Thẩm Tắc Mộc không nghe thấy Lâm Sơ Yến nói gì, chỉ thấy hai cái đầu đang chụm lại, anh ta liếc mắt nhìn thì thấy vẻ mặt Hương Noãn tràn đầy quyết tâm.

Cô luôn tự tin như vậy.

Hương Noãn đọc sách, làm đề, mở đầu khá tốt, sau đó thì sao, viết một lát rồi nhúm mày, vặn nắp bút, sau đó bắt đầu xé luôn tờ giấy đã tính toán theo công thức rồi lại viết lại.

Lâm Sơ Yến cầm lấy tờ giấy bị cô xé, mở ra nhìn một lúc rồi chỉ vào: “Em bắt đầu sai từ chỗ này.”

“Hừ.” Cô không cần anh dạy.

Lâm Sơ Yến nhin cười, anh ngồi sát vào cô, vốn bọn họ còn cách một chỗ ngồi nên thế này vẫn còn khá rộng rãi.

Sau đó không đợi cô kịp phản ứng, anh đã cầm lấy bút trong tay cô, viết vào trong tờ giấy nháp trống không, lại vừa nhỏ giọng giải thích cho cô nghe.

Chữ của Lâm Sơ Yến cũng giống hệt con người anh, phóng túng, không bị gò bó. Suy nghĩ của anh rất rõ ràng nên viết khá nhanh, viết một nhóm công thức xong lại kiên nhẫn giải thích cho cô, đại khái là sợ cô không hiểu nên tốc độ nói cũng chậm, nói xong còn hỏi lại cô: “Hiểu không? Hả?” Lúc nói chữ cuối cùng anh còn hơi cao giọng lên giống như một ngón tay nhẹ nhàng chọc vào màng nhĩ của cô.

Hương Noãn như đang say: “Hiểu, hiểu...”

Lâm Sơ Yến hơi cong môi, tiếp tục nói.

Mặc dù được nghe Lâm Sơ Yến giảng bài rất hạnh phúc nhưng Hương Noãn không hiểu tại sao mình luôn ngây người, cũng không biết đang suy nghĩ gì, cuối cùng Lâm Sơ Yến hỏi cô hiểu chưa, cô chỉ có thể kiên trì gật đầu.

Không được, không thể tiếp tục như vậy.

Một lát sau, Hương Noãn lại không hiểu lắm, cũng không dám nghe Lâm Sơ Yến nói, cô quay sang hỏi Thẩm Tắc Mộc: “Anh biết làm đề này không?”

Lâm Sơ Yến: “...” Quá mất mặt.

Thẩm Tắc Mộc đang học môn chuyên ngành tự động hóa (1), cũng đã từng học toán cao cấp, bây giờ môn học này lại khá có ích. Đừng nói là một đề bài, ngay cả một bài thi toán cao cấp hoàn chỉnh của Hương Noãn, anh ta cũng có thể làm được.

(1) Tự động hóa là một ngành công nghệ liên quan đến việc ứng dụng các kỹ thuật cơ khí hiện đại, kỹ thuật điều khiển và kỹ thuật máy tính vào việc vận hành và điều khiển quá trình sản xuất.

Vì vậy anh ta thuận thực giảng giải cho Hương Noãn.

Thật ra thì chương trình học tập của môn toán cao cấp cũng tương đối đơn giản, Hương Noãn cũng không phải không hiểu, chủ yếu là phải nhớ kiến thức và áp dụng một cách linh hoạt. Nhưng mà cô nghĩ đến việc cả đêm phải tiếp xúc với nó thì cũng không thể yêu thương nổi.

Cô lấy một chai xịt khoáng trong cặp sách ra phun trên mặt một chút, mát lạnh lại còn tăng cường độ ẩm, nâng cao tinh thần giúp cô tỉnh táo.

"Cái gì vậy?" Lâm Sơ Yến hỏi.

"Dưỡng ẩm, anh có muốn không?"

Lâm Sơ Yến nhắm mắt lại.

Hương Noãn phun cho anh một chút. Cô phát hiện da của Lâm Sơ Yến rất đẹp, cứ nhắm mắt như vậy, nhìn vừa đẹp trai vừa ngoan ngoãn, giống như một bức tranh đẹp đẽ.

Thật đáng tiếc, gương mặt như vậy mà lại phát triển trên một người bị thần kinh.

Dưỡng ẩm xong, Hương Noãn lại tiếp tục chiến đấu với môn toán, Lâm Sơ Yến lấy điện thoại di động mở Vương Giả Vinh Diệu.

Hương Noãn ngẩng đầu lên lập tức nhìn thấy.

Đã mấy ngày không chơi nên bây giờ cô nhìn thấy trò chơi cũng cực kỳ khát khao, cảm giác ấy y hệt như tiểu biệt thăng tâm hôn (2) vậy.

(2) Tiểu biệt thăng tâm hôn: Đêm "gặp gỡ" sau ít ngày xa cách còn hơn đêm tân hôn.

Lâm Sơ Yến chơi trò chơi, Hương Noãn cũng không còn tâm trạng làm đề nữa, cô ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh bị chém chết, cô cũng bóp tay ngồi than thở.

Thẩm Tắc Mộc cũng không nhìn nổi nữa rồi. Anh ta không biết có phải mình gặp ảo giác hay không mà luôn cảm thấy chỉ cần ở bên cạnh Lâm Sơ Yến, Hương Noãn sẽ không còn như bình thường nữa.

Vốn anh ta muốn nhắc nhở Hương Noãn chăm chỉ học hành, nhưng khi anh ta muốn mở miệng thì thấy vẻ mặt đầy hâm mộ của cô, Thẩm Tắc Mộc vừa khó hiểu vừa buồn cười, lòng cũng mềm nhũn.

Thẩm Tắc Mộc lấy điện thoại di động của mình ra, tắt tiếng rồi mở trò chơi đưa cho Hương Noãn: “Chơi đi.”

Hương Noãn không hiểu lắm.

Thẩm Tắc Mộc: “Chỉ cho phép chơi một ván.”

“Cảm ơn anh!” Cô vội vàng nhận lấy.

Lâm Sơ Yến nói: “Hương Noãn, đừng vào vội, tôi sắp xong ván này rồi, hai chúng ta cùng đánh.”

Hương Noãn: “Được.”

Thẩm Tắc Mộc... tự muốn chặt tay mình.

Quả nhiên Lâm Sơ Yến chơi xong rất nhanh, tổ đội cùng Hương Noãn, anh thấy trong danh sách bạn bè Lăng Quên đang online, vì vậy cũng mời vào đội.

Hương Noãn trầm nghĩ, có đại thần Lãng Quên thì ván này sẽ ổn thôi.

Nhưng mà sự thật lại hoàn toàn ngược lại.

Ván này bọn họ chơi cực kỳ không ổn định. Bởi vì có Lãng Quên nên Hương Noãn chọn một anh hùng không phải sở trường của cô nhưng rất đẹp là Đại Kiêu. Đây là điều thứ nhất, thứ hai đó là do Luna, Luna của Lãng Quên vô cùng thâm hiểm, di chuyển sai, phản ứng khá chậm.

Kết quả là thất bại, Hương Noãn tiếc nuối trả lại điện thoại cho Thẩm Tắc Mộc. Hu hu, chỉ muốn chơi thêm một ván nữa.

Thẩm Tắc Mộc im lặng, một ván là một ván.

Hương Noãn nghĩ sự khác thường của Lãng Quên, lặng lẽ nghiêng người sang bên Lâm Sơ Yến, tháo tai nghe của Lâm Sơ Yến ra rồi ghé tai vào.

Hương Noãn: “Chắc chắn không phải Luna thật, anh nói xem, hay là bạn gái cậu ấy?”

“Không phải, Lãng Quên không có bạn gái.” Lâm Sơ Yến nói.

Hương Noãn: ???

Dường như người này biết khá nhiều chuyện...

Lâm Sơ Yến cúi mặt, khẽ giải thích cho cô: “Tay của Lãng Quên bị thương nên cử động hơi chậm.”

Hương Noãn bưng tỉnh: “Bảo sao...” Xong cô lại lắc đầu, dùng vẻ mặt như gặp quỷ nhìn anh: “Sao anh biết?”

“Cậu ấy nói.”

“Sao cậu ấy không nói với tôi?” Trong lòng Hương Noãn hơi chua xót, rõ ràng cô quen Lăng Quên trước mà.

“Mấy ngày rồi em không vào trò chơi, cậu ấy nói với em kiểu gì?”

Hương Noãn thấy cũng đúng.

Lúc này, màn hình điện thoại di động của Lâm Sơ Yến thông báo có tin nhắn mới, Hương Noãn nhanh mắt thấy người nhắn là Lăng Quên. Cô không cam lòng cho lắm nên vội hỏi: “Lăng Quên nói gì với anh?”

Lâm Sơ Yến mở tin nhắn thì thấy là một tin nhắn thoại.

Tốc độ viết chữ của Lăng Quên khá chậm, rất ít khi gửi tin nhắn nên toàn sử dụng tin nhắn thoại. Nhưng lúc bọn họ chơi game, Lăng Quên cũng không mở voice chat, bởi vì giọng trong điện thoại quá nhỏ, lúc chơi game sẽ bị át mất.

Lâm Sơ Yến nhét tai nghe vào tai Hương Noãn, đầu ngón tay anh chạm phải da thịt cô.

Anh cố đè cảm giác khác thường trong lòng xuống, mở tin nhắn thoại.

Vì vậy Hương Noãn nghe thấy giọng nói của Lăng Quên. Giọng Lăng Quên rất trầm, lúc nói chuyện, giọng điệu mang theo sự xấu hổ: “Sơ Yến,

kem chống nẻ mà cậu nói dùng rất tốt. Cảm ơn nhé.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hương Noãn, Lâm Sơ Yến cũng không quên trả lời: “Đừng khách khí.”

Lãng Quên: "Cậu đang làm gì đấy?"

Lâm Sơ Yến: “Tự học, ngày mai tôi thi rồi.”

Lãng Quên: "Vậy cậu học đi, tôi ngủ đây. Mai còn có việc."

Lâm Sơ Yến: “Được.”

Hương Noãn kéo cánh tay Lâm Sơ Yến, tuy hơi sốt ruột nhưng không dám lớn tiếng, vì vậy kìm nén đến nổi mặt đỏ ửng lên: “Mấy người thông đồng với nhau lúc nào đấy, sao tôi không biết?”

Lâm Sơ Yến cười: “Ánh mắt này của em giống như đi bắt gian vậy.” Hai chữ cuối anh chậm rãi nói bằng hơi thở.

Hương Noãn không được tự nhiên: “Này...”

Lâm Sơ Yến ấn lên mu bàn tay của cô rồi hơi đẩy tay cô ra: “Tôi cảm thấy người này rất tốt.”

Hương Noãn không nói gì. Bất kể là Trần Ứng Hồ hay Lãng Quên, rõ ràng đều do cô phát hiện ra trước, kết quả cả hai đều bị Lâm Sơ Yến tóm được, tại sao vậy?

Vì để hả giận, ngay trước mặt Lâm Sơ Yến, cô đổi biệt danh WeChat của anh thành “Gái hồng lâu”. (3)

(3) Gái hồng lâu: Chỉ người phụ nữ có tài giao tiếp trong xã hội xưa, mang ý miệt khinh.

Lâm Sơ Yến cũng muốn cho cô biết tay, anh đổi biệt danh của cô thành “Đồ gốc nhỏ”.

Còn rất gieo vãi...

Hương Noãn sắp tức chết rồi, cuối cùng hai người thương lượng một lúc thì từ bỏ.

...

Qua 12 giờ, Lâm Sơ Yến mệt nhọc bắt đầu ngáp dài. Hương Noãn đưa cho anh một lon cà phê, anh từ chối.

Hương Noãn nghĩ anh có thể tự dựa vào ý chí để vượt qua, kết quả tên này nằm trên bàn một lúc đã ngủ.

Không có chút gánh nặng tâm lý nào.

Tuy cùng là những kẻ vô học nhưng Hương Noãn vẫn khinh bỉ anh.

Bên cạnh có người ngủ nên bầu không khí cực kỳ thoải mái, coi như người không mệt cũng sẽ dễ dàng mệt rã rời. Hương Noãn cảm giác mình không chịu nổi nữa, không được, nhất định phải tìm chuyện kích thích để làm.

Cô nghĩ ra một ý kiến rất hay, rất kích thích, vô cùng kích thích nên không cần thận đã bật cười thành tiếng.

Thẩm Tắc Mộc nhìn cô một cái.

Hương Noãn lấy bút nhớ dòng và bút dạ đen trong hộp bút ra, bắt đầu vẽ lên mặt Lâm Sơ Yến. Vừa vẽ vừa cười.

Thẩm Tắc Mộc lắc đầu, ánh mắt tràn đầy sự quan tâm với đầu óc của cô.

Nói thật, bây giờ anh ta khá nghi ngờ thẩm mỹ của mình.

Hương Noãn vẽ một lúc lại lấy điện thoại di động chụp mấy tấm hình, cảm thấy tinh thần rất sáng khoái.

...

Lâm Sơ Yến ngủ một tiếng thì hơi mệt mỏi, anh mơ mơ màng màng tỉnh giấc.

Anh thấy Hương Noãn đang ngủ, trên người cô khoác hai cái áo, một cái của cô, một cái của Thẩm Tắc Mộc.

Lâm Sơ Yến mặt không biến sắc, lấy áo của Thẩm Tắc Mộc mặc, sau đó khoác áo của mình lên người Hương Noãn.

Thẩm Tắc Mộc trợn mắt há hốc mồm: “...” Còn cần thể diện nữa không vậy?

“Em rất muốn mặc quần áo của anh.” Khuôn mặt Lâm Sơ Yến vẽ đầy bùa quý.

Đêm khuya vắng người, Thẩm Tắc Mộc bị ép phải bùng nổ: “Cút.”

Nhưng anh ta là người cần thể diện, cũng không thể mặc quần áo của Lâm Sơ Yến.

Vì vậy Lâm Sơ Yến cứ như vậy nghênh ngang mặc áo Thẩm Tắc Mộc đến nhà vệ sinh.

Đêm khuya ở nhà vệ sinh là nơi thường xảy ra nhiều câu chuyện ma quỷ. Phòng vệ sinh có một bạn nam đang đi vệ sinh, nghe thấy tiếng động bên ngoài, cậu ta quay đầu, dưới ánh đèn nhợt nhạt, thấy mặt Lâm Sơ Yến vẽ đầy bùa quý đi đến.

“Á!!!” Bạn học kêu thảm thiết, trực tiếp đá luôn lên tường.

Cậu ta sợ như vậy làm Lâm Sơ Yến cảm thấy rất khó hiểu: “Tôi là quỷ à?”

“Đúng, đúng vậy!”

Lâm Sơ Yến: “...”

Lâm Sơ Yến cảm thấy có gì đó không đúng, anh chạy ra bên ngoài soi gương, nhìn thấy khuôn mặt của mình thì híp mắt lại, nghiến răng kèn kẹt: “HƯỚNG NOÃN....”

...

Hương Noãn đang ngủ say, chợt có âm thanh bên tai làm cô không ngủ được.

Cô mơ mơ màng màng tỉnh dậy thì nghe thấy âm thanh ồn ào kia chính là: “Lâm Sơ Yển là chồng tôi, Lâm Sơ Yển là chồng tôi, Lâm Sơ Yển là chồng tôi! Ha ha ha ha ha ha... Lâm Sơ Yển là chồng tôi, Lâm Sơ Yển là chồng tôi, ha ha ha ha ha...”

Hương Noãn lập tức bừng tỉnh.

Cô ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào Lâm Sơ Yển.

“Lâm Sơ Yển là chồng tôi, Lâm Sơ Yển là chồng tôi, Lâm Sơ Yển là chồng tôi! Ha ha ha ha ha ha... Lâm Sơ Yển là chồng tôi, Lâm Sơ Yển là chồng tôi, ha ha ha ha ha...” Vẫn còn vang lên.

Hương Noãn tháo tai nghe xuống.

Lâm Sơ Yển chậm rãi lấy lại tai nghe, cười híp mắt nhìn cô.

Hương Noãn hít một hơi thật sâu, không ngừng khuyên bản thân: “Tỉnh táo, tỉnh táo, đây là phòng tự học, không thể đánh người... Đánh người là phạm pháp...”

Cô hít sâu nhiều lần, trợn mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Rốt cuộc anh muốn chơi cái này bao lâu?”

Lâm Sơ Yển rướn người lên thăm dò cô, một cánh tay nhàn nhã đặt lên mép bàn sau lưng cô, anh nghiêng đầu nhìn cô, nheo mắt, nhỏ giọng nói: “Tôi muốn chơi... cả đời.”

Hương Noãn nghe thấy lúc nói câu đó anh liên tục nghiêng răng.

Cô chợt nhớ đến điều gì đó, chăm chú nhìn lại, thấy mặt anh đã rửa sạch sẽ, mặt còn hơi ẩm ướt, đương nhiên là mới rửa xong không lâu.

Bảo sao lại tức giận như vậy.

Hương Noãn chợt dạ, ngửa đầu nhìn trần nhà, sau đó lặng lẽ nhích về phía Thẩm Tắc Mộc.

Thẩm Tắc Mộc cũng không nhìn sách mà thản nhiên theo dõi vở hài kịch này.

Lúc Hương Noãn dịch đến gần Thẩm Tắc Mộc, Lâm Sơ Yển ngoắc ngón tay, há miệng, dùng khẩu hình nói: Lại đây.

Không đâu.

Lâm Sơ Yển cười tủm tỉm, giơ tai nghe màu trắng lên: Lại đây.

Hương Noãn lại lật đặt ngòi gần lại.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Để tôi vẽ lên mặt em.” Lâm Sơ Yến lấy bút dạ đen trong túi cô ra, đứng dậy nói: “Đi ra đây.”

Hương Noãn ủ rũ cúi đầu, giống như một con diều hâu bại trận, theo sau anh ra ngoài.

...

Lâm Sơ Yến dẫn Hương Noãn đến chỗ thang máy. Anh để cô tựa lưng vào tường, cô giống như một học sinh tiểu học bị phạt, tựa vào tường, vừa yên phận vừa chân thành, vẽ mặt cố gắng tỏ ra ngoan ngoãn, dường như có ý định thể hiện hết thành ý của mình qua khuôn mặt, mong làm giảm sự bức bối của Lâm Sơ Yến.

“Ngẩng đầu lên.” Lâm Sơ Yến lên tiếng, âm thanh vang vọng trong không gian yên tĩnh dường như cao vút lên.

Vì vậy Hương Noãn ngẩng đầu. Ở khu thang máy có ánh đèn màu trắng, Lâm Sơ Yến đưa lưng về phía đèn nên cô không thấy rõ vẻ mặt anh.

Mà từng hành động của cô lại rơi vào mắt anh.

Làn da Hương Noãn vốn trắng, lúc này ánh đèn trắng rọi xuống khiến cô hơi tái nhợt, yếu ớt, cô trừng mắt, con ngươi đen bóng nhìn chăm chăm vào anh, đối mặt với anh.

Ánh mắt cô rất坦然 nhiên, có lẽ không có ý nghĩ sâu xa gì, nhưng trong mắt anh dường như tất cả đều là ý nghĩ sâu xa.

Tim Lâm Sơ Yến đập nhanh hơn mấy nhịp.

Hướng Noãn cắn răng nhắm mắt, vẻ mặt như kiêu xem thường cái chết: “Đến đây đi.”

Một tay Lâm Sơ Yến giữ mặt cô. Bàn tay anh nâng cằm cô, ngón tay đè lên môi cô: “Đừng cử động.”

Lòng bàn tay anh rất nóng, da thịt hai người chạm nhau, Hướng Noãn cảm giác mặt mình cũng nóng dần lên.

Cô cảm thấy tư thế này không ổn lắm, giống như chuẩn bị hôn môi vậy.

“Anh mau lên đi.” Cô giục anh, giọng nói cũng hơi run rẩy.

Cô nhắm mắt lại nên cũng không thấy bàn tay cầm bút dạ đen của Lâm Sơ Yến đã buông xuống.

Anh nâng mặt cô lên, chăm chú nhìn cô, ánh mắt có phần say mê.

Nhìn như vậy một lúc khiến anh cảm thấy mình như bị đầu độc vậy, anh chậm rãi cúi đầu xuống.

Trái tim Lâm Sơ Yến như nhảy ra khỏi cổ họng, trái tim đập không ngừng, vừa vui sướng vừa điên cuồng.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên: “Hai người đang làm gì vậy?”

Chương 48: Nghi đông và quà tặng

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lâm Sơ Yển nghe thấy tiếng người, lập tức buông Hương Noãn ra, lui về sau một bước.

Hương Noãn mở mắt ra.

Hai người giật nảy mình, nghe tiếng nói thì đều quay đầu lại, thấy người đến là Thẩm Tắc Mộc. Anh ta đứng ở hành lang, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt đầy lạnh lùng đang nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Khá giống một thầy chủ nhiệm.

Ánh mắt anh ta quá sắc bén, Hương Noãn chợt cảm thấy chột dạ, áp lực quá lớn. Cô rụt người, đút hai tay vào trong túi, cúi đầu xuống.

Lâm Sơ Yển nhìn bộ dạng sợ hãi của cô, nói cô là “thằng con trai ngốc nhà địa chủ” quả không sai.

Thẩm Tắc Mộc nói: “Không muốn thi trượt thì ôn tập tiếp đi.”

Đột nhiên Hương Noãn nghĩ đến mục đích mình đến đây thì vội vàng bước vào.

Cô sợ hãi đi về phía phòng tự học, lúc đi qua Thấm Tắc Mộc, thấy anh ta không mặc áo khoác, chỉ mặc áo lông cừu màu xám và áo sơ mi trắng, mặc dù nhìn khá gầy khá đẹp trai nhưng mặc như vậy đứng trước cơn gió lạnh ở hành lang... Anh ta đang luyện công sao?

“Anh không lạnh à?” Hương Noãn quan tâm hỏi.

Lạnh chứ, sao lại không lạnh?

Nhưng áo của anh ta bị Lâm Sơ Yển mặc mất rồi.

Anh ta phải mặc áo của Lâm Sơ Yển sao? Ha ha, không bằng dùng dao chém vào cổ anh ta cho xong.

Trở về phòng học, Hương Noãn vừa muốn ngồi xuống thì Thấm Tắc Mộc đã chỉ vào vị trí của Lâm Sơ Yển: “Em ngồi chỗ đó.”

“Vâng.”

Ban đầu vị trí của Lâm Sơ Yển ở gần hành lang. Giờ Hương Noãn ngồi đó, Thấm Tắc Mộc ngồi bên cạnh cô, Lâm Sơ Yển đến chậm một bước, lúc anh bước vào thì phát hiện chỗ còn lại là chỗ ban đầu Thấm Tắc Mộc ngồi.

Đổi chỗ như vậy, Thấm Tắc Mộc ngồi giữa Hương Noãn và Lâm Sơ Yển, tách hai người bọn họ ra.

Hương Noãn cảm thấy sắp xếp như vậy rất tốt, nếu ngồi cạnh Lâm Sơ Yển, cô sợ mình sẽ bị anh ảnh hưởng, hiệu suất học tập cũng giảm đi nhiều.

Đêm này tự học cuối cùng cũng yên bình.

Lúc Hương Noãn mệt mỏi rã rời thì Thẩm Tắc Mộc đưa điện thoại cho cô chơi một ván Vương Giả Vinh Diệu. Hương Noãn phải thừa nhận, chơi trò chơi còn có tác dụng nâng cao tinh thần hơn cả cà phê, nhìn từ góc độ này mà nói thì trò chơi còn rất có ích. =.=

Sau khi thi xong, Hương Noãn cảm giác như thân thể bị rút sạch, quyết định trở về phòng ngủ một giấc.

Mẫn Ly Ly bước đến bên cạnh cô, vừa đi vừa nhìn điện thoại di động, suýt nữa đã va vào tường, Hương Noãn vội vàng kéo cô ấy lại.

Mẫn Ly Ly đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Noãn Noãn, cậu biết không, hôm qua ở tầng lớp học có quý.”

“Hả... Ở đâu cơ?”

“Tầng lớp học, đừng nghi ngờ, trong phòng tự học suốt đêm ý. Phòng vệ sinh ở tầng bảy. Thật ra tớ muốn nói với cậu từ lâu rồi nhưng tớ sợ dọa cậu, sẽ ảnh hưởng đến thi cử.”

Phòng tự học suốt đêm ở tầng bảy, cũng chính là nơi Hương Noãn tự học.

Hương Noãn cảm giác lông trên người dựng đứng, ra sức lắc đầu: “Nhất định là giả, cậu đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi.”

“Thật mà, cậu biết tại sao lại là tầng bảy không? Bởi vì bảy là số chí âm, chín là số chí dương, cho nên ma quỷ thường lộng hành ở tầng bảy, tầng hai mươi bảy... Đúng rồi, cậu biết tại sao quỷ lại xuất hiện ở phòng vệ sinh không?”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì phòng vệ sinh là nơi có âm khí nặng nhất.”

Cả người Hương Noãn đều nổi da gà: “Giả dối, giả dối, giả dối!”

“Là thật mà! Có người tận mắt nhìn thấy, anh ta còn tự nói thân phận của mình là sinh viên năm hai khoa kiến trúc. Anh ta nói cái gì mà con quỷ còn hỏi anh ta mình có phải là quỷ không, rất chân thật... Không tin cậu lên diễn đàn xem đi, bài đăng đầu tiên.”

Thật ra Hương Noãn rất sợ nhưng không khống chế được sự tò mò nên đành mở diễn đàn.

Bài đăng đầu tiên của diễn đàn cũng không phải ma quỷ lộng hành, mà là...

[Chủ đề]: Tối hôm qua có người tự học ở phòng 702 sao? Ha ha ha ha ha rất cuộc mị cũng thấy được tam giác tình yêu trong truyền thuyết rồi!

Người đăng: Đường Thiết Đan.

Nội dung: [Hình ảnh] [Hình ảnh] Bởi vì mị cách khá xa, cũng không dám quay đầu nhìn, hình hơi mờ, mọi người có thể xem. Tự tìm điểm sáng nhé.

Bình luận rất náo nhiệt.

“Tôi cũng ở đây nhưng không chụp hình. Thật muốn sang đây ngồi nhưng lại không dám. Khí thế của Thẩm Tắc Mộc quá dọa người TAT.”

“Thật khâm phục định lực của đàn em Hướng Noãn, có hai anh đẹp trai như vậy ngồi cạnh, tôi tuyệt đối không thể học nổi.”

“Nữ thần Hướng Noãn của chúng ta có nhan sắc nghịch thiên, làm sao có thể bị đố bởi nhan sắc người khác được? Nực cười.”

“Giờ đây, em thừa thây, em đã tìm được điểm sáng... ban đầu Hướng Noãn ngồi giữa, sau đó Thẩm Tắc Mộc ngồi giữa, giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?”

“Hai người không chú ý đến sự thay đổi của quần áo sao? Lâm Sơ Yến mặc áo khoác của Thẩm Tắc Mộc. Áo khoác của hai người bọn họ có màu giống nhau nhưng kiểu dáng khác nhau, nhìn kỹ đi.”

“Fuck! Fuck! Lầu trên tinh mắt quá đi mất, đúng thật!”

“Mặc nhầm quần áo sao? Hay là mặc quần xong mới có kịch hay? Hai người bọn họ đang làm gì vậy? Trời ơi, tôi không thể nào hiểu nổi...”

“Không thể hiểu nổi? Đau lòng thay cho nữ thần Hướng Noãn.”

“Rõ ràng Hướng Noãn trái ôm phải ấp (1), Thẩm Tắc Mộc thì đang giảng bài cho cô ấy. Lâm Sơ Yến và Hướng Noãn chụm đầu ghé tai, nhìn

thân mật lắm. Tôi cũng là một nhân chứng tại hiện trường đây. Đang ôn thi mà vẫn có tâm trạng lướt diễn đàn, ha ha ha.”

(1) Trái ôm phải ấp: Hình dung người có nhiều thê thiếp hoặc có nhiều người đẹp ở bên.

"Rốt cuộc tối hôm qua có bao nhiêu người ở hiện trường vậy?"

“Hối hận chết mất, tại sao tôi lại nghe giảng nghiêm túc làm gì, tại sao tôi lại không đến phòng tự học suốt đêm? Nếu không tôi đã có thể bắt gặp tam giác tình yêu trăm năm mới có này.”

“Tôi không ở hiện trường, nhưng hôm nay tôi thấy Hương Noãn và Lâm Sơ Yến ăn cơm ở căn tin. Lâm Sơ Yến còn bóc trứng gà cho Hương Noãn. Lâm Sơ Yến mỉm cười đầy cưng chiều! Ôi! Tôi và bạn cùng phòng nhìn không chớp mắt luôn! Nếu như Lâm Sơ Yến có thể bóc trứng gà cho tôi thì tôi sẵn sàng ngủ với anh ấy.”

“Tung [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh], ID “Sơ Thần” chính là Lâm Sơ Yến, “Trạch Mộc” là Thẩm Tắc Mộc, tối hôm qua hai người xuất hiện cùng nhau nhiều lần, vào lúc Hương Noãn đang mải mê học tập thì hai người không thể kiềm chế được đã chơi game.”

“Lâu trên nói thật hay! Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha... Mị lại đau lòng thay Hương Noãn ...”

“Bây giờ đau lòng còn quá sớm, theo tôi được biết thì Thẩm Tắc Mộc thường xuyên chơi Hàn Tín, Triệu Vân để đi rừng, nhưng mọi người nhìn anh ấy sử dụng anh hùng gì để chơi cùng Hương Noãn kìa? Điều Thuyền? Đại Kiều? Thái Văn Cơ? Rõ ràng là con gái đang chơi. Tôi lớn mật suy

đoán, người dùng tài khoản của Thẩm Tắc Mộc chơi game với Lâm Sơ Yến là Hương Noãn.”

“Sherlock Holmes mau xuất hiện đi nào...”

“Có lý có lý. Cho nên bây giờ ai đó nói cho tôi biết với, ông đây nên chèo thuyền nào mới ổn? Bây giờ tôi rất mờ mịt, so với việc cô đọc ngời trong phòng thi chiến đấu với mấy phương trình thì còn mờ mịt hơn.”

“Đừng chèo thuyền hai người làm gì, chèo thuyền ba người đi, há há há há!”

...

Bình luận bài đăng còn đang tăng lên chóng mặt. Có vài người muốn đi thi nên tạm thời rút lui, có vài người vừa thi xong nên gia nhập vào đội quân thảo luận. Hương Noãn phát hiện nào những người này còn lớn hơn cả hồ đen vũ trụ, đoán tới đoán lui, cũng sắp viết thành một cuốn tiểu thuyết rồi.

Cô thấy khá lúng túng.

So với cô chắc Thẩm Tắc Mộc còn lúng túng hơn.

Chẳng qua Hương Noãn chỉ bị mọi người đoán xem cô thích người con trai nào, ít nhất định hướng giới tính còn ổn định. Thẩm Tắc Mộc thì ngược lại, lúc thì thẳng, lúc thì cong. Thẩm Tắc Mộc vốn là người rất ít tai tiếng, nhưng lại bị gán ghép với người nhiều tai tiếng như Lâm Sơ Yến. Xin lỗi, cô không nhin được.

Vì vậy, cô quyết định tố cáo bài đăng này.

Bát quái nóng hổi này cũng chấm dứt ở đây, các bạn học lại vui đầu vào học tập.

Sau khi Hương Noãn xem bài đăng về ma quỷ lộng hành, cô cũng thấy rất sợ hãi, không dám đến phòng tự học buổi tối nữa. Cũng may mấy môn thi sau không khó lắm, ban ngày chăm chỉ tự học cũng có thể ứng phó được.

Lúc thi xong chính là khoảnh khắc được mong đợi nhất: Kì nghỉ đến rồi!

Như thả heo về rừng, Hương Noãn có rất nhiều thời gian rảnh. Cô bắt đầu tải Vương Giả Vinh Diệu chơi cả ngày. Bởi tâm trạng rất buông thả nên thua còn nhiều hơn thắng.

“Xin lỗi, tôi sẽ nghiêm túc hơn.” Hương Noãn cảm giác mình đang kéo chân đồng đội vậy.

“Không sao.” Lâm Sơ Yến nói, “Em nhớ để ý bưu phẩm nhé.”

“Cái gì vậy?”

“Quà tặng năm mới.”

Sau khi Lâm Sơ Yến nói xong bốn chữ này, anh phát hiện Trịnh Đông Khải đang nhìn mình.

Hôm nay Trịnh Đông Khải đến nhà anh làm khách, lúc này anh ta hỏi Lâm Sơ Yến: “Sơ Yến, sao cậu không tặng quà năm mới cho tớ?”

Lâm Sơ Yến nhướn mày nhìn anh ta: “Cậu cần à?”

Từ trong ánh mắt anh, Trịnh Đông Khải đọc được đáp án tiêu chuẩn, vì vậy ra sức lắc đầu: “Không không không, tớ không cần.”

....

Hương Noãn phát hiện Lâm Sơ Yến rất thích tặng quà. Cô còn chưa nghiêm túc tặng quà cho anh, nhưng tặng anh cái gì được nhỉ? Skin? Không được, rẻ quá.

Lâm Sơ Yến thích cái gì?

Hương Noãn suy nghĩ một chút, cô có thể xác định được dường như Lâm Sơ Yến... rất thích uống trà.

Lúc đi đến quán cà phê, anh cũng rất ít khi uống cà phê mà toàn uống trà.

Hương Noãn chạy đến tủ trà của đồng chí Hương Đại Anh, tìm được một hộp trà đẹp nhất: “Bố ơi, cho con một hộp trà nhé.”

Hương Đại Anh đang chăm sóc cho chậu kim quất cảnh, ông ngẩng đầu lên, kì quái nhìn con gái: “Để làm gì? Con muốn uống à?”

“Không phải, con tặng người khác.”

“Đừng lấy cái đấy, trà đấy uống không ngon.” Hương Đại Anh đứng thẳng người, đặt kéo xuống, rửa tay rồi mới đi đến, cầm một hộp khác trong tủ trà ra: “Đây là trà mà học trò của bố tặng, chính là loại bạch trà (2) mà nhà bọn họ tự hái, trên thành phố cũng không mua được... Con tặng thầy giáo à?”

(2) Bạch trà là loại chè chế biến từ các búp chè màu bạc, được chọn kỹ lưỡng, sau đó được hấp chín và sấy khô. Chứa nhiều chất dinh dưỡng, là loại trà có lợi cho sức khỏe nhất.

“Dạ.” Hương Noãn "dạ" bừa một tiếng, cô nhìn hộp trà kia: “Cái hộp này xấu quá.”

“Con cũng lớn rồi, đừng chỉ nhìn bề ngoài.” Hương Đại Anh nhân cơ hội này giáo dục tư tưởng cho con gái. Ông lại tìm một cái hộp khác, bỏ bớt một ít chè ra: “Bố sẽ để lại một ít, không thể tặng hết cho thầy giáo của con được.”

Hương Noãn đi đến cửa hàng lá trà mua một cái hộp không có nhãn hiệu gì, về nhà lại dùng giấy trang trí thêm một lần nữa. Bên ngoài hộp có màu trắng mộc mạc xen lẫn màu xanh nhạt, cô dán thêm mấy bông tuyết màu trắng, có lớn có nhỏ, lộn xộn, nhìn khá thú vị. Nắp hộp cũng được dán một hình bông tuyết.

Nhìn như vậy rất mát mẻ.

Ngày hôm sau cô gửi trà cho Lâm Sơ Yến, đồng thời cũng nhận được quà của anh.

Một hộp giấy khá to, còn to hơn cả tủ lạnh, lúc Hương Noãn kí nhận cũng ngỡ ngác mất một lúc.

Cái quái gì vậy, không phải anh tặng cho cô cái bồn vệ sinh di động đấy chứ? Cần thiết lắm sao?

Bưu kiện khổng lồ cũng khiến bố mẹ Hương Noãn để ý nên vợ chồng Hương Đại Anh đều chạy ra xem.

Hương Đại Anh lấy cái kéo mở bưu kiện ra xem, Nhâm Đan Nghiên thấy toàn bộ vật bên trong thì khó hiểu hỏi Hương Noãn: “Đây là cá à?”

Hương Noãn mỉm cười: “Đây là cá Côn.”

Cá Côn của Trang Chu.

Ban đầu cô tham gia thi đấu cũng vì vật này, chính bản thân cũng sắp quên, không ngờ Lâm Sơ Yến còn nhớ.

Hương Noãn kéo cá Côn khổng lồ vào phòng mình, cô ngồi lên trên, gọi điện thoại cho Lâm Sơ Yến.

“Alo, Lâm Sơ Yến, tôi nhận được quà rồi. Cảm ơn anh, tôi... rất thích.”

Lâm Sơ Yến: “Ừ, em có thể đặt tên cho nó.”

“À, vậy đặt là Sơ Yến nhé, ha ha ha.”

“Rất tốt, sau này em chơi Trang Chu thì chính là cưới Sơ Yển đi chiến đấu.”

Hương Noãn: “...”

Lâm Sơ Yển bật cười thành tiếng: “Đồ lưu manh.”

Hương Noãn cảm thấy, vừa rồi đầu mình có vấn đề mới cảm động.

Chương 49: Rong biển thành tinh

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi Lâm Sơ Yến nhận được quà tặng của Hương Noãn thì cứ cười không ngừng.

Lâm Tuyết Nguyên về nhà ăn cơm, thấy con trai chả khác gì kẻ tâm thần vừa mới được ra viện. Lâm Tuyết Nguyên chép miệng nhìn Lâm Sơ Yến, quay sang hỏi Việt Doanh Doanh: “Nó bị làm sao vậy?”

Dáng người Việt Doanh Doanh nhỏ nhắn xinh đẹp, được chăm sóc rất tốt, nhìn vẻ ngoài không ai dám nói bà hơn 40 tuổi. Lúc này bà mỉm cười, lén nói với chồng: “Anh nói xem, có phải Sơ Yến đang yêu không?”

“Hỏi thì biết thôi.” Lâm Tuyết Nguyên trả lời xong thì cao giọng nói với con: “Này, con trai.”

“Vâng?”

“Con có bạn gái rồi hả?”

Lâm Sơ Yến đang vui vẻ, nghe thấy bố mình động đến nỗi lòng của mình thì cúi đầu đáp: “Không ạ.”

...

Ăn cơm tối xong, Lâm Sơ Yến trở về phòng mình chơi game với Hương Noãn suốt.

Hương Noãn gửi cho anh một tin tức, là giải thi đấu Vương Giả Vinh Diệu vào mùa đông tại các trường đại học và cao đẳng.

Giải thi đấu mùa đông diễn ra giữa những trường đại học và cao đẳng vào lúc nghỉ đông, chỉ cần là sinh viên thì có thể đăng ký. Dùng đội ngũ làm đơn vị để tiến hành đăng ký, mỗi đội phải bao gồm năm người trong cùng một trường học.

“Chúng ta có nên thử không?” Hương Noãn hỏi: “Tiền thưởng hạng nhất cấp tỉnh là một vạn nhân dân tệ, hạng nhất khu là hai vạn, hạng nhất cấp quốc gia là năm vạn, cộng vào là được tám vạn. Lâm Sơ Yến, chúng ta sắp phát tài rồi.”

Lâm Sơ Yến cúi đầu cười ra tiếng. Anh biết rõ cô không có ý gì khác, nhưng lúc anh nghe hai từ “chúng ta”, dù rất vô lý nhưng anh vẫn cảm thấy được một chút hương vị dây dưa trong đó. Anh đáp: “Được rồi, dù sao cũng không có chuyện gì để làm.”

Đêm đó, Lâm Sơ Yến liên liên lạc với các đồng đội còn lại. Trịnh Đông Khải vừa nghe thấy có tiền thưởng thì rất vui vẻ. Nhưng hai người còn lại thì hơi phiền toái. Mao Mao Cầu đã ra nước ngoài thăm người thân, tốc độ mạng ở nước ngoài rất chậm, hơn nữa lại có sự chênh lệch về thời gian. Nhà Đại Vũ thì mở quán cơm, đang trong lúc mừng năm mới nên quán cơm rất bận rộn, anh ta phải phụ giúp việc nhà.

Ngày hôm sau, Lâm Sơ Yến nói hoàn cảnh khó khăn của bọn họ với Hường Noãn.

Hường Noãn suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Tôi tìm người khác.”

Hường Noãn biết cô đang nói “Người khác” là ai. Anh vừa không muốn Thẩm Tắc Mộc gia nhập, lại vừa hy vọng Thẩm Tắc Mộc gia nhập.

Bởi vì anh muốn cô thắng.

Lâm Sơ Yến xoắn xuýt suốt một ngày, buổi tối đã nhận được “tin tức tốt” từ Hường Noãn. Thẩm Tắc Mộc và Oai Oai đồng ý gia nhập vào chiến đội Thời Gian, vừa đủ năm người.

“Chúng ta là chiến đội mạnh nhất.” Hường Noãn hưng phấn nói.

Lúc này, Lâm Sơ Yến cảm thấy có lẽ tình địch của anh không phải họ Thẩm, mà là họ Vương.

Hường Noãn nói bọn họ là chiến đội mạnh nhất cũng không phải khoa trương, bởi vì bọn họ chính là chiến đội xếp thứ nhất và thứ hai trong giải thi đấu cấp trường, đúng là chiến đội mạnh nhất đại học Nam Sơn.

Giải thi đấu giữa các trường đại học và cao đẳng diễn ra chủ yếu vào năm sau, năm trước là cuộc so tài để tuyển chọn, mỗi trường học nếu có nhiều đội đăng ký thì sẽ tiến hành đấu vòng loại để chọn một đội thắng trận đại diện cho trường đi thi vòng cấp tỉnh. Nếu như thi đấu tốt ở vòng cấp tỉnh có thể tiếp tục đánh giải cấp khu vực, rồi đến giải thi đấu toàn quốc.

“Nếu như chúng ta đạt được tất cả hạng nhất, mỗi người có thể được một vạn sáu ngàn tệ, mọi người có tiền sẽ mua gì?” Hương Noãn hỏi mấy đồng đội của mình.

Cô đã bắt đầu có suy nghĩ nên dùng tiền thưởng thế nào rồi.

Lúc này năm thành viên đang tụ tập trong một nhóm chat, Trịnh Đông Khải nghe thấy cô hỏi như vậy thì nói đùa: “Anh muốn mua một người bạn gái.”

Oai Oai nói: “Bây giờ có thể mua luôn, đến chợ đồ cũ 200 nhân dân tệ, còn không mất phí vận chuyển.”

“Im miệng.” Lúc có Hương Noãn ở đây, Lâm Sơ Yến không thể dễ dàng tha thứ cho trò đùa của bọn họ.

Lúc này, Thẩm Tắc Mộc nói đến một vấn đề hết sức thực tế: “Chúng ta có hai rừng, hai trợ thủ.”

Nếu như dựa theo đội hình tranh giải, đừng nói đến tiền thưởng, có thể phá vòng vây cuộc thi vòng loại trong trường đã là kỳ tích rồi.

Hương Noãn hỏi Oai Oai: “Đàn anh Oai Oai, em chỉ biết chơi trợ thủ thôi, anh có thể chơi vị trí khác không?”

“Vậy anh có thể chơi TOP (1). Anh cũng có thể dùng Dương Tiễn, Lão Phu Tử.”

(1) TOP là đường trên chơi solo. Đường này khá là hỗn hợp vì nó bao gồm có đấu sĩ, sát thủ và cả pháp sư cũng có thể đi.

Được, đã giải quyết được vấn đề trợ thủ, chỉ còn lại vị trí rùng.

Không đợi Trịnh Đông Khải nói, Thẩm Tắc Mộc đã lên tiếng: “Để anh chơi xạ thủ.”

Có thể nói, xạ thủ và trợ thủ là cặp bắt buộc, nhiệm vụ chủ yếu của trợ thủ là bảo vệ xạ thủ. Cho nên Hương Noãn cần phải vòng quanh Thẩm Tắc Mộc để bảo vệ tốt.

Đầu óc Lâm Sơ Yến chợt nóng lên: “Tôi chơi xạ thủ.”

“Đừng quấy rối nữa Lâm Sơ Yến.” Hương Noãn nói.

Trong năm người chỉ có Lâm Sơ Yến chơi pháp sư, vị trí của anh không thể thay đổi.

Vì vậy đội hình được quyết định như vậy. Sau đó bọn họ tổ đội năm người, tâm trạng Lâm Sơ Yến không tốt, phát tiết hết vào trò chơi, cầm theo Angela nấp trong bụi cỏ.

Rất nhiều pháp sư có sát thương lớn cần thời gian nhất định để tích lũy, ví dụ như Đát Kỷ, Tiểu Kiều, Điêu Thuyền. Nhưng Angela thì không, chỉ cần cấp bốn là mạnh rồi.

Lúc năm người tổ đội đánh hạng Vương Giả, không ai là không chơi tốt, trừ khi gặp phải đội ngũ có đồng đội bị rớt mạng.

Trong trò này Angela xuất hiện rất ít nhưng hôm nay hết lần này đến lần khác lại đột nhiên xuất hiện, còn ngồi chồm hồm giết được hai người.

Lâm Sơ Yến không thường xuyên sử dụng Angela, Hương Noãn cũng biết, lúc này cô không rõ là do anh may mắn hay thật sự tính toán được.

Dù sao đối thủ bị Angela giết mất hai người nên cảm thấy không tốt lắm, nhưng sau đó vẫn nhắm vào Angela.

Angela là mục tiêu tốt để nhắm vào...

“Bảo vệ tôi.” Lâm Sơ Yến nói nhỏ.

Hương Noãn ném Thảm Tắc Mộc sang một bên rồi chạy đến chỗ Lâm Sơ Yến. Cô dùng thân thể to lớn của mình bảo vệ Angela nhỏ bé.

“Đừng sợ!” Hương Noãn nói.

“Ừ.” Lâm Sơ Yến khẽ cười.

Hương Noãn cười ha ha, cô cũng không biết mình đang cười cái gì.

Thảm Tắc Mộc khẽ “Hừ” một tiếng.

...

Hương Noãn không đi dạo phố cũng không tụ họp với bạn bè, suốt ngày ở nhà chơi game.

Gần đây lúc cô chơi game rất thích ngồi trên con cá Côn mà Lâm Sơ Yến tặng, giống như Trang Chu ngồi xếp bằng tu tiên vậy.

Có lúc Nhâm Đan Nghiên thấy cô ngồi xếp bằng trên con cá lớn, hai mắt sáng lên kêu đánh kêu giết... Thật không thể nhìn nổi nữa. Không phải đại học là tháp ngà voi sao? Sao lại biến thành thùng nhuộm thế này? Con gái bảo bố mới học đại học nửa năm, trở về đã như vậy... Còn ba năm rưỡi, bà không dám nghĩ nữa...

Nhâm Đan Nghiên không thể nhịn được nữa, bà ép Hường Noãn đi dạo phố, mua quần áo túi xách, làm tóc. Con gái xinh đẹp như vậy, phải biết cách ăn mặc cho đẹp.

Theo đề nghị của thợ làm tóc, Hường Noãn uốn tóc, làm kiểu lượn sóng.

Lúc uốn xong, cô cảm thấy cũng không tệ lắm, khá quyến rũ động lòng người.

Cô quay về phía gương, chụp ảnh rồi gửi cho Lâm Sơ Yển.

Hường Noãn: [Hình ảnh]

Hường Noãn: "*Đẹp không?*"

Lâm Sơ Yển: "*Đẹp đấy. Giống như rong biển thành tinh.*"

Hường Noãn cảm thấy không ổn. Cô sờ sờ tóc, nhìn một lúc lâu, cuối cùng giận dữ hỏi: "Giống rong biển thành tinh chỗ nào chứ?"

Thợ làm tóc cảm giác dường như mình bị sỉ nhục.

Nhâm Đan Nghiêñ cũng chăm sóc tóc một lần, rất vui vẻ. Hai người đi ra khỏi hiệu làm tóc, Nhâm Đan Nghiêñ dẫn Hướng Noãn đi mua quần áo, thấy con gái chu miệng, có vẻ không vui lắm. Bà sờ sờ đầu con gái: “Xinh lắm, con thấy sao?”

Hướng Noãn khê "vâng" một tiếng, cô đang trầm tư suy nghĩ, không biết làm thế nào để sỉ nhục Lâm Sơ Yển. Lúc này Mẫn Ly Ly gửi cho cô một tin nhắn.

Mẫn Ly Ly: *"Noãn Noãn ngọc, tớ nói với cậu này, tớ vừa ăn năm cái bánh nướng đấy! Đậu má! Chết vì vỡ bụng mất thôi ha ha ha ha ha!"*

Đột nhiên Hướng Noãn sửng sờ.

Không phải vì Mẫn Ly Ly ăn năm cái bánh nướng. Mà là...

Tại sao vừa rồi làm tóc xong cô không gửi ảnh cho Mẫn Ly Ly, cũng không phải ai khác mà lại gửi cho Lâm Sơ Yển đầu tiên?

Chương 50: Quảng trường và huấn luyện viên

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Nhâm Đan Nghiên thấy con gái ngẩn người nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, bà tức giận đẩy đầu con gái, hỏi: “Sau này con định gả cho điện thoại di động à?”

Hương Noãn xoa đầu, nói thầm: “Không phải mà...”

“Hôm nay con đừng nghĩ đến việc chơi điện thoại di động nữa.” Nhâm Đan Nghiên vừa nói vừa tịch thu điện thoại di động của Hương Noãn.

Hương Noãn không chấp nhận nổi, cô giả vờ đáng thương: “Mẹ, con đã lớn rồi...”

Nhâm Đan Nghiên không có động tĩnh gì, nhất định không móc điện thoại trong túi xách ra. Bà dẫn Hương Noãn đi dạo phố, thử quần áo rồi mua đủ loại.

Hương Noãn thử quần áo vài lần cũng quên luôn chuyện điện thoại. Hai mẹ con mua sắm kinh khủng, không chỉ mua quần áo, Nhâm Đan Nghiên còn mua cho Hương Noãn mấy món đồ trang điểm.

Hồi mới lên đại học quả thật có một khoảng thời gian Hương Noãn rất thích trang điểm, sau đó cô say mê Vương Giả Vinh Diệu nên không còn sau đó nữa.

Nhâm Đan Nghiên thấy con gái xinh đẹp trẻ trung, vốn không cần trang điểm. Bây giờ quả thật Hương Noãn cũng không trang điểm một chút nào, người làm mẹ như bà lại hơi mâu thuẫn nên mua cho con gái ít đồ.

Mua đồ mất gần một ngày, khi chuẩn bị ra về thì đã đến giờ ăn cơm tối. Hương Noãn thấy có người đang làm hoạt động trên quảng trường mua sắm, xây dựng một sân khấu tạm thời, trên phong sân khấu treo một tấm poster khổng lồ, mà nội dung của tấm poster đó chính là Vương Giả Vinh Diệu.

Ơ ơ ơ???

Hai mắt Hương Noãn sáng bừng lên.

Hương Noãn kéo mẹ mình chạy qua xem náo nhiệt. Căn bản Nhâm Đan Nghiên cũng không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, bà cho rằng đang có gì đó giảm giá, kết quả lúc đến gần thì thấy mấy cô gái ăn mặc khá kì quái, đầu đội rất nhiều tóc giả với màu sắc khác nhau...

Rốt cuộc ở đây bán cái gì vậy? Nhâm Đan Nghiên hơi mờ mịt.

Những người có lối ăn mặc kì quái trong mắt Nhâm Đan Nghiên thật ra là mấy coser, đều cosplay nhân vật trong Vương Giả Vinh Diệu.

Hương Noãn đi đến bên cạnh một “Vương Chiêu Quân”, hỏi chuyện gì đang diễn ra, “Vương Chiêu Quân” giải thích cho cô.

Thì ra là quảng trường mua sắm đang tổ chức một trận thi đấu Vương Giả Vinh Diệu, chỉ cần có thẻ thành viên của quảng trường thì có thể đăng ký tham dự, nếu không có thẻ thành viên thì có thể đến quầy phục vụ làm.

Hôm nay tổ chức thi đấu solo, quảng trường mua sắm mời tám vị cao thủ trấn giữ, chỉ cần liên tục đánh bại tám vị cao thủ là có thể giành được thẻ mua sắm trị giá 200 nhân dân tệ.

“Mẹ ơi, con cũng muốn tham gia.” Hường Noãn kéo áo Nhâm Đan Nghiên làm nũng.

Nhâm Đan Nghiên cảm giác thế giới này không ổn, tại sao khắp nơi đều là trò chơi thế này, không chỗ nào không có. Nhưng vừa rồi Hường Noãn rất phối hợp đi dạo phố với bà, bây giờ Nhâm Đan Nghiên quyết định thưởng cho cô. Vì vậy, bà trả lại điện thoại: “Đi đi, nhanh lên một chút.”

Hường Noãn dùng Điêu Thuyền, liên tục đánh bại bảy vị "cao thủ", nhưng lại gặp khó khăn ở vị thứ tám. Cô cảm giác bảy vị cao thủ trước có vẻ bình thường, vị thứ tám mới là mạnh nhất. Hai người đều sử dụng Điêu Thuyền, rõ ràng chiến lược cũng giống nhau nhưng người ta lại nhiều tiền hơn cô, kinh tế tốt hơn cô.

Cô cũng hiểu rõ nguyên nhân, bởi vì vị này biết cách đánh lính. Ở trong trò chơi, nếu như anh hùng đánh được kích cuối cùng vào lính, anh hùng có thể lấy được nhiều tiền hơn, cho nên lúc đánh lính phải đảm bảo lính do người chơi giết được chứ không phải chết do trụ phòng ngự hay bị đao kiếm của đám lính khác giết.

Đây cũng không phải kỹ xảo khó khăn nhưng cần chăm chỉ luyện tập mới có thể làm tốt. Hương Noãn chơi trợ thủ, ở trong trò chơi mà nhận được nhiều hơn một ít kinh nghiệm hay tiền thì cũng coi như là lỗi, cho nên cô có rất ít cơ hội luyện tập đánh lính, trình độ trong phương diện này chỉ ở mức bình thường.

Thua ở cửa ải cuối cùng, Hương Noãn hơi tiếc nuối.

Vị cao thủ thứ tám an ủi cô: “Em gái chơi rất khá, thêm bạn đi, sau này chúng ta sẽ chơi với nhau.”

“Được thôi.”

Sau khi thêm bạn, “Vương Chiêu Quân” đi đến đưa cho cô một món “quà kỷ niệm tinh xảo”, là một vòng tay ngọc thạch ở tiệm trang sức, ngọc thạch màu xanh được xuyên vào một sợi dây màu đỏ, từ bề ngoài cho đến chất lượng, dường như được sản xuất từ chợ bán sỉ.

Đây coi như là giải an ủi.

“Vương Chiêu Quân” nói: “Tuần sau có trận thi đấu theo đội, có thể đăng ký trước thời hạn, hạng nhất sẽ được thưởng mười ngàn nhân dân tệ. Bạn có muốn thử không?”

Hương Noãn hơi tiếc nuối: “Nhưng tôi không có đội, tôi chỉ có một mình.”

“Vậy sao, tiếc thật đấy, bạn có thể tìm thử xem.”

“Được.”

...

Ra khỏi quảng trường mua sắm, Nhâm Đan Nghiên cầm chiếc vòng ngọc thạch trong tay nhìn một lượt, vẻ mặt đầy chê trách: “Đây là nhựa dẻo đúng không?”

“Dù sao cũng thắng được, mẹ không hãnh diện vì con sao?”

“Con gái nhỏ của mẹ, con chơi một tiếng đồng hồ thắng được một cái vòng nhựa, mẹ hãnh diện vì con.”

Hương Noãn: TAT Đây thật sự là mẹ ruột ư...

...

Mấy người Hương Noãn lập một nhóm chat trên WeChat cho giải thi đấu lần này, nhóm tên là “Vì phát tài mà phải chạy về phía trước”. Trong nhóm có năm người, nhưng tối hôm nay, Hương Noãn hoảng sợ phát hiện nhóm lại có đến sáu người.

Cô mở danh sách thì thấy có thêm một người tên “Dương tiểu gia”, ảnh đại diện là một con mèo mặt to híp mắt ngậm thuốc lá.

Nhìn thế nào cũng không giống người đứng đắn.

Chuyện gì vậy nhỉ?

Dường như nghe được tiếng lòng của cô, “Dương tiểu gia” đột nhiên nói chuyện.

[Dương tiểu gia]: Tại sao không ai chào đón tôi?

Hương Noãn trầm nghĩ, dù có biết hay không thì cứ chào đón đã rồi nói sau, vì vậy cô mở miệng trong nhóm: "*Hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh~*"

[Thẩm Tắc Mộc]: Cậu đổi biệt hiệu của mình trước đã.

Ba giây sau.

[Dương đại gia]: Được thôi.

[Thẩm Tắc Mộc]: ...

[Thẩm Tắc Mộc]: Đổi thành tên mình.

Lại qua ba giây nữa.

[Dương Nhân]: Được chưa? Lắm chuyện quá!

Càng ngày Hương Noãn càng tò mò, rốt cuộc người thần bí này chạy từ đâu tới? Hơn nữa nhìn cái tên này, Dương Nhân cũng là con gái sao? Con gái thì sao lại là Dương tiểu gia và Dương đại gia?

Thật hỗn loạn...

Thật may, Thăm Tắc Mộc cũng không để cô hỗn loạn lâu. Anh ta nói: *"Anh giới thiệu một chút. Đây là Dương Nhân, một huấn luyện viên game, trùng hợp là trong khoảng thời gian này lại đang rảnh rỗi, có thể tới giúp chúng ta."*

Thi đấu giữa những trường đại học càng đánh lên cao thì cao thủ càng nhiều như mây, muốn đoạt giải quán quân phải chuẩn bị nhiều. Dựa vào tính cách của Thăm Tắc Mộc, đương nhiên càng năm chắc càng tốt. Trùng hợp là Trần Ứng Hồ lại đến nhà họ Thăm chơi, Thăm Tắc Mộc liền nhờ Trần Ứng Hồ tìm giúp một huấn luyện viên.

Trần Ứng Hồ vỗ ngực nói vị huấn luyện viên này có kỹ thuật rất tốt.

Nhưng bây giờ Thăm Tắc Mộc cảm giác Dương Nhân có vẻ không ổn lắm...

Hương Noãn thấy Thăm Tắc Mộc giới thiệu, lập tức cảm thấy kính nể, nói: *"Chào huấn luyện viên Dương! Em là trợ thủ của đội chúng ta, chị có thể gọi em là Hương Noãn hoặc Noãn Noãn."*

[Dương Nhân]: Chào Noãn Noãn, không cần khách khí như vậy, mọi người gọi chị Nhân là được rồi. (^-^)

[Hương Noãn]: Chị bao nhiêu tuổi rồi ạ?

[Dương Nhân]: 21 nhé.

[Hương Noãn]: Vậy em gọi chị là chị, qua năm nay em mới 19 tuổi. Nhưng chị Nhân mới 21 tuổi đã có thể làm huấn luyện viên rồi sao? Thật tài giỏi!

[Dương Nhân]: 16 tuổi chị đã đánh giải chuyên nghiệp rồi.

[Hương Noãn]: Wow!!!

Thẩm Tắc Mộc nhìn bọn họ nói chuyện, thầm nghĩ, khó trách Dương Nhân có thể chơi với em họ mình, đều là loại người không học mà suốt ngày nghĩ đến chơi game... Giọng điệu sùng bái của Hương Noãn là sao, bỏ học chơi game thì vinh quang lắm à?

...

Nhà Lâm Sơ Yển có khách đến chơi, anh như linh vật bị bố mình túm đến nói chuyện với khách, khách nhìn anh rồi khen ngợi, khoa trương như không cần nghĩ gì vậy, nhắm mắt mà khoác lác. Lâm Sơ Yển nghe xong cũng hơi lúng túng.

Cuối cùng Lâm Tuyết Nguyên cũng thả anh đi, Lâm Sơ Yển lại trở về bên cạnh điện thoại di động thì thấy mấy người Hương Noãn đang nói chuyện trên trời dưới đất.

Về cái người tên Dương Nhân này, Lâm Sơ Yển đã nghe Trần Ứng Hồ nói đến. 16 tuổi bỏ học đánh giải chuyên nghiệp, hồi trước luôn luôn chơi game khác, năm nay đột nhiên chuyển sang làm huấn luyện viên Vương Giả Vinh Diệu, nhưng mới tìm được công việc không bao lâu thì đã vô tình làm gãy xương tay ông chủ của chiến đội nên lúc này đang thất nghiệp.

Đã trôi qua một khoảng thời gian mà người khác nghe được cũng phải đau lòng rơi lệ.

Tạm thời Lâm Sơ Yển không nói chuyện, cứ nhìn Dương Nhân khoe khoang trong nhóm, nói những chuyện mình trải qua trong giải thi đấu thể thao điện tử mấy năm này. Hường Noãn nghe một lúc thì cực kỳ ngưỡng mộ.

Cách màn hình di động, dường như Lâm Sơ Yển có thể thấy được một cái đuôi xù mọc sau lưng Hường Noãn đang liên tục vẫy vẫy.

Anh lắc đầu, bất đắc dĩ cười một tiếng rồi cũng gia nhập đội ngũ nói chuyện phiếm.

[Lâm Sơ Yển]: Chào huấn luyện viên, em là Lâm Sơ Yển, vị trí pháp sư.

[Dương Nhân]: Chào Sơ Yển, Hồ nhỏ có nói về em, em là bạn trai Noãn Noãn đúng không?

[Hường Noãn]: Không phải.

[Thâm Tắc Mộc]: Không phải.

Lâm Sơ Yển nhìn hai tin nhắn đồng thời xuất hiện, nụ cười trên môi cũng dần biến mất.

Anh xóa bỏ hàng chữ đã gõ trong khung chat, đổi thành: "*Anh Hồ nói đùa thôi.*"

Rồi ấn gửi.

Hường Noãn thấy tin nhắn của Lâm Sơ Yển thì đột nhiên tỉnh ngộ: "*Chị Nhân được anh Hồ giới thiệu sao?*"

[Dương Nhân]: Đúng vậy.

[Hương Noãn]: Hồ nhỏ, cách xưng hô này thật đáng yêu. Ha ha ha ha ha, em cũng muốn gọi anh Hồ là Hồ nhỏ...

Đề tài lập tức thay đổi sang anh Hồ, hiểu lầm vừa rồi chỉ có một người để ý. Trong mắt mọi người thì đây chẳng qua là ngọn gió tình cờ thổi qua, không còn dấu vết, nói bay liền bay.

Lâm Sơ Yển nhìn tin nhắn mới nhất của Hương Noãn, cười một tiếng, lại hơi khở sở.

Ở trong lòng cô, rốt cuộc anh chiếm bao nhiêu vị trí? Kém hơn Vương Giả Vinh Diệu, kém hơn Thẩm Tắc Mộc, có phải ngay cả anh Hồ, Lăng Quên cũng kém hơn, đến cả người huấn luyện viên mới quen ngày thứ nhất này cũng kém hơn không?

Lâm Sơ Yển thở dài một tiếng, dựa người vào tường nhìn bọn họ nói chuyện.

Hương Noãn hỏi: "*Chị Nhân là người nơi nào ạ?*"

[Dương Nhân]: Quê chị ở tỉnh C, nhưng bây giờ chị đang ở thành phố Nam Sơn.

[Hương Noãn]: Trùng hợp thật đấy, em học đại học Nam Sơn. Mấy người bọn em cũng thế. Nhà Lâm Sơ Yển ở ngay trong thành phố Nam Sơn.

[Hương Noãn]: Lâm Sơ Yển, nói chuyện đi.

[Lâm Sơ Yển]: Nói gì?

[Hương Noãn]: Nói gì cũng được, đúng rồi, hôm nay tôi gặp một chuyện rất vui.

[Hương Noãn]: (hình ảnh) (hình ảnh)

[Hương Noãn]: Quảng trường mua sắm ở chỗ tôi đang tổ chức hoạt động thi đấu Vương Giả Vinh Diệu, quán quân được mười ngàn nhân dân tệ. Tôi rất muốn tham gia.

[Lâm Sơ Yển]: Vậy thì tham gia đi.

[Hương Noãn]: Ha ha không được, phải đăng ký theo đội, anh biến ra cho tôi bốn người đồng đội đi.

[Lâm Sơ Yển]: Được.

Chương 51: Tôi rất nhớ anh

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lâm Sơ Yển muốn mượn một chiếc xe của bố mình.

Lâm Tuyết Nguyên vừa nghe xong thì hỏi: “Mượn làm gì vậy?”

“Con đi chơi với bạn học.”

“Được thôi, nhưng bố cảnh cáo con trước, nếu con mà làm xước xe thì tự bỏ tiền ra mà sửa.”

“Không phải có công ty bảo hiểm sao ạ?”

“Bố nói này, đây là giọng điệu của người muốn nhờ vả sao?”

Lâm Sơ Yển có cảm giác bố anh chỉ mong anh sẽ làm hỏng xe, như vậy một chút của cải mà anh vất vả tích lũy được cũng phải giao nộp.

Vì vậy anh cẩn thận chọn một chiếc xe khá tiện nghi trong đồng xe của bố mình.

...

Lâm Sơ Yến, Trịnh Đông Khải, Oai Oai, ba người đều là người thành phố Nam Sơn, cộng thêm Dương Nhân, vừa đủ bốn người. Mấy người cũng đang không có chuyện gì để làm, vừa nghe nói phải đi thành phố kiếm thêm thu nhập liền vui vẻ đồng ý.

Lâm Sơ Yến lái xe đi đến địa điểm đầu tiên trong ba người. Nhà Oai Oai khá gần, Lâm Sơ Yến dừng xe ở ven đường, hạ cửa kính xuống gọi anh ta.

Oai Oai khá bất ngờ: “Porsche ở đâu ra vậy?”

“Mượn đấy.”

“Chắc chắc, sao anh không có người thân là nhà giàu nhỉ?” Oai Oai vừa cảm khái vừa bước lên xe.

Lâm Sơ Yến nói: “Có hay không cũng không khác nhau lắm.”

Oai Oai gật đầu: “Cũng phải.”

Chỉ chốc lát sau Trịnh Đông Khải và Dương Nhân cũng lần lượt đến. Đây là lần đầu ba chàng trau này gặp vị huấn luyện viên, lúc này đều thầm quan sát mấy lần. Dương Nhân có vóc dáng bình thường, tóc ngắn, có thể bởi vì nguyên nhân ru rú ở nhà quá lâu, không ra ngoài nên da dẻ rất trắng, mắt một mí thanh mảnh, lúc cười có một lúm đồng tiền nhỏ bên mép... Tổng thể mà nói thì khí chất rất giống em gái nhà bên ngoan ngoan.

Khó có thể tưởng tượng một cô gái như vậy mà năm 16 tuổi đã quyết đoán bỏ học đi đánh giải chuyên nghiệp.

Sau khi đông đủ, Dương Nhân hỏi Lâm Sơ Yến: “Chúng ta lái xe mất bao lâu?”

“Không đến hai tiếng.” Lâm Sơ Yến vừa nói vừa mở bản đồ dẫn đường.

Mục tiêu dẫn đường là tên một tiểu khu nhỏ.

“Trực tiếp đến nhà Hường Noãn à?”

“Đúng vậy.”

Tuy Dương Nhân cũng không lớn hơn bọn họ bao nhiêu nhưng dù sao cũng ra làm việc mấy năm, lúc này cũng suy nghĩ chu đáo hơn, cô hỏi: “Vậy chúng ta có nên mang theo ít đồ không? Hôm nay bố mẹ Hường Noãn có ở nhà không?”

“Trong cốp xe của em có ít trái cây, không cần mua đồ đâu.”

“Được rồi.”

Đến tận bây giờ Lâm Sơ Yến vẫn không quên được ánh mắt bố Hường Noãn nhìn anh, nhìn kỹ thì trong mắt còn có chút gì đó coi anh như kẻ thù, dường như đang nhìn một tên xấu xa muốn bắt cóc con bọn họ vậy.

Lâm Sơ Yến không dám biểu hiện quá chu đáo, hăng quá hóa dở cho nên anh chuẩn bị một ít trái cây tươi.

...

Nhà Hường Noãn là nhà ba tầng, vừa vào cửa đã thấy một cái sân, trong sân trồng ít hoa cỏ, xuân hạ thu đông đều có. Bây giờ đang là mùa đông, cây cối cũng khô khốc mà rụng xuống. Có một ít hoa cỏ Hường Đại Anh rất thích nên ông dọn vào trong phòng tránh mùa đông.

Điểm nổi bật nhất trong sân là một cái vại mô phỏng kiểu vại miệng rộng cổ, mùa hè có nuôi sen và cá. Hường Noãn xem trên TV thấy người Đông Bắc thường dung vại làm dưa chua vào mùa đông, có một lần cô đề nghị với mẹ như vậy, dù sao để đó không dùng cũng lãng phí... Mẹ còn nói cô nào tàn.

Mấy người Lâm Sơ Yển xách trái cây đi theo Hường Noãn, vẻ mặt Oai Oai rất khoa trương, anh ta nói với Hường Noãn: “Hường Noãn, thì ra em là bạch phú mỹ (1), còn ở một biệt thự lớn nữa cơ đấy.”

(1) Bạch phú mỹ: dùng để chỉ mấy nàng thiên kim tiểu thư hoặc nữ đại gia vừa giàu có, vừa thông minh trí thức, lại trắng trẻo xinh đẹp.

Hường Noãn cười ha ha: “Nhà này được mua từ lâu rồi, lúc ấy cũng khá tiện nghi, hơn nữa cũng không tính là lớn.”

Lâm Sơ Yển không nói gì, cúi đầu mỉm cười nghe bọn họ nói chuyện phiếm.

Hai vợ chồng Hường Đại Anh nhiệt tình chào đón “đồng đội” của con gái, họ bày biện rất nhiều đồ ăn. Hường Noãn nói: “Lúc nào về rồi ăn sau.” Sau đó đề cập đến mấy chuyện khác, “Chúng ta đi trước đã, nhanh lên nếu không sẽ không kịp.”

“Gặp cái gì?” Nhâm Đan Nghiên không đồng ý, “Con để cho mấy người Lâm Sơ Yến uống hớp nước đã, từ xa đến tìm con, còn chưa ngồi nóng mông nữa, con xem con kìa.”

“Trở về rồi uống cũng được, chúng ta đi chiến đấu thôi, đi nào.”

Sau khi mấy người bạn nhỏ rời đi, Nhâm Đan Nghiên chỉ ra cửa, than phiền với Hường Đại Anh: “Anh nói xem tính tình hấp tấp của con là do ai?”

Hường Đại Anh vui vẻ: “Em nói gì cơ? Dù sao anh cũng không hấp tấp.”

Nhâm Đan Nghiên cũng không để ý đến ông, bà kéo cửa ra, thấy Hường Noãn đang cầm tay Dương Nhân, mấy người càng đi càng xa. Nhâm Đan Nghiên nói với theo bóng lưng Hường Noãn: “Noãn Noãn, con có mang khăn quàng không?”

“Con không mang đâu!” Hường Noãn mạnh mẽ đáp lại, giọng điệu nâng cao, âm thanh giòn tan, giống như trái cây mùa thu mới hái.

...

Hường Noãn có một cảm giác sùng bái xuất phát từ nội tâm đối với Dương Nhân, Dương Nhân vừa thấy Hường Noãn cũng thích, má ơi, cô gái xinh đẹp như vậy có ai mà không thích chứ? Ai nào??

Cho nên hai người mới gặp mà như đã quen từ lâu, trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Lâm Sơ Yển đi sau cùng, anh nhìn hai cô gái dắt tay nhau đi ở phía trước thì thật sự ghen tị.

Giải thi đấu ở quảng trường mua sắm có hơn ba mươi đội ngũ đăng kí, dựa theo quy tắc ba ván thắng hai sẽ loại một đội, ngoài ra quần chúng xung quanh cũng có thể tham dự, dự đoán đội quán quân.

Đội Hương Noãn vừa xuất hiện đã thu hút được kha khá sự ủng hộ, rất nhiều quần chúng vây xem bỏ phiếu bầu cho bọn họ. Phiếu bầu được đổi thành hóa đơn mua đồ, số lượng có hạn.

Hương Noãn rất vui vẻ nhưng lại hơi ngượng ngùng, cô sờ cằm, vẻ mặt thâm trầm: “Xem ra cả người chúng ta tán ra khí phách vương giả rất rõ ràng.”

Oai Oai không đành lòng nhắc nhở cô, quần chúng vây xem chủ yếu chỉ xem mặt thôi.

Mấy người chuẩn bị ổn thỏa rồi tìm được chỗ ngồi xuống. Hương Noãn và Dương Nhân lần lượt ngồi xuống, cô phát hiện khi Dương Nhân ngồi xuống chuẩn bị chơi game thì khí chất cả người trở nên khác lúc trước. Bề ngoài Dương Nhân chính là một em gái nhà bên, bây giờ khí thế bộc phát, lại tập trung đến mê người, giống hệt như một nữ vương.

“Chị Nhân, chị có gì muốn nói sao?” Hương Noãn hỏi.

Dương Nhân suy nghĩ một chút mới nói: “Năm thắng căng.”

Hương Noãn thầm nghĩ: Thật khí phách!

Oai Oai thâm nghĩ: Đồ háo sắc!

...

Hôm nay Dương Nhân bổ sung vào vị trí xạ thủ của Thẩm Tắc Mộc, bọn họ đánh từ sáng đến chạng vạng tối, Hương Noãn có cảm giác thắng lợi. Trách nhiệm của cô là bảo vệ xạ thủ, nhưng có vẻ xạ thủ Dương Nhân quá vững nên năng suất hoạt động rất cao, luôn biết lúc nào nên xuất hiện hay xuất hiện ở đâu, luôn tìm được vị trí an toàn trong đoàn chiến, khiến sát thương của mình đạt đến mức tối đa. Xạ thủ như vậy không cần người khác phải lo lắng, Hương Noãn chơi vị trí trợ thủ lại thành cá ướp muối.

“Chị Nhân đánh như thế nào mà giỏi vậy ạ?” Hương Noãn vừa sùng bái vừa hâm mộ.

Dương Nhân cười nói: “Chị là dân chuyên nghiệp.”

“Những người chuyên nghiệp đều giỏi như chị sao?”

Dương Nhân suy nghĩ một chút mới nói: “Nói thật thì đa phần đều lợi hại hơn chị, bây giờ chị chỉ là một huấn luyện viên thôi.”

Thật sự quá đáng sợ...

Dưới sự hướng dẫn của một dân chuyên nghiệp tiêu chuẩn, cuối cùng mấy người Hương Noãn cũng đứng thứ nhất, thắng được phần thưởng mười ngàn nhân dân tệ.

Hương Noãn rất kích động, tâm trạng vô cùng tốt, dường như muốn bay tạt lên bầu trời.

Nếu như có người cho cô hai ngàn nhân dân tệ, cô cũng chỉ vui vẻ một lúc, nhưng bây giờ số tiền này dựa vào thực lực của bọn họ thắng được, cảm giác rất khác nhau. Cầm tiền trong tay, cô rất muốn hét to một câu: “Ông đây là đệ nhất thiên hạ!”

Thắng trận thi đấu xong mấy người chạy đi ăn liên hoan. Bởi vì là người bản xứ, tất nhiên Hương Noãn muốn mời khách.

Buổi tối ăn thịt nướng uống bia, Lâm Sơ Yến phải lái xe nên không thể uống, còn những người khác lại uống hơi nhiều.

Dương Nhân uống rất nhiều, mặt cô ửng đỏ, còn kéo tay Hương Noãn nói: “Chị nói với em này, con gái chơi thể thao điện tử, so với con trai còn khó khăn gấp ngàn lần. Mẹ nó...”

“Đúng vậy.” Về mặt Hương Noãn tràn đầy đồng cảm, “Em thắng giải thi đấu, người ta lại nói là nhờ người đánh hộ, hỏi nguyên nhân, người ta lại nói bởi vì em xinh đẹp? Đây là kiểu logic gì vậy...”

“Nói nguyên nhân em nhờ người đánh hộ còn tốt, em biết người khác nói chị như thế nào không?”

“Nói chị như thế nào?”

“Nói chị...” Dương Nhân híp mắt vỗ bàn một cái, đột nhiên giọng cũng cao vút lên, “Nói vị trí chủ lực của chị là nhờ lên giường với người ta mới có! Ha ha ha, em nói xem có buồn cười không?”

Hương Noãn cực kì tức giận, cô lấy đũa gõ mâm: “Bọn họ đều là một đám khốn kiếp!”

“Đúng, một đám khốn kiếp! Chúng ta uống rượu thôi! Tình cảm càng sâu, một hợp bực bội!”

“Bực bội!”

Lâm Sơ Yến cầm cái kẹp làm bằng thép không gỉ, kẹp một ít nấm đã nướng xong và thịt bò bỏ vào trong bát của Hương Noãn: “Ăn một chút gì đi, đừng chỉ uống rượu.”

Oai Oai cầm một cái kẹp khác nướng cho mình và cho Trịnh Đông Khải, Dương Nhân. Sau đó, Oai Oai và Trịnh Đông Khải vừa uống rượu vừa ngồi nói chuyện xem thế giới này nông cạn ra sao.

Ở một mức độ nào đó, Oai Oai và Trịnh Đông Khải dường như rất có tiếng nói chung. Bọn họ đều là bạn tốt của nhân vật nổi tiếng, giống như chấm nhỏ bên cạnh trăng sáng, nếu như đặt ở nơi khác còn có thể có một chút ánh sáng, nhưng ở bên cạnh trăng sáng lại bị chèn ép âm đạm đến nỗi không còn ánh sáng.

Một bàn đầy người ai cũng có nỗi khổ riêng. Lâm Sơ Yến cũng có nỗi khổ, nhưng anh không thể nói ra.

Sau đó bốn người đều nói khá nhiều, Lâm Sơ Yến đỡ những con ma men này lên xe.

Ba người Trịnh Đông Khải ngồi phía sau, Hương Noãn ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế.

Anh đặt cô vào chỗ, cô liền đàn hoàng ngồi đợi, bởi vì uống quá nhiều nên ánh mắt hơi mơ màng.

Lâm Sơ Yến đóng kỹ cửa xe. Anh thấy cô ngốc nghếch nhìn mình thì cười một tiếng: “Đồ ngốc.”

Nói xong thì kéo dây an toàn giúp cô cài thật chắc.

Lúc anh giúp cô cài dây an toàn, hai người cách nhau rất gần, Hương Noãn mượn ánh đèn trong xe nhìn gương mặt nửa sáng nửa tối của anh.

“Anh thật đẹp trai.” Cô nói.

Lâm Sơ Yến mỉm cười, anh nhướn mày nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, anh nói nhỏ: “Cảm ơn, em cũng vậy.”

Anh trở về chỗ ngồi, bắt đầu khởi động xe chạy.

Xe lái được một lúc, đột nhiên Hương Noãn gọi tên anh: “Lâm Sơ Yến.”

Âm thanh mềm nhũn.

Anh nghe xong, ngực cũng mềm nhũn, khẽ đáp: “Hả?”

“Thật ra tôi rất nhớ anh.”

Đột nhiên Lâm Sơ Yến đạp phanh một cái.

Thân thể Hương Noãn lắc lư kịch liệt, tuy nhiên có dây an toàn nên vẫn rất tốt.

Ba vị phía sau thì thào khởi nói, Trịnh Đông Khải trực tiếp ngã về phía trước, người đổ về chỗ giữa Hương Noãn và Lâm Sơ Yến, không tự chủ ngẩng đầu lên.

Lâm Sơ Yến lặng lẽ đẩy đầu anh ta về chỗ cũ.

Sau đó Lâm Sơ Yến nhìn sang Hương Noãn.

Hương Noãn ngoẹo đầu nhắm mắt, không biết đang say hay tỉnh.

Lâm Sơ Yến xoa xoa đầu cô, mái tóc mềm mại hơi lạnh. Anh nói nhỏ: “Tôi cũng vậy.”

Hương Noãn ngồi yên, mặc kệ cho anh sờ đầu, cô ngoan ngoãn khác thường.

Anh rất hy vọng có thể xoa đầu cô như vậy mỗi ngày.

...

Lâm Sơ Yến thu xếp ổn thỏa cho mấy người phía sau một chút rồi cũng cài dây an toàn, sau đó bắt đầu lái xe.

Anh mở nhạc, chỉnh âm thanh thấp xuống rồi gọi người bên cạnh: “Hương Noãn.”

“Hửm?”

“Nếu như tôi và Thâm Tắc Mộc cùng rơi xuống nước, em sẽ cứu ai?”

“Anh là ai vậy?”

“Tôi là Lâm Sơ Yến... Nếu Lâm Sơ Yến và Thâm Tắc Mộc cùng rơi xuống nước, em sẽ cứu ai? Chỉ có thể cứu một người thôi.”

Hương Noãn lấy ngón tay trở gãi cằm, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ.

Suy nghĩ một lúc, cô đáp: “Tôi cứu Lâm Sơ Yến.”

Lâm Sơ Yến mỉm cười, nụ cười chậm rãi xuất hiện, trong lòng tràn ngập sự rung động và thỏa mãn.

Một lúc sau, đột nhiên cô lại nói: “Nhưng mà... tôi không biết bơi.”

“Tôi sẽ dạy em.”

Chương 52: Ngủ lại và đồ tòi

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi Lâm Sơ Yến đỗ xe thì quay sang đánh thức Hường Noãn: “Hường Noãn, dậy đi, đến nhà em rồi.”

“Ừm.” Cô không muốn dậy.

“Về nhà rồi ngủ tiếp. Dậy đi... Hường Noãn, trụ cuối cùng của chúng ta đã bị quân địch phá hủy, lập tức kéo đến trụ nhà rồi, em tỉnh dậy nhanh lên để còn dọn dẹp binh lính, nhất định phải bảo vệ trụ nhà thật tốt.”

“Á!” Quả nhiên Hường Noãn tỉnh dậy, cả người lập tức ngồi thẳng.

Lâm Sơ Yến đỡ khóc đỡ cười.

Anh tháo dây an toàn xong, sau đó xuống xe, đi đến vị trí bên cạnh. Bên ngoài gió lớn lại lạnh, anh lo lắng cô ốm nên sửa sang lại quần áo của cô, kéo khóa áo lông lên, đội mũ thật chặt, rất kín đáo.

Như vậy vẫn còn chưa yên tâm, anh lại lấy khăn của mình quàng vào cổ cô, quấn cô kín kẽ đến nỗi chỉ lộ ra đôi mắt.

Tuy uống nhiều rồi, Hương Noãn vẫn có thể tự đi bộ nhưng không ổn lắm, hết như một đứa trẻ con mới học đi. Lâm Sơ Yến nắm tay cô để đỡ phòng cô ngã.

Ban đêm rất yên tĩnh, bầu trời thăm thẳm, không có sao.

Lâm Sơ Yến dắt Hương Noãn vào nhà, Nhâm Đan Nghiên thấy Hương Noãn uống đến như vậy thì không thể tưởng tượng nổi. Phải nói con gái bà cái gì cũng tốt, chỉ là uống rượu vào sẽ biến thành một con sâu rượu nhỏ. Con gái mà uống say bên ngoài, ngộ nhỡ gặp phải người xấu rồi bị bán đi thì làm thế nào?

Tất nhiên Nhâm Đan Nghiên chỉ than phiền trong lòng, cũng không nói ra miệng, bà sợ Sơ Yến suy nghĩ nhiều.

Nhân viên chuyên phát nhanh họ Lâm thành công mang con ma men về đến nhà, nhiệm vụ hoàn thành viên mãn. Nhâm Đan Nghiên bảo anh ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, Lâm Sơ Yến lắc đầu: “Bác ơi cháu phải về rồi, sau này có thời gian cháu sẽ đến thăm bác.”

“Bây giờ các cháu lái xe về thành phố Nam Sơn sao?”

“Vâng.”

Nhâm Đan Nghiên nhíu mày: “Bây giờ là hơn 10 giờ, cháu về nhà cũng 12 giờ mất rồi. Cả buổi tối chắc các cháu cũng mệt mỏi...”

“Bác yên tâm, cháu lái xe rất ổn.”

Nhâm Đan Nghiên lại lắc đầu: “Không được, bác không yên tâm.”

Theo bà thì coi như Lâm Sơ Yến có chín chắn thì cũng là người trẻ tuổi, hưởng hồ người do Hương Noãn mời đến, làm khổ người ta từ xa đến, bây giờ lại để cho người ta thức đêm lái xe về? Bà có cảm giác áy náy.

Không thể làm khó người đang hoang như vậy.

Vì vậy Nhâm Đan Nghiên nói: “Mai các cháu hãy đi, cứ ở đây một đêm, nhà bác có phòng cho khách.”

“Không cần đâu bác, như vậy phiền lắm.”

Lúc này Hương Đại Anh ôm Tiểu Tuyết giả vờ đi ngang qua, lại gần chen vào một câu: “Phòng khách của chúng ta quá bừa bộn, không bằng để mấy đứa nó ở khách sạn? Anh sắp xếp cho.”

Nhâm Đan Nghiên: “Anh im miệng đi.”

Hương Đại Anh ôm Tiểu Tuyết lặng lẽ rời đi, trước khi đi còn quay sang nhìn Lâm Sơ Yến, ánh mắt đầy ý cảnh cáo.

Lâm Sơ Yến cảm giác người này có lòng cảnh giác quá mạnh mẽ, anh có thể làm gì với Hương Noãn được chứ?

Nhâm Đan Nghiên còn đang kiên trì, cười nói với Lâm Sơ Yến: “Nghe bác, tối nay cứ ở đây. Sơ Yến gọi mấy đứa kia xuống xe đi.”

Mấy người bọn họ chắc là không gọi được đâu...

Chờ Lâm Sơ Yến lần lượt khiêng ba người còn lại xuống, Nhâm Đan Nghiên mới bất ngờ tỉnh ngộ, con gái mình còn cẩn thận biết bao nhiêu.

Ít nhất, Hương Noãn còn có thể tự đi bộ...

Sau đó Nhâm Đan Nghiên lại nghĩ: Đứa trẻ Lâm Sơ Yến này nhìn thì gầy mà sức lực lại khá lớn.

Rồi lại nghĩ: Bốn người đều uống say, đứa trẻ này còn có thể vì lái xe mà không dính giọt rượu nào, đúng là hiếm có.

...

Tối nay Hương Noãn ngủ rất say, đến khi bình minh mới đột nhiên nằm mơ, nội dung giấc mơ khá kì lạ.... Cô mơ thấy Thẩm Tắc Mộc đột nhiên rơi vào nước chết đuối.

Hương Noãn bị dọa nên lập tức tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, cô liền phân tích ý nghĩa của giấc mơ đó. Nếu nhìn từ góc độ khoa học mà nói, có thể nguyên nhân bởi vì gần đây cô thấy được tin tức trượt băng rồi rơi vào trong kẽ nứt băng và chết chìm, nếu như dựa vào tâm linh thì rất có thể giấc mơ này ám chỉ điều gì đó.

Hương Noãn chấn động, cô cầm điện thoại gửi cho Thẩm Tắc Mộc một tin nhắn: *"Đàn anh, gần đây anh không nên đi trượt băng ở những nơi nguy hiểm, tốt nhất là không lại gần bờ sông."*

Thẩm Tắc Mộc gửi tin nhắn trả lời là một dấu chấm hỏi.

Hương Noãn giải thích: "*Em nằm mơ thấy anh chết đuối. /(T o T)/~~*"

Thẩm Tắc Mộc: ...

Một lúc lâu sau, Thẩm Tắc Mộc mới gửi một tin nhắn: "*Cảm ơn.*"

Cảm giác hai chữ này hơi miễn cưỡng.

Hương Noãn đáp lại một câu: "*Đừng khách khí.*" sau đó thoát WeChat, nhìn lướt qua tin tức trong điện thoại di động. Cô thấy có một tin nói là tối ngày hôm qua trên tuyến đường từ thành phố Linh Tô đến thành phố Nam Sơn xảy ra tai nạn xe liên hoàn, mười mấy chiếc xe đâm vào nhau, có rất nhiều người chết.

Thật thê thảm...

Khoan đã, tối ngày hôm qua? Linh Tô đi đến Nam Sơn?

Trong lòng Hương Noãn hồi hộp, sau đó lạnh như băng...

Cô nhớ tối qua bọn họ uống rượu, sau đó thì sao? Mấy người Lâm Sơ Yến đi rồi chứ? Nếu như tối qua bọn họ rời đi...

Không không không!!!

Trong đầu Hương Noãn “Đoàng” một tiếng, không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, cô vén chăn lên, cũng không thèm đi dép đã vội vàng chạy chân trần xuống dưới tầng, vừa chạy vừa kêu lên: “Mẹ ơi! Mẹ! Xảy ra chuyện!!” Gấp đến mức cả giọng nói cũng thay đổi, dường như chỉ chực khóc.

Giọng của mẹ từ phòng ăn truyền đến: “Sao vậy?”

Hương Noãn trực tiếp chạy vào phòng ăn, phát hiện trên bàn ăn có rất nhiều người, Lâm Sơ Yến, Trịnh Đông Khải, Dương Nhân, Oai Oai... bọn họ đều ở đây, lúc này đang ngạc nhiên nhìn cô.

Trái tim đang treo lơ lửng lập tức rơi xuống, cô đỏ mắt nhìn bọn họ: “Làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng rằng... hu hu hu...”

Nhâm Đan Nghiên nói: “Sáng sớm đã lên cơn thần kinh rồi à...” Nói xong cũng không nhìn cô, bà nghiêng đầu qua: “Ném thử sỏi cỏ bọc tôm đi, Tiểu Nhân, Sơ Yến... Các cháu ăn đi, sỏi cỏ bọc tôm nhà này rất nổi tiếng, phải xếp hàng mới có thể mua được đấy.”

Vừa rồi Hương Noãn quá kích động, bây giờ ngực còn đang phập phồng. Cô có cảm giác miệng đắng lưỡi khô nên vội đi rót nước uống.

Lâm Sơ Yến nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ: “Mặt đất không lạnh à?”

Lúc này Hương Noãn mới phát hiện mình không đi dép.

Cô nhanh chóng xỏ một đôi dép.

Lâm Sơ Yến mỉm cười, cúi đầu nhếch môi.

Lúc Hương Noãn ăn sáng thì quay sang hỏi mẹ cô: “Bố đâu ạ?”

“Đi tham gia buổi tọa đàm của nhân sĩ giới văn nghệ rồi.”

“Mọi người có xem tin tức này không?” Hương Noãn đưa điện thoại di động cho mọi người xem: “Tối hôm qua có tai nạn xe cộ đấy.”

Dương Nhân gật đầu: “Nghe rồi, nguy hiểm thật. Nếu không phải ở nhà em thì cái mạng nhỏ này của chị có thể bị mất trong lúc ngủ rồi.”

Lâm Sơ Yến nói: “May là tối hôm qua bác kiên trì không cho chúng ta đi.”

Nhâm Đan Nghiên cười nói: “Các cháu đó, là người tốt thì sẽ được trời giúp.”

Ăn sáng xong Nhâm Đan Nghiên bảo Hương Noãn dẫn mấy người Lâm Sơ Yến dạo chơi thành phố Linh Tê một chút, tối thì đã tối rồi, dù sao cũng phải đi dạo rồi ngày mai hăng về.

Hương Noãn dẫn bọn họ lên núi Linh Tê.

Núi Linh Tê chỉ cao hơn mực nước biển mấy trăm mét, là một ngọn núi nhỏ, vào mùa hè ánh nắng mặt trời bị mây và tán cây che lấp còn có thể ngắm nhìn, nhưng lúc này là mùa đông, lại không có tuyết rơi nên không có cảnh sắc gì. Có điều nghe nói ngôi chùa dưới núi Linh Tê rất linh nghiệm, luôn có hương khói, bây giờ sắp hết năm lại càng thêm đông đúc.

Mấy người Hương Noãn thắp hương xong thì thuê ba chiếc xe đạp, hai chiếc hai người, còn một chiếc xe đạp nhỏ.

Lâm Sơ Yến thấy Hương Noãn nhú mày nhìn xe đạp, có vẻ khẩn trương thì anh hơi bất ngờ: “Em không biết đạp xe à?”

Hương Noãn vẫn ra vẻ kiêu ngạo: “Kì lạ lắm à? Nhiều người cũng không biết đạp xe đâu.”

“Không kì lạ, tôi và em cùng đạp chung xe.”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC, TÔI NGỒI SAU.”

“Em ngồi trước đi.”

Hương Noãn mang vẻ mặt coi thường cái chết hơi bĩu môi, khuôn mặt trắng noãn phồng lên, trong mắt tràn ngập sự đáng thương.

Lâm Sơ Yển trầm nghĩ, sao lại có người đáng yêu như vậy chứ?

Hai người đạp xe đạp, Lâm Sơ Yển ngồi sau kiên nhẫn hướng dẫn Hương Noãn. Hương Noãn giữ thăng bằng không tốt nên đầu xe xiêu xiêu vẹo vẹo giống như mấy con ma men đi xe đạp vậy.

“Muốn tôi làm thế nào thì em mới bớt khẩn trương?” Lâm Sơ Yển ở phía sau lưng cô hỏi: “Hát cho em nghe nhé?”

“ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG, ANH MÀ HÁT TÔI CÀNG KHÔNG CÓ TÂM TRẠNG ĐẠP XE.”

Lâm Sơ Yển buồn cười. Gió thổi xuống núi, thật ra cũng hơi lạnh nhưng trong lòng anh lại có một ngọn lửa nhỏ muốn nướng chín anh, xua tan tất cả lạnh lẽo.

Hương Noãn vụng về trải nghiệm, cũng không có cảm giác lo lắng mình sẽ ngã bởi vì hai cái chân dài của Lâm Sơ Yển tự mang theo chức năng chống đỡ, lúc cô cảm giác được xe đạp sắp mất khống chế thì anh luôn thả

chân xuống đầu tiên, giẫm giẫm mấy cái, một lúc sau xe lại có thể vững vàng dừng lại.

Hương Noãn nói: “Chân dài thật tốt, hâm mộ quá đi.”

Lâm Sơ Yến mỉm cười: “Không cần hâm mộ, tôi cho em mượn để chơi nhé.”

“...” Cô nghĩ đến một số hình ảnh tương đối máu me.

Đôi chân dài của Lâm Sơ Yến khiến cho Hương Noãn có cảm giác cực kỳ an toàn, vì vậy cô mới có lá gan đạp xe, ngược lại càng đạp càng vững. Đạp một lúc thì Hương Noãn nghe thấy giọng của Lâm Sơ Yến ở sau lưng đang nhỏ giọng gọi cô: “Hương Noãn.”

“Hả?”

“Sáng sớm hôm nay em hết hoảng như vậy do lo lắng cho tôi sao?”

Trái tim Hương Noãn đập nhanh, dường như không suy nghĩ gì đã thốt ra: “Tôi lo lắng cho chị Nhân, anh đừng tự mình đa tình.”

“À.”

Một lúc sau anh lại gọi cô: “Hương Noãn.”

“Hừm?”

Trong giọng Lâm Sơ Yến mang ý lên án: “Đồ vô lương tâm.”

Hướng Noãn: -_-#

Lâm Sơ Yến: “Đồ tồi.”

Hướng Noãn: "..."

Chương 53: Huấn luyện và Lão Phu Tử

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lâm Sơ Yến đăng ảnh du lịch núi Linh Tế lên vòng tròn bạn bè, kèm theo hai chữ: "*Hôm nay.*"

Đăng xong còn mặt dày mặt dạn bảo Hường Noãn like ảnh.

Hường Noãn đặt hai ngàn nhân dân tệ mới thẳng hôm qua lên trên bàn, chụp tấm ảnh đăng lên vòng tròn bạn bè kèm theo dòng chữ: "*Hôm qua.*"

Đăng xong cũng bảo Lâm Sơ Yến like ảnh.

Diêu Gia Mộc chụp ảnh bài đăng của Lâm Sơ Yến rồi gửi cho Thẩm Tắc Mộc.

Thẩm Tắc Mộc nhắn lại: "*Cảm ơn nhưng không cần đâu, tớ có thể tự thấy.*"

Diêu Gia Mộc: "*Tớ biết, tớ chỉ muốn cho cậu xem lại một lần nữa.*"

Thẩm Tắc Mộc: ...

Diêu Gia Mộc: *"Lâm Sơ Yến đi chơi với Hương Noãn, không những thế còn ở lại nhà em ấy. Thế nào, có phải cậu đau tim đến nỗi không thể thở nổi không? Haha!"*

Thẩm Tắc Mộc: *"Không đến nỗi đấy."*

Diêu Gia Mộc: *"Sao tớ có cảm giác cậu cũng không thích em ấy cho lắm?"*

Thẩm Tắc Mộc: *"Tớ càng không thích cậu."*

Nhắn tin xong, Thẩm Tắc Mộc đặt điện thoại di động xuống, khẽ cười mỉa. Ồ, không phải là tổn thương lẫn nhau sao? Ai mà chẳng biết cách?

....

Diêu Gia Mộc cũng không nhẫn nữa, Thẩm Tắc Mộc đoán có lẽ cô ta đã kéo mình vào danh sách đen.

Bây giờ anh ta cũng muốn kéo một người vào danh sách đen, ngón tay đặt trên tên người nọ, do dự một lúc, cuối cùng thầm nghĩ: Dựa vào trình độ vô sỉ của Lâm Sơ Yến, nếu như thật sự kéo người này vào danh sách đen, tên này nhất định sẽ tìm Hương Noãn tố cáo.

Anh ta hơi hối hận, tại sao ban đầu lại kết bạn WeChat với người này, bây giờ muốn bỏ cũng không được.

Đang suy nghĩ, đột nhiên Lâm Sơ Yến gửi tin nhắn cho anh ta.

Lâm Sơ Yến: *"Đàn anh, anh có online không?"*

Thẩm Tắc Mộc: "?"

Lâm Sơ Yến: *"Có thể like bài đăng của em trên vòng bạn bè không?"*

Mỗi khi Thẩm Tắc Mộc cảm thấy Lâm Sơ Yến đã chạm đến giới hạn của mình thì tên này lại chạy đến trước mặt anh ta đâm thêm một nhát nữa.

“Anh họ, sao sắc mặt anh khó coi vậy?” Lúc này Trần Ứng Hồ đang đứng bên cạnh anh ta.

“Không sao.”

“Không phải là anh không muốn xem phim với em đấy chứ?”

“Ừ.”

Trần Ứng Hồ không ngờ anh họ lại thừa nhận nhanh như vậy, anh ta cảm thấy rất tổn thương: “Anh cho rằng em muốn xem với anh sao, nếu không phải Khả Khả có việc gấp phải về quê thì bây giờ em đang xem phim với cô ấy rồi.”

Thẩm Tắc Mộc trầm nghĩ, ai mà không muốn xem phim với con gái chứ?

Đáng tiếc bây giờ hai người không có cô em nào bên cạnh giúp đỡ, chỉ có thể cùng xem phim.

Phim điện ảnh hơi nhàm chán, toàn bộ quá trình chỉ có duy nhất một chuyện làm người khác có tinh thần là nằm ngoài bộ phim. Trần Ứng Hồ mua một suất bắp rang bơ trước khi xem phim, đặt ở chỗ lồm giữa anh ta và Thăm Tắc Mộc. Tuy nhiên anh ta lại quá tập trung vào bộ phim mà quên mình, tay sờ nhầm chỗ, liên tục ăn bắp rang bơ của người bên cạnh.

Ngồi bên cạnh anh ta là một học sinh trung học đang cực kì giận dữ nhưng không dám lên tiếng vì sợ bị người tóc vàng này đánh.

Thăm Tắc Mộc nghe tiếng nhai rồm rộp bên cạnh một lúc lâu, kết quả cúi đầu nhìn một chút thì không thấy bắp rang bơ giảm đi chút nào.

Mượn ánh sáng trên màn hình, anh ta thấy học sinh trung học ngồi bên cạnh Trần Ứng Hồ đang tủi thân đến mức muốn khóc.

Đột nhiên Thăm Tắc Mộc cũng hiểu được vì sao Trần Ứng Hồ có thể trở thành bạn tốt với Lâm Sơ Yến. Bởi vì bọn họ đều bị thần kinh.

....

Lâm Sơ Yến cứ tưởng rằng bố mẹ sẽ thấy bài đăng trên vòng tròn bạn bè của mình, sau đó vặn hỏi anh đến thành phố Linh Tê làm gì, có phải đi tìm cô gái nào đó chơi đùa không, anh cũng chuẩn bị chi tiết để khai báo, kết quả, thật ra thì bố mẹ cũng không nhìn thấy bài đăng gì đó của anh trên vòng tròn bạn bè, càng không vặn hỏi.

Hai vợ chồng họ Lâm bay ra nước ngoài trượt tuyết, còn tắm suối nước nóng, săn thú, chơi rất thoải mái, căn bản không có thời gian chú ý đến đứa con xui xẻo của bọn họ.

Sau khi Lâm Sơ Yến trở về thành phố Nam Sơn, chiến đội Thời Gian tham gia vòng đấu loại cấp trường, ung dung giành giải nhất, thành công tiến vào vòng thi đấu cấp tỉnh.

Hương Noãn rất vui vẻ. Chỉ cần thắng lợi thì cô đều vui vẻ, kích động, hưng phấn, dường như trong người có một loại năng lượng không ổn định, chỉ cần một mồi lửa là có thể thắng thiên... Cô thích cảm giác như vậy.

“Kết quả này chẳng qua là nằm trong dự đoán, bây giờ vui vẻ còn quá sớm.”

Dương Nhân nói: “Mục tiêu của chúng ta chỉ có một, đó là hạng nhất. Dù thi đấu theo hình thức nào thì mục tiêu cũng chỉ có hạng nhất, đơn giản như vậy thôi.”

Hương Noãn cảm thấy Dương Nhân ngang ngược như vậy thật sự rất mê người.

Dương Nhân nói: “Bắt đầu từ hôm nay tiến hành huấn luyện bình thường.”

Hương Noãn nói với giọng điệu kỳ quái: “Hả? Không phải suốt tuần qua chúng ta luôn luôn huấn luyện sao ạ?”

“Chẳng qua là để cho mọi người kết hợp một chút thôi, nhân tiện tôi cũng quan sát trình độ của mọi người, còn lâu mới đạt đến trình độ huấn luyện. Tôi sẽ lập cho mọi người chương trình huấn luyện tám tiếng một ngày, có vấn đề gì không?”

Oai Oai: “Có.”

Dương Nhân: “Có vấn đề thì cũng im lặng.”

Oai Oai: “...”

Dương Nhân: “Mùng 1 đầu năm có thể nghỉ một ngày, thời gian khác đều phải huấn luyện. Nếu mời tôi đến, nếu muốn giành hạng nhất thì phải nghe theo lời tôi nói. Nếu mọi người chỉ muốn đi đến trận thi đấu này dạo một vòng ngắm phong cảnh thì bây giờ chúng ta có thể vỗ hai tay giải tán.”

“Em không có vấn đề gì, mấy hôm nghỉ Tết cũng không có việc gì làm.”
Hương Noãn là người đầu tiên bày tỏ thái độ.

“Em cũng không có vấn đề gì.” Lâm Sơ Yến nói.

Thẩm Tắc Mộc, Trịnh Đông Khải, Oai Oai cũng lần lượt bày tỏ là mình có thể làm được.

Hương Noãn nghĩ đến lời Dương Nhân vừa nói, khẽ hỏi: “Chị Nhân, chị nói chị đang quan sát trình độ của mọi người, vậy chị cảm thấy trình độ của chúng em thế nào?”

Bốn người khác cũng vểnh tai lắng nghe, trong nhóm chat nhất thời yên tĩnh, không khí này khiến Hương Noãn hơi khẩn trương.

Dương Nhân “À” một tiếng mới nói: “Một đồng thức ăn cho chó.”

“Hu hu hu hu...” Hương Noãn không biết phải nói gì cho tốt, cô có cảm giác bị đả kích.

Những người khác cũng bị đả kích, tuy nhiên đều không nói gì. Bị người khác mắng là thức ăn chó bọn họ cũng không phục lắm, nhưng bị Dương Nhân mắng... Được rồi, không phục không được. =.=

Tuy Dương Nhân cứ chơi game sẽ trở thành một người hung dữ nhưng lại khá kiên nhẫn với Hương Noãn. Lúc này cô nghe thấy Hương Noãn kêu rên, Dương Nhân mềm giọng an ủi: “Được rồi, em không phải là chó, em là một bé mèo đáng yêu.”

“Chị Nhân, mặc dù em biết chị đã cố hết sức nhưng em cũng không cảm thấy được an ủi...”

Lâm Sơ Yến bật cười thành tiếng.

Hương Noãn giận dữ: “Lâm Sơ Yến, anh cười cái gì?”

Lâm Sơ Yến giả ngu: “Không phải tôi.”

“Giả vờ cái gì, tôi có thể nhận ra giọng anh.”

“Khụ khụ.” Dương Nhân cắt ngang bọn họ: “Những vấn đề không liên quan đến trò chơi hai người có thể thảo luận sau... Tôi nói này, Hương Noãn, Oai Oai, tôi đề nghị hai người đổi vị trí một chút, Oai Oai đánh trợ thủ, Hương Noãn chơi TOP.”

Lúc trước Oai Oai luôn chơi vị trí trợ thủ, vì đội ngũ phù hợp mới đổi sang TOP, bây giờ đổi lại về trợ thủ anh ta cũng không có ý kiến gì.

Nhưng ý kiến của Hương Noãn thì lớn lắm: “Không được đâu chị, em chỉ biết chơi trợ thủ, em chưa từng chơi vị trí khác.”

“Chưa từng chơi thì có thể luyện.”

Hương Noãn trầm mặc một lúc mới hỏi: "Chị Nhân, em có thể biết tại sao nhất định phải đối không? Không phải bây giờ chúng ta đang rất tốt ạ?"

“Vì chiến thắng.”

“Em không hiểu.”

Dương Nhân giải thích: “Thời gian em chơi trò này quá ngắn, còn chưa bồi dưỡng đầy đủ kiến thức. Trợ thủ cần xem xét toàn cục, điểm này em không bằng Oai Oai. Nhưng phản ứng và tốc độ tay của em cũng tốt, vẫn thích hợp với việc phán đoán tình huống, hơn nữa em rất dũng cảm. Không phải chị nói em chơi trợ thủ không tốt, luyện TOP, sắp xếp như vậy có thể khiến thực lực đội ngũ đạt đến trình độ cao nhất. Em hiểu không?”

“Em hiểu.” Hương Noãn nhìn về phía không khí gật đầu đáp: “Ý chị là em chơi trợ thủ rất lãng phí tài năng đúng không ạ?”

Oai Oai khẽ nhắc nhở cô: “Làm người nên khiêm tốn, khiêm tốn là đức tính tốt.”

Việc phân phối vị trí cứ quyết định như vậy, sau đó Dương Nhân sắp xếp bọn họ tách ra đánh mấy trận.

Năm người, cộng thêm Dương Nhân, vừa vặn chia làm ba tổ, mỗi tổ ba người.

Dương Nhân cùng Hường Noãn và Lâm Sơ Yến là một tổ, Hường Noãn dùng Lão Phu Tử, Lâm Sơ Yến dùng Điêu Thuyền, Dương Nhân tùy tiện chọn một Thái Ất Chân Nhân. Chiêu bị động của Thái Ất Chân Nhân rất thú vị, nếu có Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh, đồng đội ở bên cạnh lúc kiếm tiền cũng có thể được cộng thêm. Cho nên mặc dù Thái Ất Chân Nhân là trợ thủ nhưng so sánh tiền với đồng đội cũng không cách biệt quá lớn.

Đây là lần đầu Hường Noãn dùng Lão Phu Tử, cô hơi lo lắng: “Không thì chúng ta đánh thường thôi, đánh hạng nhỡ bị người khác gài bẫy...”

“Em cứ yên tâm mà đánh, chị sẽ mang em.” Dương Nhân trả lời.

Thật là khí phách, thật là ngẫu.... Muốn gả cho chị ấy quá. Hai mắt Hường Noãn lấp lánh.

Lâm Sơ Yến nói: “Điêu Thuyền của tôi cũng có thể mang.”

“Lúc đó tôi đã nằm thẳng căng rồi.” Hường Noãn cười.

Lâm Sơ Yến lặng lẽ tưởng tượng đến dáng vẻ nằm xuống của người thật...Ặc, không thể nghĩ nữa....

...

Lão Phu Tử là anh hùng phải cận chiến, vũ khí là một cái thước, lúc đánh người có âm thanh bộp bộp bộp, đại chiêu là trói buộc... Từ âm thanh đến kỹ năng đều hơi xấu hổ....

Dù sao đây cũng là lần đầu Hương Noãn chơi anh hùng này nên đánh hơi phế, bị một bạn chơi Miyamoto Musashi (1) mắng. Hương Noãn hơi chột dạ, muốn mặc kệ Miyamoto Musashi nhưng lại lo lắng đồng đội xa lạ khác cũng mắng mình, vì vậy dứt khoát ẩn hết kênh trò chuyện, dù sao đã gắn bó với Dương Nhân và Lâm Sơ Yển khá lâu nên không cần gõ chữ trao đổi.

(1) Miyamoto Musashi, cũng có tên Shinmen Takezō, Miyamoto Bennosuke hoặc pháp danh Niten Dōraku, là một kiếm sĩ bậc thầy, nhà triết học võ thuật người Nhật và là một rōnin.

Cho nên cô cũng không biết Miyamoto Musashi còn mắng cả bố mẹ tổ tông mười tám đời nhà cô.

Lâm Sơ Yển đang trộm bùa xanh của bên địch, thấy Miyamoto Musashi gần đó đánh nhau với hai anh hùng phe địch, Miyamoto Musashi gửi tín hiệu nhờ Điêu Thuyền đến hỗ trợ, Điêu Thuyền của Lâm Sơ Yển ung dung ăn xong bùa xanh, chờ Miyamoto Musashi chết thảng cẳng mới điều khiển Điêu Thuyền qua đó, thu hai tên địch kia.

Miyamoto Musashi tức giận, chất vấn anh: "*Điêu Thuyền mù rồi à?*"

[Sơ Thần] (Điêu Thuyền): Đúng.

Có thể bởi vì chưa từng thấy người không biết xấu hổ như vậy, Miyamoto Musashi á khẩu.

Sau đó Miyamoto Musashi lại bị Điêu Thuyền gài bẫy.

Nhưng lúc này chiến tích của Điêu Thuyền rất tốt, cho nên lúc nói chuyện Miyamoto Musashi trở nên khách khí hơn: "*Sao Điêu Thuyền*

không cứu tao?”

[Sơ Thần] (Điêu Thuyền): Vì mày là người Nhật Bản.

Đến lúc này Điêu Thuyền đã khiến Miyamoto Musashi hận muốn điên luôn.

Sau đó Miyamoto Musashi phát hiện mằng chửi cũng vô dụng, không thể làm gì khác đành truyền tin cho quân địch, mấy người Dương Nhân lợi dụng thời gian này, mở một trận bao vây, thu được bốn cái đầu người.

Quân địch cảm giác đây là một cái bẫy, bắt đầu tấn công Miyamoto Musashi trên kênh trò chuyện, chửi anh ta là chó.

Một ván hỗn loạn cũng kết thúc, Hương Noãn ẩn kênh trò chuyện nên không nhìn thấy trận tranh đấu vô cùng kỳ lạ kia. Bây giờ trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ

Lão Phu Tử chơi ổn thật đấy!

Chương 54: Gặng hỏi, gặng hỏi

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn luyện vị trí TOP mấy ngày, càng ngày càng tò mò về Dương Nhân.

Vì vậy cô tìm kiếm tên Dương Nhân, kết quả tìm ra toàn tin xấu. Trên mạng có người đồn rằng Dương Nhân dựa vào việc ngủ với đàn ông mà lấy được vị trí chủ lực, nói cô ấy ý vào việc mình là con gái trong đội mà ngang ngược bá đạo, các đồng đội đều phải nhường cô ấy, còn nói cô ấy không có tài năng, mắng người hâm mộ của chiến đội, ăn nói khó nghe...

Những người trên mạng còn đăng rất nhiều ảnh, làm một bộ văn hay tranh đẹp rất chân thực. Hương Noãn thừa nhận, nếu như cô chỉ là một người bình thường trong đám quần chúng vây xem mà không biết Dương Nhân, thấy những lời văn vẻ này thì cô cũng sẽ tin.

Nhưng căn cứ vào những ngày tiếp xúc với Dương Nhân vừa qua, mặc dù chị Nhân khi chơi game rất bá đạo, mặc dù cô ấy nói mấy người Lâm Sơ Yến chỉ là một đồng thức ăn cho chó, còn nói Hương Noãn là thức ăn cho mèo... Nhưng Hương Noãn vẫn lựa chọn tin tưởng nhân phẩm Dương Nhân.

“Chị Nhân, người nào nói xấu chị vậy?” Hương Noãn hỏi Dương Nhân. Cô đọc xong những bát quái kia thì đã hiểu, trên thế giới này không có

người nào tự dưng lại thù hận một người, người tung tin vịt nhất định là kẻ thù của Dương Nhân.

Dương Nhân cũng không bất ngờ với việc Hường Noãn biết được những tin đồn bát quái đó, cô ngạc nhiên ở chỗ sao Hường Noãn lại tin chắc rằng có người đang nói xấu cô?

“Sao em biết chị chưa từng làm những chuyện đó?” Dương Nhân nói đùa.

“Em tin chị, tận mắt nhìn thấy thì mới là thật.”

Sau khi Hường Noãn nói xong lời này, cô phát hiện Dương Nhân im lặng khá lâu, vẫn không chịu mở miệng. Cô cho rằng cô ấy không vui, nói nhỏ: “Xin lỗi, em không nên nói những chuyện này.”

“Đừng hiểu lầm, chuyện kia đã là quá khứ từ lâu rồi, thật ra thì chị không sao. Bây giờ chỉ hơi bùi ngùi thôi.” Dương Nhân nói xong thì khẽ cười, tiếng cười dường như chứa đựng chút bất đắc dĩ: “Chị mới quen em nửa tháng mà em đã tin chị. Nhưng bạn trai chị yêu hai năm lại không tin chị.”

“Hả? Vậy bây giờ anh ta....”

Hường Noãn muốn hỏi rằng bây giờ anh ta có tin chị không, Dương Nhân lập tức ngắt lời cô: “Bây giờ anh ta đã là bạn trai cũ.”

Hường Noãn có phần thông cảm. Bạn trai Dương Nhân cũng được nhắc đến trong những tin tức bát quái, lúc đó ở cùng chiến đội với cô ấy, dường như là một nhân vật rất lợi hại, có khá nhiều fan.

Dương Nhân cảm nhận được cảm xúc của Hướng Noãn thì khẽ an ủi: “Đừng đau buồn, bây giờ trong thế giới của chị, đàn ông còn không quan trọng bằng trò chơi.”

Hướng Noãn bị sự bá đạo này làm cho rung động đến nỗi hai mắt sáng rực.

Những anh hùng chơi TOP ngoài Lão Phu Tử, Hướng Noãn còn luyện anh hùng Tào Tháo, Dương Tiễn, Mộc Lan. Để đảm bảo đội hình linh hoạt, cô lại luyện Na Tra, Lưu Bang, Quan Vũ, tất cả đều là anh hùng TOP. Dương Nhân hỏi Hướng Noãn thấy anh hùng TOP nào khó chơi nhất, cô cứ nghĩ là Hướng Noãn sẽ trả lời Mộc Lan, nhưng Hướng Noãn lại trả lời là Quan Vũ.

"Bởi vì Quan Vũ phải chạy suốt, cứ cho là núp ở trong bụi cỏ cũng phải di chuyển vòng vòng, vì thế mà ngón tay bị mài mòn."

Lâm Sơ Yến nói: “Ngón tay em mềm quá rồi.”

Dương Nhân cảm giác Lâm Sơ Yến nhìn vấn đề ở một góc độ thật đặc biệt, việc này với ngón tay mềm thì liên quan quái gì? Rõ ràng Hướng Noãn phải dùng nhiều sức hơn.

Tuy nhiên thời điểm Hướng Noãn sử dụng Quan Vũ cũng không nhiều. Thời gian có hạn, chủ yếu cô luyện Lão Phu Tử và Tào Tháo. Mộc Lan cũng là một anh hùng đánh TOP rất mạnh, bởi vì phiên bản nâng cấp nên lúc thi đấu rất khó dành được.

Lâm Sơ Yến trừ Điêu Thuyền còn luyện Mai Shiranui và Gia Cát Lượng, hai pháp sư rất mạnh.

Trừ hai người bọn họ, ba người còn lại cũng tăng thêm anh hùng. Hai đội ba người luôn thay phiên nhau, không hề cố định, có lúc Hường Noãn tổ đội với Lâm Sơ Yến, có lúc tổ đội với Thẩm Tắc Mộc, phần lớn thời gian Dương Nhân đều tổ đội với Hường Noãn, cô ấy muốn hướng dẫn Hường Noãn chơi những anh hùng mà cô chưa từng biết.

Chính tai Hường Noãn từng nghe thấy trong trò chơi Dương Nhân mắng Thẩm Tắc Mộc là thức ăn cho chó, lúc chị gái này chơi game thì không kiên nhẫn cho lắm.

Thẩm Tắc Mộc là một Vương Giả, trong miệng cô ấy cũng chỉ là thức ăn cho chó.

Hường Noãn nghe xong thì run lấy bầy, thao tác sai, đại chiêu của Lão Phu Tử không trói được pháp sư phe địch mà là một tên Ngưu Ma Vương mập mạp.

Ngưu Ma Vương là một núi thịt, đánh cũng chỉ lãng phí kỹ năng.

“Xin lỗi xin lỗi...” Hường Noãn vội vàng xin lỗi.

“Không sao. Đánh tốt vào.” Dương Nhân hời hợt nói.

Thẩm Tắc Mộc không bình tĩnh nổi. Không phải bị chửi là thức ăn cho chó, mà là thái độ đối đãi của Dương Nhân với hai người có sự tương phản rất lớn, khiến người khác phải suy nghĩ sâu xa.

Lúc trò chơi kết thúc, Thăm Tắc Mộc gửi cho Dương Nhân một tin nhắn:
"Có phải cậu thích em ấy không?"

[Dương Nhân]: ?

[Thăm Tắc Mộc]: Hương Noãn.

[Dương Nhân]: Đúng vậy, cô gái đáng yêu như vậy ai mà không thích?

[Thăm Tắc Mộc]: Ý tôi là loại thích khác.

[Dương Nhân]: ...

Não của chàng trai này có vấn đề à?

Dương Nhân chấn động trước suy nghĩ của Thăm Tắc Mộc, cô nhìn tin nhắn của anh ta, mặc dù tổng cộng chỉ có mười mấy chữ nhưng giọng điệu chất vấn gần như xuyên qua màn hình lao đến trước mặt cô, lúc này Dương Nhân chột hiều.

[Dương Nhân]: Không phải mấy người là tình tay ba đấy chứ?

Thăm Tắc Mộc trầm nghĩ, bây giờ không biết là tình tay mấy rồi.

Anh ta trả lời Dương Nhân: *"Tôi mạo muội hỏi một câu, thiên hướng tình cảm của cậu là gì?"*

[Dương Nhân]: Tôi thích con trai.

Gửi xong tin nhắn này, Dương Nhân sững sờ một lúc. Cô là một huấn luyện viên, sao phải chịu sự vặn hỏi của đội viên? Hơn nữa cô còn trả lời nhanh như vậy. =.=

Thẩm Tắc Mộc chỉ gửi lại một chữ: “Ừ.”

Dương Nhân cảm thấy rất thú vị, hỏi anh ta: "*Cậu bao nhiêu tuổi rồi?*"

[Thẩm Tắc Mộc]: 21. Sao vậy?

[Dương Nhân]: Không sao, chỉ là cảm thấy cậu rất giống ông cụ non.

“Cậu giống ông cụ non.” Không chỉ có một người nói với Thẩm Tắc Mộc câu này.

Nhìn dáng vẻ Thẩm Tắc Mộc bên ngoài thì không liên quan gì với một “ông cụ non”. Anh ta có dáng vẻ của người mới hai mươi, khuôn mặt anh tuấn, dọc đường sẽ có mấy cô gái chủ động đến bắt chuyện, đây không phải là điều mà một ông cụ non có thể nhận được.

Nhưng những người đã tiếp xúc lâu thì cũng sẽ nói tính cách của anh ta giống như một người lớn tuổi. Chững chạc, kín đáo, tự lập, chưa bao giờ buông thả hoặc tự do phóng khoáng, không có giờ phút nào buồn phiền.

Ngày thứ hai là 30 tết, ban ngày Thẩm Tắc Mộc chơi trò chơi, lúc Trần Ứng Hồ đến tìm anh ta thì thấy chú đang viết câu đối.

Trần Ứng Hồ cảm thấy nhất định anh họ sẽ bị bố mẹ mắng, ít nhất là lải nhải đôi câu, cái gì mà “Ban ngày chơi game không chịu làm việc”, cái gì mà “Chơi game như vứt bỏ tay mình”, rồi còn “Con định sống cả đời với

điện thoại di động sao”, “Nhìn điện thoại di động suốt ngày rất hại mắt”... đại loại như vậy.

Chính anh ta chơi game ở nhà cũng luôn phải trải qua những điều này.

Rất muốn nhìn anh họ bị mắng...

Nhưng Trần Ứng Hồ phát hiện, dì và chú của anh ta lại làm như không nhìn thấy anh họ chơi game.

Nhất định là bởi vì có người khác ở đây, mắng mỗ trực tiếp không tốt nên phải đợi đóng cửa kín mới mắng.

Trần Ứng Hồ chủ động hỏi anh họ: “Dì không nói gì anh sao?”

“Không.”

Trần Ứng Hồ không cam lòng, gặng hỏi: “Anh chơi game cả ngày mà dì cũng không nói gì á?”

“Không nói.”

“Tại sao?”

Thẩm Tắc Mộng khó hiểu nhìn anh ta: “Sao lại nói anh?”

“Nói đây là việc không tốt.”

“Công việc anh đang làm rất tốt, thành tích học kì này đều xếp thứ nhất.”

Trần Ứng Hồ che ngực, lặng lẽ nôn ra một ít máu.

Buổi tối bọn họ cùng đến nhà hàng ăn bữa cơm tất niên. Một đại gia đình thân thích vây quanh một bàn. Mẹ của Trần Ứng Hồ và mẹ Thẩm Tắc Mộc là hai chị em ruột nên ngồi chung một chỗ, trò chuyện một lúc hai người lại nói đến hai đứa trẻ.

Mẹ Trần nói: “Ứng Hồ nhà em cả ngày chỉ biết chơi game với chơi game, vất vả lắm mới có một người bạn gái, nói nó năm nay dẫn về thăm nhà một chút, nó lại nói nhà con gái người ta có việc gấp nên về trước, em và bố nó cứ nghi ngờ bạn gái nó là giả.”

Trần Ứng Hồ khẽ nói: “Đâu phải là giả...”

“Vẫn là Tắc Mộc nhà chị khiến người ta yên tâm hơn nhiều, vừa thông minh vừa chững chạc, còn mạnh mẽ, nếu em mà có con trai như vậy... Chắc đời trước em tạo nghiệt nên mới có thằng con trai như này.”

Mẹ Thẩm thở dài: “Ứng Hồ rất tốt bụng, nó sẽ không chịu khổ. Tắc Mộc nhà chị không có phúc, mừng một năm ấy, chị nên quan tâm nó nhiều hơn,....”

Những người xung quanh an ủi: “Không sao, chuyện đã qua, sang năm mới rồi đừng nên nói ra.”

Thẩm Tắc Mộc là nhân vật chính của câu chuyện, giờ phút này tâm trạng còn bình thản hơn bọn họ. Trong lòng anh ta, mỗi đứa trẻ đều sẽ trưởng thành, đây là lẽ đương nhiên, chẳng qua giai đoạn này của anh ta đến sớm hơn người khác một chút mà thôi.

Cho nên những bạn cùng lứa tuổi luôn cảm thấy anh ta không thú vị, anh ta cũng không ngạc nhiên, anh ta cảm thấy bọn họ không thú vị.

Nhưng bây giờ, anh ta đã gặp được một người thú vị.

Thẩm Tắc Mộc rất bất ngờ. Trong mắt anh ta, Hương Noãn có phần ngây thơ, nhưng hết lần này đến lần khác anh ta lại bị sự ngây thơ này hấp dẫn.

Tối hôm đó, Thẩm Tắc Mộc đợi đến 12 giờ đêm thì nhận được tin nhắn chúc mừng của Hương Noãn.

Anh ta lập tức gọi điện cho cô.

Hương Noãn nhận được điện thoại: “Alo, đàn anh ạ, anh chưa ngủ sao?”

“Ừ.”

“Chúc đàn anh năm mới vui vẻ.”

“Cảm ơn, em cũng vậy, năm mới vui vẻ.”

Hương Noãn không biết nói gì, thậm chí cô cũng không biết tại sao Thẩm Tắc Mộc lại gọi điện cho cô, theo lý thuyết thì chúc mừng trên WeChat là được rồi mà. Bây giờ còn phải gọi điện chúc mừng...

Đột nhiên Thẩm Tắc Mộc gọi: “Hương Noãn.”

“Dạ?”

“Lúc đầu, tại sao em lại chơi Vương Giả Vinh Diệu?”

“...”

“Bởi vì anh sao?”

Chương 55: Pháo hoa và tình yêu đích thực

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Nếu như không phải Thẩm Tắc Mộc hỏi, Hương Noãn cũng gần như đã quên mất, ban đầu cô chơi trò chơi này hoàn toàn là vì đến gần anh ta.

Cô cũng quên mất, khi đó mình vừa nhìn thấy Thẩm Tắc Mộc là đã yêu.

Lúc mới quen anh ta, cô hận không thể ngày nào cũng gặp mặt, lúc gặp lại khẩn trương, dù chỉ nói chuyện cũng không thể khống chế sự xấu hổ.

Bây giờ nghĩ lại, dường như đã là chuyện từ lâu lắm rồi.

Rõ ràng mới mấy tháng thôi mà.

“Hương Noãn?” Thẩm Tắc Mộc gọi cô, kéo suy nghĩ của cô trở về.

“Vâng, đàn anh...” Hương Noãn ổn định tâm trạng một chút mới đáp: “Đúng là đàn anh Oai Oai nói chuyện với anh về trò chơi này nên em mới chơi. Anh có nhớ không, hình như hôm đó là cuộc họp thường kì của xã đoàn, em đứng bên ngoài hội trường nghe thấy các anh nói chuyện. Em còn hỏi đàn anh Oai Oai “mở đen” là như thế nào.” Cô nói thật, cũng không đề cập đến một ít bí mật giấu tận sâu trong đáy lòng mình.

Thật là mất mặt, cô hy vọng Thẩm Tắc Mộc không bao giờ biết.

Sao Thẩm Tắc Mộc lại có thể không biết được chứ? Thực tế thì cái gì anh ta cũng biết. Hương Noãn là một cô gái đơn thuần, không giấu được cảm xúc của mình, suy nghĩ của cô rất đơn giản thẳng thắn, như viết hết trong mắt vậy. Làm sao anh ta lại không nhận ra?

Anh ta giống như người qua đường lạnh nhạt đứng xem, nhìn những cô gái này có tình cảm với mình.

Có đôi khi càng thờ ơ càng thấy rõ ràng.

Nhưng khi anh ta thật sự động lòng, cũng không nhận ra, càng không thấy rõ ràng.

Thẩm Tắc Mộc hơi hối hận, hối hận lúc đó mình quá thờ ơ.

Nếu anh ta nhận ra sớm hơn, có lẽ cũng không đến lượt Lâm Sơ Yến.

Tuy nhiên, bây giờ những điều này đã muộn, Thẩm Tắc Mộc không muốn tự khiến mình buồn bực, vì vậy anh ta ném những suy nghĩ trong đầu đi rồi nói với Hương Noãn: “Ừ, anh biết.”

Anh biết cái gì...?

Hương Noãn cảm giác lời nói của anh ta làm người khác lo lắng, vì vậy thử dò hỏi: “Đàn anh, có phải anh nghe người khác nói linh tinh gì không?”

“Không.”

“Dù sao đàn anh cũng đừng hiểu lầm.”

“Ừ.”

....

Không hiểu nổi cuộc đối thoại này, Hương Noãn hơi mờ mịt.

Vừa cúp điện thoại, lại có cuộc gọi đến.

Hương Noãn cảm thấy mình còn bận bịu hơn cả nhân vật tai to mặt lớn.

Lần này người gọi là Lâm Sơ Yển.

“Alo, Lâm Sơ Yển à, sao vậy?” Hương Noãn nghe điện thoại.

Hình như Lâm Sơ Yển đang ở bên ngoài, Hương Noãn nghe thấy tiếng gió thổi vù vù, có vẻ khá lạnh. Sau đó cô nghe thấy anh hỏi: “Vừa rồi em gọi điện với ai đấy?”

Hương Noãn úp úp mở mở một lúc mới đáp: “Một người bạn.”

“Bạn gì?”

“Chỉ là bạn bình thường thôi.”

Không hiểu sao Hương Noãn cảm thấy hơi lúng túng: “Vậy anh gọi điện thoại làm gì?” Đề tài thay đổi khá gượng gạo.

Lâm Sơ Yến nói: “Chúc Tết em.”

Hương Noãn nói đùa: “Chúc Tết qua điện thoại không có thành ý lắm, anh nên mang quà đến tận cửa.”

“VẬY NGÀY MAI TÔI MANG QUÀ ĐẾN TẬN CỬA CHÚC TẾT EM NHÉ.”

“ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG, TÔI ĐÙA THÔI.”

Lâm Sơ Yến khẽ cười: "Tôi cũng đùa thôi, em bị ngốc à?"

Hương Noãn hừ một tiếng.

Nhưng quả thật cô hơi nhớ bữa ăn hôm Lâm Sơ Yến đến nhà cô làm khách. Mặc dù Lâm Sơ Yến thường xuyên như tên thần kinh, có điều trong nhà người khác thì không bao giờ phát tác, có thể ngoan ngoãn thì ngoan ngoãn, bảo làm gì thì làm cái đấy. Lúc mẹ cô nấu cơm sai cô bóc tỏi, cô không muốn bóc nên đưa cho Lâm Sơ Yến, Lâm Sơ Yến ngoan ngoãn bóc tỏi, cô ở bên cạnh vừa nhìn anh vừa ăn quả anh đào. Ngón tay Lâm Sơ Yến rất đẹp, bóc tỏi cũng có cảm giác vui tai vui mắt... Mấy quả anh đào cô ăn cũng do Lâm Sơ Yến mang đến, quả rất lớn, vỏ đen, cắn một miếng là nước tràn ra, khá ngọt.

Sau khi mẹ cô phát hiện còn nói cô bắt nạt Lâm Sơ Yến. Lúc ấy Hương Noãn thầm nghĩ, do mẹ không thấy lúc anh bắt nạt cô thôi.

“HƯƠNG NOÃN? HƯƠNG NOÃN?” Lâm Sơ Yến gọi cô.

Hương Noãn không biết hôm nay mình bị làm sao lại hay ngây người như vậy, có lẽ cần phải bồi bổ.

“Hừm?” Cô đáp một tiếng.

Lâm Sơ Yến cười: “Em đoán xem tôi đang làm gì?”

Tiếng cười của anh rất dịu dàng, quanh quẩn trong tiếng gió lạnh thấu xương, giống như ngọn lửa nhỏ chập chờn.

Hương Noãn lấy nhiệm tâm trạng của anh, cũng mỉm cười: “Tôi đoán anh đang đứng canh gác.”

“Không phải.”

“Anh dắt chó đi dạo?”

“Không phải.”

“Anh đi tiểu trong tuyết sao?.... Lâm Sơ Yến, anh nên chú ý đến tố chất của mình một chút.”

“Không phải...”

Hương Noãn không đoán được.

Lúc này Lâm Sơ Yến đang bắn pháo hoa.

Thành phố Nam Sơn là một thành phố lớn, dân số đông đúc, hàng năm đều cấm dân trong thành phố tự đốt pháo hoa, pháo nổ. Trừ ba khu trung

tâm, mỗi khu cũng có mấy địa điểm cố định, nếu quả thật muốn bắn thì có thể đến địa điểm cố định bắn pháo hoa.

Lâm Tuyết Nguyên mua một mảnh đất để xây biệt thự nghỉ dưỡng, sau đó lại đi đăng kí, đưa khu biệt thự này trở thành địa điểm cố định đốt pháo hoa.

Mỗi lần sang năm mới có kha khá người đến đây.

Lâm Sơ Yến đốt pháo hoa ở một khu vực tư nhân trong biệt thự, một vườn hoa rất rộng lớn. Lúc này anh đang đứng trong vườn hoa, trên đất có một đồng pháo hoa.

“Tôi bắn pháo hoa.” Anh nói.

“Hả? Anh ở đâu?”

“Vẫn ở Nam Sơn.”

“Ha ha, anh đốt pháo hoa ở thành phố Nam Sơn sao? Thành phố Linh Tô còn cấm nói gì Nam Sơn... Sao anh có thể bắn pháo hoa được?”

“Thật mà.” Lâm Sơ Yến đáp. “Tôi ở ngoại thành.”

“Vùng ngoại thành cũng không cho bắn.”

“Tôi ở khu vực được quy định bắn pháo hoa, địa điểm này ở nhà tôi.”

“Ha ha ha ha ha.... Lâm Sơ Yến, anh đừng khoác lác nữa, tôi khâm phục anh.”

Hương Noãn sững chết không tin, Lâm Sơ Yến bảo cô gọi video.

Hương Noãn thấy Lâm Sơ Yến đang ở bên ngoài, cô thấy chớp mũi anh lạnh đến nổi đỏ cả lên, đôi mắt sáng ngời, nụ cười thản nhiên.

Lúc mở video, Hương Noãn lại càng không tin Lâm Sơ Yến, mặc dù cô chưa đi đến địa điểm được quy định đó, cũng biết chắc chắn lúc này nơi đó phải có rất nhiều người, nhưng bên trong ống kính, trừ anh ra không còn một vật sống nào cả.

Cũng không biết Lâm Sơ Yến làm gì, đột nhiên giữ vững điện thoại, không phải là đốt pháo hoa chứ? Hương Noãn hơi lo lắng, thấy anh thật sự đốt pháo hoa, sau đó màn hình lung lay một chút, cuối cùng là một màu đen, chắc là anh đặt ống kính điện thoại nhắm về phía bầu trời.

Sau đó, trên màn hình cô thật sự thấy pháo hoa tràn ra.

Từ chất lượng hình ảnh cũng không tính là sắc nét, tuy nhiên pháo hoa rất đẹp, chùm sáng đỏ rực nổ tung, đột nhiên thắp sáng cả bầu trời đêm.

Hương Noãn nghe thấy Lâm Sơ Yến đang cười, anh hỏi cô: “Đẹp không?”

“Đẹp.” Hương Noãn lo lắng nói: “Lâm Sơ Yến, anh đi nhanh lên, lát nữa cảnh sát sẽ đến bắt anh đấy.”

Lâm Sơ Yến nhất định không đi.

Hương Noãn cũng rất lo lắng cho anh.

Lâm Sơ Yến lại gọi video rồi bắt đầu đốt pháo hoa tiếp.

Hương Noãn thấy thật sợ hãi, lo lắng cảnh sát nhân dân mặc đồng phục sẽ đột nhiên xuất hiện trong khung hình.

“Quả cuối cùng.” Lâm Sơ Yến nói.

Hương Noãn im lặng.

Quả pháo hoa cuối cùng không giống với những quả lúc nãy. Mặc dù bên ngoài gần như không thấy điểm khác nhau nhưng bên trong lại khác.

Lâm Sơ Yến hít sâu một cái, cúi người xuống đốt nó.

Bầu trời đêm đột nhiên xuất hiện ba đóa pháo hoa, chữ “I” màu vàng cùng chữ “U”, bị một trái tim màu đỏ chặn ở giữa.

Từ lúc bắt đầu đốt nó, trái tim anh đập cũng nhanh hơn, theo ba hình vẽ tách ra, tim càng đập mãnh liệt.

Đây là một lần thăm dò khá to gan, anh chờ cô trả lời.

Từ lúc pháo hoa nở ra đến lúc tắt đi, chỉ có mấy giây, chờ những đốm lửa kia tán loạn rơi xuống, bầu trời lại khôi phục vẻ yên lặng.

Cô không nói gì.

Lâm Sơ Yến chờ một lúc, bên tai không phải là tiếng gió gào thét thì cũng là tiếng người ồn ào từ phương xa vọng đến, nghe vào trong tai càng khiến anh cảm thấy buồn bã.

Anh cảm thấy không cam lòng, hỏi cô: “Thích không?”

Cô không trả lời.

Lâm Sơ Yến nhìn khuôn mặt của cô trên màn hình, cô đang nhúu mày, không nhúc nhích.

“Hương Noãn?” Anh lại gọi cô một tiếng.

Đột nhiên điện thoại di động có thông báo: Cuộc trò chuyện video đã tắt.

Lâm Sơ Yến giật mình.

Ngay sau đó, Hương Noãn gọi điện thoại cho anh.

“Lâm Sơ Yến ngu ngốc này, mau nghe máy, bắn lâu như vậy, nhất định cảnh sát đang trên đường đến rồi.” Hương Noãn nói.

“Hương Noãn, em thích quả pháo hoa cuối cùng không?” Lâm Sơ Yến cố chấp hỏi.

“Thích thích thích! Anh mau về đi.”

Lâm Sơ Yến bất đắc dĩ mỉm cười, anh hỏi cô: “Có phải em không nhìn thấy nó không?”

“Sao lại trách tôi? Tín hiệu bên anh không tốt nên cuộc gọi mới bị ngắt mà.”

Trong chốc lát, Lâm Sơ Yến thật sự muốn làm công ty internet nổ tung.

Hướng Noãn lại giục anh về nhà, Lâm Sơ Yến chỉ có thể trở về, anh nghe thấy Hướng Noãn ngáp nên bảo cô đi ngủ.

Vợ chồng Lâm Tuyết Nguyên cũng đã đi ngủ từ sớm. Lâm Sơ Yến trở về nhà, anh ngồi trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng gần người một lúc rồi cũng đi ngủ.

...

Ngày hôm sau là ngày mừng một đầu năm, ban ngày Hướng Noãn đi chúc Tết, buổi tối mới chơi game.

Hôm nay không cần huấn luyện, cô chúc mừng trong game một chút, sau đó tổ đội Lâm Sơ Yến và Lăng Quên.

Ba người mở game, Hướng Noãn nhớ đến cuộc điện thoại hôm qua với Thẩm Tắc Mộc, đột nhiên cô hơi cảm khái.

“Tôi đã nói với anh chưa nhỉ, thật ra ban đầu tôi chơi trò chơi này là vì Thẩm Tắc Mộc.” Đột nhiên Hướng Noãn nói với Lâm Sơ Yến.

“Tôi biết.” Lâm Sơ Yến đáp.

Hương Noãn: “Tuy nhiên tôi lại phát hiện thật ra mình không còn thích anh ấy nữa, tôi đã tìm được tình yêu đích thực của mình.”

Lâm Sơ Yến giật mình, trái tim đập liên hồi, anh cố ý ra vẻ bình tĩnh: “Vậy bây giờ người em đang yêu là...”

“Vương Giả Vinh Diệu.”

Chương 56: Mùa xuân đến

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Tối hôm đó, lúc ba người chơi một trận đấu hạng, Lâm Sơ Yến thành thạo sử dụng Lữ Bố.

Công kích của Lữ Bố có khoảng cách xa hơn chiến sĩ bình thường, có thể đánh sát thương chuẩn, sau khi chuẩn bị trang bị xong, một đao một người bạn nhỏ chém lá chắn thật như Trương Phi cũng không thành vấn đề. Cho nên, có lúc Lữ Bố có thể thay thế được vị trí xạ thủ.

Lăng Quên thấy Lữ Bố của Lâm Sơ Yến nâng một thanh đao lớn, gặp người chém người, y như một con chó điên, hoàn toàn mất lý trí.

Không, đây không phải là Lâm Sơ Yến mà anh ta biết.

Thì ra người có thói quen sử dụng pháp sư khi đổi nghề cũng có thể đáng sợ như vậy sao?

Lâm Sơ Yến ngừng thao tác như hồ báo của mình, nhìn qua chiến tích giết không, chết năm của mình đã dọa Hướng Noãn và Lăng Quên.

Lăng Quên hỏi Lâm Sơ Yến: “Cậu làm sao vậy?”

“Tôi rất vui vẻ.” Lâm Sơ Yến đáp.

Hương Noãn chơi game có một thói quen tốt, tuyệt đối không trách móc đồng đội. Cô cảm thấy lần đầu tiên Lâm Sơ Yến chơi Lữ Bố, không quen tay là chuyện bình thường, cô nên che gió che mưa cho anh, đây mới là chuyện mà đồng đội phải làm.

Quan Vũ của Hương Noãn có một con ngựa lớn, tiếng vó ngựa tạch tạch tạch, cô luôn luôn chú ý đến hướng di chuyển của Lữ Bố, vừa nhìn thấy Lữ Bố không an toàn liền chạy đến giải cứu anh.

Có lúc vì cứu Lữ Bố cô cũng bị vạ lây.

“Anh mau chạy đi.” Hương Noãn nói, dù bị chết cũng không oán hận.

Tâm trạng Lâm Sơ Yến đầy phức tạp. Anh không muốn thừa nhận rằng mình hơi cảm động.

...

Sau khi trò chơi kết thúc, Lăng Quên gửi cho Lâm Sơ Yến một tin nhắn: “*Người anh em này, có phải cậu bị đội nón xanh (1) không?*”

(1) Đội nón xanh: ở Việt Nam gọi là cầm sừng.

Lâm Sơ Yến: ...

Lâm Sơ Yến: “Sao cậu lại thấy vậy?”

Lãng Quên: "*Xanh biếc kia.*"

Trong trò chơi này, Lữ Bố bị người chơi gọi đùa là “Nón xanh”, bởi vì căn cứ theo bối cảnh lịch sử của trò chơi, bề ngoài Điêu Thuyền và Lữ Bố ân ân ái ái, thật ra thì trong lòng luôn nhớ đến Triệu Vân, cô còn giúp Triệu Vân mưu tính Lữ Bố, suýt nữa đã giết chết anh ta.

Lãng Quên thấy Lâm Sơ Yến không nói gì, tự cho rằng mình nói trúng tim đen nên an ủi Lâm Sơ Yến: "*Tôi thấy được.*"

Lâm Sơ Yến dờ khóc dờ cười trả lời: "*Ừ.*"

Lâm Sơ Yến dùng Lữ Bố chém người suốt tối, phiền muộn tích tụ trong lòng cuối cùng cũng tan bớt đi. Sau khi bọn họ rời khỏi trò chơi, Hường Noãn nói: “Lâm Sơ Yến, tôi bảo vệ anh một buổi tối, anh định cảm ơn tôi thế nào đây?”

Lâm Sơ Yến hỏi nhỏ: “Em muốn tôi cảm ơn thế nào?”

“Ừm...” Hường Noãn suy nghĩ một chút: “Tôi cũng không biết. Không thì anh hát đi.”

“Lúc nào cũng hát, em không chán sao?”

“Không chán.”

Anh cười, ngừng một chút mới nói: “Không bằng tôi đánh piano cho em nghe nhé.”

“Buổi tối đánh piano có làm phiền mọi người không?”

“Không đâu, tôi có phòng riêng, cách âm rất tốt.”

"VẬY anh đàn đi, tôi cũng có thể ngủ ngon hơn."

“Được.”

Lâm Sơ Yến cầm điện thoại di động, vừa nói chuyện với Hương Noãn vừa đi xuống tầng, anh bước vào phòng đàn. Mọi sự chú ý của anh đều đặt trên người Hương Noãn ở bên kia điện thoại di động, lúc đi ngang qua phòng khách cũng không phát hiện bố mình đang nhìn mình.

Lâm Tuyết Nguyên đang xem TV trong phòng khách. Lúc này nhìn thấy con trai đi vào phòng đàn, lập tức lên tầng tìm vợ.

“Vợ ơi.” Vừa vào phòng ngủ, Lâm Tuyết Nguyên liền gọi: “Em đoán xem anh phát hiện ra gì nào?”

Việt Doanh Doanh đang đắp mặt nạ, vừa nhìn thấy Lâm Tuyết Nguyên đi vào, lập tức gọi ông: “Chồng đến đây nào, em đắp cho anh một cái.”

Da đầu Lâm Tuyết Nguyên căng lên. Vừa rồi ông ngồi trong phòng khách là để tránh vợ, kết quả thấy Lâm Sơ Yến khác thường, kích động quá nên tự mình đưa đầu tới cửa.

Lâm Tuyết Nguyên chìa mặt mình ra, nằm trên giường nói: “Em đoán xem anh phát hiện được gì.”

“Cái gì?”

Việt Doanh Doanh sờ bụng Lâm Tuyết Nguyên.

Lâm Tuyết Nguyên: “Em muốn làm cái gì thì chờ một lúc nữa được không? Nhìn cái mặt như quý này, anh không cứng nổi...”

“Không phải, em chỉ muốn nhìn bụng anh một chút xem có béo lên không thôi.”

“Không hề.”

“Ừ.” Việt Doanh Doanh rất hài lòng. Bà không thể chịu đựng được chồng mình có cái bụng bia, nếu như vậy bà sẽ không thể khống chế được mà đá ông chồng của mình đi mất.

“Anh thấy Lâm Sơ Yển đi vào phòng đàn, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại với một người, cứ lải nhải suốt không ngừng.”

“Kì lạ nhỉ, giờ này nên đi ngủ thì nó lại đánh đàn.”

“Em nói đúng. Còn nữa, anh nghi ngờ tối ngày hôm qua nó đi đốt pháo hoa, bởi vì pháo hoa ở tầng hầm ít đi.”

"Nó đi đốt một mình sao?"

“Anh không rõ.”

Hai vợ chồng nhìn nhau, từ ánh mắt của đối phương đều đọc được suy nghĩ giống nhau...

Mùa xuân đến rồi.

...

Lâm Sơ Yến cố định góc độ của giá để điện thoại, màn hình điện thoại chiếu thẳng vào mặt anh.

Sau đó anh gọi video với Hương Noãn.

Khuôn mặt tinh xảo của Lâm Sơ Yến chiếm trọn cả màn hình, đây là lần đầu tiên Hương Noãn nhìn anh ở góc độ như vậy.

Cảm giác thật là gần, gần gũi như hôn môi vậy.

Hương Noãn không khỏi nghĩ đến buổi tối bọn họ ở cùng nhau trong phòng tự học suốt đêm. Cô nhắm mắt lại, ngửa đầu chờ anh, động tác này rất mập mờ, khá là ngốc, tại sao phải làm như vậy...

Còn nữa, tại sao lại ngậy người?

Hương Noãn bỏ qua những suy nghĩ kia, tiếp tục nhìn Lâm Sơ Yến.

Da anh đẹp thật đấy.

“Lâm Sơ Yến, có phải anh đi thẩm mỹ không?” Hương Noãn hỏi.

“Không.” Lâm Sơ Yến cup mắt cười, bờ môi nhẹ nhàng cong lên.

Hương Noãn nhìn nụ cười của anh, cô có cảm giác hơi rạo rức. Rạo rức như mặt hồ yên tĩnh đột nhiên có một con cá chép nhảy lên vẩy, bọt nước bắn lên.

Bài đầu tiên Lâm Sơ Yến đàn là “Lời thì thầm ngày thu” (2), ban đêm yên tĩnh, nốt nhạc như ánh trăng trên dòng nước chảy, Hương Noãn muốn nhắm mắt lại lắng nghe, nhưng không nỡ không nhìn Lâm Sơ Yến.

(2) Lời thì thầm ngày thu: <https://www.youtube.com/watch?v=9Kk3WGATcwE>

Cô dựa vào giường nhìn anh.

Lúc Lâm Sơ Yến đánh đàn luôn cup mắt, vẻ mặt tĩnh mịch, làm cho người ta nhớ đến đêm khuya yên tĩnh mà nhẹ nhàng.

Bài hát này rất bình yên, nhẹ nhàng, lại tràn ngập tình cảm, Hương Noãn ngây người nghe.

Đột nhiên Lâm Sơ Yến ngừng đầu, liếc nhìn màn hình điện thoại.

Con người sáng ngời, nụ cười nhàn nhạt, giống như dòng nước mùa xuân dịu dàng, lại tựa như một mũi tên, bất ngờ không kịp đề phòng, đột nhiên đâm vào tim cô.

Hương Noãn có một cảm giác như điện giật, tê tê dại dại, khoảnh khắc ấy cô cảm thấy nhẹ nhàng lạ thường, tinh thần lại hơi hốt hoảng.

Lúc này, cô nghe thấy cả tiếng tim đập của mình.

Thình thịch, thình thịch...

Rõ ràng mà rất mạnh mẽ, như thể đang hồi hộp.

Cô rất quen thuộc với cảm giác này.

Chương 57: Lễ tình nhân

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lâm Sơ Yến đàn xong một bài thì muốn nói chuyện, Hương Noãn vội vàng chúc anh ngủ ngon, gần như không đợi anh kịp phản ứng, cô đã tắt video trò chuyện.

Lâm Sơ Yến ngẩn người, hơi mất mát.

Anh cũng không nhìn thấy, sau khi Hương Noãn tắt cuộc trò chuyện video thì chôn đầu trong chăn, kêu gào thảm thiết: “Hu hu hu, ảo giác, ảo giác, ảo giác...”

Một lúc sau, Hương Noãn chui từ trong chăn ra, xoa xoa khuôn mặt nóng bừng.

Cô ném điện thoại di động đi, mặc quần áo bước xuống giường, cô cảm thấy mình cần đi mấy vòng, hít thở không khí mới mẻ.

Vừa xuống tầng, Hương Noãn tự khích lệ bản thân: “Không không không, mình không thể bị sắc đẹp dụ dỗ, không thể giẫm vào vết xe đổ.”

Nhâm Đan Nghiên đang lên tầng thì gặp con gái trên cầu thang, nghe thấy cô lẩm bẩm... Cái gì, giẫm lên vết xe đổ?

“Con đợi một chút.” Nhâm Đan Nghiên hỏi: “Con nói rõ ràng một chút, cái gì mà giẫm lên vết xe đổ? Con biết vết xe đổ có ý nghĩa như thế nào không? Lật xe! Mẹ có lật xe bao giờ đâu?”

Hương Noãn há miệng một cái, cô còn chưa hồi phục tinh thần.

Nhâm Đan Nghiên thấy con gái mình ngây ngốc, y như một con vịt ngốc nghếch, liền hỏi: “Con đang làm cái gì vậy?”

“Con đi ra ngoài một chút.”

“Đi về phòng mặc quần áo. Con định đóng thành băng sao?”

Vì vậy Hương Noãn lại ảo não lên tầng mặc áo khoác, sau đó mở tủ quần áo định lấy khăn quàng.

Cô thấy một cái khăn quàng màu xám kẻ ca rô trắng trong tủ quần áo, nhìn qua là kiểu dáng dành cho con trai.

Đó là lúc Lâm Sơ Yển để ở nhà cô, cô còn định quay lại trường sẽ trả anh.

Hương Noãn trừng mắt nhìn, sờ khăn quàng kia rồi đeo lên cổ.

Khăn quàng vừa mềm vừa dày, dường như còn sót lại mùi hương của anh.

Cô lập tức thấy chột dạ, đỏ mặt tháo khăn quàng xuống cất vào trong tủ quần áo, lại lấy ra một cái khăn quàng màu nâu có in hình nai con đeo thật chặt, sau đó chạy xuống dưới nhà.

Bên ngoài thật lạnh.

Hương Noãn ngồi xõm bên cạnh cái vại mà mùa hè nuôi hoa sen mùa đông không có gì, nhìn ánh đèn xa xa, thỉnh thoảng có xe cộ đi qua, ánh đèn xuyên qua những đóa hoa tường vi trên hàng rào, chiếu lên mặt cô.

Gió đêm thổi tới, se se lạnh.

Hương Noãn vịn vào cái vại, mím môi, ngẩn người.

Đồng chí Hương Đại Anh mở cửa sổ nhìn xuống dưới tầng thì thấy con gái co người bên cạnh cái vại, ông không hiểu nổi, hỏi: “Noãn Noãn, con đang làm gì vậy?”

“Con đang nhìn trăng sáng.”

“Đứa bé ngốc, mừng một làm gì có trăng sáng?”

Lúc này Hương Noãn mới phát hiện bầu trời đen như mực, căn bản không có trăng sáng.

Cô hơi lúng túng, lặng lẽ đi ra khỏi đó, giả vờ như không có chuyện gì.

Hương Đại Anh đóng cửa sổ, xoay người hỏi Nhâm Đan Nghiên: “Con bé sao vậy nhỉ?”

“Không biết, từ lúc nghỉ đông về đã không bình thường rồi...” Nhâm Đan Nghiên than phiền: “Cũng không ra khỏi cửa, cả ngày nhìn điện thoại di động hò hét đánh đánh giết giết, khiến cho em buổi tối đi ngủ cũng nằm mơ, mơ thấy con bé phải vào tù, dọa chết em.”

Hướng Đại Anh cũng đồng cảm, an ủi bà: “Anh thấy Hướng Noãn nhà chúng ta cũng biết chừng mực, chẳng qua con bé còn nhỏ, ham chơi... Không phải thành tích cuối năm của con bé vẫn rất tốt sao?”

“Cả lớp có hơn ba mươi sinh viên, con bé thi đứng thứ hai mươi, tốt chỗ nào?”

“Đại học mà, không nợ môn thì đã tốt lắm rồi.”

Nhâm Đan Nghiên dờ khóc dờ cười: “Anh này... Đây là lời giáo sư nên nói hay sao? Anh quá chiều chuộng con bé rồi.”

“Dù sao anh cũng không trông cậy vào con gái chúng ta có thể đạt được thành tựu gì, chỉ cần con bé vui vẻ anh đã thỏa mãn rồi.”

...

Lâm Sơ Yến cảm giác mình hơi liêu lĩnh.

Tối hôm qua, cả hôm nay cũng vậy.

Anh bắt đầu nóng lòng hơn, nếu như cô ấy không thích thì sao?

Lâm Sơ Yến khẽ thở dài, đứng dậy đi khỏi phòng đàn.

Vừa kéo cửa ra, phát hiện hai người đứng ở cửa, lỗ tai ghé sát vào cửa trong tư thế nghe lén.

Không phải ai khác mà chính là bố mẹ của anh.

Lâm Sơ Yển lặng lẽ nhìn hai người.

Không khí có phần lúng túng.

Dù sao Lâm Tuyết Nguyên cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, lúc này thẳng người, mặt không cảm xúc vẫy tay với anh: “Con đến đây.” Không nói chữ nào đến chuyện nghe lén, trực tiếp chuyển tự bị động sang chủ động, gọi con trai đến phòng khách.

Một nhà ba người ngồi xuống, không đợi con trai mở miệng, Lâm Tuyết Nguyên đã hỏi anh: “Có phải con đang yêu đương không?”

“Không ạ.” Lâm Sơ Yển đáp, vẻ mặt có phần cô đơn.

Việt Doanh Doanh hỏi: “Có phải con đang thích một cô gái không?”

Lâm Sơ Yển hơi nhếch môi, không nói gì.

Hai vợ chồng Lâm nhìn nhau, trong mắt hai bên đều sáng tỏ: Thì ra là yêu đơn phương...

“Sơ Yển, cố gắng lên!” Việt Doanh Doanh vỗ bả vai con trai.

Lâm Sơ Yến do dự một chút mới hỏi: “Có thể giúp con phân tích một chút được không?”

Sau đó anh nói chuyện ngày hôm qua, trong lúc bắn pháo hoa thổ lộ Hương Noãn thì đột nhiên rớt mạng, hôm nay đánh đàn piano cho cô thì đột nhiên cô lại không muốn nghe... Hai chuyện này đều nói cho bố mẹ.

Lâm Tuyết Nguyên nghe xong, nhìn con trai, ánh mắt đều là biểu cảm cười trên nỗi đau khổ của người khác: “Cái này còn cần phải nói sao, người ta không thích con, nếu không sao có thể vào thời điểm mấu chốt như vậy mà rớt mạng, nói ra ai tin? Phim truyền hình cũng không dám diễn như vậy. Hôm qua con gái nhà người ta đã từ chối một lần, hôm nay con lại tới, con gái nhà người ta không xấu hổ sao? Con bé không tiện mở miệng, con liền mạnh mẽ xông tới? Sao bố lại có thằng con trai ngu ngốc như vậy?”

Lâm Sơ Yến im lặng không nói gì.

Việt Doanh Doanh nói: “Sơ Yến, con có ảnh cô bé kia không, mẹ muốn xem một chút.”

Lâm Sơ Yến tìm những bức ảnh đã chụp lúc đến nhà Hương Noãn chơi Tết, mở một tấm ảnh.

Trong ảnh, Hương Noãn đã búi mái tóc xoắn “Rong biển thành tinh” lại thành một quả cầu tròn. Cô mặc áo khoác màu đỏ, giơ một cây kẹo hồ lô trước ống kính, toàn bộ ống kính là một nửa cây kẹo hồ lô. Cô gái sau kẹo hồ lô đang cười, đôi mắt hoa đào híp lại thành hai vầng trăng khuyết, sống mũi cao thẳng, môi trên hơi mỏng, môi dưới đầy đặn, đôi môi rất xinh đẹp tinh xảo, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, sắc mặt khá tốt.

Việt Doanh Doanh càng nhìn càng cảm thấy xinh đẹp, khẽ lên tiếng khen: “Cô bé này xinh thật.”

Lâm Sơ Yến gật đầu, trong mắt tràn ngập ấm áp: “Vâng.”

Lâm Tuyết Nguyên cảm giác cô gái trong ảnh hơi quen mắt, trí nhớ của ông rất tốt, tìm tòi trong đầu một chút, nhớ ra rồi... Lần trước ông đến đại học Nam Sơn tìm con trai tính sổ, trong lúc vô tình đã gặp phải một cô gái. Bởi vì lúc đó ông đang thờ hờn hển, dọa cả cô gái ven đường đó.

Đúng, chính là cô gái đó.

Lâm Tuyết Nguyên có phần chột dạ, quyết định đánh chết cũng không nói đến chuyện này.

Lâm Sơ Yến cất điện thoại di động, chúc ngủ ngon với bố mẹ rồi lên tầng về phòng mình.

Đi trên cầu thang, anh nghe thấy bố nói chuyện với mẹ trong phòng khách: “Anh đã nói từ sớm, gương mặt thẳng nhóc trời đánh này còn có thể ngắm, đầu óc nó như vậy thì làm gì có cô gái bình thường nào thích chứ?”

Lâm Sơ Yến: “...”

Anh chỉ muốn nhắc bố, anh vẫn chưa đi được xa đâu.

....

Năm mới bắt đầu từ mừng hai, mấy người Hương Noãn lại khẩn trương vùi đầu vào huấn luyện. Mẫn Ly Ly ăn Tết rất rảnh rỗi, nghe nói Hương

Noãn phải đi thi đấu, cô xung phong nhận công việc nhân viên tình báo, mai phục trên các diễn đàn trường đại học và cao đẳng, thậm chí trên WeChat, dò hỏi tình huống, vận chuyển tình báo.

Hương Noãn rất cảm động.

Đáng tiếc, dù sao đây cũng là lần đầu Mẫn Ly Ly làm công tác tình báo, còn không thuận tay, lúc điều tra ở học viện thể dục Nam Sơn đã bại lộ thân phận.

Học viện thể dục thành phố Nam Sơn gần cơ sở chính của đại học Nam Sơn, hai trường luôn ngửa mắt nhau, nguyên nhân chuyện này thực ra cũng đơn giản. Đại học Nam Sơn, nhất là cơ sở chính, tỷ lệ trai gái vốn không cân bằng, nam nhiều nữ ít, các bạn nam ở trường muốn tán một em gái khó khăn nhường nào. Nhưng học viện thể dục bên cạnh lại sản sinh nhiều anh đẹp trai ngời ngời, là lực hấp dẫn cực lớn đối với mấy bạn gái. Con trai bên đại học Nam Sơn và con trai bên Học viện Thể dục, một bên địa lợi, một bên nhân hòa, trên phương diện yêu đương chém giết thảm thiết, phát triển theo hướng thù địch lẫn nhau rồi rất tự nhiên thành như vậy luôn.

Mẫn Ly Ly thấy bọn họ nói chuyện trên diễn đàn Học viện Thể dục rằng lần thi đấu này nhất định sẽ đánh đối phương thành da tôm, nhất là mấy con mọt sách gần nhà. “Đám mọt sách gần nhà” là để ám chỉ đám mọt sách bên đại học Nam Sơn.

Mẫn Ly Ly trả lời một câu: “Một đám thiếu năng.”

Học sinh Học viện Thể dục ghét nhất là bị người khác nói bọn họ “Đầu óc đơn giản, tứ chi không phát triển”, nghe thấy hai chữ “thiếu năng” liền không vui, nhanh chóng đáp trả.

Dù sao Mẫn Ly Ly cũng rảnh rồi nên cãi nhau một trận với bọn họ, đôi bên cùng mắng chửi nhau.

Hành động của hai bên đại khái như hai con tinh tinh lớn trong vườn thú ném phân và nước tiểu vào nhau, mục đích thứ nhất là khiến đối phương buồn nôn, không có ý nghĩa gì cả.

Nhân viên quản lý diễn đàn là người Học viện Thể dục, thấy Mẫn Ly Ly quấy rối thì tìm thùng thư đăng kí của cô, thấy cô học ở Đại học Nam Sơn.

Ha ha, dám đá quán sao?

Có dũng khí!

Sợ cô thì tôi đã là cháu cô rồi!

Mẫn Ly Ly phát hiện chuyện mọi chuyện không ổn nên vội rút lui, kết quả Học viện Thể dục lại không buông tha, ngày hôm sau chạy đến diễn đàn đại học Nam Sơn khiêu khích, sau đó hai bên giằng xé một lúc lâu, cuối cùng Học viện Thể dục hạ chiến thư.

Mẫn Ly Ly gửi ảnh chụp chiến thư của Học viện Thể dục cho Hương Noãn xem, cả đầu Hương Noãn đầy dấu hỏi.

Cái quái quỷ gì đây?

Mẫn Ly Ly tốt bụng giải thích một lần, Hương Noãn vẫn không hiểu.

Hương Noãn leo lên diễn đàn trường mình xem, phát hiện diễn đàn còn náo nhiệt hơn hội làng. Xem ra mọi người đều rất rảnh rỗi...

Hộp thư của cô cũng có rất nhiều tin nhắn cá nhân.

Hương Noãn mở hộp thư, nhìn sơ qua, cơ bản đều là thư động viên, còn có một số thư bày tỏ.

Trong đó có một ID quen thuộc: Đánh Đâu Thắng Đó.

Trong đầu Hương Noãn xuất hiện một Hoa Mộc Lan ngông cuồng ngất trời cuối cùng bị năm đấm của cô làm thọt.

Gì vậy??

Cô nhìn nội dung lá thư, chỉ có hai chữ: “Cố lên.”

Hương Noãn tò mò, vì vậy gửi một lá thư trả lời anh ta: “Là Đánh Đâu Thắng Đó đó sao?”

[Đánh Đâu Thắng Đó]: Đúng vậy.

[Noãn Noãn]: Cảm ơn, tôi sẽ cố gắng.

[Đánh Đâu Thắng Đó]: Đúng rồi, dù cho em có tin hay không, tôi cũng phải nhắc nhở, Lâm Sơ Yến là tên thần kinh, siêu biến thái.

[Noãn Noãn]: Tôi biết. =.=

Hương Noãn trưng cầu ý kiến của thành viên chiến đội Thời Gian, đại biểu chiến đội đăng một lời tuyên bố: “Mục tiêu của chiến đội Thời Gian chỉ có một, đó là hạng nhất.”

Lời tuyên bố có “chí hướng cao xa” như vậy, so sánh với chiến thư phóng khoáng của Học viện Thể dục, có thể phân được cao thấp.

Hương Noãn cảm thấy, tiếp xúc với Lâm Sơ Yến lâu ngày, kỹ năng đối phó của cô cũng được nâng cao hơn một chút.

...

Giải thi đấu cấp tỉnh, ba ván thắng hai thì thắng còn đội thua sẽ bị loại, tổ chức tổng cộng trong hai ngày, từ mừng chín tháng giêng đến mừng mười, giải thi đấu online không rút thăm mà đăng kí xếp hàng.

Sáng sớm mừng tám tháng giêng, Hương Noãn đã lên mạng xem, rốt cuộc thấy được thứ tự thi đấu, cô thấy đối thủ đầu tiên của Đại học Nam Sơn là... Học viện thể dục Nam Sơn.

Hả??

Kịch bản quái quỷ gì đây, bình thường không phải nên gặp nhau ở trận cuối cùng sao? Sao ban đầu lại chính là oan gia? Đã khiêu chiến như thế, nếu trận đầu tiên thua, không những bị oan gia chế giễu mà còn mất mặt mình, mất thể diện gấp hai lần!

Áp lực thật lớn...

Hương Noãn cầm điện thoại di động ngẩn người.

Đột nhiên Mẫn Ly Ly gửi cho cô một tin nhắn: "*Noãn Noãn cố gắng lên!*"

Hương Noãn: "*Được được.*"

Mẫn Ly Ly: "*Hôm nay là lễ tình nhân đó.*"

Hương Noãn liếc nhìn lịch, à, hôm nay là ngày 14 tháng 2.

Mẫn Ly Ly: "*Cậu có nhận được sô cô la không?*"

Lúc Hương Noãn thấy lời này, đột nhiên trong đầu lại hiện ra một gương mặt.

Khuôn mặt đẹp trai cộng thêm đôi mắt cười, khóe môi cong lên giống như đang hỏi cô: "*Em có muốn sô cô la của tôi không?*"

Hương Noãn xoa xoa gương mặt nóng bừng, thầm nghĩ, không nên nghĩ những chuyện linh tinh kia, tập trung cho trận thi đấu thì hơn. QAQ

Chương 58: Hoa tươi và sô cô la

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Ngày lễ tình nhân này, ba bữa ăn Hương Noãn đều ăn bên ngoài. Bố mẹ chê cô cả ngày chỉ biết chơi game, trong ngày lễ như vậy cũng không dẫn cô đi chơi mà tự đi hẹn hò với nhau.

Rất tốt, hai người hẹn hò thành đôi, chó độc thân phải ở nhà ăn thức ăn ngoài.

Ban ngày Hương Noãn nhận được một bó hoa bách hợp rất lớn và đẹp, cô ôm vào trong ngực, hương thơm khá dễ chịu.

Cô bé đưa hoa không nói là ai đưa, Hương Noãn tìm kiếm một lúc lâu cũng không thấy tấm thiệp nào.

Cái quái gì vậy, xong chuyện không để lại tên? Định bắt chước Lôi Phong (1) hay sao???

(1) Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc.

Cô chụp một tấm hình hoa bách hợp rồi đăng lên vòng tròn bạn bè, hỏi: *"Ai tặng vậy?"*

Có ba người ngoi lên chủ động thừa nhận, trong đó không có Lâm Sơ Yến.

Hương Noãn nhắn tin cho Lâm Sơ Yến: *"Sao hôm nay anh không like bài của tôi?"*

Một lúc sau, Lâm Sơ Yến trả lời: *"Không thấy."*

Sau đó lập tức like cho cô.

Hương Noãn cảm giác có thể bó hoa này không phải Lâm Sơ Yến tặng, trong lòng hơi mất mát, sau đó thoát khỏi vòng tròn bạn bè.

Lâm Sơ Yến gửi cho cô một bao lì xì.

Lâm Sơ Yến: *"Không nên tức giận."*

Hương Noãn: *"Ai thèm giận chứ? =. ="*

Hương Noãn nhận bao lì xì của Lâm Sơ Yến, nhìn số tiền một chút rồi gửi cho anh một bao: *"Ngày lễ vui vẻ."*

Lâm Sơ Yến dùng tiền lì xì Hương Noãn đưa cho ra ngoài mua một hộp sô cô la, lúc trở về vừa ăn sô cô la vừa chơi game với cô.

Hương Noãn nghe thấy giọng nói của Lâm Sơ Yến không rõ ràng, hỏi anh: “Anh đang ăn gì đấy?”

“Sô cô la.”

“Ai tặng vậy?”

Lâm Sơ Yến trầm nghĩ, là em đó.

Nhưng ngoài miệng anh lại nói: “Em đoán xem.”

Hương Noãn trầm nghĩ, tên thần kinh này có rất nhiều người theo đuổi, có người tặng một hai hộp sô cô la cũng không phải điều gì lạ. Trong lòng cô hơi chua chát, không thoải mái nói: “Tôi không đoán, anh thật vô vị.”

Lâm Sơ Yến hỏi cô: “Em có muốn ăn không?”

“Hừ, không muốn một chút nào cả.”

Chơi một lúc, Hương Noãn lại nghe thấy Lâm Sơ Yến ăn một miếng, cô không nhịn được, nói ra suy nghĩ thật của mình: “Tôi cũng muốn ăn sô cô la.”

Lâm Sơ Yến mỉm cười, anh vui vẻ nói: “Em tự đi mà mua.”

Hương Noãn hừ một tiếng. Tự mua sô cô la ăn trong lễ tình nhân ư? Thật sự quá ngược tâm rồi! Chó độc thân cũng phải có tôn nghiêm chứ.

Hình như là nghe được tiếng kêu gào từ trái tim của Hương Noãn, anh chàng chuyển phát nhanh đã lập tức gọi điện thoại cho cô.

Lần này là một cái hộp.

Hương Noãn mở hộp đồ chuyển phát nhanh ra, nhìn cái hộp tinh xảo bên trong, tâm trạng chợt trở nên sung sướng. Cuối cùng cô cũng nhận được một hộp sô cô la! Đúng, đây chắc chắn là sô cô la, không thể nghi ngờ!

Cõi lòng tràn đầy mong đợi, cô mở hộp ra.

Bên trong hộp dùng giấy dát vàng để bọc, rất đẹp, có sáu miếng nằm chỉnh tề trong đó...

Hả????

Hương Noãn không muốn thừa nhận đó là sô cô la.

Bởi vì những miếng sô cô la màu nâu trước mắt này lại bị làm thành hình... cục phân??

Á á á á!!!

Tại sao lại có người làm sô cô la thành hình dáng này??? Còn ra thể thống gì nữa?? Phải báo cảnh sát thôi!

Được rồi, coi như có người làm, tự mình ăn là được rồi, tại sao phải tổn thương người khác hả...

Chó độc thân sống đã khổ cực rồi, tại sao còn muốn người ta chịu đựng những thứ này. /(T o T)/~~

Hương Noãn cực kì buồn bực, chụp tấm hình định đăng lên vòng bạn bè, nhưng lại sợ người khác nhìn thấy sẽ cười nhạo, nhất là Lâm Sơ Yến. Đều là chó độc thân, người ta nhận được sô cô la đẹp đẽ, ăn vừa ngon vừa ngọt, cô lại nhận được thứ này...

Tinh táo, tinh táo.

Hương Noãn tìm được tờ đơn chuyển phát nhanh, trên tờ đơn viết tay, địa chỉ rất mơ hồ, cô tra mã vận đơn trên mạng một lúc, thấy đây là đồ được chuyển phát nhanh từ tỉnh Z.

Thẩm Tắc Mộc chính là người tỉnh Z.

Hương Noãn không thể nào tin nổi thứ này do Thẩm Tắc Mộc gửi đến.

Đàn anh Thẩm là người đứng dẫn mà...

Tuy nhiên, cũng chưa chắc lắm... Người bình thường chỉ cần dính dáng đến cái tên Lâm Sơ Yến kia, nhất định sẽ không đứng dẫn. Ngô nhớ đàn anh Thẩm cũng bị lây bệnh thần kinh thì sao....

Hương Noãn gửi cho Thẩm Tắc Mộc một tin nhắn, dò hỏi.

Hương Noãn: "Đàn anh, em nhận được một hộp sô cô la, là anh tặng sao?"

Thẩm Tắc Mộc: "Ừ."

Thừa nhận, anh ta thừa nhận! Một chút vỏ bọc thần tượng đều không còn!

Hương Noãn bối rối, kết quả này thật khiến cô bất ngờ. Ban đầu cô thấy khiếp sợ, cảm thấy đàn anh Thẩm như ngọn núi sụp đổ vậy, sau đó lại cảm thấy vô cùng buồn bã. Mặc dù cô từng thích Thẩm Tắc Mộc nhưng cũng không trêu chọc hay lừa gạt anh ta, tại sao lại chịu sự trả thù như vậy chứ?

Hương Noãn buồn bực trả lời: "*Đàn anh, anh đưa đồ như vậy là có ý gì thế?*"

Thẩm Tắc Mộc: "*Chính là ý mà em đang nghĩ đến.*"

Hương Noãn: "*Đàn anh muốn mời em ăn phân sao?*"

Thẩm Tắc Mộc: ...

Giờ phút này, Thẩm Tắc Mộc đang cầm điện thoại di động, nhìn tin nhắn của Hương Noãn, cả đầu đầy dấu hỏi. Cô gái này không phải ngốc thật chứ? “Tặng sô cô la” tương đương với “Mời ăn phân” à? Suy luận kiểu gì vậy? Coi như là vì từ chối anh ta nhưng tại sao có thể độc mồm độc miệng như vậy?

Không hiểu, không đoán nổi.

Thẩm Tắc Mộc ổn định tâm trạng một lúc, định nói mấy câu chuyện để tài, cuối cùng xóa hết, quyết định hỏi thẳng cô: "*Tại sao em lại nói vậy?*"

Anh ta đang rất tò mò logic của cô.

Hương Noãn gửi cho anh ta một hình ảnh.

Trong hộp đựng tinh xảo là sáu miếng sô cô la hình phân năm chính tề.

Thẩm Tắc Mộc lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, sắc mặt đen sì, giật đến mức muốn châu trời.

Gửi hình ảnh xong, Hương Noãn đau lòng ôm đầu nói một câu: "Đàn anh, anh thay đổi rồi."

Thẩm Tắc Mộc đen mặt gửi lại một tin nhắn: "*Bị đánh tráo rồi.*"

Hương Noãn giật mình: "*Dạ?*"

Thẩm Tắc Mộc: "*Ban đầu nó không như vậy.*"

Hương Noãn lập tức hiểu ý của anh ta, nói: "*Hu hu hu, em biết đàn anh sẽ không biến thành tên thần kinh mà, đàn anh là người bình thường duy nhất trên thế giới này...*"

Thẩm Tắc Mộc: "*Cảm ơn.*"

Thật ra thì có lúc trong lòng mình, anh ta cũng tự cho là vậy....

Theo lẽ phép, Thẩm Tắc Mộc còn nói thêm một câu: "*Em cũng là người bình thường.*"

Hương Noãn: *"Đàn anh, em xin lỗi, em đã phụ sự mong đợi của Đảng của trung ương, em đã phản bội. QAQ"*

Thẩm Tắc Mộc nhìn chăm chăm vào tin nhắn này của cô, cảm giác không tầm thường, anh ta cẩn thận suy nghĩ ý nghĩa bên trong câu nói này, Hương Noãn lại nhắn tiếp.

Hương Noãn: *"Cho nên rốt cuộc là ai đánh tráo vậy? Vô vị quá!"*

Ai đánh tráo? Thẩm Tắc Mộc cũng muốn biết.

Thẩm Tắc Mộc nhắn lại: *"Để anh đi hỏi một chút."*

Sau đó, đột nhiên Hương Noãn không nói nữa.

...

Sở dĩ Hương Noãn không nói lời nào bởi vì cô ý thức được một vấn đề vô cùng nghiêm túc và lúng túng.

Sô cô la của Thẩm Tắc Mộc gửi đến cô đúng ngày hôm nay, đây là tỏ tình sao? Đúng không, đúng không?

Cô xem lại lịch sử nói chuyện, thấy câu nói của Thẩm Tắc Mộc: *"Chính là ý mà em đang nghĩ đến."*

Thật sự là tỏ tình.

Thẩm Tắc Mộc tỏ tình với cô, lại đúng thời điểm tình cảm của cô đã thay đổi.

Hương Noãn đã từng thấy nhiều câu chuyện tình yêu tiếc nuối trên TV và cả trong tiểu thuyết, nhưng trước mắt, đây là lần đầu tiên trong đời cô được trải qua “Bỏ lỡ nhau” trong truyền thuyết.

Em thích anh vào thời điểm anh không muốn nhìn em, khi em đã đã dần dần quên mất anh, anh lại đến nói cho em biết, anh thích em.

Sự "yêu thích" của anh đã quá muộn rồi...

Hương Noãn hơi thốn thức và thương cảm.

Quả thực cô không biết phải đối mặt với Thẩm Tắc Mộc như thế nào, dứt khoát thoát khỏi WeChat, ngẩn người.

Ngẩn người cũng chỉ một giây, cô lại nhận được điện thoại của Dương Nhân: “Noãn Noãn, đang làm gì vậy? Sao không online?”

“Vâng vâng, em lên ngay.”

Ngày hôm nay cô không thể nào tránh Thẩm Tắc Mộc, phải tập hợp đủ năm người để huấn luyện, ngày mai là giải thi đấu chính thức.

Hôm nay, lúc huấn luyện, Hương Noãn khá yên lặng, Thẩm Tắc Mộc luôn luôn kiếm lời, hôm nay... còn ít lời hơn.

Khung nói chuyện phiếm gần như chỉ có chỉ huy Oai Oai đang đọc diễn văn, thỉnh thoảng Trịnh Đông Khải phát biểu, ba người khác cũng chỉ đến

thời khắc cần thiết mới báo điểm.

“Báo điểm” là ngôn ngữ trong thi đấu, ý là báo cáo vị trí của nhà mình, trang bị, kỹ năng hay trạng thái, cùng với tầm mắt trạng thái của phe địch.

Dương Nhân cảm giác tối nay bọn họ hơi nặng nề, cô cho rằng bởi vì mai thi đấu nên áp lực mọi người quá lớn, lúc trò chơi kết thúc, Dương Nhân nói: “Lâm Sơ Yến hát một bài đi, làm không khí sôi động một chút.”

“Được.”

Lâm Sơ Yến hăng giọng hát: “Sô cô la, sô cô la, nụ hôn của em như sô cô la...”

Hương Noãn: “...”

Bây giờ cô không muốn nghe ba chữ đó.

Đột nhiên Thẩm Tắc Mộc lên tiếng: “Đổi bài khác đi.”

“Được.” Lâm Sơ Yến điều chỉnh trạng thái một lúc, đổi bài khác rồi bắt đầu hát: “Em giống như thanh sô cô la không ngấy, anh muốn từ từ...”

“Đủ rồi!” Hương Noãn ngắt lời anh, cô sắp điên rồi: “Đổi một bài không liên quan đến sô cô la đi.”

Giọng Lâm Sơ Yến có phần vô tội: “Hôm nay rất hợp mà.”

“Hợp cũng không cho hát, sáu người chúng ta đều là chó độc thân, hát cái gì mà sô cô la, hát bài hát độc thân đi.”

“Được, để tôi chuẩn bị một lúc.”

Sau khi Lâm Sơ Yến nói xong, anh che điện thoại di động bắt đầu cười, bả vai run rẩy kịch liệt, anh lại lo lắng bị phát hiện nên không dám lên tiếng, nhẫn nhịn rất khổ cực.

Đương nhiên, tất cả những chuyện này, mấy bạn nhỏ trong nhóm chat không nhìn thấy.

Một lúc sau, Lâm Sơ Yến ngừng cười, bắt đầu hát mấy bài độc thân cho bọn họ nghe.

Nghe xong bài hát độc thân, ngay cả Oai Oai cũng bắt đầu say mê.

Dương Nhân im lặng, sau đó không cho Lâm Sơ Yến ca hát nữa, cô tìm một danh sách nhạc, chủ yếu là nhạc giao hưởng, mỗi bài đều có cảm xúc mạnh mẽ dâng trào, hoàn toàn không có những âm thanh mỹ miều.

Hướng Noãn nghe loại nhạc này lúc chơi game cũng cảm giác máu trong người sôi sục, đặc biệt mang lại cảm giác như thể cô là một chiến sĩ, gánh túi thuốc nổ đi nổ tung trường học.

Vì vậy cô cũng chơi game bình thường, tạm thời quên những thứ kia.

Đêm nay bọn họ kết thúc khá sớm, Dương Nhân cho bọn họ nghỉ ngơi để dưỡng sức.

Lúc này Hương Noãn còn cực kỳ phấn khích, Lâm Sơ Yến hỏi cô có muốn chơi nữa không.

“Chơi chứ, chúng ta tìm Lăng Quên chơi nhé... Ồ, Lăng Quên không online.”

“Tìm anh Hồ đi.”

Trần Ứng Hồ đang bận đánh một trận thi đấu giành tiền thưởng, trò chơi còn chưa kết thúc. Lâm Sơ Yến tạo một nhóm chat để nói chuyện trong lúc chờ anh ta.

Lúc này nhóm chat chỉ có hai người Hương Noãn và Lâm Sơ Yến, Lâm Sơ Yến hỏi Hương Noãn: “Hôm nay em thật sự không nhận được sô cô la à?”

“Không hề, đừng nói về chuyện này với tôi.”

“Được rồi.”

Sau đó Hương Noãn nghe thấy tiếng cười của Lâm Sơ Yến, tiếng cười giống như cố ý kiềm chế nhưng lại không nhịn được, một tiếng cười khẽ.

Mặc dù tiếng cười của anh rất êm tai nhưng bây giờ nghe thấy Lâm Sơ Yến cười, trong đầu Hương Noãn nổ đùng một cái, cô lập tức tỉnh ngộ, sau đó liền bùng nổ: “Là anh? Là anh! Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp! Lâm Sơ Yến, tên khốn kiếp!!!”

“Đừng tức giận, tôi hát cho em nghe nhé, sô cô la, sô cô la, nụ hôn của em như sô cô la...” Vừa hát vừa cợt nhả, vô cùng đáng đánh đòn.

“Im miệng đi đồ khốn kiếp.”

Lâm Sơ Yến gục xuống bàn cười không ngừng, thầm nghĩ, em đáng yêu như vậy, sao anh có thể dễ dàng để người khác cướp em đi chứ?

Chương 59: Xin lỗi và thi đấu

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn nói: “Lâm Sơ Yến, tôi sẽ không tha thứ cho anh.”

“Tôi sai rồi, em đừng tức giận.”

Bây giờ nhận lỗi đã muộn, Hương Noãn hủy bạn bè với anh, sau đó anh gọi điện tới, cô dứt khoát kéo số điện thoại của anh vào danh sách đen.

Tức chết tức chết tức chết!

...

Chiều nay Trần Ứng Hồ cũng không có mặt đúng hẹn, bởi vì anh họ Thẩm Tắc Mộc đột nhiên đến tận cửa bắt người.

Thẩm Tắc Mộc bắt Trần Ứng Hồ ra ngoài, tìm một xó xinh tối tăm, sau đó đánh anh ta một trận rồi mới hỏi: “Có nói thật không?”

“Nói, nói... Chính là em làm!”

“Em đổi quà lúc nào?”

“Lúc anh ngủ.”

Thẩm Tắc Mộc cười mỉa. Khó trách, mấy ngày nay Trần Ứng Hồ luôn ở nhà anh ta, buổi tối ở lại khá muộn, di bảo ngủ lại cũng không từ chối, thì ra là để làm việc này.

Khó trách Thẩm Tắc Mộc không đề phòng, thật sự là giới hạn chịu đựng của anh ta quá cao, không nghĩ tới có người có thể không biết xấu hổ đến mức này.

Thẩm Tắc Mộc hít một hơi thật sâu, cố kìm nén nỗi xúc động muốn bóp chết đứa em họ này, anh ta hỏi: “Rốt cuộc Lâm Sơ Yến cho em cái gì?”

Trần Ứng Hồ rụt người đáp: “Liên quan gì đến Sơ Yến.”

“Không nói thật chứ gì? Được thôi...” Thẩm Tắc Mộc vừa nói vừa xấn tay áo, giả vờ tiếp tục muốn đánh.

Trần Ứng Hồ lập tức sợ hãi: “Được rồi được rồi, em nói... Sơ Yến cho em mượn tiền, em muốn báo đáp cậu ấy mới làm loại chuyện như vậy. Anh họ, anh hãy tin tưởng em, trong lòng em anh rất quan trọng.”

“Không có tiền thì quan trọng quái gì?”

“Anh họ...”

Thẩm Tắc Mộc cố gắng không xông lên đánh người, tiếp tục thẩm vấn Trần Ứng Hồ: “Cậu ta cho em mượn bao nhiêu tiền? Anh cho em gấp đôi được không? Em giúp anh đi xử lý cậu ta.”

“Cậu ta cho em một trăm ngàn, anh họ có hai trăm ngàn không?”

Thẩm Tắc Mộc: “...” Không có.

Tuy anh ta là người đứng đắn, gia cảnh không tệ nhưng bố mẹ cũng không ủng hộ việc anh ta tiêu tiền bậy bạ cho nên tiền gửi ngân hàng của anh ta đều là học bổng. Muốn lấy đủ hai trăm ngàn, đại khái anh ta cần hai mươi năm đại học.

Đối với học sinh bình thường mà nói, một trăm ngàn coi như một khoản tiền lớn. Lúc này Thẩm Tắc Mộc cũng không đoái hoài tới ý chí tranh đấu gì nữa, anh ta cảm thấy hết sức không bình thường, hỏi Trần Ứng Hồ: “Em cần nhiều tiền như vậy làm gì? Em đánh bạc? Hút cần? Chơi gái?”

“Không có không có, anh họ không nên đoán mò, bị người khác nghe được không tốt lắm đâu... Là em cho người khác mượn tiền.”

“Cho ai?”

“Khả Khả đó, cô ấy cần tiền gấp, em không đủ tiền nên mượn của Lâm Sơ Yến.”

“Chính là bạn nữ em quen trên mạng?”

“Là bạn gái, bạn gái.”

Thẩm Tắc Mộc khẽ hừ một tiếng. Tuy là bạn gái nhưng lại quen biết cô gái kia qua mạng, nói là bạn nữ quen trên mạng cũng không có gì sai.

Quan niệm của Thăm Tắc Mộc khá bảo thủ, cảm thấy chỉ quen biết đối phương trên mạng mà đã cho cô ấy mượn một số tiền lớn như vậy thì không ổn cho lắm.

Anh ta hơi lo lắng, sợ em họ bị lừa gạt, liền hỏi: “Em có để cô ấy viết giấy nợ không?”

“Cái này... Không có.”

Thăm Tắc Mộc “Ồ” một tiếng, không nói gì, nhưng ý tứ trong giọng nói rất rõ ràng.

Trần Ứng Hồ ầm ức cãi lại: “Cũng không phải lừa đảo mà.”

“Tùy em, dù sao cũng không lừa tiền của anh.” Thăm Tắc Mộc vừa nói vừa quay người rời đi.

Trần Ứng Hồ nhìn bóng lưng của anh ta, khẽ lên tiếng: “Anh họ, có phải anh cảm thấy thế giới này toàn người xấu không?”

Thăm Tắc Mộc không trả lời, bóng lưng thon dài chìm dần vào bóng đêm.

...

Mùng chín tháng giêng chính là sinh nhật cậu của Hương Noãn. Bởi vì cậu ở nông thôn, cách khá xa, sáng sớm bố mẹ đã lái xe ra khỏi nhà.

Hương Noãn bận thi đấu nên không đi, vì vậy bố mẹ còn phàn nàn về cô.

Phàn nàn thì phàn nàn, dù sao da mặt cô càng ngày càng dày rồi.

Lúc ăn sáng, cô suy nghĩ đến chuyện hôm qua, tâm trạng không được tốt lắm.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Hương Noãn bỏ bánh quẩy xuống đi ra mở cửa.

Lúc mở cửa còn không thấy người đâu, đập vào mắt là một bó hoa lớn.

Hoa là hoa hồng, có trắng, có hồng, có vàng, những đóa hoa nở rục rở đầy sắc màu xen lẫn vào nhau.

Hương Noãn sửng sốt.

Có rất ít cô gái không thích hoa, huống chi lại là bó hoa lớn như vậy, còn đẹp nữa.

Phía sau hoa hồng truyền đến giọng nói quen thuộc: “Đừng tức giận nữa.”

Mặt Hương Noãn biến sắc, híp mắt cắn răng nghiến lợi nói: “LÂM SƠ YẾN!!”

Lâm Sơ Yến lặng lẽ bỏ bó hoa xuống, khuôn mặt anh xuất hiện sau bó hoa, nổi bật cùng hoa hồng, thật sự mà nói thì người đẹp hơn hoa.

Anh khẽ cười một tiếng: “Đừng giận nữa, Hương Noãn.”

“Anh đi đi.” Hương Noãn vừa nói vừa đóng cửa.

Lâm Sơ Yến giống như cá chạch trượt qua tay cô, lập tức chui vào nhà:
“Tôi không đi.”

Mặt dày thật đấy!

Hương Noãn liếc mắt.

Sau khi Lâm Sơ Yến nói xong những lời này còn giúp cô đóng cửa lại, có thể nói là đã phát huy tinh thần không biết xấu hổ đến trình độ cao nhất.

Hương Noãn lười phản ứng với anh, quay vào phòng ăn tiếp tục ăn sáng.

Lâm Sơ Yến đi theo cô đến phòng ăn.

Hương Noãn cầm bánh quẩy hỏi anh: “Lâm Sơ Yến, anh nói xem đây là cái gì?”

“Bánh quẩy.”

“Sai, vật này tên là Lâm Sơ Yến.” Hương Noãn vừa nói vừa hung dữ cắn một miếng bánh quẩy, vẻ mặt khá dữ tợn: “Tôi cắn chết anh Lâm Sơ Yến. Cắn anh, cắn anh, cắn anh....”

Giờ phút này da đầu Lâm Sơ Yến cũng căng ra.

Anh ngẩng mặt không nói gì, híp mắt trầm nghĩ: Lưu manh.

Nghĩ đến đây, ánh mắt tràn ngập vui vẻ.

Hương Noãn cắn mấy miếng “Lâm Sơ Yển” xong thì bắt đầu húp cháo.

Lâm Sơ Yển thấy hai quả trứng còn nguyên vỏ trong đĩa, quyết định làm việc tốt, đi rửa tay bóc trứng gà giúp cô.

Hương Noãn vừa ăn trứng vừa nói: “Anh đừng nghĩ anh làm như vậy thì tôi sẽ tha thứ cho anh.”

Lâm Sơ Yển nói: “Tôi cũng chưa ăn sáng.” Dáng vẻ có phần đáng thương.

Hương Noãn cười mỉa: “Vậy anh đừng ăn, chết đói càng tốt, trên thế giới bớt đi một con côn trùng có hại.”

Lâm Sơ Yển mặt dày, một mình đi đến phòng bếp bật lửa nấu mì ăn liền, còn cho thêm một quả trứng gà.

Hương Noãn rất khiếp sợ: “Anh không nghĩ mình là người ngoài à?”

Lâm Sơ Yển vô tội nhìn cô, ra vẻ thành thạo: “Bác từng nói tôi không nên khách khí, cứ coi như là nhà mình vậy... Em có ý kiến gì sao?”

“Không.”

Lâm Sơ Yển nấu mì ăn liền xong thì đặt lên bàn, thấy bữa sáng của Hương Noãn còn sót lại nửa cái bánh quẩy, anh dùng đũa gắp vào trong bát của mình, sau đó ăn.

“Này...” Hương Noãn nói: “Tôi cần rồi...”

Lâm Sơ Yển sừng sốt một chút: “Em không nói sớm.” Tiếp tục ăn, không có chút áp lực nào.

Mặt Hương Noãn nóng bừng, đứng dậy rời đi.

Cô càng nghĩ càng giận. Tại sao Lâm Sơ Yển có thể bắt nạt cô hết lần này đến lần khác, bây giờ còn chạy đến nhà cô ngang ngược. Thật quá kiêu ngạo.

Không được, cô nhất định phải bắt nạt anh một lần.

Một lúc sau, Hương Noãn chạy vào phòng bếp, lúc đi ngang qua phòng ăn cô nói với Lâm Sơ Yển: “Tôi pha cho anh cốc trà nhé.”

Lâm Sơ Yển vừa mừng vừa lo: “Hả? Được.”

Hương Noãn bỏ thêm muối, xì dầu, dấm chua, mù tạt, tương ớt, sau đó đổ nước vào cốc rồi khuấy đều... Còn cắt một lát chanh để trang trí, có thể nói là khá phong phú.

Cô đặt cốc trà xuống trước mặt anh: "Uống đi."

Lâm Sơ Yển ngửi thấy mùi không đúng lắm, uống một ngụm, mùi vị đó kích thích đến nỗi khiến anh như hồn lìa khỏi xác.

Hương Noãn thấy anh che miệng điên cuồng ho khan, mặt hơi vắn vẹo. Cô bật cười trên sự đau khổ của người khác: “Uống trà ngon không?”

Lâm Sơ Yến không lên tiếng, chỉ lo ho khan.

Hương Noãn: “Uống cạn cốc này tôi sẽ tha thứ cho anh.”

Lâm Sơ Yến lau miệng, cúi đầu nhìn đồ uống như đến từ tận sâu địa ngục kia, anh không thể không than thở một tiếng: “Em bảo tôi làm gì tôi cũng làm.”

Hương Noãn hơi sợ hãi, vì lúc anh nói những lời này, giọng nói rất dịu dàng.

Sau đó cô thầm khinh bỉ bản thân: Đúng là thần kinh! Đồ thần kinh!

Nhưng thấy anh cầm cốc lên, nhắm mắt như thể coi thường cái chết, cuối cùng cô mềm lòng, khẽ nói: “Được rồi, không cần uống nữa.”

Lâm Sơ Yến bỏ cốc xuống, ánh mắt tràn ngập niềm vui nhìn cô.

Nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của anh, hô hấp Hương Noãn chậm nhịp.

Cô cúi đầu nói: “Anh đừng có mà đắc ý, tôi sợ anh ngộ độc thức ăn, ảnh hưởng đến việc tranh giải.”

“Ừ, tôi biết.”

...

Trận thi đấu của bọn họ diễn ra vào mười giờ sáng ngày hôm nay.

Hương Noãn và Lâm Sơ Yển ngồi trong thư phòng, hai người vào nhóm chat để nói chuyện, vì vậy mấy người bạn trong nhóm chat phát hiện lúc hai người nói chuyện lại có giọng của cả hai.

“Hai người ở cùng một chỗ à?” Oai Oai hỏi.

Lâm Sơ Yển "Vâng" một tiếng.

Đột nhiên Oai Oai hơi đồng tình với bạn tốt Thẩm Tắc Mộc của mình. Thẩm Tắc Mộc tìm anh ta hỏi địa chỉ nhà Hương Noãn, có vẻ như muốn tặng quà cho Hương Noãn, kết quả thì sao, tặng quà xong, Hương Noãn và Lâm Sơ Yển lại càng gần gũi...

Chật chạt, đau lòng thật đấy.

Nhưng dù sao thì những chuyện bát quái cũng phải đặt sang một bên, bây giờ phải tập trung thi đấu.

Học viện Thể dục Nam Sơn có thù oán với bọn họ từ trước, gần đây oán hận càng lớn, trận chiến này thu hút rất nhiều ánh mắt của sinh viên hai trường khiến Oai Oai cảm giác như đang gánh vác trọng trách nặng nề trên vai, không chỉ là tiền thưởng mà còn liên quan đến vinh dự.

Trận thi đấu bắt đầu rất nhanh, hai bên bước vào khâu cấm chọn anh hùng.

Học viện Thể dục đều chọn những anh hùng mạnh về giai đoạn đầu, Gia Cát Lượng, Ngưu Cơ, Đạt Ma,... vân vân.

Thời gian huấn luyện của mấy người Hưởng Noãn có hạn, anh hùng lại ít, không thể nào luyện tập được tất cả các đội hình, bọn họ luôn luyện tập đội hình đánh lâu dài về cuối game. Coi như gặp phải đối thủ mạnh từ giai đoạn đầu, bọn họ cũng có thể ra tay, có thể chơi được tốt, đội hình thiên về hậu kì.

Lúc này Hưởng Noãn cầm Lão Phu Tử, pháp sư Lâm Sơ Yến chọn Mai Shiranui, xạ thủ Thâm Tắc Mộc là Marco Polo. (1)

(1) Marco Polo là một thương gia và nhà thám hiểm gốc Venezia. Trong số các nhà thám hiểm, ông, cùng cha và chú, là những người châu Âu đầu tiên đến Trung Quốc bằng Con đường tơ lụa cũng như đến thăm vị khả hãn Mông Cổ Hốt Tất Liệt.

Dương Nhân đang chỉ đạo bọn họ lựa chọn cấm anh hùng, đợi phong tỏa xong toàn bộ anh hùng, Dương Nhân mới lên tiếng: “Đội hình như vậy thì giai đoạn đầu các cậu sẽ bị kiềm chế rất khổ cực, chỉ cần ổn định, kéo dài qua thời kì mạnh của bọn họ, đến khi các cậu trưởng thành thì bọn họ sẽ không phải đối thủ đoàn chiến của chúng ta.”

Ở giữa cuộc thi đấu, huấn luyện viên có thể hướng dẫn đội viên ở khâu cấm chọn, lúc tiến vào trò chơi, huấn luyện viên phải lui ra, không thể trao đổi với đội viên.

Bây giờ Dương Nhân nói xong những lời này thì không nói nữa. Tuy nói không có người giám sát cô nhưng đạo đức nghề nghiệp vẫn phải có.

Sau khi trò chơi bắt đầu được mấy phút, Hưởng Noãn phát hiện, những lời Dương Nhân vừa nói hoàn toàn là dự đoán của ván này.

Đối thủ đánh tàn bạo mà sắc bén, đầu tiên là đến rừng của bọn họ trộm mất bùa xanh, ưu thế mở đầu, anh hùng đi rừng phối hợp với Gia Cát Lượng đánh chết Mai Shiranui, sau đó mượn ưu thế giành được đầu rồng đầu tiên, tất cả thành viên đều lên cấp bốn, cấp bậc và tiền dẫn đầu. Bọn họ dựa vào ưu thế này mở đoàn chiến, thu được ba đầu người, ưu thế càng mở rộng.

Vốn là anh hùng mạnh về giai đoạn đầu, bây giờ lại dẫn đầu về kinh tế, hiệu quả kia quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Dần dần, ba đường của chiến đội Thời Gian đều bị phá.

Lão Phu Tử của Hướng Noãn là một anh hùng có năng lực tác chiến rất mạnh, cô đánh lẻ, phá hủy được hai trụ của địch, mà nhà mình thì sao? Chín trụ phòng ngự đều bị phá hết!

Bây giờ nhà mình chỉ còn trơ trụi một trụ thủy tinh, mà thời kì mạnh của bọn họ còn chưa đến.

Hướng Noãn mờ mịt, sao lại đánh thành như vậy? Đồng đội luôn bị bắt, đoàn chiến liên tục thua, tank ốm yếu, pháp sư và xạ thủ không đánh ra nổi sát thương, dường như tất cả mọi người đều là giấy...

Cô hơi nóng nảy, ở trong một lần đoàn chiến, dưới tình huống xạ thủ và pháp sư phe mình tử trận, cô đến chậm, vốn cách tốt nhất là rút lui nhưng cô lại liều mạng lao đến phía sau kẻ địch, muốn trói Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng linh hoạt tránh được. Lão Phu Tử ở giữa phe địch không thể nào còn sống đi ra.

Làm sao bây giờ, mình quá tệ, đánh như thế nào lại thành như vậy... Cô chán nản vô cùng.

Bên tai đột nhiên xuất hiện một giọng nói dịu dàng: “Có thể thắng.”

Hương Noãn ngẩng đầu thì thấy Lâm Sơ Yến ngồi đối diện.

Lâm Sơ Yến cúi đầu nhìn chăm chăm vào màn hình, còn nói: “Ổn định là có thể thắng.”

Hương Noãn ổn định tâm trạng, cúi đầu nhìn tình huống chiến trường. Cô có cảm giác bọn họ không thể ổn định được.

Cái gọi là “Kéo dài đến hậu kì có thể thắng” cần điều kiện... đó chính là kẻ địch cho bạn kéo dài đến hậu kì.

Bây giờ, đối thủ đánh rất mạnh mẽ, ba đường đều nhỡ hết, số tiền cũng nhiều, chỉ cần hạ lính một đường là có khả năng đẩy được trụ thủy tinh của bọn họ, làm sao có thể cho mình cơ hội để kéo dài?

Trải qua ba trận đoàn chiến vừa rồi, đối thủ còn ba người sống, mà chiến đội Thời Gian đã có bốn thi thể nhỏ nằm xuống.

À, năm chứ, A Kha của Trịnh Đông Khải có trang bị quá kém, không thu hoạch thành công cũng nằm xuống.

“Không có lính.” Giọng Lâm Sơ Yến rất bình tĩnh: “Bọn họ sẽ đi đánh Kinh Kong.”

Đánh King Kong, đây chắc chắn là liên tiếp gặp nạn. Đánh xong King Kong, chiến đội Học viện Thể dục có được ba lần lính tiên phong, chia ra ba đường xông về trụ thủy tinh, Hường Noãn cảm thấy bọn họ rất khó phòng thủ.

Thời gian, bọn họ cần thời gian, cần lấy được thời gian.

Lâm Sơ Yến vừa dứt lời thì đã là người đầu tiên sống lại. Anh điều khiển Mai Shiranui trực tiếp ra khỏi cửa chạy đến vị trí King Kong, liếc mắt nhìn người sống lại tiếp theo bên góc phải, người tiếp theo sống lại là Marco Polo của Thảm Tắc Mộc, cũng nhanh đấy.

"Dứa lớn phòng thủ nhà." Lâm Sơ Yến nói.

"Đừng gọi tôi là Dứa lớn." Thảm Tắc Mộc lên tiếng.

"Dứa nhỏ phòng thủ nhà."

Thảm Tắc Mộc: "... " Dứa lớn còn dễ nghe hơn.

Vốn Hường Noãn còn đang khẩn trương, lúc này lại bị Lâm Sơ Yến chọc cười, cô nói: "Lâm Sơ Yến là đồ thần kinh."

Lâm Sơ Yến chỉ cười, không nói gì.

Hường Noãn biết Lâm Sơ Yến muốn làm gì, anh phải một người một ngựa đi cướp King Kong. Nếu như cướp được King Kong, có thể tranh thủ được chút thời gian cho bọn họ trưởng thành, không giành được, Mai Shiranui cũng khó chạy được, mọi người cùng nhau chơi xong nào!

Mai Shiranui dừng trên đường một lúc, sau đó mới đến gần King Kong, mượn tầm nhìn của đồng đội, Hường Noãn thấy ba người phe địch quả nhiên đang đánh King Kong, lúc này King Kong chỉ còn một ít máu, Mai Shiranui ném một cái quạt qua.

Hệ thống nhắc nhở: Mai Shiranui đánh bại King Kong.

Ôi ôi ôi ôi ôi! Cướp được rồi!

Trái tim Hường Noãn như được ném lên cao, kích động đến nỗi muốn nhảy cẫng. Cô cảm giác máu trong người cũng chảy nhanh hơn, đang kêu gào, đang réo gọi âm ỉ.

Vào giờ phút này, cô rất muốn hôn tên yêu nghiệt Lâm Sơ Yển ở bên cạnh một cái.

Chương 60: Thất nghiệp và chuyên nghiệp

Chuyên ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Ở giải thi đấu Vương Giả Vinh Diệu chuyên nghiệp, có một ý kiến cho rằng “Định luật năm ngàn King Kong”, ý là bắt được King Kong về phe mình, trong thời gian ngắn năm giữ được mọi mặt hoạt động, ở mặt kinh tế có thể đạt được khoảng năm ngàn tiền vàng. Nếu như đội có ưu thế bắt được King Kong thì tiến thêm một bước nữa tăng thêm ưu thế, nếu như đội đang có hoàn cảnh xấu bắt được King Kong thì có thể san bằng được khoảng cách về kinh tế, thậm chí có cơ hội phản công.

Trước mắt Lâm Sơ Yến cướp được King Kong, đối với mấy người Hưởng Noãn quá quan trọng. Cuối cùng bọn họ cũng lấy được cơ hội thở dốc dưới sự chèn ép của đối phương, đuổi kịp được một ít tiền vàng. Quan trọng hơn chính là, chờ thời gian bùa King Kong hết hiệu lực, Mai Shiranui và Marco Polo có thể trang bị được một số đồ, nghênh đón thời kì mạnh mẽ của bọn họ.

Mặc dù trên phương diện trụ phòng ngự, chiến đội Thời Gian vẫn ở trong hoàn cảnh xấu, nhưng theo thời gian thay đổi, cán cân thăng lợi bắt đầu nghịch chuyển.

Một ván game kéo dài đến hậu kì, số lượng trụ phòng ngự đã không còn quá ý nghĩa, bởi vì lúc này sát thương của anh hùng khá cao, tốc độ đẩy trụ đặc biệt nhanh, thăng thua chính là ở đoàn chiến.

Ván này chơi đến hậu kì, Gia Cát Lượng cực kỳ đẹp trai của bên đối diện dần dần bủn rủn, giống như một gã đàn ông trung niên bị “vợ đòi hỏi quá nhiều nhưng cơ thể không chịu được”. Đây là chuyện không có cách nào thay đổi, đặc tính anh hùng là như vậy, mỗi anh hùng đều có thời kì mạnh mẽ, trải qua thời kì mạnh mẽ, sức ảnh hưởng cũng suy giảm.

Dương Nhân cho rằng, trong tình huống tài nghệ thao tác ngang nhau, nếu như kéo dài đến hậu kì, kinh tế không hơn kém quá lớn thì đội hình này của Hưởng Noãn sẽ có 70% thắng. Hơn nữa thông qua quan sát vừa rồi, cô cho rằng thao tác của chiến đội Thời Gian cao hơn đối phương.

Cho nên, ván chơi này cuối cùng có thể trở mình được trong tình huống ngược gió lớn, mặc dù khiến đối thủ bất ngờ nhưng tất cả đều hợp tình hợp lý.

Trước khi bắt đầu ván tiếp theo của chiến đội Thời Gian, Hưởng Noãn đi đến phòng vệ sinh, lúc quay về thấy Lâm Sơ Yến rót hai ly trà bưởi vàng mang lên.

Anh cứ như thể đang ở nhà mình vậy...

Hưởng Noãn cạn lời, cô nhận lấy ly trà, sờ thử bên ngoài ly, nhiệt độ vừa vặn, không bỏng tay chút nào.

“Bây giờ có thể uống được rồi.” Lâm Sơ Yến nói.

Hưởng Noãn uống một ngụm trà bưởi vàng, vừa ngọt vừa ấm áp, mang theo mùi hương của bưởi, chảy vào trong dạ dày, có sự thoải mái khó nói nên lời.

Cô bưng ly, cách miệng ly nhìn trộm anh. Lâm Sơ Yến đang đeo tai nghe, cúi đầu nhìn điện thoại di động, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, xuyên qua lọn tóc xoăn hơi vểnh trên trán, rơi xuống mặt anh.

Anh cúi đầu, vẻ mặt bình thản.

Hương Noãn cảm giác như đang nhìn một bức tranh vậy.

Lâm Sơ Yến cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của cô, đột nhiên ngừng đầu nhìn lại.

Hương Noãn vội vã nhìn đi nơi khác, cô chột dạ bưng ly trà bừa lên uống ừng ực... Uống một cách khá phóng khoáng!

Khóe miệng Lâm Sơ Yến cong lên.

Tuy nói cảm giác thích nhưng không được đáp lại thật đáng tiếc, nhưng đôi lúc anh cảm thấy, có thể ở bên cạnh cô chính là hạnh phúc.

...

Trận thứ hai, hai bên đều cấm hoặc giành trước anh hùng chơi tốt ván đầu của đối phương, Lâm Sơ Yến không lấy được Mai Shiranui nên chọn Diêu Thuyền.

Lão Phu Tử của Hương Noãn cũng bị kẻ địch lấy đi, cô chọn Quan Vũ.

Quan Vũ là anh hùng rất mạnh mẽ, trên phương diện bảo kê, tiếp viện, đoàn chiến đều khá mạnh mẽ, dùng tốt có thể đạt được hiệu quả cao. Tất nhiên, dùng không tốt thì cũng chỉ là con lừa hoang.

Quan Vũ của Hưởng Noãn không tốt cũng không xấu, nhưng ván này có phần dễ dàng hơn so với ván trước. Hiển nhiên là độ phong phú về anh hùng bên địch không cao, Gia Cát Lượng và Đạt Ma đều bị cấm, bọn họ không đánh khí thế được như trận đầu, mở đầu trận thứ hai cũng hơi uế oải, không mạnh mẽ, chiến đội Thời Gian dẫn đầu từ đầu đến cuối, cho đến khi trận thi đấu kết thúc, Học viện Thể dục cũng không thể trở mình.

Cứ như vậy mà thắng.

Hưởng Noãn dựa vào ghế thở phào nhẹ nhõm, cô gửi tin nhắn cho Mẫn Ly Ly: "*Thắng rồi.*"

Mẫn Ly Ly trả lời: "*Thật á? Tớ đi đăng bài đây!!!*"

Hưởng Noãn: "*Cậu không muốn biết tại sao tớ thắng à?*"

Mẫn Ly Ly: "*Ha ha cô gái, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi!*"

Hưởng Noãn: =.=

Chiến thắng Học viện Thể dục, bây giờ mới chỉ vừa mới bắt đầu.

Tỉnh bọn họ có tổng cộng hơn 70 trường đại học và cao đẳng đăng ký thi đấu, ngày thứ nhất đánh bốn trận, chọn ra tám trường mạnh nhất, ngày thứ hai đánh ba trận, quyết định tổng quát hạng nhất.

Lần thi đấu của chiến đội Thời Gian coi như thuận lợi.

Dù sao bọn họ cũng trải qua hệ thống huấn luyện chuyên nghiệp, so sánh với những người đi đường không tổ chức kia, bọn họ còn có chiến lược, phối hợp cũng tốt, tuy không có tuyển thủ nhà nghề dày công tu dưỡng nhưng cũng đủ để hoành hành trong giải thi đấu này.

Đánh rồi lại đánh, đánh vào trận chung kết.

Buổi chiều ngày mừng chín tháng giêng, sau khi đánh xong trận thi đấu, Lâm Sơ Yến về nhà. Thật ra thì trước khi trận thi đấu kết thúc bố mẹ Hường Noãn đã trở về, Nhâm Đan Nghiên nhiệt tình mời Lâm Sơ Yến ở lại ăn cơm tối, ngủ nhà cô, cô có cảm giác nếu Lâm Sơ Yến ở lại thì cô không thể đảm bảo được mình sẽ làm chuyện gì với anh, vì vậy kiên quyết đưa anh đi.

Mùng mười tháng giêng là trận chung kết, năm người tụ tập mở đèn.

Chiến đội mà bọn họ gặp trong trận chung kết có một cái tên rất ngang ngược: Chiến đội Răng Nanh.

Ván đầu tiên thi đấu, chiến đội Răng Nanh chọn Luna. Hường Noãn không quá coi trọng, trước kia cũng gặp phải một đội chơi Luna, anh hùng Luna này không được coi là mạnh mẽ lắm, cho nên cũng không đáng sợ.

Nhưng hôm nay Luna lại có phần đáng sợ.

Không, là cực kỳ đáng sợ...

Luna cũng không quá hung hãn nhưng lại cực kỳ ổn định, luôn có thể phán đoán thế cục rõ ràng, thời điểm nên xuất hiện thì xuất hiện, rút lui thì rút lui, thao tác chuẩn xác, có thể dùng một người quậy đến nỗi năm người cũng không yên ổn.

Luna là một anh hùng thao tác khá dễ dàng, rất nhiều người chơi Luna không thu liễm tính tình, không phối hợp ăn khớp với đồng đội.

Người chơi này không như vậy, Luna trong tay anh ta rất ổn định.

Đây cũng là điều khó khăn nhất.

Luna như vậy khiến Hương Noãn không khỏi có cảm giác quen thuộc.

Cô đánh chữ trên thanh trò chuyện, hỏi: “*Là cậu sao?*”

Một lúc sau, người chơi kia mới dành thời gian trả lời được.

[Răng nanh số một]: Ừ.

“Lăng Quên! Là Lăng Quên!” Hương Noãn kích động nói.

Oai Oai hỏi: “Lăng Quên là ai?”

“Một đại thần, chơi Luna cực kỳ tốt, trận này của chúng ta, trận này...” Hương Noãn cảm thấy bọn họ sắp thua, cô ngại nói ra sẽ đả kích tinh thần nên đành lên tiếng: “Chúng ta cố gắng đánh thật tốt nào!”

Đánh tốt như thế nào, trận này bọn họ vẫn thua.

Trận thứ hai cầm chẹn, Hương Noãn nói: “Nghe tôi, cầm Luna, Miyamoto Musashi, Lý Bạch, đây là ba anh hùng Lãng Quên am hiểu nhất, A Kha cũng đánh không tệ, chúng ta cướp A Kha trước. Trịnh Đông Khải dùng A Kha không có vấn đề gì chứ?”

“Tất nhiên không có vấn đề.”

Oai Oai có chút chần chừ: “Em chắc chắn chưa? Miyamoto Musashi? Hiện tại Miyamoto Musashi rất phế, không cần phải cầm chứ nhỉ?”

Anh ta vừa nói như vậy, Hương Noãn cũng hơi do dự.

Dương Nhân lên tiếng: “Làm theo lời Hương Noãn đi.”

Nếu như một người chơi đủ ngạo mạn, anh hùng yếu như thế nào đi nữa thì ở trong tay cũng có thể tỏa sáng, cho nên nhất định phải cầm thật thích hợp.

Lãng Quên thuộc địa vị nòng cốt trong chiến đội Răng Nanh, bị nhắm vào như vậy, thực lực đội ngũ suy yếu khá lớn, hai trận tiếp theo như bị chặt đứt chân vậy, không đánh lại nổi.

Chỉ như vậy, chiến đội Thời Gian đánh ba thắng hai, thay đổi cuộc chiến, đạt được hạng nhất trận chung kết.

Ừ, một vạn tiền thưởng đến tay.

Hương Noãn nói chuyện về liên hoan với mấy người trong nhóm chat một lúc rồi nhắn tin cho Lãng Quên: “*Không phải cậu đi làm thêm sao?*”

Sao lại đến trận thi đấu của trường đại học? Trước đó cậu nói là đi làm thêm mà? Trường học hai chúng ta cùng một tỉnh, không cách xa lắm.”

Một lúc sau, Lãng Quên mới nhận tin trả lời: “*Tôi đánh hộ bạn học, đánh thắng thì tôi sẽ được chia một nửa tiền thưởng.*”

Hướng Noãn nhìn lại bằng một loạt dấu chấm lửng.

[Lãng Quên]: Các cậu đánh rất tốt.

[Hướng Noãn]: Không phải là vì cảm anh hùng của cậu sao? Lại nói, hôm nay cũng mừng mười, sao cậu không đi làm?

[Lãng Quên]: Tôi không thể làm được nữa.

[Hướng Noãn]: Tại sao vậy?

[Lãng Quên]: Công trường mới mua một cái xe vận chuyển, ông chủ bảo đến hết năm chúng tôi không cần đi làm nữa.

[Hướng Noãn]: ...

[Hướng Noãn]: Cậu chờ một chút, cái gì gọi là xe vận chuyển?

Lãng Quên gửi cho cô một đoạn video. Trong video có một cái máy đang làm việc, một cánh tay người máy nhấc gạch trên mặt đất, chuyển qua một chiếc xe khác rồi sắp xếp ngay ngắn.

Hương Noãn lập tức hiểu ra, cô vội hỏi anh ta: “Đại thần, cậu nói vận chuyển, thật sự là vận chuyển sao?”

[Lãng Quên]: Ừ, tôi không cần phải lừa cậu.

[Hương Noãn]: Tại tôi hiểu sai. (☹___☹)

Cô vẫn cho rằng “vận chuyển” là một cách gọi khác của công việc, không nghĩ rằng sẽ gặp một cậu con trai thành thật như vậy.

[Hương Noãn]: Vậy cậu phải làm sao bây giờ?

[Lãng Quên]: Tôi không biết, chờ đến hết ngày 15 rồi nói sau. Đúng rồi, để tôi gửi cho cậu ít bánh trôi nước mẹ tôi tự làm.

Hương Noãn vừa mừng vừa lo, lập tức gửi địa chỉ, còn không quên nịnh hót: “Cảm ơn đại thần.”

[Lãng Quên]: Không cần khách khí. Tôi cũng gửi cho Sơ Yến.

Sơ Yến, Sơ Yến. Sao chỗ nào cũng có Lâm Sơ Yến...

...

Buổi tối, mấy người Hương Noãn không huấn luyện, cô và Lâm Sơ Yến chạy đi tìm anh Hồ chơi.

Trần Ứng Hồ đang truyền hình trực tiếp, người xem truyền hình trực tiếp thấy hai người kia muốn đến thì đều hoan hô.

Trần Ứng Hồ hỏi: “Rốt cuộc mọi người đến xem ai?”

Kênh bình luận đều nhất trí:

“Đương nhiên là xem tiên nữ nhỏ Noãn Noãn của em, anh nghĩ gì thế?”

“Đương nhiên là xem chàng trai nhỏ Sơ Yến của em, anh nghĩ gì thế?”

“Em đến ăn thức ăn cho chó (1), anh Hồ, anh nghĩ gì thế?”

(1) Thức ăn cho chó: bên Trung gọi những người FA là chó độc thân, thức ăn cho chó chỉ sự an ủi đối với FA (nói đùa ai đó hoặc tự mình mua cho mình để an ủi) trước những hành động tình cảm của các cặp đôi yêu nhau.

“Chỉ có em đến xem anh họ sao? Anh họ của anh Hồ đâu rồi? À, đúng rồi, anh nghĩ gì thế?”

...

Trần Ứng Hồ nói: “Mọi người không thích tôi, tôi sẽ hát cho mọi người nghe.”

Kênh bình luận lập tức bày tỏ thích anh Hồ, cầu xin anh Hồ đừng hát.

Trần Ứng Hồ cười mỉa.

Sau khi Hương Noãn và Lâm Sơ Yến đi vào đội ngũ, Hương Noãn hỏi: “Anh Hồ, em có thể kéo theo một người bạn không?”

“Có thể, ai vậy?”

“Một người bạn chơi Luna siêu giỏi.”

“Ồ.” Tiếng cười của Trần Ứng Hồ đầy khinh thường, “Dám chơi Luna trước mặt anh? Được, để xem.”

Lãng Quên vào đội, bọn họ có bốn người, Trần Ứng Hồ suy nghĩ một chút mới nói: “Không thì để anh kéo thêm một người nữa thành đội năm người đánh hạng, để cho mấy người này mở mang một chút.”

“Mấy người” là chỉ những người xem truyền hình trực tiếp, không rõ là chỉ fan hay anti-fan.

Trần Ứng Hồ tìm trong danh sách bạn tốt một lúc rồi kéo Thẩm Tắc Mộc.

Tổ đội năm người đánh hạng không nhiều, năm phút mới tìm được đội ngũ, lúc cấm chọn anh hùng, Hương Noãn nói: “Em đánh trợ thủ nhé.”

Thẩm Tắc Mộc đột nhiên nói: “Anh đánh trợ thủ.”

Hả? Gió gì đang thổi vậy? Trước đây anh ta chưa bao giờ đánh trợ thủ.

Vì vậy Hương Noãn đánh đường trên, Lâm Sơ Yến đánh đường giữa, Trần Ứng Hồ xạ thủ, Lãng Quên dùng Luna đi rừng.

Thẩm Tắc Mộc chọn Đại Kiều.

Vào trận đấu, đầu tiên Đại Kiều đến đường giữa quét hết lính của Lâm Sơ Yến. Trợ thủ dày công tu dưỡng chính là ở thời kì đầu không được ăn lính của đồng đội, phải đảm bảo đồng đội trưởng thành.

Nhưng Đại Kiều này không coi trọng cho lắm.

Đánh hết lính đường giữa, Đại Kiều lại chạy xuống đường dưới ăn hết lính của xạ thủ.

Trần Ứng Hồ nói: “Anh họ, anh làm sao vậy?”

Anh họ không lên tiếng, lặng lẽ vẽ một vòng trên đất.

Trần Ứng Hồ: “Em không muốn về nhà.”

Người đẹp Đại Kiều đứng trong vòng tròn về nhà.

Trần Ứng Hồ nói: “Anh đến diễn sao?”

Anh ta đoán không sai, đúng là Thẩm Tắc Mộc đến làm diễn viên.

Sau đó Đại Kiều chọn trúng Lâm Sơ Yến và Trần Ứng Hồ trong đoàn chiến đưa về nhà, đưa Trần Ứng Hồ đang chọn trang bị về nhà, thấy Lâm Sơ Yến còn một ít máu, Đại Kiều lại vẽ một vòng trên đất.

Ừ, vẽ chỗ về ở đúng trụ phòng ngự phe địch.

Lâm Sơ Yến giả vờ như không thấy, tự mình trở về thành.

Trần Ứng Hồ hỏi: “Anh họ, anh sao vậy?”

Thẩm Tắc Mộc “Ồ” một tiếng mới nói: “Em nói gì cơ?”

Trần Ứng Hồ chột dạ ngậm miệng.

Cuộc đối thoại ngắn gọn làm cho những người đang xem truyền hình trực tiếp không thể bình tĩnh, rất nhiều người bắt đầu suy nghĩ đến cặp đôi anh họ em họ, sau đó mở một cuộc tranh đấu sống còn. Trần Ứng Hồ liếc nhìn kênh bình luận, thấy có người còn bảo anh ta “cởi hết cho anh họ bớt giận”... Cái khi gì thế này???

Hương Noãn cũng không bình tĩnh, cô kéo Lăng Quên đến chỗ Trần Ứng Hồ trực tiếp, không phải là vì tấn công. Cô có một mục đích nhỏ.

“Kính nhờ đàn anh.” Hương Noãn yếu ớt nói.

Lời này có hiệu quả, rốt cuộc Thẩm Tắc Mộc cũng không biểu diễn nữa.

Cuối cùng ván này vẫn thắng, lúc thống kê chiến tích, Hương Noãn thấy Lăng Quên đạt được MVP, lượng sát thương cũng rất cao, cao hơn cả Hương Noãn và anh Hồ.

Kênh bình luận đều là: “*Anh Hồ năm thắng.*”

Hương Noãn rất vui mừng cho Lăng Quên, cô nói: “Anh Hồ phải cố gắng lên.”

Trần Ứng Hồ nói: “Luna này cũng được, miễn cưỡng có hai phần đạt tiêu chuẩn.”

Sau đó bọn họ đánh thêm mấy lần nữa. Tối nay Luna của Lãng Quên ra sân năm lần, thắng bốn lần, tỷ số thắng đạt đến 80%.

Không nên xem thường mấy con số này. Tổ đội năm người đánh hạng không phải là bình thường.

Hơn nữa, thắng bốn lần, Luna đều là MVP, trận thua cũng là MVP của đội.

Cuối cùng Trần Ứng Hồ cũng chịu thua, khẽ nói: “Luna của cậu không tệ. Có hứng thú đến Đâu Hà Lan TV truyền hình trực tiếp không?”

Lãng Quên nói: “Tôi không được.”

“Hả? Không được chỗ nào?”

Lúc anh ta nói xong lời này thì nhận được một loạt bình luận “ha ha ha”.

Ngược lại Lãng Quên không hề có ý giễu cợt, chẳng qua anh ta chỉ nói một sự thật khách quan. Một hoạt náo viên cần dày công tu dưỡng, vào một số thời điểm sự dày công tu dưỡng này còn quan trọng hơn cả thao tác và kỹ thuật. Có vài người đến chưa chắc là muốn xem bạn chơi trò chơi, có lẽ chỉ muốn nghe bạn lái nhái.

Hương Noãn hỏi Trần Ứng Hồ: “Anh Hồ, anh biết những người đánh giải chuyên nghiệp à?”

Trần Ứng Hồ nói: “Anh biết 100 người đánh giải chuyên nghiệp.”

Thẩm Tắc Mộc nói: “Nó từng bị 100 người của giới chuyên nghiệp khuyên nhủ mau rút lui.”

Kênh bình luận lại bắt đầu “ha ha ha”, “Anh họ nói hay” các kiểu.

Hướng Noãn lau mồ hôi, hỏi: “Mấy chiến đội chuyên nghiệp còn tuyển người không? Anh không cảm thấy Lãng Quên rất giỏi sao? Không đánh giải chuyên nghiệp đúng là lãng phí nhân tài.”

“Để anh đi hỏi một chút. Các đội huấn luyện lớn luôn tuyển người, tuy nhiên đó là hai đường, không nhất định có cơ hội xuất hiện.”

Lãng Quên hỏi: “Có tiền lương không?”

“Đương nhiên là có, cũng không phải là mấy công nhân trong lò than.”

Lãng Quên: “Có tiền lương là được.”

Trần Ứng Hồ lau mồ hôi: “Cậu, cái này... Dù sao cũng phải chọn lọc nữa.”

Rốt cuộc cũng xong chuyện, Hướng Noãn mừng thay cho Lãng Quên.

Sau khi thoát trò chơi, Lâm Sơ Yến gửi cho Lãng Quên một tin nhắn âm thanh, giọng nói yếu ớt, còn mang theo chút lạnh lùng.

Lâm Sơ Yến: “Hương Noãn rất tốt với cậu.”

[Lãng Quên]: Tôi gửi cho cô ấy ít bánh trôi nước, không nói gì khác. Tuy nhiên cô ấy rất tốt.

[Lãng Quên]: (Hình ảnh)

[Lâm Sơ Yến]: Tôi có ý gì với cô ấy, cậu biết chứ?

[Lãng Quên]: Tôi biết, cậu yên tâm, không thể đụng vào vợ của bạn, chút tính người này tôi vẫn phải có.

Ba chữ “vợ của bạn” khiến cho tâm trạng của Lâm Sơ Yến khá vui vẻ. Anh bảo Lãng Quên đổi biệt danh của Hương Noãn thành “Vợ của Sơ Yến”, chụp ảnh cho anh xem, sau đó hai bên đều hài lòng chúc nhau ngủ ngon.

Lãng Quên hơi tò mò, hỏi Lâm Sơ Yến: *“Anh họ anh Hồ có phải tình địch của cậu không? Tôi thấy anh ta ghim cậu.”*

[Lâm Sơ Yến]: Tình địch của tôi không phải Thẩm Tắc Mộc.

[Lãng Quên]: Hả? Là ai.

[Lâm Sơ Yến]: Vương Giả Vinh Diệu.

[Lãng Quên]: ... Nén bi thương.

Chương 61: Trở lại trường và ở nhờ

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Trận thi đấu phạm vi khu lớn tiến hành vào ngày 12 tháng 1, mỗi đội hạng nhất của tỉnh tiến vào vòng thi đấu cấp khu, mỗi một khu có tám đội ngũ, trong vòng một ngày sẽ quyết định hạng nhất.

Từ lúc bắt đầu thi đấu đều là thi đấu offline. Địa điểm thi đấu của khu bọn họ ở thành phố Nam Sơn.

Kinh phí của người đứng ra tổ chức lần này khá eo hẹp, không thể cung cấp nhà nghỉ, Hường Noãn định ở trường học.

Cô lên đường trước một ngày, một mình ngồi xe đường dài đến thành phố Nam Sơn, lúc ở trên đường, Lâm Sơ Yển hỏi hành trình của cô, nói muốn đến đón cô.

Hường Noãn sờ mái tóc gợn sóng của mình, tìm trong túi xách một lúc lâu rồi lấy dây chun buộc tóc lên.

Cô sẽ không cho tên kia có cơ hội cười nhạo tóc của mình lần thứ hai.

...

Lúc Hương Noãn xuống xe, đúng lúc thấy Lâm Sơ Yển đứng ở cửa xe khách, đang ngược mắt nhìn vào trong xe. Thấy cô xuất hiện, anh cười với cô một tiếng, mắt hơi nheo lại, dường như có ánh sáng lọt vào mắt.

Khoảnh khắc ấy làm tâm trạng của cô hơi rạo rức. Lâm Sơ Yển đứng đối diện mỉm cười càng khiến cô rạo rức hơn, giống như sinh vật trong sách viết vậy, chớ vừa nghe tiếng chuông liền chảy nước miếng, đây là phản xạ có điều kiện.

Lâm Sơ Yển lấy hành lý của Hương Noãn, thấy cô đeo ba lô sau lưng, anh cầm ba lô ước lượng, không đợi cô nói gì đã khoác lên vai mình.

“Không nặng.” Hương Noãn nói nhỏ một câu, ngực hơi nóng lên.

Lâm Sơ Yển chỉ ừ một tiếng, vẫn khoác ba lô và kéo hành lý của cô. Người xuống xe rất nhiều, quanh đi quẩn lại khá chật chội, Lâm Sơ Yển thấy có người sắp va vào Hương Noãn, anh giữ bả vai cô, kéo cô sang bên cạnh mình.

Hương Noãn bị cánh tay của anh vòng vào, cơ thể cứng đờ, cúi đầu không nói lời nào.

Lâm Sơ Yển nhận ra được sự khác lạ của cô, anh vội vàng thả tay xuống: “Đi thôi.”

Anh dẫn cô đến chỗ một chiếc xe Ferrari đỏ vô cùng phong cách đang đỗ. Mắt Hương Noãn sáng lên: “Oa đẹp quá! Lâm Sơ Yển, đây là xe của anh sao?”

“Không phải.”

“VẬY CHÚNG TA ĐI THÔI.” HƯƠNG NOÃN KÉO TAY ÁO ANH, “NHÌN MỘT CHÚT LÀ ĐƯỢC.”

LÂM SƠ YẾN DỠ KHÓC DỠ CƯỜI: “ĐÂY LÀ XE CỦA BỐ TÔI, LÊN XE ĐI.” ANH VỪA BỎ HÀNH LÝ CỦA CÔ VÀO CỘP XE, VỪA NÓI: “BA LÔ NÀY CÓ CẦN DÙNG KHÔNG?”

“KHÔNG CẦN.”

“Ừ.” VẬY ĐỂ CHUNG VỚI HÀNH LÝ.

HƯƠNG NOÃN NGỒI TRÊN XE, THẮT CHẶT DÂY AN TOÀN, HỎI LÂM SƠ YẾN: “ANH LÁI XE NHƯ NÀY BỐ CẬU CÓ BIẾT KHÔNG?”

“BIẾT.”

LÂM SƠ YẾN KHÔNG THỂ KHÔNG THỪA NHẬN. TƯỞNG TƯ ĐƠN PHƯƠNG CŨNG CÓ PHÚC LỢI. TỪ KHI BỐ ANH BIẾT ANH THẦM MẾN MỘT CÔ GÁI NHƯNG KHÔNG ĐƯỢC ĐÁP LẠI, LIỀN BÀY TỎ CÓ THỂ TÙY TIỆN LÁI XE, LÀM HỎNG CŨNG KHÔNG CẦN ĐỀN TIỀN. NGUYÊN VĂN LỜI CỦA BỐ LÀ: “DÙ SAO CŨNG LÀ CON TRAI BỐ, KHÔNG ĐÀNH LÒNG NHÌN CON ĐỘC THÂN. HẦY, THIÊN HẠ THƯƠNG XÓT CHO TẤM LÒNG BỐ MẸ.”

TUY VẬY, TRÊN PHƯƠNG DIỆN TIỀN BẠC BỐ VẪN ĐỀ PHÒNG NGHIÊM NGẶT VỚI ANH, MẸ MUỐN CHO ANH MỘT ÍT LÌ XÌ MỘT VẠN COI NHƯ TIỀN TÀI TRỢ YÊU ĐƯƠNG NHƯNG ĐỀU BỊ BỐ BÁC BỎ.

ĐIỂM NÀO CỦA MẸ CŨNG TỐT, NHƯNG LẠI CÓ MỘT KHUYẾT ĐIỂM: QUÁ NGHE LỜI CHỒNG. TRONG TÌNH HUỐNG BÌNH THƯỜNG, CHẴNG LẼ KHÔNG PHẢI KHẼNG KHẼNG LÀM THEO Ý MÌNH, LÉN ĐƯA TIỀN SAO? CON HƯ TẠI MẸ, TRÊN TV LUÔN DIỄN NHƯ

vậy, coi như con trai đã hết sức thất bại, mẹ coi như là mẹ hiền thì cũng phải có chút tấm lòng chứ...

“Nghe chút nhạc được không?” Hương Noãn đề nghị.

Lâm Sơ Yển thu hồi suy nghĩ, mở nhạc.

Ca khúc thứ nhất lại là “Katyusha” (1). Ngồi Ferrari nghe “Katyusha” cũng khá thú vị. Hương Noãn gật đầu theo tiếng nhạc, Lâm Sơ Yển nghiêng mặt nhìn cô, anh mím môi, hỏi cô: “Đến trường à?”

(1) Katyusha là bài hát nổi tiếng của Liên Xô trong thời kỳ chiến tranh vệ quốc và là một trong những bài hát hùng danh nhất nước Nga. Bài hát nói về một người con gái chờ đợi người yêu của mình, khi đó đang phục vụ trong quân đội.

“Đúng vậy.”

“Được.”

Anh lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, lên đường, Lâm Sơ Yển lái xe rất ổn định. Lúc chờ đèn đỏ, anh nói với Hương Noãn: "Chuyện ma quỷ ở cơ sở Diên Trì học kì trước, em có nghe chưa?"

Hương Noãn có xem bài viết đó, nói con ma đó có lỗ mũi có mắt, còn có người xác thực.

“Anh đừng nói nữa.” Hương Noãn cách một lớp quần áo vuốt vuốt tay, rất cố gắng quên đi chuyện này.

“Được, tôi còn tưởng em không biết sợ.” Lâm Sơ Yến nói một cách chậm rãi, “Bây giờ còn chưa tựu trường, toàn bộ kí túc xá không có một ai. Một mình em ở một tầng, cũng không có lò sưởi, buổi tối vừa tối vừa lạnh, gọi trời gọi đất chẳng ai hay...”

“Lâm Sơ Yến, anh im miệng đi.”

“Được, xin lỗi, chẳng qua tôi lo em sẽ sợ.” Giọng Lâm Sơ Yến rất chân thành, “Em không sợ, tôi rất yên tâm.”

“Tôi...”

“Nói thật, nếu là tôi, tôi cũng có thể sợ, Hương Noãn.” Anh vừa nói vừa nhìn cô, vẻ mặt tràn ngập ý khen ngợi, “Em thật dũng cảm.”

“Tôi...” Thật ra cũng hơi sợ... QAQ

Nhưng Lâm Sơ Yến khen cô như vậy, cô lại không thể nói ra miệng.

Lâm Sơ Yến đưa Hương Noãn vào kí túc xá. Cả tầng kí túc xá trống rỗng, quả nhiên rất lạnh, bước trên hành lang, tiếng bước chân của bọn họ cực kỳ lớn, cảm giác rất rợn người.

Anh đưa cô đến cửa kí túc xá, đưa ba lô cho cô rồi chờ cô lấy chìa khóa.

Hương Noãn chậm chạp không chịu mở cửa.

“Sao thế?” Lâm Sơ Yến đã biết còn cố hỏi. Cô cúi đầu nên cũng không nhìn thấy sự ranh mãnh trong mắt anh.

Hương Noãn bối rối một lúc, rồi cuộc đành nói: “Tôi đi thuê phòng nhà nghỉ vậy.”

Lâm Sơ Yến suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Được rồi, hay em đến nhà tôi đi, nhà tôi rộng lắm.”

Lời này... Hương Noãn đen mặt: “Anh là chủ nhà à?”

Lâm Sơ Yến cười: “Không phải.”

Anh kéo hành lý, cùng cô đi ra khỏi kí túc xá. Sau khi rời khỏi kí túc xá, Hương Noãn cảm giác tinh thần buồn lòng hơn nhiều.

Trên đường Lâm Sơ Yến hỏi Hương Noãn muốn ở đâu, bên cạnh trường học hay gần sân thể dục hoặc gần phố buôn bán. Thật sự giống như cả thành phố này đều là nhà anh vậy.

Hương Noãn hỏi ngược lại: “Anh nghỉ ngơi ở đâu?”

Lâm Sơ Yến nói nhỏ: “Em muốn ở chung với tôi?”

Hương Noãn lập tức đỏ mặt, quay mặt đi: “Anh đừng nói lung tung, là tôi sợ làm khổ anh.”

Lâm Sơ Yến trầm nghĩ, anh thật sự muốn ở cùng em. ^_^

Chương 62: Khoảnh khắc lúng túng

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lâm Sơ Yến cũng không nói cho Hương Noãn, dù cho cô có nghi ở đâu cũng không làm khổ anh.

Anh đưa cô đến chỗ ở trước mắt của một nhà ba miệng bọn họ, đó là khu biệt thự cạnh núi ở ngoại thành.

Khu biệt thự được trang trí lịch sự đẹp mắt, lúc này nước chảy róc rách vào khóm trúc, hoa mai đua nhau nở cùng chào đón mùa xuân, hoa đào hé nụ, hơi nóng vội nở lác đác mấy đóa.

Lâm Sơ Yến nói cho Hương Noãn, bởi vì nguyên nhân địa thế nên nhiệt độ của khu biệt thự này cao hơn so với những nơi khác của thành phố Nam Sơn, mùa xuân đến sớm hơn, mấy ngày nữa, bọn họ có thể lên đỉnh núi ngắm hoa đào. Núi hoa đào ở bên cạnh, giống như một ngọn núi màu hồng, một biển hồng.

Hương Noãn rất muốn đến đó.

Lâm Sơ Yến đỗ xe xong thì đưa Hương Noãn vào nhà. Lúc này bố mẹ anh đều không ở nhà, anh đưa cô vào phòng khách, sau đó lấy cho cô ít đồ ăn.

Anh thấy cô đang đảo mắt, không ngừng quan sát phòng khách, vì vậy hỏi: “Em có muốn thăm quan một chút không?”

“Được.”

Lâm Sơ Yến dẫn cô nhìn các nơi trong phòng, sau đó cho cô xem chỗ nuôi cá nhà anh, nơi bố anh cất đồ cổ, nơi mẹ anh cất tranh chữ. Đối với chuyện này, Hương Noãn có thể nói là biết nhiều hơn so với anh.

Anh hơi bất ngờ, nheo mắt nhìn cô.

“Bố tôi cũng thích những thứ này.” Hương Noãn giải thích.

“Có một lần tôi làm hỏng Ty Yên Hồ (1), bố còn muốn đánh tôi.”

(1) Ty Yên Hồ: Những vật này được làm từ sơn mài khảm, sứ, ngọc bích, thủy tinh.

“Hả? Vậy có bị đánh không?”

“Không hề.”

Lâm Sơ Yến mỉm cười: “Làm sao lại chịu đánh được?”

Anh cười ấm áp dịu dàng như vậy, nhìn tâm trạng có vẻ tốt... Hương Noãn ngây người.

Sau đó Lâm Sơ Yến dẫn cô đến thư phòng của anh.

Thư phòng của Lâm Sơ Yến rất lớn, bày ba kệ sách. Hai kệ chứa đầy sách, Hương Noãn thấy nhiều sách như vậy, thật sự giống như anh thường xuyên đọc sách vậy, thở dài hỏi: “Lâm Sơ Yến, anh còn giả vờ à?”

Lâm Sơ Yến cảm thấy hình tượng của mình tồn tại trong lòng Hương Noãn hơi có vấn đề.

“Tôi có đọc những sách này.” Anh nói.

“Anh đừng giải thích, tôi hiểu mà.”

Kệ sách thứ ba là một ít đồ lặt vặt và đồ trang trí, có thuyền gỗ, phi cơ, xe tăng, chong chóng, súng máy,...

Hương Noãn nhìn gần, cảm giác những thứ này tinh xảo như thật, tuy nhiên nhìn thấy một số dấu vết thủ công, không giống như đồ vật mua được. Cô hỏi Lâm Sơ Yến: “Anh làm những thứ này?”

“Ừ.”

“Mua mô hình xong rồi lắp ráp sao?”

“Không phải, tôi làm, tôi mua gỗ, tôi bào từng chút một.”

Hương Noãn nghe những lời này, quay đầu lặng lẽ nhìn anh, trên khuôn mặt như viết dòng chữ: “Tôi lặng lẽ nhìn anh giả vờ.”

Lâm Sơ Yến đen mặt, kéo một cái hộp từ tầng thứ nhất của kệ sách, mở hộp ra, bên trong là dụng cụ nghề mộc của anh. Dao bào, búa nhỏ, hộp thước,... Đầy ắp hộp.

Hương Noãn nhìn những dụng cụ đó, vẻ mặt đầy khiếp sợ: “Lâm Sơ Yến, nhất định đời trước anh là một thợ mộc.”

Lâm Sơ Yến nhìn cô, trong mắt tràn ngập vui vẻ, anh nói nhỏ: “Em thích cái gì, tôi có thể làm cho em.”

Có thể là bởi vì khi anh nói chuyện mang theo khí chất quyến rũ người khác, trong lòng Hương Noãn lập tức có một cảm giác ngọt ngào khó hiểu. Cô cảm giác mình thật sự quá si mê, hơi ngượng ngùng cúi đầu hỏi: “Cái gì anh cũng biết làm sao?”

“Có thể thử một chút.”

“Vậy anh làm cho tôi một căn nhà nhỏ được chứ?”

“Được.”

Hương Noãn cảm thấy không được tốt lắm. Lâm Sơ Yến chỉ nói một chữ này đã khiến lòng cô nổi bong bóng, thật không có tiền đồ mà.

Cô xoay người, đi đến hai kệ đựng sách kia rút một quyển gọi là “Trí tuệ con người tương lai” ra, giả vờ ngồi trên bàn đọc sách bắt đầu đọc.

Hương Noãn cúi đầu, mới nhìn một trang, phát hiện tóc rơi lả tả xuống, cô sờ sờ sau ót một chút, thấy dây buộc tóc đã đứt.

Cô ngẩn ngơ, ngẩng đầu thì thấy Lâm Sơ Yến đang nhìn mình.

Cô hơi lúng túng.

Hiện tại cô thả mái tóc xoăn sóng trước mặt anh thì cảm thấy không được tự nhiên cho lắm. Cô nháy mắt với Lâm Sơ Yến, hỏi: “Nhà anh có dây buộc tóc không? Tương tự như vậy.”

Lâm Sơ Yến chạy đến phòng bố mẹ lấy một cái vòng nhỏ trong hộp trang điểm của mẹ đưa cho cô, còn thân thiết mang đến một cái lược nhỏ. Con trai không hề hiểu kiểu tóc như vậy không cần lược.

Lúc Hương Noãn búi tóc, anh nhìn cô chăm chăm. Cô bị nhìn như thế thì không được tự nhiên, mặt nóng lên, cũng không biết nhìn có gì khác thường không. Búi tóc xong, Hương Noãn nhìn cái lược nhỏ dư thừa, đột nhiên cô có một ý tưởng táo bạo.

“Lâm Sơ Yến.” Hương Noãn cười híp mắt gọi anh.

“Sao thế?” Anh thấy cô cười cũng cười theo.

“Thời gian còn nhiều, chúng ta làm một số chuyện có ý nghĩa đi.”

“Cái gì?” Lâm Sơ Yến hỏi nhỏ, anh nghe được tiếng tim mình đang đập nhanh.

“Tôi buộc tóc đuôi sam cho anh nhé?”

“...”

Vẻ mặt Lâm Sơ Yển cứng đờ. Quả thật, anh là một công tử nhà giàu hết ăn lại nằm, lười làm không có chí đi lên, kiêu người mà người khác không nên học theo, nhưng anh cũng không thừa nhận buộc tóc đuôi sam coi như là chuyện có ý nghĩa. Anh cũng có ranh giới cuối cùng.

“Anh để cho tôi buộc đi.” Hương Noãn vươn tay ra kéo tay áo anh. “Tôi rất thích buộc tóc đuôi sam, mẹ tôi không để cho tôi làm. Cầu xin anh đó...”

Cô dùng giọng nói mềm mại như vậy cầu xin anh, làm sao anh có thể từ chối? Không từ chối được.

Rốt cuộc Lâm Sơ Yển đưa lưng về phía cô, ngồi trên ghế, cúi đầu, khẽ than thở: “Rốt cuộc ai mới là nô lệ nhỏ đây?”

“Anh nói gì?”

“Không có gì.”

“Lâm Sơ Yển, anh thích kiểu tóc gì?”

“Tôi thích kiểu tóc bây giờ.”

“Đổi cái khác.”

Lâm Sơ Yển bị đánh bại: “Tùy em nghịch đây.”

Hương Noãn buộc cho anh năm cái đuôi sam, ba cái trên đỉnh đầu, hai cái sau ót, tóc anh quá ngắn, rất khó buộc, cô đã sử dụng hết sức lực có thể rồi.

Thật đáng tiếc không có gương ở thư phòng Lâm Sơ Yến, cô lấy điện thoại di động chụp cho anh xem. Mặt Lâm Sơ Yến trong ảnh đầy bất lực.

“Xóa đi.” Anh nói.

“Được rồi, xóa thì xóa.” Hương Noãn nhìn vẻ mặt buồn rầu của anh, vì vậy dỗ dành: “Tôi làm chuyện xấu với anh, bây giờ anh cũng có thể làm một chuyện với tôi, coi như chúng ta huề nhau.”

Lâm Sơ Yến mỉm cười, anh mở mắt nhìn thẳng vào cô: “Em tự suy nghĩ lại lời em vừa nói.”

Hương Noãn sửng sốt.

Lâm Sơ Yến: “Có phải đang đùa giỡn lưu manh không hả?”

Hương Noãn suy nghĩ câu nói của mình lúc này. Vốn cô không có suy nghĩ gì khác, nhưng bị Lâm Sơ Yến nhắc nhở, hả, cái gì gọi là làm chuyện xấu, làm chuyện xấu... Không thể suy nghĩ...

Mặt cô đỏ bừng, bỏ cái lược xuống, cúi đầu: “Lâm Sơ Yến là đồ thần kinh.”

Lâm Sơ Yến liếm môi. Anh nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, giờ phút này, quả thật anh có một chút xúc động muốn làm chuyện xấu với cô nhưng anh kiềm chế.

Ngăn cản anh làm chuyện xấu cũng không phải là phong độ lịch sự hay gì khác mà đơn giản chính là mấy cái tóc đuôi sam này.

Lâm Sơ Yến không thể nào chấp nhận được việc mình hôn một cô gái trong trạng thái có năm đuôi sam trên đầu. Đây chính là nụ hôn đầu, một khi hôn chính là bóng ma cả đời.

Hai người không lên tiếng, không khí có phần lúng túng.

Tuy nhiên cũng không lúng túng quá lâu, bởi vì cửa thư phòng đột nhiên bị mở ra.

Hai người bất ngờ nhìn ra cửa, người ngoài cửa cũng nhìn bọn họ. Người nọ liếc nhìn túm tóc trên đầu Lâm Sơ Yến, dường như bị dọa, trực tiếp kêu lên: “Trời ơi! Yêu nghiệt phương nào?”

Giọng nói sang sảng dọa Hường Noãn giật mình. Cô cảm giác hơi kì quái, người đàn ông trung niên trước mắt này từ khuôn mặt, tướng mạo đến giọng nói khiến cô thấy quen quen. Lâm Sơ Yến từ từ tháo dây trên đầu mình, một cái, một cái, lại một cái. Vừa tháo anh vừa gọi: “Bố.”

Chương 63: Xem phim và tiền bịt miệng

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lâm Tuyết Nguyên thật sự không muốn thừa nhận yêu nghiệt trước mắt này là con trai mình.

Ông đen mặt đi vào trong thư phòng, liếc mắt sang bên cạnh, lúc này mới nhìn chăm chăm vào một người khác trong thư phòng.

Hương Noãn cảm giác ông chú này khá hung dữ, cô hơi sợ hãi, không dám nhìn ông, nói nhỏ: “Cháu chào chú.”

Lâm Tuyết Nguyên: “...”

Ông nghĩ đến lần đầu tiên nhìn thấy cô bé này đã dọa người ta, bây giờ vì xui xẻo thấy con trai mình thành yêu quái, nhất thời hơi nóng nảy lại hù dọa cô bé. Lâm Tuyết Nguyên chợt dạ xấu hổ, trong lòng lại ôm chút may mắn, hy vọng trí nhớ cô bé không tốt, không nhận ra ông.

Ông chợt dạ, Hương Noãn cũng chợt dạ. Chạy đến nhà người ta, lại còn buộc cho con trai người ta mấy bím tóc... Rất đáng đánh.

Lâm Sơ Yển tháo dây buộc, tùy ý vuốt vuốt tóc, đổi lại thành kiểu tóc bồ luống. Tuy nhiên vừa rồi buộc loạn, bây giờ kiểu tóc hơi kỳ lạ, giống như

một quả dưa lớn méo mó.

Vẻ mặt Lâm Sơ Yến bình tĩnh, nói: “Bố, đây là Hương Noãn.”

“Chào cháu.” Lâm Tuyết Nguyên gật đầu với Hương Noãn, ông cố gắng để giọng nói của mình thật hòa ái dễ gần, tựa như một giáo sư trong trường học kiên nhẫn. Lâm Tuyết Nguyên nói: “Chẳng qua chú đến tìm búa thôi, xin lỗi, không quấy rầy hai đứa chứ?”

“Không không không đâu ạ.” Hương Noãn lắp bắp. Kì lạ, tại sao lại có cảm giác quen quen thế nhỉ...

Lâm Sơ Yến khom người kéo thùng thợ mộc của mình, mở ra để bố tùy tiện chọn: “Bố cần búa để làm gì?”

“Dưới tầng có một con mèo nhỏ chui vào bình hoa không ra được, bố định đập vỡ bình.” Lâm Tuyết Nguyên cầm búa, khí thế từ 2m8 biến thành 3m8, ông nói: “Con trai dì Trương năm viện, tối nay không thể đến nấu cơm, cơm tối bố làm cho các con... Hương Noãn, tối nay ở đây ăn cơm, đừng khách khí với chú. Cháu muốn ăn gì cứ nói với chú.”

“Cảm ơn chú.”

“Được, hai đứa nói chuyện đi, bố đi giải cứu con mèo ngốc ấy đây.”

Đưa mắt nhìn bố rời đi, Lâm Sơ Yến nói với Hương Noãn: “Bố tôi nấu ăn rất ngon, tuy nhiên ông quá bận rộn, không thường làm.”

Ngay lập tức, Lâm Tuyết Nguyên cầm búa đi xuống tầng, đầu tiên là gọi điện thoại cho Việt Doanh Doanh: “Vợ ơi, em mau về đi, Sơ Yến đưa con

dâu nhỏ về nhà rồi.”

Vốn Việt Doanh Doanh đang uống trà chiều với một nữ họa sĩ. Nữ họa sĩ này vừa tài hoa lại cá tính, Việt Doanh Doanh rất thương thức cô ấy, nếu không có gì bất ngờ, cuối năm nay bà sẽ đưa tranh của cô ấy vào triển lãm tranh của mình.

Sau khi nhận được điện thoại của Lâm Tuyết Nguyên, Việt Doanh Doanh liền bỏ lại nữ họa sĩ vội vàng chạy về nhà.

Họa sĩ còn có thể mời nữa, không quan trọng bằng con dâu.

Tất nhiên, trong lòng Việt Doanh Doanh biết “con dâu” này chỉ là một phía Lâm Sơ Yến tình nguyện.

Tuy nói thế nhưng trước tiên bà nhất định phải xem người đẹp nhỏ đó một chút.

Vừa về đến nhà, bước vào cửa, Việt Doanh Doanh thấy Lâm Tuyết Nguyên đang ngồi phòng khách xử lý công vụ trên máy tính xách tay. Phòng khách là một nơi tốt, có thể thuận lợi quan sát người khác.

Việt Doanh Doanh cởi áo khoác ra, bỏ túi xuống, đi đến ngồi bên cạnh Lâm Tuyết Nguyên, hỏi ông: “Thế nào? Cô bé kia chưa đi chứ?”

“Sao em trở về nhanh vậy? Em siêu tốc ư?”

“Không có không có, hôm nay ít đèn đỏ... Sơ Yến đâu? Nó mang con bé về chứ?”

Ánh mắt Lâm Tuyết Nguyên đầy ẩn ý: “Đang xem phim đấy.”

“Hà? Ở đâu? Bên ngoài hay ở nhà?”

“Tầng hầm dưới đất.”

“Tầng hầm dưới đất rất tốt, tầng hầm dưới đất rất tốt.” Việt Doanh Doanh cảm thấy tiến triển của Lâm Sơ Yến vượt qua dự đoán, bà có phần vui vẻ, sau đó lại thấy chùng nhú mày, vì vậy hỏi: “Sao anh lại không tình nguyện hả?”

“Anh cảm thấy, Sơ Yến, nó...” Lâm Tuyết Nguyên vừa nói vừa chỉ vào huyết thái dương của mình: “Chỗ này xảy ra chút vấn đề.”

“Là sao?”

Lâm Tuyết Nguyên đến gần tai bà, nói khẽ.

Việt Doanh Doanh nghe xong cũng hơi lo âu: “Sao nó lại ngu như vậy? Bị cô gái nhìn thấy, người ta không chê nó sao?”

“Nói đúng, quá ngu.”

“Anh có hình không? Cho em xem một chút.”

“Không...”

Việt Doanh Doanh khá tiếc nuối, ngay sau đó còn hỏi: “Anh đoán xem, chúng nó đang xem phim gì?”

Lâm Tuyết Nguyên vui vẻ: “Còn cần phải đoán sao? Nhất định là phim tình yêu.”

Lâm Tuyết Nguyên nói không sai, đúng là bọn họ đang xem phim tình yêu.

Tên là “Tim đập thành thịch”, một kiệt tác điện ảnh tình yêu, trẻ trung lại trong sáng.

Rạp chiếu phim gia đình ở dưới đất khép kín, mờ mờ tối, trong một không gian như vậy, khoảng cách giữa người với người sẽ bị bóng tối chậm chạp ăn mòn.

Lâm Sơ Yến ngồi bên cạnh Hương Noãn, mượn ánh sáng, thỉnh thoảng anh nhìn gò má cô, quan sát vẻ mặt của cô.

Vẻ mặt Hương Noãn không tập trung, ánh mắt hơi trống rỗng.

Cô xem phim tình yêu với anh mà lại ngây người... Lâm Sơ Yến khá thất vọng.

Trong phim chiếu đến đoạn đưa bé trai và đưa bé gái cùng nhau trồng cây, lúc hai người cầm rễ cây đến chỗ chôn, tay cậu bé chạm phải tay cô bé.

Trong lòng Lâm Sơ Yến hồi hộp, lặng lẽ di chuyển đến tay cô.

Đột nhiên Hương Noãn vỗ đùi: “Tôi biết rồi!”

Lâm Sơ Yến bị cô dọa sợ hết hồn.

“Em biết cái gì?” Anh khẽ hỏi cô, giọng nói đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Tôi biết tôi gặp bố anh ở chỗ nào rồi.”

“Trên TV? Trên báo?”

“Không phải.” Hương Noãn lắc đầu. “Có một lần tôi đến cơ sở chính của trường, thấy chú ở bờ hồ, lúc ấy chú đang gọi điện thoại, thờ hồn hển, tôi và anh Oai Oai đều bị dọa giật mình. Chú khách khí nói xin lỗi với bọn tôi, chú còn nói mình tức giận vì con trai, chú nói... con trai chú...” Nói đến đây, Hương Noãn ngừng lại một chút, trong trí nhớ của cô xuất hiện sáu chữ khí phách kia: “Lưu manh, không biết xấu hổ.”

Lâm Sơ Yến không ngờ còn có chuyện như vậy. Anh vốn luôn cố gắng sửa chữa hình tượng của mình trong lòng Hương Noãn, kết quả còn bị phá hỏng như vậy, bố anh đã bán đứng sau lưng anh, rất tốt, bố ruột thế đấy.

Hương Noãn cảm thấy chuyện này rất thú vị, cô cười hì hì nhìn Lâm Sơ Yến, nói: “Hiểu con không bằng bố.”

Lâm Sơ Yến bóp miếng bắp rang bơ trong tay.

Sau khi xem phim xong, Hương Noãn ra phòng khách thấy có thêm một người, không cần giới thiệu, cô có thể đoán ra đó là mẹ Lâm Sơ Yến. Bởi

vì khuôn mặt có nét giống nhau. Có thể thấy được tướng mạo thanh tú của Lâm Sơ Yến là được di truyền từ mẹ.

Việt Doanh Doanh vừa thấy Hương Noãn, hai mắt sáng lên, cảm giác đáng dấp cô bé này thật là xinh đẹp, người thật còn sinh động gấp mấy lần trong ảnh, không đợi Lâm Sơ Yến giới thiệu, Việt Doanh Doanh cười nói: “Cháu chính là Hương Noãn sao? Cô đã nghe Sơ Yến nói đến rồi, là một cô gái vừa xinh đẹp vừa đáng yêu.”

Lâm Sơ Yến nói cô vừa xinh đẹp vừa đáng yêu? Mặc dù anh bị thần kinh nhưng giờ phút này cô lựa chọn bật đèn sáng cho anh!

Hương Noãn hơi ngượng ngùng: “Cháu chào cô.”

“Đến đây ngồi đi, chờ chú đi làm cơm. Chú nấu cơm rất ngon, bình thường cũng không hay làm, hôm nay chúng ta đều có lộc ăn.”

Từ bề ngoài đến giọng nói Việt Doanh Doanh đều ấm áp tinh tế, nói chuyện không nhanh không chậm, rất thoải mái, nói nhiều hơn nữa cũng không nóng nảy, để lại ấn tượng kiên nhẫn dịu dàng cho người khác, khiến người ta có thiện cảm.

Nguyên liệu nấu cơm tối Lâm Tuyết Nguyên đã để thư kí mang đến. Hôm nay ông định làm nhiều hơn mấy món, vì vậy đã vào phòng bếp từ sớm.

Lâm Sơ Yến để mẹ ở lại nói chuyện với Hương Noãn, anh cũng đi theo vào nhà bếp: “Bố có cần con giúp gì không?”

Đối với chuyện con trai đột nhiên lấy lòng, Lâm Tuyết Nguyên tỏ vẻ khinh thường: “Con thì có thể giúp được gì? Nấu mì ăn liền đi.”

Lâm Sơ Yển không trả lời, thấy hành trong một đồng nguyên liệu kia, vì vậy anh lấy hành ra bóc. Bóc hành là tốt nhất.

Lâm Tuyết Nguyên đeo tạp dề, ông vừa bỏ thức ăn vào bồn rửa rau vừa nói: “Sơ Yển, con đừng chê bố nói nhiều. Rốt cuộc con có thể theo đuổi con gái không đấy? Buộc tóc? Bố cũng thua con.”

Đầu ngón tay Lâm Sơ Yển linh hoạt, bóc từng lớp vỏ hành, anh đáp: “Cô ấy muốn buộc, con có cách gì chứ?”

“Con bé muốn buộc con liền cho buộc sao? Một người đàn ông như con, có thể có cốt cách một chút được không? Không phải yêu thích con gái như vậy. Con xem bố có để mẹ làm thế không? Nếu mẹ con mà buộc tóc cho bố, nhất định bố sẽ không chịu.”

Lâm Sơ Yển nhìn bố mình: “Mẹ đắp mặt nạ cho bố, đến bây giờ bố chưa bao giờ từ chối.”

Lâm Tuyết Nguyên rút một con dao ra thuận thực đâm vào trong thớt, lườm anh: “Mạnh miệng nữa bố chặt mày.”

Lâm Sơ Yển không dám mạnh miệng. Bóc hành xong, anh đến gần bố nói nhỏ: “Con hỏi bố chuyện này.”

“Hử? Nói đi.”

“Trước mặt Hướng Noãn bố bảo con là lưu manh không biết xấu hổ.”

Động tác rửa rau của Lâm Tuyết Nguyên ngừng lại, trên mặt thoáng vẻ chột dạ. Ngay sau đó, ông lại đứng thẳng nhìn con trai, hỏi ngược lại: “Bố nói sai sao? Có phải con là lưu manh không hả? Có phải con không biết xấu hổ? Trong lòng mình mà con cũng không biết sao?”

Lâm Sơ Yển thở dài: “Bố nói con như vậy trước mặt cô gái con thích, con không có cách nào, vừa rồi Hương Noãn còn chê cười con. Nếu mẹ mà biết...”

Lâm Tuyết Nguyên hít một hơi thật sâu, vẻ mặt đầy nhẫn nhịn, ông lau sạch tay, móc điện thoại di động ra bấm mấy cái.

Lâm Sơ Yển thấy điện thoại của mình có tin nhắn, bố chuyển cho anh năm ngàn.

Ồ, tiền bịt miệng đây mà.

Lâm Sơ Yển cầm điện thoại di động, nói nhỏ: “Bố xem thường con.”

Lâm Tuyết Nguyên lại gửi thêm năm ngàn: “Đủ chưa?”

Lâm Sơ Yển cũng biết đủ, nhận tiền xong, anh cất điện thoại di động, khẽ nói: “Không phải con vì tiền, con chỉ không muốn thấy bố mẹ cãi nhau thôi.”

Lâm Tuyết Nguyên liếc mắt: “Cút.”

Một chữ “Cút” đầy mạnh mẽ, vì vậy Lâm Sơ Yển nhanh chóng chạy đi. Vừa mới trở lại phòng khách, anh nghe được tiếng hét chói tai của mẹ

mình.

Mẹ rất hiếm khi mất khống chế như vậy.

Anh nghe thấy mẹ mình nói: “Trời ơi! Thì ra cháu là con gái của Hương Đại Anh.”

Chương 64: Gàibẫy con trai và nhạc kịch

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Việt Doanh Doanh cuống cuống nhìn lại Hường Noãn trong truyền thuyết, đầu tiên là tò mò, tiếp theo thì bắt đầu có tâm trạng nghiến cứu. Dù sao cô là cô gái Sơ Yến một lòng thích, người làm mẹ cũng nên quan sát một chút. Sau khi bà nói chuyện với Hường Noãn một lúc, lại cảm giác cô bé này đáng yêu, tự nhiên lại hào phóng, khá biết cách ăn nói. Trong lòng Việt Doanh Doanh còn đang xúc động ánh mắt con trai nhà mình thật tốt, nói chuyện với Hường Noãn một chút lại đề cập đến họa sĩ bà thích là Hường Đại Anh, kết quả Hường Noãn nói một câu: “Đó là bố cháu ạ.”

Việt Doanh Doanh lập tức mất bình tĩnh.

Người phụ nữ dịu dàng dễ gần đột nhiên hét to, dọa Hường Noãn sợ run rẩy, trong phút chốc, thậm chí cô còn nghi ngờ có phải bố mình gây chuyện gì ở bên ngoài hay không... Nhưng ngay sau đó cô phát hiện vừa rồi mình đã coi thường một chuyện rất quan trọng, bố của Lâm Sơ Yến đã từng trăm cay ngàn đắng muốn xin một bức tranh tặng cho vợ.

Cho nên, chắc chắn không phải kẻ thù mà là hãm mộ thần tượng sao?

Hường Noãn thử đặt bản thân vào đó một chút, nếu như anh hùng xinh đẹp nhất trong Vương Giả Vinh Diệu là Gia Cát Lượng và Điêu Thuyền cùng đi đến trước mặt cô, chắc hẳn cô cũng hét chói tai.

Việt Doanh Doanh cảm thấy có lỗi vì hành động mất khống chế của mình, bà nắm chặt tay, vô ý thức xoa nhẹ, cười với Hương Noãn: “Xin lỗi, cô hơi kích động.” Nói xong lời này, bà liếc mắt nhìn con trai đang đi đến, ánh mắt đầy ý trách móc.

Bởi vì bị bố mẹ đả kích, anh không nói thêm chuyện gì về Hương Noãn hoặc liên quan đến gia đình Hương Noãn, tất nhiên anh cũng chưa kịp nói. Anh đi đến ngồi trên ghế sofa, nói: “Con quên mất chưa nói cho mẹ.”

Rõ ràng ghế sofa trong phòng khách rất rộng rãi, hết lần này đến lần khác anh lại ngồi bên cạnh Hương Noãn, không phải là gần nhưng cũng không xa.

Hương Noãn hơi ngây người.

Việt Doanh Doanh lấy dũng khí kéo bàn tay nhỏ bé của Hương Noãn, cầm tay phải của Hương Noãn vỗ nhẹ một chút, cười nói: “Cô bảo này, người như thế nào mới có thể nuôi dạy ra một đứa trẻ tốt đến vậy, thì ra là giáo sư Hương, vậy thì không có gì kì quái.”

Lâm Sơ Yến chỉ muốn nhắc nhở mẹ một chút, vẻ mặt mẹ có phần lấy lòng đó...

Hương Noãn bị khen cũng xấu hổ, đỏ mặt nói: “Cô quá khen ạ.”

“Không quá khen chút nào, Hương Noãn, có phải cháu không biết địa vị của lệnh tôn trong giới thư họa không?”

Lâm Sơ Yến đỡ trán. Đến “Lệnh tôn” cũng lòi ra luôn...

Hương Noãn bị Việt Doanh Doanh nói đến ngân người, địa vị của bố cô ở nhà, phần lớn thời điểm đều phải nghe lời vợ mình, có thể nói là không có địa vị gì cả. Đối với địa vị trong giới thư họa, Hương Noãn được hun đúc trong một gia đình như vậy, cũng không phải là hoàn toàn không biết, cô suy nghĩ một chút về những họa sĩ lớn, danh tiếng khá vang dội trong giới thư họa, mặc dù bố cô cũng có chút danh tiếng nhưng không đạt đến trình độ “địa vị trong giang hồ”.

Hương Noãn hơi không xác định, khẽ hỏi Việt Doanh Doanh: “Cô ơi, bố cháu nổi tiếng lắm ạ?”

“Phải nói danh tiếng ở trong giới thư họa của giáo sư Hương cũng không phải là vang dội nhất. Nhưng địa vị của giáo sư Hương rất đỉnh. Năm xưa bậc thầy vẽ tranh Trung Quốc - giáo sư Cù Văn Tùng, giáo sư Hương là đệ tử cuối cùng của giáo sư Cù. Ban đầu, tác phẩm hội họa của giáo sư Hương vẫn còn chút bóng dáng của giáo sư Cù nhưng đã nhanh chóng thoát khỏi khuôn mẫu, tự mình thành một phái. Giáo sư Hương vẽ rất tùy ý, chan chứa thú vui trên đời. Là một người có nhân phẩm cao cả hiếm có, không màng danh lợi, giáo sư Hương rất hiếm khi bán tranh, cũng không kéo bè kết phái. Những bức tranh lưu thông trên thị trường của ông ấy thì có đến 99% là hàng giả.” Việt Doanh Doanh tổng kết đơn giản một chút.

Hương Noãn cảm giác như đang nghe một đoạn giải thích trên Baidu. Nghe mẹ Lâm Sơ Yến giảng giải, cô cảm giác như đồng chí Hương Đại Anh nhìn thấy mỗi ngày ở nhà chỉ là giả.

Việt Doanh Doanh còn nói: “Cháu có biết tại sao chúng ta lại dùng “chan chứa thú vui trên đời” để đánh giá tác phẩm của lệnh tôn không? Giới thư họa chưa bao giờ thiếu những tác phẩm tuyệt vời, nhưng có thể làm nổi cái “thú vui trên đời” chỉ có giáo sư dẫn đầu.”

Hương Noãn tựa như một quần chúng diễn viên trong quảng cáo, rất phối hợp hỏi: “Tại sao lại như vậy ạ?”

“Bởi vì tranh của giáo sư Hương bao hàm một loại sức sống rất tốt đẹp thuần túy. Thuần túy là bởi vì sáng tác của giáo sư đều mang một tấm lòng son không tạp niệm, tốt đẹp ở chỗ có thể phản ánh sự lạc quan độ lượng trời sinh, sức sống là sự nhiệt tình của giáo sư đối với thế giới này.”

Càng nói càng mơ hồ... Hương Noãn cũng không biết tiếp nhận như thế nào.

Lâm Sơ Yển dùng ánh mắt lừa dối nhìn mẹ ruột của mình.

“Thật đấy.” Vẻ mặt của Việt Doanh Doanh rất nghiêm túc: “Trong truyền thuyết có người đã từng thông qua bức tranh của giáo sư Hương mà chữa được bệnh trầm cảm.”

Hương Noãn suy nghĩ một chút mới hỏi: “Có phải có người sao chép ra không ạ?”

“Không phải, chuyện này cũng không được đưa tin. Cô nghe nói phóng viên cũng viết xong tin tức rồi, sau đó đến chỗ giáo sư Hương muốn xin chi phí. Giáo sư Hương báo cảnh sát nói đó là tên lừa gạt, tin tức đó cũng không được tung ra.”

Còn có sự việc này cơ à...

Trong lúc vô tình Hương Noãn nghe được bát quái của bố ruột mình, cảm giác vừa xa lạ vừa thích thú.

Sau đó Việt Doanh Doanh và Hương Noãn nói chuyện rất nhiều, từ triết học đến thi từ ca phú, Lâm Sơ Yến phát hiện thì ra mẹ mình có thể nói nhiều như vậy.

Tâm trạng của anh không quá tốt. Thời điểm này chẳng lẽ mẹ không nên để anh và Hương Noãn một mình sao? Sao mẹ còn chưa đi?

Người khác đều gài bẫy bố, bố mẹ của anh thì ngược lại, cả hai đều gài bẫy con trai.

...

Lâm Tuyết Nguyên làm tám món ăn, một món canh, có lạnh có nóng có mặn có ngọt. Sau khi làm xong cơm tối, Việt Doanh Doanh nói lai lịch Hương Noãn với ông. Trừ kinh ngạc ra ông cũng không có phản ứng quá lớn, không kích động giống Việt Doanh Doanh. Ông tự biết mình là một người thô kệch, cất giữ mấy thứ đồ cổ là thú vui tao nhã, không có cách nào thích nghệ thuật như thích tiền được.

Tuy nhiên, nhìn vợ mình dùng ánh mắt như quỳ lạy lúc nói đến một người đàn ông khác... Được rồi, ông thừa nhận, ông vẫn khá ghen tị.

Ông cũng có thể hiểu được vợ mình.

Việt Doanh Doanh đặc biệt thích vẽ. Lúc còn trẻ, đáng tiếc ông trời không mở mắt, cho bà có ánh mắt nghệ thuật tuyệt vời nhưng lại không cho bà thiên phú hội họa, dù cho bà có cố gắng như thế nào thì luôn vẽ ra một bức tranh như tượng, đây là bà tự nói, nói là để dọa thì chỉ là để dọa người

ngoài nghề, người trong nghề nhìn một cái sẽ chê cười. Cho nên bây giờ tranh bà vẽ chưa bao giờ để người khác nhìn thấy, đều giấu ở trong nhà.

Lâm Tuyết Nguyên cảm giác loại lúng túng này cũng tương tự như việc mình biết làm sao để kiếm được tiền, nhưng hết lần này đến lần khác lại không làm được, không thể làm gì khác đành ngồi nhìn người khác đếm tiền... Suy nghĩ đến hình ảnh như vậy, trong lòng cũng tan nát theo.

“Chồng này, anh ngăn ra làm gì thế?” Việt Doanh Doanh hỏi.

Lâm Tuyết Nguyên ngừng suy nghĩ, đặt thức ăn xuống, sau đó ông vỗ bả vai mảnh khảnh của vợ, vẻ mặt hết sức trịnh trọng: “Vợ à, cố gắng lên.”

Việt Doanh Doanh: ???

Bà nhìn ông với ánh mắt khó hiểu, rồi cúi đầu xới một bát cơm cho Hường Noãn.

Hai tay Hường Noãn cầm bát cơm: “Cảm ơn cô ạ.”

“Hường Noãn, cháu cứ coi như đây là nhà mình, đừng khách khí, ăn nhiều một chút.”

“Mẹ ơi con nữa.” Lâm Sơ Yến nói.

“Con cách xa lắm à?”

Lâm Sơ Yến ngồi cách nồi cơm khá xa, anh không thể làm gì khác đành đứng dậy vòng qua, tự mình xới cơm, lấy xong cho mình lại xới cơm cho bố mẹ, đây coi như là lấy ơn báo oán sao?

Một bữa cơm coi như là vui vẻ hòa thuận. Ít nhất Hương Noãn và Việt Doanh Doanh rất ung dung. Bây giờ Hương Noãn khá thích mẹ Lâm Sơ Yến, cảm giác cái gì bà ấy cũng am hiểu, đề tài nào cũng có thể trò chuyện đôi câu, hơn nữa những thứ cao thâm bà cũng có thể sử dụng ngôn ngữ dễ hiểu để giảng giải, lại luôn nói chuyện nhẹ nhàng dịu dàng, khiến cho người khác rất thoải mái và gần gũi.

Ăn cơm xong, Việt Doanh Doanh hỏi Hương Noãn: “Hương Noãn, cháu có thích xem nhạc kịch không?”

“Vâng ạ, cô muốn giới thiệu sao ạ?”

“Cô tài trợ một hạng mục công ích, ủng hộ người trẻ tuổi tự mình làm nhạc kịch.”

“Thật hiếm có.”

“Đúng rồi, tối nay có một buổi biểu diễn, nếu cháu muốn xem, cô...”

“Mẹ.” Đột nhiên Lâm Sơ Yến cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Việt Doanh Doanh nhìn Lâm Sơ Yến, phát hiện ánh mắt của con trai đầy ám ức.

“Cô...” Việt Doanh Doanh khó khăn ngừng một chút mới tiếp tục nói: “Tối nay cô với chú đều không rảnh, vé để quá hạn cũng lãng phí, không bằng cháu đi xem với Sơ Yến đi.”

Lâm Sơ Yến lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc mẹ cũng không gài bẫy con trai nữa, tạ ơn trời đất.

...

Âm nhạc của nhạc kịch rất tốt, nhưng tình tiết kịch có phần nhàm chán.

Hướng Noãn xem một nửa thì không chịu nổi nữa, dần dần cúi đầu.

Thật ra thì cô muốn chơi trò chơi nhưng lại cảm thấy như vậy không đủ tôn trọng diễn viên.

Cũng chỉ có thể chơi trò chơi gặt đầu như vậy.

Gặt đầu một lúc, trên vai đột nhiên có một cánh tay vòng qua.

Lâm Sơ Yến nhấc tay, dùng sức ấn nhẹ đầu cô, đặt lên bả vai mình.

“Ngủ đi.” Anh nói.

Cô hoàn toàn không kháng cự chút nào, giống như một cành liễu mềm mại, tựa đầu lên vai anh.

Hai mắt Lâm Sơ Yến nhìn lên sân khấu nhưng lại không tập trung, dường như toàn bộ sự chú ý của anh đều đặt trên người cô.

Anh liếm môi, muốn đè trái tim đập quá nhanh của mình xuống. Anh lo lắng tiếng tim đập như đánh trống ấy sẽ đánh thức cô.

Ngực Hướng Noãn phập phồng đều đều, như thể đang ngủ say.

Được bóng tối che giấu nên không người nào có thể thấy lông mi cô đang run rẩy thể hiện sự bất an, gương mặt đỏ bừng như một cái lò nhỏ.

Chương 65: Trang điểm và châm cài ngực

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Đêm nay, sau khi xem xong nhạc kịch, hai người cùng nhau trở về, trên đường đi hơi yên lặng.

Việt Doanh Doanh rất chu đáo, chuẩn bị cho Hường Noãn khá nhiều thứ, sữa rửa mặt, mỹ phẩm dưỡng da, giày dép, quần áo ngủ, vân vân... Còn có một cái đèn tinh dầu màu trắng. Có thể nói là cẩn thận từng li từng tí.

Hường Noãn cảm giác còn thoải mái hơn cả nhà nghỉ cao cấp.

Buổi tối cô nằm trên giường mềm mại, gửi cho Mẫn Ly Ly một tin nhắn: "Ngủ chưa Ly Ly ngốc?"

Mẫn Ly Ly nhanh chóng trả lời: "Chưa đâu, Noãn Noãn ngốc, thế nào rồi?"

Hường Noãn muốn tâm sự với Mẫn Ly Ly, lại cảm thấy khó có thể mở miệng: "Ngày mai tớ sẽ thi đấu."

Mẫn Ly Ly: "Tớ nghe Trịnh Đông Khải nói rồi."

Hường Noãn: "Vậy cậu không chúc tớ cố gắng lên sao? (^) "

Mẫn Ly Ly: “*Cậu còn mặt mũi hỏi sao, bây giờ lại muốn tra khảo tớ? Khoảng thời gian này tớ nói chuyện với Trịnh Đông Khải còn nhiều hơn nói chuyện với cậu. Cậu nói cho tớ biết, có phải cậu có ai đó ở bên ngoài không hả???*”

Hương Noãn: ...

Mẫn Ly Ly: “*Hả? Không có người thật chứ? Là tên hèn hạ nào? Tớ đi chém hần. (ㄟ_ㄎ)#*”

Hương Noãn gọi điện thoại cho Mẫn Ly Ly.

“Ly Ly, hình như tớ thích một người....” Cô đỏ mặt, dường như đang nói một chuyện gì đó thật mất mặt.

Mẫn Ly Ly thở dài, nói: “Thì ra mùa xuân của Noãn Noãn nhà chúng ta đến rồi. Để tớ đoán một chút người kia là ai... Người kia họ Mẫn, đúng không?”

“Cậu đừng đùa, tớ nghiêm túc đấy.”

“Được rồi, được rồi... Là Lâm Sơ Yển đúng không?”

Hương Noãn trầm mặc một lúc mới hỏi nhỏ: “Sao cậu biết?”

“Sau này cậu có thể gọi tớ là Ly Thần. Thế nào Noãn Noãn ngốc, có phải hai người đang hẹn hò không? Nói xong rồi, mời khách đi, tớ muốn ăn cái gì là phải mời cái đó.”

“Không hẹn hò, tớ còn không biết anh ấy nghĩ thế nào.”

“Hả?”

Hương Noãn đảo mắt nói: “Thật ra tớ cảm thấy có thể anh ấy cũng thích tớ.”

“Hả? Tại sao vậy?”

“Tớ nói với cậu cái này nhé, lẽ tình nhân lần trước, anh ấy đổi số cô la người khác tặng tớ thành cục phân...”

“Gì cơ? Người như vậy cậu không dùng gậy đánh chết mà còn giữ lại qua Tết Nguyên Tiêu làm gì?”

“Không đúng không đúng, cậu chờ tớ nói xong đã! Là số cô la hình phân! Số cô la! Bản chất là số cô la mà...”

“À à.” Mẫn Ly Ly thở phào nhẹ nhõm. “Tớ nói này. Mặc dù tính tình Lâm Sơ Yến không tốt nhưng cũng không đến nỗi ác như vậy.”

“Còn có...” Hương Noãn nghĩ lại chuyện ngày hôm nay, không nhận được vui vẻ: “Anh ấy cho tớ buộc tóc.”

“Ừ... Anh ấy chủ động yêu cầu cậu làm như vậy? Hương Noãn, nghe lời tớ, loại đàn ông này không thể được.” Giọng Mẫn Ly Ly trở nên lo lắng, lời nói mang ý sâu xa.

“Không đúng không đúng, là tớ yêu cầu, ban đầu anh ấy không muốn, sau đó mới đồng ý.”

“Noãn Noãn, cậu nói lời này có thể khiến cho tớ tưởng tượng ra một cuốn tiểu thuyết màu vàng được rồi!”

“...” Còn có thể nói chuyện được không đấy?

Mẫn Ly Ly còn nói: “Được rồi, giờ nói đến chính sự, rốt cuộc lúc nào hai người mới hẹn hò? Cho tớ một đáp án chính xác. Tớ suy nghĩ một chút nên ăn cái gì, hì hì.”

Hương Noãn hơi buồn bã: “Tớ cũng không biết, anh ấy không thổ lộ với tớ.”

“Vậy sao cậu không thổ lộ với anh ấy?”

Hương Noãn tưởng tượng hoàn cảnh ấy thì khá khó xử: “Nếu như tớ bày tỏ, anh ấy trêu tớ thì sao?”

“Nếu anh ấy cười cậu, cậu phải ném anh ấy vào máy giặt quần áo.”

“Hả?”

“Bỏ mặc anh ấy trong nước.”

Hương Noãn tưởng tượng đến hình ảnh Lâm Sơ Yến bị nhét vào trong máy giặt quần áo đầy nước thì rất buồn cười.

...

Giải thi đấu cấp khu bắt đầu vào hai giờ chiều ngày thứ hai. Dương Nhân chưa cho bọn họ ở lại huấn luyện, Hương Noãn và Lâm Sơ Yển đều tổ đội chơi game cho đến trưa, chủ yếu là đã quen với cảm giác cả thể xác lẫn tinh thần được thả lỏng.

Lần thứ nhất Việt Doanh Doanh mang trái cây cho bọn họ, lần thứ hai là nước trà, lần thứ ba là bánh ngọt và đồ ăn vặt. Sau đó dứt khoát ngồi bên cạnh Hương Noãn xem cô chơi.

Lúc này Lâm Sơ Yển cảm giác mình không giống con ruột. Mẹ anh biết anh chơi trò này, cũng biết anh đi thi đấu, đều biết hết nhưng bình thường không hỏi một câu, thua thì thua thắng thì thắng, chẳng liên quan đến chuyện của bà. Lúc này thì ngược lại, ngồi bên cạnh Hương Noãn, giả vờ tỏ vẻ hiểu biết, còn sợ quấy rầy đến người ta nên không nói một câu nào.

Một lúc sau, Hương Noãn chơi mệt, bả vai hơi mỏi, cô nhẹ nhàng xoa bóp bả vai, Việt Doanh Doanh thấy vậy liền đứng lên: “Nào, để cô xoa bóp cho cháu.”

Hương Noãn cười nói: “Cô tốt quá.”

Lâm Sơ Yển cảm giác hai người rất giống cặp chị em gái.

Không, không thể nghĩ như vậy. Nếu như Hương Noãn và mẹ anh thành chị em, anh phải gọi Hương Noãn là dì sao... Lâm Sơ Yển nghĩ đến đây liền đen mặt.

Việt Doanh Doanh hỏi Hương Noãn: “Hôm nay cháu thi đấu, có muốn trang điểm không?”

Hương Noãn lắc đầu nói: “Không cần đâu ạ, cũng không phải thi hoa hậu.”

“Không lên TV sao?”

“Chắc là không ạ, mặc dù có đưa tin giải thi đấu nhưng đều truyền hình ảnh trò chơi, không có ai giải thích, cũng không chuyển ống kính đến tuyến thủ thi đấu. Lần này cấp bậc trận thi đấu khá thấp, có thể tiết kiệm bao nhiêu thì tiết kiệm bấy nhiêu.” Những điều này là Dương Nhân nói với cô, Hương Noãn nói đại khái cho Việt Doanh Doanh nghe.

Việt Doanh Doanh nói: “Vậy cũng nên trang điểm một chút, ngộ nhờ bị chụp ảnh thì sao? Nhất định cháu phải dùng trạng thái tốt nhất để biểu diễn trước người ngoài.”

Một câu nói khiến Hương Noãn cảm giác như mình là minh tinh, trong lòng Hương Noãn trở nên bay bổng, lại hơi ngại ngùng: “Thật ra thì cháu không hay trang điểm...” Không thuần thực lắm. T^T

Việt Doanh Doanh chỉ chờ những lời này, bà vỗ nhẹ lên bả vai Hương Noãn: “Để cô trang điểm cho, đảm bảo trang điểm cực kỳ xinh đẹp.”

...

Lúc Việt Doanh Doanh trang điểm cho Hương Noãn, bà có cảm giác da cô bé này quá tốt. Như lòng trắng trứng, nhẵn nhụi trắng nõn lại hơi ửng đỏ, không có vết bớt nào cả, ngay cả nốt ruồi cũng rất ít, chỉ có một nốt màu nâu lớn bằng hạt mè trên cằm bên trái, không nhìn kĩ thì cũng không thấy. Tóm lại da cô bé rất đúng với câu “tuổi trẻ là đồ trang điểm tốt nhất”.

Việt Doanh Doanh trang điểm cho Hương Noãn theo kiểu trang nhã, chủ yếu là làm nổi bật thêm cho cô gái trẻ. Đôi mắt Hương Noãn vốn linh hoạt hơn người, lúc này dưới bàn tay của Việt Doanh Doanh lại càng thêm linh động, giống như biết nói chuyện vậy. Môi cũng được chú ý đến, vốn Hương Noãn không quá coi trọng đến hình dáng đôi môi, nhưng đây là bộ phận Việt Doanh Doanh thích nhất cho nên trang điểm rất cẩn thận, đặc biệt có cảm giác thành tựu.

Sau khi trang điểm xong, Việt Doanh Doanh đưa Hương Noãn đến trước mặt Lâm Sơ Yến.

Lâm Sơ Yến ngậy người nhìn cô.

Vốn cô đã rất đẹp, bây giờ trang điểm xong thì ngũ quan càng thêm tinh xảo hơn so với bình thường, nhất là đôi mắt, trong suốt sáng ngời, sóng mắt như biển sâu, bị một đôi mắt như vậy nhìn chăm chăm, Lâm Sơ Yến cảm thấy trong lòng rung động.

Lâm Sơ Yến nhìn cô chăm chăm khiến Hương Noãn không được tự nhiên, cô cúi đầu bất an kéo vạt áo.

Việt Doanh Doanh bày tỏ mình chỉ là người qua đường, cúi đầu cười nói: “Đi sớm về sớm, Hương Noãn, buổi tối sẽ dẫn cháu đi ăn ngon.”

Lâm Sơ Yến lấy lại tinh thần: “Buổi tối chúng ta cùng đi ăn.”

“Được rồi.”

Lâm Sơ Yến sóng vai với Hương Noãn ra ngoài, lúc đi đến cửa, đột nhiên Lâm Sơ Yến nói: “Em chờ tôi một chút.” Nói xong xoay người chạy

nhanh lên tầng.

Vẻ mặt Hương Noãn đầy khó hiểu.

Chỉ một lát sau Lâm Sơ Yển lại xuống: “Đi thôi.”

...

Hai người lên xe, Lâm Sơ Yển ngồi chỗ tài xế, liếc mắt nhìn một bên mặt của cô.

Không gian khép kín, bất kì động tác nhỏ nào đều có thể bị phóng đại, huống chi là một ánh mắt không che giấu chút nào.

Hương Noãn bị anh nhìn đến nóng mặt, quay mặt đi hỏi nhỏ: “Nhìn cái gì vậy?”

“Đẹp lắm.” Anh khẽ nói, nói xong thì cười một tiếng.

Tiếng cười trầm thấp, có phần sung sướng.

Hương Noãn cũng không biết nói sao, cúi đầu không nói lời nào, trái tim chột đập nhanh hơn nhiều.

Đột nhiên trong tay cô có một cái hộp. Lúc Lâm Sơ Yển làm động tác này, không biết là vô tình hay cố ý, đầu ngón tay trở của anh chạm vào gan bàn tay cô, dừng một chút rồi mới rời đi.

Trong lòng Hường Noãn run lên, cô nhìn chăm chăm vào cái hộp màu đen, trông rất tinh xảo, nắp hộp in chữ màu bạc, là chữ Ý, cô không hiểu nghĩa của nó là gì.

“Cái gì thế?” Cô hỏi.

“Mở ra xem đi.”

Cô nghe lời mở ra.

Trong hộp làm một cái châm cài ngực hình quả anh đào. Cành lá anh đào làm bằng đồng, mỏng nhỏ mà y như thật, hai quả anh đào hình như được làm bằng hạt ngọc trai, màu đỏ nhạt, rất đẹp.

“Thật là đẹp.” Cô khen ngợi.

Lâm Sơ Yến nói: “Cài lên thử xem.”

“Cho tôi à?”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt có ý cười: “Nếu không thì sao?”

Hường Noãn nhìn anh, thầm nghĩ, đây không phải là dụ dỗ người khác phạm tội đấy chứ...

Cô không dám nhìn anh, lấy châm cài ra rồi cài lên áo lông của mình, sau đó ngắm một chút, nhìn thế nào cũng cảm thấy hài lòng.

Hường Noãn hỏi: “Sao đột nhiên lại đưa cho tôi cái này?”

Lâm Sơ Yến nhìn đằng trước, chậm rãi khởi động xe, làm như vô ý nói:
“Đã muốn đưa từ lâu rồi.”

Chương 66: Trò chơi

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lúc hai người Hường Noãn đến, Dương Nhân và Trịnh Đông Khải, Oai Oai đã đến cung thể thao trước. Dương Nhân thấy Hường Noãn thì hơi ngạc nhiên, cười nói: “Sao hôm nay đẹp thế?”

Hường Noãn cười hì hì, kéo cánh tay Dương Nhân: “Hôm nay chị Nhân cũng rất đẹp.”

Hôm nay có thể coi như là nơi chính thức, Dương Nhân là huấn luyện viên, cũng có trang điểm. Hai người xinh đẹp đi đến cung thể thao, ba người con trai đi bên cạnh các cô giống như sứ giả hộ hoa. Dọc đường gặp phải rất nhiều ánh mắt nhìn hai người, ngay cả Oai Oai cũng khá vẻ vang, mặc dù người đẹp không phải bạn gái anh ta nhưng cũng cùng một phe mà.

Thẩm Tắc Mộc là người đến cuối cùng.

Hôm nay là lần đầu tiên Dương Nhân gặp Thẩm Tắc Mộc, nhìn người con trai cao lớn khôi ngô, so với cô tưởng tượng thì đẹp trai hơn rất nhiều. Tuy nhiên người nọ lạnh lùng ít nói, nhìn có vẻ không hòa đồng với mọi người, như thể ai đó nợ anh ta vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên Thẩm Tắc Mộc nhìn thấy Hường Noãn như vậy.

Gật đầu với mọi người một cái, xem như là chào hỏi, ánh mắt của anh ta lại nhìn sang Hương Noãn.

Sau đó anh ta hỏi Hương Noãn: “Em đến Nam Sơn lúc nào?”

Trong sáu người, chỉ có anh ta và Hương Noãn không phải người bản xứ.

Hương Noãn đáp: “Em đến hôm qua, anh thì sao?”

Thẩm Tắc Mộc hỏi tiếp: “Không ở trường học à?”

Ặc..

Hương Noãn cảm giác, nếu như cô trả lời thật, nói mình ở nhà Lâm Sơ Yến thì nghe quá mập mờ... Mặc dù cô còn chưa kịp làm gì với Lâm Sơ Yến.

Hương Noãn do dự một lúc, Lâm Sơ Yến lại không do dự, trực tiếp trả lời thay cô: “Hương Noãn ở nhà em.”

Vẻ mặt Oai Oai và Trịnh Đông Khải đều khá vi diệu.

Thẩm Tắc Mộc đối mặt với Lâm Sơ Yến, ánh mắt hai người nhìn nhau không tốt lắm. Dương Nhân nhức đầu, cô đã xa trường học quá lâu, không hiểu tình cảm của sinh viên bây giờ, hôm nay thi đấu rồi mà còn có tâm trạng đứng đây tranh giành người yêu à?

Rốt cuộc, người vô sĩ còn có thể tăng thêm một bậc. Lâm Sơ Yển khẽ mỉm cười với Thẩm Tắc Mộc, nháy mắt hỏi: “Anh cũng đến ở nhà em chứ? Chúng ta có thể ngủ cùng một phòng.”

Thẩm Tắc Mộc suýt nữa đã thốt ra từ “Cút”, thấy những người bên cạnh đều đang nhìn mình, anh ta nhẫn nhịn, chỉ nói: “Không cần.” Hai chữ ngắn ngủi mà mạnh mẽ, ngay cả người đi đường cũng có thể nghe ra sự khó chịu trong đó.

Lúc này, nhân viên đến gọi bọn họ vào. Mấy người đứng dậy đi về phía bục thi đấu, Thẩm Tắc Mộc đi phía trước, nghe thấy Trịnh Đông Khải và Lâm Sơ Yển nói chuyện sau lưng mình.

Trịnh Đông Khải nói: “Không phải nhà cậu rộng lắm sao, còn cần ngủ chung một căn phòng à?”

Lâm Sơ Yển nói: “Tớ muốn ngủ chung với anh ấy không được ư?”

Thẩm Tắc Mộc: “...” Xin hai người đừng nói nữa.

Vốn Hướng Noãn cảm thấy Lâm Sơ Yển hơi thích cô, bây giờ nghe bọn họ nói chuyện thì không bình tĩnh nổi. Ngộ nhờ tên Lâm Sơ Yển này thích cả trai cả gái thì làm sao? Ngộ nhờ anh vừa thích cô vừa thích đàn anh Thẩm? Giống như trên diễn đàn từng nói... Cô phải làm sao đây? Chẳng lẽ vì để độc chiếm Lâm Sơ Yển, cô phải đi tán tỉnh Thẩm Tắc Mộc chẳng? Cái quái quỷ gì vậy???

“Này mấy người, tập trung một chút cho tôi.” Dương Nhân lên tiếng.

Hương Noãn vội vàng thu hồi tâm tư, cô cảm giác mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

Đối thủ đầu tiên của chiến đội Thời Gian là chiến đội Ba Thầy. Lúc hai bên tuyển thủ bắt tay nhau, Hương Noãn theo lễ phép, lúc bắt tay đều mỉm cười với mỗi người, còn trịnh trọng chúc đối thủ: “Cố gắng lên!”

Đối thủ có năm bạn nam bắt tay với cô thì có ba người đỏ mặt.

Lúc năm bạn kia đi đến chỗ ngồi, vừa đi vừa trò chuyện.

“Không phải bạn nữ kia là vũ khí bí mật của bọn họ chứ? Cô ấy thật xinh đẹp, là cô gái xinh đẹp nhất tớ từng thấy.”

“Nhất định là vậy! Làm sao đây, tớ cảm giác tớ muốn yêu rồi...”

"Ông anh à, tập trung chơi game được không?"

“Đúng, phải tập trung chơi game, thắng mới có thể khiến cô ấy chú ý, mới thuận lợi xin được WeChat của cô ấy.”

“...”

....

Bên chiến đội Thời Gian, lúc năm người đến phòng thi đấu, đột nhiên Dương Nhân gọi Thẩm Tắc Mộc lại, hai người đứng ngoài cửa.

“Sao vậy?” Thẩm Tắc Mộc hỏi.

Dương Nhân ôm cánh tay, cân nhắc lựa chọn lời nói. Trước kia lúc cô làm tuyển thủ nhà nghề cũng có người khác khai thông cho cô trước lúc thi đấu, bây giờ đến lượt cô khai thông người khác. Dương Nhân làm huấn luyện viên chiến đội Thời Gian cũng không lâu, vì việc đánh ông chủ mà mất việc, nghiêm khắc mà nói, chiến đội Thời Gian là chiến đội năm người đầu tiên mà cô chính thức làm huấn luyện viên.

Lúc này, cô cố gắng khiến giọng nói của mình thật nhẹ nhàng, nói với Thẩm Tắc Mộc: “Bất kể các cậu có xích mích gì trong tình cảm, trước tiên thi đấu đã, được không?”

Thẩm Tắc Mộc không thích cách nói chuyện của Dương Nhân, giống như anh ta là một đứa bé vậy. Anh ta nhìn cô từ trên cao xuống, lạnh nhạt "Ừ" một tiếng rồi xoay người đi vào phòng thi đấu.

Dương Nhân sờ ót, cảm giác làm huấn luyện viên còn mệt mỏi hơn nhiều so với tuyển thủ...

Phòng thi đấu rất kín, ba mặt là tường, một mặt là cửa sổ sát đất, rất rộng rãi. Bên trong căn phòng có bàn ghế chuyên dụng cho thi đấu. Điện thoại di động, tai nghe cách âm. Ở một số cuộc thi đấu lớn, bên trong căn phòng còn có dụng cụ truyền hình trực tiếp, bây giờ vì cấp bậc giải thi đấu còn thấp, căn phòng này cũng miễn cưỡng thôi.

Chiến đội Ba Thầy không có huấn luyện viên, so sánh thì Hường Noãn cho rằng chiến đội Thời Gian có sức chiến đấu mạnh hơn, giống như nông dân thời cổ đại khi khởi nghĩa nhất định phần lớn là chấm dứt thất bại, bởi vì nông dân không đánh lại được quân chính quy.

Mà kết quả cũng giống như cô dự đoán, chiến đội Ba Thầy dùng tốc độ nhanh như chớp đã thua.

“Phía đối diện mắc nhiều sai lầm quá.” Ván đầu kết thúc, Hương Noãn nói.

Oai Oai: “Sao anh lại cảm giác... Biểu hiện của đối thủ cũng mạnh, nhưng lúc đánh không tập trung lắm...”

Lúc anh ta nói xong lời này, bốn người con trai đều quay sang nhìn Hương Noãn. Vẻ mặt đại khái là bưng bình và đồng tình.

Hương Noãn sờ mũi: “Có thể sao....”

Đối thủ vì chú ý đến cô nên mới đánh tệ như vậy? Chuyện này suy nghĩ một chút thật sự là quá tự luyện rồi.

Ngộ nhỡ là vậy thì sao?

Hương Noãn cảm thấy không ổn lắm, làm như bọn họ cố ý dùng sắc đẹp mê hoặc kẻ địch vậy, có phần không giống anh hùng. Cho nên mở đầu trận thứ hai, cô cố ý nói một câu trên kênh cộng đồng: “*Cố gắng lên!*”

Phía đối diện đáp lại.

[Tiểu Ba]: Cám ơn cô em. Nếu ván này chúng tôi thắng có thể thêm WeChat không?

[Sơ Thần]: Không được.

[Tiểu Ba]: Nếu thua có thể thêm không?

[Noãn Thần]: ...

Bọn họ đang thi đấu đúng không? Đúng không đúng không? Sao lại đòi WeChat trong lúc thi đấu, còn có chút tiết tháo nào không vậy?

Đối thủ cũng tự thú nhận như vậy, còn khích lệ bọn họ làm gì? Một chữ: Đánh!

Hiển nhiên, ván đầu trạng thái chiến đội Ba Thầy không tốt lắm, trận thứ hai đã không còn ý chí chiến đấu nào nữa, kéo dài một hơi tàn, cuối cùng vẫn thua.

Chiến đội Thời Gian lên cấp.

“Kiểu lên cấp này thật quá dễ dàng.” Hương Noãn lên tiếng.

“Chúng ta cũng không thể thả lỏng.” Oai Oai nói: “Sắc đẹp của Hương Noãn cũng không nhất định lúc nào cũng có tác dụng.”

“Cảm ơn anh, đừng nói nữa có được không...”

...

Trận thi đấu thứ hai là chiến đội Rubik. Máy người trong chiến đội Rubik thấy một cô gái lẫn vào trong đó, dường như cũng rất ngạc nhiên, lúc bắt tay trước khi thi đấu, bọn họ hỏi ID trò chơi Hương Noãn là gì.

Oai Oai trả lời thay Hương Noãn: “ID của cô ấy là Noãn Thần, mấy cậu nhớ nương tay.”

Nhưng chiến đội Rubik cũng không nương tay, không chỉ có như vậy, bọn họ còn nhắm vào Hương Noãn.

Đại khái là cảm thấy cô gái xinh đẹp như vậy nhất định thao tác không tốt lắm. Nếu như là một kẻ gà mờ, không đánh cô thì đánh ai?

Vấn đề là Hương Noãn không hề yếu...

Không chỉ không kém, cô cũng rất am hiểu anh hùng loại chiến sĩ, Lão Phu Tử trên tay có thể vừa đánh vừa gánh, vừa thấy chuyện không ổn thì chạy nhanh hơn cả kẻ trộm khiến cho người khác muốn mắng chửi.

Cô không phải là điểm yếu của đội, cô là tảng đá cứng rắn nhất của đội. Chiến đội Rubik dồn sức đánh cô, không nhận được kết quả tương ứng, toàn đội hơi rối loạn, cuối cùng thua.

Trận thứ hai chiến đội Rubik thông minh hơn, đối xử rất tốt với Hương Noãn, trực tiếp cấm Lão Phu Tử của cô.

Theo đề nghị của Dương Nhân, Hương Noãn chọn Dương Tiễn.

Cô cũng không biết tại sao, cảm giác hôm nay đặc biệt tốt, đồng đội cũng phát hiện hôm nay cảm giác Hương Noãn rất tốt, có ý thức để dành tiền cho cô. Cho nên Dương Tiễn của Hương Noãn là anh hùng trưởng thành tốt nhất. Dương Tiễn là một người đàn ông có thú cưng, thú cưng là một con chó độc thân cao quý. Chó có thể được thả ra ngoài căn người, chỉ cần cần phải người, Dương Tiễn có thể lập tức đuổi theo. Chó độc thân có

thể chạy một khoảng cách rất xa, kỹ năng này dùng khi truy kích, cản vào phía sau lưng địch rất hiệu quả, đồng thời cũng có thể sử dụng để chạy trốn, chó độc thân cản lính quèn hoặc quái rừng, chỉ cần cản trúng, Dương Tiễn vèo một cái lại nhảy tót lên, kẻ địch rất khó đuổi kịp.

Lúc này Dương Tiễn trong tay Hướng Noãn, chó độc thân cản một phát chính xác, chém được tên địch máu nhỏ da giòn, thua ngay lập tức. Trong một đội ngũ, nếu như pháp sư và xạ thủ phát triển trong con đường gian khổ như vậy thì đội ngũ này có 80% là thua.

Một lần nữa chiến đội Rubik lại thua trận.

Thi đấu kết thúc, hai bên đi ra khỏi phòng thi đấu bắt tay. Người bên chiến đội Rubik nói với Hướng Noãn: “Bây giờ các cô em đều lợi hại như vậy sao?”

Hướng Noãn không kiên nhẫn: “Giới tính quan trọng lắm à?”

Nói xong lời này, cô cảm giác trên đỉnh đầu đột nhiên có thêm một cái tay, xoa xoa rồi vỗ một cái.

Lâm Sơ Yến: “Đánh không tồi.” Vừa nói vừa thu tay về.

Hướng Noãn: “Không cho phép anh sờ loạn kiểu tóc của tôi.”

Lâm Sơ Yến liếm môi.

Oai Oai nhìn bọn họ một chút rồi nhìn Thẩm Tắc Mộc, cuối cùng thở dài một tiếng, vỗ vỗ bả vai Thẩm Tắc Mộc, ừ, không nói gì.

...

Đối thủ tiếp theo của bọn họ là chiến đội Thơ Ca Cùng Phương Xa.

Từ trận bán kết đến lúc bắt đầu trận chung kết có một tiếng điều chỉnh thời gian. Dương Nhân dẫn bọn họ đến phòng chuẩn bị thi đấu, mấy người cùng nhìn sơ lược hai cuộc thi đấu trước đó của chiến đội Thơ Ca Cùng Phương Xa.

Nhìn xong thì dẫn đến một kết luận: “Anh hùng ra sân của chiến đội này rất ít.”

Nói cách khác, anh hùng của bọn họ rất thiếu thốn và cạn, vô cùng cạn.

Có thể thắng được mấy chiến đội trước bởi vì đối thủ không có cơ hội hoặc không có thời gian nghiên cứu bọn họ để có thể nhắm vào.

Bây giờ chiến đội Thời Gian có thể làm được.

Trận chung kết, chiến đội Thời Gian đánh còn có phần thoải mái hơn trận bán kết, cầm hoặc lấy đi anh hùng mà đối phương có ưu thế, hoặc lựa chọn nhắm vào tính chất đội hình... Đối phó với đội thiếu thốn anh hùng không nên có quá nhiều phương pháp.

Đánh xong trận này, lấy được hạng nhất, sau khi đi ra Oai Oai là người đầu tiên hoan hô: “Tiền thưởng tận hai vạn. Mỗi người được bốn ngàn! Anh coi như mình cầm được tiền học bổng rồi!”

Hương Noãn liền nhắc nhở anh ta: “Anh nghĩ hay thật đấy, còn huấn luyện viên của chúng ta thì sao? Anh muốn để huấn luyện viên không có gì

sao?”

“Tùy tiện cho chị một chút là được.” Dương Nhân cũng rất vui vẻ, vừa nghiêng đầu thấy Thẩm Tắc Mộc nhìn mọi người, trong mắt khá ảm áp. Dương Nhân nói: “Đánh không tệ.” Cô nói với Thẩm Tắc Mộc.

Thẩm Tắc Mộc vẫn lạnh nhạt "Ừ" một tiếng, nghe xong chỉ muốn đánh một cái.

Sáu người tìm chỗ ăn tối. Dương Nhân thấy hôm nay Lâm Sơ Yến lại đổi sang chiếc Mercedes, cô chảy nước bọt hỏi Lâm Sơ Yến có thể để mình lái không.

Lâm Sơ Yến cầu còn không được, anh ngồi bên cạnh Hương Noãn.

Hương Noãn thắng trận đấu nên rất kích động, luôn luôn nói chuyện với mấy người Oai Oai, vẫn phẫn khích không ngừng được, còn tăng bốc nhau... Bên trong xe rất náo nhiệt.

Lâm Sơ Yến không cảm thấy phiền, anh yên lặng ngồi bên cạnh cô, lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Trần Ứng Hồ.

Lâm Sơ Yến: *“Tôi định thổ lộ với cô ấy. Cậu là người từng trải, có đề nghị nào tốt không?”*

Trần Ứng Hồ: *“Người anh em à, tôi thất tình rồi.”*

Lâm Sơ Yến: ...

Chương 67: Thăng thẳng thẳng và mua mua mua

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lúc liên hoan, vốn Hương Noãn muốn uống rượu góp vui, đáng tiếc Dương Nhân không cho phép.

“Ngày kia chính là giải thi đấu toàn quốc, ngày mai tôi sẽ sắp xếp cho các cậu nhiệm vụ huấn luyện trong một ngày, 12 tiếng. Tiền thưởng giải thi đấu toàn quốc là năm vạn, nghĩ đến tiền đi, các cậu nhịn một chút.”

Hai ngày sau đó Hương Noãn bện bện muốn chết, tạm thời ném những chuyện tình cảm con gái ra sau ót. Ngày thứ nhất khua chiêng gõ trống huấn luyện, ngày thứ hai mấy người cùng lái xe đi hai trăm cây số sang thành phố Ngọc Minh tham gia giải thi đấu so tài cả nước.

Cuộc so tài cả nước là hai chiến đội đầu của mỗi khu lớn, tổng cộng có tám đội ngũ tham gia, giống như giải thi đấu khu lớn vậy, ba ván thắng hai thì loại một, trong một ngày quyết định hạng nhất.

Mấy người Hương Noãn chuẩn bị rất đầy đủ.

Nói chính xác là Dương Nhân chuẩn bị rất đầy đủ.

Dương Nhân xem hết video thi đấu của mấy đội ngũ tranh giải trong vòng thi đấu khu lớn, có nhiều chỗ phải quay chậm để xem, vừa xem vừa tổng kết. Cô tổng kết những ưu thế và khuyết điểm của từng đội, tạm thời đưa cho mấy người xem.

Hương Noãn thấy phần tổng kết rất tỉ mỉ cặn kẽ, có thể so được với luận văn, cô cảm giác chiến đội Thời Gian có thể thắng.

Tất nhiên các đội ngũ khác cũng có thể thấy phần thi đấu của bọn họ, nhưng bọn họ không có Dương Nhân, đây là điểm khác biệt nhất so với hai bên.

Mà sự thật cũng đúng như cô dự đoán, chiến đội Thời Gian một đường vượt qua khó khăn để tiến lên, tuy cũng có trắc trở cuối cùng vẫn kiên cường đứng trên đài vô địch nhận thưởng.

Truyền hình trực tiếp cuộc thi đấu các trường đại học và cao đẳng vốn chỉ truyền hình trực tiếp hình ảnh trong game, không có tuyến thủ xuất hiện. Tuy nhiên, cuối cùng truyền hình trực tiếp đến buổi lễ trao thưởng, cho nên đội hạng nhất tất nhiên sẽ xuất hiện dưới ống kính.

Buổi lễ trao thưởng có phần mộc mạc, không có người xem, thiết bị thu hình cũng giống như là hàng đổi từ chợ bán đồ cũ, tất cả đều vô cùng phù hợp với tính chất của giải thi đấu nghiệp dư này.

Sau đó, cứ ở trong ống kính như vậy, từng thành viên chiến đội Thời Gian xuất hiện.

Truyền hình trực tiếp đột nhiên xuất hiện hàng loạt bình luận “Đệt”.

Dù sao cũng là giải thi đấu nghiệp dư, người chú ý không nhiều, lúc này kênh bình luận truyền hình trực tiếp đột nhiên bùng nổ, thậm chí hấp dẫn sự chú ý của nhiều nhân viên giám sát trang web.

Kín mít những bình luận chửi tục, người xem truyền hình trực tiếp rất xúc động, chơi game hay còn chưa tính, nhưng đẹp như vậy thì thật vô lí? Hơn nữa còn là đại học Nam Sơn, đệt đệt đệt! Còn cho người khác con đường sống không vậy?

Có một ít người xem không hề mê mệt trước sắc đẹp, bọn họ nghĩ về lâu dài, vì vậy rít chạy đi gửi thư cho Đậu Hà Lan TV, yêu cầu Đậu Hà Lan TV suy nghĩ một chút, ký hợp đồng quảng bá với người của chiến đội này.

Như vậy là ngày nào cũng có thể thấy nam thần với nữ thần rồi! (^-^)

Lúc đó, chiến đội Thời Gian không hề biết bọn họ đã khiến cho người khác âm ỉ như thế nào. Nhận thưởng xong, bọn họ vui vẻ ra cửa chia chiến lợi phẩm.

Chia tiền xong, Lâm Sơ Yến đưa Hương Noãn đến nhà ga Cao Thiết. Hương Noãn đã mua vé xe về nhà sớm trước thời hạn, ngày mai là Tết Nguyên Tiêu, cô phải về nhà ngắm đèn với bố mẹ.

...

Tiền thưởng mấy người Hương Noãn thi đấu phân theo đầu người, tổng cộng tám vạn, sáu người, mỗi người hơn một vạn ba ngàn tệ, tất cả tiền thưởng đều được chuyển khoản qua ngân hàng.

Sau khi Hường Noãn nhận được tiền thưởng, cô chạy đến ngân hàng rút tiền, sau đó về đến nhà ngồi ở trong phòng khách, bỏ xuống đất đếm.

Cô đếm xong một lần, liền nắm một xấp tiền giấy trong lòng bàn tay đập hai lần, đập ra âm thanh “bốp, bốp” giòn tan, vẻ mặt hưởng thụ, trông cực kỳ ngứa đòn.

Nhâm Đan Nghiên cảm thấy không muốn nhìn cô, bà hỏi: “Con chưa từng thấy tiền bao giờ sao?”

“Không giống nhau, đây là tiền con tự kiếm được. Mẹ còn nói con chơi trò chơi không chính đáng, vậy đây là cái gì?” Vừa nói lại vừa vỗ hai tiếng “bốp bốp”, “Đánh sáu ngày kiếm được một vạn ba ngàn tệ, trung bình một tháng kiếm được hơn sáu vạn.”

“Được, rất tốt, Noãn Noãn nhà chúng ta là người lớn, vậy sau này phải tự lo tiền học tiền sinh hoạt phí nhé, mẹ không lo nữa.”

Hường Noãn vừa nghe vậy lập tức suy sụp, níu lấy cánh tay mẹ: “Mẹ.... Không phải ngày nào con cũng đánh giải. Con vẫn còn là trẻ con, cần mẹ và bố tài trợ.”

Nhâm Đan Nghiên hừ một tiếng.

Hường Noãn hôn chụt một phát lên mặt bà.

Nhâm Đan Nghiên dờ khóc dờ dười: “Con lớn thế này rồi còn nhõng nhẽo, đi ra chỗ khác đi.”

“Mẹ ơi hôm nay chúng ta ăn bánh trôi nhé?” Hường Noãn nói đến đây, chợt nhớ đến bánh trôi Lăng Quên gửi cho cô, cô ở đại học Nam Sơn không thể nhận hàng được, là mẹ nhận giúp cô, vì vậy cô nói: “Lần trước bạn con gửi bánh trôi đến, con chưa kịp ăn đâu.”

“À... Cái đó... Bố mẹ đều nếm thử rồi, đúng là không tệ.”

“Hay quá, con muốn ăn.”

Mẹ ngượng ngùng nhìn cô: “Cho nên... bố mẹ ăn hết sạch rồi.”

Hường Noãn: “...” Mẹ ruột! T^T

...

Hường Noãn cầm tiền thưởng đi đến trung tâm thương mại mua rất nhiều thứ, cảm giác dùng tiền mình tự kiếm được thật thoải mái. Cô mua cho bố một cái áo khoác mùa xuân, mua cho mẹ một cái váy kẻ, nghĩ đến cô Việt đối xử với mình tốt như vậy, cô lại mua cho cô Việt một cái khăn lụa.

Sau đó, lại mua ít đồ ăn, vẫn còn thừa tiền để nạp vào Vương Giả Vinh Diệu rút Võ Tắc Thiên.

Hơn một vạn ba ngàn tệ cuối cùng chỉ còn lại hơn ba trăm.

Hường Noãn cảm giác mình đã bỏ quên cái gì... Đúng rồi, Lâm Sơ Yến tặng cô châm cài ngực, cô phải tặng quà lại cho anh, vì vậy lại cầm hơn một ngàn từ trong kho bạc nhỏ của mình mua một cái đồng hồ đeo tay.

Sớm biết vậy đã không lấy Võ Tắc Thiên nữa... /(T o T)/~~

Hương Noãn gọi điện thoại cho Lâm Sơ Yến.

Hai ngày không nghe thấy giọng nói của anh, cô cố kìm nén sự nóng nảy trong lòng, khẽ hỏi: “Lâm Sơ Yến, địa chỉ nhà anh là gì? Tôi mua một chút đồ cho cô, sợ lúc giao hàng cô không có ở nhà, nếu không tôi trực tiếp viết số điện thoại của anh nhé? Đúng rồi, tôi còn tiện tay...”

“Hương Noãn, tôi không ở nhà.”

“Hả, vậy anh ở đâu?”

“Tôi ở Cư Nguyên.”

Cư Nguyên là một thành phố.

Một... Thành phố Thẩm Tắc Mộc đang ở.

Trái tim Hương Noãn đập thành thịch, cô giật mình, trong đầu xuất hiện rất nhiều suy đoán không tốt. Không phải cô suy nghĩ bậy bạ, mà là... Rất nhiều dấu vết đều xác nhận suy đoán đáng sợ của cô.

Cảm giác hơi chán nản.

“Lâm Sơ Yến.” Cô nhỏ giọng gọi anh.

“Hừm?”

Hương Noãn nuốt nước bọt, lấy hết dũng khí hỏi anh: “Anh sẽ không thực sự thích đàn anh Thẩm đấy chứ?”

Lâm Sơ Yến nghe cô nói vậy thì suýt nữa đã tức đến nổ đầu.

Tình táo, phải tình táo...

Tự chọn đường thì quỳ cũng phải đi hết, tự chọn người thì khóc cũng phải giải thích.

Hương Noãn nghe thấy tiếng hít thở của Lâm Sơ Yến nặng thêm, giống như tiếng gió đầy ngọt ngào.

Cô cảm giác hình như anh đang tức giận.

Đột nhiên Lâm Sơ Yến mở miệng: “Tôi thích ai em không biết sao?”

Hương Noãn hốt hoảng, cô nói năng lộn xộn: “Tôi tôi tôi mua cho anh một cái đồng hồ đeo tay...”

Đầu bên kia điện thoại chợt trở nên yên tĩnh.

Một lát sau, cô nghe thấy anh nói nhỏ: “Chờ tôi trở về xử lý em.”

Chương 68: Thất tình và bộc bạch

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn cảm giác hôm nay không có cách nào nói chuyện tiếp được. Cô đỏ mặt, không biết nên nói gì cho đúng thì chợt nghe thấy một giọng nói khác truyền đến từ đầu bên kia điện thoại, giọng nói hơi xa xôi: “Sơ Yển, thang máy hết điện, cậu muốn đi lấy hàng phải dùng thang bộ.”

Lâm Sơ Yển đáp lại người đó: “Cậu không có chân à?”

“Tôi thất tình.”

Hương Noãn: “...”

Thính giác của cô rất nhạy, nhận ra đó là giọng nói của anh Hồ. Cho nên... anh Hồ thất tình?

Lâm Sơ Yển chạy đến thành phố Cư Nguyên xa xôi để an ủi anh Hồ thất tình sao?

Chỉ chốc lát sau, Hương Noãn nghe thấy tiếng đóng mở cửa, cô biết là Lâm Sơ Yển đi ra ngoài. Cô nhiều chuyện hỏi anh: “Anh Hồ thất tình à?”

Ngược lại, Lâm Sơ Yến cũng không giấu giếm cô, anh đáp: “Nói chính xác là mất liên lạc với bạn gái cậu ấy.”

“Hà?”

“Không liên lạc được với bạn gái cậu ấy, đã mấy ngày rồi, điện thoại di động tắt, WeChat và QQ đều không có người trả lời, giống như là bốc hơi khỏi thế gian này vậy.”

Hương Noãn sững sốt một lúc mới hỏi: “Vậy sao lại coi như thất tình chứ? Đây là mất tích mà? Sao lại không báo cảnh sát, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao...”

“Khả năng thất tình tương đối cao.”

“Tại sao lại nói như vậy?”

“Cô gái đó mất tích sau khi mượn anh Hồ một số tiền lớn. Sau hôm vay tiền đã không thấy tăm hơi cô ấy nữa.” Lâm Sơ Yến vừa giải thích với cô vừa bước xuống cầu thang. Cầu thang trống trải vọng lại tiếng bước chân của anh, rất có nhịp điệu.

Hương Noãn coi như đã nghe rõ: “Đây là gặp phải kẻ lừa đảo đúng không? Vậy chúng ta phải báo cảnh sát...”

Cô nghe thấy Lâm Sơ Yến khẽ thở dài, sau đó anh nói: “Tôi cảm thấy tạm thời cậu ấy không thể đối mặt với chuyện này. Nếu quả thật báo cảnh sát, sau đó cảnh sát bắt được, chứng minh có thể đó đúng là kẻ lừa gạt... Chỉ sợ cậu ấy sẽ bị đả kích.”

“Vậy phải làm sao bây giờ??”

“Trước hết để cậu ấy bình tĩnh một chút rồi nói sau.”

“Ôi, anh Hồ thật đáng thương.” Hương Noãn cảm thấy buồn thay anh Hồ, trong trò chơi thao tác giỏi nhưng về mặt tình cảm lại gặp nhiều khó khăn, hết lần này đến lần khác gặp phải kẻ lừa đảo.

Cuối cùng Lâm Sơ Yển còn nhấn mạnh một câu: “Đừng nói cho Thẩm Tắc Mộc.”

...

Lâm Sơ Yển đi ra bên ngoài thì thấy mấy chiếc xe giao hàng chuyển phát nhanh đỗ ở cửa chung cư. Bên lề đường có hai anh thanh niên giao hàng chuyển phát nhanh đang ngồi, một người cao lớn còn một người béo tròn cùng ăn cơm hộp. Anh chàng to lớn gắp một chút thức ăn cho anh chàng béo tròn, hết sức thân thiết.

Lâm Sơ Yển hỏi anh chàng cao lớn: “Có chuyển phát nhanh của Lâm Sơ Yển không?”

“Tầng mấy?”

“Tầng 6.”

“Hình như có, để tôi xem thử.” Anh chàng cao lớn bỏ hộp cơm xuống, móc chìa khóa mở hòm đựng hàng, tìm một chút mới nói: “Hai cái.”

“Đúng rồi.” Lâm Sơ Yển đáp một tiếng rồi quay đầu bỏ đi.

Anh chàng giao hàng chuyển phát nhanh bối rối: “Này, cậu không cầm à?”

“Không phải các anh đưa đến tận cửa sao?”

“Người anh em, có thể thương xót tôi được không, hôm nay thang máy mất điện.”

Lâm Sơ Yển đưa hai mươi tẻ cho anh chàng đó, để cho anh ta bê hai cái thùng lên trên tầng.

Đã mấy ngày Trần Ứng Hồ không ra khỏi cửa, lúc này còn mặc quần áo ngủ, dáng vẻ uể oải thiếu tinh thần. Anh ta thấy Lâm Sơ Yển mang hai cái thùng về thì khá hiếu kì, ôm tay đi loanh quanh cái thùng, dáng vẻ kia giống hệt một ông cụ đứng bên đường tìm cơ hội giả vờ va vào người khác.

Chờ anh chàng chuyển phát nhanh đi khỏi, Trần Ứng Hồ hỏi Lâm Sơ Yển: “Đây là cái gì?”

“Gỗ.”

“Cậu mua gỗ làm gì?”

“Làm nhà.”

“... ?????” Mặt Trần Ứng Hồ ngơ ngác không hiểu gì.

Lâm Sơ Yển không giải thích quá nhiều, anh ăn trưa với Trần Ứng Hồ. Trần Ứng Hồ không thèm ăn, Lâm Sơ Yển lo lắng phí lương thực nên không chuẩn bị quá nhiều, cho Trần Ứng Hồ một bát cháo nhỏ, còn anh thì ăn cánh gà, tôm lớn, cá viên đầy xa xỉ.

Trần Ứng Hồ ăn vài miếng thì không ăn được nữa.

Lâm Sơ Yển nói: “Tôi khuyên cậu nên ăn nhiều một chút, một ngày nào đó cô ấy trở lại thấy cậu gầy thành da bọc xương, có lẽ cũng không cần cậu nữa.”

“Cô ấy sẽ trở lại sao...”

“Có thể.”

Trần Ứng Hồ im lặng nhìn anh.

Lâm Sơ Yển nói: “Gặp phải chuyện như thế này, phản ứng đầu tiên của nhiều người sẽ nghĩ đó là kẻ lừa gạt, nhưng thực ra suy nghĩ cẩn thận thì còn rất nhiều những khả năng khác.”

“Hả?”

“Có lẽ cô ấy có nỗi khổ bất đắc dĩ nào đó, ví dụ như không trả nổi tiền nên không dám đối mặt với cậu, ví dụ như mắc bệnh hiểm nghèo không muốn liên lụy cậu, ví dụ như phát hiện mình là em gái ruột thất lạc nhiều năm của cậu, ví dụ như đột nhiên xảy ra tai nạn mất trí nhớ... Cậu phải cho cô ấy thời gian để khôi phục trí nhớ.”

“Cậu nghĩ đây là phim truyền hình sao...”

“Cậu nghĩ tại sao lại có phim truyền hình? Bởi vì đã từng xảy ra trong thực tế.”

Trần Ứng Hồ nghe anh nói mà sững sờ, cúi đầu suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Tôi sẽ trả lại tiền cho cậu.”

Lâm Sơ Yến đang lấy đũa cạo sạch xương cánh gà, nghe được lời này thì đáp một câu: “Không gấp.”

Trần Ứng Hồ còn nói: “Sơ Yến, cảm ơn cậu.”

“Không cần khách khí, hay là hôm nay cậu ngủ ở dưới đất đi.”

“... Mẹ kiếp!”

Trần Ứng Hồ không thích ở nhà nghe bố mẹ cãi nhau nên hiện tại một mình thuê nhà ở bên ngoài. Lâm Sơ Yến vì tiết kiệm tiền ở khách sạn nên đến ở kè nhà Trần Ứng Hồ, anh lại không muốn ngủ cùng giường với người khác. Ngày thứ nhất Trần Ứng Hồ ngủ trên ghế sofa, ghế sofa quá nhỏ, suýt nữa ngủ đến nổi lệch hông, ngày hôm sau không thể làm gì khác đành ngủ dưới đất.

Đã nói hai người thay phiên nhau ngủ dưới đất, kết quả đến lượt Lâm Sơ Yến, anh đột nhiên chơi xấu.

Trần Ứng Hồ giả vờ đáng thương nhìn Lâm Sơ Yến: “Sơ Yến, dưới đất lạnh lắm.”

“Cũng đúng...” Lâm Sơ Yến mềm lòng: “Nếu không....”

“Hửm?”

“Tôi mua cho cậu một cái đệm nhé.”

“... Cảm ơn cậu đã nhường tôi nhiều như vậy.”

Lâm Sơ Yển đặt mua một cái đệm trên mạng sau đó nói với Trần Ứng Hồ: “Cái đệm này mua cho cậu, cho nên mỗi ngày cậu đều phải dùng.”

“Tôi thất tình mà cậu còn đối xử với tôi như vậy, cậu có còn là người không vậy...”

“Ít nhất cậu đã từng yêu, tôi còn chưa yêu lần nào, ai đáng thương hơn nhỉ?”

Trần Ứng Hồ há miệng, cái này đúng là không thể nói ai đáng thương hơn được.

...

Ăn cơm trưa xong, Lâm Sơ Yển mở hai cái thùng chuyên phát nhanh ra, trong hai cái thùng có một cái đựng gỗ anh đào với hoa văn đẹp đẽ còn một cái đựng dụng cụ.

Trần Ứng Hồ ngồi xồm bên cạnh, trơ mắt nhìn Lâm Sơ Yển bắt đầu đo gỗ, cửa gỗ, bào gỗ...

Động tác rất thành thạo.

Trần Ứng Hồ sững sờ nói: “Thì ra bố cậu là thợ mộc?”

Lâm Sơ Yến cúi đầu bào gỗ, cũng không ngẩng đầu lên đáp: “Không phải.”

“Vậy cậu học từ ai?”

“Tự học.”

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Làm nhà.”

“Nhà như thế nào?”

Lâm Sơ Yến cầm lấy điện thoại di động, mở một bức vẽ ngôi nhà ra cho anh ta xem.

Đó là một ngôi nhà hai tầng rất đẹp, kết cấu hoàn mỹ, còn có vườn hoa nhỏ.

Trần Ứng Hồ oa một tiếng, trả điện thoại di động lại cho anh, khẽ hỏi: “Đây là cậu tự thiết kế à?”

“Ừ.”

“Cậu làm thứ này để làm gì? Giống như con gái vậy.”

“Tặng người khác.”

“Tặng ai?”

Lâm Sơ Yến liếm môi, ánh mắt trở nên dịu dàng: “Hương Noãn.”

Trần Ứng Hồ cảm thấy mình quá lảm mồm, hỏi những thứ này làm gì, tốt chỗ nào? Bây giờ anh ta cảm thấy đau lòng vô cùng.

Lâm Sơ Yến ở nhà Trần Ứng Hồ một tuần lễ, trạng thái Trần Ứng Hồ dần tốt hơn chút, không dọa người như ban đầu.

Mà Lâm Sơ Yến cũng thành công làm xong căn nhà nhỏ, anh tìm một ít hòn đá nhỏ sạch sẽ bỏ vào trong vườn hoa, lại rải cỏ lên trên.

Làm xong nhà nhỏ, còn sót lại một chút vật liệu thừa, Lâm Sơ Yến làm cho Trần Ứng Hồ một cái mỗ.

“Ý cậu là gì?” Trần Ứng Hồ không vui: “Muốn khuyên tôi xuất gia sao?”

Vì vậy Lâm Sơ Yến sửa lại mỗ, khoét một cái lỗ thành một cái bát gỗ, cái búa tùy tiện gõ một chút đổi thành một cái thìa ăn cơm nhỏ.

Tùy cơ ứng biến... Trần Ứng Hồ rất khâm phục.

“Tôi phải đi rồi.” Lâm Sơ Yến nói, “Hôm nay khai giảng.”

Trần Ứng Hồ gật đầu nói: “Để tôi đưa cậu đi.”

Rốt cuộc cũng chịu ra khỏi cửa.

Hai người dừng lại ở sân bay rất lâu, bởi vì Lâm Sơ Yến bay chuyến tối nên bọn họ quyết định ăn một bữa ăn tối khó quên ở sân bay.

Sở dĩ nói một bữa ăn tối khó quên bởi vì nó quá mặn.

Máy bay của Lâm Sơ Yến hạ cánh xuống sân bay Nam Sơn vào lúc hơn 9 giờ tối, anh gọi xe chạy thẳng đến cơ sở Diên Trì.

...

Lúc Hương Noãn nhận được điện thoại của Lâm Sơ Yến đã là 10 giờ rưỡi.

“Alo, Lâm Sơ Yến à?” Sau khi Hương Noãn gọi tên anh, không khỏi có phần tủi thân và buồn bực. Từ khi đi an ủi anh Hồ, Lâm Sơ Yến không liên lạc với cô nữa, cũng không chơi game, giống như anh đang cố gắng lạnh nhạt với cô vậy.

Có một lần cô mơ thấy Lâm Sơ Yến nói người anh thật sự thích là anh Hồ, cô liền bị dọa mà tỉnh lại.

Lâm Sơ Yến: "Ra đây." Hai chữ đơn giản lại ngắn gọn.

Hương Noãn không hiểu nổi: “Hà?”

“Tôi ở dưới tầng.”

Hương Noãn chạy ra ban công liếc nhìn anh. Bóng dáng xa xa của anh bị đèn đường kéo dài, giờ phút này khuôn mặt trắng tuấn tú đang ngược lên nhìn, dường như thấy được cô.

Ngực Hương Noãn nóng lên, cô khoác một cái áo lông bên ngoài đồ ngủ rồi đi dép chạy xuống tầng.

Xuống đến nơi, lúc thấy anh, cô đột nhiên bước chậm lại, từng bước từng bước về phía anh. Bộ dạng anh đầy mệt mỏi, bên cạnh là va li, trong tay cầm một cái hộp.

Lâm Sơ Yến nhìn cô đi đến chỗ mình, khuôn mặt ngày càng rõ ràng, trong lòng có một cảm giác sợ hãi khó tả.

Đợi lúc đến gần, anh quan sát cô một lần, ánh mắt nhìn từ trên cao xuống, lướt qua áo khoác lông và quần ngủ màu hồng in hình trái tim nhỏ của cô, cuối cùng dừng lại ở cổ chân mảnh mai lộ ra ngoài.

“Không có tiền mua tất à?” Anh hỏi.

“Không phải...” Hương Noãn khó xử, nghe anh nhắc nhở, cô mới phát hiện mắt cá chân hơi lạnh, cô hỏi anh: “Lâm Sơ Yến, trẻ thế này còn có chuyện gì vậy?” Chỉ nói một câu bình thường mà tim cô đã đập nhanh hơn, trời ơi, thật đúng là hết thuốc chữa mà.

Lâm Sơ Yến đưa cho cô một cái hộp.

Cái hộp rất lớn, còn lớn hơn cả một cái bánh sinh nhật, được bọc bằng giấy gói quà, không biết bên trong là gì.

“Đây là cái gì?” Hương Noãn nhận lấy cái hộp, hỏi.

“Ồ em muốn.”

“Tôi muốn cái gì?”

“Tự mình xem đi.”

Hương Noãn ôm cái hộp vào trong ngực, muốn gỡ giấy bọc ra, đáng tiếc cái hộp quá lớn, hai tay cô mới ôm được, không có tay tháo giấy bọc.

Lâm Sơ Yển lại nhìn mắt cá chân cô, cảm thấy lạnh thay cô. Vì vậy anh nói: “Mang về phòng ngủ rồi xem.”

“Ừm, cảm ơn anh.”

“Ngày mai nhớ gọi điện cho tôi phát biểu một chút cảm nhận.”

“Hả?”

Đầu Hương Noãn đầy dấu chấm hỏi nhưng anh đã phóng khoáng quay người đi, một tay kéo vali, tay còn lại tùy tiện vẫy vẫy về phía cô, coi như đang tạm biệt.

Cô ôm cái hộp trở về phòng ngủ, bóc từng lớp giấy bọc ra, giống như bóc hành vậy. Bóc đến cuối cùng, rốt cuộc thấy được đồ vật bên trong.

Đó là một căn nhà gỗ xinh đẹp.

Giống như một căn nhà bình thường thu nhỏ vậy, làm cực kỳ giống thật. Nóc nhà, cửa sổ, đồ dùng trong nhà, vườn hoa,... Mỗi chỗ đều rất chân thực.

Hương Noãn ôm mặt, trái tim đập một cách điên cuồng.

Mẫn Ly Ly đi ngang qua thấy ngôi nhà nhỏ bày trên bàn thì hơi ngạc nhiên: “Đẹp quá, ở đâu ra vậy?” Vừa nói vừa đưa tay muốn sờ một cái.

Hương Noãn đẩy tay của cô ấy ra: “Đừng đụng vào đừng đụng vào.”

“Này, Noãn Noãn, vẻ mặt của cậu là sao đấy? Cậu đỏ mặt với căn nhà làm gì? Thèm khát quá rồi à, rốt cuộc cậu đang tưởng tượng đến hình ảnh gì?”

Hương Noãn nhẹ nhàng đẩy cô ấy ra: “Đi ra đi, trẻ con thì biết cái gì?”

Mẫn Ly Ly khoa trương cười một tiếng: “Có cái gì mà tớ không biết? Tớ trông vậy thôi nhưng cũng từng đọc truyện H, cậu đã đọc bao giờ chưa?”

“Tớ xin cậu không nên dùng giọng điệu kiêu ngạo nói mấy lời như vậy...”

Mẫn Ly Ly bị đẩy ra, Hương Noãn đỏ mặt tiếp tục thưởng thức căn nhà nhỏ.

Cô cảm thấy tay nghề Lâm Sơ Yến rất khéo léo, không giống con trai. Cô mở cửa nhỏ ra, sờ giường nhỏ và bàn ghế nhỏ, sau đó lại nghịch cây cối và hàng rào một lúc. Đèn trên bàn của cô rất sáng, so sánh thì nhà nhỏ hơi tối.

Nếu có đèn trong phòng thì thật là tốt, cô thầm nghĩ như vậy.

Hương Noãn lục lọi khắp nơi trong nhà nhỏ, lúc mò đến phần đáy, cô phát hiện chỗ đó có một tấm ván nhỏ có thể di chuyển, cô tháo tấm ván ra thì thấy ba viên pin.

Ơ ơ ơ?

Có pin chứng tỏ những cái đèn này có thể phát sáng, tuy nhiên công tắc ở đâu nhỉ...

Cô lại tìm một lúc, cuối cùng mở cửa phòng khách, trong phòng lập tức sáng lên.

Đèn màu da cam, không quá sáng mà khá vừa phải, khiến cho căn nhà nhỏ trở nên ấm áp hơn.

Hương Noãn tắt đèn bàn, ánh đèn căn nhà nhỏ lại sáng hơn.

Cũng đẹp hơn.

Cô gục xuống bàn, đặt cằm lên cánh tay, khẽ mỉm cười.

Đúng lúc này, trong phòng đột nhiên vang lên một giọng nói, giọng nói kia trong veo lại dịu dàng, còn mang theo sự vui vẻ: “Anh thích em.”

Hương Noãn sợ hết hồn.

Mẫn Ly Ly và hai người bạn cùng phòng cũng hoảng sợ.

Mẫn Ly Ly: “Ai đấy? Ai nói chuyện? Sao phòng ngủ của chúng ta lại có thể có đàn ông?”

Nhưng Hương Noãn lập tức biết.

Cô đóng cửa phòng khách lại, sau đó ánh đèn tắt hoàn toàn, sau đó cô mở cửa, ánh đèn lại sáng.

Một lúc sau, giọng nói kia lại vang lên lần nữa, vẫn trong veo dịu dàng như vậy: “Anh thích em.”

Hương Noãn chỉ cảm thấy gò má nóng bừng, trái tim cũng nóng hổi, hai tay cô ôm mặt, vùi đầu một mình bật cười ngốc nghếch.

Chương 69: Năm tay và khốn nạn

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn sợ ảnh hưởng đến bạn cùng phòng nên vội trốn vào nhà vệ sinh nghịch nhà nhỏ, mở một cái đóng một cái, liên tục nghe Lâm Sơ Yến nói thích cô.

Cô nghe đến nổi nở gan nở ruột, lòng xuân phơi phới.

Mẫn Ly Ly rất lo lắng, sợ cô điên rồi.

Rốt cuộc, cô chơi nhà nhỏ đến khi hết pin mới chịu đi ngủ.

Nằm ở trên giường còn rất vui vẻ đến nỗi mất ngủ, một lúc lâu sau mới ngủ được, hôm sau cô thức dậy, dưới mắt là quầng thâm đen sì, giống hệt như bị người ta đánh vậy.

Hương Noãn trang điểm đơn giản, che kín vành mắt thâm đen.

Cô vừa che khuyết điểm vừa quay sang nói với Mẫn Ly Ly đang đánh răng: “Ly Ly, lát nữa tan học cậu đi siêu thị à?”

Mẫn Ly Ly đang ngậm bọt đầy miệng, mơ hồ đáp: “Ừ, cậu muốn mua gì?”

“Mua mấy cục pin.”

Lâm Sơ Yến nhận được hai cuộc điện thoại, đều không phải là của Hường Noãn gọi tới.

Một cuộc gọi từ Trần Ứng Hồ, anh Hồ bày tỏ tình cảm nhớ nhung sâu sắc với Lâm Sơ Yến, mặc dù hai người chia tay nhau chưa đầy 24 tiếng đồng hồ.

Một cuộc điện thoại khác từ Lãng Quên, Lãng Quên nói anh ta lên tàu hỏa vào trưa nay, đến Nam Sơn.

Lâm Sơ Yến liên tục trải qua hai lần thất vọng, cúi đầu lấy điện thoại di động gửi tin nhắn.

Nói thật, anh cũng không phải rất có lòng tin đối với chỉ số thông minh của cô nàng ngốc nghếch kia.

Sau khi cất điện thoại di động, anh thay quần áo ra khỏi cửa.

Hôm nay Hường Noãn chỉ có một tiết học, đó là Kinh tế vi mô, sau giờ học cô và Mẫn Ly Ly vừa đi vừa bàn bạc xem cơm trưa ăn cái gì. Đi đến chỗ cửa ra vào, cô liếc nhìn lần lượt từng cây hòm thì thấy có người đang đứng.

Mặt trắng nhỏ, tóc bồ lương, chân dài, không phải Lâm Sơ Yến thì là ai?

Tựa như thần giao cách cảm vậy, Lâm Sơ Yến cũng thấy được cô trong biến người.

Hai người nhìn nhau, tim Hương Noãn cũng đập nhanh hơn, cô đi về phía anh, ngay cả bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Hôm nay Lâm Sơ Yến mặc áo khoác màu trắng, quần jean xanh nhạt, đi giày trắng, ăn mặc vừa đơn giản lại tràn ngập khí chất. Tùy tiện đứng đấy cũng tạo thành phong cảnh khiến người đi đường liên tục liếc mắt nhìn.

Hương Noãn đi đến trước mặt anh, hỏi: “Sao anh lại đến đây?” Cô không dám nhìn vào ánh mắt của anh mà nhìn thẳng, trong lúc lơ đãng tầm mắt rơi vào cổ áo anh.

Cô thấy cổ áo anh hơi rộng mở, lộ ra một chút đường cong của xương quai xanh.

Thật đẹp.

Lâm Sơ Yến cúi đầu quan sát vẻ mặt của cô, vô cùng nghe lời mà giơ tay lên, đầu ngón tay trắng nõn cầm lấy dây khóa kéo cổ áo, kéo xuống phía dưới một chút.

Hương Noãn: -_-#

Có ý gì, làm như cô là kẻ háo sắc vậy...

Anh thấy sắc mặt cô không tốt, liền cầm dây khóa kéo hỏi: “Còn muốn xuống nữa không?” Vừa nói vừa giả vờ tiếp tục kéo.

“Đừng đừng đừng đùa nữa!!” Hương Noãn sợ hết hồn, vội vàng che mắt lại.

Sau đó cô nghe được tiếng cười của anh: “Bên trong là áo len, em nghĩ gì vậy?”

Hương Noãn đỏ mặt.

“Tớ nói này...” Mẫn Ly Ly đột nhiên lên tiếng, “Mặc dù tớ rất muốn giả chết nhưng vẫn phải nhắc nhở một chút, bên cạnh hai người vẫn còn một con người to lớn là tớ đây...”

Ánh mắt Lâm Sơ Yển đảo sang nhìn cô ấy một cái, hỏi: “Em định một mực đứng ở đây sao?”

“Không không không, hai người cứ tiếp tục, tớ đi tìm xe Tiểu Hoàng của tớ đây, bye bye.” Vừa nói vừa khoác ba lô chạy đến chỗ dừng xe, chen chúc giữa một đống người.

“Đi thôi.” Lâm Sơ Yển cầm lấy ba lô Hương Noãn khoác lên vai mình. Thật ra thì không nặng, tuy nhiên chuyện này giống như thói quen của anh vậy.

Lúc này Hương Noãn nhìn thấy anh thì sợ hãi, cô lúng túng rút tay vào túi áo, cúi đầu đi bên cạnh anh giống như một con chim nhỏ.

Đi chưa được bao xa, Lâm Sơ Yển hỏi: “Có thích ngôi nhà không?”

“Thích lắm.” Hương Noãn cúi đầu đáp, ngừng một chút mới nói tiếp: “Có điều hơi đáng tiếc, trong nhà không có đèn sáng, nếu không sẽ còn đẹp

hơn nữa.”

Lâm Sơ Yến dừng bước, híp mắt nhìn cô.

Có thể thấy cũng chỉ là mái tóc đen nhánh.

Lúc này, Mẫn Ly Ly đạp xe Tiểu Hoàng đi ngang qua, xe Tiểu Hoàng bị cô ấy đạp xiêu xiêu vẹo vẹo, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Mẫn Ly Ly không sợ hãi chút nào, lúc ngang qua Hương Noãn còn hỏi cô: “Hương Noãn, cậu còn đi siêu thị nữa không?”

“Không đi.”

“Vậy tớ mua pin giúp cậu nhé.”

Hương Noãn: “...”

Mẫn Ly Ly: “Không cần cảm ơn!”

Cũng không muốn cảm ơn cậu đâu...

Hương Noãn cảm giác số mình thật khổ, khó khăn lắm mới giả vờ một lần, chưa đầy một giây đã bị vạch trần. =.=

Lâm Sơ Yến cười ra tiếng.

Hương Noãn bị tiếng cười vui vẻ êm tai của anh làm cho xấu hổ.

“Em mua pin làm gì?” Anh biết mà còn hỏi.

Hương Noãn rất xấu hổ, bây giờ trong đầu cô chỉ muốn chạy trốn, vì vậy cô cúi đầu bước nhanh hơn.

Lâm Sơ Yến lập tức kéo lấy cổ tay cô: “Chạy cái gì?”

Cô giãy giụa, vẫn không giãy ra được.

Anh còn táo tợn hơn, trượt tay xuống nắm lấy tay cô.

Tay cô vừa nhỏ vừa mềm, được bao bọc trong lòng bàn tay nóng bỏng của anh, tựa như con thuyền nhỏ đậu trên vịnh sóng yên biển lặng.

Vì vậy tim Hương Noãn đập nhanh hơn rất nhiều.

Rốt cuộc Lâm Sơ Yến cũng thỏa mong muốn nắm lấy tay cô, bây giờ anh vô cùng cảm động và thỏa mãn, tâm trạng cực kỳ tốt.

“Nắm tay chính là bạn trai bạn gái.” Anh nói.

“Này, tôi còn chưa đồng ý với anh đâu.”

“Em không muốn đồng ý thì hãy thu tay lại đi.”

Anh cầm tay cô chặt như vậy, trừ phi Hương Noãn là võ sĩ hoặc thông thạo thuật rút xương, nếu không làm sao rút tay ra được.

“Lâm Sơ Yến, anh là đồ khốn nạn.”

“Anh khốn nạn đấy, anh xác định là em rồi.”

Chương 70

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn bị một tên khốn nạn nắm tay, trực tiếp đi ra khỏi trường học.

Cô kì quái hỏi: “Chúng ta không đi ăn cơm à?” Chẳng lẽ ngày đầu tiên lại phải nhịn đói chúc mừng sao...

Lâm Sơ Yển đáp: “Đi đến nhà ga trước, đón người ăn chung.”

“Ai đến vậy?”

“Lãng Quên.”

“Oa!!!” Hương Noãn vừa nghe liền háng há, khoa trương che miệng: “Là Lãng Quên mà chúng ta biết sao?”

Lâm Sơ Yển cúi đầu nhìn cô, giọng nói không quá thân thiết: “Lúc em ở cùng với anh sao không vui vẻ như vậy nhỉ?”

Tay Hương Noãn còn bị anh nắm, nói xong, anh dùng ngón tay véo tay cô một cái, mượn điều này biểu đạt sự không vui.

Mặt cô nóng lên, xoay mặt, nói nhỏ: “Anh có thể so sánh với Lăng Quên à?”

“Sao lại không thể so sánh?”

“Điều Thuyền của anh solo có thắng nổi Luna không?”

Lâm Sơ Yển tuyệt đối không nghĩ đến việc cô nói như vậy. Trò chơi này thật là âm hồn bất tán mà. Thật ra thì anh và Lăng Quên cũng từng solo một lần, thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, chính anh cũng sắp quên luôn. Tuy nhiên thắng thua không phải trọng điểm, trọng điểm rõ ràng là...

Lâm Sơ Yển lên tiếng: “Có cần anh nhắc em một lần nữa không, bây giờ anh là bạn trai của em.”

“Hừ hừ.”

“Cho nên em phải đứng bên cạnh anh vô điều kiện.”

“Thức ăn cho chó.”

“...”

Được rồi, cô chơi với Dương Nhân kia đúng là học được mấy từ rất hay.

Lâm Sơ Yển buông tay cô ra, giơ tay sờ đầu cô, ánh mắt hiền hòa như bố già: “Em đừng có ép anh.”

Hương Noãn cảm thấy trên anh thật là vui, khó có thể thấy Lâm Sơ Yến cam chịu. Vì vậy cô lại tiếp tục kích thích anh: “Thức ăn cho chó, thức ăn cho chó, thức ăn cho chó, á...” Đột nhiên cô kêu lên đầy sợ hãi.

Lâm Sơ Yến đứng sau lưng cô, cánh tay vòng qua cổ cô, ngăn trước mặt cô rồi ôm cô vào lòng.

Cả người Hương Noãn dựa vào ngực anh, giống như đang bị anh cưỡng ép vậy.

Hương Noãn hoảng hốt, dùng tay kéo cánh tay của anh trước cổ ra: “Anh làm gì vậy?”

“Trừng phạt em.” Anh mỉm cười, nhỏ giọng nói, giọng điệu đầy ý ngả ngớn.

Trên đường người đến người đi, làm gì cũng không thuận lợi, anh phải kéo cô vào trong ngõ nhỏ “trừng phạt”.

Mặt Hương Noãn đỏ bừng, càng dùng sức kéo tay anh ra.

Sức lực nam nữ chênh lệch rất nhiều, cũng may động tác của Lâm Sơ Yến tuy mạnh mẽ nhưng không hề thô lỗ, không dám làm đau cô, cho nên anh không dùng nhiều sức.

Vì vậy rốt cuộc Hương Noãn thành công thoát khỏi anh, lúc này cô xấu hổ đỏ bừng đến cả cổ, không dám nhìn anh, trực tiếp chạy đi mất.

Chạy ra ngoài không xa, cô nghe thấy anh nói sau lưng: “Không gặp Lăng Quên sao?”

Ôi...

Hương Noãn gần như không do dự, quay người trở lại.

“Không cho phép anh dính vào em.” Cô cảnh cáo anh.

Bộ dạng của cô giống như túi trút giận nhỏ, Lâm Sơ Yến không nhịn được bật cười.

“Cũng không cho phép cười...” Cô bắt lực trợn mắt nhìn anh.

Lâm Sơ Yến giơ tay lên, đầu ngón trỏ chạm vào môi dưới của cô một cái, cảm giác mềm mại khiến lòng anh ngứa ngáy.

Hương Noãn ngửa đầu ra sau tránh anh.

Anh thu tay về, nói: “Trước tiên cứ cho em nợ đã.” Giọng nói cực thấp, có phần khác thường.

Hương Noãn cảm thấy giọng Lâm Sơ Yến như vậy thật hấp dẫn. Cô nghi ngờ anh cố ý dụ dỗ cô.

...

Chuyến tàu của Lăng Quên trễ 12 phút.

Hương Noãn đứng ở bên ngoài cửa ra vào, vươn cổ nhìn hành khách lục tục tràn ra. Lâm Sơ Yến đứng ở bên cạnh cô, so với cô thì có vẻ bình tĩnh

hơn một chút. Đợi một lúc, Lâm Sơ Yến nhận được điện thoại của Lăng Quên, Hường Noãn nghe thấy anh nói: “Đúng, là cửa Nam, cậu cứ đi ra đi, tôi mặc quần áo trắng đeo ba lô hồng, rất dễ nhận ra.”

Hường Noãn nghe xong thì hơi bối rối, không biết Lăng Quên có nghi ngờ người bạn trên mạng mình sắp gặp là kẻ ẻo lả không.

Đợi mấy phút, người đi ra rất nhiều, giống như cá chép qua sông vậy. Hường Noãn thấy trong đám người có một người khá cao giơ tay vẫy với bọn họ.

Sau đó người nọ đi tới.

Người này cao khoảng 1m73, mặc áo khoác màu xanh và quần màu đen, dáng người gầy gò, màu da ngăm đen giống như là bước từ một cái chậu chứa đầy xì dầu ra vậy.

Đi đến gần, anh ta cười với bọn họ, lộ ra hàm răng vô cùng trắng sáng.

Hường Noãn cũng không biết cái này có được tính là một định luật không, đó chính là người da càng đen thì răng lại càng trắng, cô gần như chưa từng thấy ngoại lệ nào.

Anh ta nở nụ cười ngại ngùng, ánh mắt trong suốt, nhìn qua có vẻ là người tốt.

Điều này không khỏi khiến cho Hường Noãn có ấn tượng tốt, cười nói với anh ta: “Cậu chính là Lăng Quên sao, tôi là Hường Noãn, đây là thức ăn cho chó Lâm Sơ Yến.”

Lâm Sơ Yến giơ tay khẽ đẩy đầu cô: “Em vô cùng mong anh trừng phạt em ư?”

Hương Noãn đỏ mặt, bước sang bên cạnh một bước, vạch rõ giới hạn với anh.

“Chào hai người, tôi là Lãng Quên trên game, tên tôi là Lộ Ngọc Cường.” Người kia nói.

Giọng nói hơi thô, giống như hạt cát to trên bờ biển, rất khác biệt nhưng cũng không khó nghe.

“Rốt cuộc cũng gặp mặt.” Lâm Sơ Yến vừa nói vừa bắt tay anh ta, hai bên vỗ bả vai nhau, rồi anh lại nói với Lãng Quên: “Bánh trôi ăn rất ngon.”

Hương Noãn xấu hổ nên không nói đến chuyện này.

Chào hỏi nhau xong, Lãng Quên hỏi: “Hai người đang hẹn hò à?”

Lâm Sơ Yến nhìn khuôn mặt cô, khẽ "Ừ" một tiếng.

Lãng Quên vui vẻ thay anh: “Chúc mừng nhé!”

Hương Noãn còn hơi thẹn thùng. Nhưng Lâm Sơ Yến không nói lời nào, cầm tay cô thật chặt, anh luôn khốn nạn như vậy.

...

Bữa cơm trưa của ba người là những món ăn bản xứ đặc sắc. Lúc ăn cơm, Hương Noãn nghe Lãng Quên nói mục đích đến Nam Sơn lần này.

Anh ta đến để thử huấn luyện.

Trong khu vực thành phố Nam Sơn thì công ty trò chơi giải trí rất phát triển, nơi đây có không ít câu lạc bộ thể thao điện tử. Lần này Lãng Quên phải đi đến câu lạc bộ có tên là Cực Hỏa, chi nhánh Vương Giả Vinh Diệu của bọn họ đang tuyển chọn thành viên của hệ thống đào tạo thanh niên.

“Thành viên của hệ thống đào tạo thanh niên chính là để dự bị sao?”
Hương Noãn hỏi.

“Không phải.” Lãng Quên lắc đầu.

Hương Noãn: ???

Về phương diện này Lâm Sơ Yển cũng có chút hiểu biết, anh giải thích cho cô: “Hệ thống đào tạo thanh niên coi như là dự bị. Doanh trại của hệ thống đào tạo thanh niên chính là kho dự trữ nhân tài.”

Hương Noãn vừa nghe liền hiểu: “Ý anh là ngay cả việc dự bị cũng chưa được, chỉ có thể chờ cơ hội.”

“Ừ.” Lãng Quên gật đầu, ngược lại anh ta cũng không tiếc nuối, còn nhấn mạnh: “Có tiền lương đấy.”

“Lương một tháng bao nhiêu?”

“Khoảng tám ngàn.”

“Không phải quá ít sao?”

“Không ít đâu...”

Hương Noãn cảm giác giá trị con người Lãng Quên không nên chỉ có tám ngàn, phải là tám vạn mới đúng.

Trên thực tế, coi như là tám ngàn một tháng, câu lạc bộ người ta cũng phải khảo sát một chút. Lãng Quên được anh Hồ giới thiệu về câu lạc bộ, tiếp xúc trên mạng ít ngày mới được mời thử huấn luyện. Đến căn cứ huấn luyện thử một tuần, sau đó kiểm tra, nếu thông qua kiểm tra mới có thể chính thức tiến vào doanh trại của hệ thống đào tạo thanh niên.

Hương Noãn nghe Lãng Quên nói xong cũng cảm thấy uất ức thay cho thực lực của anh ta.

Ngay cả Lâm Sơ Yến cũng cho rằng tám ngàn hơi ít.

Lãng Quên cảm giác trên phương diện này hai người này khá ngốc nghếch, có thể là vì chưa từng trải đời. Anh ta đi làm bốc vác cũng không phải luôn kiếm được việc, thời điểm rảnh rỗi thì không nói làm gì, cho dù có kiếm được việc, làm việc mệt chết một tháng mới được bốn năm ngàn, còn không có nhà. Chơi game một tháng tám ngàn, thu nhập ổn định lại có nhà ở, nghe thế nào cũng cảm thấy đây là đãi ngộ trên thiên đường.

“Tôi cảm thấy rất tốt.” Anh ta nói. Nhìn hai người bọn họ không biết được sự đau khổ của xã hội loài người, anh ta cảm thấy hơi buồn cười, lại có phần hâm mộ.

Chương 71: Tham quan

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lúc ăn cơm, Lăng Qên cởi áo khoác xuống, Hương Noãn thấy anh ta mặc chiếc áo len màu xanh, chính giữa áo len có thêu một con cá lớn, nhìn rất vui mắt.

“Áo len tự đan sao?” Cô hỏi.

“Ừ, mẹ tôi đan.”

Hương Noãn có phần hâm mộ: “Đến bây giờ mẹ tôi chưa từng đan quần áo cho tôi, chỉ đan cho Tiểu Tuyết thôi.”

“Tiểu Tuyết là ai?”

“Mèo nhà tôi.”

Lăng Qên bị cô chọc cười. Hương Noãn phát hiện anh ta rất thích cười, lúc anh ta cười lộ lên thì có vẻ rất ngại ngùng, y như loài rêu yên lặng sinh trưởng trong góc.

Hương Noãn không nhịn được nhìn anh ta nhiều thêm. Cô cảm thấy thật ra dáng vẻ Lăng Qên cũng khá đẹp trai, nhất là sống mũi cao, làm nổi bật

khí chất của anh ta. Lòng mày cũng cao, vốn tỏ ra lạnh lùng, khi cười lại từ từ kéo xuống, nhìn qua tính tình có vẻ khá tốt.

Chẳng qua là màu da không phù hợp với thắm mỹ của các cô gái hiện nay.

Lâm Sơ Yến có phần không vui: “Ăn cơm đi, còn chờ gì nữa?”

“Được được.” Hường Noãn cảm giác mình nhìn chăm chăm người ta như vậy không lẽ phép cho lắm, cô cũng thấy thật có lỗi nên mới vùi đầu ăn.

Lúc này cô mới nhận ra trong bát cơm của mình có thêm một miếng cá mềm mại, là Lâm Sơ Yến gắp cho cô, cô lấy đũa chọc một cái, miếng cá đã được lọc xương sạch sẽ.

Khéo tay thật đấy.

Hường Noãn hơi khiếp sợ, lại lặng lẽ chê. Đây là Lâm Sơ Yến dùng chính đũa của anh gắp, phía trên còn dính nước bọt của anh...

“Có thể không ăn được không?”

“Không ăn anh đánh em.”

“Ôi...”

Hường Noãn cảm thấy cô phải nhìn kỹ tình yêu của bọn họ một lần nữa.

Lãng Quên đứng dậy đi vệ sinh.

Lâm Sơ Yến ngồi sát vào cô, thân thiết kéo cô rồi cúi đầu nói bên tai cô: “Đừng giận, sao anh lại nỡ đánh em chứ?”

Anh dùng giọng nói trầm thấp mà dịu dàng như vậy nói với cô, không cần biết nội dung là gì, Hương Noãn cảm thấy thật hạnh phúc, đây là phản ứng của thân thể.

Cô đẩy anh ra, hỏi nhỏ: “Lâm Sơ Yến, có phải anh đang dụ dỗ em không?”

Lâm Sơ Yến cúi đầu bật cười thành tiếng.

Cô liếc mắt nhìn thì thấy anh khẽ liếm môi. Anh không nhìn cô, tư thế ngồi cũng đứng đắn, lúc này anh đang cụp mắt, ánh mắt rơi trên chiếc đĩa trống rỗng trước mặt.

“Em cũng không ngốc lắm.” Anh nói.

Lại còn thừa nhận như thế nữa chứ... Một chút xấu hổ khi bày tỏ cũng không có... Anh khổ nạn như vậy, cây ngay không sợ chết đứng khiến cho Hương Noãn không biết phải làm gì tiếp theo.

Cô không thể làm gì khác đành vùi đầu vào ăn. Cá thịt bên trong bát cũng ăn hết rồi.

Lúc cô ăn, Lâm Sơ Yến nói một câu: “Sớm muộn gì cũng ăn.”

Hương Noãn không hiểu nổi, đến lúc ăn xong mới phản ứng được anh đang ám chỉ cái gì.

Cô phát hiện căn bản đây là một tên lưu manh.

Lãng Quên trở lại, thấy Hương Noãn vùi đầu ăn cơm mà lỗ tai đỏ ửng, Lâm Sơ Yến cứ ngồi cười híp mắt. Lãng Quên cũng không biết Lâm Sơ Yến làm gì Hương Noãn, dù sao khẳng định không phải là chuyện gì tốt.

Vì vậy mặt Lãng Quên cũng đỏ.

Lúc này liền thể hiện ưu thế của làn da ngăm đen, không người nào phát hiện được anh ta đang đỏ mặt. Đồng thời anh ta còn vui mừng vì vừa rồi mình đã rời đi, nếu không ngộ nhỡ gặp phải cảnh đôi tình nhân hôn môi, chẳng phải còn lúng túng hơn sao?

...

Ăn xong cơm trưa, Lãng Quên đến câu lạc bộ Cực Hỏa. Hương Noãn có phần say mê, trùng hợp tiết đầu buổi chiều cô không có lớp, cô hỏi: “Tôi có thể đến thăm câu lạc bộ của cậu được không?”

“Không biết, để tôi gọi điện hỏi quản lý một chút.”

Lâm Sơ Yến thấy anh ta cầm điện thoại di động lên liền hỏi: “Cậu định nói thế nào?”

“Hỏi có thể đến thăm không?”

“Nếu như quản lý từ chối đến thăm thì làm thế nào? Cậu lại không quen biết với quản lý.” Lâm Sơ Yến nêu ra một khả năng rất lớn.

Lãng Quên sửng sốt một lúc. Anh ta cũng không biết nên làm gì.

Lâm Sơ Yến cảm thấy người này cũng quá thành thật, anh lấy ngón tay chọc xuống mặt bàn: “Cậu nói bọn tôi là bạn cậu, người nhà cậu không yên tâm cậu một mình đến Nam Sơn huấn luyện nên bảo chúng tôi đi theo xem để tìm hiểu tình huống, hy vọng chiến đội có thể hiểu được.”

Anh nói xong, Lãng Quên cảm thấy thông suốt.

“Cậu thật thông minh.” Lãng Quên không keo kiệt lời khen anh.

“Anh thật xảo quyệt.” Hương Noãn nói.

Lâm Sơ Yến sờ sờ đầu Hương Noãn, thầm nghĩ, cứ chờ mà xem.

Chiến đội chuyên nghiệp cũng rất quan tâm đến tình huống gia đình tuyển thủ. Tuy nhiên không phải nói đến gia cảnh xấu hay tốt mà là thái độ của người nhà tuyển thủ đối với nghề nghiệp của bọn họ, ủng hộ hay phản đối. Có người nhà ủng hộ thì có thể giảm bớt rất nhiều tranh cãi, cũng có thể khiến cho tuyển thủ yên tâm tập trung thi đấu.

Cho nên Lãng Quên nói như vậy khiến quản lý câu lạc bộ không hề do dự gật đầu: “Đến đây đi, cùng nhau đi xem.”

Đây là lần đầu tiên Hương Noãn đến tham quan chiến đội chuyên nghiệp, cô khá kích động.

...

Câu lạc bộ thể thao điện tử Cực Hỏa nằm ở biệt thự vùng ngoại thành, trang hoàng rất sang trọng, trước cửa là một cái bảng lớn, logo hình ngọn lửa. Câu lạc bộ này dựa theo từng loại hình trò chơi mà chia thành nhiều chi nhánh, chi nhánh Vương Giả Vinh Diệu được thiết lập hàng năm. Mấy người Hường Noãn bị ngăn cản trước cổng, Lãng Quên gọi điện thoại cho quản lý ngay trước mặt chị lễ tân, đợi một lúc, quản lý Trương trong truyền thuyết mới đến.

Người nọ vừa bước vào phòng khách, thấy Hường Noãn thì ánh mắt như đèn pha ô tô, sáng rực lên.

“Chào mọi người.” Thái độ của quản lý Trương rất nhiệt tình, chạy đến muốn bắt tay với bọn họ.

Lâm Sơ Yển hơi phản cảm, kéo Hường Noãn ra phía sau mình, cảnh giác nhìn anh ta.

Ngược lại quản lý Trương cũng không tức giận, bỏ tay xuống hỏi Lâm Sơ Yển: “Cậu chính là Lãng Quên sao? Một cậu nhóc thật đẹp trai.”

Anh ta nói xong những lời này, thấy bên cạnh có một cậu da ngăm đen giơ tay lên: “Em là Lãng Quên...”

“Hả, cậu...” Quản lý Trương hơi lúng túng. “Ừ, cũng thật đẹp trai.” Chỉ là hơi đen.

Hường Noãn cảm thấy sự chú ý của người quản lý này có gì đó không đúng lắm. Chơi game cũng không phải sử dụng mặt để đánh, đẹp trai hay

không cũng đâu phải trọng điểm?

Từ khi thấy mặt bọn họ, quản lý Trương trở nên rất nhiệt tình dẫn bọn họ đi vòng vèo mấy lần trong căn cứ, khu huấn luyện, khu nghỉ ngơi, phòng họp, phòng thể dục, phòng bếp... Vừa đi vừa nói, hỏi bọn họ chơi cái gì trong Vương Giả Vinh Diệu, chơi như thế nào, hạng ra sao, thích anh hùng gì... Nói khá nhiều.

Hương Noãn cảm thấy người này không đáng tin cho lắm, cô hơi lo lắng cho sự nghiệp của Lăng Quân.

Hoạt động đi tham quan kết thúc, quản lý Trương muốn thử trình độ chơi game bọn họ một lần.

Không phải là một mà là cả ba. Ngay cả Hương Noãn và Lâm Sơ Yến cũng phải chơi.

Hương Noãn và Lâm Sơ Yến nhìn nhau, đều nhìn thấy sự khó hiểu trong ánh mắt đối phương.

Quản lý Trương gọi bộ phận huấn luyện viên Vương Giả Vinh Diệu đến, ba người Hương Noãn bị yêu cầu đến đánh solo với huấn luyện viên.

Hương Noãn rất sợ, cảm giác như bọn họ gặp phải kẻ thần kinh.

Cô lo lắng bất an, sử dụng Điêu Thuyền solo với huấn luyện viên. Cô dùng Điêu Thuyền solo do được anh Hồ dạy, theo sự hiểu biết ngày càng ngày càng sâu của cô về trò chơi, tiêu chuẩn cũng tăng lên không ít.

Solo xong còn chưa xong, quản lý Trương lại yêu cầu bọn họ so tài với đội viên chuyên nghiệp.

Huấn luyện viên gọi điện thoại trao đổi hai phút, gọi hai đội viên xuống, tổ đội cùng với ba người Hường Noãn, ngoài ra còn có năm đội viên ở khu huấn luyện đến, cũng hợp thành một đội, hai bên tạo phòng trong trò chơi.

Hường Noãn chọn Lão Phu Tử mà gần đây cô sử dụng rất thuận tay, trong lòng thầm nghĩ đánh chết hết những tên thần kinh này, cô vào trò chơi rất mạnh mẽ, dùng Lão Phu Tử đuổi theo chém tuyến thủ chuyên nghiệp, khí thế cực kỳ đáng sợ.

Quản lý Trương và huấn luyện viên nhìn nhau, ánh mắt hai người đều mang theo sự kinh ngạc và hưng phấn.

Đánh xong một ván, quản lý không thỏa mãn, nói: “Ba ván thắng hai mới được coi là thắng.”

Vì vậy không thể làm gì khác đành chơi tiếp, Hường Noãn sử dụng Mộc Lan đuổi theo chém tên thần kinh ở đối diện.

Quản lý hỏi cô: “Em còn biết vị trí nào nữa?”

“Còn trợ thủ.”

“Trận thứ ba chơi trợ thủ.”

“Đã thua hai trận.”

“Cho ba người thêm một cơ hội nữa.”

Đối với sự ăn ý của các tuyển thủ chuyên nghiệp, mấy người tạm thời tạo thành đội ngũ khó có thể so sánh, thực lực binh lính mạnh hơn cũng không được. Thua liên tiếp hai trận, lúc này Hương Noãn cũng sắp bùng cháy rồi. Trận thứ ba cô sử dụng anh hùng Trương Phi cô am hiểu nhất. Lâm Sơ Yến sử dụng Tôn Thượng Hương, Lăng Quên sử dụng Luna.

Anh hùng Tôn Thượng Hương chỉ cần phát triển, giết người như thái thịt, cái khó khăn chính là trải qua thời kì trưởng thành rất dài. Trái tim Trương Phi của Hương Noãn đều đặt trên người Tôn Thượng Hương, cố gắng bảo vệ Lâm Sơ Yến thật tốt.

Ván này bọn họ đánh rất khó khăn nhưng cuối cùng vẫn thắng.

Quản lý lén lút hỏi huấn luyện viên: “Bên kia nhường sao?”

Huấn luyện viên lắc đầu: “Tôi hỏi rồi, không hề.”

Hương Noãn đánh thắng xong thì cảm thấy rất thoải mái, cô cất điện thoại di động rồi bảo Lâm Sơ Yến: “Chúng ta đi thôi.”

Lâm Sơ Yến giống như một chú chó nhỏ vậy, cô ngoắc tay là anh đã ở bên cạnh cô.

“Chờ một chút.” Quản lý Trương nói. Anh ta nháy mắt, để huấn luyện viên dẫn những người khác đi, bao gồm cả Lăng Quên đến huấn luyện.

Trong phòng họp chỉ còn lại ba người.

Quản lý Trương rót trà cho bọn họ một lần nữa. Sau đó ngồi đối diện, mặt đầy vẻ nịnh nọt.

"Mấy em có hứng thú đánh giải chuyên nghiệp không?"

"Hả?" Hương Noãn kinh ngạc há mồm, cùng lúc đó cũng vui vẻ vì thực lực của mình được khẳng định: "Chúng tôi có thể sao?"

"Tất nhiên là có thể." Quản lý Trương cười đáp.

Lâm Sơ Yến tỉnh táo nhìn anh ta, nói: "Chúng tôi còn đang đi học."

"Trước hết không nên từ chối anh vội." Quản lý Trương lắc lắc ngón tay, nụ cười khá tự tin, "Anh có thể cho các em biết tiền lương một tháng." Vừa nói vừa giơ móng vuốt mập mạp, lúc ẩn lúc hiện.

Hương Noãn đáng giá lương tháng của Lăng Quên, trong lòng thầm nghĩ: "Năm ngàn?"

"Năm vạn."

"!!!!!"

Sao lại có sự đối lập đáng thương như vậy chứ? Vốn Hương Noãn không có khái niệm cụ thể về tiền lương của tuyển thủ chuyên nghiệp, nhưng một tháng của Lăng Quên có tám ngàn, năm vạn chính là sự đối đãi với cường hào.

Cô cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi. Lăng Quên mới cầm tám ngàn, cô và Lâm Sơ Yến có thể cầm năm vạn? Dựa vào cái gì?

“Các anh, các anh cảm thấy...” Hương Noãn nuốt nước bọt, nói đến đây khiến cô nảy ra một suy đoán khá hưng phấn:

“Chúng tôi đánh hay hơn Lăng Quân sao?”

“Các em có khuôn mặt đẹp hơn em ấy.”

“...”

Chương 72: Thất vọng và hy vọng

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn quả thực không dám đề cao giá trị quan của vị quản lý Trương này.

Cô nhú mày phản bác: “Quản lý, tôi không đồng ý những lời này của anh, chơi game không phải sử dụng mắt để đánh mà dựa vào thực lực.”

Quản lý Trương khẽ mỉm cười nói: “Chơi game dựa vào thực lực, điều này anh không phủ nhận, cho nên anh mới đồng ý kí với các em, thực lực cũng là một trong những nhân tố được cân nhắc. Trình độ của hai em không tệ, chỉ cần đào tạo thật tốt, sau này sẽ có cơ hội làm thành viên chủ lực.”

“Vậy Lăng Quên thì sao? Thực lực Lăng Quên mạnh hơn chúng tôi, có đáng giá được đào tạo tốt không?”

“Em gái à, để anh nói rõ với em trước, dù sao sau này nếu em thật sự đến đội bọn anh, anh cũng phải nói cho rõ ràng, không bằng nói ngay bây giờ. Bọn anh kinh doanh chiến đội cũng không dễ dàng, không có khả năng lỗ vốn làm từ thiện, đúng không? Tổng thể phải cân nhắc lợi nhuận, nếu không có tiền duy trì chiến đội, giải tán đội ngũ là chuyện sớm muộn. Giá trị kinh tế của mỗi một tuyển thủ không giống nhau, đây cũng là chỉ tiêu quan trọng để bọn anh cân nhắc chọn lựa. Phần lớn lựa chọn tuyển thủ có

giá trị kinh tế liên quan đến thực lực, nhưng luôn không nhiều lắm. Các em là ngoại lệ.”

“Cũng bởi vì chúng tôi đẹp?”

“Đúng, bởi vì dáng vẻ của các em đẹp.”

Hương Noãn cảm thấy rất vớ vẩn.

Vẻ mặt cô tỏ vẻ xem thường khiến quản lý Trương cũng có phần bực mình, nhưng cân nhắc đến giá trị tiềm ẩn của cô thì vẫn kiên nhẫn giải thích: “Cậu nhóc da đen đó muốn đạt được thành tựu thì cần đi từng bước một, thắng bại ở chính cậu ta, đó là con đường mà rất nhiều tuyển thủ chuyên nghiệp đều phải đi qua, chính cậu ta cũng không phản đối, em không cần buồn thay cậu ta. Nhưng anh muốn nói là dựa vào vẻ bề ngoài của các em, chỉ cần hai em bước vào trong vòng này, anh sẽ có biện pháp để cho các em được tôn lên thành nam thần nữ thần, tính toán cẩn thận, thu nhập hàng năm của hai em cũng phải đạt từ hàng triệu trở lên, sánh ngang hoặc là vượt qua cả tuyển thủ đứng đầu liên minh.” Có thể bởi vì anh ta cảm động với kế hoạch mình tự xây dựng nên khi nói, vẻ mặt còn mang theo phần say mê.

Hương Noãn biết anh ta cũng không có ý xấu nhưng cô nghe xong vẫn không thoải mái. Thì ra là phải dựa vào cái mặt, thực lực hạng ba cũng có thể sánh với hạng nhất?

“Tôi cảm thấy không công bằng.” Cô nói.

“Em không nên cảm thấy bất công, em nên mừng vì bố mẹ đã cho em một gương mặt xinh đẹp.”

Hương Noãn vô cùng buồn bực, lại không biết phải phản bác anh ta thế nào. Cô thấy trong lòng ngọt ngào, xụ mặt đứng dậy: “Chúng tôi đi đây, chào quản lý.” Vừa nói, cô vừa dắt tay Lâm Sơ Yến: “Đi thôi.”

Lâm Sơ Yến vừa cầm ba lô vừa nắm tay cô, im lặng đi bên cạnh cô.

Quản lý Trương không hiểu tính cách kì lạ của cô gái này, anh ta đưa bọn họ đi, vừa đi vừa không ngừng lái nhái: “Thật sự các em không suy nghĩ một chút sao? Bây giờ các em còn đi học, chờ đến khi tốt nghiệp thì tiền lương cũng chỉ một vạn chứ mấy? Vòng đánh giá cũng đã qua, dù vẻ ngoài của em có tốt đến mấy thì ít nhất cũng cần điểm kĩ thuật mà. Em không thấy bây giờ những thứ biểu diễn trên TV sao, căn bản là không cần kỹ xảo diễn...”

Lâm Sơ Yến thấy sắc mặt Hương Noãn càng ngày càng đen, anh dừng chân, xoay người cười với quản lý Trương, nụ cười như gió xuân: “Cảm ơn quản lý Trương đã gợi ý, chúng tôi định làm diễn viên.”

Quản lý Trương bị câu nói này làm cho nghẹn họng, sững sờ tại chỗ.

Lâm Sơ Yến kéo tay Hương Noãn nghênh ngang rời đi.

...

Bước đi Hương Noãn rất vội vàng, cho đến khi đi ra ngoài một đoạn xa mà sắc mặt cô vẫn khá tệ. Lâm Sơ Yến thấy cô bều môi, môi dưới trề ra, khá giống cá vàng nhỏ.

Anh hơi buồn cười, muốn trêu chọc cô một chút nhưng lại sợ cô giận.

Anh dừng bước, giơ tay lên xoa xoa đầu cô, nhẹ nhàng hỏi: “Còn tức giận à?”

Hương Noãn ngửa mặt nhìn anh. Anh phát hiện vành mắt cô hơi đỏ lên.

“Sao lại khóc?” Lâm Sơ Yển hơi ngạc nhiên, dè dặt nâng mặt cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, động tác rất dịu dàng. Anh cảm thấy cô như vậy thật thú vị, lại không dám cười.

Vẻ mặt Hương Noãn rất đáng thương.

Lâm Sơ Yển kéo cô vào trong lòng, cô cũng không kháng cự. Lúc tâm trạng không tốt, cô giống như một chú chim nhỏ ngoan ngoãn. Anh đặt tay sau lưng cô, tay còn lại xoa đầu cô, như gà mẹ ôm cả người cô vào lòng.

“Đừng khóc, không đến mức đấy đâu.” Anh dịu dàng an ủi cô.

“Em đâu có khóc.” Hương Noãn vùi mặt vào ngực anh, không được tự nhiên đáp một câu, giọng nói hơi bực bội. Một lúc sau, cô cảm thấy mình hít thở không thông, nghiêng mặt, khuôn mặt dè trên ngực anh.

Cô cảm giác được ngực anh đang phập phồng, một cái rồi một cái, rất mạnh mẽ, giống như biển khơi dậy sóng.

Được dựa vào một người như vậy, tâm trạng Hương Noãn tốt hơn một chút. Cô thở dài, nói nhỏ: “Chỉ là em hơi thất vọng thôi.”

Đột nhiên Lâm Sơ Yển hiểu ra vì sao cô lại phản ứng lớn như vậy.

Chuyện như “đánh giải chuyên nghiệp” trong mắt anh cũng chỉ là một loại nghề nghiệp, không khác gì những nghề khác. Nhưng trong mắt Hương Noãn lại khác. Cô nhiệt tình với trò chơi này hơn anh rất nhiều, chuyên nghiệp trong mắt cô là nơi tụ tập đại thần, là nơi tràn ngập ánh hào quang. Cô đến thăm nơi này, tâm trạng giống như fan đi gặp mặt thần tượng vậy.

Không có gì tàn nhẫn hơn so với việc tận mắt nhìn hình tượng thần tượng sụp đổ cả.

Lâm Sơ Yến hơi đau lòng, anh xoa đầu cô, lên tiếng an ủi: “Lời quản lý Trương đó nói chỉ đại diện cho bản thân anh ta, không đại diện cho toàn bộ giới chuyên nghiệp. Em không cần thất vọng đối với giới chuyên nghiệp chỉ vì anh ta.”

"Cũng đúng."

Nói đơn giản vài câu cũng khiến tâm trạng Hương Noãn tốt lên, cô cảm giác thật thần kì: “Lâm Sơ Yến, anh thật biết cách an ủi người khác.”

Lâm Sơ Yến cười: “Vậy em định thưởng anh thế nào đây?”

“Thưởng anh một quả dưa hấu to... Mau buông em ra, có người đến.”

“Qua cầu rút ván, đồ xấu xa.”

Giọng nói trầm thấp mà chậm rãi, lại như hờn dỗi khiến Hương Noãn nổi cả da gà, cô cảm giác như mình đang yêu đương với một thái giám nhỏ vậy.

Cuối cùng Lâm Sơ Yến vẫn buông cô ra.

Cách đó không xa có một thiếu niên mặc quần áo thể thao đi xe đạp, lướt qua bọn họ rất nhanh, lúc này hai người đã tách nhau ra, Hương Noãn nhìn thiếu niên kia một chút.

Trên mặt thiếu niên lóe lên vẻ kinh ngạc, lúc đạp xe sơ ý va phải viền đường xe chạy, tốc độ xe quá nhanh, cậu ta liền bị văng ra ngoài, cả người ngã vào bụi cây ven đường.

Hương Noãn trầm nghĩ, sự nguy hiểm khi đi xe đạp chính là lớn như vậy.

Lâm Sơ Yển trầm nghĩ, lực sát thương của bạn gái mình chính là lớn như vậy.

Hai người bọn họ hợp lực kéo thiếu niên từ trong bụi cây ra, tinh thần thiếu niên vẫn còn rất tốt, xem ra không bị thương tích gì. Cậu ta hỏi Hương Noãn: “Cô là người ở đây sao? Hay đi làm gần đây? Tôi không biết phải làm sao để cảm ơn cô, có thể mời cô một bữa cơm không? Hôm nay không tiện cũng không sao, có thể thêm WeChat trước được không?”

Lâm Sơ Yển nói: “Hình như chân cậu gãy rồi thì phải.”

“Không gãy không gãy, rất khỏe.”

“Để tôi giúp cậu làm gãy nó.”

“...”

Vẻ mặt thiếu niên đầy hoảng sợ, vội đẩy xe đạp chạy đi.

Hương Noãn vô cùng vui mừng.

Đột nhiên Lâm Sơ Yến nhận được một cuộc điện thoại, Hương Noãn nghe thấy anh nói về phía điện thoại: “Hôm nay cậu tới? Bây giờ? Lập tức? Vậy tùy cậu.”

Sau khi cúp điện thoại, Hương Noãn hỏi: “Ai muốn đến vậy?”

“Anh Hồ, cậu ta đang lên máy bay.”

“Anh ấy đến làm gì?”

“Nói là giải sầu.”

Sau đó mỗi người đều trở về trường học, Lâm Sơ Yến hơi buồn bực. Mặc dù hai người học cùng trường nhưng căn bản là yêu xa.

Cũng may có thể gặp vào buổi tối.

Hai người ăn cơm tối với Trần Ứng Hồ, ăn lẩu cua. Trần Ứng Hồ ngồi đối diện hai người, nhìn Lâm Sơ Yến lấy thịt cua trong càng ra cho Hương Noãn ăn.

Hương Noãn vẫn còn từ chối: “Em tự làm, anh nghĩ em gốc nghềch lắm sao?”

“Em là con heo nhỏ anh nuôi.” Lâm Sơ Yến nói.

Hương Noãn phản bác: “Anh là thức ăn cho chó mà em nuôi.”

“Vậy tại sao em không đút cho anh?”

“Sao anh có thể không biết xấu hổ như thế...”

Trái tim Trần Ứng Hồ rất đau. Anh ta hơi hồi hận, ở nhà đàng hoàng đợi không tốt sao, tự dừng lại chạy đến đây tự tìm ngược.

Hương Noãn vừa ăn cơm vừa lén nhìn Trần Ứng Hồ. Cảm giác anh Hồ không tiêu tụy như cô tưởng tượng, còn khá tốt. Cô rất biết điều, không nói ra.

Một lúc sau, Trần Ứng Hồ nói: “Đúng rồi, suýt nữa tôi quên nói với hai người, trang web hoạt động của Đâu Hà Lan TV nhờ tôi hỏi, hai người có hứng thú với việc truyền hình trực tiếp không?”

“Hà?” Hương Noãn cảm thấy vô cùng mới mẻ, “Sao lại tìm chúng em? Không phải bởi vì trong lúc anh đang truyền hình trực tiếp nên phát hiện ra hai người chúng em chứ?”

“Không phải, nghe nói là phát hiện ở giải thi đấu, bọn họ nói chuyện với anh một lúc, phát hiện anh biết hai người nên muốn tìm anh xin cách thức liên lạc của hai người. Anh liền bảo để anh hỏi ý kiến của hai người trước.”

Hương Noãn khá khó trả lời, giới hạn hiểu biết của cô với việc truyền hình trực tiếp chỉ là một người xem. Cô nghiêng mặt nhìn Lâm Sơ Yến, muốn nghe ý kiến của anh.

Lâm Sơ Yến hỏi: “Để chúng tôi trực tiếp cái gì, Vương Giả Vinh Diệu á?”

Trần Ứng Hồ nói: “Đúng vậy.”

“Chúng tôi không được đâu.”

“Tại sao?”

“Ít nói.”

Trần Ứng Hồ liếc mắt: “Hừ.” Suy nghĩ một chút, anh ta còn nói: “Thực ra thì hai người không cần có tài ăn nói, trang web tìm hai người cũng không phải cần tài ăn nói.”

Hương Noãn nói: “Kỹ thuật sao?”

“Không phải, là mặt.”

Đây là lần thứ hai trong ngày Hương Noãn nghe câu trả lời như vậy. Cô cảm thấy rất khó chịu: “Không đi.”

Trần Ứng Hồ hơi tủi thân: “Không đi thì không đi, sao lại hung dữ như vậy?”

“Xin lỗi anh Hồ, không phải em hung dữ với anh đâu, chiều tối hôm nay...” Hương Noãn nói xong thì kể chuyện buồn nôn chiều nay cho anh ta nghe.

“Anh còn tưởng chuyện gì, cái này có là gì? Nghề nào cũng cần người xinh đẹp. Cũng như truyền hình trực tiếp cần người đẹp để phổ biến trò

chơi đến hàng triệu người xem, thu nhập của mấy gái xinh đều dựa vào số người xem hết đó."

"Em biết, chỉ là em lo lắng Lãng Quên khổ sở, cũng không dám nói với cậu ấy chuyện này."

"Vậy chắc chắn là không sao, nếu như cậu ta chỉ có chút tố chất tâm lý này thì không nên chơi trò chơi, về nhà bốc vắc đi."

"Sao anh biết cậu ấy vốn làm nghề bốc vắc?"

"..." Anh có biết gì đâu, anh đoán bừa thôi. =.=

"Tôi cho rằng..." Đột nhiên Lâm Sơ Yến cắt ngang lời bọn họ: "Chúng ta nên làm những điều trong khả năng cho phép."

"Là sao?"

Lâm Sơ Yến móc điện thoại di động ngay trước mặt bọn họ, lên mạng đặt mua một đồng mặt nạ làm đẹp.

Hương Noãn vuốt mặt. Bạn trai cô không mua cho cô bất kì đồ mỹ phẩm dưỡng da trang điểm nào mà lại tặng mặt nạ dưỡng da cho người con trai khác. Không, đây không phải là sự thật...

Trần Ứng Hồ giơ cái cày cua lớn có vài dấu răng lên, gật gù đắc ý: "Tôi muốn nói là Lãng Quên cũng không nhất định phải đi làm cho người khác, cậu xem, thực lực mấy người chúng ta cũng không tệ, tạo thành một chiến đội, chân đạp vinh quang cày quét liên minh..." Nói đến chỗ này đột nhiên dừng lại.

Anh ta phát hiện Hương Noãn đang nhìn mình, hai mắt sáng rực.

Da đầu Trần Ứng Hồ căng lên: “Anh anh anh... Anh nói linh tinh thôi, em đừng coi là thật...”

Chương 73: Mơ mộng hảo huyền và chất vấn

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn bĩu môi nói: “Anh nghĩ đi đâu vậy, sao em lại có thể coi là thật?”

Trần Ứng Hồ thở phào nhẹ nhõm.

Vì vậy Hương Noãn lặng lẽ ăn cơm, động tác yên tĩnh, giống như một con mèo nhỏ xinh đẹp, đúng là cảnh đẹp ý vui. Ăn cơm một lúc, đột nhiên cô hỏi Trần Ứng Hồ: “Nếu hợp thành một đội có bốn người chúng ta, anh nói xem, còn ai có thể nhỉ? Đàn anh Thẩm được không?”

Trần Ứng Hồ: ...

Rõ ràng là tưởng thật mà!

Anh ta lặng lẽ liếc nhìn Lâm Sơ Yển, phát hiện Lâm Sơ Yển đang lườm mình, ánh mắt cực kỳ không thân thiện.

Hoảng sợ nên tay buông lỏng một chút, càng cua rơi vào trong đĩa.

“Bây giờ anh đang truyền hình trực tiếp rất tốt.” Anh ta nói nhỏ: “Vẫn chờ kiểm tiền trả nợ.”

“À.” Vẻ mặt Hương Noãn hơi thất vọng.

Lâm Sơ Yển nhắc nhở cô: “Đánh giải chuyên nghiệp cần nghỉ học.”

Hương Noãn khó hiểu nhìn anh: “Em còn chưa nói muốn đi, anh nghĩ gì vậy?”

“Muốn đi chính là heo.”

“Anh mới là heo! Lâm Sơ Yển, có người đối xử như vậy với bạn gái sao?”

Lâm Sơ Yển ôm trán, dở khóc dở cười.

Trần Ứng Hồ đột nhiên cắn một cái cày của phát ra tiếng kêu ken két.

Hai người hơi bất ngờ nhìn về phía anh ta, thấy ánh mắt anh ta lúc này như đang bắn điện, vẻ mặt đầy hung dữ.

“Tôi cảnh cáo hai người.” Trần Ứng Hồ nói, “Chó độc thân cũng biết cắn người.”

...

Buổi tối Lâm Sơ Yển đưa Hương Noãn về ký túc xá. Lâm Sơ Yển đưa túi cho cô, luyến tiếc nói lời tạm biệt với cô.

Hương Noãn ngửa mặt ngắm anh, nhìn ánh mắt sáng như sao của anh khiến tim cô đập hơi nhanh.

Lâm Sơ Yến: “Em đã nói em mua quà cho anh.”

Anh vừa nhắc đến chuyện này, Hương Noãn đột nhiên nghĩ đến chiếc đồng hồ mua cho anh. Cô tìm trong túi xách, tìm được cái hộp nhỏ xinh đẹp kia. Lúc trước rất muốn đưa cho anh lại không cẩn thận quên mất.

Lâm Sơ Yến nhận lấy cái hộp, mở ra nhìn, dường như rất hài lòng. Anh đột nhiên ôm bả vai cô, đứng trước mặt cô, Hương Noãn hoa mắt, đập vào mặt là mùi hương của anh, tươi mát sạch sẽ, dịu dàng như nước. Không kịp phản ứng, cô chỉ cảm thấy sự mềm mại ấm áp trên trán mình.

“Cảm ơn.” Anh buông cô ra, thềm thì.

Trái tim Hương Noãn đập mạnh, khẩn trương đến nỗi không biết nói cái gì cho phải, cô cúi đầu không dám nhìn anh, xoay người chạy mất.

Như một làn khói chui vào kí túc xá, biến mất không thấy bóng dáng.

Lâm Sơ Yến cúi đầu sờ môi mình, không tự chủ được khẽ mỉm cười.

Đêm nay Lâm Sơ Yến trở về cùng chơi game với Hương Noãn và anh Hồ. Hiếm khi Hương Noãn mất tập trung.

Cô chơi không tập trung cho lắm, phạm không ít lỗi cơ bản.

Lâm Sơ Yến gửi tin nhắn cho cô: "*Nghĩ gì đấy?*"

Hương Noãn: *"Có nghĩ gì đâu."*

Lâm Sơ Yến: *"Nghĩ tới anh à?"*

Hương Noãn: *"Không phải. =.=*"

Hương Noãn: *"Em đang nghĩ, thật ra thì ý tưởng vừa nãy của anh Hồ cũng không phải là hoàn toàn không thể. Anh thấy thế nào?"*

Lâm Sơ Yến gửi cho cô một icon ngực bị dao cắm. Hương Noãn tỏ vẻ không hiểu.

...

Ngày tiếp theo hai người đều có tiết học. Ngược lại Lâm Sơ Yến tình nguyện trốn học đi tìm Hương Noãn chơi, đáng tiếc Hương Noãn không muốn. Lâm Sơ Yến hơi nhàm chán, tay chống cằm, dùng điện thoại di động quấy rầy Hương Noãn.

"Đang làm gì đó?"

"Đi học."

"Học cái gì?"

"Tiết tiếng Anh."

"Đừng học, để anh dạy em."

"Đừng nói chuyện với em."

"Anh nhớ em lắm."

...

Hương Noãn đỏ mặt tim đập nhanh một lúc lâu, cảm động đưa số điện thoại của Lâm Sơ Yển vào danh sách đen.

Cô cảm giác Lâm Sơ Yển rất có tiềm năng làm hồng nhan họa thủy, nhưng anh là hồng nhan họa thủy, cô cũng không muốn là đế vương ngu ngốc. Ừ, theo đuổi tình yêu chính là như vậy đấy.

Nhưng ngày hôm sau, Hương Noãn lại chủ động gọi điện cho hồng nhan họa thủy này.

"Lâm Sơ Yển, hôm nay anh rảnh không?"

Lâm Sơ Yển nhạy bén nhận ra được giọng cô không bình thường, hình như đang trong tiết học, tuy nhiên không quan trọng nữa.

Lâm Sơ Yển: "Có rảnh, sao vậy? Hôm nay anh không có lớp."

"Mẹ em muốn đến." Lúc Hương Noãn nói lời này thì giọng hơi nức nở.

"Bác đến làm gì?"

"Mẹ đến đánh em..."

Lâm Sơ Yến nhíu mày, nhẹ nhàng khuyên cô: “Trước hết em đừng gấp, từ từ nói đã, sao lại đánh em?”

Hương Noãn do dự giải thích với Lâm Sơ Yến một chút, ban đầu anh còn thấy sốt ruột, kết quả nghe xong câu chuyện, trong đầu anh chỉ còn hai chữ: Đáng đời.

Hương Noãn lại gọi điện thoại cho giảng viên hướng dẫn hỏi ý kiến về chuyện nghỉ học, cô hỏi giảng viên hướng dẫn rằng có thể nghỉ học đi đánh giải chuyên nghiệp không. Tính cảnh giác của các giảng viên hướng dẫn rất cao, nhận xong cú điện thoại này, lập tức gọi điện thoại cho bố mẹ Hương Noãn, hy vọng có thể hiểu suy nghĩ của bố mẹ Hương Noãn, có phải Hương Noãn thật sự nghỉ học vì chơi game không?

Nhâm Đan Nghiên vừa nghe xong thì tức muốn nổ phổi, bình thường cô chơi game ở nhà bà không lo lắng cho cô, trẻ con cũng ham chơi, có thể nhịn thì nhịn. Kết quả thì ngược lại, chiều chuộng cô thành như vậy? Không học? Chơi game?

“Đều tại anh nuông chiều nó.” Nhâm Đan Nghiên trút lửa giận lên người chồng đầu tiên.

Hương Đại Anh tủi thân nhìn bà: “Sao lại liên quan đến anh, cũng không phải anh dạy nó chơi game... Em đi đâu thế?”

“Em đi tìm nó!”

“Đừng gấp, nó cũng chỉ chơi game, sao em lại giống như quả pháo sắp nổ thế?”

“Em phải dạy dỗ nó. Em phải cho nó biết nên làm cái gì!”

“Anh đi cùng em.”

“Anh đừng đi theo em, anh chỉ biết giảng hòa thôi. Anh đợi ở nhà đi. Hôm nay em muốn đánh nó.”

Hương Đại Anh cảm giác lần này Nhâm Đan Nghiên nổi giận thật sự, ông chờ vợ đi, vội vàng gọi điện thoại cho Hương Noãn: “Noãn Noãn, mẹ con tức giận, đi đánh con rồi! Con tự nghĩ cách đi, bố chỉ có thể làm đến đây thôi.”

Hương Noãn không hiểu: “Sao mẹ lại đánh con?”

“Giảng viên hướng dẫn của con gọi điện thoại cho mẹ con, nói con muốn nghỉ học chơi game. Noãn Noãn, sao con lại nghĩ như vậy?”

“Con không hề! Con chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi...”

“Vậy con phải tự giải thích với mẹ đi. Bây giờ mẹ con đang đến tìm con. Dựa vào tính tình mẹ con thì sẽ không tin tưởng con, bố cũng không thể nói. Con tự cầu phúc đi, bố đã cố hết sức rồi.”

“Bố, bố cũng đến đi mà, con sợ...”

“Con sợ mẹ con, chẳng lẽ bố không sợ sao?”

“...QAQ”

Hương Noãn cầm điện thoại di động lo lắng bất an, dường như họa lớn sắp ập lên đầu. Quả thật chính cô cũng chột dạ, nếu không cũng không đến nỗi sợ như vậy. Mẹ muốn đến tìm cô tính sổ, bố không chịu đến cứu cô, người có thể đến cứu cô còn có ai? Bà ngoại lớn tuổi cũng không đến được, Tiểu Tuyết... Tiểu Tuyết chỉ biết làm nũng chứ không biết nói chuyện, hu hu...

Còn có một người... Một người đặc biệt biết giả vờ ngoan ngoãn trước mặt người lớn.

Điểm quan trọng là mẹ cô rất thích người đó!

...

Lúc Lâm Sơ Yến chạy đến cửa cơ sở Diên Trì, ánh mắt Hương Noãn nhìn anh như nhìn thấy chúa cứu thế.

Anh đứng trước mặt cô, cười như không cười nhìn cô.

Hương Noãn hơi chột dạ, né tránh ánh mắt của anh.

“Muốn nghỉ học? Đánh giải chuyên nghiệp?” Anh hỏi, giọng nói không tốt cho lắm.

“Em chỉ hỏi một chút thôi.”

“Hỏi chính là muốn.”

Hương Noãn vùi đầu nhìn mặt đất, nói nhỏ: “Đánh giải chuyên nghiệp cũng không có gì không tốt, như vậy mỗi ngày chúng ta có thể ở bên nhau.”

Vốn trong lòng Lâm Sơ Yển đang rất bức mình, làm anh nhìn cái gì cũng thấy ngứa mắt, nói chuyện rất kỳ quái. Nhưng anh nghe thấy Hương Noãn nói như vậy, đột nhiên lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào, tim cũng đập nhanh hơn mấy nhịp.

“Em nghĩ vậy thật sao?” Anh đứng ở bên cạnh cô, hỏi nhỏ.

Đầu mũi chân Hương Noãn khẽ chạm vào mép gạch: “Dù sao thì sau khi suy nghĩ em thấy cũng không tốn tiền.”

“Thích chơi game đến vậy sao?”

“Cũng không phải.” Hương Noãn ngẩng đầu lên, mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt như hồi tưởng: “Em thích cái cảm giác thắng, rất rất thích. Thắng giải thi đấu khiến em cực kỳ vui vẻ lại hưng phấn, cảm thấy mình như đang tỏa sáng vậy... Loại cảm giác đó...” Cô vừa nói vừa nghiêng mặt nhìn anh: “Em muốn đến võ đài lớn hơn, thắng càng nhiều người, đánh bại cả người mạnh nhất. Tất nhiên, em cũng muốn ở bên anh, chúng ta cùng nhau đánh.”

Anh nhìn đôi mắt hoa đào xinh đẹp của cô, trong mắt là sự nghiêm túc chưa từng có. Anh chỉ cảm thấy trái tim nóng lên, lồng ngực như được một bàn tay mềm mại nóng bỏng vuốt ve.

Hơi rung động, vừa thoải mái lại thỏa mãn, lại nơm nớp lo sợ mất đi... Đó chính là hạnh phúc.

Một lúc lâu, anh rời mắt sang chỗ khác, cũng cúi đầu nhìn mặt đất, nói nhỏ: “Đúng là mồm mép láu lỉnh.”

“Quá khen quá khen. Nói về mồm mép láu lỉnh làm sao có thể so được với anh.”

Lâm Sơ Yển còn muốn lên tiếng thì chợt ngẩng đầu thấy Nhâm Đan Nghiên khoác túi nổi giận đùng đùng đi tới. Anh vội vàng gọi: “Bác.”

Nhâm Đan Nghiên chỉ gật đầu với Lâm Sơ Yển một cái, ánh mắt lại chuyển sang đứa trẻ xui xẻo nhà mình.

Hương Noãn yếu ớt gọi một tiếng: “Mẹ...”

“Không dám không dám, sau này tôi nào dám để chị gọi tôi là mẹ. Chỉ mong đừng rước thêm phiền phức cho tôi là được.”

Hương Noãn rụt cổ: “Mẹ hiểu lầm rồi, thật ra con không hề muốn vậy, con chỉ tùy tiện hỏi thôi, tò mò mà...”

“Vậy sao không tò mò cái khác? Sao không tò mò về môn học chứ? Nếu không phải con có suy nghĩ này, sao con lại tò mò? Con do mẹ đẻ ra, đừng tưởng rằng mẹ không biết con nghĩ cái gì.”

“Bác đừng tức giận.” Lâm Sơ Yển tiếp lời bà: “Tại cháu nói cho cô ấy, tại cháu lảm mồm.”

Nhâm Đan Nghiên liếc mắt nhìn Lâm Sơ Yển, vẻ mặt không tốt lắm, bà hỏi anh: “Sơ Yển, hôm nay cháu không đi học à?”

“Chiều tối hôm nay cháu không có tiết nên mới đến đây đưa cho cô ấy ít đồ ăn.”

“Sơ Yển, cháu đừng che chở cho nó. Bác nói với cháu, không thể chiều con bé này được.”

“Bác lái xe đến có mệt không ạ? Chúng ta tìm chỗ ngồi một lúc đi. Đã lâu rồi cháu không gặp bác.”

Mấy người đi đến quán trà gần đó chọn một phòng riêng. Phòng được trang trí tao nhã sạch sẽ, bên cửa có một chậu hoa lan tím nhạt, trong phòng thoang thoang mùi thơm như có như không.

Dù sao Nhâm Đan Nghiên cũng là một người văn minh, ở trong hoàn cảnh như vậy cũng không phát tác như cọp cái. Hơn nữa “Nhất cổ tác khí” (1) cũng từ từ suy kiệt. Vừa rồi bà trông thấy mặt Hường Noãn mới bực mình như thế, bây giờ lửa giận cũng giảm đi một chút, vẻ mặt đã hòa hoãn hơn.

(1) Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm.

Ba người gọi một ấm trà nhài và vài món ăn tinh xảo.

Hường Noãn thấy một tờ giấy dưới ấm trà thì tò mò rút ra nhìn, thấy có thể chọn người đến hát, cô “Ồ” một tiếng.

Nhâm Đan Nghiên vừa thấy dáng vẻ không tim không phổi của cô, không có chút suy nghĩ cúi đầu nhận sai nào, lại tức giận: “Con muốn khiến mẹ tức chết sao?”

“Mẹ ơi thật sự con không có, mẹ cũng không tin con mà lại tin người khác.”

“Mẹ biết con không có, nếu con thật sự muốn làm như vậy thì mẹ đã từ mặt con rồi.”

“Mẹ...”

Vẻ mặt Lâm Sơ Yến đầy áy náy: “Bác à, thật ra phải trách cháu, cháu...”

“Sơ Yến, cháu phải để bác nhìn nó, nó có suy nghĩ như thế này rất nguy hiểm. Nghỉ học chơi game, nghĩ gì vậy?”

Hương Noãn giải thích: “Nghỉ học cũng không phải là nghỉ học hẳn, còn có thể quay lại học tiếp mà.”

“Còn đang suy nghĩ cơ đấy? Muốn bị đánh thật sao?” Nhâm Đan Nghiên vừa nói vừa giơ tay lên giả vờ muốn đánh cô.

Lâm Sơ Yến vội vàng ngăn lại: “Bác bớt giận, bác nghe cháu nói đã...”

“Nói gì?”

“Có thể bác không biết.” Lâm Sơ Yến giải thích. “Có 200 triệu người chơi trò này, mà người thực sự có thể đi đánh giải chuyên nghiệp đại khái chỉ có 200. Bác tính thử xác suất xem.”

Nhâm Đan Nghiên tính toán một chút, tính xong thì chớp mắt: “0.01%?”

“Sao bác lại tính nhanh như vậy ạ?”

“Đó là điều đương nhiên, lúc còn trẻ bác cũng từng là học bá (2) đấy.”

(2) Học bá: Sở trường là học tập, là một học trò có điểm số rất cao.

“Bây giờ bác vẫn còn là học bá, Hương Noãn không tính nổi mà phải dùng máy tính.”

“Thì nó ngu mà.”

Hương Noãn: =.=

Chương 74: Trưởng thành và bầu bạn

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Nhâm Đan Nghiên vô cùng tin tưởng con gái mình, vừa nghe Lâm Sơ Yến nói đến 0.01%, bà cũng cảm giác cô con gái xui xẻo này không thể nào có bản lĩnh ấy.

Vì vậy, trái tim đang treo lơ lửng cũng hạ xuống.

Buổi tối Nhâm Đan Nghiên có hẹn với bạn nên không ăn cơm tối ở Nam Sơn, lúc bà đi tâm trạng cũng tốt hơn nhiều, chỉ vì lúc tới khí thế quá hùng hổ nên lúc đi về mặt cũng không thể gọi là hòa nhã.

Lâm Sơ Yến và Hường Noãn cùng đi đến bãi đỗ xe, Nhâm Đan Nghiên thấy hai người nắm tay đi từng bước, tuần nam mỹ nữ, cảnh còn đẹp hơn tranh vẽ.

Bà hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Mùa xuân không nên tùy tiện mặc phong phanh, rất dễ bị cảm, không có gì thì ít đi bộ bên ngoài đi, không khí không tốt... Nghe rõ không?”

Tâm trạng Hường Noãn vẫn chưa tốt lắm, lúc này chỉ ập ứng nói: “Rõ rồi ạ.”

“Sơ Yến, bác giao nó cho cháu, cháu trông chừng nó hộ bác.”

“Vâng, bác yên tâm.”

“Cháu đừng bị nó làm hư đấy.”

Lâm Sơ Yến khẽ mỉm cười, vừa dịu dàng lại ấm áp: “Cô ấy tốt lắm ạ.”

Sau khi Nhâm Đan Nghiên lái xe rời đi, Hương Noãn nhìn đuôi xe dần dần đi xa, không nói lời nào.

Lâm Sơ Yến thấy sắc mặt cô không tốt, buồn cười nhìn cô: “Nghe thấy không, em sắp làm hư anh rồi.”

Đột nhiên Hương Noãn hất tay anh ra.

Lâm Sơ Yến ngẩn người: “Sao vậy?”

“Em không hề làm gì, em cũng không làm ai đau hay hại ai, sao cái gì cũng nói em?”

Lâm Sơ Yến biết cô tức giận, trong lòng hoảng hốt, vội vàng kéo cô vào trong ngực: “Được rồi, anh sai rồi, anh không nói em.” Anh vừa nói vừa vươn tay ra sau đầu cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, từng chút từng chút một. Vừa vuốt ve vừa dịu dàng nói: “Đừng giận.”

Cơ thể phập phồng của Hương Noãn dần dần thả lỏng. Cô ngoan ngoãn dựa vào ngực anh: “Anh mới ngốc nghếch.”

“Được, anh ngốc, anh rất ngốc.”

Cô im lặng một lúc rồi nói: “Em chỉ gọi điện cho giảng viên hướng dẫn nói chuyện đăng kí, thuận tiện hỏi một câu thôi.”

“Em không sai, tại giảng viên hướng dẫn hiểu lầm, đừng giận.”

Hương Noãn cử động, đổi một tư thế thoải mái hơn, vẫn tựa vào ngực anh, lúc này sự cáu kỉnh giảm xuống, thái độ của cô khá ngoan ngoãn, nói nhỏ với anh: “Hơn nữa, nghỉ học đánh giải là một trong những tội ác tà trời à? Hỏi một chút sẽ bị chém đầu ư?”

“Nghỉ học đánh giải cũng là một lựa chọn, bản thân nó có tính trung lập, không hẳn là xấu cũng không hẳn là tốt.” Lâm Sơ Yến kiên nhẫn giải thích, vừa nói vừa tiếp tục vuốt tóc cô: “Theo lý thuyết mà nói, mỗi một người đều có điều mình thích, điều mình tự do muốn làm, nhưng sự tự do của bản thân vẫn có giới hạn của nó.”

Tự do có giới hạn.

Chẳng qua Hương Noãn chỉ ngây thơ, đầu óc cũng không hề ngu dốt, cô hơi trầm tư một lúc mới nói: “Em biết rồi.”

Cuối cùng Lâm Sơ Yến cũng khuyên nhủ được cô, anh thở phào nhẹ nhõm.

“Lâm Sơ Yến.” Cô đột nhiên ngẩng đầu từ trong ngực anh, ngược mắt nhìn anh.

“Hừm?”

“Em xin lỗi.”

“Sao lại nói xin lỗi?”

“Lúc này em không nên nổi giận với anh.”

Lâm Sơ Yến cười: “Anh là bạn trai em, em không đúng thì anh nổi giận với ai? Nổi giận với cái cây này sao?”

Cô đột nhiên nhón chân hôn lên mặt anh một cái.

Đôi môi mềm mại in trên da thịt, hơi thở thiếu nữ như có như không quanh quẩn chớp mũi. Lâm Sơ Yến bị cô hôn mà trái tim đập liên hồi.

“Em là bạn gái anh, sau này trong lòng anh tức giận thì có thể trút giận lên người em, đừng khách sáo.” Hương Noãn nói.

Lâm Sơ Yến trầm nghĩ, trong lòng anh không có lửa, nhưng trên người anh lại có.

...

Buổi tối Nhâm Đan Nghiên ăn cơm với bạn, hơn 9 giờ mới về nhà. Về nhà thấy ông chồng công bằng chính trực của mình vẫn đang xem album ảnh.

“Anh xem gì đấy?” Nhâm Đan Nghiên bỏ đồ xuống, đi đến, mặc dù hỏi như vậy nhưng trong lòng bà đã có câu trả lời, đa phần là đang xem lại ảnh

Hương Noãn lúc bé.

Bà đến gần nhìn, phát hiện không phải.

Trong album đều là ảnh của bà chụp hồi còn đi học, chủ yếu chụp ở tiệm chụp ảnh.

Thấy bản thân trang điểm lộng lẫ, mặt Nhâm Đan Nghiên cũng đỏ lên: “Anh xem những thứ này làm gì, đừng xem.”

“Được thôi.” Hương Đại Anh ngoan ngoãn đổi một quyển album khác.

Trong quyển album này đều chứa ảnh Nhâm Đan Nghiên lúc còn béo, còn có con gái nhỏ và chồng đẹp trai cũng thỉnh thoảng lọt vào ống kính.

To béo...

Dường như thấy được lịch sử đen tối của mình, bà vội vàng giật lấy: “Đừng xem.”

Hương Đại Anh cười ha hả chỉ sang bên cạnh: “Em ngồi đi, đừng làm gì.”

Chờ Nhâm Đan Nghiên ngồi xuống, ông bắt đầu than thở: “Hầy, đột nhiên anh nghĩ đến lúc chúng ta mới hai mươi mấy tuổi. Khi đó, em thích mua quần áo, uốn tóc, chụp ảnh. Anh thích xem phim điện ảnh nước ngoài, đi dạo phố. Có lần chúng ta đi cắm trại bên ngoài, gặp một con khỉ với con nai con trên núi, em còn nhớ không?”

“Sao không nhớ chứ? Con khi lấy mất máy ảnh của chúng ta, con nai hình như được nhà người nào đó nuôi, cũng không sợ người, em đút cho nó ăn, buổi tối nó liền ngủ luôn trong lều.”

“Còn nữa, em có nhớ không, có một khoảng thời gian em cực kỳ thích đi khiêu vũ, đến phòng khiêu vũ nhảy, bố vợ cũng không hiểu, đến phòng khiêu vũ muốn bắt em rồi đánh em.”

“Chuyện này anh nói ra làm gì?”

Hương Đại Anh lắc đầu cười: “Đột nhiên anh phát hiện ra, hồi hai mươi tuổi chúng ta đã làm không ít chuyện, có chuyện có ích, có chuyện vô ích, nhưng bây giờ khiến anh nhớ lại, khiến anh có ấn tượng sâu sắc đều là những thứ vô ích kia.” Ngừng một chút, ông còn nói thêm: “Mười tám mười chín tuổi là trẻ con, nào có ai không ham chơi, đó là thanh xuân mà.”

Nhâm Đan Nghiên biết ông nói cho Hương Noãn, bà lên tiếng: “Noãn Noãn vì chưa gặp thất bại nên còn chưa trưởng thành.”

“Anh vẫn hy vọng con bé sẽ không bao giờ lớn lên, vĩnh viễn là Noãn Noãn của chúng ta.”

“Đừng suy nghĩ như vậy, bây giờ nó đã là của Lâm Sơ Yến rồi.”

Hương Đại Anh nghe vậy thì vẻ mặt như sụp đổ.

Nhâm Đan Nghiên cảm thấy vẻ mặt này của ông thật buồn cười, lại nói thêm một chút: “Em đã giao nó cho Lâm Sơ Yến, anh yên tâm.”

“Anh không yên tâm chút nào!!!”

...

Lãng Quên gọi điện thoại cho Lâm Sơ Yến.

“Sơ Yến, tôi nhận được một túi mặt nạ.”

“Tôi biết, là quà tôi tặng cho cậu.”

Mí mắt Lãng Quên giật giật, lấy mặt nạ làm quà tặng huấn luyện đúng là chưa nghe bao giờ. Nhưng còn có một thứ anh ta không thể nhìn...

“Không nhắc đến mặt nạ nữa, son môi là sao? Bây giờ ánh mắt đồng đội nhìn tôi đều không đúng lắm.”

“Son môi là quà tặng của người bán hàng.”

“Vậy tôi cũng không cần, cho cậu nhé?”

“Cho tôi cũng vô ích thôi, tôi không có cơ hội tặng quà cho bạn gái, cậu thấy đồng đội nào thuận mắt thì tặng cho người ta đi.”

Lãng Quên cũng không tặng cho đồng đội. Giữa con trai với con trai mà tặng son môi thì thật kì lạ. Vứt đi lại thấy lãng phí, vì vậy anh ta giấu son đi.

Thỉnh thoảng có thể dùng mặt nạ làm trắng da, dù sao cũng là ý tốt của Lâm Sơ Yến. Mặt trắng đi đường ban đêm cũng thuận tiện hơn, không dễ bị xe đâm phải.

...

Qua mấy ngày, Lăng Quên thông báo một tin tức tốt cho mấy người Hường Noãn, anh ta tập luyện ở chiến đội khá tốt, chiến đội quyết định nhận anh ta trước thời hạn. Hường Noãn vui vẻ thay anh ta.

Lăng Quên muốn mời mấy người giúp anh ta đi ăn bữa cơm, Hường Noãn vui vẻ đi. Cô và Lâm Sơ Yến mỗi người đón xe từ cơ sở của mình đến, ở ngoại thành thường không hay bị tắc đường nên cô đến trước.

Địa điểm mà mọi người hẹn nhau là một quán thịt nướng, Lăng Quên thấy Hường Noãn đến thì rót cho cô một cốc trà.

Hường Noãn luôn cảm thấy Lăng Quên thay đổi, thích cười hơn? Hay là mặt trắng hơn nhỉ?

Sau khi cô ngồi xuống, vẻ mặt Lăng Quên cũng trịnh trọng hơn, anh ta nói với cô: “Thật ra tôi muốn trực tiếp nói cảm ơn với cậu.”

Trong lòng Hường Noãn rất ấm áp.

Cô làm rất nhiều chuyện liên quan đến trò chơi này, đây là khoảnh khắc duy nhất được khẳng định.

Vui vẻ muốn khóc.

Hường Noãn uống một ngụm trà, cười nói: “Là do cậu tài giỏi.”

“Là tôi may mắn thôi.”

Hương Noãn nghĩ đến quản lý chiến đội đó, nói chung cô vẫn lo lắng sau này Lăng Quên sẽ trải qua một ít chuyện không vui, vì vậy hỏi anh ta một vấn đề: “Nếu như có người có thực lực không bằng cậu, nhưng lại có vẻ ngoài đẹp hơn cậu, vì vậy được chiến đội trọng dụng, nhưng cậu lại không được nhận... Cậu có cảm thấy công bằng không?”

“Không biết.”

“Hả? Bình tĩnh như vậy sao?”

“Trên đời này làm gì có chuyện nào công bằng. Nếu như gặp chuyện gì cũng không bình tĩnh sẽ sớm mắc phải chứng uất ức thôi.”

Hương Noãn giật mình vì câu trả lời này.

Chuyện bất công nghiêm trọng như vậy trong mắt cô lại bị câu nói hời hợt như vậy của anh ta bỏ qua.

Thật giống như những chuyện kia còn không hấp dẫn ánh mắt bằng những thức ăn trên bàn này.

Rốt cuộc Lăng Quên đã trải qua bao nhiêu thối đời nóng lạnh mới rèn luyện được bản lĩnh không sợ hãi trước sóng gió?

Rõ ràng Lăng Quên chỉ lớn hơn cô nửa tuổi thôi.

Hương Noãn còn đang run sợ trước bản lĩnh của anh ta thì Lâm Sơ Yến và Trần Ứng Hồ đã đến.

Trần Ứng Hồ đến Nam Sơn lại không muốn đi nữa, ở gần cơ sở của Lâm Sơ Yến, bởi vì biến thành kẻ nghèo nên không thuê nổi phòng trong khách sạn cao cấp, không thể làm gì khác đành ở cái loại nhà nhỏ bé, buổi tối có thể nghe được tiếng rên rỉ các loại ở phòng bên cạnh.

Có lúc âm thanh quá to, anh ta lại phải truyền hình trực tiếp, fan xem truyền hình trực tiếp liền hò dô ta, cảm thấy anh Hồ vừa xem phim người lớn vừa chơi game, thật là có nhịp điệu.

Buổi cơm tối hôm nay, Hương Noãn rất yên tĩnh, lại uống nhiều rượu.

Lâm Sơ Yến cảm thấy không đúng lắm, Lãng Quên trở thành thành viên chính thức, không phải cô nên vui vẻ sao?

Kết quả cô chỉ vừa uống rượu vừa nghe bọn họ nói chuyện, thỉnh thoảng cười một cái, có vẻ không bình tĩnh.

Lâm Sơ Yến rất lo lắng, không biết cô có tâm sự gì.

Yêu xa cũng có mặt xấu, không thể gặp mặt mỗi ngày, không thể lúc nào cũng nắm bắt được tin tức của đối phương.

Thật ra đêm nay Hương Noãn không uống say. Lúc anh đưa cô về, cô đi bộ rất ổn, nắm tay anh, bước chân vững vàng.

Tiết trời ngày càng ấm áp, cả gió đêm cũng trở nên ấm áp, thối qua nhánh cây vang lên tiếng xào xạc.

Hai người sóng vai nhau đi dưới đèn đường, bóng người lúc thì rút ngắn lúc lại kéo dài.

“Hôm nay em sao vậy?” Lâm Sơ Yến hỏi.

“Ừm... Em cảm thấy có lúc mình thật ngây thơ, chưa trưởng thành.”

“Thời điểm em nghĩ như vậy, chứng tỏ em đã bắt đầu trưởng thành.”

“Em chỉ hơi buồn bực.”

“Không sao, anh sẽ ở bên em.”

“Mãi mãi ở bên em sao?”

“Mãi mãi ở bên em.”

“Lâm Sơ Yến.”

“Hừm?”

“Em cũng thích anh.”

Chương 75: Một viên đường

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lúc Hương Noãn nói xong thì cúi đầu, cũng không dám nhìn anh.

Dù sao cũng là thổ lộ, cô còn rất ngại ngùng.

Lâm Sơ Yển dừng bước, cô cúi đầu, hơi khẩn trương.

Anh không nói gì, cô chỉ cảm thấy người đột nhiên bay lên không trung.

“A!” Sợ hết hồn.

Lâm Sơ Yển ôm ngang người cô, sức lực anh rất lớn, ôm cô, mặt không đỏ hơi thở không gấp gáp, giống như cô cũng không nặng lắm.

“Anh anh anh làm gì vậy, thả em xuống... Có người đang nhìn kìa...”

Cơ thể Hương Noãn cũng lắc lư theo từng bước đi của anh, cảm giác như nằm trong nôi vậy. Cô hơi sốt ruột, lại dờ khóc dờ cười: “Sao anh lại giống như một thổ phi vậy...”

Thổ phi ôm lấy cô vợ nhỏ áp trại đi đến phía sau cây ngô đồng.

Cây ngô đồng ở phía sau đèn đường, thân cây to lớn hoàn toàn che khuất ánh đèn, lúc Hường Noãn được anh thả xuống, ánh mắt còn chưa kịp thích ứng, cô dựa lưng vào thân cây, chỉ cảm thấy một màu đen trước mắt.

Bóng tối khiến con người hoảng loạn, cô muốn chạy lại bị anh nắm lấy bả vai, ngay sau đó cô cảm thấy có gì chạm vào môi mình, mềm mại, mạnh mẽ, ấm áp và tràn ngập hơi thở sạch sẽ.

Lâm Sơ Yển hôn cô.

Miệng chạm miệng, môi chạm môi, anh dùng sức một chút, hai cánh môi đè lên nhau.

Khi mắt không thấy gì, xúc giác sẽ càng thêm nhạy cảm. Trong đầu Hường Noãn nổ tung như pháo hoa, cô nhắm mắt lại, khẩn trương đến mức tay chân cứng đờ, không dám cử động, cả người như bị đóng đinh tại chỗ.

Hô hấp dần dần hỗn loạn.

Hơi thở hỗn loạn quẩn quýt một chỗ, không khí xung quanh như nóng lên, mặt cô vừa đỏ vừa nóng.

Tay Lâm Sơ Yển di chuyển từ bả vai lên trên, anh ôm mặt cô. Bàn tay anh nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, lòng bàn tay anh nhắn nhủ, bóng loáng, mềm mại lại mảnh khảnh. Anh cẩn thận nâng mặt cô, ngón tay không tự chủ vuốt ve da thịt cô, hô hấp càng ngày càng loạn.

Tim Hường Noãn đập nhanh khác thường, cô vô cùng khẩn trương, hô hấp dần trở nên khó khăn. Cô nghiêng đầu hơi né tránh anh.

Nụ hôn này đột nhiên kết thúc như vậy. Lâm Sơ Yến quyến luyến nâng mặt cô, đầu ngón tay khẽ xoa nhẹ lên da thịt cô, từng chút một, từ tốn dịu dàng như đang vỗ về, cũng giống đang dụ dỗ.

Trong bóng tối, Hương Noãn dựa lưng vào thân cây hồi phục hô hấp, một lát sau mới nói nhỏ: “Nên về thôi.”

Hai người đi ra từ phía sau cây.

Lúc này Hương Noãn mới phát hiện hai chân mình đã mềm nhũn.

Thì ra hôn môi cũng tốn nhiều thể lực như vậy.

Một lần nữa đi đến dưới ánh đèn đường, Hương Noãn hơi chột dạ, không dám nhìn ánh mắt người đi đường.

Lâm Sơ Yến cúi đầu nhìn cô: “Mặt em đỏ thế!” Vừa nói lại phát hiện giọng mình hơi khàn.

Hương Noãn không chú ý đến sự khác lạ của anh, cô xoa xoa mặt, miễn cưỡng giải thích: “Bởi vì vừa rồi uống quá nhiều rượu.”

Anh liếm môi, ồ một tiếng dài.

Hương Noãn bị tiếng kêu đầy ẩn ý của anh làm cho ngượng ngùng, bước nhanh hơn hai bước.

Anh chạy theo cô, muốn nắm tay cô.

Cô né tránh anh: “Tránh ra đi đồ cầm thú.”

Lâm Sơ Yến cười thành tiếng. Tiếng cười trầm thấp, rất dễ nghe: “Cái này mà đã là cầm thú rồi á?”

Anh nói: “Còn có...”

Hương Noãn vội vàng ngắt lời anh: “Không cho anh nói.”

Lâm Sơ Yến biết điều im miệng, trầm nghĩ, anh không nói, anh chỉ làm.

Chương 76: Vô tình gặp được và ghen

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Chiều tối ngày hôm sau Hương Noãn có tiết thể dục. Học kì này cô đăng ký môn chậm nên những môn học được yêu thích đều đã đủ số lượng, chỉ còn thừa lại bóng đá và bóng rổ, hai môn học này đều rất mệt mỏi.

Đúng, chính là bóng rổ.

Không nghĩ đến lúc đi học sẽ gặp phải Thẩm Tắc Mộc.

Thẩm Tắc Mộc đang chơi bóng rổ cùng mấy người khác, bọn họ đều mặc trang phục có phong cách giống nhau, áo cộc tay màu đen và quần đùi đen, phía sau lưng áo có in tên ghép vần. Đồng phục theo phong cách đơn giản này lại hết sức phù hợp với Thẩm Tắc Mộc.

Trong đám người, Thẩm Tắc Mộc là nổi bật nhất. Mặc áo cộc tay nên để lộ ra cánh tay rắn chắc đầy cơ bắp, khuôn mặt đẹp trai ướn nhẹ mồ hôi, những giọt mồ hôi phản chiếu lấp lánh dưới ánh mặt trời, động tác của anh ta khỏe mạnh, đôi mắt sắc bén, giống như một con báo đang sẵn bắt mồi, nhanh nhẹn, tao nhã, tập trung, mê người.

Những bạn nữ lớp bóng rổ đứng xếp hàng chờ giáo viên điểm danh, lúc này người nào cũng nghiêng mặt nhìn Thẩm Tắc Mộc trên sân bóng, giống

như một đàn hoa hướng dương.

Hương Noãn nghe thấy bọn họ nhỏ giọng thảo luận.

“Đó là đàn anh Thẩm sao? Đẹp trai quá đi mất.”

“Dáng người này, chặc chặc, mặc quần áo thấy gầy đến lúc cởi ra mới có thịt.”

“Mặc quần áo thấy gầy tởm hiều, cởi quần áo có thịt là sao? Cậu nhìn thấy anh ấy cởi quần áo rồi sao?”

“Tớ chưa từng thấy, là Lâm Sơ Yến thấy.”

Hương Noãn: “...”

Cô nhìn chăm chăm vào mấy cô gái ấy, giọng nói kiên định không thể nghi ngờ: “Lâm Sơ Yến chưa từng thấy.”

Bạn gái kia nhìn người nói chuyện là Hương Noãn, chính là một trong những nhân vật chính của tam giác tình yêu, vì vậy hơi lúng túng, không thảo luận nữa.

...

Giáo viên nói muốn học tập thì phải học từ từ theo thứ tự, những người không có nền tảng học bóng rổ thì không thể nào vừa học là có thể chạy ba bước ném vào rổ.

Vì vậy, Hương Noãn phải đập quả bóng suốt tiết học. Tiếng đập bóng vang lên bộp bộp.

Lúc nghỉ ngơi, Thẩm Tắc Mộc đứng phía sau khung bóng rổ, tay cầm chai nước khoáng ngắm cô từ xa. Động tác chuyển động bóng của cô nhìn qua là biết lính mới, tay cô không thể khống chế được quả bóng mà để bóng chạy loạn khắp nơi, cô luống cuống tay chân đuổi theo.

Giống như dắt chó vậy.

Sau đó Thẩm Tắc Mộc chơi bóng có hơi phân tâm, thấy Hương Noãn học xong rời khỏi sân bóng, anh ta đột nhiên nói: “Tớ có việc, lát nữa sẽ quay lại.” Nói xong cũng không để ý đồng đội có thích hay không, lấy áo khoác treo trên cột bóng rổ xuống, xoay người rời đi.

....

Hương Noãn hơi hối hận khi học bóng rổ, không thoải mái chút nào, cô đập bóng đau cả tay, lại không khống chế được, bóng rổ cứ như cái chân dài khiến cô rất mệt mỏi.

Cô cũng không quen biết bạn nữ nào học cùng, ngay cả người nói chuyện cũng không có, một mình cô rời khỏi sân bóng, suy nghĩ xem lát nữa nên làm gì.

Đột nhiên sau lưng có người gọi tên cô: “Hương Noãn.”

Hương Noãn xoay người thì thấy Thẩm Tắc Mộc, anh ta mặc áo khoác, trên mặt có mồ hôi, nhìn qua khá có hương vị đàn ông.

“Chào đàn anh.” Hương Noãn nói. Đối mặt với Thẩm Tắc Mộc, cô hơi không được tự nhiên. Dù sao anh ta cũng từng bày tỏ với cô.

Thẩm Tắc Mộc chỉ ừ một tiếng, bước một bước đến bên cạnh cô.

Hương Noãn hỏi: “Đàn anh không luyện tập nữa ạ?”

“Đang nghỉ ngơi một chút.”

“Vâng ạ, đàn anh cố gắng thi đấu tốt nhé!”

Tháng sau có trận đấu bóng rổ, thực lực của mấy người khoa Thẩm Tắc Mộc không tồi, có thể giành được hạng nhất.

Hương Noãn nói khách sáo với anh ta mấy câu, vốn tưởng rằng lúc này mỗi người một ngã, kết quả hai người lại cùng nhau đi vào siêu thị.

Vừa vận động xong, miệng lưỡi đều khô nên cũng muốn mua đồ uống.

Hương Noãn cầm chai Sprite, từ lúc ra khỏi siêu thị đã bắt đầu vận nấp. Bình thường cô vận nấp thì không sao, thế mà hôm nay lại gặp phải một chai đồ uống bướng bỉnh, cộng thêm tay đau bởi vì vừa chơi bóng rổ.

Vận một lúc, nấp chai vẫn không nhúc nhích.

Đột nhiên một bàn tay vươn đến, cầm lấy chai nước trong tay cô.

Hương Noãn ngẩng đầu, thấy Thẩm Tắc Mộc chỉ vận một cái là mở được chai nước.

“Cảm ơn đàn anh.” Cô nhận lấy chai nước, uống một ngụm, lúc giữa đầu thì thấy ánh mắt Thẩm Tắc Mộc nhìn cô.

Không che giấu sự dụi dàng.

“Khụ khụ...” Hường Noãn bị dọa nên sắc nước, khom người ho khan.

Thẩm Tắc Mộc vỗ lưng cô. Lòng bàn tay rất rộng, nhiệt độ bàn tay gần như muốn xuyên qua lớp áo truyền vào da thịt cô.

Da đầu Hường Noãn tê dại, không thể tiếp tục như vậy nữa, cô thầm nghĩ. Cô vỗ ngực một cái, sau khi đã bình thường lại thì nói: “Đàn anh, em đã...”

Đột nhiên, có một giọng nói không xa cắt ngang bọn họ.

Giọng nói trong trẻo, cứng rắn nhưng nội dung lại buồn nôn: “Bảo bối à.”

Nghe tiếng gọi, Hường Noãn quay đầu nhìn lại thì thấy Lâm Sơ Yển đứng đó.

Anh đứng khoanh tay, khóe miệng cong lên, ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng lại không cười.

“Lâm, Lâm Sơ Yển...” Hường Noãn nhớ lại khoảnh khắc vừa rồi cô đứng cạnh Thẩm Tắc Mộc, hẳn là không có chút mập mờ nào chứ? Vậy ánh mắt Lâm Sơ Yển như thế là có ý gì? Giống như đi bắt gian vậy...

Lâm Sơ Yển đi tới, lúc đi đến gần, anh trực tiếp nắm lấy tay Hương Noãn.

Hương Noãn nói: “Đàn anh, chuyện vừa nãy em muốn nói với anh chính là em đã hẹn hò với Lâm Sơ Yển rồi.” Mặc dù việc chủ động tiết lộ chuyện tình yêu của mình có hơi tự kỷ, nhưng trong tình huống này có khi nói sớm sẽ tốt hơn.

Thẩm Tắc Mộc nhìn bọn họ nắm tay, đột nhiên anh ta có vài lời muốn hỏi Hương Noãn. Nhưng anh ta lại không thể nói nên lời, lặng lẽ nhìn một lúc, anh ta khẽ cúi đầu, ừ một tiếng.

Sau đó liền xoay người rời đi.

Lâm Sơ Yển nhìn bóng lưng anh ta, khẽ hỏi: “Đàn anh, không định chúc phúc bọn em sao?”

“Không.”

...

Sau khi Thẩm Tắc Mộc rời đi, Hương Noãn lén quan sát vẻ mặt của Lâm Sơ Yển, phát hiện sắc mặt của anh vẫn không tốt lắm.

“Này.” Cô hơi tủi thân: “Anh có ý gì, chẳng lẽ anh không tin tưởng em?”

“Không phải, chẳng qua anh hơi hối hận.” Vẻ mặt Lâm Sơ Yển hơi buồn bã.

“Hối hận cái gì?”

“Ban đầu anh không nên đăng kí vào ngành vật lý.”

Bốn năm học của ngành vật lý đều học ở cơ sở chính, bây giờ anh mới học năm thứ hai đại học, còn phải yêu xa với cô hơn hai năm rưỡi. Bạn gái thật xinh đẹp, ánh mắt xung quanh nhìn chăm chăm quá nhiều, khắp nơi đều là nguy hiểm, khắp nơi đều là đàn ông muốn đào góc tường nhà anh.

Hương Noãn cũng không hiểu suy nghĩ của con trai, mặc dù không cùng cơ sở nhưng anh cũng trốn học không ít, không phải lại trốn học như cũ chứ?

Nói đến chuyện trốn học, Hương Noãn hơi lo lắng: “Lâm Sơ Yến, anh lại trốn học à?”

“Chiều tối hôm nay chỉ có một tiết.”

Ý là anh chỉ trốn có một tiết thôi.

Lúc anh nói lời này, trên mặt lộ vẻ mong chờ được khen ngợi, rất thiếu đòn.

“Sau này không nên trốn học nữa.” Cô lo lắng thay anh.

“Yên tâm, anh có thể tự học.”

Hương Noãn thấy tay kia của anh luôn giấu sau lưng, vì vậy tò mò hỏi: “Anh giấu cái gì vậy?”

Lâm Sơ Yến lấy lại tinh thần, giơ tay đến trước mặt cô.

Hương Noãn thấy trong tay anh là một bó hoa nhỏ.

Là hoa cúc nhỏ, có ba màu, được bọc bằng giấy vàng, không khác gì đồ trang sức. Một bó hoa nho nhỏ, đơn giản thanh lịch lại rất đặc biệt.

Cô vừa nhìn qua đã thấy rất thích, vội vàng nhận lấy, đặt lên chóp mũi ngửi một cái, khẽ cười: “Ha ha.”

Lâm Sơ Yến đẩy nhẹ đầu cô: “Ngốc.”

Một lúc sau, anh còn nói: “Chúng ta công khai đi.”

“Công khai như thế nào?”

Lâm Sơ Yến để cô ôm bó hoa còn anh nắm lấy tay cô, chụp một bức ảnh. Trong ảnh hai tay đan vào nhau, che giấu đóa hoa cúc nhỏ đang nở rộ, vừa đẹp vừa lãng mạn.

Anh sử dụng bức ảnh này đăng lên vòng bạn bè, kèm thêm dòng chữ: *Hẹn hò.*

Hương Noãn thấy trong lòng mình như xuất hiện những bong bóng màu hồng, cô hơi ngượng ngùng: “Vừa rồi cả người đầy mồ hôi, em về kí túc xá tắm đã, anh chờ em một lúc nhé.”

Nói xong liền chạy.

Tắm...

Lâm Sơ Yến vô tình tưởng tượng đến hình ảnh cô đang tắm liền chảy máu mũi.

...

Hương Noãn tắm xong thì trang điểm để đi hẹn hò, lúc xuống tầng gặp Lâm Sơ Yến, vẻ mặt của Lâm Sơ Yến không được bình thường lắm.

“Sao vậy?”

“Cái ảnh anh đăng trong vòng bạn bè đó.” Anh vừa nói vừa mở những bình luận anh nhận được cho cô xem.

Anh nhận được hàng loạt những bình luận:

"Tại sao là hoa cúc?"

"Tại sao là hoa cúc?"

"Tại sao là hoa cúc?"

...

Mấy người này thật kì lạ, Hương Noãn đen mặt, trả lại điện thoại cho anh: “Bạn bè của anh là kiểu người gì vậy...”

Lâm Sơ Yến xóa bài đăng: “Chụp một bức khác đi.”

“Chụp kiểu gì?”

“Chụp một bức.” Anh ngừng lại một chút: “Hơi thân mật.”

Bởi vì cần “hơi thân mật”, hai người tìm một chỗ yên tĩnh, ở sau bức tường của trường học có một hành lang nhỏ hẹp, bên cạnh hành lang trồng một số loại cây lùn, tường bên kia là dây thường xuân đang phát triển.

Lâm Sơ Yến giơ điện thoại di động, bảo Hương Noãn hôn mình.

Hương Noãn đỏ mặt, nhón chân lên, nhắm mắt lại hôn vào môi anh một cái.

Hôn xong lại không thể tách ra được, bởi vì anh đột nhiên ném điện thoại di động đi, ôm chặt cô, giữ ót cô để nụ hôn càng thêm sâu.

Hôn một lúc, cô hơi giãy giụa, anh liền buông cô ra.

Hương Noãn thở hổn hển: “Anh, anh cố ý.”

Anh cúi đầu khẽ chạm vào môi cô, hơi thở nóng như lửa mà mất trật tự: “Nhớ em.”

Chương 77: Cơ bụng và làm thêm

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lúc hai người đi ra khỏi hành lang yên tĩnh kia thì tay nắm tay, mười ngón tay đan vào nhau.

Lâm Sơ Yển dắt Hương Noãn đứng yên dưới ánh mặt trời, giơ tay lên, chụp tấm ảnh bóng hai người nắm tay nhau trên mặt đất.

Anh chụp xong, đưa cho Hương Noãn xem, Hương Noãn chỉ vào màn hình di động của anh: “Vỡ màn hình rồi này.”

“Ừ, dù sao cũng phải thay.”

Anh đăng bức ảnh này lên vòng bạn bè, sau đó dường như cảm giác có chỗ nào không đúng lắm, anh kéo tay Hương Noãn, cúi đầu nhìn qua.

Quả nhiên không đúng.

Lòng bàn tay cô đỏ lên, da hơi phồng, ngón trở còn sưng lên.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Sơ Yển nhíu mày.

“Đập bóng nhiều nên bị vậy.”

“Đau không?”

“Không đau.”

Cô không đau, nhưng anh đau, đau trong lòng.

Lâm Sơ Yến kéo Hương Noãn ngồi xuống hàng ghế dài ven đường, sau đó kéo ngón trỏ của cô.

Ngón trỏ Hương Noãn bị sưng bởi vì trong lúc đập bóng không điều chỉnh đúng phương hướng, bị ngoại lực của bóng tác động làm bị thương, không phải vấn đề lớn lao gì, sau mấy ngày là lại bình thường được.

Tay cô quá mềm, Lâm Sơ Yến sờ nắn đến nỗi không buông ra được, anh nắm tay cô, khẽ nói: “Sau này anh dạy em.”

“Anh biết chơi bóng à?”

“Biết một chút.”

“Vậy anh có muốn đăng kí thi bóng rổ không?”

“Không.”

“Tại sao?”

“Anh không nghĩ đến chuyện phải luyện tập.”

Hương Noãn hiểu, nói tới nói lui cũng chỉ bởi một chữ lười.

Anh lười như vậy, chắc chắn không thích rèn luyện thân thể. Hương Noãn hơi lo lắng cho vóc người của anh. Chiều tối hôm nay cô thấy những bạn nam trên sân bóng đều có vóc người không tồi. Người nào cũng có ít nhiều lòng hư vinh, cô hy vọng vóc người bạn trai mình cũng tốt.

Hương Noãn vén tay áo Lâm Sơ Yến, nhìn bắp thịt trên cánh tay anh, còn tò mò véo một cái.

Lâm Sơ Yến không rõ nguyên nhân, nhưng lúc đầu ngón tay Hương Noãn véo anh, anh cảm thấy ngứa, không phải ngứa trên người mà là ngứa trong lòng.

“Làm gì đấy?” Anh bị cô véo mà lòng vui vẻ.

“Em nhìn cơ bắp của anh một chút.” Cô thẳng thắn nói.

Lâm Sơ Yến hơi né tránh, vén tay áo xuống: “Em nhắm mắt lại đi.”

“Để làm gì ạ?”

“Nhắm mắt lại, anh đảm bảo sẽ không hôn em.”

Hương Noãn tò mò anh sẽ làm gì, vì vậy nhắm mắt lại: “Có phải anh muốn làm ảo thuật không?” Cô nhắm mắt lại hỏi. Biến ra một đóa hoa, hoặc một con thỏ nhỏ nào đấy, trên TV vẫn thường hay diễn như vậy mà.

Lâm Sơ Yến cũng không trả lời cô. Anh nắm tay cô, đưa vào bên trong áo T shirt của mình, đặt ở trên bụng.

Rõ ràng có chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng lúc đầu ngón tay mềm mại của cô chạm vào da thịt, xúc cảm khác thường kia khiến anh không khống chế nổi hít một hơi, thân thể căng thẳng, tim đập cũng nhanh hơn. Anh vốn chỉ muốn đùa cô một chút, lại không ngờ phản ứng của mình lại mạnh mẽ như vậy.

Ngón tay Hương Noãn giật giật, một lúc sau mới phản ứng mình đang sờ cái gì, cô sợ hết hồn, lập tức rút tay về, mở mắt lờm anh.

Lâm Sơ Yến cúi đầu nhìn cô, ánh mắt tỏa sáng. Anh liếm môi theo bản năng, yết hầu lên xuống liên tục.

Sau đó anh hỏi cô: “Sờ được chưa?”

“Đồ lưu manh.”

Lời tố cáo yếu ớt khiến anh bật cười: “Chính em muốn xem cơ bắp mà.” Anh thấp giọng nói.

“Em cũng chưa nói muốn xem bụng mà.”

“Cái đó gọi là cơ bụng...” Lâm Sơ Yến thấy cô ngồi lùì sang bên cạnh, anh mặt dày tiến tới, bám sát cô, hỏi lại một lần nữa: “Sờ được chưa?”

“Chưa.”

“Vậy cho em thêm một cơ hội nhé.”

"Ra chỗ khác đi..."

Lâm Sơ Yến sợ chọc giận cô, không dám cười, cố gắng chịu đựng: "Lát nữa chúng ta làm gì bây giờ nhỉ?"

Thấy cô muốn mở miệng, anh bổ sung thêm một câu: "Không nên chơi game, tay em đã thành như vậy rồi."

"Vậy đến thư viện đi, lâu rồi không học."

"Hẹn hò ở thư viện?" Lâm Sơ Yến cũng không cảm thấy đây là một ý kiến hay.

"Lâm Sơ Yến, chẳng lẽ anh không muốn cùng em phấn đấu xây dựng xã hội chủ nghĩa sao?"

Lâm Sơ Yến trầm nghĩ, anh muốn cùng em phấn đấu kế hoạch hóa gia đình cơ.

Tất nhiên lời như vậy có thể suy nghĩ trong đầu nhưng không thể nói ra, anh sợ bị đánh.

Sau đó hai người đi thư viện, Hương Noãn làm bài tập, Lâm Sơ Yến sử dụng điện thoại mình đây thương tích của anh lên mạng, tìm mấy tài khoản bán giày chơi bóng, hỏi Hương Noãn thích cái nào.

Hương Noãn nói nhỏ: "Em tự mua được mà."

"Là kiểu giày đôi, được dịp thì mua một lần."

Giày đôi đó... Trong lòng Hương Noãn ngọt ngào, cúi đầu cười.

Chọn xong Lâm Sơ Yến trả tiền, sau đó, chuyện lúng túng bắt đầu xuất hiện... Không đủ tiền trả.

Anh không có tiền.

Anh lén nhìn Hương Noãn, cô đang cúi đầu cười, may mà cô không phát hiện chuyện lúng túng này.

Lâm Sơ Yến lại đặt hàng lần nữa, chỉ mua giày nữ. Thật may, vẫn còn đủ tiền mua một đôi giày.

Xem ra anh phải nghĩ biện pháp kiếm tiền rồi.

Lâm Sơ Yến gửi cho bố một tin nhắn: “*Bố à, bố thấy vòng bạn bè của con không?*”

Lâm Tuyết Nguyên trả lời: “*Không thấy, ần rồi.*”

Lâm Sơ Yến: ...

Lâm Tuyết Nguyên không thể nhìn con trai mình khoe nghèo đói trên vòng bạn bè nên đã ần anh từ lâu. Lúc này thấy con trai hỏi mà cảm thấy kỳ lạ, ông nhanh chóng đi xem, nhìn một cái cũng được.

Lâm Tuyết Nguyên: “*Với Hương Noãn à? Đúng không? Trừ Hương Noãn thì không thể là người khác, nếu không mẹ con sẽ điên lên mất.*”

Lâm Tuyết Nguyên: *“Tất nhiên nếu con thực sự hẹn hò với Hương Noãn, bố đoán mẹ con cũng phát điên.”*

Lâm Tuyết Nguyên: *“Hay quá, mẹ con phát điên thật rồi.”*

Ông gửi ba tin nhắn liên tiếp, xem ra rất kích động, Lâm Sơ Yến chậm rãi trả lời: *“Vâng ạ.”*

Lâm Tuyết Nguyên: *“Mẹ con khóc rồi.”*

Lâm Sơ Yến: ...

Mặc dù cảm thấy cảm xúc của mẹ hơi khoa trương, tuy nhiên bây giờ là một thời cơ tốt, vì vậy anh nói với bố: *“Nhưng con không có tiền hẹn hò.”*

Lâm Tuyết Nguyên rất biết cách lắng nghe, ông hỏi: *“Ừ, muốn bao nhiêu?”*

Lâm Sơ Yến: *“Muốn bao nhiêu cũng được sao ạ?”*

Lâm Tuyết Nguyên: *“Con có thể nói trước.”*

Căn cứ vào nguyên tắc *“Trả tiền ngay tại chỗ, trả tiền cho bầu trời (1)”*, Lâm Sơ Yến muốn tám trăm vạn tệ.

(1) Trả tiền ngay tại chỗ, trả tiền cho bầu trời: Trong các cuộc đàm phán kinh doanh, người bán bắt đầu với giá chào cao và người mua trả lời với giá thầu thấp.

Bố bảo anh cúp.

Sau đó bố gửi cho anh tám trăm tệ.

Anh cũng không chê, lấy tiền trước sau đó nói: “*Mẹ không lo lắng con nghèo quá rồi thiệt thòi cho Hương Noãn sao?*”

Lâm Tuyết Nguyên: “*Yên tâm đi, mẹ con nói đã gửi cho Hương Noãn một bao lì xì rồi.*”

Lâm Sơ Yến: ...

Ai là con ruột, nhìn qua là biết.

...

Lâm Tuyết Nguyên đặt điện thoại di động xuống, cười khinh thường: “*Thằng nhóc con, bố mà lại để mày hãm hại à, nếu thế bố đã gọi mày bằng bố rồi.*”

Việt Doanh Doanh vừa rồi mới kích động tới mức chảy nước mắt, lúc này ánh mắt đỏ lên, đương nhiên bà biết nội dung bố và con trai vừa nói chuyện, vì vậy hơi lo lắng: “*Sơ Yến không có tiền hẹn hò à, nếu Noãn Noãn chê nó thì phải làm sao?*”

Lâm Tuyết Nguyên cười ra tiếng: “*Em còn nhớ không, hồi anh vừa mới lên đại học còn đi giày rách, em chê anh sao?*”

“*Nói thật lúc đó cũng hơi chê.*”

“...” Hôm nay không có cách nào nói chuyện được nữa rồi.

Việt Doanh Doanh nhớ lại lúc ấy còn bổ sung: “Tuy nhiên sau đó anh tốt với em như vậy, em cũng không chê chút nào.”

Cuối cùng Lâm Tuyết Nguyên cũng vớt lại được một chút mặt mũi.

Việt Doanh Doanh nghĩ, trên mặt vẫn là nụ cười thản nhiên: “Em còn nhớ, em muốn đổi một cái máy nghe nhạc, anh đột nhiên mua cho em, sau đó anh nói anh đi làm thêm rất bận rộn, không chịu ăn cơm với em, sau đó em mới phát hiện, anh lén ăn bánh bao... Còn có một lần cũng vậy, em rất thích một cái váy, anh cũng không nói gì đã mua, hơn một tháng đi làm thêm không công... Chồng à...” Việt Doanh Doanh nói xong lại muốn khóc, “Em rất vui vì đã gặp được anh.”

Lâm Tuyết Nguyên ôm vợ, cười nói: “Anh cũng vậy.”

Từ nhỏ đến lớn ông chịu không ít khổ cực, cũng không còn coi khổ sở là việc quan trọng. Lúc này ông nói: “Cho nên em xem, nếu quả thực Lâm Sơ Yến muốn đối xử tốt với Hương Noãn, nó sẽ tự có cách. Có thể sẽ đi làm thêm.”

“Nếu như nó không đi?”

“Không đi chứng tỏ nó không thật lòng với Hương Noãn.”

“Vậy em sẽ chặt chân nó.”

...

Ngày Hương Noãn nhận được đôi giày, Lâm Sơ Yến cũng nhận được một cái điện thoại di động mới, là bạn gái nhà mình đưa cho.

Anh rất vui vẻ, cũng rất buồn.

Cảm giác như mình được bao nuôi.

Không được, không thể tiếp tục như vậy.

Lâm Sơ Yến làm một nghiên cứu thị trường đơn giản, so sánh tiềm lực của các loại làm thêm. Cuối cùng anh gọi điện thoại cho anh Hồ.

Ba ngày sau, Hương Noãn biết được, Lâm Sơ Yến kí hợp đồng với Đậu Hà Lan TV, làm một streamer (2), chính thức đi làm.

(2) Streamer hay còn được gọi là Caster trước đây còn được xem là công việc giống như bình luận viên bóng đá nhưng khác ở chỗ họ bình luận cho game và trò chơi điện tử. Streamer hiện nay đã được coi là một nghề với nhiều thử thách và khó khăn nhưng đổi lại họ sẽ nhận được thu nhập xứng đáng.

Hương Noãn cảm thấy rất vui: “Em cũng phải đi.”

“Em không thể đi.”

“Sao vậy? Anh cũng được mời mà.”

“Con gái làm streamer rất vất vả.”

Nói là vất vả chủ yếu nói về tinh thần. Lâm Sơ Yến từng điều tra, nhiều cô gái bị người ta trêu đùa, nhẹ thì dùng lời nói ngả ngớn mập mờ, nặng thì vô cùng bỉ ổi, không đành lòng nhìn.

Anh không thể chấp nhận Hương Noãn bị đối xử như vậy. Suy nghĩ một chút cũng thấy khó chịu.

Hương Noãn hơi tiếc nuối: “Anh có thể kiếm tiền dựa vào trò chơi. Em cũng muốn đi làm thêm.”

“Anh kiếm tiền là cho hai chúng ta, được không?”

“Không giống nhau, em muốn tự mình kiếm.”

“Không cho phép làm streamer.”

“Được rồi, không làm thì không làm.”

Còn có thể làm công việc khác mà.

Hương Noãn tìm một phòng làm việc trong game, xin đi đánh thuê. Hơn nữa, bởi vì hạng của cô khá cao, có thể xin được đến “Đánh thuê hạng Vàng.”

Ha ha ha, xem bà đây làm một trận lớn!

Đêm đó cô thành công xin được việc, may mắn nhận được một tờ đơn khách hàng là hạng Vương Giả bốn mươi ngôi sao, yêu cầu lên đến bốn mươi lăm ngôi sao, một ngôi sao là một trăm tệ.

Hương Noãn đánh một đêm, thành công rớt hai ngôi sao, phải bồi thường cho khách hàng ba trăm tệ.

Từ nay về sau cũng không đề cập đến việc làm thêm nữa.

Chương 78: Trang điểm và streamer hàng đầu

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hợp đồng Lâm Sơ Yển ký với Đâu Hà Lan TV hơi đặc biệt, bởi vì trang web có thay đổi giành riêng cho anh.

Trong hợp đồng có thêm một điều khoản: Phải xuất hiện công khai.

Điều khoản như vậy tương đối khác so với một streamer trò chơi bình thường.

Trang web bày tỏ thành ý một cách lộ liễu, gửi cho anh máy quay phim chất lượng tốt nhất, microphone cùng với một cái đèn có thể gắn được trên kệ sách. Đèn này không giống đèn mà học sinh thường hay sử dụng, ánh sáng rất nhẹ nhàng, thích hợp sử dụng dưới ống kính.

Ngày phát sóng chính thức, Hường Noãn hỏi Lâm Sơ Yển: “Anh có muốn trang điểm một chút không?”

Lâm Sơ Yển từ chối như đinh đóng cột: “Không cần.”

Hường Noãn nói: “Nhìn chung nên sửa lại lông mày hay cái gì đó chứ? Cũng phải tôn trọng người xem nữa mà.”

Người bên kia điện thoại di động im lặng một lúc mới nói: “Anh không có tiền.”

“Hai mươi tệ cũng không có sao?”

“Ừ.”

Đột nhiên Hương Noãn hiểu tại sao Lâm Sơ Yển đồng ý truyền hình trực tiếp. Cô cảm thấy anh thật đáng thương nên chuyển cho anh một ngàn: “Anh cầm trước đi. Không đủ thì nói với em.”

“Anh không lấy tiền của con gái.”

“Vậy anh ăn cơm thế nào?”

“Ăn chung với mấy người Trịnh Đông Khải.”

Hương Noãn suy nghĩ một lúc mới nói: “Không thì em sửa lông mày cho anh được không?”

Lâm Sơ Yển cười khê: “Được.”

Sau đó Lâm Sơ Yển đuổi hết bạn cùng phòng ra ngoài tự học, mình anh ở trong phòng chờ Hương Noãn đến.

...

Tuy nói kỹ thuật trang điểm của Hương Noãn không được luyện tập tốt nhưng sửa lông mày đơn giản thì cô vẫn có thể làm được. Hơn nữa, cô rất

thích trang điểm cho người khác, giống như buộc tóc hoặc ăn mặc kiểu búp bê vậy, khá có cảm giác thành tựu.

Lần này đến cô mang theo một bộ đồ trang điểm, một túi nhỏ đầy ắp, còn có mặt nạ dưỡng ẩm. Ngộ nhớ Lâm Sơ Yến thay đổi ý định muốn trang điểm thì sao...

Lúc Hương Noãn đến, trong phòng chỉ có một mình Lâm Sơ Yến.

Cô đã nghe nói phòng kí túc xá con trai rất bẩn thỉu, vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý, lúc này vừa bước vào phòng kí túc xá của bọn họ mới phát hiện cũng không tệ như vậy, trong phòng rất sạch sẽ, không có mùi lạ, đồ đạc cũng không bị ném lung tung, căn phòng lộ ra sự rộng rãi sáng sủa.

Lâm Sơ Yến rót cho Hương Noãn cốc nước, Hương Noãn cười hì hì nhìn anh: “Anh khẩn trương à?”

“Sao lại khẩn trương?”

“Lần đầu tiên mà.” Cô bảo anh ngồi trên ghế, mình đứng trước mặt anh, hỏi: “Anh chắc chắn không trang điểm sao? Có muốn suy nghĩ thêm một chút không?”

“Không.”

“Anh cân nhắc trước đi, em sửa lông mày cho anh đã.”

Lâm Sơ Yến ngồi trên ghế, nhắm mắt lại. Hương Noãn cầm bút kẻ lông mày tô vẽ trên mặt anh. Cô thấy lông mi anh khẽ rung thì an ủi: “Đừng khẩn trương.”

“VẬY em hôn anh một cái đi.”

Cô cúi đầu hôn lên mặt anh một cái, kết quả anh mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn cô cười: “Hôn chỗ này mới tính.” Vừa nói vừa lấy đầu ngón tay chỉ vào môi mình.

“Lâm Sơ Yến, em cảnh cáo anh, đừng được voi đòi tiên, em cạo sạch lông mày của anh đấy.”

Lời uy hiếp này tương đối bá đạo, Lâm Sơ Yến lập tức yên lặng như gà, ngoan ngoãn mặc cho cô nghịch ngợm.

Đường nét lông mày của anh rất đẹp, đuôi lông mày nhếch lên đầy thần thái, nhưng độ rộng không lớn lắm, tổng thể nhìn rất nhẹ nhàng, không có tính công kích. Chỗ cần sửa trên lông mày cũng không nhiều, sử dụng bút kẻ rồi dùng bông tẩy trang lau sạch là được.

Sau khi giải quyết xong, cô dùng móng vuốt nhẹ nhàng vỗ lên khuôn mặt anh: “Anh chàng đẹp trai nào đây nhỉ?”

Lâm Sơ Yến cười hì hì, mở mắt ra nhìn cô.

Ánh mắt anh lấp lánh, Hương Noãn bị anh nhìn đến nổi khuôn mặt đỏ ửng lên, cô rời mắt sang chỗ khác, bỏ bút kẻ lông mày xuống: “Em nói này, anh thật sự không trang điểm sao? Anh có muốn thử một chút không?”

Người phía sau không nói gì.

Hương Noãn cảm giác không khí này không đúng lắm. Cô chán nản cất dọn những mỹ phẩm kia: “Không trang điểm cũng được, vậy em đi trước nhé? Buổi tối anh cố gắng lên.”

Cô xách túi đi ra cửa, xoay người chào tạm biệt anh.

Lâm Sơ Yển đột nhiên đè cô lên cánh cửa.

Không đợi cô kịp phản ứng, anh đã cúi đầu hôn cô. Những nụ hôn liên tiếp như những hạt mưa rơi trên lá sen.

Tay Hương Noãn hơi buông lỏng, túi trong tay rơi xuống đất, sau đó vòng qua cổ anh.

Thật ra cô rất muốn anh.

Động tác của Hương Noãn như kích thích Lâm Sơ Yển, anh cắn môi cô, mặc dù không dùng nhiều sức nhưng hàm răng cứng rắn đè trên đôi môi mềm mại của cô, dọa cô sợ khiến cô phải mở miệng, anh nắm lấy cơ hội này, đầu lưỡi thăm dò vào bên trong miệng cô.

Gần như là theo bản năng, đầu lưỡi Hương Noãn bắt đầu hoạt động, đẩy ra phía ngoài, muốn đẩy vật thể lạ ra bên ngoài.

Hô hấp của Lâm Sơ Yển đột nhiên trở nên nặng nề, hô hấp nóng bỏng đập vào mặt cô, cô cảm giác như mình đang bị nướng chín vậy.

Cô cũng không thể đẩy được vật thể lạ trong miệng mình ra, ngược lại bị cái lưỡi mềm dẻo linh hoạt kia quấy nhiễu không được yên bình. Thì ra hôn môi có thể như vậy. Đầu lưỡi bọn họ quấn quýt một chỗ, giống như hai con

cá nhỏ đang nô đùa, truy đuổi qua lại, đưa đẩy lẫn nhau. Anh ngậm đầu lưỡi cô, quyến luyến mát, dường như sức lực của cô đều bị anh hút sạch.

Lâm Sơ Yến phát hiện cô giãy giụa thì buông cô ra cho cô thở dốc.

Cả người Hương Noãn mềm nhũn, dựa lưng vào cửa ho khan.

Ở góc độ này, hô hấp của cô phả toàn bộ vào cổ áo anh, hơi thở theo cổ áo chui vào bên trong anh.

Ánh mắt Lâm Sơ Yến trở nên sâu thẳm, anh lại cúi đầu xuống hôn cô.

Cô muốn chống cự, lấy tay đẩy anh, anh không cho cô chống cự, nắm lấy cổ tay cô vòng lên trên đỉnh đầu, giữ thật chặt trên cửa. Cô không có sức lực chống cự, đón nhận nụ hôn của anh.

Lần này Lâm Sơ Yến hôn rất vội vàng, đầu lưỡi linh hoạt ra ra vào vào trong miệng cô, theo bản năng bắt chước một số động tác. Hương Noãn cũng không có năng lực suy nghĩ đến những thứ này, thực tế ngay cả năng lực tư duy của cô lúc này cũng biến mất. Trong đầu rất mờ lung, cơ thể mềm nhũn.

Giống như là miếng bơ bị ném vào một cái chảo nóng, chỉ trong chốc lát đã hòa tan hết.

Lần thứ hai Lâm Sơ Yến buông Hương Noãn ra, mắt Hương Noãn đã mang theo ít nước, vẻ mặt mê mang lại có phần tủi thân, thở hển hển nói: “Lâm Sơ Yến, thắt lưng của anh đè vào em.”

Lâm Sơ Yển bỏ tay cô ra. Anh hơi lùi ra sau, khom người cầm túi lên hộ cô.

Hương Noãn còn chưa tỉnh táo, cũng không phát hiện động tác khác thường của anh.

Anh đưa túi cho cô, nói: “Ngày mai anh sẽ tìm em.” Giọng nói khàn khàn không giống bình thường.

Hương Noãn khoác túi xách to rời khỏi phòng kí túc của anh, vừa đi vừa cúi đầu sờ môi, mặt đỏ bừng. Vừa rời thật quá điên cuồng, tim đập đến bây giờ vẫn chưa thể ngừng.

Lúc đi ra khỏi kí túc xá, cô nhận được một tin nhắn thoại từ Lâm Sơ Yển, giọng anh vẫn khàn khàn, nghe vào lỗ tai rất cuốn hút.

Lâm Sơ Yển: “Không phải thắt lưng.”

...

Vốn Hương Noãn muốn sau khi hẹn với Lâm Sơ Yển, cô sẽ đến cổ vũ lúc anh truyền hình trực tiếp. Nhưng buổi tối cô lại lỡ hẹn.

Có thể bởi vì cô không có cách nào đối mặt với thắt lưng của anh.

Cô không đến, truyền hình trực tiếp của anh vẫn bắt đầu như thường, bởi vì sân khấu truyền hình trực tiếp đã chuẩn bị mấy ngày.

Lâm Sơ Yển đẹp trai cộng với kỹ thuật giỏi và giọng nói dễ nghe, cả người lấp lánh ánh sáng nhân dân tệ khiến đối phương đổ không ít tiền bạc

vào anh, hoàn toàn không giống đối xử với lính mới bình thường. Trước khi bắt đầu phát sóng đã có quảng bá, ngày phát sóng lại cho anh lên đầu trang web.

Rất nhiều người qua đường nhìn thấy mục giới thiệu chương trình truyền hình trực tiếp ở ngay đầu trang, phản ứng đầu tiên khi vào truyền hình trực tiếp là: Vào sai chương trình rồi thì phải???

Sau đó thoát ra ngoài tìm mục Vương Giả Vinh Diệu, phát hiện lại đúng là chương trình này.

Trở thành như vậy... Streamer á???

Chẳng lẽ mời ngôi sao nào đến truyền hình trực tiếp??

Liếc mắt nhìn sang ID streamer, Sơ Yển?? Chưa từng nghe bao giờ, chắc không phải ngôi sao.

Được rồi, lại nhìn sang tên của buổi truyền hình trực tiếp, sống vì Hướng Noãn?? Thật bá đạo...

Người đi đường đầu óc hơi mơ hồ quyết định bỏ qua nhan sắc, xem kỹ thuật của vị streamer này một chút.

Nhìn một lúc, người đi đường không nhịn được phải bình luận: 666666
(1)

(1) 66666: *Thuật ngữ mạng Trung Quốc, ý đang khen tuyệt vời, đỉnh cao,..*

...

Lúc một trận đấu kết thúc, Lâm Sơ Yến sẽ liếc sang nhìn kênh bình luận, trả lời một vài vấn đề. Anh đọc trước một số vấn đề: “Streamer bao nhiêu tuổi rồi? 20 tuổi. Streamer ở đâu vậy?... Nam Sơn. Streamer có bạn gái chưa?... Có rồi. Streamer chỉ truyền hình trực tiếp buổi tối thôi à?... Đúng vậy.”

Khi trả lời câu hỏi có bạn gái, truyền hình trực tiếp đồng loạt kêu rên.

Thật ra thì liên quan đến chuyện bạn gái này, công ty có đề nghị Lâm Sơ Yến không nên tiết lộ, Lâm Sơ Yến trực tiếp từ chối.

Truyền hình trực tiếp có nhiều thành phần phức tạp, cũng không phải đều là người văn minh, nào là mắng chửi nào là soi mói, đăng hết những tấm ảnh của những streamer khác lên để chế giễu rồi buôn bán, cái gì cần cũng có. Lâm Sơ Yến bảo phòng quản lý nếu thấy ai bán ảnh thì cấm phát ngôn, còn mấy cái khác đều mặc kệ.

Sau đó anh nói: “Mọi người có thể chú ý đến tôi một chút không, có thể tặng cho tôi vài quà tặng, tôi thiếu tiền.”

Tôi... thiếu tiền.

Một anh chàng đẹp trai mà thẳng thắn như vậy sao? Chẳng có chút hình tượng nào cả!

Có người xem hỏi: “Sao streamer lại thiếu tiền vậy?”

Lâm Sơ Yến đọc bình luận này lên, sau đó đáp: “Tôi phải kiếm tiền lấy vợ mà.” Lúc anh nói lời này thì cúi mặt cười giống như ngượng ngùng.

Truyền hình trực tiếp lại bùng nổ, nhìn nét mặt tươi cười của streamer mà điên cuồng, cũng có chớ độc thân bị ngược mà kêu rên.

Đột nhiên, trong lúc truyền hình trực tiếp xuất hiện một đoạn hiệu ứng đặc biệt, đây là người dùng nhân dân tệ mua quà tặng mới có hiệu ứng.

“Không làm ông anh nhiều năm” đưa cho streamer 10 ngư lôi.

10 ngư lôi chính là 1000 nhân dân tệ.

Không làm ông anh nhiều năm: *“Đáng yêu quá, mỗi ngày em đều nghĩ đến anh.”* (2)

(2) Câu này vừa có nghĩa mắng chửi vừa có nghĩa dùng để mấy cặp đôi nói trong tình yêu.

Lâm Sơ Yến: “...”

Chương 79: Giúp chàng trai cưới vợ

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lâm Sơ Yến im lặng mở thông tin của ID “Không làm ông anh nhiều năm” ra xem.

Chỉ có một tài khoản, không theo dõi một Streamer nào khác, cũng chưa từng tiêu xài ở truyền hình trực tiếp khác.

Tình huống này chỉ có thể là người mới hoặc là tài khoản ảo.

Có vẻ người này đã quen tiêu tiền kiểu này nên không thể là người mới, như vậy là tài khoản ảo?

Nếu như là người không biết anh thì cần gì phải sử dụng tài khoản ảo?

Cho nên, có khả năng người này biết anh?

Biết anh chẳng lẽ là tình cờ nhìn thấy anh trên truyền hình trực tiếp? Hay đã biết trước hôm nay anh sẽ truyền hình trực tiếp nên đến cố vũ.

Anh mới truyền hình trực tiếp được nửa tiếng, nếu như bắt gặp được trên mạng thì thật là trùng hợp?

Như vậy, nếu như đã biết trước anh muốn truyền hình trực tiếp, thế thì thật thú vị.

Tài khoản của Đậu Hà Lan TV có thể đăng kí trực tiếp bằng nickname. Lâm Sơ Yến nhập nickname này vào, ô mật mã anh thử nhập sinh nhật của Hướng Noãn, không thành công.

Người xem truyền hình trực tiếp thúc giục anh chơi game, anh không thể làm gì khác đành dè nén sự nghi hoặc trong lòng xuống, tiếp tục truyền hình trực tiếp.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Lâm Sơ Yến đi tìm Hướng Noãn, kế hoạch buổi sáng của hai người là đến thư viện học tập, buổi chiều xem phim.

Hướng Noãn vẫn như thường ngày, còn mỉm cười với anh.

Anh cũng cười với cô.

Đến thư viện, sắp xếp xong xuôi, Hướng Noãn bắt đầu mở điện thoại di động ra chơi. Đây chính là hoạt động làm nóng người của cô trước khi làm bài tập.

Đầu tiên lướt vòng bạn bè trên WeChat, sau đó xem một chút tin tức trò chơi rồi lên Weibo xem có gì mới mẻ không.

Cô thấy một bài đăng có nội dung rất hấp dẫn “Giúp chàng trai cưới vợ”, tò mò mở ra... Ha ha, đây không phải Lâm Sơ Yến sao?

Hướng Noãn rất hưng phấn, hai mắt sáng lên đưa điện thoại cho người bên cạnh, nói nhỏ: “Lâm Sơ Yến, anh nhìn xem, đây là anh.”

Lâm Sơ Yển nhìn qua cũng hơi bất ngờ. Người đăng bài hoàn toàn đứng ở góc độ của một fan, nói chuyện ngày hôm qua truyền hình trực tiếp, lúc tự thuật lại hơi lộn xộn, không giống như quảng cáo. Trong bài đăng có cắt mấy bức ảnh và một đoạn video, nhất là đoạn Lâm Sơ Yển cười nói muốn “kiếm tiền cưới vợ”, đúng là người thật mặt đẹp như tranh vẽ, vẽ mặt dụ dàng khiến người ta phải đắm say.

Chất lượng hình ảnh và video rõ ràng không được tốt lắm, tự thuật cũng rất lộn xộn, cho dù như vậy bài đăng này khá được quan tâm, có hơn hai chục ngàn người chia sẻ trên Weibo. Bình luận kiểu nào cũng có, có người hỏi thăm thông tin của chàng trai này, có người xung phong xin gả cho chàng trai, có người giả vờ đáng yêu xin cưới, còn có người cảm thấy bây giờ thói đời là vậy, nơi đâu cũng có người quảng bá.

Lâm Sơ Yển chắc chắn mình không quảng bá, tuy nhiên công ty có làm không thì anh không biết. Anh liên lạc với vị quản lý trang web kia hỏi chuyện này, quản lý nói cũng không biết.

Hương Noãn nhìn màn hình điện thoại di động, đọc từng bình luận một. Nhìn một lúc, càng nhìn càng tức, hơn nửa bình luận đều muốn xin được gả cho anh.

Hương Noãn đập điện thoại di động xuống bàn.

Hương Noãn là người mà khi vui hay giận cũng biểu hiện rõ trên mặt, căn bản không bao giờ che giấu tâm trạng của mình. Lâm Sơ Yển thấy cô không vui, vội vàng dỗ dành cô: “Sao vậy?”

“Ở đây có hơn mười ngàn người muốn gả cho anh.” Lúc Hường Noãn nói xong, cảm giác ngực hơi đau.

Lâm Sơ Yến nhìn mái tóc cô, khẽ cười: “Nhưng anh không muốn cưới người khác, anh chỉ muốn cưới em.”

Đột nhiên ngực Hường Noãn không còn đau nữa.

Hường Noãn rất khâm phục anh, chỉ một câu nói đã dập tắt lửa giận trong lòng cô, còn thừa lại là sự mềm mại ngọt ngào tràn đầy trong lòng. Cô hơi ngượng ngùng, cúi đầu kéo bài thi tiếng Anh qua, cầm bút lên, giả vờ nghiêm túc đọc đề.

Học kì này nếu muốn thi tiếng Anh cấp bốn thì phải học tập thật tốt.

Lâm Sơ Yến ngồi gần cô một chút, gục xuống bàn nhìn cô, hỏi nhỏ: “Vậy em có muốn gả cho anh không?”

Hường Noãn nghiêng đầu sang một bên: “Anh đi ra đi, em mới 19 tuổi thôi mà.”

Lâm Sơ Yến liền ngồi thẳng người, hơi tiếc nuối thở dài. Quả thật tuổi cô còn quá nhỏ, bây giờ bọn họ không thích hợp với kiểu quan hệ như thế.

Mặc dù, thật ra anh hơi... Dù sao gần đây cũng hơi nóng trong người.

“Tối qua anh mơ thấy em.” Anh nói.

Chỉ nói câu này, không nói gì khác, mà cũng không cần nói gì khác. Ngày hôm qua xảy ra chuyện gì, trong lòng hai người đều hiểu rõ, buổi tối

anh còn có thể có mộng đẹp như thế nào nữa?

Hương Noãn bị câu nói này của anh làm cho mặt đỏ tim đập nhanh. Cô đặt bút xuống, lấy một cuộn băng dính trong túi ra. Bóc băng dính dán lên miệng Lâm Sơ Yến.

Chỉ có lúc anh yên tĩnh như gà cô mới có thể yên tâm học tập.

Miệng Lâm Sơ Yến bị dán rất lâu, cho đến khi cô làm xong một bài kiểm tra tiếng Anh, bọn họ mới đi ăn cơm.

Hương Noãn đặt bút xuống, thẳng người cử động bả vai, lúc này mới phát hiện ra anh vẫn còn bị dán băng dính. Lúc cô nhìn anh, anh còn trừng mắt nhìn cô.

Ôi, vẻ mặt đáng thương.

Cảm giác áy náy xông lên, Hương Noãn nhẹ nhàng giúp anh tháo băng dính xuống.

Lâm Sơ Yến rút khăn giấy chùi miệng, nói: “Em phải bồi thường cho anh.”

“Hôm nay không cho phép hôn.”

“Tại sao?”

“Em không thể chấp nhận một Lâm Sơ Yến có vị băng dính.”

Lâm Sơ Yến: =.=

...

Cơm trưa ăn Sanbeiji (1), canh thịt dê cùng với hai món xào. Lâm Sơ Yến thấy trên bàn có một quảng cáo trang web mua sắm, anh lấy điện thoại di động ra tìm kiếm một chút: “Đăng kí có tiền thưởng.”

(1) Sanbeiji: Sanbeiji là món gà phổ biến trong ẩm thực Trung Hoa. Món ăn có nguồn gốc từ tỉnh Giang Tây của miền nam Trung Quốc, và là một đặc sản của Ningdu.

Hương Noãn hiểu ý anh. Lúc nghèo mà thấy bao lì xì thì trong lòng có cảm giác rất thân thiết.

“Đến đây, giúp anh nghĩ mật mã.”

Hương Noãn đang gắp miếng cà rốt trong canh thịt dê vào miệng, nghe vậy nói: “Anh sử dụng họ tên rồi thêm một số khác, không nên sử dụng sinh nhật, sinh nhật quá đơn giản.”

Lâm Sơ Yến “ừ” một tiếng thật dài.

Miếng cà rốt của Hương Noãn hơi nóng, cô chỉ cắn một miếng nhỏ, sau đó thổi thổi, vừa ngẩng đầu đã thấy Lâm Sơ Yến đang cười.

Tên này nhìn màn hình, ánh mắt sáng lên, cười hơ hớ để lộ hàm răng trắng bóc, trông rất vui vẻ.

“Sao rồi anh? Được bao nhiêu tiền thưởng?” Hương Noãn tò mò hỏi.

“Ba mươi chín.” Lâm Sơ Yển thuận miệng bịa một con số.

Hương Noãn thầm nghĩ, ba mươi chín tệ mà vui như vậy sao, bạn trai mình thật đáng thương, phải mua cho anh thêm chút đồ ăn ngon mới được.

Nghĩ đến đây, cô cầm thẻ cơm lên: “Em đi mua một bát nấm bò cà chua.”

“Không cần.” Anh nắm lấy tay cô: “Đủ ăn rồi, không nên lãng phí, em ngồi xuống đi.”

Anh còn cười.

Không, chính xác hơn anh còn cười rất vui vẻ. Miệng không khép lại được, mắt cong cong, mặc dù nói nụ cười này rất đẹp. Nhưng... cũng đáng sợ quá đi mất! Ba mươi chín tệ đã có thể cười được như vậy, phải chăng tinh thần anh có vấn đề gì rồi??

Hương Noãn lo lắng trong lòng, anh bảo cô ngồi xuống, cô không dám chống lại, nhẹ nhàng quay về chỗ ngồi, im lặng nhìn anh.

Lâm Sơ Yển hí mắt cười, gấp thức ăn cho cô: “Nào nào, ăn nhiều một chút.”

“Anh anh anh anh làm sao vậy?”

“Anh rất vui.” Anh vừa nói vừa cúi đầu nhìn cô: “Nào ăn nhanh thôi.”

Hương Noãn kẹp miếng thịt gà vào miệng, tạm thời cô không thể nào cảm nhận được mùi vị thịt gà trong miệng, bây giờ toàn bộ sự chú ý của cô đều đặt trên người Lâm Sơ Yến.

Lâm Sơ Yến cười, gọi cô một tiếng: "Ông anh à." Ngừng một chút, coi thường vẻ mặt như gặp quỷ của cô, nói tiếp: "Nghe nói em nghĩ đến anh mỗi ngày."

"Khụ khụ." Hương Noãn bị nghẹn thịt gà, che ngực ho khan.

Lâm Sơ Yến khẽ vỗ lưng cô, động tác rất dịu dàng: "Sao lại vô tình như vậy ông anh?"

Cuối cùng cô cũng thở đều, nhìn anh, vẻ mặt đầy khó hiểu: "Không hiểu anh đang nói gì cả."

"Mật mã là họ tên và một số khác." Lâm Sơ Yến vừa nói vừa quơ quơ điện thoại di động, trên màn hình là trang web Đậu Hà Lan TV, làm gì có trang web mua sắm nào?

"Đăng nhập thành công, Không làm ông anh nhiều năm."

Thật sự Hương Noãn không hề đề phòng được chiêu này của anh. Anh giả vờ quá tốt khiến cô không hề nghi ngờ chút nào.

Cứ như vậy đã bị vạch trần.

Ôi, cảm giác không còn mặt mũi nào gặp người khác!

Lâm Sơ Yến thấy Hương Noãn đen mặt, anh vội vàng kéo cô ngồi yên: “Ăn cơm đi, ăn cơm mới có sức lực nghĩ đến anh, ông anh à.”

Hương Noãn không muốn ở lại, muốn rời đi nhưng Lâm Sơ Yến nắm chặt cổ tay cô, lại dùng sức rất lớn.

Anh nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, khẽ nói: “Không ngờ Noãn Noãn nhà chúng ta còn mãnh liệt như vậy.”

“Anh câm miệng đi.”

Lâm Sơ Yến sợ chọc giận cô, im miệng không lên tiếng, chẳng qua chỉ nhìn cô, buồn cười nhưng không dám cười.

“Vì em muốn dạy dỗ anh.” Hương Noãn khẽ giải thích một câu.

Hôm qua vì anh mà cô để lại bóng ma tâm lý, về sau lại thấy không cam lòng, tại sao lần nào cũng là Lâm Sơ Yến bắt nạt cô, phải để anh ném thử mùi vị bị trêu đùa là gì.

Bị con gái trêu đùa cũng không được, cho nên phải là con trai.

Con trai trêu đùa con trai như thế nào? Tất nhiên là cô biết, dù sao cô cũng từng làm quản lý trang truyền hình trực tiếp của anh Hồ, dạng người nào cũng gặp hết rồi.

Từ nhỏ cô luôn là con ngoan, hôm qua lần đầu tiên nói tục, lúc nói ra còn thấy khẩn trương, tuy nhiên cũng rất kích thích.

Là kiểu lén làm chuyện xấu nên rất kích thích.

Ai có thể nghĩ đến hôm nay đã bị phát hiện chứ... Số cô thật là khổ!
QAQ

Lâm Sơ Yển nhin cười đến mức nội thương, anh cầm đũa gắp đồ ăn cho cô: “Ăn cơm trước nào.”

“Không ăn.”

“Không ăn cơm, anh sẽ gọi em là ông anh.”

Hương Noãn thật muốn bán đứt tên bạn trai này đi, một tệ một cân là được, không cần nhiều tiền.

Chương 80: Tổ đội ba người

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lâm Sơ Yến truyền hình trực tiếp từ 8 đến 10 giờ tối, buổi tối Hương Noãn có tiết học nên 9 giờ mới trở về kí túc xá, sau khi về đã nhanh chóng mở Đậ Hà Lan TV xem bạn trai mình truyền hình trực tiếp.

Vừa vào trang đầu tiên của Đậ Hà Lan TV cô đã sợ hết hồn. Sao sức hút của Lâm Sơ Yến lại tăng nhanh như vậy? Thật quá khoa trương!!

Anh mới truyền hình trực tiếp có hai ngày mà độ nổi tiếng cũng sắp bằng anh Hồ rồi. Anh Hồ cũng được coi là một Streamer Vương Giả Vinh Diệu nổi tiếng. Hương Noãn hơi nghi ngờ trang web quá coi trọng anh nên không nhin nổi mà tạo ra chút fan ảo, cho nên cô mở mục theo dõi trang Lâm Sơ Yến đang truyền hình trực tiếp.

Nếu như là fan ảo, trong mục theo dõi sẽ có rất nhiều tài khoản ảo, Hương Noãn xem kỹ một chút, phát hiện cũng không có nhiều tài khoản ảo.

Độ nổi tiếng là thật.

Cô nghĩ đến việc nếu như Lâm Sơ Yến gặp may mắn thì sẽ như thế nào, nhưng quả thật không nghĩ người này lại gặp may nhanh như vậy.

Đúng, quả nhiên không hổ là Lâm Sơ Yến, đi đến chỗ nào là sấm chớp theo đến đó. Người này được định trước là không tầm thường rồi. ㄟ (￣, ￣) ㄟ

Lâm Sơ Yến đánh xong một ván thì gọi điện thoại cho cô, hỏi cô đã về chưa.

Hai người hẹn nhau tối nay sẽ cùng nhau đánh hạng, tuy nhiên lúc này lại xuất hiện một điều ngoài ý muốn... Trần Ứng Hồ cũng ở đây.

Trước khi Hường Noãn về kí túc xá, Trần Ứng Hồ vẫn luôn tổ đội với Lâm Sơ Yến, bây giờ nghe nói Hường Noãn muốn đến, Trần Ứng Hồ cũng không nói muốn đi, lặng lẽ chờ tổ đội ba người.

Lâm Sơ Yến cũng không nỡ đuổi anh ta, ba người thì ba người.

Hường Noãn mở điện thoại di động chơi game, mở máy vi tính xem truyền hình trực tiếp, chuẩn bị đầy đủ vũ trang. Cô tổ đội với Lâm Sơ Yến, lúc vào nhóm chat ba người, trang bình luận trên truyền hình trực tiếp có một hàng chữ “chào chị dâu” khiến cô hết sức vui vẻ.

Trừ “chào chị dâu” còn có một dòng “Chào tình địch, bạn trai của cô thuộc về tôi”, loại này thì không cần chú ý đến, dù sao bọn họ cũng không có khả năng cướp Lâm Sơ Yến.

Lâm Sơ Yến hỏi: “Ngày mai làm gì bây?”

Trần Ứng Hồ: “Mai tôi muốn đi phố Lão Phượng.”

Lâm Sơ Yến: “Tôi không hỏi cậu.”

Kênh bình luận tuôn một tràng cười “ha ha ha”, Trần Ứng Hồ cũng đang truyền hình trực tiếp, kênh bình luận của anh ta đều là “đau lòng”, các loại đau lòng thay cho anh Hồ.

Trước kia fan của anh Hồ đau lòng vì anh Hồ không có bạn gái, Trần Ứng Hồ còn có thể tự an ủi mình một chút, thật ra thì mình cũng có bạn gái, bây giờ fan đau lòng cho anh ta, anh ta cũng tự cảm thấy đau lòng.

Nhưng chơi một mình rất chán, cho nên mặc dù đau lòng anh ta vẫn phải mặt dày tố tội với đôi tình nhân này.

Lâm Sơ Yến hỏi Hương Noãn ngày mai muốn làm gì. Chiều tối hôm nay hai người xem phim xong rồi đi ăn cơm tối, một ngày hẹn hò kết thúc như vậy, chưa kịp hỏi cái gì khác.

Hương Noãn nói: “Em cũng không biết phải làm gì.”

“Ngày mai không nên tự học, chúng ta đi ngắm hoa anh đào. Nếu như bỏ lỡ lần này thì không ngắm được nữa đâu.”

“Được.”

Hương Noãn vừa nói vừa liếc mắt nhìn kênh bình luận truyền hình trực tiếp, phát hiện rất nhiều người than khóc.

Cô hơi bối rối, những người xem thật không bình tĩnh, rõ ràng nội dung nói chuyện của cô với Lâm Sơ Yến rất bình thường mà.

Vừa trò chuyện, ba người cùng vào trò chơi, mỗi người chọn một anh hùng. Hường Noãn định chọn vị trí đường trên, nhưng vị trí đường trên bị người khác chiếm mất, chỉ còn vị trí trợ thủ. Cân nhắc ổn thỏa, cô sử dụng anh hùng mình am hiểu nhất là Trương Phi.

Trương Phi này khiến kênh bình luận dậy sóng.

“Con gái mà chơi Trương Phi thì tôi quý.”

“Nam Điều Thuyền nữ Trương Phi, người trẻ tuổi bây giờ thật biết cách chơi.”

“Cứu mạng! Tôi vẫn đang tưởng tượng đến nhan sắc của cô ấy, bây giờ trong đầu chỉ có Trương Phi.”

“Xem ra Noãn Thần không quan tâm đến vẻ ngoài. Có phải người càng không quan tâm đến vẻ bề ngoài càng dễ dàng tìm được bạn trai cực phẩm không? Được, từ nay về sau tôi tuyên bố bắt đầu rời khỏi đội ngũ coi trọng vẻ bề ngoài.”

...

Bắt đầu vào trò chơi, Hường Noãn dẫn xạ thủ nhà mình giúp Trần Ứng Hồ đánh rùng đi cướp bùa xanh của đối phương, che chở cho hai cái da giòn nhà mình rút lui khi xảy ra hỗn chiến, xạ thủ thành công lấy được một mạng.

Sau một thời gian xem xét, tuyệt đối không cướp tài nguyên của đồng đội cũng không cướp công lao, dù mạng người đặt trước mặt cũng cố gắng

nhường đồng đội. Đây chính là sự chuyên nghiệp đã luyện tập từ lâu, dù sao cô cũng từng được Dương Nhân huấn luyện.

Vốn có một số người nghi ngờ hạng Vương Giả của Noãn Thần này là được bạn trai mang đi lên, nhưng từ khi ván này đến giai đoạn hậu kì cũng không còn bình luận nghi ngờ nào nữa.

Trương Phi có kinh tế thấp nhất cả đội, chiếm 90% tỷ lệ tham chiến, không có thương vong.

Dù không nhìn thấy chiến tích này, người có mắt cũng có thể thấy được lực bảo vệ của Trương Phi với đồng đội mạnh như thế nào.

Lúc ván này kết thúc, truyền hình trực tiếp khá sôi nổi, rất nhiều người thảo luận về Noãn Thần, còn có người gọi cô là “nữ thần”, giống như việc cô có thể chơi tốt là một chuyện thật bất ngờ.

Lần đầu tiên Hường Noãn truyền hình trực tiếp với Lâm Sơ Yến, cô còn hơi ngượng ngùng, không dám nói chuyện. Bây giờ thấy những bình luận này, cô không nhịn được nói: “Con gái cũng có thể chơi game tốt, đây là chuyện rất bình thường.”

Có người ăn trứng gà cũng phải tìm xương, nói chỉ biết chơi trợ thủ thì không có ý nghĩa, còn nói con gái cũng chỉ biết đánh trợ thủ.

Vì vậy trận thứ hai, Hường Noãn chọn Hoa Mộc Lan.

Mộc Lan có yêu cầu khá cao với thao tác, thần vượt qua thần, cái hố vượt qua hố.

Mộc Lan của Hướng Noãn được Dương Nhân dạy dỗ, nhất định không phải cái hổ.

Ván này, giai đoạn đầu Mộc Lan một mình đối kháng hai người, phòng thủ vững như sắt, giai đoạn trung kì thì lên lượn ra sau hỗn chiến, một mình chém pháp sư và xạ thủ phe địch.

Kênh bình luận đồng loạt bình luận “666666” cho Hoa Mộc Lan.

Lâm Sơ Yển cười: “Đây chính là bạn gái của tôi.”

Kênh bình luận:

“Sơ Thần, anh nói thật đi, có phải hạng của anh là được bạn gái mang đi không?”

“Hình như tôi làm chó độc thân quá lâu rồi, bây giờ nhìn người ta nói gì cũng thấy giống đang rải thức ăn chó.”

“Noãn Thần, đừng đi, cảm giác streamer và Noãn Thần cùng chơi game, ngay cả hô hấp của tôi cũng biến thành màu hồng rồi.”

“Noãn Thần, chúng tôi muốn cưới cô.”

“Chào mọi người, tôi tuyên bố sẽ ly dị với Sơ Thần, bây giờ chồng tôi là Noãn Thần.”

...

Lâm Sơ Yển nhìn những bình luận muốn gả cho Hương Noãn, Hương Noãn lại nhìn những bình luận muốn gả cho Lâm Sơ Yển, tâm trạng hai người lúc này đều chua vô cùng. (1)

(1) Ý là ghen tuông.

Đột nhiên Trần Ứng Hồ lên tiếng: “Tôi nói này, hai người có muốn tham gia trận thi đấu cúp Lôi Đình không?”

Chương 81: Thức ăn cho chó và đồng đội

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Giải thi đấu Cúp Lôi Đình được một người tên là Trâu Lôi Đình sáng lập, dùng danh nghĩa cá nhân anh ta. Trâu Lôi Đình là Streamer cấp thần ngày trước của Đậu Hà Lan TV, cũng là một trong những người góp vốn vào Đậu Hà Lan TV, vì vậy giải thi đấu cúp Lôi Đình cũng có liên quan đến Đậu Hà Lan TV, bình thường ngay cả truyền hình trực tiếp cũng tiến hành tuyên truyền.

Tranh giải Cúp Lôi Đình có hạng mục Vương Giả Vinh Diệu, tiền thưởng hạng nhất là mười vạn nhân dân tệ, điều kiện đăng kí là trong đội ngũ có ít nhất một Streamer kí hợp đồng với Đậu Hà Lan TV.

Trần Ứng Hồ giới thiệu qua về giải thi đấu Cúp Lôi Đình, Hường Noãn nghe thấy hạng nhất được mười vạn nhân dân tệ nên cảm thấy khá hứng thú: “Được, phải tham gia chứ.”

“Chị Nhân cũng muốn đi.” Trần Ứng Hồ nói: “Bốn người rồi, còn thiếu một người nữa.”

Hường Noãn nghĩ đến Lãng Quên. Lãng Quên là một người chơi giỏi, bình thường chuyện này nên nghĩ đến anh ta đầu tiên: “Lãng Quên thì sao?”

“Lãng Quên đang huấn luyện, không nên xin nghỉ vì việc này.”

Trịnh Đông Khải và Oai Oai càng không được. Tuy Cúp Lôi Đình cũng được tổ chức sau giờ làm việc, có thể dự thi chủ yếu dựa vào thực lực của Streamer, coi như nửa tuyển thủ nhà nghề, tóm lại là kiếm cơm dựa vào trò chơi, tiêu chuẩn cũng cao hơn so với thi đấu giữa các trường đại học. Trần Ứng Hồ đã nói chuyện với Dương Nhân từ trước, Dương Nhân cảm thấy kỹ năng của Trịnh Đông Khải và Oai Oai còn chưa đủ tốt, tham gia giải này chỉ có thể bị người khác bắt nạt, không có ý nghĩa gì.

Thật ra thì bọn họ có một thí sinh thích hợp, nhưng Trần Ứng Hồ cân nhắc một lúc, không biết có nên mở miệng nói hay không.

Lâm Sơ Yển luôn ngồi lắng nghe bọn họ nói chuyện, không tham gia bàn luận, lúc này Gia Cát Lượng của anh đang đeo năm tràng hạt trên người, dùng đôi chân vừa dài vừa to đuổi theo kẻ địch.

Đuổi theo mới phát hiện tình hình không hợp lý, định quay đầu chạy nhưng đáng tiếc đã muộn, quân tiếp viện của kẻ địch đã đến, chạy đến từ hai bên, tên địch máu tàn ấy vốn đang bị anh đuổi theo cũng đột nhiên quay đầu, ba đánh một, định đánh chết anh.

Hương Noãn thấy Gia Cát Lượng bị vây trong bản đồ nhỏ, cô dự đoán một chút, cảm giác không kịp cứu, vì vậy không đi hỗ trợ mà thừa dịp binh lực bên địch đang trống thì nhân cơ hội đẩy trụ.

Lâm Sơ Yển hơi buồn rầu hỏi: “Em không định cứu bạn trai em sao???”

Ba chữ “bạn trai em” khiến Hương Noãn nóng mặt, cô ho khan một tiếng, nói: “Dù sao cũng chết mà.”

Lâm Sơ Yến: “Nếu anh không chết, em phải gọi anh là “chồng”.”

Hương Noãn: “Nếu anh chết, anh phải gọi em là “bố”.”

Truyền hình trực tiếp tràn ngập bình luận “ha ha ha”.

Hương Noãn không tin Lâm Sơ Yến có thể sống được, dù thao tác anh có tốt như thế nào đi nữa, thuộc tính anh hùng vẫn như vậy. Cô mượn tầm nhìn của đồng đội để theo dõi tình huống chỗ anh. Anh hùng Gia Cát Lượng nếu thao tác tốt có thể đối mặt với kẻ địch, lúc này Lâm Sơ Yến đã đánh chết một kẻ địch, đánh tàn phế một tên, tất nhiên máu của anh cũng sắp xuống đáy.

Đây là kết quả tốt nhất rồi, không phải tiếc chút nào.

Cô thấy quân sư Gia Cát Lượng anh tuấn đẹp trai ngã xuống, mang theo sự hối hận và không cam lòng cùng với chút nỗi sợ hãi khi sắp phải gọi “bố”.

Hương Noãn không nhịn được bật cười: “Ha ha... Ối!!!” Tiếng cười đột nhiên ngừng lại.

Gia Cát Lượng lại đứng lên tại chỗ.

Sao lại vậy?

Đứng lên tại chỗ, chỉ có thể là anh đã mua Giáp Hồi Sinh. Hương Noãn nhìn sang phần trang bị, quả nhiên Lâm Sơ Yến đã trang bị thêm một món

đồ “Người hiền bảo hộ”, cũng chính là Giáp Hồi Sinh, sau khi chết hai giây sẽ sống lại tại chỗ, cũng hồi phục một ít máu.

Vấn đề là anh mua trang bị này lúc nào? Rõ ràng vừa rồi cô không thấy mà...

Lúc này hai kẻ địch đã chuẩn bị rút lui, hiển nhiên bọn họ cũng như Hường Noãn, không hề đề phòng trước sức sống quật cường của Gia Cát Lượng nên phản ứng bị chậm nửa giây.

Gia Cát Lượng tự do tự tại, sử dụng đại chiêu giết chết tên địch máu tàn kia.

Hường Noãn đột nhiên có một suy nghĩ đáng sợ, đại chiêu của Lâm Sơ Yến hồi rất nhanh, vừa rồi anh luôn giữ lại đại chiêu, chẳng lẽ là vì giờ khắc này???

Tình huống trên chiến trường đột nhiên thay đổi, lúc này Gia Cát Lượng giết người xong thì lập tức bỏ chạy, còn sót lại một tên địch đại khái cũng mất lý trí, đuổi theo anh không tha, Hường Noãn nghe thấy Lâm Sơ Yến yếu ớt kêu “cứu người”, lúc này cô mới kịp phản ứng, vội vàng đi giúp anh.

Lúc xử lý xong tên địch thứ ba, tên địch chết đầu tiên mới nhả trên kênh cộng đồng, chất vấn tại sao Gia Cát Lượng lại mua Giáp Hồi Sinh sớm như vậy.

Giáp Hồi Sinh là trang bị cuối cùng, mua quá sớm lại không tốt.

Lâm Sơ Yến trả lời: “Sợ chết.”

Kẻ địch nhả lại một chuỗi dấu chấm lửng.

Hương Noãn hỏi Lâm Sơ Yển: “Rốt cuộc anh mua Giáp Hồi Sinh khi nào?”

“Trước khi chết, bán trang bị đi rồi mua lại.”

Hương Noãn không tin: “Không thể nào, làm sao kịp được? Đây là tốc độ tay nhanh như thế nào chứ?”

Lâm Sơ Yển nhẹ nhàng cười: “Em biết tại sao tốc độ tay của anh lại nhanh như thế không?”

Trực giác của Hương Noãn cho rằng anh sẽ trả lời không đứng đắn, vội vàng nói: “Anh im miệng mau...”

“Bởi vì anh luyện piano từ nhỏ... Em nghĩ cái gì vậy?”

Lúc này người xem đều bị nụ cười của Lâm Sơ Yển làm cho mù mắt chó, bọn họ rối rít bình luận.

“Thật ra Streamer không cần chơi game nữa đâu, cứ như vậy thôi tôi có thể nhìn thêm một trăm năm nữa.”

“Trêu bạn gái cũng có thể luyện tập được sao?”

“Luyện piano từ nhỏ! Nam thần thật là giỏi.”

“Đừng trách Noãn Thần không tin, nếu không phải tận mắt nhìn thấy tôi cũng không tin! Đột, thời gian chỉ trong nháy mắt, căn bản không nhìn rõ cái quỷ gì.”

“Ha ha ha, tôi chỉ muốn đến xem kết quả ân ái, kết quả không cần thận lại thấy được cảnh này.”

“Noãn Thần đang nghĩ gì vậy? Nói to lên cho mọi người cùng nghe nào!”

“Streamer truyền bá tư tưởng 18+, tố cáo thôi.”

“Chỉ có mình tôi phát hiện anh Hồ nói ít đi sao? Thương anh Hồ quá.”

“Thương anh Hồ +1. Anh Hồ không nên chơi với bọn họ, bọn họ là người xấu.”

“Có thể ép một người nói nhiều thành như vậy, tôi bái phục.”

...

“Em tức giận.” Đột nhiên Hương Noãn nói.

Trong lòng Lâm Sơ Yến thấp thòm: “Anh sai rồi, đừng giận mà.”

Khán giả không nói gì, nam thần nhận sai nhanh quá rồi đấy! Dù sao cũng phải hỏi trước tại sao cô ấy tức giận chứ...

“Ngay trước mặt nhiều người như vậy anh nói chuyện bậy bạ với em, em còn mặt mũi nào nữa?” Ngược lại Hương Noãn khề lên tiếng.

Kênh bình luận đã bắt đầu có người nói cô ra vẻ, chê bai cô các kiểu.

Trên trán Lâm Sơ Yến đổ mồ hôi, sợ cô thấy những bình luận này càng thêm tức giận, vội vàng dỗ dành cô: “Được, sau này anh sẽ thay đổi, xin lỗi em, tha thứ cho anh lần này nhé.”

“Vậy cũng không được, trừ phi anh đồng ý với em một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Anh đồng ý trước đi.”

“Được, anh đồng ý.”

“Anh không được ép em gọi anh là chồng.”

Lâm Sơ Yến híp mắt cắn răng, thầm nghĩ lần này kẻ ngốc cũng thông minh đấy.

Lúc này tiếng lòng của người xem truyền hình trực tiếp đều là: Vất vả lắm mới cầm dưa lên, cắn một cái lại phát hiện là thức ăn cho chó.

Cuối cùng Hương Noãn khiến Lâm Sơ Yến vòng vo một lúc, trong lòng thầm đắc ý, cô không muốn nói chuyện với Lâm Sơ Yến, vì vậy hỏi Trần Ứng Hồ: “Anh Hồ, sao anh không nói chuyện?”

“Anh nói thì hai người sẽ nghe sao?”

“À à, em xin lỗi anh Hồ.”

“Không sao.”

“Ngày mai anh Hồ định chơi gì?”

“Anh không chơi mà muốn đi dạo phố Lão Phụng.”

Đột nhiên Hương Noãn nghĩ ra một ý tưởng, cô nói với Lâm Sơ Yến:
“Lâm Sơ Yến, không bằng chúng ta...”

Lời còn chưa nói ra đã bị anh cắt ngang: “Không được.”

Hương Noãn lè lưỡi: “Em nói này, cả ngày anh với em ở cùng nhau không chán sao...”

Cô vừa nói như vậy, vốn không có ý định để anh trả lời, đang muốn nói tiếp thì đột nhiên anh chen vào: “Không chán.”

Khiến trong nháy mắt cô đột nhiên quên mất từ cần nói.

Một lúc sau, Hương Noãn mới lên tiếng: “Em muốn nói là, thật ra em cũng muốn gặp chị Nhân, không bằng rủ chị ấy rồi mọi người đi chơi cùng nhau. Dù sao trước khi thi đấu cũng cần luyện tập độ ăn ý trước, đúng không anh Hồ?”

Trần Ứng Hồ cảm thấy rất có lý.

Từ sau khi Lâm Sơ Yến yêu đương thì đều không muốn chơi với anh ta. Có một lần anh ta nhàm chán nói đùa với Lâm Sơ Yến, anh ta hỏi Lâm Sơ Yến nếu như anh ta và Hương Noãn cùng rơi xuống nước, Lâm Sơ Yến sẽ cứu ai.

Lâm Sơ Yến nói anh ta tự cứu mình đi.

Sau đó hình như Lâm Sơ Yến tự cảm thấy lời nói quá nặng nên sửa lại, hỏi anh ta muốn gì.

Trần Ứng Hồ thầm nghĩ muốn gặp lại Khả Khả.

...

Dù sao Trần Ứng Hồ cũng cảm thấy rất cô đơn, anh ta lại không dám trở về tỉnh Z vì sợ bố mẹ thúc giục anh ta đưa bạn gái về giới thiệu. Bọn họ còn không biết bạn gái của anh ta đã biến thành con bướm bay đi rồi.

Tuy nói chơi cùng với đôi tình nhân này có hơi ngược tâm nhưng còn tốt hơn tự ngược một mình, đặt lên bàn cân so sánh lợi hại, anh ta bằng lòng chơi chung với bọn họ.

“Có được không?” Hương Noãn hỏi Lâm Sơ Yến.

Lâm Sơ Yến cũng không từ chối. Dù sao cô muốn buộc tóc cho anh, anh còn không từ chối được.

“Em chính là khắc tinh của anh.” Anh nói: “Em hỏi Dương Nhân xem chị ấy có rảnh không?”

Bởi vì trước kia Dương Nhân từng đánh ông chủ bị thương nên bây giờ ông chủ họ Đặng kia liên tục chèn ép cô ấy, khiến cô ấy không tìm được việc, nghe nói ngày mai Hương Noãn rủ đi chơi nên cô ấy vui vẻ đồng ý.

Trần Ứng Hồ nghĩ đến đồng đội thứ năm của bọn họ, nhẫn nhịn một lúc lâu, cuối cùng không nhịn được nữa mới hỏi nhỏ: “Có cần tôi rủ cả anh họ tôi không?”

Chương 82: Véo mặt và cãi nhau

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lâm Sơ Yển mua một bình giữ nhiệt cỡ lớn đủ sức chứa 1 lít nước, anh đưa cho Trần Ứng Hồ cầm bình sau đó hai người cùng đi đến cơ sở Diên Trì tìm Hương Noãn.

Hương Noãn đang ngồi ở đình nghỉ ven hồ làm móng.

Thợ làm móng do Việt Doanh Doanh hẹn trước giúp cô. Việt Doanh Doanh nghe nói bọn họ phải đi ngắm hoa anh đào nên bà rất phấn khởi, không thể không quan tâm. Vì vậy bà hẹn trước một thợ làm móng, sáng sớm đã vội vàng đến làm móng tay hoa anh đào cho Hương Noãn, thể hiện tấm lòng của mình.

Từ sau khi yêu đương, Lâm Sơ Yển mới phát hiện ra thì ra mẹ ruột mình lại hào phóng đến vậy.

Trừ điều này, Việt Doanh Doanh còn dặn dò Hương Noãn: “Chụp nhiều ảnh vào đây.”

Lúc hai người Lâm Sơ Yển đến, móng tay Hương Noãn cũng vừa làm xong, cô nói cảm ơn với thợ làm móng rồi hỏi hết bao nhiêu tiền.

“Đã thanh toán rồi.” Thợ làm móng là một cô gái hơn hai mươi tuổi, lúc này đang thu dọn đồ đạc, thấy Lâm Sơ Yến đến, trên mặt cô ta thoáng kinh ngạc.

Sau khi thợ làm móng rời đi, Hương Noãn khoa chân múa tay với Lâm Sơ Yến, ngón tay mở ra thu lại, cười hỏi: “Đẹp không?”

“Để anh xem một chút nào.” Lâm Sơ Yến kéo móng tay cô xuống, nhìn từng ngón tay một, nhìn xong tay này lại nhìn tay kia, vô cùng cẩn thận, còn nghiêm túc hơn cả khi làm bài tập.

Chờ đến khi sờ cả mười đầu ngón tay anh mới đáp: “Đẹp lắm.”

Trần Ứng Hồ cũng nói: “Đẹp lắm.”

Lâm Sơ Yến liếc anh ta một cái.

Hương Noãn chỉ vào bình giữ nhiệt Trần Ứng Hồ đeo trên vai, hỏi Lâm Sơ Yến: “Anh mang bình nước lớn như vậy sao? Có thể mua được nước khoáng của cả công viên luôn đấy.”

“Mang cho em.”

“Em á?”

“Ừ.” Lâm Sơ Yến sờ đầu chó của cô, vẻ mặt đầy ân cần: “Phải uống nhiều nước nóng vào.”

Hương Noãn: =.=

Quả thật cô đang trong thời kì kinh nguyệt, vấn đề là làm sao anh lại biết...

“Sao anh biết?” Cô đỏ mặt, hỏi nhỏ.

Lâm Sơ Yến đáp: “Dựa vào năng lực quan sát của anh, về cơ bản anh đã ngăn cản khả năng em ngoại tình sau khi kết hôn.”

“Này, anh cách em xa một chút...” Hương Noãn bối rối, suy nghĩ một lúc lại thấy bất công: “Em không thể ngoại tình, vậy anh có thể tùy tiện ngoại tình à?”

“Anh sẽ không ngoại tình.”

“Sao anh có thể khẳng định như vậy?”

Lâm Sơ Yến không trả lời, chẳng qua chỉ mím môi cười, nhìn chăm chăm vào cô, hai mắt sáng rực.

Da đầu Hương Noãn tê dại, khẽ đẩy anh một cái.

Anh nắm tay cô: “Đi thôi.”

Lúc đi ra khỏi đình mới phát hiện chỉ một lúc thôi mà trời đã bắt đầu mưa. Trần Ứng Hồ hỏi Lâm Sơ Yến: “Sơ Yến, cậu mang ô không?”

“Có đây này.” Lâm Sơ Yến thấy Hương Noãn cầm một cái ô, anh cầm lấy rồi mở ra, hai người cùng đi chung.

Ô màu hồng phấn, ngược lại rất phù hợp để đi ngắm hoa anh đào, đáng tiếc là ô chỉ dành cho một người, mặc dù đúng dịp nhưng hai người lại khiến không gian hơi chật chội, phải dựa sát vào nhau.

Lâm Sơ Yến giơ ô, anh nghiêng ô, gần như ôm trọn cả Hương Noãn vào trong lòng mình.

Lúc này Trần Ứng Hồ lấy một cái ô trong túi rồi mở ra. Cái ô này màu xanh đậm, rất to, anh ta vừa mở ra, lập tức cảm thấy trên đầu hơi lạnh.

Không, đây không phải ô, đây là một đám mây hình nấm.

Trần Ứng Hồ đứng trong "đám mây hình nấm" của mình mời Lâm Sơ Yến: “Hai người chen chúc dưới ô không thấy mệt mỏi sao? Sơ Yến đi với tôi đi, ô của tôi rất lớn.”

Lâm Sơ Yến lại liếc anh ta một cái.

Sau đó Lâm Sơ Yến cũng không đổi sang ô của Trần Ứng Hồ, cứ như vậy đi đến cửa chính trường học gặp hai người còn lại.

...

Dương Nhân đến sớm hơn Thẩm Tắc Mộc. Cô đỗ xe ở cổng Nam, đội mũ bảo hiểm đứng chờ. Mưa mùa xuân không lớn, hạt mưa giống như sương mù vậy, rơi trên người cũng không có cảm giác gì. Đợi mấy phút, cô cúi đầu sử dụng điện thoại gửi một tin nhắn thoại: “Chị đến rồi, mọi người sắp đến chưa?”

Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói: “Quay người lại đi.”

Dương Nhân sững sốt rồi nghiêng đầu, nhìn thấy Thăm Tắc Mộc gần ngay trước mắt.

Cô nhắc mũi lên, phát hiện trên đầu mình có một cái ô.

“Cậu đi đường kiểu gì mà không có tiếng động nào vậy?” Cô nhỏ giọng lầm bầm.

Thăm Tắc Mộc chắc chắn mình đi bộ có phát ra tiếng động, tại cô không nghe thấy mà thôi. Tuy nhiên đây cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm, anh ta chẳng muốn giải thích, cứ che ô như vậy lặng lẽ nhìn người ven đường đi qua.

Dương Nhân nghĩ đến tam giác tình yêu của bọn họ, vì vậy hỏi thăm sức khỏe anh ta: “Cậu khỏe không?”

“Rất khỏe.”

“Khỏe là tốt rồi.”

“Ừ.”

Đúng là cuộc nói chuyện khó hiểu.

Một lúc sau đột nhiên Thăm Tắc Mộc nói: “Cảm ơn.”

Dương Nhân ngẩng đầu muốn nói chuyện, đúng lúc nhìn thấy mấy người Hương Noãn đi đến, cô vui vẻ, giơ tay với bọn họ: “Hương Noãn, chị ở bên

này.”

Hương Noãn chạy đến chỗ cô: “Chị Nhân!” Cũng không để ý trời đang mưa.

Cô chạy quá nhanh, giống như tên lửa bay đến vậy, Thấm Tắc Mộc sợ cô ngã sấp mặt nên lúc cô ngừng bước anh ta đỡ lấy vai cô.

Hương Noãn sửng sốt: “Chào đàn anh ạ.”

Cách đó không xa, một ánh mắt rơi vào cánh tay đang vịn trên vai cô.

Thấm Tắc Mộc hơi nhíu mày, quay sang nhìn Lâm Sơ Yến, bình tĩnh đối mặt với anh.

Trần Ứng Hồ cảm thấy không được tốt lắm, vì vậy cầm đám mây hình nấm đi đến trước mặt Lâm Sơ Yến, chắn giữa hai người: “Anh họ.”

Thấm Tắc Mộc nhìn sang chỗ khác, khẽ ừ một tiếng, có phần lạnh nhạt.

Hương Noãn giơ ngón tay về phía Dương Nhân: “Chị Nhân nhìn móng tay hoa anh đào của em đẹp không? Đáng tiếc chị không thích làm móng, không thì chúng ta có thể làm cùng nhau rồi.”

“Chị cũng không biết, chị không thích làm móng. Chị ngắm của em là được rồi.”

Hai người nói chuyện một lúc, sau đó Lâm Sơ Yến đến gần, Hương Noãn nhận lấy ô nhỏ của mình đi cùng với Dương Nhân, vừa đi vừa trò chuyện.

Lâm Sơ Yến không thể làm gì khác đành đi chung với Trần Ứng Hồ dưới đám mây hình nấm.

...

Thành phố Nam Sơn có hai địa điểm lớn có thể ngắm hoa anh đào, công viên Diên Trì là một, đi bộ từ cơ sở Diên Trì của đại học Nam Sơn ra đó chỉ cần mười lăm phút. Lúc Hương Noãn đến đó chỉ thấy một rừng hoa anh đào rụng rã trong mưa phùn và gió nhẹ, phóng mắt nhìn ra xa, sương mù lượn quanh như mây thêu trên gấm. Mây khói rụng rã, những cánh hoa bởi vì mưa mà tung bay trong gió, từng chút từng chút một, rơi trên mặt đường lát đá, giẫm chân lên trên tựa như giẫm lên trăm ngàn vì sao.

Cô cũng biết hoa anh đào trông như thế nào, nhưng lúc này nhìn thấy vẫn khá kinh ngạc: “Đẹp quá đi mất...”

Đẹp quá, nhất định phải chụp thật nhiều ảnh.

Ban đầu Hương Noãn chụp ảnh vẫn còn bình thường, sau đó Lâm Sơ Yến kéo cô sang một bên, đứng dưới cây hoa anh đào véo mặt cô.

Mặt cô bị anh véo đến nỗi biến dạng, sau đó anh chụp một bức ảnh.

Mặt Hương Noãn bị véo cũng không đau lắm, nhưng danh dự của cô bị véo đau. Vì trả thù, cô cũng quay sang véo mặt Lâm Sơ Yến.

Sau đó hai bên đều mất kiểm soát, đua nhau véo mặt đối phương rồi chụp ảnh, có cả ảnh riêng lẫn ảnh chung.

Trần Ứng Hồ đứng từ xa nhìn bọn họ, nhìn một lúc, cảm thấy hơi hâm mộ. Anh ta rời mắt đi, nói với Thẩm Tắc Mộc đứng bên cạnh: “Anh họ, có phải anh cũng cảm thấy hai người bọn họ rất xứng đôi không?”

Thẩm Tắc Mộc cảm thấy em họ mình thật khó hiểu. Rốt cuộc là kiểu em họ gì mà hết lần này đến lần khác cắm dao lên ngực anh họ mình thế? Có ý đồ gì? Định kiếm tiền à?

Trần Ứng Hồ thở dài, nói: “Anh họ, nghĩ thông suốt đi, không thì em nghĩ anh nên đổi người yêu.”

“Em tự lo cho bản thân mình đi.” Thẩm Tắc Mộc nói.

Trần Ứng Hồ giật mình, lén nhìn Thẩm Tắc Mộc nhưng không nhìn thấu anh ta. Trần Ứng Hồ gãi đầu cười ha ha.

Thẩm Tắc Mộc khẽ hừ một tiếng, giọng nói đầy xem thường: “Em nghĩ anh không biết sao?”

“Hả? Anh họ, anh nói gì?”

“Đã lâu rồi em không khoe người yêu trên vòng bạn bè đấy.”

“Anh họ, anh đừng nói cho bố mẹ em.”

Thẩm Tắc Mộc cân nhắc một lúc lâu, ánh mắt đột nhiên trở nên kì lạ: “Em chưa báo cảnh sát sao?”

Trần Ứng Hồ không dám nhìn anh ta, chỉ lẩm bẩm: “Tại sao lại phải báo cảnh sát?”

“Bởi vì em bị lừa.”

Trần Ứng Hồ hơi nóng nảy, vội phản bác: “Ai bảo Khả Khả là kẻ lừa đảo?”

“Không phải là kẻ lừa đảo thì còn là gì nữa?”

“Không thể do tai nạn xe mà mất trí nhớ sao? Họ đều diễn như vậy trên TV mà.”

Thẩm Tắc Mộc rất muốn bổ đầu Trần Ứng Hồ ra xem bên trong là não hay đậu phụ.

“Báo cảnh sát đi.” Anh ta nói.

“Em không báo đâu!” Trần Ứng Hồ kháng cự.

“Nếu như em thật sự tin tưởng cô ấy.” Ánh mắt của anh ta tinh táo và rất sắc sảo, tựa như lưỡi dao sắc bén: “Em càng nên báo cảnh sát.”

Trần Ứng Hồ đen mặt xoay người đi.

Dương Nhân nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ. Cô đi đến, nhìn Thẩm Tắc Mộc, nói: “Tôi cũng cảm thấy cậu không có chút tinh thần nào cả.”

Thẩm Tắc Mộc nhìn cô ấy và hỏi: “Cậu cảm thấy tôi làm thế là sai à?”

“Cậu không sai, cậu rất kiên cường. Nhưng kiên cường không phải là bản tính trời sinh, mọi người đều có quyền mềm yếu.” Dương Nhân nói xong, cũng không để ý đến anh ta mà xoay người đuổi theo Trần Ứng Hồ.

Thẩm Tắc Mộc một mình đứng dưới cây anh đào, nhìn sang trái là Dương Nhân dần dần đi xa, nhìn sang phải là Lâm Sơ Yển và Hương Noãn đang chụp ảnh.

Đột nhiên anh ta cảm thấy rất cô đơn.

...

Hương Noãn chọn mấy tấm ảnh Lâm Sơ Yển bị véo mặt đến nổi biến dạng để gửi cho cô Việt.

Cô Việt trả lời rất nhanh, khiến cho Hương Noãn hơi nghi ngờ, có phải cô Việt đang chờ nhận ảnh không nhỉ?

Việt Doanh Doanh gửi mấy biểu tượng cảm xúc đập bàn cười to, sau đó gửi tấm ảnh con trai xấu xí cho Lâm Tuyết Nguyên.

Lâm Tuyết Nguyên vô cùng vui mừng, ông nói với vợ: "Trời có mắt, cuối cùng cũng tìm thấy khắc tinh của nó rồi."

Chương 83: Noãn Noãn

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Hương Noãn chỉ chụp ảnh với Lâm Sơ Yến một lúc thôi mà vừa quay đầu đã không thấy mấy người Dương Nhân đâu cả.

Cô cảm thấy hơi kì quái: “Em còn muốn chụp ảnh với chị Nhân nữa.”

Lâm Sơ Yến kéo tay cô nói: “Đi trước đi, có lẽ sẽ gặp được.”

Công viên rất lớn, du khách đông như mắc cửi, nếu muốn gặp được thì phải tập trung cao độ.

Hương Noãn đi trên con đường lát đá, cánh hoa rơi lả tả bốn phía như trong mộng. Lâm Sơ Yến chợt hỏi cô: “Em có muốn học cách anh đối Giáp Hôi Sinh trong một giây không?”

Tất nhiên là muốn học rồi... Nhưng Hương Noãn vừa nghĩ đến tốc độ tay không bình thường của anh, lập tức lắc đầu: “Không được, tốc độ tay của em không đủ nhanh.”

“Tốc độ tay của em ổn rồi, chỉ cần luyện tập nhiều là được.”

“Thật sao?” Cô nghiêng mặt nhìn anh, ngửa đầu nói: “VẬY anh dạy em đi.”

Lâm Sơ Yến liếm môi cười: “Anh cũng không thể dạy không.”

Hương Noãn cảm giác nụ cười này của anh có thể hiểu đại khái là... không có ý tốt. Trong lòng cô hơi ngửa ngáy: “VẬY anh nói đi, anh muốn thế nào?”

“Em còn chưa gọi anh là "chồng" đâu đấy.”

“Anh đã đồng ý sẽ không ép em.”

“Anh không ép em.” Đột nhiên Lâm Sơ Yến dừng bước, cúi đầu nhìn cô: “Chúng ta chỉ...” Vừa nói vừa hơi cúi đầu xuống thổi hơi vào tai cô: “... Trao đổi ngang giá.”

Hương Noãn nổi hết cả da gà, xoay mặt sang chỗ khác tránh anh: “Anh mau tránh ra đi.”

Lâm Sơ Yến đứng thẳng người, dặt tay cô tiếp tục đi bộ. Đi một lúc, đột nhiên Hương Noãn nhỏ giọng hừ một tiếng: “Chồng.”

“Em nói gì? Nói to lên đi.”

“Chồng.”

“Anh không nghe thấy.”

“Chồng chồng chồng!” Không để ý đến anh nữa.

Hành động tiếp theo của Lâm Sơ Yến khiến cô tức giận. Một tay anh nắm lấy người cô, ý vào thân thể cao lớn của mình, ôm cô lên rồi xoay người đi đến bụi cỏ ven đường. Hương Noãn cảm giác mình như châu chấu nhỏ trước mặt anh, anh muốn bóp thể nào thì bóp thể đó.

Nhưng vẫn chưa kết thúc. Lúc này hai người đứng dưới gốc cây hoa anh đào, cách con đường lát đá không xa. Vốn Lâm Sơ Yến đang giơ cái ô lên trên đầu, đột nhiên thay đổi, cán ô nghiêng xuống, đặt ở giữa cánh tay hai người, mặt ô hướng về phía ven đường ngăn cản ánh mắt của người đi đường.

Cái ô tuy nhỏ nhưng đã tạo ra một khoảng không gian chỉ thuộc về hai người.

Hương Noãn muốn nói chuyện, Lâm Sơ Yến lại đột nhiên cúi đầu hôn cô.

Anh thật sự dám hôn cô!

Hương Noãn sợ muốn chết, người cô cứng lại giống như xác chết.

Lâm Sơ Yến buông cô ra, cười nói: “Đừng sợ, bọn họ không thấy được đâu.”

“Anh đừng, đừng như vậy...”

Một tay anh vững vàng ôm eo cô, không cho cô chạy, sau đó nói nhỏ: “Đã muốn hôn em ở dưới cây anh đào từ lâu rồi.”

“Lâm Sơ Yến, đồ khốn kiếp.”

“Khốn kiếp cũng là chồng em.”

Rốt cuộc bọn họ vẫn hôn nhau. Hương Noãn biết người bên ngoài không nhìn thấy nhưng cô vẫn nghe được tiếng nói chuyện của người khác. Tiếng nói cười của người đi đường tranh nhau chen vào trong lỗ tai cô, cô không dám cử động, chỉ ngược mặt để mặc anh muốn làm gì thì làm. Trái tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, sợ chết đi được.

Ban đầu động tác của Lâm Sơ Yến rất kịch liệt, sau đó nhẹ nhàng hơn, anh sử dụng đầu lưỡi liếm môi cô, chóp mũi anh nhẹ nhàng cọ cọ vào chóp mũi cô, giống như trấn an. Anh hỏi nhỏ: “Sợ đến vậy sao?”

Hương Noãn tự nhận tâm lý mình mới là tâm lý của người bình thường, còn của Lâm Sơ Yến chính là gia súc.

Hai người đi từ bụi cỏ về đường. Hương Noãn cúi đầu không dám nhìn ánh mắt người xung quanh.

Lâm Sơ Yến gọi cô: “Noãn Noãn.”

Một tiếng “Noãn Noãn” khiến lòng cô tan chảy. Cô cắn môi, cảm thấy mình đúng là không có tiền đồ.

“Noãn Noãn.” Anh lại gọi cô. Cô không biết lúc anh nói hai chữ đó, cảm thấy đầu lưỡi mình như được bao bọc trong đường vậy.

Thật ngọt ngào.

“Anh định làm gì?” Hương Noãn hỏi nhỏ.

“Không làm gì cả, chỉ muốn gọi em thôi, Noãn Noãn.”

“Đồ thần kinh.”

...

Hai người vượt qua công viên Diên Trì đến một ngọn núi nhỏ cách mặt nước biển không đến một trăm mét, lúc xuống đó thì gặp được Thăm Tắc Mộc ở ven hồ.

Mưa đã tạnh, Thăm Tắc Mộc đứng bên cạnh cây hoa anh đào, ánh mắt nhìn xuống mặt hồ. Ô cửa anh ta đặt ở bên chân.

Dáng người anh ta cao ngất như cây tùng, sự lạnh lùng trên người bị màu hồng nhạt của hoa anh đào trung hòa, trở nên mềm mại hơn rất nhiều. Hương Noãn nhìn thấy, không hiểu sao lại nghĩ đến câu thơ “Hoa rơi người đứng một mình”.

Sắc mặt Thăm Tắc Mộc không tốt. Sao hôm nay cả thế giới như thế đang chế giễu anh ta độc thân vậy?

Có cô gái thấy sắc mặt anh ta xong thì chạy mất.

Hương Noãn đi đến hỏi: “Đàn anh, anh nhìn cái gì vậy?” Cô nhìn theo ánh mắt của Thăm Tắc Mộc, chỉ thấy hai con chim uyên ương trên hồ.

“Đôi chim uyên ương này đẹp quá!”

Thẩm Tắc Mộc rời mắt, khó hiểu nhìn cô: “Đây là con vịt.”

Hương Noãn: =.=

Xấu hổ quá!

Lâm Sơ Yển khoác bả vai cô, vắt óc tìm cho cô một nấc thang đi xuống:
“Chúng em là một đôi uyên ương.”

Thẩm Tắc Mộc cảm thấy buồn nôn, buồn nôn đến mức nào? Anh ta hận không thể nhảy vào trong hồ bơi sang bờ đối diện chỉ vì không muốn phải ở đây nhìn đôi uyên ương này.

Trần Ứng Hồ và Dương Nhân đi từ xa đến, hai người vừa đi vừa trò chuyện. Lúc đi đến, Thẩm Tắc Mộc thấy sắc mặt Trần Ứng Hồ đã trở nên bình thường.

Anh ta không khỏi thả lỏng.

Trần Ứng Hồ nhắm mắt nói: “Anh họ, em xin lỗi. Em biết anh muốn tốt cho em.”

Thẩm Tắc Mộc hơi bất ngờ nhú mày, không nhìn Trần Ứng Hồ nhưng lại nhìn Dương Nhân.

Dương Nhân đã chạy đi chụp ảnh với Hương Noãn.

Trần Ứng Hồ nói với Thẩm Tắc Mộc: “Em chỉ vay Lâm Sơ Yến một ít tiền thôi, còn lại đều là của em, tiền Lâm Sơ Yến em sẽ trả dần.”

“Anh biết.”

Cho nên rốt cuộc Trần Ứng Hồ vẫn không định báo cảnh sát. Thẩm Tắc Mộc vốn không hiểu, tuy nhiên vừa rồi anh ta cũng suy nghĩ rất nhiều nên hiện tại coi như đã hiểu. Dương Nhân nói không sai, mỗi người đều có quyền yếu đuối. Bây giờ Trần Ứng Hồ tưởng như nguy hiểm nhưng lại đứng trong vùng an toàn, không dám đi về phía trước cũng không dám lùi ra đằng sau, anh ta không thể nào gánh vác hậu quả nếu tiến hoặc lùi, không thể làm gì khác nên đành dừng tại chỗ, bị động chờ đợi. Nếu như trốn tránh có thể khiến Trần Ứng Hồ dễ chịu, vậy thì trốn tránh đi. Tất cả trái tim cứng rắn đều được rèn luyện trong đau khổ.

Giờ phút này, Thẩm Tắc Mộc lại cảm thấy hơi hâm mộ em họ ngọc nghé của mình.

"Bao giờ thi đấu?" Thẩm Tắc Mộc hỏi Trần Ứng Hồ.

Anh ta đang nói đến Cúp Lôi Đình.

Trần Ứng Hồ đáp: “Cuộc thi chính thức vào kì nghỉ tháng Năm.”

“Ba ngày à?”

“Vâng, có ba ngày. Ngày thứ nhất hai trận, mấy ngày sau mỗi ngày một trận.”

“Mười sáu đội sao?”

“Đúng vậy.”

Bởi vì điều kiện đăng kí có hạn nên mười sáu đội đều có Streamer dẫn đội. Cúp Lôi Đình mở cửa cho tất cả các Streamer, tuy nhiên những kênh khác dù sao cũng có quan hệ cạnh tranh với Đậ Hà Lan TV, các ông chủ đều cân nhắc cẩn thận, không đăng kí nhiều lắm, số người đăng kí cộng lại ngang với số người đăng kí của Đậ Hà Lan TV.

Có rất ít đội đều là Streamer, chủ yếu chỉ có một hoặc hai, còn lại chính là bạn bè mà Streamer tìm đến. Tuy nhiên nói thế nào thì cũng không thể khinh thường thực lực của những đội khác.

Thẩm Tắc Mộc là một người làm việc nghiêm túc, hoặc là không làm nhưng đã làm thì phải làm cho tốt. Nếu đăng kí, tất nhiên phải đạt hạng nhất, không thể tồn tại tình huống chơi cho vui được.

“Tốt nhất là phải luyện tập trước một chút.” Thẩm Tắc Mộc nói.

Trần Ứng Hồ gật đầu: “Chị Nhân cũng nói vậy. Bây giờ anh có nhiều tiết học không?”

Năm thứ ba Thẩm Tắc Mộc không có nhiều tiết học, thỉnh thoảng thầy mới gọi anh ta đến trường.

Tiết học của Lâm Sơ Yến cũng không ít nhưng anh có thể trốn học, không áp lực chút nào.

Cho nên thời gian huấn luyện của bọn họ căn bản dựa vào thời gian học của Hướng Noãn.

Nói xong thời gian lại đến một vấn đề khác.

“Chúng ta không có địa điểm.” Trần Ứng Hồ nói: “Tốt nhất là huấn luyện offline, mặt đối mặt, không nên bị người khác quấy rầy, cũng không nên làm phiền người khác... Anh họ, anh có thể cho bọn em mượn văn phòng xã đoàn được không?”

“E là không được.”

Văn phòng của xã đoàn cũng không phải do nhà anh ta mở, thỉnh thoảng mượn một hai lần thì không sao, nếu mượn nhiều, sử dụng tài sản công vì mục đích riêng thì khá khó nói, hơn nữa cũng dễ bị ảnh hưởng bởi các hoạt động trong xã đoàn.

“Có lẽ tôi có thể cung cấp địa điểm.” Lâm Sơ Yến nói.

“Ồ, “có thể” là sao? Cậu chắc chắn không?” Trần Ứng Hồ hỏi.

Lâm Sơ Yến cười, ánh mắt nhìn Hương Noãn đang chụp ảnh: “Vậy phải xem bố mẹ tôi có nể mặt cô ấy không đã.”

...

Không ngờ bố mẹ còn nể mặt Hương Noãn hơn cả tượng tượng của Lâm Sơ Yến.

Việt Doanh Doanh nghe nói con dâu tương lai sắp thi đấu cần địa điểm luyện tập, không nói hai lời đã đồng ý. Lâm Sơ Yến dẫn các bạn nhỏ đến

địa chỉ mà mẹ cho và tìm được một biệt thự cách cơ sở Diên Trì không xa lắm.

Trần Ứng Hồ kinh ngạc đến nỗi suýt rơi cằm: “Sao cậu không nói là biệt thự?”

Lâm Sơ Yển dờ khóc dờ cười: “Tôi cũng vừa mới biết thì ra nhà tôi còn có biệt thự ở đây.”

Trợ lý của Việt Doanh Doanh giao chìa khóa cho Lâm Sơ Yển, sau đó chỉ gara để xe: “Lâm tổng nói ngài ấy cũng tài trợ.”

Lâm tổng là chỉ Lâm Tuyết Nguyên.

Trần Ứng Hồ chạy đến chỗ gara để xe, ở đó có một chiếc Mercedes đang đỗ.

Vẻ mặt anh ta đầy hoảng hốt: “Vì mười vạn tiền thưởng mà sử dụng cả biệt thự và xe xịn, cuộc sống thật kích thích!”

Lâm Sơ Yển vuốt cằm trầm tư. Ngôi nhà này rất gần cơ sở Diên Trì, đi bộ không đến hai mươi phút, có phải anh hẹn hò với cô sẽ thuận tiện hơn đúng không?

Anh gửi tin nhắn cho mẹ mình: “*Nhà rất tốt, cảm ơn mẹ.*”

[Việt Doanh Doanh]: Không cần cảm ơn, cứ dùng đi.

[Lâm Sơ Yển]: Con có thể mượn thêm một thời gian không ạ?

[Việt Doanh Doanh]: Không được.

[Lâm Sơ Yến]: Tại sao vậy mẹ?

[Việt Doanh Doanh]: Con muốn làm gì Hương Noãn?

[Lâm Sơ Yến]: =.=

[Việt Doanh Doanh]: Các con đều còn nhỏ, về sau hãy nói.

[Việt Doanh Doanh]: À, đúng rồi, mẹ còn chưa chúc mừng con đâu.

[Lâm Sơ Yến]: Chúc mừng con cái gì?

[Việt Doanh Doanh]: Chúc mừng con đã trở thành người nổi tiếng trên mạng.

[Lâm Sơ Yến]: Con còn cho rằng bố mẹ sẽ cảm thấy mất mặt.

[Việt Doanh Doanh]: Bố con bảo mẹ chuyển lời đến con, đừng suy nghĩ nhiều, con chẳng có gì ngoài khuôn mặt cả, sử dụng như thế này là tốt nhất rồi.

[Lâm Sơ Yến]: ...

[Việt Doanh Doanh]: Cố gắng lên, bố mẹ sẽ thường xuyên xem con truyền hình trực tiếp.

Lâm Sơ Yến cất điện thoại di động, thở dài nhìn lên trời.

Hương Noãn hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Từ nay về sau.” Anh cầm tay cô, “... Em chính là người thân nhất của anh.”

“Lâm Sơ Yến, đến giờ uống thuốc rồi.”

Chương 84: Xấu xí

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Trước khi luyện tập cần phân chia vị trí trước.

Lâm Sơ Yến pháp sư, Thẩm Tắc Mộc xạ thủ, Trần Ứng Hồ đi rừng, ba người này không có vấn đề gì.

Còn lại là vị trí đường trên và trợ thủ, Hương Noãn do dự rồi hỏi Dương Nhân: “Chị Nhân đánh đường trên thế nào?”

“Tạm được.”

“Vậy chị đánh đường trên nhé, em trợ thủ.” Trong nhận thức của cô, vị trí trợ thủ luôn có địa vị thấp nhất.

“Chị đánh trợ thủ.”

“Chị Nhân không nên khách sáo với em.”

“Không phải khách sáo.” Dương Nhân nói: “Noãn Noãn, tính cách của em rất thích hợp đánh đường trên, hơn nữa...” Cô ấy ngừng một chút rồi nói: “Chị vẫn cho rằng kỹ năng của một trợ thủ quyết định giới hạn cao nhất của cả đội.”

“Hà?” Hương Noãn rất bất ngờ: “Lý thuyết này thật mới lạ.”

“Thật ra lý thuyết này không phù hợp với trận đấu bình thường. Vai trò của trợ thủ chủ yếu là cung cấp các chiến lược cho đội, bình thường không phối hợp ăn ý với những người qua đường nên không phát huy được hết vai trò của trợ thủ, đây cũng là nguyên nhân trợ thủ bị khinh thường. Nếu như trong giải thi đấu chuyên nghiệp, tác dụng tăng trạng thái chỉ là trách nhiệm cơ bản nhất của một trợ thủ, ngoài ra trợ thủ còn kiêm vai trò chỉ huy. Một trợ thủ ưu tú có thể đánh giá tổng thể, có thể đối phó với bất cứ biến hóa của chiến trường, phân chia tài nguyên hợp lý, chỉ huy đồng đội, phát huy tiềm lực của đội ngũ đến mức cao nhất. Cho nên trợ thủ là đại não của cả đội.”

Hương Noãn cảm giác lý thuyết này rất hay, cô hỏi: “Vậy ý của chị là trợ thủ mới quan trọng nhất?”

“Không, tất cả các vị trí đều quan trọng, tuy nhiên cách chúng ta thể hiện tầm quan trọng khác nhau.”

Hương Noãn hỏi: “Chị Nhân, vậy em có thể chơi trợ thủ tốt không?”

“Em không phù hợp đánh trợ thủ, em thích hợp ở vị trí trung phong.”

Vị trí trung phong không tồi, quả thật Hương Noãn thích chém giết với người khác hơn.

Trần Ứng Hồ hỏi: “Còn em? Em thì thế nào?”

“Em cũng không được.”

“Không được chỗ nào?”

“Chỉ số thông minh không được.”

“...” Trần Ứng Hồ hơi buồn bã.

Còn lại Thẩm Tắc Mộc và Lâm Sơ Yến, Dương Nhân không đợi bọn họ nói đã lên tiếng: “Thẩm Tắc Mộc cũng không được, cậu tích chữ như vàng, đồng đội sẽ khó tiếp thu chính xác ý định của cậu.”

Nói đến đây cô không nói nữa.

Hương Noãn vội vàng hỏi: “Lâm Sơ Yến thì sao? Lâm Sơ Yến như thế nào?”

“Lâm Sơ Yến.” Dương Nhân vừa nói vừa cười: “Nếu như em đồng ý, em có thể trở thành trợ thủ đứng đầu game, đó là trên lý thuyết, bao gồm cả giải chuyên nghiệp.”

“Oa!” Hương Noãn khoa trương hai tay ôm mặt, nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Sơ Yến, ánh mắt đầy sùng bái.

Được bạn gái sùng bái, Lâm Sơ Yến dè dặt cong môi.

...

Tuy nhiên coi như bây giờ Lâm Sơ Yến bắt đầu luyện tập vị trí trợ thủ cũng không kịp chuẩn bị cho Cúp Lôi Đình, vậy nên anh vẫn đánh đường

giữa.

Truyền hình trực tiếp buổi tối có thể thỉnh thoảng sử dụng trợ thủ.

Lượng người xem truyền hình trực tiếp của Lâm Sơ Yến khá cao. Với tư cách người mới mà bùng nổ như thế này thì sẽ khiến người ta ghen tỵ, luôn có người nói bậy bạ trên kênh bình luận. Còn có người khen Streamer khác trong lúc anh đang truyền hình trực tiếp và mắng Lâm Sơ Yến, Lâm Sơ Yến không rõ đây là kinh doanh hay khiêu khích nữa, anh cũng lười quan tâm.

Bị chửi nhiều cũng có quà tặng. Có một lần Lâm Sơ Yến thấy một ID bạn bè tên là “Bố Sơ Thần”, tặng quà bằng nhân dân tệ, hơn nữa còn nhắn lại: *“Con trai của bố thật không dễ dàng gì.”*

Điều này khiến cuối cùng anh cũng thấy một chút lòng tin giữa quan hệ huyết thống giữa mình và bố.

Trong lúc Lâm Sơ Yến truyền hình trực tiếp có một quy định, đó là có thể mắng anh nhưng không được mắng bạn gái anh, nếu như có người có can đảm mắng Hương Noãn, anh sẽ cho im lặng mãi mãi.

Hương Noãn rất cảm động, cảm thấy mình phải làm gì đó cho anh. Cô cảm thấy lượng người xem của Lâm Sơ Yến đang đứng thứ 6, suýt nữa là lên hạng 5. Đứng ở 5 hạng đầu, anh có thể nổi bật và được nhiều người biết đến hơn.

Vì vậy cô tiêu ít tiền đẩy anh lên hạng 5.

Lần này cô dùng tên Noãn Noãn tặng quà, Hường Noãn cũng không để ý nhiều, bạn gái tặng quà cho bạn trai là điều rất bình thường mà. Tuy nhiên người khác lại không nghĩ như vậy, ngày hôm sau kể từ khi cô tặng quà liền bị những người trên Đầu Hà Lan TV nhiều chuyện.

Những người bát quái chuyện của cô có lẽ là những người không thích cô, vì vậy suy đoán ác ý nhất là quan hệ giữa cô và Lâm Sơ Yến. Bọn họ cho rằng, nếu Lâm Sơ Yến chạy đến đây làm Streamer đã nói lên hoàn cảnh nhà anh, anh lại đẹp trai như vậy nên nhất định bị bao nuôi. Không cần suy đoán mối quan hệ giữa “đẹp trai” và “bị bao nuôi”, dù sao cô cho anh nhiều tiền như vậy, nhìn qua là biết bao nuôi, hơn nữa, bạn gái nói cái gì anh nghe nấy, nói chuyện cũng buồn nôn, rất phù hợp với hành động của tên bị bao nuôi.

Nếu Noãn Thần dám bao nuôi anh, rõ ràng cho thấy rằng cô không xinh đẹp.

Kết luận: Noãn Thần rất xấu xí.

Hường Noãn khá mông lung.

Cô không thể chịu nổi người khác thay trắng đổi đen, vén tay áo lên muốn lý luận với những người đó, Lâm Sơ Yến ngăn cô lại.

“Mấy lời này đều là suy luận chủ quan, em không nên sử dụng suy luận của người bình thường lý luận với họ, em nghĩ bọn họ nghe lọt tai sao? Nếu đã có tin đồn thì có thể tạo được một tin đồn khác. Cãi qua cãi lại chỉ lãng phí tâm trạng. Không bằng chúng ta tìm chuyện nào khác vui vẻ để làm đi.”

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Hương Noãn khá chán nản, "Chẳng lẽ em phải chụp ảnh cho họ xem à?"

"Vô ích thôi, anh đã quan sát vài hành động bạo lực qua mạng rồi, nếu em làm vậy thì rõ ràng là cắn câu. Thực sự thì thứ đám người kia muốn không phải là câu trả lời hay sự thật, họ chỉ muốn em lộ diện thôi. Ra về đạo đức rồi chỉ trích người khác có thể khiến cảm giác của họ phong phú hơn. Cho dù là người trong cuộc cũng không ngăn cản được nhu cầu hấp thu của bọn họ. Nếu em làm thế sẽ chỉ khiến họ được nước lấn tới, sẽ càng hưng phấn hơn."

“Nhưng anh cứ để mặc người khác nói anh bị bao nuôi à?”

Lâm Sơ Yến nhướn mày hỏi: “Em không sợ người khác nói em xấu xí?”

“Dám nói em thì em nói lại, em cũng đâu có xấu xí.”

“Vậy đó, anh cũng không bị bao nuôi thật sự nên không sợ người khác nói.”

Hương Noãn hơi buồn phiền. Cảm giác nhìn từ xa thì thấy cuộc sống rất đẹp, đến gần thì thế nào? Cũng có thể coi như tốt đẹp nhưng lại đầy bất mãn.

Lâm Sơ Yến thông suốt hơn, anh cảm thấy nếu như mình kiếm tiền từ nơi này, phải trả giá một chút cũng là bình thường. Tuy nhiên lại liên lụy đến Hương Noãn nên anh cũng hơi áy náy.

“Noãn Noãn, nếu như sau này em không thích anh truyền hình trực tiếp, anh sẽ không truyền hình trực tiếp nữa.”

“Anh nói cái gì vậy, em cũng không quá dạn như vậy. Lâm Sơ Yến, em hy vọng sau này anh sẽ là người có lượng người xem cao nhất, khiến cho những người nói xấu anh tức giận giậm chân không làm gì được.”

Lâm Sơ Yến cười: “Được.”

...

Buổi tối, Lâm Sơ Yến vẫn tổ đội với Hương Noãn truyền hình trực tiếp như cũ, Hương Noãn thấy trên kênh bình luận có người hỏi cô có thật sự xấu xí hay không, cô nói: “Dù vẻ ngoài của tôi có ra sao, nam thần của các bạn vẫn chết mê chết mệt tôi thôi.” Nói xong những lời này, cô cảm thấy hơi há giận.

Lâm Sơ Yến cười nói: “Đúng vậy, anh chết mê chết mệt em rồi.”

Anh nói xong, Hương Noãn cảm thấy tay chân tê dại, bây giờ cô cũng bị chết mê chết mệt rồi.

Kênh bình luận lại nổ.

"Đệt, xin hỏi có thể bao nuôi anh chàng như vậy ở đâu, tôi nguyện bỏ toàn bộ tiền lương cả đời!"

“Noãn Thần đừng xem những bình luận của mấy người đó, vẻ ngoài cô ra sao tôi cũng chờ cô đến cưới! Tôi không ngại Sơ Thần ở phòng lớn, tôi tình nguyện làm vợ bé.”

“Giờ tay! Tôi tình nguyện làm nha hoàn thông phòng, chính là lúc hai người... ha ha ha... làm chuyện đó tôi đứng bên cạnh nhìn, tôi sẵn lòng!”

“Người bên trên nói chuyện chính là đạo diễn AV.”

“Tôi cũng chết mê chết mệt rồi! Tôi là một chó độc thân có tư cách gì chết mê chết mệt chứ? /(T o T)/~~

“Tổ chất của Streamer này thật tốt, mặc dù tôi chỉ chú ý đến cậu bởi khuôn mặt của cậu thôi.”

“Mỗi ngày đều toét miệng nhìn hai người ân ái, tôi trúng tà rồi.”

“Sao anh Hồ lại không nói chuyện vậy?”

“Nam thần, bao giờ thi đấu thế?”

...

Lâm Sơ Yến liếc nhìn kênh bình luận, đáp: “Hai giờ chiều ngày 1 tháng 5 bắt đầu thi đấu.”

Bởi vì có khá nhiều Streamer đăng kí dự thi nên truyền hình trực tiếp Cúp Lôi Đình được rất nhiều người quan tâm. Trận đầu tiên của chiến đội Thời Gian là chiến đội của Streamer Đại. Streamer này có lượng người xem rất cao, trên kênh bình luận có khá nhiều fan đến cổ vũ.

Ván thi đấu đầu tiên đánh trong 10 phút, Hướng Noãn cảm giác về cơ bản đã tiếp cận được thực lực đối phương. Thao tác của năm người bên đội đối thủ cũng không tệ nhưng phối hợp không tốt bằng chiến đội Thời Gian, đây cũng là vấn đề thường xuất hiện ở những đội ngũ tạm thời.

Hơn nữa, lối đánh của địch rất rõ ràng, chính là lấy Streamer làm trụ cột, cho nên chỉ cần nhắm vào Streamer lớn này, đánh rơi chiến thuật của đối phương bố trí là đã chiếm một nửa phần thắng rồi.

Một nửa còn lại dựa vào việc phối hợp.

...

Những người hâm mộ của Streamer Đại không ngờ nam thần nhà mình dễ dàng bị hạ gục như vậy nên lên kênh bình luận mắng Streamer, có người lại thảo luận chi tiết về trận đấu vừa rồi, cũng có người cảm thán kẻ địch quá mạnh.

Đối với một đội mà nói, thực lực mạnh mẽ chưa chắc đã là ngọn gió mạnh mà là giọt nước không lọt. Phối hợp của phe địch tốt hơn đội nhà mình.

Sau đó thì sao, nói xong thì đề tài chợt đi quá xa:

“Không cảm thấy ID bọn họ rất quen sao? Sơ Thần? Noãn Thần? Trạch Mộc?”

“Sơ Thần là Streamer mới, dựa vào khuôn mặt mà hoành hành trên Đâu Hà Lan TV, tất nhiên là quen rồi.”

“Không phải, hình như trước kia từng gặp rồi.”

“Cái quý gì vậy?”

“Tôi nhớ ra rồi, tôi biết họ! Là giải thi đấu giữa các trường đại học. Bởi vì lúc ấy thấy người của đội nhận được phần thưởng rất đẹp nên đặc biệt ghi nhớ ID của bọn họ, còn nghĩ sau này có thể gặp được trong trò chơi.”

“Giải thi đấu giữa các trường đại học là cái gì? Người của đội nhận được giải thưởng rất đẹp là sao?”

“Chính là giải đấu được tổ chức trong dịp Tết, Đâu Hà Lan TV cũng truyền hình trực tiếp, cũng không đầu tư nhiều nên ít người theo dõi.”

“Đệt, để tôi đi xem video, mau nhìn xem! Kéo đến đoạn trao giải thưởng ấy.”

“Tôi cũng xem, đệt! Nổi cả da gà rồi, nhóm người này là nhóm người nào?”

“Một người đẹp có thể chấp nhận được. Sao một đội ngũ lại lắm người đẹp như vậy... Đây là đội nào?”

“Ha ha ha, tôi còn nhớ cách đây không lâu có người nhiều chuyện nói Noãn Thần xấu xí, ha ha ha không phải mặt người ta đây sao? Còn có người nói Sơ Thần bị bao nuôi, người ta rõ ràng còn học trong đại học Nam Sơn, có vài người chắc ngay cả cửa đại học Nam Sơn cũng không biết ấy chứ?”

“Xin số phòng Sơ Thần.”

“Tìm “Sơ Yến” là được, ID Đậ Hà Lan TV của cậu ấy đấy.”

“Noãn Thần truyền hình trực tiếp à? Muốn xem Noãn Thần truyền hình trực tiếp.”

“Noãn Thần là nhà giàu, thường gửi quà tặng cho bạn trai lúc truyền hình trực tiếp. Đúng rồi, Sơ Thần và Noãn Thần là một đôi. Đúng là cặp đôi đẹp như thần tiên!”

...

Bởi vì tránh bị phân tâm khi thi đấu, Hương Noãn không xem truyền hình trực tiếp. Sau khi thi đấu trận thứ nhất, nghỉ ngơi một lúc là đến trận thứ hai.

Đến trận thứ hai cô mới phát hiện tình huống cũng không khác lắm.

Từ lúc này cô bắt đầu nghi ngờ có phải tất cả đối thủ tiếp theo của chiến đội Thời Gian đều như vậy, mấy cao thủ kéo đến một đội ngũ lỏng lẻo, nhìn qua mỗi người trông rất hung hãn nhưng phối hợp lại không khớp, người không biết nhìn thao tác sắc bén của bọn họ thì cảm thấy rất giỏi nhưng người am hiểu chỉ nhìn một chút là nắm được sơ hở.

Cô rất vui khi bọn họ có Dương Nhân, nếu không cũng không khác những đội này lắm.

Lúc ngày thi đấu thứ nhất kết thúc, Lâm Sơ Yến nhận được điện thoại của vị quản lý nào đó trong Đậ Hà Lan TV.

“Chúng tôi cần cậ giúp.” Quản lý nói thẳng vào vấn đề.

Chương 85: Trật tự trò chơi

Chuyển ngữ: Lynx

Beta: Mạc Y Phi

Lâm Sơ Yển suýt cho rằng bởi vì bọn họ đánh bại đội Đại nên công ty không hài lòng, đặc biệt gọi điện đến chấn chỉnh bọn họ.

Đến khi quản lý nói xong, anh phát hiện mọi chuyện còn phức tạp hơn mình tưởng tượng.

Đậu Hà Lan TV là sân nhà của Cúp Lôi Đình, người tổ chức có tư tưởng rất cởi mở, chấp nhận hết tất cả đơn đăng kí của các Streamer công ty khác. Dù sao thi đấu chung với nhau cũng nhằm mục đích tiến bộ hơn, Streamer chính là người của công chúng, thắng thua đều được công khai. Trong bầu không khí như vậy, hai trận thi đấu lần trước tiến hành cũng rất thuận lợi.

Lần này là lần thứ ba, lại gặp phải người đến phá quán.

“Quản lý Vương, tại sao lại nói đối phương đến phá quán?” Lâm Sơ Yển hơi nghi ngờ, “Nếu đồng ý cho những công ty khác đăng ký, tại sao lại không đồng ý để bọn họ giành được hạng nhất?”

“Chúng ta có thể đồng ý những Streamer khác đoạt hạng nhất, nhưng chúng ta không thể đồng ý nổi một đội ngũ nhà nghề đến cạnh tranh hạng

nhất, con mẹ nó, rõ ràng muốn chúng ta mất mặt mà.” Xem ra quản lý Vương cũng rất gấp gáp, còn nói tục.

“Hả? Tại sao anh lại biết đối phương là tuyển thủ nhà nghề?”

“Bởi vì chỉ có tuyển thủ nhà nghề mới có thể đánh bại hết tất cả Streamer.”

“Anh định vạch trần bọn họ à?”

“Rất ít người xem có thể thật sự hiểu được sự chênh lệch về thực lực giữa một đội tuyển nhà nghề và Streamer, nếu như chúng ta không có chứng cứ, dù vạch trần cũng không nhiều người tin. Đối phương còn có thể mượn cơ hội này để phản bác lại.”

“Ý quản lý là mục đích của bọn họ là để lăng xê ư?”

“Đúng vậy. Công ty hạng ba kéo một đội ngũ nhà nghề đến Cúp Lôi Đình đánh thay. Người chơi vô danh của công ty truyền hình trực tiếp đánh bại Streamer nổi tiếng của Đậ Hà Lan TV, đề tài này rất thu hút đúng không? Bây giờ đã có người xem chú ý đến họ. Giải thi đấu này vẫn do tư nhân làm chủ, mang tính chất giải trí, nhưng không ngờ đám tôm tép kia lại không biết coi trọng như vậy.”

Một tuyển thủ nhà nghề và một cao thủ bình thường có lẽ không khác nhau nhiều, nhưng năm tuyển thủ nhà nghề so sánh với năm cao thủ bình thường cũng có thể nói là chênh lệch giữa trời và đất. Năm ngoái, Đậ Hà Lan TV từng đi thi đấu, năm Streamer đối đầu với một chiến đội nhà nghề, kết quả bị đánh tơi tả.

Đội tuyển nhà nghề nào đó dự thi đã cố gắng hết sức để cho các Streamer thua không quá khó coi, có đội viên ngây ngô gật đầu nhưng trong lúc thi đấu đã mua sáu đôi giày.

Trang bị có tổng cộng sáu ô trống, cậu ta lại mua giày hết, ngay trang mình như một đứa trẻ con, diễn viên này cũng không hề có tâm chút nào, người xem cũng sắp phát điên rồi.

...

Cho nên, trong trận thi đấu của các Streamer, chiến đội nhà nghề cũng không đến quấy rối, đây coi như là một quy định được ngầm thừa nhận.

Đáng tiếc, có vài người hết lần này đến lần khác lại không tuân theo quy định.

....

Lâm Sơ Yến cẩn thận kể lại lí do rồi tìm hai video đội tuyển nhà nghề đánh hộ, cùng xem với các đồng đội của mình.

“Đây chính là đội tuyển nhà nghề sao?” Hường Noãn tấm tắc khen ngợi. Trong video các “Streamer” đến từ Cá Heo TV phối hợp chính xác, đánh đối thủ không còn sức đánh trả, ngay cả người ngu ngốc cũng có thể thấy được sự chênh lệch.

Dương Nhân khẽ chạm đầu ngón tay lên mặt bàn, hai hàng mi thanh tú nhíu lại, khẽ nói: “Đúng là đội tuyển nhà nghề, nhưng cũng không phải cao cấp, có thể là đội tuyển hạng hai nào đó.”

“Đây chỉ là hạng hai thôi sao?”

“Nếu như là một đội chủ lực thì đánh với đám người này trong 8 phút cũng không thành vấn đề.”

Hương Noãn nghe xong thì lè lưỡi.

Thẩm Tắc Mộc hỏi: “Chiến đội nào ký hợp đồng với Cá Heo TV vậy?”

Rất nhiều công ty truyền hình trực tiếp đều hợp tác với chiến đội, thành viên trong chiến đội sẽ dành thời gian ký hợp đồng với công ty truyền hình trực tiếp, vừa kinh doanh vừa thu hút lượng người xem, đây cũng là quan hệ đôi bên cùng có lợi.

Lâm Sơ Yển nghe xong khẽ đáp: “Chỉ ký với một đội thôi, đó là chiến đội Vô Địch.”

Trần Ứng Hồ nắm quả đấm đập bình bịch lên bảp đùi mình: “Là bọn họ.”

Dương Nhân gật đầu: “Nếu như giữa chiến đội Vô Địch và Cá Heo TV là quan hệ hợp tác thì Cá Heo TV ra mặt xin trợ giúp, bọn họ sẽ rất khó từ chối, cho nên đây có thể chính là đội ngũ hạng hai - chiến đội Vô Địch. Đúng rồi, quản lý Đậ Hà Lan TV gọi điện thoại cho em chỉ để nói những điều này sao? Còn gì khác nữa không?”

“Còn chứ. Bọn họ hy vọng có thể làm theo cách riêng của mình.”

“Nói tiếng người đi.”

“Cũng mời đội tuyển nhà nghề đánh hộ. Bảo chúng ta giao tài khoản cho họ, sau khi thắng, tiền thưởng sẽ thuộc về chúng ta.”

Đậu Hà Lan TV ký hợp đồng với chiến đội Tam Gia, muốn kéo một đội ngũ đến đánh hộ cũng rất dễ dàng.

Dương Nhân nghe xong, cân nhắc một lúc lâu mới hỏi Lâm Sơ Yến: “Em trả lời như thế nào?”

“Em nói cần suy nghĩ một chút.”

“Mọi người thì sao?” Dương Nhân vừa nói vừa nhìn những người khác. “Có ý tưởng gì không?”

Hương Noãn là người đầu tiên giơ tay: “Em không đồng ý. Em cảm thấy như giở trò bịp bợm vậy. Người khác giở trò, chẳng lẽ chúng ta cũng phải giở trò theo sao?”

“Em cảm thấy có thể đồng ý.” Trần Ứng Hồ nói tiếp, “Không cần khổ cực cũng có thể cầm tiền thưởng về, chuyện tốt như vậy cơ mà.”

“Em đồng ý với Hương Noãn.” Lâm Sơ Yến nói.

Trần Ứng Hồ hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì cô ấy là bạn gái tôi.”

“Cậu có thể có chút lập trường được không?”

“Bạn gái chính là lập trường của tôi, không được sao?”

Trần Ứng Hồ vô cùng khinh bỉ: “Chỉ số thông minh của người đang yêu rõ ràng là số âm.”

Dương Nhân nói: “Chị cũng đồng ý với Hương Noãn.”

“Tại sao vậy chị Nhân?”

“Bởi vì cô ấy đáng yêu.”

“...”

Thẩm Tắc Mộc nói: “Anh cũng đồng ý với Hương Noãn.”

Trần Ứng Hồ quay đầu nhìn anh họ của mình, mặt không thay đổi hỏi: “Tại sao vậy anh họ, cũng bởi vì cô ấy đáng yêu sao?”

Vừa dứt lời, anh ta liền cảm thấy mình hơi lạnh chanh, bầu không khí không được tốt lắm, Lâm Sơ Yến lườm anh ta. Trần Ứng Hồ giả vờ không thấy, vội quay sang một bên.

Kết quả anh họ thân yêu lại trả lời một câu: “Anh chỉ muốn phản đối em thôi.”

Trần Ứng Hồ: =.=

Báo thù đấy à?

...

Dù có nói thế nào, thông qua việc bỏ phiếu của mọi người thì chuyện cứ quyết định như vậy, mọi người quyết định dù đánh chết cũng không giao tài khoản.

Lâm Sơ Yển gọi điện cho quản lý Vương, quản lý Vương không ngờ bọn họ sẽ từ chối, vừa tận tình khuyên bảo vừa uy hiếp dụ dỗ nhưng đều bị Lâm Sơ Yển gạt bỏ. Cuối cùng anh ta còn không hiểu tại sao mình lại đồng ý với Lâm Sơ Yển, nếu chiến đội Thời Gian thắng, công ty sẽ thưởng thêm cho bọn họ năm vạn.

Năm vạn này là kinh phí khẩn cấp mà công ty rút ra cho sự kiện này, vốn kế hoạch ban đầu là phí vất vả của đội tuyển nhà nghề sẽ đánh hộ, quản lý Vương có toàn quyền quyết định.

Đàm phán xong, quản lý Vương nhìn điện thoại di động đến nỗi muốn khóc, anh ta chưa bao giờ gặp người nào như vậy, làm sao đây, sẽ bị sếp mắng mốt...

...

Mùng 2 tháng 5, giải thi đấu tiến hành rất thuận lợi, đêm đó Lâm Sơ Yển mở tiệc, không truyền hình trực tiếp, chiến đội Thời Gian ở trong biệt thự tập luyện. Điều khiến anh không tưởng tượng được là lần này mấy Streamer tham dự cùng anh rồi rít gửi tin nhắn động viên đến anh, xem ra tin tức truyền đi rất nhanh.

Buổi tối luyện tập quá muộn nên mấy người dứt khoát ở lại biệt thự, dù sao cũng có rất nhiều phòng.

Sau khi Dương Nhân huấn luyện xong cũng không ngủ, nhốt mình trong phòng xem đi xem lại những video về ba trận thi đấu trước của đối thủ. Máy người trong chiến đội Vô Địch cũng không sử dụng chiến thuật gì mới, đều sử dụng những anh hùng xu hướng, đội hình cơ bản, đối thủ thấy đội hình này sẽ lập tức nghĩ đến việc nên đối phó như thế nào, nhưng kiến thức cơ bản của người ta rất vững chắc, không dễ đối phó chút nào.

Đây mới là chỗ khó giải thích nhất, khó tìm điểm đột phá.

Cô vừa nhìn vừa phân tích, thấy đã hơn 2 giờ sáng. Cô hơi khát nước, đến phòng bếp rót cốc nước, trong lúc lơ đãng nhìn thấy bên cạnh vườn hoa có người đang ngồi.

Tóc ngắn, áo sơ mi trắng. Khuỷu tay phải đặt lên trên bàn, cánh tay tùy ý nghiêng ra, giữa ngón trỏ và ngón giữa kẹp một điếu thuốc. Đầu thuốc còn sáng, làn khói bay lên.

Dương Nhân cầm cốc nước, hơi nhíu mày. Không ngờ học sinh giỏi cũng hút thuốc.

...

Hương Noãn vừa hưng phấn vừa khẩn trương. Cô muốn nhanh chóng được đánh với đội tuyển nhà nghề! Mặc dù chỉ là hạng hai nhưng cũng thuộc giới chuyên nghiệp.

Dương Nhân nói: “Năm người của đối phương luyện tập cũng không tồi, trong đó trợ thủ và đường trên là mạnh nhất, hôm nay chúng ta nhất định

phải chú ý đến một anh hùng, không thể để chiến đội Vô Địch dùng anh hùng này.”

Hướng Noãn hỏi: “Mộc Lan à chi?”

“Không, là Quan Vũ. Chiến đội Vô Địch có một đội viên tên là “Quan Vũ đệ nhất Liên Minh”, đội tuyển hạng hai nhất định rất quen với Quan Vũ, nhưng trong sáu trận thi đấu trước đó lại không ra sân, có thể trong trận chung kết này sẽ lên sân khiến chúng ta không kịp trở tay. Coi như không cần nhắc đến điều này nhưng anh hùng Quan Vũ là anh hùng không dễ sử dụng, thường xuyên trở thành một nhân tố bất ngờ trong trận đấu, một Quan Vũ xuất sắc phối hợp với một chỉ huy xuất sắc sẽ mang đến tai họa.”

Hướng Noãn vừa nghe vừa gật đầu, hận không thể ghi nhớ thật kĩ.

“Tất nhiên, Mộc Lan có thể cướp thì cũng phải cướp.” Dương Nhân lại bổ sung thêm một câu.

Sau đó Dương Nhân lại dặn dò thêm một số điều cần chú ý khác, trước khi thi đấu mấy người vẫn tiếp tục tập luyện.

Bốn giờ chiều, trận thi đấu chính thức bắt đầu.

Đang là kì nghỉ nên lượng người xem truyền hình trực tiếp rất cao. Trong hơn một triệu người xem có một số Streamer nổi tiếng và một số người trong giới chuyên nghiệp, tuy là số ít nhưng cũng có nhiều người nghe được tin tức đều chạy đến hóng hớt.

Có một Streamer nhanh mồm nhanh miệng đăng bài ám chỉ Cá Heo TV trên trang truyền hình trực tiếp của mình khiến mọi người lao vào cãi nhau,

sau đó cũng không nhắc lại nữa.

Quản lý Vương đã chuẩn bị xong thông báo, đợi khi nào đám người khốn nạn đánh hộ Cá Heo TV thắng sẽ tung lên mạng, tuy bề ngoài có vẻ chúc mừng nhưng thật ra thì có ẩn ý hết khiến người ta phải liên tưởng sâu xa.

Mặt khác cũng phải chú ý đến nhịp điệu trận đấu trực tiếp, không thể thua được.

...

Mở đầu ván đấu đầu tiên, vừa vào trò chơi, đột nhiên đường giữa phe địch nói một câu trên kênh trò chuyện: *“Này cô em đối diện, thi đấu xong dù thắng hay thua cũng nên để lại cách thức liên lạc chứ? Sau này chúng ta cùng chơi với nhau nhé. ^_^”*

Khá hài hước đấy, mặc dù là giải thi đấu tư nhân nhưng cũng là thi đấu, lại còn công khai trên chọc người ta? Ý gì thế? Không tôn trọng những người đang xem à?

Trên kênh trò chuyện có người mắng Streamer này không có tố chất, không tôn trọng người khác, cũng có người ủng hộ anh ta, nói chỉ là tình hữu nghị trong trận thi đấu thôi, người ta cũng đâu có chửi ai.

Lâm Sơ Yến lạnh lùng trả lời: *“Chiến đội nhà nghề đều thi đấu như vậy à?”*

Anh vừa nói xong câu này, kênh bình luận lại bùng nổ. Đây là một tin tức bất ngờ, đối mặt với một ít tin đồn trước đó, bây giờ lại do người dự thi

tự nói ra, sức thuyết phục cũng tăng thêm vài phần. Tất nhiên cũng có người không cho là vậy, cảm thấy Sơ Thần biết mình đánh không lại nên muốn tìm một bậc thang đi xuống. Thua dưới tay chiến đội nhà nghề vẫn có thể diện hơn là thua chiến đội Streamer.

Trong lúc cãi nhau âm ỉ thì trận thi đấu cũng bắt đầu.

Ván này bọn họ đánh không tốt lắm. Bởi vì bạn gái mình bị trêu chọc, Lâm Sơ Yến cực kỳ tức giận, tâm trạng hơi bất bình. Anh cũng không phát hiện ra biến hóa này nhưng rõ ràng lại ảnh hưởng đến trận thi đấu.

Trần Ứng Hồ phối hợp không được ăn khớp lắm với đồng đội, dù sao đây cũng luôn là vấn đề của anh ta. Anh ta có thói quen đánh một mình, thao tác cũng được rèn luyện khi đó nên chơi game có phần đơn độc.

Sau đó tình huống của Thảm Tắc Mộc cũng không tốt, bị phe địch vượt vào trụ giết hai lần.

Vốn Hướng Noãn đang đánh rất tốt, sau đó đồng đội lần lượt sụp đổ, cô cũng sụp đổ theo.

Sau trận thi đấu đầu tiên, mấy người đều nhận trách nhiệm về mình.

“Chỉ có một vấn đề.” Dương Nhân nói. “Lâm Sơ Yến, tiết tấu của em rối loạn khiến Tiểu Hồ cũng không ổn, sau đó không tìm lại được tiết tấu. Hai người các em xảy ra vấn đề nên mới khiến Thảm Tắc Mộc gặp phản ứng dây chuyền.”

Lâm Sơ Yến mím môi vâng một tiếng rồi nói: “Em xin lỗi.”

“Không cần xin lỗi. Ý chị muốn nói là, em không muốn người khác chú ý đến Hương Noãn, chẳng lẽ em cảm thấy mình có thể bảo vệ được em ấy?”

Hương Noãn ngẩn ra, lén nhìn anh một cái. Sau đó cô sờ tay anh, nói: “Thật ra thì em mới là người bảo vệ anh.”

Lâm Sơ Yển được bàn tay mềm mại của cô chạm vào, trong lòng chợt trở nên ấm áp: “Ừm.”

Chương 86: Kỳ tích Noãn Noãn

Chuyển ngữ: Lynx + Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Ván hai, Lâm Sơ Yến cầm Gia Cát Lượng. Anh hùng Gia Cát Lượng này được xưng là “trùm đi đường”, ý là khả năng dọn lính đi đường rất mạnh và mạnh hơn khi đối mặt với các pháp sư khác.

Đường giữa của đối phương là Cao Tiệm Ly. Giai đoạn đầu trận Gia Cát Lượng đánh với Cao Tiệm Ly có phần bừa bãi.

Điều này dường như không nằm ngoài dự liệu của đội Vô Địch, trong mắt bọn họ, đường giữa của đội Thời Gian là cánh cửa để đột phá, tốc độ tay ổn nhưng lại quá lung tung, đánh mù quáng, không phối hợp được với đồng đội. Biểu hiện ở ván đầu của anh ta chính là vậy.

Giai đoạn đầu trận Cao Tiệm Ly không cần cố đánh ép Gia Cát Lượng, nhưng Gia Cát Lượng này lại quá làm càn, bị đánh tuột hơn nửa số máu mà vẫn không bỏ chạy, Cao Tiệm Ly có phần sững tay, đuổi theo bồi thêm vài thương tổn nữa. Nhưng ngay lúc đó, người đi rừng và trợ thủ của đội Thời Gian bỗng dưng nhảy từ bụi cỏ ra giết chết Cao Tiệm Ly.

Đây là việc nằm ngoài dự liệu của đội Vô Địch.

Chưa đầy vài phút sau, đội Vô Địch lại vẫn tiếp tục mắc bẫy. Gia Cát Lượng của Lâm Sơ Yến bị dọa bỏ chạy, nhưng lúc đang sợ thì ngay cả tốc biến cũng không dùng được, đây còn có thể là giả sao? Lúc này con chó của Dương Tiễn đội địch đã cắn trúng Gia Cát Lượng, vì thế hoàn toàn không chút do dự mà xông lên.

Sau đó Dương Tiễn lại bị đánh chết.

Ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê, màn kịch này có vài người xem đã nhận ra.

“Đây không phải là dụ dỗ người ta sao? Người bình thường cũng từng dùng rồi. Cá Heo TV có phải kẻ đần không vậy, sao có thể bị mắc lừa chứ?”

“Dương Tiễn tặng mạng cho người ta à?”

“Đội chuyên nghiệp gì chứ, trình độ đội chuyên nghiệp mà đánh lung tung thế này sao?”

“Nói thật là kỹ năng diễn xuất của Gia Cát Lượng thật tốt, nếu là tôi thì tôi cũng tin. =.= ”

“Giải “Diễn viên” số một dành tặng Gia Cát Lượng.”

“Các ông quên ván trước Gia Cát Lượng đã làm gì rồi à? Lúc giả lúc thật... Ai biết được khi nào nên tin, khi nào không nên tin chứ?”

“Quá đê tiện, nếu lúc chơi game mà gặp loại người này tôi phải hành chết hẳn. Có điều nghĩ tới gương mặt đẹp đẽ của Sơ Thần, thôi không hành

nữa, tôi không nữa.”

“Cá Heo TV tự tin quá rồi.”

...

Tốt xấu gì thì đối thủ cũng là dân chuyên nghiệp, Lâm Sơ Yến không hy vọng về việc bọn họ sẽ mắc lừa lần thứ ba cho nên không làm trò nữa. Thận trọng đánh đến phút thứ mười, mở đoàn chiến ép đối thủ ở khu vực rộng. Đối phương đánh thấp máu nên rút lui, đại chiêu của Gia Cát Lượng đã hồi lại, Trang Chu đội địch cười cá di chuyển, định gánh vác thương tổn thay cho đồng đội. Lúc này, vốn Gia Cát Lượng đã tính toán phương hướng chạy bỗng dùng kỹ năng di chuyển, kết hợp thêm tốc biến, lập tức rút ngắn khoảng cách với Trang Chu, vị trí đứng hoàn toàn không có vật chẵn, dùng đại chiêu thành công đánh chết người đi rừng bên địch.

Gia Cát Lượng là loại pháp sư kết thúc trận, một khi dùng đại chiêu giết người thì sau đó sẽ càng đánh càng hăng.

Quá trình mà Lâm Sơ Yến thay đổi vị trí chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, rất nhiều người hoàn toàn không nhìn rõ, thậm chí có vài người mắng Trang Chu không có não, tuyển thủ hạng đồng nát mà đi ngược lại để trốn đại chiêu?

Đương nhiên, vẫn có một số ít người nhìn ra được sự việc, đang thảo luận ở kênh bình luận.

“Đệt, còn làm động tác giả ư? 66666.”

“Giải “Diễn viên” số một dành tặng Gia Cát Lượng.”

“Trang Chu không di chuyển, dù có phản ứng lại cũng vô dụng. Trách là trách kỹ năng diễn xuất của Gia Cát Lượng quá tốt.”

“Tôi cũng đã từng diễn nhưng không diễn hay như cậu ta được.”

“Sinh viên giỏi của Học viện Sân khấu Điện ảnh đây mà.”

“Người khác chơi game còn cậu ta chơi mưu kế. Ha ha ha ha...”

...

Phút thi đấu thứ mười là thời gian Hắc Ám Bạo Quân sống lại. Đội Thời Gian thẳng đoàn chiến, thuận tiện hạ luôn Hắc Ám Bạo Quân, nhịp độ trận đấu lúc này cơ bản đã nằm trong lòng bàn tay bọn họ.

Thực ra thì màn thể hiện trong game của đội Vô Địch có phần không đạt tiêu chuẩn. Là đội chuyên nghiệp tới đánh giải nghiệp dư, vốn trong lòng đã khá khinh thường, thắng từ đầu tới đây quá suôn sẻ dẫn đến việc bọn họ hơi kiêu ngạo. Chiến đội hạng hai cũng không có nhiều cơ hội ra sân thi đấu chính thức nên không được tham gia nhiều trận thi đấu, bọn họ cũng không có quá nhiều kinh nghiệm điều chỉnh tâm lý. Lúc lấy lại được bình tĩnh thì đã bị đội Thời Gian đánh cho không kịp trở tay, hoàn toàn không tìm lại được tiết tấu.

Với tâm lý như vậy của bọn họ, cho dù Lâm Sơ Yển để yên thì chiến đội Vô Địch nhất định cũng không thể thắng được trận này. Mà kết quả của việc Lâm Sơ Yển làm như vậy chính là để kéo thù hận, khiến người khác đề phòng anh.

Trận thi đấu thứ hai, chiến đội Thời Gian thắng.

Mấy người chiến đội Vô Địch không hổ là tuyển thủ chuyên nghiệp, dường như đã nhận biết được vấn đề của mình, lấy lý do thiết bị gặp trục trặc, kéo dài thời gian nghỉ ngơi ra mười phút.

Bọn họ cần thời gian để điều chỉnh.

...

Trận game thứ ba, trong giai đoạn cấm chọn tướng, chiến đội Vô Địch cấm Gia Cát Lượng điên cuồng trận vừa này, Lâm Sơ Yến bèn chọn Mai Shiranui. Ở phiên bản này, các đội chỉ chọn hai tướng pháp sư: Gia Cát Lượng và Mai Shiranui, cho nên bất kể là giải chuyên nghiệp hay các giải thi đấu khác thì tần suất hai pháp sư này ra trận đều khá cao. Tướng mà Lâm Sơ Yến chơi thuận tay nhất thực ra là Điêu Thuyền, đáng tiếc Điêu Thuyền quá tốn tài nguyên, mà thuộc tính cũng không được cao lắm.

Bởi vì quân địch cướp đi Gia Cát Lượng một cách trắng trợn, chiến đội Thời Gian may mắn giành được Mộc Lan cho Hướng Noãn.

Tiếp sau đó Dương Nhân chọn Tôn Tẫn (1), Thẩm Tắc Mộc sử dụng Marco Polo, người đi rừng Trần Ứng Hồ chọn Miyamoto Musashi.

(1) Tôn Tẫn, người nước Tề, là một quân sư, một nhà chỉ huy quân sự nổi tiếng thời Chiến Quốc. Tương truyền, Tôn Tẫn là cháu của Tôn Tử, cùng với Bàn Quyên là học trò môn binh pháp của Quỷ Cốc Tử. Tôn Tẫn binh pháp của ông là một trong các quyển binh pháp nổi tiếng ở Trung Quốc.

Miyamoto Musashi không được xem là tướng chuyên đi rừng, nhưng rất thích hợp cho trận đấu này của bọn họ. Bởi vì khả năng đỡ đòn của các tướng khác không đủ nên trong lúc chiến đấu sẽ không quá dễ thua. Miyamoto Musashi có thể bổ sung thêm chút điểm đỡ đòn, đại chiêu cường ép khoá chân có thể bảo đảm cho đồng đội ở phía sau chiến đấu hiệu quả.

Chiến đội Vô Địch chọn Gia Cát Lượng, Lý Nguyên Phương, Tào Tháo, Dương Tiễn, Trương Phi, trong đó Lý Nguyên Phương đi rừng. Đội ngũ khá mạnh mẽ, Gia Cát Lượng thì khỏi phải nhắc lại, khả năng đi rừng và hiệu suất đẩy trụ của Lý Nguyên Phương rất cao, đôi tai lớn có thể phát hiện ra vị trí quân địch, cho nên việc núp trong bụi cỏ đối với Lý Nguyên Phương mà nói là vô dụng. Tào Tháo và Dương Tiễn là cặp chiến sĩ số một, cả đội ngũ tướng mạo kém nhưng hiệu suất rất cao. Trương Phi, Tào Tháo, Dương Tiễn ba người đánh đẳng trước, đỡ đòn mạnh, đây vừa vặn là khuyết điểm của chiến đội Thời Gian.

Vì thế, nhìn từ sự kết hợp đội hình thì chiến đội Vô Địch chiếm ưu thế hơn một chút.

Đương nhiên, đội hình chỉ là một phần, cái chính vẫn phải xem sự thể hiện của tuyển thủ.

...

Ngay từ khi trận đấu bắt đầu, chiến đội Vô Địch đã đánh rất hung hãn.

Hiển nhiên là bọn họ đã điều chỉnh lại tâm trạng, Lý Nguyên Phương không ngừng cướp rừng, tạo nên ưu thế, kéo theo việc hai đường biên cũng khởi đầu rất thuận lợi. Chiến đội Thời Gian không thể làm gì, đến giữa phút thứ tư, kinh tế chiến đội Vô Địch đã vượt lên hơn một ngàn vàng. Mà một

ngàn vàng này cơ bản rơi vào Tào Tháo và Dương Tiễn. Hai chiến sĩ này một khi đã trở nên giàu có thì rất khùng khiếp.

Theo dòng thời gian, khoảng cách kinh tế vẫn đang kéo giãn hơn.

“Đừng vội.” Dương Nhân nói, “Phòng thủ đi, tránh đánh nhau, còn chưa đến lúc đánh.”

Tiết tấu đội địch chặt chẽ, dường như không để lộ sơ hở, Hường Noãn cảm nhận được chút áp lực. Đối mặt với cô là Tào Tháo, một kẻ ngang ngược có dã tâm trong thời loạn lạc, Tào Tháo này không rối loạn chút nào, chỉ biết vui đầu ăn tiền, căn bản không để cô vào mắt.

Đây mới là tố chất của tuyển thủ chuyên nghiệp, chỉ chiến đấu vì thắng lợi, không hy sinh vô ích.

Hai bên yên lặng phát triển, chỉ thỉnh thoảng thăm dò nhau, dường như không chiến đấu, tình huống cứ giằng co như vậy.

Người xem hơi buồn chán.

“Sao Sơ Thần không làm càn nữa? Sơ Thần không làm càn rất lạ lắm.”

“Càn cái gì mà càn, càn không được!”

“Sơ Thần đã cố gắng hết sức rồi, Lý Nguyên Phương của đối phương đây trụ cực đỉnh, Sơ Thần của tôi là người còn trụ còn, đường giữa vẫn chưa đổ trụ nào, cậu nói xem có trâu bò không?”

“Đệt, chỉ bằng khả năng dọn đường của Mai Shiranui ư? Trục đường giữa chừa đổ không phải là vì được Noãn Thần của tôi chăm sóc sao?”

“Tuy Lý Nguyên Phương đánh rất hung hãn nhưng không phát huy được toàn bộ ưu thế.”

“Xạ thủ bị chèn ép trông thảm quá, đáng tiếc cho vẻ đẹp trai đó, chỉ muốn nhắm mắt lại.”

“May đó, kinh tế của Marco Polo không thua quá nhiều. Miyamoto Musashi kiếm được không ít tài nguyên.”

...

Biến cố xảy ra ở phút thứ tám. Hường Noãn nhận được lệnh của Dương Nhân: “Noãn Noãn, xuống đây.”

Hường Noãn vốn đang đi lên đường trên, trên đường gặp phải Tào Tháo đội địch, nghe thấy lời Dương Nhân, cô vội chui vào bụi cỏ, trốn khỏi tầm mắt của Tào Tháo, luồn lách một chút mới chạy thẳng xuống đường dưới. Bởi thế nên Tào Tháo không nhìn thấy được hướng đi của cô, tiếp tục ở lại đường trên.

Lúc Hường Noãn chạy xuống đường dưới, đám Dương Nhân đã mở đoàn chiến. Kẻ địch bị đánh đến mức vừa đánh vừa lùi, Hường Noãn chặn đường lui của địch, nhìn thấy Gia Cát Lượng chỉ còn chút máu chạy đến thì cô vội tiến lên cho một chiêu, lấy mạng Gia Cát Lượng. Sau đó nhìn thấy Lý Nguyên Phương, cô bồi thêm một chiêu nữa.

Nhờ cô cứu viện kịp thời nên trong khoảng thời gian ngắn cục diện biến thành năm đánh bốn, Mộc Lan lấy được hai mạng, quá đẹp, Lâm Sơ Yển và Dương Nhân cùng nhau đùa chết Dương Tiễn, còn Trương Phi thì đã chết trong trận hỗn chiến rồi.

Tào Tháo nhận được tin vội chạy đến, nhưng cuối cùng vẫn trễ một bước, đánh tượng trưng vài cái rồi đành quay về.

Lần đoàn chiến này, chiến đội Thời Gian lấy một đối bốn, nền kinh tế nghèo nàn bị kéo giãn điên cuồng lúc trước dường như đã sắp hoà nhau.

Nhưng chiến đội Vô Địch cũng không phải ngồi không, sau này làm cái gì cũng chắc cái đó, được 10 phút họ giả vờ mở đoàn chiến, chờ chiến đội Thời Gian đánh chính diện bọn họ lại đột nhiên rút lui, đánh Mộc Lan đang có ý đồ chặn phía sau một trận, sau khi đánh chết Mộc Lan lập tức đi ăn Hắc Âm Bạo Quân.

Hai bên cứ giằng co đến phút mười lăm, chiến đội Vô Địch lại hạ được Chúa Tế, còn lấy được mạng Tôn Tẫn.

Nhịp độ trận đấu dần dần bị chiến đội Vô Địch khống chế.

Trán Hưởng Noãn đổ đầy mồ hôi.

Thật sự khó đánh quá. Đối thủ mạnh thật.

Lâm Sơ Yển cũng không dễ chịu gì. Anh đã kéo quá nhiều thù hận ở ván trước, dẫn đến việc ván này đội địch cực kỳ chăm sóc anh, đề phòng nghiêm ngặt.

Phút thứ mười tám, chiến đội Vô Địch phát hiện Mộc Lan đang ở đường dưới, thế là quả quyết ép mở đoàn chiến ở đường giữa, năm đánh bốn, chiến đội Thời Gian rút lui không kịp. Chiến đội Vô Địch giết Tôn Tần trước, sau đó là Marco Polo, Miyamoto Musashi, Mai Shiranui ...

Hai đối bốn!

Hương Noãn nhìn hình ảnh bốn đồng đội lần lượt ngã xuống, lồng ngực nặng trĩu.

Lúc này Mộc Lan của cô đã chạy đến chiến trường, nhưng đội địch có ba người, cô thì chỉ có một thân một mình. Giờ đánh hay chạy đây?

“Noãn Noãn, quay về đi.” Dương Nhân nói.

“Em muốn thử xem.” Hương Noãn do dự, “Trạng thái của bọn họ không tốt lắm, kỹ năng cũng chưa hồi.” Tuy đồng đội đều hy sinh nhưng cũng đã tạo cho cô một cục diện nhất định, ít nhất cũng giết được hai người, còn đánh tụt không ít máu của những người khác.

Dương Nhân nghe thấy Hương Noãn nói vậy, cũng không phản đối, “Ừ, vậy cố gắng lên nhé.”

Một đánh ba, Mộc Lan xông ra!

Mộc Lan của Hương Noãn đang mặc skin cô gái thỏ, vũ khí của cô gái thỏ là củ cải lớn và củ cải nhỏ. Hiện tại chỉ thấy cô gái thỏ dễ thương vác củ cải lớn gặp người đánh người, mang đến cho người ta một loại cảm giác vừa hung dữ lại vừa dễ thương, khá kỳ quái. Người còn sót lại bên địch là Dương Tiễn, Gia Cát Lượng, Lý Nguyên Phương, lúc này đang quần đấu

chung một chỗ, thanh máu của mỗi người tụt xuống liên tục. Lý Nguyên Phương ngã xuống, Gia Cát Lượng ngã xuống. Cuối cùng, Dương Tiễn và Mộc Lan cũng cùng nhau ngã xuống.

Lấy mạng đổi mạng!

Việc này rất tuyệt, dù sao cũng là một đổi ba. Rất nhiều người thầm khen ngợi Mộc Lan.

Nhưng mà biểu tượng đầu của Mộc Lan lại không trở thành màu xám, hai giây sau, cô gái thỏ lưng mang củ cải lớn, tay cầm củ cải nhỏ đứng dậy.

Cô đã sống lại!

Người xem lập tức kích động: cô ấy mua Giáp Hồi Sinh.

Vấn đề là mua lúc nào chứ? Tình hình kinh tế bây giờ của hai bên còn chưa đến lúc để mua Giáp Hồi Sinh, hơn nữa nếu như cô ấy mua, đối phương không đề phòng à?

Sau khi Hoa Mộc Lan sống lại, cô liền dẫn lính đẩy đường của đội địch, lúc này chiến đội Vô Địch đều đang nằm phơi thây, Mộc Lan dẫn lính, cầm củ cải bắt đầu đâm vào trụ thủy tinh.

Máu của trụ thủy tinh tụt xuống rất nhanh, mà tướng bên địch cũng đã bước vào thời gian đếm ngược sống lại. 5, 4, 3, 2, 1... Trương Phi sống lại, Tào Tháo sống lại. Vừa sống lại liền điên cuồng lao đến.

Nhưng dường như không đến kịp. Mộc Lan mặc kệ tất cả, chăm chú vùi đầu đâm vào trụ thủy tinh, rốt cuộc làm nổ trụ thủy tinh.

Kênh bình luận trực tiếp bùng nổ.

“Đệt, tôi quý.”

“Tôi biết cô ấy đổi Giáp Hồi Sinh khi nào rồi, một giây trước khi chết! Tôi đã nhìn thấy người khác làm rồi, thao tác cấp thần thánh, trời ạ, hết hồn!”

“666666.”

“Hoá ra Mộc Lan có thể chơi như vậy, quả là mở rộng kiến thức.”

“Chỉ có mình tôi cảm thấy Noãn Thần chơi cô gái thỏ này rất dễ thương sao?”

“Noãn Thần là chồng tôi, chồng tôi, chồng tôi...”

“Kỳ tích Noãn Noãn. (OvO)”

“Ha ha ha lâu trên nói đúng, Kỳ tích Noãn Noãn!”

“Kỳ tích Noãn Noãn!”

“Kỳ tích Noãn Noãn!”

“Kỳ tích Noãn Noãn!”

Chương 87: Úp mặt vào tường hối lỗi

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Cuối cùng cũng đã thắng rồi.

Hương Noãn bỏ điện thoại xuống, vận động vai một chút. Việc thi đấu khiến cho adrenalin của cô tăng vọt, trong người cứ như vải lông bốc lửa, cho đến tận bây giờ tim vẫn đập với tốc độ rất nhanh.

Xung quanh hơi im ắng.

Hương Noãn chớp mắt, chuyển tầm nhìn thì nhận ra các đồng đội đang nhìn mình.

Cô sờ cằm, “Hi hi...”

Lâm Sơ Yến: -_-#

Con bé ngốc nghếch này.

Vài người buông điện thoại xuống. Dương Nhân hỏi: “Bữa tối ăn gì đây?”

“Không thì thế này đi...” Hương Noãn nảy ra một ý tưởng, “Chúng ta chọn vài món ở đây ăn, sau đó mua chút gì đó uống, như thế vừa có thể ăn nhiều lại vừa có thể tiết kiệm.”

Không ai phản đối.

“Tôi chọn món, mấy người muốn ăn gì thì nói đi.” Lâm Sơ Yến lại cầm điện thoại lên.

“VẬY chị đi mua đồ uống,” Dương Nhân nói, “Sẵn tiện mua chút đồ ăn vặt. Noãn Noãn muốn ăn gì nào?”

Hương Noãn nói mấy thứ mình thích, Dương Nhân ghi lại từng cái một, lúc cô ấy đứng dậy, Thẩm Tắc Mộc cũng nhòm dậy theo, nói: “Tôi đi cùng.”

“Em cũng đi em cũng đi.” Trần Ứng Hồ chẳng hề muốn ở lại đây để bị cặp đôi kia ngược đãi.

Sau khi ba người kia đi khỏi, Hương Noãn và Lâm Sơ Yến ngồi trên sofa chọn món. Ngay từ đầu hai người đã tụ lại một chỗ, chụm đầu lại cùng nhìn vào điện thoại của Lâm Sơ Yến, sau đó Lâm Sơ Yến cảm thấy như vậy không tiện.

Anh ôm Hương Noãn vào lòng, anh thì dựa lên sofa, để Hương Noãn tựa vào trước ngực mình.

“Chọn đi.” Lâm Sơ Yến nhét điện thoại vào tay cô. Sau đó hai tay của anh ôm chặt lấy cô.

Lưng Hương Noãn dán lên trái tim đập dồn dập của anh, bên tai là hô hấp của anh, xung quanh đều là hơi thở của anh. Cô cảm giác như mình là con thú đang rơi vào trong lưới của anh.

Muốn giãy giụa à?

Không, cô cam tâm tình nguyện bị anh bắt lấy.

Suy nghĩ bay bổng, Hương Noãn cũng không biết là mình đã chọn món gì, cô chỉ đại mảy món thì chợt bên tai xuất hiện tiếng cười của anh: “Phần ăn trẻ em?”

“Khụ.” Cô vội sửa lại, bỏ phần ăn trẻ em.

Cô cứ như chú vịt con vừa chui ra khỏi vỏ, Lâm Sơ Yến cảm thấy đùa rất vui, giơ tay chạm vào mái tóc của cô: “Bản lĩnh hồi nãy đâu?”

“Lâm Sơ Yến, anh buông em ra trước đi.”

“Em hôn anh một cái đã.”

Hương Noãn quay đầu lại, ngửa mặt rướn cổ hôn lên trên cằm của anh một cái.

Sau khi hôn xong cô muốn thu động tác về, Lâm Sơ Yến lại bỗng đứng giữ lấy mặt cô, cúi đầu hôn xuống.

Cô thừa nhận tư thế hôn thế này rất lãng mạn, cô có thể cảm nhận được sự phập phồng do hô hấp của anh, nhưng mà... mỗi cổ quá...

May mà cũng không mãi quá lâu.

Hôn vẫn cứ hôn, Lâm Sơ Yến từ bỏ sự kiềm chế đối với cô, đặt người cô lên sofa rồi đè cô xuống.

Theo bản năng, Hương Noãn vẫn hơi ngại ngùng, vội đưa tay đẩy anh ra.

Lâm Sơ Yến bắt lấy tay cô, kéo qua đỉnh đầu. Tay anh quá lớn, chỉ cần một tay đã khoá được hai cổ tay cô, ấn chặt lên trên sofa. Cô không thể nhúc nhích, giống như một chú cá không cẩn thận bị dạt lên bờ cát, giẫy giụa cũng vô dụng, mặc cho người ta xâu xé.

Lâm Sơ Yến đè lên người cô rồi chậm rãi hôn cô đầy dịu dàng. Cơ thể thiếu nữ mềm mại như cành liễu, hơi thở thơm như cánh hoa. Tay anh vô thức vuốt ve trên eo cô, tham lam mà say mê hôn lấy cánh môi cô. Trái tim của anh đập càng lúc càng nhanh, hơi thở cũng càng lúc càng rối loạn.

Không, không thể như vậy.

Trong lòng anh có một tiếng nói vang lên, phải dừng lại.

Cơ thể sắp không khống chế được rồi...

Thế nhưng anh không dừng được. Đây là dụ hoặc trí mạng nhất đối với anh, sao anh dừng lại được đây?

Đột nhiên, phía ngoài truyền đến một loạt tiếng động, lách cách... Tiếng chìa khoá mở cửa.

Không dừng cũng phải dừng.

Lâm Sơ Yến buông Hương Noãn ra, ngồi dậy, sau đó kéo cô dậy, chỉnh lại tóc và quần áo cho cô.

Hương Noãn bị anh hôn đến mức mặt đỏ như quả đào, hai mắt ngấn nước, khỏi nói là trông ngon miệng biết mấy.

Lâm Sơ Yến híp mắt nhìn đôi môi đỏ hồng trơn bóng của cô, anh nuốt nước bọt, nói: “Em dậy trước đi đã, bộ dạng này của em...”

Hương Noãn chạy vào toilet, dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt, xác định không có gì bất thường mới bước ra.

Người đến là Việt Doanh Doanh, vừa nhìn thấy Hương Noãn liền ngoắc tay với cô: “Hương Noãn, mau qua đây!”

“Cô, sao cô lại đến đây vậy ạ?” Hương Noãn rất vui vẻ, đi qua ngồi xuống bên cạnh bà.

“Cô đến thăm cháu...” Việt Doanh Doanh nói xong, nhìn thấy cậu con trai đang nhìn mình liền bổ sung thêm, “Hai đứa.”

“Đây là gì vậy cô?” Hương Noãn chỉ vào cái hộp mà Việt Doanh Doanh mang đến, trông rất nhã nhặn.

“Bánh ngọt làm thủ công đấy, do thợ bánh nổi tiếng nhất Nam Sơn làm, cháu nếm thử xem có thích hay không.”

“Cháu cảm ơn cô!” Hương Noãn cũng không khách khí với Việt Doanh Doanh, mở hộp ra nếm thử bánh ngọt.

Lâm Sơ Yến luôn cảm thấy việc mẹ mình đến rất kỳ lạ, anh hỏi: “Mẹ không có chuyện gì thật chứ?”

“Thật ra có chút chuyện, không phải sắp đến sinh nhật Hương Noãn rồi sao? Sinh nhật năm nay cùng tổ chức cho con bé nhé... có được không Hương Noãn?”

“Được ạ, cô à, bánh ngọt này ngon lắm!”

“Nếu cháu thích thì lần sau cô sẽ mang tiếp cho cháu.”

Lâm Sơ Yến nói: “Sinh nhật Hương Noãn còn một tháng nữa cơ mà, sắp đến gì chứ mẹ?”

“Bốn bỏ năm lên (1) thì sắp đến rồi.”

(1) Bốn bỏ năm lên: quy tắc làm tròn số. Ví dụ: 1,5 làm tròn thành 2 được, 1,4 = 1.

Được rồi, mẹ là mẹ nên nói gì cũng đúng hết.

Việt Doanh Doanh lại nói, “Hương Noãn, sinh nhật của cháu, ông bà giáo sư Hương có đến không?”

“Cháu không biết nữa.”

“Chắc phải đến chứ nhỉ? Con bé đáng thương, lần đầu tổ chức sinh nhật ở ngoài.”

“Dạ vâng.” Đương nhiên Hương Noãn cũng hy vọng bố mẹ đến tặng quà sinh nhật cho cô.

“Nếu đã vậy, không bằng chúng ta cùng đến nhà cháu? Xem như chính thức làm quen một chút, cháu thấy thế nào?”

Hương Noãn biết ý của cô Việt là gì. Đây không phải là ra mắt hai họ bàn việc hôn sự sao?

Cô hơi xấu hổ, đỏ mặt không biết nên trả lời thế nào.

Việt Doanh Doanh cảm thấy dường như mình quá nóng vội. Con gái nhà người ta nâng niu từ bé, nay mới lớn một chút, bà liền vội vã đòi gặp nhà thông gia, ngộ nhỡ vợ chồng giáo sư Hương thấy vậy lại không vui thì sao? Dù sao cũng là heo lười nhà mình ủ rau xanh nhà người ta...

“Đương nhiên là cô cũng chỉ thuận miệng đề nghị vậy thôi.” Việt Doanh Doanh vội sửa lời, “Nếu bố mẹ cháu không có thời gian thì sau này có cơ hội hằng ăn cơm với nhau cũng được.”

“Thực ra bố mẹ cháu đã gặp Lâm Sơ Yến rồi.” Hương Noãn nhỏ giọng đáp, “Mẹ cháu rất thích anh ấy.”

Việt Doanh Doanh há hốc mồm, kinh ngạc liếc nhìn cậu con trai, vẻ mặt đầy sự khích lệ và tán thưởng. Lúc Lâm Sơ Yến thi đấu được giải cũng chưa từng thấy mẹ mình có vẻ mặt tích cực như vậy, thành tích thi đại học cao cũng vẫn chưa từng thấy, thế mà hiện tại đã thấy được rồi.

Sau đó Việt Doanh Doanh lại nói chuyện với bọn họ một lát, cuối cùng hỏi Hương Noãn sinh nhật này muốn được tặng quà gì. Hương Noãn không biết xấu hổ nói nguyện vọng của mình.

Lúc Việt Doanh Doanh ra về, Lâm Sơ Yến và Hương Noãn tiễn bà ra ngoài cửa, Lâm Sơ Yến hỏi: “Mẹ có nhớ sinh nhật của con không vậy?”

“Mẹ biết ý của con là gì.” Việt Doanh Doanh vỗ nhẹ lên vai anh, giọng nói đầy dịu dàng, “Con phải tin mẹ, Sơ Yến à. Nếu con không phải là con ruột, bố mẹ đã sớm ném con đi rồi.”

“... Cảm ơn mẹ, tình mẹ thật vĩ đại.”

“Không cần khách khí, bố con nói vậy đấy.”

Lâm Sơ Yến hơi không đồng tình. Mẹ nghe lời bố quá rồi.

Có điều, vừa nghĩ đến việc nếu như sau này vợ anh cũng nghe lời anh như vậy... Lâm Sơ Yến lại cảm thấy thế cũng không tệ lắm.

Sau khi Việt Doanh Doanh rời đi, Lâm Sơ Yến đóng cửa lại xong, hỏi Hương Noãn: “Em muốn quà gì?”

Hương Noãn nâng cằm nhìn anh: “Ừm... Anh muốn tặng gì?”

Lâm Sơ Yến cười: “Anh tặng mình cho em nhé.”

“Thế thì anh không cần tốn đồng nào. Nghĩ khôn lắm! Lâm Sơ Yến, anh ít chơi xỏ em thôi, anh vốn là của em rồi.”

“Trái tim anh là của em, còn thân thể của anh vẫn chưa phải.”

“...”

Trần Ứng Hồ rất thích cảm giác này, lái xe chạy băng băng đi siêu thị mua bia rượu. Để kéo dài sự vui vẻ này, anh ta và Dương Nhân rất ăn ý chọn một siêu thị khá xa.

Lúc đi Trần Ứng Hồ lái xe, lúc về thì Dương Nhân lái.

Dương Nhân vừa lái vừa hỏi: “Ngày mai đi đâu?”

“Đến phòng thí nghiệm.” Thâm Tắc Mộc đáp.

“Còn em thì sao Tiểu Lão Hồ?”

“Em muốn đến phố Lão Phượng.”

Thâm Tắc Mộc hơi khó hiểu, “Rốt cuộc phố Lão Phượng có gì hay?” Nơi đó toàn người với người, anh ta nhìn mọi người chen nhau đông đúc liền nhưc đầu, đi một lần là đủ rồi.

Anh ta không hiểu Trần Ứng Hồ, Trần Ứng Hồ cũng không hiểu anh ta. Trần Ứng Hồ nói: “Dù phố Lão Phượng có chán đến mấy thì cũng vui hơn phòng thí nghiệm nhé.”

Thâm Tắc Mộc á khẩu không thể nói được gì.

Dương Nhân cười nói: “Chị cũng đến phố Lão Phượng xem xem, ở đó có quán đậu phụ khá ngon, để chị dẫn em đi ăn.”

“Được đó... Mà công việc tìm kiếm của chị thế nào rồi? Vẫn chưa tìm thấy đội thích hợp à?”

“Vẫn chưa. Tên dốt Đặng Văn Bác kia tung tin vịt khắp nơi. Chị mà gặp thì sẽ đánh cho anh ta một trận.”

“Trước đó vì sao chị đánh anh ta?”

“Anh ta động tay động chân với chị trước.”

“Loại người như vậy nên đánh. Lần sau đánh anh ta nhớ gọi em.”

“Được.”

Thẩm Tắc Mộc tựa lên cửa sổ xe, mắt nhìn cảnh vật lướt nhanh như bay phía ngoài, tai nghe những lời linh tinh không chút bổ dưỡng của bọn họ, trong lòng anh ta chợt trở nên bình tĩnh, không hề cảm thấy nhàm chán.

Trở về biệt thự, dừng xe lại, ba người mang đồ về thì thấy Lâm Sơ Yến ở cửa biệt thự.

Lâm Sơ Yến đang ngồi xõm dưới chân tường, cũng không biết đang làm gì. Lúc này mặt trời đã xuống núi, sắc trời dần tối, hoàng hôn buông phủ, dáng người anh hơi mơ hồ, dáng ngồi chồm hồm kia rất giống hội viên cao cấp của Cái Bang, khiến người ta phải đề phòng.

“Em đang làm gì đó?” Dương Nhân đi qua hỏi.

“Em đang xem thử bên ngoài có côn trùng không, nếu không có thì lát nữa chúng ta sẽ ăn cơm ngoài vườn.” Lâm Sơ Yến đứng dậy, cả người thẳng tắp, vẻ mặt khá chính trực.

Anh tuyệt đối sẽ không để người khác nhìn ra việc mình bị Hường Noãn bắt úp mặt vào tường hồi lỗi đầu.

Anh là kẻ hay đùa nên Dương Nhân cũng không thấy gì bất thường. Dương Nhân và Trần Ứng Hồ đi trước, nhấn chuông cửa, Lâm Sơ Yến bám đuôi theo bọn họ vào nhà.

Điều quan trọng nhất khi làm người là da mặt phải dày.

Chương 88: Uống rượu và bộc bạch

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi đám Dương Nhân quay trở lại, đồ ăn Hương Noãn đặt bên ngoài cũng liên tục được đưa đến. Mọi người bày đồ ăn trong hộp ra đĩa, nhìn thoáng qua cứ như đồ ăn tự mình làm ra khiến Hương Noãn rơi vào trong loại cảm xúc vui vẻ do thành tựu giả tạo mang đến.

“Lãng Quên đến rồi.” Lâm Sơ Yến nói xong thì lắc lắc điện thoại, “Hiện tại đã đến trước cửa rồi.”

“Thật ư? Sao anh không nói sớm?”

Lâm Sơ Yến không đáp, yên lặng nhìn cô, ánh mắt đầy ai oán.

Phải rồi, vừa nãy cô đuổi anh ra ngoài, hai người cách nhau một cánh cửa, anh làm gì có cơ hội nói.

Hương Noãn gãi ót hỏi: “Sao Lãng Quên lại có thời gian ghé qua đây vậy?”

“Thì anh mời đến.”

...

Lúc Lãng Quên đến, tay anh ta xách túi lưới mỏng bằng ni lông, thứ bên trong vừa tròn vừa đen, Hương Noãn tưởng anh ta mang dưa hấu đến, lúc lại gần, cô mới phát hiện đó là một cái vò.

“Đây là cái gì vậy?” Cô tò mò hỏi.

Lãng Quên nhẹ nhàng đặt cái vò lên trên bàn, cười nói: “Cậu xem thử đi.”

Hương Noãn đi vòng quanh cái vò, Trần Ứng Hồ cũng rất tò mò, đứng đối diện cô, cùng cô di chuyển.

Lâm Sơ Yến ôm trán, “Mấy người đang hát Nhị Nhân Chuyển à?”

Hương Noãn ngẩng đầu cười nhìn Lãng Quên: “Là rượu sao?”

“Ừ.”

“Tôi có thể mở ra xem một chút không?”

Lãng Quên gật đầu, “Tôi cầm đến để uống mà.”

Hương Noãn mở miếng dán vò ra rồi ngó vào trong, nhìn thấy chất lỏng bên trong vẫn còn đang hơi dao động, đáy vò phản chiếu ánh sáng. Nương theo sự dao động của rượu là một làn hương rượu nồng nàn nhẹ nhàng lan toả. Hương Noãn chưa uống đã say, nhắm mắt hít một hơi thật sâu: “Thơm quá!”

Lâm Sơ Yến dở khóc dở cười, dùng tay gõ nhẹ lên đầu cô: “Đồ nghiện rượu.”

Dương Nhân ngửi thấy mùi rượu thì hỏi Lăng Quên: “Sao rượu này thơm vậy, ủ bao nhiêu năm rồi?”

“Hai mươi năm.”

“Wow...”

Lúc này ngay cả Lâm Sơ Yến cũng phải kinh ngạc, hỏi: “Sao cậu lại có được báu vật này?”

“Lúc tôi sinh ra đã thấy trong nhà đang ủ rồi.” Anh ta nói xong câu này liền dừng lại, dáng vẻ dường như hơi xấu hổ.

Dương Nhân hiểu được, hỏi: “Không phải là ủ đợi đến khi cậu kết hôn mới uống đấy chứ?”

Lăng Quên không nói gì, trên mặt vẫn còn ửng đỏ, coi như là thừa nhận lời phỏng đoán đó.

Nhất thời Hương Noãn cảm thấy rượu này khá khó uống, “Rượu quan trọng như vậy, giờ uống... có được không?”

“Rượu ngon để người tốt, cứ uống đi.”

Hương Noãn nghe anh ta khen thì mát lòng mát dạ.

Mọi người ngồi xuống, vừa ăn vừa trò chuyện.

Có bạn thân, có rượu ngon. Ngày tốt cảnh đẹp, trò chuyện khá vui vẻ.

Hương Noãn nhấp một ngụm rượu nhỏ, híp mắt từ từ thưởng thức mùi vị, Lâm Sơ Yến nhìn thấy bộ dạng đó của cô, đoán chừng đêm nay sẽ uống kha khá đấy. Anh cũng bắt đầu kiềm chế, không dám uống nhiều. Không thể để cả hai người đều say được, tình địch còn đang ngồi bên cạnh cơ mà...

Dường như là tình địch cũng cảm thấy vậy, Thâm Tắc Mộc đảo mắt sang nhìn, hai người chạm mắt đầy khó chịu rồi lại quay mặt sang nơi khác.

Lâm Sơ Yến lấy một cái kèn acmonica từ trong túi áo ra, đây là thứ anh vừa lục được ở thư phòng trên tầng. Trong thư phòng còn có đàn violong, đáng tiếc là anh không biết chơi.

Lúc này, anh cầm acmonica muốn thổi thì di động đột nhiên reo lên.

Màn hình hiện tên người gọi là quản lý Vương của Đạu Hà Lan TV.

Lâm Sơ Yến đoán chuyện quản lý Vương muốn nói chắc về trận thi đấu lúc chiều, vì thế anh nghe máy.

“Alo, Tiểu Lâm à?” Giọng quản lý Vương rất thân thiện, thay đổi luôn cả cách xưng hô.

“Quản lý, khi nào thì phát tiền thưởng vậy?”

“Tiền thưởng à? Tiền thưởng của quán quân phát dựa trên quy trình thi đấu, việc này không phải do tôi lo. Phần thưởng thêm thì công ty sẽ phát cho các cậu, đợi ngày mai tôi đi làm sẽ báo cho phòng kế toán, cậu không cần vội đâu.”

“Được, cảm ơn Quản lý. Tạm biệt quản lý.”

“Đợi, đợi đã...” Quản lý Vương chưa kịp nói gì thêm, vội vàng ngăn anh lại, “Còn một chuyện nữa, tôi muốn hỏi cậu một chút.”

“Hả?”

“Chính là... Noãn Thần, cô ấy có hứng thú đến chỗ chúng tôi livestream không? Điều kiện và đãi ngộ cứ thoải mái đưa ra.”

Lâm Sơ Yến nhìn về phía Hương Noãn.

Đương nhiên là anh không muốn cô livestream, có điều anh cũng sẽ không trả lời thay cô.

Hương Noãn suy nghĩ một lát sau đó liên tục lắc đầu.

Livestream thực sự rất vui, nhưng bản chất đám người xem không giống nhau, có một số kẻ phát ngôn khiến người ta không thể chịu nổi, sao cô lại phải chịu đựng mấy thứ đó chứ?

“Quản lý Vương, cô ấy nói không muốn đi.” Lâm Sơ Yến nói với di động.

“Hả? Hỏi nhanh vậy sao?” Giọng quản lý Vương hơi chần chừ.

“Đúng vậy, cô ấy đang ở cạnh tôi, có muốn tôi gửi clip lắc đầu của cô ấy cho anh xem không?”

“Việc đó không cần đâu, ha ha ha...” Quản lý Vương xấu hổ cười mấy tiếng, cười xong càng cảm thấy xấu hổ hơn, vội nói, “Đúng rồi, còn một chuyện. Trạch Mộc có hứng thú tới chỗ chúng tôi livestream không? Điều kiện và đãi ngộ cứ thoải mái đưa ra.”

Thẩm Tắc Mộc không chút băn khoăn, dứt khoát lắc đầu.

“Quản lý, anh ấy cũng không muốn. Anh ấy đang ở cạnh tôi, chúng tôi đang ăn liên hoan. Quản lý còn chuyện gì nữa không?”

“Còn, còn một chuyện nữa... Dương Nhân thì sao, có hứng thú không?”

Dương Nhân mặt không chút cảm xúc lắc đầu.

“Chị ấy cũng không. Quản lý, không còn chuyện gì nữa chứ?”

“Có có có, còn có một vấn đề cuối cùng.”

“Quản lý, anh Hồ vốn chính là người của Đâu Hà Lan TV mà.”

“Hả? Không phải, điều đó tôi biết chứ, tôi không nói cậu ấy... Tôi muốn nói, sau khi các cậu thắng trận đấu, mới đây thôi đã có ba đội tuyển chuyên nghiệp gọi điện thoại cho tôi, nhờ tôi hỏi Noãn Thần có hứng thú đánh giải chuyên nghiệp không? Nếu có, không dám nói sẽ làm chủ lực, nhưng khẳng định có cơ hội thi đấu. Nếu biểu hiện tốt thì lên làm chủ lực cũng nhanh thôi.”

Lâm Sơ Yển lại nhìn về phía Hưởng Noãn lần nữa.

Lúc Hưởng Noãn nghe thấy quản lý Vương nói đến chuyện mình được mời đến đội chuyên nghiệp, mắt cô hơi sáng lên nhưng lại nhanh chóng tối lại.

“Noãn Noãn, em muốn đánh giải chuyên nghiệp à?” Lâm Sơ Yển hỏi cô.

Hưởng Noãn nâng chén rượu lên uống một ngụm, đáp: “Em muốn học hành thật tốt, mỗi ngày đều tiến lên.”

Quản lý Vương còn muốn thuyết phục cô, cuối cùng Lâm Sơ Yển không chịu nổi, dứt khoát nói tạm biệt.

Trần Ứng Hồ nói: “Sao quản lý Vương không hỏi tôi nhỉ? Hôm nay Miyamoto Musashi của tôi phát huy rất tốt, hạn chế đội địch, lúc đoàn chiến tôi toàn tiên phong, ăn cỏ nhà sữa nhé.”

“Bởi vì em nói nhiều.” Thẩm Tắc Mộc lên tiếng.

Trần Ứng Hồ phát hiện anh họ mình càng ngày càng thích đâm chọc mình. Cùng là chó độc thân, không phải nên ủng hộ nhau à, sao cứ luôn nói anh ta như vậy chứ...

Lãng Quên vốn đang cười, nghe thấy bọn họ nói chuyện, nhìn gương mặt đầy tủi hờn của Trần Ứng Hồ, anh ta vội vàng nói: "Trận thi đấu hôm nay chúng tôi cũng xem rồi."

“Chúng tôi?”

“Đúng vậy, thành viên đội chúng tôi cùng nhau xem. Đối phương là đội hình hai của chiến đội Vô Địch, chúng tôi đã từng tiếp xúc lúc đấu tập. Thực lực bọn họ không tệ, cho nên phải nói là chiều nay các cậu đã đánh rất tốt.”

Lời khẳng định có thể đạt được đến trình độ chuyên nghiệp khiến Hương Noãn rất vui vẻ, nâng chén rượu nói: “Nào, vì thực lực mạnh mẽ khí phách của chiến đội Thời Gian chúng ta, cạn chén!”

Rượu trong chén cạn, cô lau khoé miệng, hỏi: “Lãng Quên, cậu ở đội thế nào? Có người bắt nạt cậu không?”

“Tôi rất tốt.” Lãng Quên hơi ngại ngùng cười, “Đúng rồi, huấn luyện viên nói, mùa thi đấu tới sẽ sắp xếp vài cơ hội thi đấu chính thức cho tôi.”

“Thật à? Vậy thì tốt quá rồi! Chúc mừng chúc mừng! Nào, uống rượu thôi.”

Lãng Quên cầm chén rượu, bỗng nghiêm túc nhìn mọi người đang ngồi ở đây, nói: “Tôi muốn cảm ơn mọi người.”

“Hả? Sao lại khách khí như vậy?”

Anh ta từ từ đứng dậy nói: “Thật sự, quá khứ trước đây của tôi không được tốt lắm, bốruột tôi vứt bỏ vợ con, họ hàng thân thích chằm chọc khinh miệt mẹ tôi, tôi chưa tốt nghiệp cấp hai đã phải đi làm thuê, trải qua rất nhiều sự đối xử nhiệt tình lạnh lùng của người khác. Đa số người tôi gặp phải trong cuộc sống hiện thực đều là người xấu, nhưng không ngờ lại có thể kết bạn với những người bạn như các cậu trên mạng. Trước đây tôi

luôn cảm thấy mình rất xui xẻo, giờ đây tôi lại cảm thấy may mắn. Cảm ơn các cậu, chính các cậu đã thay đổi cuộc sống của tôi.”

Nói xong những lời này, anh ta uống cạn rượu trong chén.

Dương Nhân ngồi bên cạnh anh ta, lúc thấy anh ta uống rượu, khoé mắt có giọt nước rơi xuống, giọt nước mắt phản chiếu ánh đèn hiu hắt, giống như một viên kim cương.

Sau khi Lăng Quên ngồi xuống, Dương Nhân vỗ vai anh ta rồi cúi đầu nhìn rượu trong chén, nói: “Quá khứ của tôi rất gay gắt, tôi bỏ nhà đi bụi, đã không liên lạc với người nhà nhiều năm rồi. Lúc ở đội tuyển cũ cũng không tốt lắm, ông chủ thường xuyên ép buộc tôi làm những chuyện tôi không thích, có lúc tôi cãi nhau rất dữ dội với bạn trai cũ. Tôi cũng không biết bản thân đã trải qua những ngày đó như thế nào nữa, tất cả đều rối tung cả lên. Lúc ở cùng mọi người, tôi rất vui. Tôi cũng không nói rõ được là vì sao, nhưng thực sự rất vui, cực kỳ thoải mái. Tôi cũng muốn cảm ơn số phận đã cho tôi gặp được mọi người.”

Trần Ứng Hồ nghe xong, nước mắt lưng tròng nhìn mọi người, “Còn có tôi...” Anh ta nói, “Trước đây tôi không có bạn bè gì, lúc còn đi học thành tích quá tệ, thầy cô mắng tôi, bố mẹ tôi cũng mắng tôi, tôi bỏ học chơi game, phụ huynh không cho con mình chơi với tôi. Có những lúc tôi cảm thấy rất khó khăn để vượt qua, cảm giác mình giống như quái vật. Cảm ơn mọi người vì đã không ghét bỏ tôi, còn chịu làm bạn với tôi...”

Lâm Sơ Yến gõ mặt bàn, nói: “Mấy người đang làm gì vậy? Đại hội buồn nôn à? Anh Hồ, cậu còn khóc nữa à?”

“Lăng Quên cũng khóc, sao cậu không nói cậu ấy?”

“Cậu ta đen quá, tôi không nhìn thấy.”

“...”

Hương Noãn nghiêng người, tựa đầu lên vai Lâm Sơ Yến, nói: “Em cũng muốn cảm ơn số phận đã để em quen biết mọi người. Vì tình bạn của chúng ta... cạn chén!” Nói xong cũng không quan tâm đến những người khác, cô tự uống cạn một chén.

Lâm Sơ Yến gấp mấy món cho cô, “Ăn chút gì đi, đừng có uống nhiều. Đồ ngọc này.”

Hương Noãn đặt chén rượu xuống nói: “Lãng Quên, chị Nhân, anh Hồ, sau này mọi người chinh chiến trong giới chuyên nghiệp phải nhớ đánh cả phần của em, chiến thắng trở về. Xin nhờ mọi người.”

“Được.”

“Nhất định.”

“Chờ đó!”

Thẩm Tắc Mộc im lặng uống rượu, im lặng nhìn bọn họ cạn chén. Anh ta đặt chén rượu xuống, cầm acmonica trên bàn lên, cúi đầu thôi.

Tiếng kèn trong trẻo du dương, giai điệu vẫn vương uyển chuyển, giống như lời tâm sự sâu lắng, cũng như thể tiếng thở dài cô quạnh.

Hương Noãn không nhớ mình đã uống bao nhiêu, sau đó cô cũng không biết mình đã mất tự chủ, còn uống rượu giao bôi với Lâm Sơ Yến.

Sau đó cô lại âm ỉ đòi lên nóc nhà ngắm trăng, Lâm Sơ Yến không ngăn cản được, đành kéo tay cô nói: “Anh dẫn em đi.”

Anh dẫn cô lên sân thượng, đứng ở trên sân thượng nhìn xuống, có thể nhìn thấy người trong vườn hoa.

Trên sân thượng mở đèn, Dương Nhân ngửa mặt lên nhìn thấy bọn họ đang kê vai đứng đó, Lâm Sơ Yến lo Hương Noãn đứng không vững nên dùng một tay ôm lấy vai cô.

Dương Nhân rời mắt đi, cô nhìn thấy Thẩm Tắc Mộc cũng đang nhìn bọn họ.

Thế nhưng ánh mắt anh ta lại rất bình tĩnh.

Dương Nhân hơi tò mò hỏi Thẩm Tắc Mộc: “Không khó chịu à?”

Thẩm Tắc Mộc cúi đầu suy nghĩ rồi đáp: “Điều hấp dẫn tôi chính là sự đơn thuần của cô ấy, điều ngăn cản chúng tôi đến với nhau cũng chính là sự đơn thuần ấy. Không có gì phải tiếc nuối cả, không hợp chính là không hợp.”

Dương Nhân rót rượu cho anh ta: “Cậu lạnh tanh như vậy, quả thật không hợp yêu đương. Uống rượu đi uống rượu đi.”

Trần Ứng Hồ và Lãng Quên đã uống say, đang cùng ôm nhau ca hát.

Dương Nhân chạm chén với Thẩm Tắc Mộc, “Một chén dâng quá khứ, một chén tặng tương lai.” (1)

(1) “Một chén dâng quá khứ, một chén tặng tương lai” là một câu hát trong bài hát nổi tiếng “Tiêu Sầu”. Người biểu diễn là Mao Bất Dịch.

Thẩm Tắc Mộc nhìn ánh sáng phản chiếu trong chén, hiếm khi nở nụ cười: “Ừ.”

...

Hương Noãn đứng trên sân thượng, không nhìn trăng sáng trên trời mà lại nhìn người dưới đất. Cũng không biết có phải do ánh đèn mà cô cảm thấy người và vật trên thảm cỏ rất hoà hợp.

Lâm Sơ Yến ban đầu chỉ ôm vai cô, sau đó dần dần ôm cả người cô từ đằng sau.

Hương Noãn để mặc cho anh ôm, cô nhìn đám người ở dưới vườn, anh Hồ và Lăng Quên cùng hát hò quên trời đất, Thẩm Tắc Mộc và Dương Nhân vẫn đang uống rượu.

“Lâm Sơ Yến.”

“Hà?”

“Em cảm thấy rất hoang mang. Mẹ em đã nói với em rằng, chơi game không có ý nghĩa gì, có lúc em cũng cảm thấy như vậy. Thế nhưng, em gặp được nhiều bạn bè trong game như vậy, trừ đàn anh Thẩm ra, những người

khác đều do quen từ game, bạn bè tốt như vậy sao có thể nói là không có ý nghĩa gì được?”

Lâm Sơ Yến không nói gì, siết chặt cánh tay, ôm cô càng thêm chặt. Trên sân thượng có gió, anh sợ cô lạnh.

Hương Noãn vẫn hỏi tiếp: “Anh nói xem, cuối cùng chơi game có ý nghĩa gì không?”

“Trải nghiệm của bản thân chính là một loại ý nghĩa.” Lâm Sơ Yến đáp.

Hương Noãn thở dài: “Sao em cảm thấy anh nói gì cũng có lý hết vậy?”

“Bởi vì anh chính là chồng em.”

“Hừ, em thấy anh lại muốn úp mặt vào tường sám hối rồi.”

Lâm Sơ Yến cúi đầu, đặt cằm cọ cọ bên cổ cô, khẽ cười: “Em tha cho anh đi.”

Đây là một sự quyến rũ lộ liễu. Hương Noãn bị anh trêu đến mức tim đập liên hồi, chân mềm nhũn ra.

Cô thật sự khâm phục khả năng co được giãn được của anh.

Hai người cứ dựa vào nhau như vậy, không ai nói gì, xung quanh rất yên tĩnh. Qua một lát, Hương Noãn đột nhiên nói: “Em cảm thấy, chuyện ý nghĩa nhất em làm ở trong game chính là gặp được anh.”

Lâm Sơ Yển cúi đầu, dùng môi cọ lên vành tai cô, khẽ nói bên tai cô:
“Xem như em có lương tâm.”

“Này, lúc này không phải anh nên đáp lại là “Anh cũng vậy” sao?”

Lâm Sơ Yển lại chẳng biết đường nói thế.

Hương Noãn cảm thấy mình thật thiệt thòi, cô cong khuỷu tay huých vào người anh: “Anh mau nói đi chứ.”

“Anh yêu em.”

Chương 89: Kết thúc

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Ba năm sau.

Ngày 28 tháng 6.

“...Thành tích trung bình chuyên ngành đứng thứ tám. Lần lượt đạt được danh hiệu đoàn viên ưu tú, sinh viên ba tốt, học bổng cấp quốc gia. Bên cạnh đó, tôi đã tích cực tham gia các hoạt động thực tiễn, đạt giải nhất cuộc thi diễn thuyết tiếng Anh toàn quốc, cùng đồng đội đạt giải nhất cuộc thi sinh viên khởi nghiệp toàn quốc, trong thời gian thực tập tại tập đoàn Việt Lâm, đã đạt được danh hiệu “Thực tập sinh ưu tú của năm” toàn tập đoàn... Đây chính là cuộc sống đại học của tôi. Bốn năm này, tôi đã từ mờ mịt trở nên kiên định, từ ngây ngô trở nên trưởng thành, gạt hái được tri thức và sự chín chắn, hiểu được trách nhiệm và tinh thần gánh vác. Trong mùa ly biệt này, tôi muốn nói lời cảm ơn với các thầy cô, cảm ơn thầy cô đã dạy dỗ tận tâm, kiên nhẫn chỉ bảo; tôi cũng muốn nói lời cảm ơn với bố mẹ, cảm ơn bố mẹ đã nuôi dưỡng con, dạy dỗ con, bao dung cho sự vô tư vô ý của con...”

Hương Noãn cầm bản phát biểu đã chuẩn bị tốt từ trước, đọc không nhanh không chậm. Hơn ba ngàn giảng viên sinh viên ngồi trong sân vận động của cơ sở Diên Trì đại học Nam Sơn đang lắng nghe những lời phát biểu của người đại diện sinh viên tốt nghiệp.

Ngồi ở chỗ cách bục phát biểu rất xa, có một nam sinh đang giơ ống nhòm lên xem, vừa xem vừa thảo luận với đồng bọn bên cạnh: “Đây là Hương Noãn sao? Xinh thế không biết! Sao cơ sở chúng ta lại không có nữ thần như vậy, tớ không phục!”

“Có cũng không phải của cậu.”

“Lão tặc Lâm Sơ Yến quá gian xảo! Nữ thần vừa mới năm nhất anh ta đã ra tay rồi, vô liêm sỉ!”

“Nếu anh ta không ra tay sớm một chút, không chừng sẽ bị người khác cướp mất.”

“Giờ đào góc tường còn kịp không?”

“Cậu không biết sao, trong trường lưu truyền rằng kẻ nào dám có ý định gì với Hương Noãn, Lâm Sơ Yến sẽ xử đẹp người đó.”

“Hả? Xử thế nào?”

“Không rõ. Có điều, dựa vào lời vài nhân chứng đã thấy thì thủ đoạn của anh ta cực kỳ tàn nhẫn, thậm chí là biến thái. Nghe nói, có một nam sinh bị anh ta tóm vào rừng trông bộ dạng như này này...”

“Là sao? Không phải sẽ giống như tớ nghĩ chứ?”

“Cậu có thể thoải sức phát huy sức tưởng tượng. Hơn nữa, sau khi như vậy, anh ta còn ép nam sinh đó gọi “mẹ”.”

“Đệt!!!”

...

Hương Noãn đọc bài phát biểu một cách trôi chảy, lúc bước xuống bục, tiếng vỗ tay vẫn còn vang vọng. Cô còn thoáng nghe thấy có người hô “Nữ thần”.

Cô cũng không biết bắt đầu từ khi nào, sinh viên đại học Nam Sơn chỉ thích gọi cô là nữ thần, hình như là từ sau khi hẹn hò với Lâm Sơ Yến.

Cũng từ lúc đó, cô ngày càng nổi tiếng...

Ừm, Lâm Sơ Yến là chàng trai tỏa ánh hào quang, cô ở gần anh bị người ta chú ý cũng không có gì lạ.

Hương Noãn trở về chỗ ngồi, lễ tốt nghiệp lại tiếp tục theo trình tự.

“Noãn Noãn, vừa nãy cậu quá xuất sắc!” Mẫn Ly Ly giơ hai ngón tay cái với cô.

Hương Noãn xấu hổ nói với Mẫn Ly Ly, bài phát biểu đó là do Lâm Sơ Yến sửa giúp cô. Người như Lâm Sơ Yến tuy hơi phách lối, có lúc còn cợt nhả, có điều làm bạn trai vẫn rất có ích...

Mẫn Ly Ly sắp đi du học nước ngoài. Năm ngoái lúc tốt nghiệp Trịnh Đông Khải đã bỏ bài bảo vệ luận án, năm nay xin vào cùng trường với cậu ấy, cũng đã nhận được lời mời rồi.

“Trịnh Đông Khải đang đợi cậu sao?” Hương Noãn hỏi.

“Anh ấy nói không phải.” Khóe miệng Mẫn Ly Ly hơi nhếch lên.

“Tớ cảm thấy anh ấy không nói thật, hiểm ngầm, nhất định là do học theo Lâm Sơ Yến, gần mực thì đen.”

“Tớ thấy không phải vậy đâu. Trịnh Đông Khải nhà tớ mà là hiểm ngầm thì Lâm Sơ Yến nhà cậu là hiểm lộ à?”

Hương Noãn: =.=

Tiết mục cuối cùng trong buổi lễ tốt nghiệp là nghi thức trao học vị (1). Bí thư Đảng Ủy (2) của trường tự tay vén tua (3) cho Hương Noãn, trình trọng trao giấy chứng nhận học vị vào tay cô. Bí thư Đảng Ủy là một cô giáo lớn tuổi hiền hậu, bà nhìn Hương Noãn cười nói: “Tiền đồ như gấm.”

(1) Học vị là văn bằng do một cơ sở giáo dục hợp pháp trong và ngoài nước cấp cho người tốt nghiệp một cấp học nhất định.

(2) Đảng Ủy: là uỷ ban đảng viên, thường có trong các trường đại học Trung Quốc, Việt Nam thì không.

(3) Vén tua: trên mũ cử nhân có một chùm tua rua, khi làm lễ người thầy sẽ vén chùm tua từ bên này sang bên kia cho học trò, xem như nghi thức công nhận đã chính thức tốt nghiệp.

“Cảm ơn cô Lưu.”

“Hãy, lại phải đưa tiền một khoá.”

Hương Noãn hơi xúc động, tiến lên trước ôm cô Lưu.

Sau khi kết thúc buổi lễ tốt nghiệp, lớp Hương Noãn cùng đi chụp hình ở vườn trường. Trên đường đi, Hương Noãn nhận được rất nhiều kẹo.

Đây là một hoạt động truyền thống của đại học Nam Sơn. Kẹo do hội học sinh trường làm, mỗi sinh viên tốt nghiệp một viên, chữ in trên giấy gói kẹo do sinh viên tốt nghiệp tự mình cung cấp. Có cái in tên, có cái in danh ngôn của người nổi tiếng hoặc câu thơ, cũng có cái in ám hiệu để nói lên điều thầm kín. Ngày tốt nghiệp, sinh viên có thể đem kẹo của mình tặng cho một người nào đó.

Việc tặng kẹo đã xảy ra rất nhiều câu chuyện. Có người nhờ vậy xóa bỏ được hiềm khích, có người trở thành người yêu của nhau, cũng có người tỏ tình thất bại, mỗi người mỗi cảnh.

Năm ngoái kẹo của Lâm Sơ Yến tặng cho Hương Noãn, chữ in trên giấy gói kẹo của anh khá buồn nôn, không đề cập tới cũng được.

Mặc kệ thế nào đi nữa thì năm nay kẹo của Hương Noãn chắc chắn phải tặng cho anh rồi.

Có điều cô cũng không ngờ mình sẽ nhận được nhiều kẹo như thế, xem ra nhân duyên của cô không tệ.

Sau đó Hương Noãn lo lắng việc nhiều kẹo quá cầm không hết, liền quay về phòng lấy một cái hộp nhựa, bỏ kẹo vào trong hộp. Lúc cô đi trên đường, có người cho cô kẹo, cô lại đưa hộp ra nói: “Cảm ơn!”

Giống hệt như ăn xin.

Việc chụp ảnh kéo dài đến hơn bốn giờ chiều, lúc này mọi người mới giải tán.

Hương Noãn thay đồ, đi ra cổng trường, Lâm Sơ Yến sắp đến rồi.

Xe mà Lâm Sơ Yến lái vẫn là chiếc Mercedes trước kia, điều khác biệt là chiếc xe hiện tại đã thuộc về anh. Hai năm trước, anh đã mua lại chiếc xe này từ bố mình, hai bố con đi làm thủ tục sang tên chính chủ. Lúc mua chiếc xe này, Lâm Sơ Yến đã cực kỳ không biết xấu hổ mà hạ nát giá bố mình, hơn nữa là hạ xuống chỉ còn 1/10 giá gốc. Lâm Tuyết Nguyên cũng mặc kệ.

Sau khi Lâm Sơ Yến dần có chút danh tiếng liền cùng đám Hương Noãn mở một cửa hàng bán đồ gia dụng.

Nói đến việc này cũng chỉ là vô tình. Ban đầu Hương Noãn chỉ muốn tham gia cuộc thi khởi nghiệp, cuộc thi khởi nghiệp thế nào thì mọi người đều hiểu, chính là thi đấu thôi chứ vốn không khởi nghiệp thật. Mọi người xây dựng dự án xong, lấy được giải thưởng, kết quả lại có người đến tìm bọn họ muốn đầu tư, hơn nữa lại không phải là kẻ lừa gạt gì. Xem ra hiện tại nhà đầu tư rất đói khát nên đã bắt đầu ra tay với sinh viên đại học.

Hương Noãn nghĩ thầm, dự án này đưa cho người ta cầm đi kiếm tiền, không bằng bọn cô tự kiếm, vừa nói suy nghĩ này ra thì mọi người đều đồng ý, thế là tự đầu tư.

Về sau Lâm Sơ Yến dần trở thành lão đại của Đậ Hà Lan TV, càng ngày càng nổi tiếng, cửa hàng đồ gia dụng của bọn họ cũng ngày càng ăn nên làm ra.

Thật sự chưa kịp chuẩn bị chút tâm lý nào đã trở thành người có tiền rồi...

“Cô ngốc, sao mặt cứ đờ ra thế? Lên xe.” Lâm Sơ Yến một tay nắm vô-lăng, tay kia gác lên trên thành cửa sổ xe, tươi cười nhìn Hương Noãn đang đứng bên cạnh xe.

Hương Noãn lấy lại tinh thần, nhìn anh. Anh vẫn cứ như vậy, khuôn mặt trắng trẻo cùng mái tóc rẽ ngôi, không thay đổi gì so với trước đây.

Cô hơi khâm phục. Cũng đã 23 tuổi rồi mà mới nhìn cứ tưởng 17, 18, khi cười thì cực kỳ ngây thơ hiền lành, trông như một người nghiêm chỉnh đứng đắn.

Hương Noãn vòng qua đầu xe sang bên kia, ngồi vào chỗ ghế lái phụ bên cạnh.

Trời nóng vô cùng, cô mặc áo thun ngắn tay cùng với quần đùi jean, Lâm Sơ Yến nhìn thoáng qua cặp đùi trắng nõn của cô, trong lòng hơi ngứa ngáy.

Muốn sờ lại không dám.

Hương Noãn lắc lắc hộp kẹo trong tay, “Lâm Sơ Yến, anh nhìn xem. Hôm nay em nhận được nhiều kẹo không này.”

Lâm Sơ Yến nheo mắt hỏi: “Ai tặng?”

“Một số là bạn cùng lớp, một số thì em cũng không quen... Đúng rồi, giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Đến rồi em sẽ biết.”

“Xí, còn bày đặt giữ bí mật với em.”

“Noãn Noãn.”

“Hà?”

“Anh đã chuẩn bị sính lễ rồi.”

Mắt Hường Noãn nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhỏ giọng nói: “Em không hề nói muốn gả cho anh.”

Lâm Sơ Yển vươn một cánh tay ra xoa đầu cô: “Anh thấy em lại muốn bị phạt rồi Đầu Sắt.”

Hường Noãn: =.=

Đúng vậy, không sai, Lâm Sơ Yển đã thay đổi rồi. Lúc mới bắt đầu thích gọi cô là Noãn Noãn, còn cảm thấy ghê không chịu nổi, sau này ở bên nhau lâu, anh bắt đầu đặt luôn tên thân mật cho cô.

Giờ anh lại thích gọi cô là “Đầu Sắt”. Lý do là trong game cô thường chơi chiến sĩ đường trên, lúc đánh thì cứ xông lên trước nên đã nhận được cái tên dễ cưng như vậy.

Đương nhiên là Hương Noãn ăn miếng trả miếng chứ không chịu thiệt, bây giờ cô cũng gọi anh là “Cún con Hiên Viên”.

Ngày thường hai người vẫn trêu chọc nhau theo cách này. Bọn họ cũng không cảm thấy gì, khán giả xem Lâm Sơ Yến livestream lại sắp nổi điên. Nam thần nữ thần trở thành Cún con với Đầu sắt, người bình thường không chịu nổi kiểu đả kích này.

“Cún con Hiên Viên, anh còn chưa cầu hôn em đâu.” Hương Noãn nói.

“Ừ, ngày mai anh lái máy cày khám kim cương tới cầu hôn em.”

Trong đầu Hương Noãn tưởng tượng một khung cảnh đó, chợt cảm thấy khá rùng rợn...

Cô không muốn nói chuyện với Lâm Sơ Yến nữa, cứ cảm thấy như mình bị biến thành người không bình thường.

Hương Noãn mở điện thoại lướt Weibo, chợt trông thấy một đoạn video phỏng vấn về những thay đổi trong giải đấu chuyên nghiệp Vương Giả Vinh Diệu.

Người nhận phỏng vấn là Lăng Quên được xưng là “Bắp đùi số một của chiến đội Cực Hoả”. Sau khi Lăng Quên gia nhập vào chiến đội Cực Hoả thì không đổi sang đội khác mà ở đó liên tục ba năm. Ban đầu là lính mới, sau trở thành ma cũ trùm sò. Tiếc rằng chiến đội Cực Hoả là đội hạng trung, đánh mãi không đạt thành tích gì, mùa xuân năm nay lại rớt xuống một hạng. May mà Lăng Quên ra sức xoay chuyển tình thế, chiến đội Cực Hoả huyết chiến bảy trận, cuối cùng khó khăn ngồi ở vị trí vé vớt mùa sau.

Có fan nói đùa đây gọi là “Một vị thần gánh bốn phế vật”.

Hương Noãn cảm thấy thực ra nói vậy cũng không đúng. Lãng Quên tuy là thần nhưng đồng đội của anh ta cũng không phải phế vật, nếu không thì không thể thắng trận đấu. Vấn đề thực sự của chiến đội Cực Hoả nằm ở phương diện quản lý. Vị quản lý của chiến đội bọn họ nghe nói là em vợ của ông chủ chiến đội, cố ý làm cho chiến đội trở nên rối tung rối mù, lòng người tiêu tán.

Vì thế nên Hương Noãn rất tiếc cho Lãng Quên. Nếu như đổi chiến đội, nói không chừng Lãng Quên đã giành được giải quán quân rồi.

Có rất nhiều người tiếc cho Lãng Quên, thế nhưng trong video phỏng vấn Lãng Quên vẫn mang một gương mặt bình tĩnh lạnh nhạt.

Phóng viên hỏi Lãng Quên con đường đi đến giải chuyên nghiệp thế nào, Lãng Quên đáp: “Trước kia tôi là dân khuân vác, sau này công trường dần sử dụng máy móc khuân vác, tôi mất việc nên được bạn bè giới thiệu vào đánh giải chuyên nghiệp.”

“Trước trận đấu cậu thích làm gì để giảm áp lực?”

“Đắp mặt nạ.”

“Ồ? Bảo sao da cậu lại đẹp như vậy. Nghe nói cậu còn quảng cáo cho mặt nạ Mỹ Bạch?”

“Đúng vậy.”

“Fan của cậu đều gọi cậu là chồng, cậu thấy thế nào?”

“À, nếu không thì... đừng gọi vậy nữa.”

...

Hương Noãn vừa xem video vừa cười không ngừng, lại nhấn vào bình luận, phát hiện có rất nhiều người đang nói: "*Nghe nói chiến đội Cực Hoả sắp đổi chủ, có phải thật không?*"

“Gì chứ, loại chiến đội tôi như Cực Hoả chỉ có kẻ ngốc mới mua.” Hương Noãn khinh thường bình luận, lại bổ sung, “*Lãng Quên thật đáng thương.*”

Lâm Sơ Yển nói, “Đừng nhìn điện thoại nữa.”

“Vậy em phải nhìn gì?”

“Nhìn anh.”

“Lâm Sơ Yển, anh tự luyện như vậy rất dễ bị ăn đòn đấy.” Tuy Hương Noãn nói vậy nhưng vẫn bỏ điện thoại xuống.

Cô bỗng thở dài một hơi, “Hầy.”

Lâm Sơ Yển hỏi: “Sao lại thở dài?”

“Em cảm thấy, anh và anh Hồ nổi tiếng khắp nơi, fan vô số; chị Nhân giờ lại là huấn luyện viên truyền thuyết, được đặt luôn danh hiệu “Điểm Kim Thánh Thủ”; đàn anh Thẩm làm nhà phân tích số liệu eSport, ít xuất hiện

và thần bí, nghe nói có rất nhiều ông lớn muốn làm quen với anh ấy. Mọi người đều lên như điều gặp gió. Còn em? Em chỉ nhận được một tờ giấy chứng nhận “cử nhân ưu tú” và một hộp kẹo.” Hương Noãn hơi thất vọng nói, cúi đầu nhìn hộp kẹo đặt trên đùi. Cô lắc đầu, “Có lẽ cuộc đời em đã được định trước là bình thường.” Nói xong, cô mở nắp hộp lấy một viên kẹo, bóc ra ăn.

Ngậm kẹo, cô đọc dòng chữ trên giấy gói kẹo: “Đánh đâu thắng đó.”

Hương Noãn cầm tờ giấy gói kẹo đựng đưa trước mặt, lắc đầu nói: “Cảm ơn lời chúc của cậu bạn học này, đáng tiếc tớ phải phụ sự kỳ vọng của cậu rồi.”

Đánh Đâu Thắng Đó.

Đương nhiên Lâm Sơ Yến vẫn còn nhớ tên nhóc này. Anh nghiêng mặt liếc nhìn cô, cô ngốc kia đang ngậm kẹo, khuôn mặt bối vậ mà phồng lên, vẻ mặt không quan tâm cho lắm.

Anh từ từ tấp xe vào lề.

Hương Noãn hỏi: “Đến rồi à?”

Lâm Sơ Yến giúp cô tháo dây an toàn, cô đang định xuống xe, bỗng bị anh ôm lấy vai kéo về phía anh. Hương Noãn bất ngờ không kịp đề phòng, cô chưa kịp kháng nghị, anh đã hôn cô.

Xảy xảy, xảy ra chuyện gì vậy... Cô hơi khó hiểu.

Những năm gần đây kỹ thuật hôn của Lâm Sơ Yến càng ngày càng tăng lên, Hường Noãn nhanh chóng bị anh hôn đến nổi mềm nhũn, cô vô lực tựa lên bờ vai anh, nhắm mắt đáp lại anh. Trong xe mở điều hoà nhưng bầu không khí xung quanh lại trở nên ngày càng nóng.

Lâm Sơ Yến thừa dịp lúc cô bị hôn đến mơ màng, cuối cùng đã thoả mãn mong muốn sờ được đùi cô, làn da trơn mịn, nõn nà, chạm vào rồi liền không nở buông, anh đã được thoả mãn rồi, khát vọng dường như lại nhiều thêm.

Nhưng cùng lúc đó thắt lưng anh như muốn biểu tình...

Lâm Sơ Yến lưu luyến buông cô ra, thở gấp nhìn cô.

Lúc này Hường Noãn mới phát hiện, khuôn mặt anh đang phồng lên, giống như đang ngậm thứ gì đó.

Ơ ơ ơ, kẹo của mình đâu???

Đầu lưỡi Lâm Sơ Yến hơi cử động, di chuyển viên kẹo trong miệng, má bên này vừa lõm xuống, bên kia lại phồng lên.

Hường Noãn ngây người nhìn anh. Cô quả thực không dám tin, Lâm Sơ Yến cướp kẹo từ trong miệng cô, lại còn không biết xấu hổ...

Lâm Sơ Yến dùng tay nâng gương mặt cô lên, ngón cái vuốt nhẹ môi cô, thấp giọng nói: “Sau này không được phép ăn kẹo người khác tặng.”

Hường Noãn cảm thấy kinh nghiệm yêu đương ba năm của mình đều ném cho chó ăn hết, anh vẫn cứ dễ dàng khiến cô mặt đỏ tim đập như thế.

Cô tựa lên trên ghế, quay mặt sang chỗ khác không dám nhìn anh, “Vậy anh mua cho em à?”

“Anh mua cho em, em muốn gì anh đều mua cho em.”

Lâm Sơ Yến lái xe đến một khu biệt thự ngoại thành, Hương Noãn trông thấy nhà cửa lướt qua bên ngoài thì hơi nghi ngờ: “Trước đây có phải em từng đến nơi này không nhỉ?”

Lâm Sơ Yến im lặng không đáp. Anh dừng xe trước một căn biệt thự, sau khi hai người xuống xe, cảm giác quen thuộc của Hương Noãn ngày càng tăng. Cô bỗng vỗ đầu một cái: “Em nhớ ra rồi!”

“Hử?”

“Đây là căn cứ của chiến đội Cực Hoả! Ba năm trước bọn em từng đến đây!”

“Không phải chiến đội Cực Hoả.”

“Không tin thì anh qua đây.” Hương Noãn kéo lấy anh, đi đến trước cái biển quảng cáo trong ký ức cô, sau đó ngửa mặt lên nhìn, cô ngẩn người, “Sao lại như vậy? Câu lạc bộ thi đấu eSport Thời Gian 1014? Đây là chiến đội nào? Ấy, chẳng lẽ chiến đội Cực Hoả đổi chủ thật sao? Thời Gian 1014? Cái tên này không khí phách tẹo nào...”

“Giờ nó là của em rồi.” Lâm Sơ Yến ngắt lời cô.

“Hả?” Hương Noãn nghiêng đầu, vẫn không hiểu gì hỏi anh.

Lâm Sơ Yển lấy giấy phép kinh doanh từ trong túi ra, đưa cho cô: “Sính lễ.”

“Đây, đây là...” Ngón tay Hương Noãn run run. Cô nhận lấy tờ giấy phép kinh doanh, cúi đầu xem, run rẩy cất lời, “Ý anh là sao?”

“Em hiểu sao thì nó là vậy đó. Ngày mai đi làm thủ tục sang tên. Chiến đội của mình nên đừng có chê bai tên nữa. Biết chưa?”

“Không phải, em em em... Sao anh lại tặng em cái này?”

“Bởi vì em thích.”

Hương Noãn ngẩn người ra, ngược mắt nhìn anh. Cô bỗng cảm thấy trái tim nhói lên.

Bọn họ đều đã trưởng thành, ngày càng có nhiều thứ trở nên không còn quan trọng. Cô cũng từng si mê một số thứ, nhưng kết quả giống như rất nhiều người khác, những suy nghĩ đó cuối cùng lại bị gió thổi tan vào góc xó xinh nào đó của thời gian, hoá thành những đoá hoa dại, những điểm tuyết nhỏ bé trên con đường thanh xuân của cô. Chúng không liên quan gì và cũng chẳng là gì, thậm chí còn không được ghi nhớ, được hoài niệm.

Vì thế cô cứ dìm chúng nó xuống tận đáy lòng để rồi quên đi.

Nhưng anh lại nhớ, nhớ rất kỹ.

Nhớ ở trong lòng, không quên.

Hương Noãn bỗng bật khóc.

Nước mắt rơi xuống liên tục, thuận theo gò má tạo thành hai dòng suối nhỏ rơi xuống tí tách. Cô mặc sức khóc, trong mắt toàn nước là nước, người cô run lên, ngay cả miệng cũng đang run.

Lâm Sơ Yển hoảng sợ. Thực ra Hương Noãn không phải là người mít ướt, huống chi hiện tại cô đang khóc rất lớn.

“Em đừng khóc mà...” Anh bối rối, đau lòng muốn chết, đưa tay lau nước mắt cho cô nhưng không lau được hết, càng lau càng nhiều. Anh chỉ biết ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô, “Đừng khóc, đừng khóc, ngoan...”

Nước mắt của Hương Noãn thấm ướt áo anh. Cô để mặc cho anh ôm, trút ra hết cảm xúc, cô khóc rất lâu.

Cuối cùng cô cũng ngừng khóc, hai mắt sưng vù.

Lâm Sơ Yển đỡ khóc đỡ cười, dùng khăn giấy lau mặt cho cô. Anh nâng cằm cô lên, nhìn vào đôi mắt sưng vù như quả óc chó của cô, “Có cần phải thế không?”

“Cần.”

“Lên trên xem thử đi.”

Hôm nay không ai trong chiến đội đi làm, vườn không nhà trống, chỉ có một người giúp việc đang trông cửa. Hai người lên trên xem, Hương Noãn vào nhà vệ sinh rửa mặt.

“Em muốn lên sân thượng.” Cô nói.

“Được, chúng ta lên đó ngắm hoàng hôn.”

Trên sân thượng có bàn ghế và ô che nắng, lúc này mặt trời sắp xuống núi, hai người sóng vai ngồi gần nhau trên một băng ghế dài. Lâm Sơ Yến ôm lấy Hương Noãn, Hương Noãn nghiêng người, tựa đầu lên vai anh.

Tựa gần như vậy, cô cảm giác được rất rõ sự phập phồng lúc anh hít thở.

“Lát nữa Lăng Quên sẽ đến.” Lâm Sơ Yến nói, “Còn có anh Hồ, chị Nhân, đàn anh Thẩm nữa.”

“Vâng.”

“Em biết anh có ý gì sao?”

“Vâng.”

“Không quan tâm em làm gì, anh đều theo em.”

“Vâng.”

“Sao không nói gì?” Lâm Sơ Yến hỏi. Bỗng nhiên, trong lòng bàn tay anh xuất hiện một thứ do cô nhét vào.

Lâm Sơ Yến cúi đầu mở lòng bàn tay ra, thấy đó là một viên kẹo. Là viên kẹo cô đặc biệt tặng riêng cho anh.

Anh cười, bóc kẹo ra, đút kẹo vào miệng cô: “Cho em.”

Hương Noãn ngậm kẹo, mặt đỏ không hé môi.

Sau đó Lâm Sơ Yến mở giấy gói kẹo ra, nhìn thấy thứ bên trên liền cười nói: “Viết cái gì đây, anh không biết chữ, em đọc giúp anh.”

“Lâm Sơ Yến, đừng được voi đòi tiên.”

“Đọc đi.” Anh nói rồi đưa giấy gói kẹo đến trước mắt cô.

“Không.”

“Ba chữ này, ba năm trước anh đã nói với em. Giờ em nói một chút đi, không thiệt đâu.”

“Anh nói với em lúc nào?”

“Ngày em uống rượu say.”

“Uống rượu say không tính. Anh nói lại lần nữa đi.”

“Anh yêu em.”

“...” Hương Noãn cạ lời, “Sao anh không có chút ngại ngùng nào vậy?”

“Tối lượt em, không được chơi xấu.”

Cô nhắm mắt lại nói nhỏ: “Em, em yêu anh, Lâm Sơ Yến.”

Lâm Sơ Yến hôn cô. Lần này hôn rất cuồng nhiệt, môi cô còn hơi đau.

Đến khi hôn xong, Hương Noãn phát hiện, Lâm Sơ Yến lại cướp mất kẹo của cô.

“Xin lỗi, lần này không phải cố ý.” Vẻ mặt Lâm Sơ Yến đầy áy náy, “Nếu không giờ anh trả lại em nhé?”

“Anh, dứt ngay...”

Anh bật cười đê tiện, cuối cùng vẫn trả lại cô.

...

Hương Noãn hỏi Lâm Sơ Yến: “Thời Gian trong Thời Gian 1014 thì em hiểu, chính là chiến đội trước kia của chúng ta phải không. Nhưng mà 1014 thì sao? Có ý nghĩa gì đặc biệt à?”

“Ngày 14 tháng 10 là ngày gì?”

“Hả, ngày kỷ niệm thành lập Tổ chức Tiêu Chuẩn Hoá Quốc Tế.”

“... Đồ ngốc.”

“Vậy anh nói xem là gì?”

“Ngày chúng ta gặp nhau.”

Ngày 14 tháng 10 vào bốn năm trước, hai tân binh đã gặp nhau tại vực sâu Vương Giả.

Thời gian kể từ đó về sau đều rất ngọt ngào.

Ngoại truyện 1: Anh Hồ X Khả Khả

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Tuần lễ vàng thứ mười một, lại đến thời điểm biển người chen chúc tấp nập nhích nửa bước để đi cũng khó.

Việc ra khỏi cửa đi du lịch lúc này vốn chẳng khác gì tự ngược đãi bản thân, nhưng chẳng còn cách nào khác, ngày nghỉ toàn dân cũng không có nhiều, đành phải ngược gió mà đi.

Phố Lão Phượng là điểm du lịch tương đối đặc sắc, nếu là người lần đầu đến Nam Sơn du lịch sẽ luôn dựa theo giới thiệu của cẩm nang du lịch, chọn cả buổi rồi lại đến con phố này thăm thú.

Kha Khả kéo tay em gái Kha Sa, đứng ở đầu phố Lão Phượng nhìn về phía dòng người đông đúc, người sát người.

“Ở đây đông quá.” Kha Sa nuốt nước bọt, “Chị à, không thì chúng ta đi thôi?”

Kha Khả liếc nhìn em gái mình, thoáng trấn an cô ấy. Em gái Kha Sa hấp thu dinh dưỡng không tệ, năm nay mới mười tám tuổi, vừa vào đại học đã cao hơn chị mình nửa cái đầu. Hai chị em trông giống nhau sáu bảy phần, đều cằm v-line mắt hạt hạnh, tóc cũng đều là màu nâu sẫm, không nhuộm.

“Ở đây đã ít người rồi đấy, không tin em xem đi.” Kha Khả lấy điện thoại ra đưa ảnh cho em gái xem, “Tây Hồ, Cổ Cung, Bát Đạt Lĩnh, xem đi xem đi, có giống một đàn kiến không? Sa Sa, hiện tại em có cảm thấy cực kỳ hạnh phúc không?” Nói xong, cô còn xoa đầu em gái mình.

Kha Sa mặt không cảm xúc gật đầu: “... À vâng.”

“Đi thôi, vào xem thử xem như nào, dù sao cũng mất công đến rồi.”

Trong phố Lão Phụng có rất nhiều cửa hàng bánh ngọt, hôm nay là Trung Thu, cửa hàng bánh ngọt nào cũng đều trưng bày bánh trung thu. Hai người dừng lại trước một cửa hàng để chọn bánh trung thu. Kha Khả nói hơi nhiều, hỏi người bán bánh rằng bánh này nhân gì, bánh kia nhân gì, Kha Sa chỉ đứng bên cạnh nghe, không nói gì.

Một lát sau, Kha Sa phát hiện chị mình đang ngậy người ra. Ánh mắt rơi vào khoảng không, giống như đang nhớ về điều gì.

“Chị sao thế?”

“Hả? Không có gì.”

“Không phải là đang nhớ mẹ chứ?” Kha Sa nhỏ giọng hỏi.

Kha Khả vỗ vai em gái, nói: “Năm nay em thi đại học Nam Sơn, mẹ ở trên trời có linh thiêng chắc chắn rất tự hào về em. Sa Sa giỏi lắm, chị cũng rất tự hào về em.”

“Dạ.”

Hai người rất ăn ý không nhắc gì đến bố mình.

Mua bánh Trung Thu xong, hai chị em dắt tay nhau đi tiếp. Kha Sa cẩn thận thấy được sự thiếu tập trung của chị mình, Kha Khả ngây người, thấy cô liền hỏi: “Chị à, cuối cùng là chị bị sao vậy?”

“Chị cũng không biết nữa. Chỉ là cảm thấy trong lòng trống rỗng, giống như đã quên mất thứ gì đó tương đối quan trọng. Có lúc lại mơ thấy những giấc mơ kỳ lạ, trong mơ có người nói không ngớt bên tai chị.”

“Chị cứ từ từ mà nghĩ, sớm muộn gì cũng nhớ ra.”

Kha Khả nhú mày lắc đầu: “Sa Sa, em kể chuyện trước đây cho chị nghe đi.”

Chuyện trước đây, Kha Sa đã kể cả ngàn lần rồi nhưng hiện tại cô vẫn kiên nhẫn kể lại lần thứ một ngàn lẻ một.

“Lúc đó bố chúng ta đánh bạc thiếu nợ, người của công ty cho vay nặng lãi đã uy hiếp đòi bắt em đi bán, bố cũng chẳng thèm quan tâm. Em nhớ lúc em mới lên ba tuổi, ra khỏi cửa luôn có người theo dõi, dọa em ngày nào cũng phải nơm nớp lo sợ. Chị đã nói chị có thể trừng trị bọn họ, ngày đó sau khi chị ra ngoài em rất lo lắng, tâm trạng hoảng hốt, đợi rất lâu mà không thấy chị quay trở lại. Ngày hôm sau em nhìn thấy tin tức trên truyền hình mới biết chị bị tai nạn xe.” Mặc dù đã kể rất nhiều lần, lúc Kha Sa nhớ lại chuyện cũ, vành mắt vẫn ửng đỏ. “Sau khi chị tỉnh dậy thì cũng không còn nhớ được gì, bố cũng bỏ trốn, chị dẫn em dọn nhà đi, thay đổi thông tin liên hệ, nhờ đó người của công ty cho vay nặng lãi cũng không tìm ra nữa.”

Đó là những ngày khó khăn nhất mà chị em bọn họ phải trải qua.

Kha Khả xoa đầu em gái mình rồi nói: “Được rồi, tất cả đều là quá khứ. Bình an là được rồi.”

“Dạ. Không phải chị đã nhớ ra cái gì rồi chứ?”

Kha Khả nghĩ kỹ lại một chút, cuối cùng cũng chỉ lắc đầu, “Không. Chị cũng không biết thế nào nữa, có điều cứ cảm thấy đã quên một chuyện rất quan trọng.”

“Cứ từ từ mà nghĩ, nhất định có thể nhớ ra mà.”

“Được!”

Hai chị em nắm tay tiếp tục đi, đi một lát liền nhìn thấy cửa hàng quà lưu niệm có tên “Bạn Cũ”. Bọn họ bước vào trong, cửa hàng này không lớn nhưng cũng không nhỏ. Bên trong cửa hàng có sổ ghi chép, bưu thiếp, cốc bằng gốm sứ. Trên bức tường đối diện quầy thu ngân có gắn một cái bảng đen rất lớn, trên bảng đen dán đầy những tấm bưu thiếp. Bưu thiếp dùng băng dán màu vàng nhạt cố định hai góc, trên mỗi tấm bưu thiếp đều dùng bút chì đen viết chữ, nét chữ và chữ ký khác nhau, xem ra không phải do cùng một người viết.

Kha Khả tò mò nhìn bưu thiếp dán đầy trên bảng đen, hỏi anh trai bán hàng bên cạnh: “Đây là gì vậy?”

Anh trai kia vừa cao vừa gầy, giống như cây bút chì dựng đứng. Nghe Kha Khả hỏi, anh ta nhần nại giải thích: “Đây là điểm đặc sắc nhất của cửa hàng này. Không biết cô em đã có người để thương để nhớ chưa? Em có thể

viết một tấm bưu thiếp đặt ở đây, bưu thiếp trên bảng đen sẽ được thay đổi định kỳ. Không chừng lúc nào đó người mà em nhớ thương đến cửa hàng, trùng hợp có thể thấy được bưu thiếp mà em viết. Em có cảm thấy rất lãng mạn không?”

“Cực kỳ lãng mạn, thế nhưng muốn để người đó nhìn thấy thì hơi khó, xác suất thấp quá.”

“Em có thể thường xuyên đến đây mà.”

Kha Khả trở nên vui vẻ, hoá ra là cách thức marketing.

Cô không viết bưu thiếp mà đứng ở trước bảng đen, khoanh tay xem những tấm bưu thiếp. Thây những lời trong lòng mà người khác muốn nói nhưng lại không thể nói ra.

Kha Sa đi một vòng rồi lại gần cô hỏi: “Chị xem gì thế?”

Tầm mắt Kha Khả bỗng nhiên dừng trên một tấm bưu thiếp nào đó ở khoảng giữa.

Cô không biết tại sao, cứ cảm thấy nét chữ mang theo một cảm giác quen thuộc không thể nói nên lời.

“Chị à?” Kha Sa gọi cô lần nữa nhưng vẫn không thấy cô đáp lại.

Kha Khả khá ngỡ ngàng lại hơi kinh ngạc, đưa tay lấy tấm bưu thiếp xuống, xem kỹ nội dung viết trên đó. Nét bút vừa thô vừa ầu, mỗi chữ cứ như trâu điên chạy trên cỏ:

Gửi Khả Khả

Không biết hiện giờ em đang ở đâu, cũng không biết em đang làm gì. Anh sắp bắt đầu đánh giải rồi, khá căng thẳng. Đánh giải có livestream trên mạng, nếu em xem thì hãy cố vũ anh nhé.

Trần Ứng Hồ

15/9

...

Lách tách, lách tách...

Nước mắt rơi lên trên bưu thiếp, làm nhoè đi nét chữ trên đó.

Kha Sa nhìn thấy chị mình bỗng bật khóc thì cực kỳ sợ hãi, giọng nói ngập ngừng vang lên: "Chị, không phải chị..."

Kha Khả ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn em gái.

"Không phải chị nhìn thấy chữ xấu quá nên mới khóc đấy chứ?"

Kha Khả vừa khóc vừa lắc đầu, "Không phải, chị cũng không biết vì sao, chị cảm thấy rất khó chịu." Cô ôm ngực mình, "Nơi này của chị cực kỳ khó chịu, cứ như có thứ gì đó đâm vào vậy..."

Kha Sa cảm thấy không đúng lắm, mới nghiêm túc nhìn kỹ nội dung trên bưu thiếp.

Lúc này, anh trai bán hàng đang đứng bên kia ngó đầu qua hỏi: “Em gái, các em quen anh Hồ à?”

Hai chị em đều ngẩng đầu nhìn anh ta.

Anh trai bán hàng chỉ vào tấm bưu thiếp: “Đây là bưu thiếp của anh Hồ, trước đây anh Hồ thường hay đến đây, sau này vì phải luyện tập nên ít đến hơn.”

Kha Khả nắm chặt tờ bưu thiếp, lục tìm “anh Hồ” trong đầu, mơ mơ hồ hồ, không biết được anh Hồ là ai nhưng vừa nghĩ đến cái tên đó của anh, cô liền cảm thấy ngực rất đau, khó chịu muốn chết đi được.

“Anh ấy... là ai?” Kha Khả hỏi.

“Anh Hồ là đại thần trong game, giờ đang đánh giải chuyên nghiệp rồi, gần đây anh ấy có đánh giải, các em có thể theo dõi.”

“...” Không hiểu lắm.

Đầu Kha Sa minh mẫn hơn một chút, cô ấy hỏi: “Anh có thông tin liên hệ với anh Hồ gì đó không?”

“Anh có WeChat của anh ấy, có điều anh không thể cho em, fan của anh Hồ rất đông, không phải người nào cũng có thể kết bạn với anh ấy, các em hiểu chứ?”

“...” Chẳng hiểu lắm.

Kha Sa nói: “Bọn em muốn làm quen với anh Hồ kia một chút có được không?”

Anh trai mang vẻ mặt “Tôi đã sớm nhìn thấu các người” nói: “Các em là fan của anh Hồ phải không? Việc này không có gì mất mặt đâu, cần chối làm gì.”

“Bọn em...” Kha Sa suy nghĩ, vẫn không tìm thấy được lý do nào khác, việc mất trí nhớ do tai nạn xe có nói ra cũng chẳng ai tin, còn không bằng giả vờ làm fan. Vì thế cô ra sức gật đầu: “Bọn em là fan của anh ấy, muốn làm quen một chút, có được không? Xin anh đấy!”

“Không thì thế này đi...” Anh trai bán hàng lấy di động ra, “Anh gọi điện thoại cho anh Hồ hỏi anh ấy xem có đồng ý làm quen với bọn em không. Các em tên gì vậy?”

Kha Khả vội đáp: “Em, em họ Kha, tên là Kha Khả.”

“Kha Khả Khả, khụ khụ khụ? (1) Sao bố em lại đặt cho em cái tên như vậy chứ, đây không phải là trù em ho khan sao?”

(1) Kha, Khả phát âm (ke) gần giống với từ Khái: âm ho trong tiếng Trung.

“Không phải, cả tên em chỉ có hai từ, Kha Khả.”

“Ừ ừ, được rồi, em đợi chút, anh cũng không biết bây giờ anh Hồ có rảnh không nữa, để anh thử xem.”

Anh trai bán hàng dùng WeChat gọi điện cho Trần Ứng Hồ, đợi khoảng nửa phút bên kia mới nghe máy. Anh trai đưa điện thoại đến bên tai, cười ha ha nói: “Anh Hồ còn nhớ em chứ, em là Tiểu Đặng ở cửa hàng "Bạn Cũ" đây... Anh Hồ thi đấu cố lên nhé, có thời gian rảnh thì đến chỗ em chơi, em tặng anh năm tấm bưu thiếp... À đúng rồi, anh Hồ, có một chuyện. Trong cửa hàng em có hai fan nữ của anh, trông rất xinh đẹp, muốn làm quen chứ... Cái gì? Không hứng thú à? ... À, được thôi, họ rất hâm mộ anh, có một người vừa nhìn thấy tên anh liền khóc, cô ấy tên Kha Khả, tạm biệt anh Hồ... Hả? Đúng, không sai, tên là Kha Khả... Anh Hồ? Ở này anh Hồ?”

Anh trai cầm di động, mắt mở to, trong dáng vẻ kinh ngạc mang theo chút mờ mịt.

“Sao vậy ạ?” Kha Sa hỏi.

“Anh Hồ khóc.”

Ngoại truyện 2: Thăm Tắc Mộc X Dương Nhân

[1]

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Khi Thăm Tắc Mộc thức dậy thì rất đau đầu, cứ như bị niệm chú vòng kim cô. Anh nằm nghiêng trên giường, một nửa mặt vùi vào trong gối, mơ màng chớp mắt mấy cái.

Anh cũng không nhớ rõ tối qua bọn họ uống đến mấy giờ. Chỉ biết là vô rượu mà Lăng Quên mang đến nhanh chóng cạn sạch, hẳn là bọn họ đã uống không ít.

Anh nhớ mình đã thổi kèn acmonica, sau đó hình như còn hát? Hát gì nhỉ? Không nhớ nổi...

Phần ký ức sau đó nữa hoàn toàn trở nên mờ nhạt hư ảo, không thể nào nắm bắt được.

Thăm Tắc Mộc không thích loại cảm giác này.

Anh định xoa huyết thái dương, lúc muốn đưa tay lên thì mới phát hiện ra mình đang ôm vật gì đó trong lòng.

Không, chính xác mà nói, đó không phải là vật mà là một con người.

Một cơ thể trần trụi, mềm mại, mang theo sự ấm áp.

Cuối cùng Thẩm Tắc Mộc cũng hoàn toàn tỉnh táo.

Người trong lòng cuộn tròn người lại, gấp chân về phía trước, đầu gối ung dung chen vào giữa hai đùi anh - nơi thầm kín nhất.

Thẩm Tắc Mộc nhắm mắt lại, anh nghi ngờ có thể mình vẫn chưa tỉnh ngủ.

Anh mang theo chút hy vọng, mở mắt ra một lần nữa, nhìn thấy phần tóc lộ ra khỏi mép chăn của người kia.

Cả người dường như vùi hoàn toàn trong chăn, cũng không sợ ngạt thở.

Anh hơi xốc chăn lên, thấy đầu người kia hơi lệch xuống phía dưới, mái tóc ngắn xoã tung lộn xộn che khuất gương mặt.

Dựa theo độ dài của mái tóc để đoán, không phải Lâm Sơ Yến thì chính là Dương Nhân.

Bỗng nhiên Thẩm Tắc Mộc hơi lo lắng. Nếu như là Lâm Sơ Yến, anh thà tự sát còn hơn.

Rất nhanh sau đó, Thẩm Tắc Mộc xác định được rằng người này không phải Lâm Sơ Yến. Bởi vì người trong lòng khẽ cử động cơ thể, Thẩm Tắc Mộc liền cảm nhận được có hai cái gì đó dán trước ngực mình.

Xúc cảm xa lạ, căng đẫy, mềm mại, ép anh không thở nổi.

Ngay lúc anh còn đang ngây người, Dương Nhân mở mắt ra.

Ba giây sau.

“Á ưm...”

Tiếng kêu sợ hãi vừa thoát ra khỏi miệng của Dương Nhân lập tức bị Thẩm Tắc Mộc ngăn cản. Anh che miệng cô, “Xin, xin lỗi.”

Dương Nhân cũng không giãy giụa, cô chỉ dùng tay đẩy tay anh ra, sau đó nhìn anh, hai mắt khẽ ướt.

Bộ dạng này của cô cực kỳ giống một con vật nhỏ vô vọng, Thẩm Tắc Mộc hơi mềm lòng, buông tay nói: “Đừng lớn tiếng.”

Dương Nhân hết hồn, cô ngây người một lát mới hỏi anh: “Chuyện này là thế nào?”

“Không biết nữa.” Thẩm Tắc Mộc cảm thấy đầu càng ngày càng đau. Trong thoáng chốc thậm chí anh cảm thấy thà rằng người trong lòng là Lâm Sơ Yến, nữ với nam vốn khác nhau. Ít nhất, anh đối mặt với cảnh Lâm Sơ Yến khóa thân cũng không cần cảm thấy hổ thẹn.

Dương Nhân: “Tối qua cậu...”

“Uống say.”

Dương Nhân suy nghĩ một lát, “Tôi cũng vậy.”

Con người mà, một khi đã say thì rất dễ biến thành cầm thú.

Việc cần làm ngay lúc này là mặc đồ vào trước. Sau khi hai người mặc đồ xong, Dương Nhân ngồi trên giường, không biết đang nghĩ gì, mắt mở to, con người di chuyển, cảm xúc trong lòng thì rất phong phú. Thẩm Tắc Mộc lén nhìn cô, vẻ mặt cô không quá khó chịu mà đa phần là sợ hãi và khó tin.

Anh khá lo lắng. Chẳng lẽ đêm qua hai người đã xảy ra chuyện rất kịch liệt?

“Sao lại thành thế này?” Dương Nhân lẩm bẩm.

Thẩm Tắc Mộc xoa xoa huyết thái dương, “Đêm qua chúng ta...”

“Hả?” Dương Nhân chợt bừng tỉnh, nhìn sang anh. Cô cúi thấp đầu nói, “Cậu đừng lo, đêm qua chúng ta không có gì cả.”

Thẩm Tắc Mộc không ngốc đến mức đi hỏi vì sao.

Hương Noãn để lại tin nhắn cho Dương Nhân. Cô và Lâm Sơ Yến đã lên lớp từ sớm, Lăng Quên cũng trở về đội, Lâm Sơ Yến đã hẹn người giúp việc rồi, đồ trong nhà không cần sắp xếp, cứ để đó là được.

Lúc Dương Nhân nhìn thấy tin nhắn thì thở dài một hơi, may mà không có ai ở đây.

Không, còn một người...

Vì vậy, lúc hai người họ xuống tầng, không hẹn mà gặp phải Trần Ứng Hồ đang cô đơn.

Trần Ứng Hồ đang ở trong phòng khách căn hạt dưa. Nhìn thấy bọn họ đi xuống, Trần Ứng Hồ nói: “Anh họ, em đói rồi.”

“Hừm?” Thẩm Tắc Mộc xoay người nhìn Dương Nhân, “Cùng ăn sáng nhé?”

“Không. Tôi còn có việc, đi trước đây, tạm biệt.” Bước chân Dương Nhân đầy vội vã, cô đi rất nhanh.

Thẩm Tắc Mộc lại xoa huyết thái dương.

Trần Ứng Hồ vẫn cứ vô tâm căn hạt dưa, dùng tạm để trấn an cơn đói, anh ta vừa căn vừa nói với Thẩm Tắc Mộc: “Anh họ, sao anh lại xuống tầng với chị Nhân? Không phải hai người có chuyện gì đấy chứ?”

“Không.” Thẩm Tắc Mộc cảm thấy cậu em họ nào phẳng này hơi phiền phức.

Trần Ứng Hồ mang vẻ mặt đau buồn: “Anh họ, anh đừng yêu đương đấy, có được không?”

“Tại sao?”

“Vì chó độc thân như em giờ chỉ biết nhìn vào anh để tìm kiếm sự cân bằng mà thôi.”

Thẩm Tắc Mộc không nói gì, anh đang nhớ đến dáng vẻ đầy tâm sự lúc nãy của Dương Nhân. Không phải là có chuyện gì giấu anh chứ?

Trần Ứng Hồ vẫn đang độc thoại: “Anh họ, cùng là chó độc thân, em cảm thấy anh chính là Becgie, rất mạnh mẽ lại thông minh, hơn nữa còn trung thành. Anh nói xem em là gì? Em cảm thấy em có lẽ là Phốc hay Poodle, loại mà siêu dễ thương ấy.”

Hoá ra là tự đánh giá mình siêu dễ thương... Thẩm Tắc Mộc nổi cả da gà, cuối cùng chịu không nổi nữa mới bỏ đi.

Vài ngày sau đó, không ai trong Dương Nhân và Thẩm Tắc Mộc chủ động nói chuyện với người kia, lần trao đổi duy nhất là lúc phát tiền thưởng giải thi đấu cúp Lôi Đình, đám Trần Ứng Hồ vô cùng vui vẻ phát lì xì trên WeChat, Thẩm Tắc Mộc cũng gửi một cái.

Anh gửi bao lì xì hai trăm tệ cho bốn người, kết quả là một mình Dương Nhân cướp được một trăm sáu mươi lăm tệ.

[Dương Nhân]: Cảm ơn địa chủ. ^-^

[Thẩm Tắc Mộc]: Không có gì.

Ngoại truyện 3: Thăm Tắc Mộc X Dương Nhân

[2]

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Lâm Sơ Yến cứ dăm ba ngày lại chạy đến cơ sở Diên Trì nên Thăm Tắc Mộc rất hay gặp anh.

Hôm nay lúc Lâm Sơ Yến nắm tay Hương Noãn đi trên đường, Thăm Tắc Mộc bỗng ngăn bọn họ lại.

“Tôi có chuyện muốn hỏi cậu.” Thăm Tắc Mộc nhìn Lâm Sơ Yến, khẽ nói.

Hương Noãn lặng lẽ dõi theo bóng lưng rời đi của hai người bọn họ, trầm nghĩ, có chuyện gì mà lại không thể nói trước mặt cô thế?

...

Thăm Tắc Mộc không muốn nhiều lời với Lâm Sơ Yến, hỏi thẳng vào vấn đề: “Tối ngày hôm đó cậu có uống say không?”

“Ngày đó?”

“Ngày thi đấu cúp Lôi Đình.”

“Không hề.” Nhà Lâm Sơ Yến có sâu rượu nên anh không dám uống quá nhiều.

“Ừ. Vậy thì, tối đó chúng ta trở lại phòng bằng cách nào?”

“Mấy người khác do em đưa vào, anh và chị Nhân tự dìu nhau vào, anh quên rồi sao? Lúc đó anh và chị Nhân xưng huynh gọi đệ.” Lâm Sơ Yến nhớ lại tình tiết đêm đó, “Đúng rồi, đàn anh, thế mà anh lại...” Nói đến đây anh dừng lại, khẽ mỉm cười.

Thẩm Tắc Mộc nhượng mào, “Tôi thế nào?”

“Anh hát lạc hết cả tông.”

Thẩm Tắc Mộc nhắm mắt lại, “Tạm biệt.”

“Đợi đã đàn anh.” Lâm Sơ Yến gọi anh.

Anh xoay người lại nhìn Lâm Sơ Yến.

“Vấn đề mà đàn anh hỏi hơi kỳ lạ.” Lâm Sơ yến sờ cằm, suy nghĩ một lúc thì lập tức trong đầu xuất hiện chuyện vô cùng đáng sợ, “Đàn anh, anh và chị Nhân... không phải chứ?”

Thẩm Tắc Mộc hơi bất đắc dĩ. Lâm Sơ Yến quá thông minh.

Anh biết, lúc này dù mình phủ nhận đi chăng nữa cũng vô dụng, chỉ đành nói: “Đừng nói ra.”

Lâm Sơ Yển không có ý định phối hợp: “Noãn Noãn nhà chúng em mà muốn hỏi, em chắc chắn sẽ không giấu giếm.”

Thẩm Tắc Mộc lạnh lùng nhìn anh: “Tôi và Hương Noãn học chung cơ sở. Nếu tôi nỗ lực hơn nữa, ngày nào cũng có thể nhìn thấy cô ấy. Không biết cậu có để ý không nhỉ?”

Lâm Sơ Yển nhận ra Thẩm Tắc Mộc đang uy hiếp mình. Cảm giác bạn gái mình bị cả thế giới hung nhớ... Thật sự không thoải mái.

“Đàn anh, anh trở nên quá vô si rồi.”

“Quá khen, học từ cậu thôi.”

Tạm biệt Lâm Sơ Yển, Thẩm Tắc Mộc tựa người lên bức tường phía sau tầng thí nghiệm châm điều thuốc, yên lặng ngây người.

Dựa vào manh mối Lâm Sơ Yển cung cấp thì chuyện đêm đó anh mơ hồ nhớ ra được chút ít. Anh và Dương Nhân đi nhau lên tầng, anh đưa Dương Nhân về phòng cô ấy rồi cũng không đi ra.

Tại sao không ra? Lúc đó nghĩ gì?... Không biết nghĩ gì, có thể thật sự nghĩ là anh em tốt.

Sau đó thì sao?

Dường như anh cảm thấy khó chịu nên đã cởi áo sơ mi ra. Vì thế hôm sau tỉnh lại anh đã không mặc gì trên người.

Vấn đề là đồ của Dương Nhân do ai cởi?

Thẩm Tắc Mộc hút xong điếu thuốc cũng vẫn không nhớ ra được chi tiết.

Rối não quá đi mất.

Anh gọi điện cho Dương Nhân.

Giọng Dương Nhân nghe khá là bình thường, bình tĩnh đến mức không hợp lý: “Alo, Thẩm Tắc Mộc à? Cậu tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Tôi...” Thẩm Tắc Mộc khẽ thở hắt một hơi, mở lời một cách khó khăn: “Đêm đó chúng ta...”

“Đêm đó thật sự không có gì cả.” Dương Nhân ngắt lời anh.

“Vậy đồ của cậu là do ai cởi?”

“Ặc, chắc do tôi tự cởi.”

Thẩm Tắc Mộc im lặng.

Dương Nhân cảm thấy có vẻ như anh không tin, vì thế bổ sung thêm: “Tôi có thói quen ngủ khóa thân, dù có ngủ cũng sẽ tự cởi đồ, thật đấy...”
Càng nói giọng càng nhỏ. Chuyện này thực sự quá xấu hổ.

Thẩm Tắc Mộc nghe cô giải thích xong những điều này, tảng đá lớn chèn ép trong lòng cuối cùng cũng buông lỏng. Đồng thời anh cũng hơi xấu hổ, lấy lại bình tĩnh, nói: “Xin lỗi cậu.”

“Không có gì.”

Giây phút mà cả hai bên đều rất xấu hổ như này, việc làm thích hợp nhất chính là kết thúc cuộc gọi. Thẩm Tắc Mộc cầm điện thoại không nói gì, đợi cô nói tạm biệt. Kết quả, Dương Nhân cũng im lặng, chậm chạp mãi không nói gì.

Cứ im lặng như vậy chừng nửa phút, Dương Nhân bỗng lên tiếng: “Thẩm Tắc Mộc.”

“Hả?”

“Tôi muốn nhờ cậu giúp một việc.”

Dương Nhân không nói rõ trong điện thoại là muốn anh giúp chuyện gì nhưng Thẩm Tắc Mộc nghe giọng cô giống như đã lấy dũng khí rất lớn để nói ra. Dường như anh cũng rất muốn bù đắp sự áy náy của mình, vì thế cũng không hỏi gì liền đồng ý.

Dương Nhân nói sẽ đến trường tìm anh.

Lúc cô đến, trời đổ cơn mưa, Thẩm Tắc Mộc cầm ô đứng ở cổng trường thấy cô xuống xe chạy nhanh trong mưa. Anh vội bước chân tới đón.

“Lại không mang ô.” Đây là câu đầu tiên mà Thẩm Tắc Mộc nói khi gặp mặt.

“Quên mất.” Dương Nhân không để ý gì lắc lắc tóc.

Hai người đi đến quán cà phê đối diện cửa Đông. Dương Nhân chọn Americano, Thẩm Tắc Mộc gọi soda.

“Cậu không uống cà phê à?” Cô hỏi.

“Chưa uống bao giờ.”

“Vì sao?”

“Mất ngủ.”

Dương Nhân bỗng nhiên nhớ đến buổi tối ngày hôm đó, nhìn thấy bóng dáng một mình hút thuốc trong vườn của anh, cô hỏi: “Cậu thường mất ngủ à?”

“Ừ.”

Nói đến đây thì lại im lặng. Dương Nhân chợt phát hiện cô và Thẩm Tắc Mộc thật sự không thể tính là quen thân. Điều này khá kỳ lạ, rõ ràng thời gian quen biết cũng không phải ngắn, đều cùng lúc với đám Hương Noãn.

Cà phê và soda lần lượt được mang lên, Thẩm Tắc Mộc hỏi Dương Nhân: “Rốt cuộc cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Chuyện này khá là khó mở lời. Dương Nhân bưng cốc cà phê lên, cụp mắt, tầm mắt rơi trên mặt bàn màu nâu sẫm, nói: “Tôi có trở ngại với nam giới.”

“Là sao?”

“Chính là đối với việc tiếp xúc thân mật với người khác giới... Kiểu tiếp xúc đó ý, cậu hiểu chứ?”

Thẩm Tắc Mộc gật đầu, “Ừ.”

“Đối với loại tiếp xúc đó, tôi gặp trở ngại. Tôi đã đi khám bác sĩ tâm lý, bác sĩ nói đây là chứng ngại tâm lý của tôi.” Dương Nhân nói đến đây thì thoáng ngập ngừng, trên mặt xuất hiện chút khó tin, “Nhưng ngày hôm đó, tôi và cậu, tôi không có...”

Thẩm Tắc Mộc hiểu rõ ý cô, anh đè nén nghi hoặc về chứng ngại đó trong lòng, hỏi: “Là bởi vì uống say chăng?”

“Tôi cũng từng nghĩ đến khả năng này, hoặc có thể là bệnh của tôi đã tốt hơn.”

“Cho nên?”

“Cho nên...” Dương Nhân nuốt một ngụm nước bọt, “Tôi muốn thử lại lần nữa trong tình huống tỉnh táo. Điều này rất quan trọng với tôi.”

Thử lại lần nữa xem có phù hợp với người khác giới không. Hiện giờ Dương Nhân đang độc thân, yêu cầu này có vẻ rất kỳ lạ, có điều không tìm ai nói rõ được, cô nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy người thích hợp nhất là Thẩm

Tắc Mộc. Dù sao cũng đã xấu hổ với Thăm Tắc Mộc một lần rồi, không ngại xấu hổ thêm lần nữa, đã phá thì phá cho nát luôn.

Thăm Tắc Mộc không nói gì, im lặng nhìn cô.

Dương Nhân nói: “Tôi biết yêu cầu của tôi có hơi... Khụ, quá đáng. Cậu không đồng ý cũng không sao.”

“Sao cậu lại có chướng ngại tâm lý?” Thăm Tắc Mộc đột nhiên hỏi.

Dương Nhân hơi run lên, cô cụp mắt xuống, không gian giữa hai người lại im lặng.

Không biết yên lặng bao lâu, ngay lúc Thăm Tắc Mộc nghĩ cô sẽ không trả lời, cô lại nói: “Năm tôi mười sáu tuổi suýt nữa đã bị bố dượng cưỡng hiếp.”

“Vì thế cậu mới bỏ nhà đi?”

“Ừm.”

“Mẹ cậu không quan tâm sao?”

“Ngày nào bà ấy cũng bị đánh, thân mình còn chưa lo xong.”

Lúc cô nói những lời này lại rất bình tĩnh, từ nét mặt đến giọng nói. Thăm Tắc Mộc bỗng dừng lại muốn ôm cô.

Bọn họ đặt một phòng ở khách sạn gần đó. Lúc đăng ký, họ chọn phòng có giường lớn hạng thương gia, cô gái ở quầy còn rất quan tâm nói: “Đăng ký thẻ thành viên có thể miễn phí dùng phòng tình nhân cao cấp.”

“Không cần.” Dương Nhân lập tức từ chối. Cô cần một phòng nghiêm túc.

Tiền phòng do Thẩm Tắc Mộc trả, anh cứ khăng khăng đòi trả, Dương Nhân không làm gì được anh.

Hai người cầm thẻ phòng, im lặng đi thẳng một đường từ sảnh lớn đến phòng. Dương Nhân phát hiện ra chuyện Thẩm Tắc Mộc hay làm nhất khi ở cùng cô chính là im lặng, không biết lúc ở chung với người khác anh có như vậy không.

Phòng của bọn họ không tệ, cửa sổ rất lớn, rèm che mỏng.

Dương Nhân đi đến bàn cầm bình nước lên hỏi: “Cậu uống nước không?”

Thẩm Tắc Mộc lắc đầu.

Dương Nhân cầm bình nước, khá căng thẳng. Thực ra cô cũng không biết nên bắt đầu thế nào.

Thẩm Tắc Mộc đứng bên cạnh quan sát nét mặt của cô. Sau đó anh đi đến ngồi xuống bên giường, nhìn cô nói: “Qua đây.”

Dương Nhân đặt bình nước xuống rồi đi đến trước mặt anh, cô cúi đầu, tầm mắt rơi trên đầu gối anh.

Thẩm Tắc Mộc nắm lấy cổ tay cô, bàn tay ấm áp khô ráo nắm lấy tay cô, lực không lớn. Anh cầm tay cô, từ từ kéo xuống, Dương Nhân thuận thế ngồi lên trên đùi anh.

Hai người tiếp xúc gần như vậy, cô có thể ngửi được mùi hương trên người anh, tươi mát thoải mái, khiến người khác nhớ đến đồng cỏ lúc nắng đẹp.

Thẩm Tắc Mộc cũng là một kẻ thiếu kinh nghiệm, chẳng biết gì nhiều hơn Dương Nhân. Nhưng lần nay anh cảm thấy rõ được sự lúng túng của cô, vì thế anh ôm lấy eo cô, nói như ra lệnh: “Cởi đồ giúp tôi.”

Dương Nhân ngồi trên đùi anh, cởi từng nút áo sơ mi của anh. Đùi và hông của cô đều áp lên anh, lúc cởi đồ của anh, đầu ngón tay khẽ run rẩy khi chạm đến cơ ngực anh. Thẩm Tắc Mộc cũng không phải thái giám, bị người khác giới trêu chọc như vậy khó tránh khỏi việc tim đập nhanh và thở gấp.

Anh không dám nhìn cô nên đành rời mắt đi.

Dương Nhân cởi áo sơ mi của anh xong thì phủ lên vai anh, sát người tới, hôn lên cổ anh một cách vụng về.

Thẩm Tắc Mộc nhìn rèm cửa màu trắng, cổ họng hơi khô khốc. Ký ức ngày đó lại bị đánh thức, cơ thể mềm mại của cô gái nhỏ, trơn tuột, đầu gối chống đỡ anh...

Không, không thể nghĩ tiếp.

Anh nhắm mắt lại, bỗng phát hiện trước ngực chợt trở nên ẩm ướt nóng hổi.

Là nước mắt.

Dương Nhân đã không còn hôn anh, cô nằm trong lòng anh khóc không thành tiếng.

Thẩm Tắc Mộc ôm cô chặt hơn. Anh cảm thấy cô giống như một chú mèo con chỉ biết nghe lời rúc trong lòng anh, không có mâu thuẫn và chướng ngại gì, vô cùng bình thường.

Anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Thế gian này có rất nhiều nỗi đau, lúc bạn chưa cảm thấy thì nó đã sớm bị thời gian xoá nhoà.

“Cảm ơn cậu.” Dương Nhân nói.

Thẩm Tắc Mộc nhìn rèm cửa, nơi đó trắng đến loá mắt, có tia sáng xuyên qua rèm cửa chiếu xuống giường và nền nhà, yên lặng mà sáng ngời.

“Nâng lên rồi.” Anh nói.

Ngoại truyện 4: Thảm Tắc Mộc X Dương Nhân

[3]

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Từ đó nguyên một tháng trời Dương Nhân và Thảm Tắc Mộc không liên lạc gì, hai người đều rất ăn ý, xem như không có gì.

Nhưng Thảm Tắc Mộc vẫn biết được tình hình thực tế của Dương Nhân. Bởi anh thỉnh thoảng có lên nhóm chat trên WeChat. Anh vốn không tham gia nói chuyện nhưng sẽ xem mọi người nói.

Cuối tháng sáu, Dương Nhân tuyên bố trên nhóm WeChat mình đã tìm được việc nên muốn mời mọi người ăn cơm.

Công việc của cô là làm huấn luyện viên cho một chiến đội Vương Giả Vinh Diệu, chiến đội này mới thành lập năm ngoái, mùa xuân năm nay lại thay chủ đổi tên, trước đó không lâu đã bị loại khỏi vòng đấu dự tuyển Vương Giả Vinh Diệu, không thể bảo vệ được ghế trong KPL. *(1)*

(1) KPL là giải đấu game mobile chuyên nghiệp dành cho người chơi Vương Giả Vinh Diệu. Là đỉnh cao nhất mà các đội tuyển lẫn tuyển thủ chuyên nghiệp đều mong một lần chạm tới.

Trò chơi Vương Giả Vinh Diệu này quá khốc liệt, có rất nhiều chiến đội chuyên nghiệp lớn nhỏ, nhưng những đội thật sự nhận được sự quan tâm chỉ có mười hai đội trong KPL, các đội khác đều vui đầu mong muốn trở thành một trong mười hai đội đó. Thông thường sau khi giải đấu mỗi mùa kết thúc, căn cứ vào thành tích thi đấu của mùa đó, trong mười hai đội KPL chỉ có chín đội có thể giữ được ghế, chắc chắn tư cách tham gia giải đấu mùa sau. Ba đội còn lại sẽ tụt xuống vòng đấu dự tuyển, cạnh tranh vé thi đấu KPL mùa sau với các chiến đội khác... “Các chiến đội khác” ở đây đều là anh tài từ các giải đấu thứ cấp.

Chiến đội Dw mà Dương Nhân được mời đến làm việc có biểu hiện trong giải đấu mùa xuân năm nay không tốt lắm, thành tích đứng thứ hai từ dưới đếm lên, vinh dự tụt xuống vòng thi đấu dự tuyển, sau đó không thể lên lại nổi.

Cạnh tranh thi đấu trong eSport vô cùng khốc liệt, các đội ngũ đổi mới liên tục, giống như Dw, trước đây có, sau này cũng có, về cơ bản đối với bọn họ mà nói thì thất bại đồng nghĩa với giải tán, sau đó tài nguyên chiến đội sẽ bị ông chủ gỡ ra bán đi để lấy lại vốn.

Vấn đề là ông chủ của bọn họ là Đặng Văn Bác.

Đặng Văn Bác không thiếu chút tiền này, anh ta quan tâm thể diện của mình hơn. Mua một chiến đội để chơi, bỏ thêm tiền mua mấy chủ lực nữa, cứ tiêu tiền như thế, anh ta chỉ tiêu tiền để mua vui.

Nhưng thành tích chiến đội tệ như vậy khiến anh ta không vui nổi.

Đúng lúc này Dương Nhân chủ động tìm đến cửa.

...

“Chị Nhân, sao chị thuyết phục được anh ta vậy?” Hương Noãn hỏi. Cô có chút ấn tượng về Đặng Văn Bác. Người này thích khoe khoang, tốc độ tay chẳng khác gì người già, dù sao cũng không đáng tin.

“Chị thoả thuận với anh ta. Lần thi đấu dự tuyển tới, nếu chị có thể mang chiến đội Dw đến KPL, anh ta sẽ trả chị một trăm vạn, sau thuế.”

“Nhiều tiền thật đấy, chị Nhân chị sắp phát tài rồi!”

Dương Nhân cười nói: “Mượn lời nói tốt của em, đợi chị phát tài đi!”

Thẩm Tắc Mộc nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên mở lời: “Nếu không thể thì sao?”

Dương Nhân hơi sững sốt nhìn về phía anh.

Thẩm Tắc Mộc hỏi: “Nếu không thể, cậu phải trả anh ta cái gì?”

Dương Nhân dùng tách trà gõ nhẹ lên mặt bàn phát ra tiếng trầm đục. Cô nói: “Tôi nói này, cậu có thể nói gì đó tốt hơn được không?”

“Cậu đã từng xảy ra chuyện với anh ta?” Thẩm Tắc Mộc hỏi.

Hương Noãn nghi ngờ nhìn về phía Lâm Sơ Yến, Lâm Sơ Yến khẽ lắc đầu, tuy anh có một chút bí mật nhỏ với đàn anh nhưng không phải cái này.

“Chị Nhân, chị và Đặng Văn Bác xảy ra chuyện gì vậy?” Hương Noãn hỏi.

Dương Nhân giải thích chuyện này một cách đơn giản. Lúc này Hương Noãn mới biết, hoá ra ông chủ bị Dương Nhân đánh gãy tay trước đó chính là Đặng Văn Bác, giờ đây quanh đi quẩn lại vẫn quay về.

Hương Noãn hơi cảm thấy uất ức thay cho Dương Nhân, “Vậy tại sao chị còn...”

Dương Nhân lại tỏ ra nhẹ nhàng không bận tâm: “Con người trong xã hội hỗn tạp này khó tránh khỏi việc phải cúi đầu.”

...

Sau đó không lâu, Lâm Sơ Yến có lần vô tình gặp phải Đặng Văn Bác. Anh kéo Đặng Văn Bác vào một góc, nghiêm túc nói: “Em nghe nói Dương Nhân qua chỗ anh à?”

“Đúng vậy, em quen cô ấy à?”

Lâm Sơ Yến nói: “Cô ấy rất thân với bạn gái em. Nếu anh bắt nạt cô ấy, bạn gái em sẽ không vui, bạn gái em không vui, em sẽ không vui. Em không vui thì...”

“Em sẽ cưỡng hiếp anh.” Đặng Văn Bác trả lời hộ. Anh ta hơi buồn bực, thực sự không thể trêu chọc ông cụ nhỏ này.

"Anh mơ hay quá nhỉ?" Lâm Sơ Yến nói, "Cơ thể em chỉ có thể là của Noãn Noãn nhà em thôi."

“Ồ, anh rất con mẹ nó vui vẻ.”

“... Em sẽ tìm khi đột cường hiếp anh.”

Đặng Văn Bác tức đến trợn trắng mắt, “Lâm Sơ Yến, em vô sỉ như vậy người nhà em biết chứ?”

“Biết.”

Đặng Văn Bác há hốc mồm, không biết nên tiếp thế nào?

Lâm Sơ Yến vỗ nhẹ vai anh ta, “Thế nên đừng có mà bắt nạt Dương Nhân.”

“Đương nhiên anh sẽ không bắt nạt cô ta, hiện tại bọn anh đang là quan hệ hợp tác, em tưởng anh là cầm thú sao?!”

...

Thực ra Đặng Văn Bác chọn Dương Nhân cũng vì bất đắc dĩ. Dù là đội tụt hạng, để muốn tìm đội viên hay huấn luyện viên nào thì họ đều không chịu. Anh ta có thể tiêu tiền, có điều tiêu tiền có thể tác dụng đến đâu chứ? Trước đó vung tiền mua một dàn đội viên, không phải cũng bị tụt hạng rồi sao? Vung tiền không ngót chỉ có thể biến mình thành tên ngốc tiêu tiền như rác, làm trò cười cho thiên hạ.

Thế nhưng Dương Nhân dám đánh cược với anh ta, nói năng cũng có phần thuyết phục.

Vì thế Đặng Văn Bác vừa ký xong thoả thuận liền quăng tình huống rồi rầm đó cho Dương Nhân.

Sau khi Dw tụt hạng, trong năm thành viên chủ lực đã có bốn người bỏ chạy, còn sót lại mỗi một người không chạy là bởi vì tạm thời chưa tìm được nhà nào tốt. Dương Nhân đã gây dựng lại một đội từ các đội viên dự bị và đội trẻ, việc này xem như là bước đầu.

Bước hai, hai chuyên gia phân tích số liệu trước kia cũng đã từ chức nên cô tìm đến Đặng Văn Bác, hy vọng Đặng Văn Bác tuyển thêm chuyên gia phân tích số liệu.

Lúc điện thoại cô gọi được kết nối, Đặng Văn Bác đang ở trong phòng riêng KTV ôm gái đẹp hát hò, nghe Dương Nhân nói việc này, anh ta chỉ nói một câu: "Cô thấy tốt là được."

Dương Nhân khá đau đầu. Vẫn là vấn đề đội ngũ tụt hạng, có những chuyên gia phân tích số liệu muốn mời thì họ không chịu đến, kẻ muốn đến thì cô lại không muốn nhận.

Không biết làm thế nào, cô đăng một bài lên vòng bạn bè:

"Tuyển chuyên gia phân tích số liệu, game Vương Giả Vinh Diệu, yêu cầu giỏi số liệu, tư duy tốt, có khả năng phân tích chính xác, hơn nữa phải hiểu rõ về game này. Đãi ngộ tốt, ai muốn thì hãy liên hệ với mình, số điện thoại: XXXXXXXXXXXX."

Hương Noãn hỏi: *"Chị Nhân, chuyên gia phân tích số liệu này có thể làm part-time không?"*

Dương Nhân chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Những chuyên gia phân tích số liệu cô từng thấy đều là full-time, có điều... Part-time dường như cũng không sao cả? Công việc của chuyên gia phân tích số liệu chủ yếu là chỉnh sửa phân tích số liệu, đưa ra quyết định biện pháp thích hợp, việc này chỉ cần có máy tính là làm được, không có yêu cầu nghiêm khắc về thời gian địa điểm.

Thế là Dương Nhân lại xoá bài đăng đó đi, đăng lại bài mới, bổ sung thêm một câu “*Có thể làm part-time.*”

Sau đó cô hỏi Hương Noãn: “*Noãn Noãn, em có ý tưởng gì không?*”

[Hương Noãn]: Em không có, em không giỏi số học. QAQ

[Hương Noãn]: Em vốn định hỏi Lâm Sơ Yển xem có muốn làm không, Lâm Sơ Yển nói anh ấy bận quá không thể làm part-time được luôn.

[Dương Nhân]: Ừ ừ, sau này các em có thể đến chiến đội của chị chơi.

[Hương Noãn]: Được được!

...

Oai Oai nhìn thấy bài đăng của Dương Nhân thì rất kích động: “Tớ muốn ứng tuyển, tớ muốn kiếm tiền.”

Thâm Tắc Mộc ở bên cạnh liếc mắt nhìn anh ta: “Đừng ứng tuyển.”

“Tại sao?”

“Tại vì tớ đã ứng tuyển rồi.”

“Này, cậu cảm thấy tớ không cạnh tranh nổi với cậu à?”

Thẩm Tắc Mộc không đáp, chỉ liếc nhìn anh ta một cái, hàm ý trong ánh mắt đó rất rõ ràng.

Oai Oai bị xem thường thì rất tức giận. Càng tức hơn là anh ta thật sự không thể cạnh tranh được với Thẩm Tắc Mộc.

Trên WeChat, Thẩm Tắc Mộc hỏi Dương Nhân vài điều cơ bản về nội dung công việc và đãi ngộ của chuyên gia phân tích số liệu, Dương Nhân nói xong lại hỏi anh: “*Cậu muốn ứng tuyển à?*”

[Thẩm Tắc Mộc]: Ừ.

[Dương Nhân]: Đủ thời gian chứ?

[Thẩm Tắc Mộc]: Đủ.

Anh học năm tư rồi, đã được chọn bảo vệ nghiên cứu, đây được xem là khoảng thời gian thoải mái nhất thời đại học.

Vì thế Dương Nhân nói: “*Chúng ta gặp nhau trò chuyện một chút đi.*”

[Thẩm Tắc Mộc]: Được.

Hai người hẹn gặp mặt vào ngày mai. Đúng vào tuần thi cử, Thẩm Tắc Mộc có hai bài thi một ngày, Dương Nhân qua tìm anh rồi đợi ở ngoài nơi

thì của anh.

Hôm nay trời nắng, mặt trời chói chang, không có cơn gió nào, ánh mặt trời hun nóng da thịt. Dương Nhân đứng dưới tán cây, cô mặc áo ngắn tay và quần short, tay chân nhỏ nhắn thon dài, làn da trắng sáng; chân mang một đôi sandal đế bằng, mắt cá chân để trần ra phía ngoài, đường nét mảnh khảnh xinh đẹp.

Thẩm Tắc Mộc và Oai Oai sóng vai đi ra, Oai Oai ở cạnh anh nói liên thoảng không ngừng về nội dung bài thi vừa nãy, anh thì tạm thời coi người bên cạnh như ruồi.

Dương Nhân đứng dưới bóng cây ăn kem, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy hai người bọn họ, cô cười ngoắc ngoắc tay với hai người, trong tay còn cầm một túi nhựa, hơi đung đưa theo động tác của cô.

Ánh mắt Oai Oai hơi sáng lên, chạy qua nói: “Dương Nhân, sao cậu lại đến đây?”

“Ăn kem không?” Dương Nhân mỉm cười chìa túi nhựa ra.

Trong túi nhựa có hai cây kem, một là vị khoai môn, còn lại là socola, Oai Oai cầm lấy cái vị khoai môn, đang chuẩn bị bóc vỏ, Dương Nhân lại đưa cho anh ta vị socola: “Cậu ăn cái này đi.”

“Hả? Được thôi.”

Dương Nhân nhận lại cây kem vị khoai môn rồi đưa cho Thẩm Tắc Mộc vừa mới đi đến.

Oai Oai ăn kem socola, hỏi Dương Nhân: “Tại sao lại đổi, có ý gì vậy?”

“Không có ý gì cả, cái này ngon hơn.”

“Đúng vậy.”

Thẩm Tắc Mộc biết vì sao.

Lúc Dương Nhân đang trò chuyện với Oai Oai thì tầm mắt rơi về phía sau Thẩm Tắc Mộc, cô nhìn thấy có nữ sinh đang đi về phía bọn họ.

Nữ sinh mắt đẹp mày cong, trông rất hoạt bát. Lúc cô ta đến gần thì thoáng quét mắt từ trên xuống dưới đánh giá Dương Nhân.

Trực giác của Dương Nhân nói cho cô biết nữ sinh này có thái độ thù địch với cô.

Nữ sinh nói với Thẩm Tắc Mộc: “Thẩm Tắc Mộc, không giới thiệu chút sao?”

“Dương Nhân, Diêu Gia Mộc.” Thẩm Tắc Mộc nói hai cái tên.

Dương Nhân khẽ gật đầu với Diêu Gia Mộc, lên tiếng trước: “Xin chào.”

“Xin chào, cậu là sinh viên trường này à?” Diêu Gia Mộc giả vờ ngây thơ hỏi vấn đề này, bộ dạng đó giống như chỉ là vô tình thăm hỏi.

Gương mặt Oai Oai có phần gượng gạo, muốn ngăn cô ta lại nhưng không kịp.

Dương Nhân hơi đau đầu, đáp: “Tôi không đi học.”

Diêu Gia Mộc “À” một tiếng, giọng hơi kéo dài, nghe vào khiến người ta không vui nổi. Sau đó, cô ta chuyển hướng sang Thẩm Tắc Mộc, khẽ cười nói: “Thẩm Tắc Mộc, gu của cậu, thật sự... càng ngày càng tệ rồi.” Diêu Gia Mộc nói xong câu này, cảm thấy trút giận xong liền xoay người bỏ đi.

Thẩm Tắc Mộc bỗng chắn trước mặt cô ta.

Diêu Gia Mộc hơi bất ngờ, ngửa mặt lên nhìn anh.

Ánh mắt anh lạnh lùng, nhìn gương mặt cô ta nói: “Xin lỗi đi.”

Sắc mặt Diêu Gia Mộc liền trở nên khó coi: “Tránh ra.”

“Cậu xin lỗi đi.”

Mặt Diêu Gia Mộc tái mét, lạnh lùng nói: “Nếu tớ không nói thì sao?”

“Tớ sẽ nói cho người khác biết, cậu không có giáo dục.”

Nếu lời này do người bình thường nói ra, căn bản chẳng được coi là uy hiếp. Nhưng anh là Thẩm Tắc Mộc. Nam thần học giỏi, kiệm lời như vàng, rất nhiều người tin tưởng hoàn toàn vào nhân phẩm của anh. Anh nói gì người khác cũng sẽ tin. Hơn nữa dựa vào hiệu ứng người nổi tiếng, không chừng ngày mai sẽ khiến cho toàn trường biết “Diêu Gia Mộc vô giáo dục”.

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng này lại giống như quả núi lớn đè lên người cô ta.

Diêu Gia Mộc tức muốn chết nhưng không thể làm gì hơn.

Cô ta tủi thân đến nỗi sắp khóc, mắt đầy nước nhìn Thẩm Tắc Mộc: “Tôi xin lỗi, được chưa?”

“Nói với cô ấy.”

Diêu Gia Mộc xoay người nhìn Dương Nhân, “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi! Đủ chưa?”

Dương Nhân lùi về sau một bước, đáp: “Đủ rồi, không có gì.”

Diêu Gia Mộc cắn hận liếc nhìn Thẩm Tắc Mộc rồi chạy đi.

Oai Oai nói với Dương Nhân: “Xin lỗi Dương Nhân, thực ra tôi có kế với cậu ta về cậu, có điều tôi không có ý đó, tôi cũng không biết cậu ta sẽ như vậy... Cậu ta hẳn là vì ghen tị nên nói năng không suy nghĩ, cậu đừng để bụng.”

“Hừm? Không sao, cậu mau đi xem cô ấy đi, tôi thấy tâm trạng cô ấy dường như không được tốt.”

“Ừ ừ, vậy các cậu nói chuyện trước đi.” Oai Oai liền đuổi theo.

Đợi sau khi bóng dáng hai người đó hoàn toàn biến mất, Dương Nhân nhìn Thẩm Tắc Mộc cười: “Cảm ơn cậu.”

Thâm Tắc Mộc cụp mắt xuống: “Cảm ơn cái gì?”

“Trước giờ chưa có ai bảo vệ tôi như vậy.”

Ngoại truyện 5: Thảm Tắc Mộc X Dương Nhân

[4]

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Hai người lại hẹn ở quán cà phê. Dương Nhân mang ít tài liệu đến cho Thảm Tắc Mộc, giảng giải sơ lược với anh về công việc mà chuyên gia phân tích số liệu phải làm.

Sự tồn tại của nghề chuyên gia phân tích số liệu trong các trận đấu eSport không có gì nổi bật. Rất nhiều chiến đội có chuyên gia phân tích số liệu, thậm chí có thể phân tích số liệu đến trình độ không phải người. Nhưng ở một vài chiến đội, chuyên gia phân tích số liệu lại giống hệt vật trang trí. Đương nhiên, nguyên nhân chính ở đây là bởi vì nhiều huấn luyện viên và tuyển thủ không thuận theo quyết định mà chuyên gia phân tích số liệu đưa ra, so với việc đẩy thì bọn họ tin vào kinh nghiệm, thậm chí là trực giác của bản thân mình hơn.

Nhìn tổng thể thì bản thân tính ứng dụng số liệu vào trong thi đấu eSport cũng chưa thuần thục lắm, cần phải nghiên cứu thêm.

Thảm Tắc Mộc nghe Dương Nhân giảng xong mới hỏi: “Cậu chỉ cần nói cho tôi biết cậu muốn gì?”

Theo anh thấy thì công việc này chính là dựa vào việc tính toán số liệu, đưa ra phân tích, kết luận, đối sách, vân vân và mây mây... Đây không phải là chuyên ngành của Dương Nhân, cô giới thiệu sơ lược là được, giảng giải sâu thì chỉ tự cuốn mình vào vòng luẩn quẩn. Thẩm Tắc Mộc có kiến thức số học cần thiết, hiểu cách tính toán cho nên anh rõ việc nên dùng cách gì hơn cô.

Vì thế, anh bảo Dương Nhân đề cập thẳng vào mục đích chính, còn làm cụ thể thế nào, anh sẽ nghĩ cách.

Dương Nhân hất cằm, nói: “Tôi chợt phát hiện, thực ra cậu rất thích hợp làm việc này.”

“Vì sao?”

“Cậu thông minh, bình tĩnh, cẩn thận, coi trọng sự thật, hiếm khi cảm xúc hoá.”

“Thế cậu có phát hiện cậu rất thích hợp làm quản lý không?”

“Tại sao?”

“Rất biết dùng người.”

Dương Nhân tựa lưng lên ghế, ôm tay, bày ra tư thế thành thoi cười nói: “Cậu đã nói vậy, xem ra tôi không tuyển cậu thì không được rồi.”

Sau khi cô quay về chiến đội liền đi tìm hợp đồng lao động với các chuyên gia phân tích số liệu trước đó, sửa đổi một chút rồi gửi cho Thẩm

Tắc Mộc. Trong buổi tối hôm đó, cô gửi cho Thâm Tắc Mộc một vài nhiệm vụ sắp tới cần anh làm.

Thâm Tắc Mộc cũng không chắc kiến thức hiện có của mình có đủ tốt để giải quyết các vấn đề có khả năng xảy ra sắp tới hay không. Lo trước còn hơn, anh lên mạng mua ít sách có thể dùng đến, suy nghĩ một lát rồi lại gửi mail cho giảng viên môn số học, hy vọng nhận được một vài lời khuyên nên nỗ lực ở phương diện nào.

...

Trước khi Đặng Văn Bác đến thị sát công việc, Dương Nhân đã nói chuyện tuyển chuyên gia phân tích số liệu cho anh ta.

“Ừ.” Đặng Văn Bác gật đầu một cách kiêu ngạo.

Ông chủ bỗng dưng trở nên kiêu ngạo một cách cao quý, Dương Nhân cũng không biết anh ta bị con lừa nào đá vào đầu nữa, mặc kệ anh ta vậy. Cô ngồi trước máy tính xem các clip về trận thi đấu và tập luyện trước đó của thành viên, xem một chút lại tạm dừng để phân tích.

“Tôi nói này.” Đặng Văn Bác bỗng gọi cô.

Dương Nhân ngẩng đầu lên nhìn về phía anh ta: “Ông chủ, còn chuyện gì à?”

“Mấy người này...” Đặng Văn Bác chỉ ra ngoài cửa, “Cô có thể đưa bọn họ đến vòng đấu tiếp theo được thật ư?”

“Năng lực của họ đều có thể tiến bộ, đây là game đồng đội, điều quan trọng nhất là phối hợp tập thể.”

Trong lòng Đặng Văn Bác thầm nghĩ. Từ lâu anh ta đã muốn tự mình tham gia thi đấu, giải mùa xuân cũng từng đánh mấy trận nhưng hiệu quả không tốt lắm. Nhưng giờ không giống vậy, bề ngoài đều đã là táo nức dưa méo, thêm anh ta nữa cũng chẳng tính là nhiều? Anh ta chắc chắn sẽ không kéo chân đám làm thuê bọn họ.

“Cô nói xem...” Anh ta hỏi Dương Nhân, “Đội đã thiếu người như vậy, không bằng tôi cũng tham gia?”

Dương Nhân im lặng nhìn anh ta.

Đặng Văn Bác nói: “Ánh mắt của cô là sao?”

“Ông chủ, anh biết cái gì là cỗ máy diệt đoàn không?”

“Không biết!”

“Soi gương là biết thôi.”

“...” Đặng Văn Bác cứng họng, hơi tức giận nói, “Này cô gái, sao lại nói như vậy? Cô có coi tôi là ông chủ không đấy?”

“Ông chủ, đây là sự thật mất lòng.”

Đặng Văn Bác không cãi lại cô, cũng không thể đánh nên đành tức giận bỏ đi.

Dương Nhân xem clip xong thì tắt đi, cô duỗi người mệt mỏi, uống ngụm nước.

Sau đó cô mở trình duyệt lên, vào trang tìm kiếm tìm các từ khoá: Tự Học, Bằng Cấp.

...

Ngày hôm sau, Dương Nhân tranh thủ giờ nghỉ trưa để ra ngoài, nơi đến là một tổ chức giáo dục.

Một thầy giáo phụ trách tuyển sinh tên là Quảng Triều Sinh tiếp đón cô, trước đó hai người đã hẹn trước trên mạng.

Quảng Triều Sinh khoảng 30 tuổi, ăn mặc lịch sự và đeo một chiếc kính gọng mảnh. Anh ta xem hồ sơ của cô xong thì hơi nghi ngờ, nói: “Ở trung tâm đào tạo này của chúng tôi... đặc biệt là đối với những cô gái như cô mà nói, người học kinh tế hay quản lý rất nhiều, tương đối mà nói thì vẫn bằng đó dễ lấy. Tôi không hiểu cho lắm, tại sao cô lại chọn tự động hoá? Chuyên ngành này không dễ thi đâu.”

Dương Nhân đáp: “Tôi cảm thấy tự động hoá nghe rất cao cấp.”

Câu trả lời này khiến Quảng Triều Sinh cảm thấy không biết nên khóc hay cười. Anh ta khép hồ sơ lại: “Lời khuyên của tôi là cô nên lựa chọn thật cẩn thận.”

“Cảm ơn thầy Quảng, tôi đã cân nhắc kỹ rồi, bây giờ có thể đăng ký luôn.”

Quảng Triều Sinh đành phải giúp cô đăng ký, sau đó dựa vào thời gian của cô giới thiệu cho cô một giảng viên riêng. Dương Nhân chỉ có thời gian rảnh là từ tám giờ đến chín giờ sáng, Quảng Triều Sinh hơi tò mò về nghề nghiệp của cô, ô nghề nghiệp trên hồ sơ của cô để trống.

“Cô làm công việc gì vậy?” Quảng Triều Sinh hỏi.

“Huấn luyện viên game.”

Quảng Triều Sinh hơi bất ngờ. Nghề này rất ít được quan tâm, nhìn bề ngoài của cô thì thật sự không nhận ra luôn đấy.

Đăng ký xong, Quảng Triều Sinh yêu cầu cô thêm WeChat giảng viên chuyên ngành. Bằng tốt nghiệp tự học giá trị nhất trong hệ thống giáo dục bổ túc, bằng đại học chuyên ngành thường phải thi mười mấy môn. Sau đại học chuyên ngành thì có thể tiếp tục thi cử nhân, thi cử nhân xong thì có thể thi nghiên cứu sinh, giống như Thẩm Tắc Mộc đang học.

Quá trình thi cử rất khó khăn, huống hồ là chuyên ngành này, Quảng Triều Sinh không cho rằng cô gái yếu ớt trắng trẻo trước mắt có thể kiên trì nổi.

“Không bằng cô suy nghĩ thêm lần nữa đi.” Quảng Triều Sinh nói, “Giờ cô muốn đổi, tôi còn có thể đổi cho cô.”

“Không cần đổi.”

“Nền tảng của cô quá yếu, cũng chưa học xong trung học.”

Dương Nhất nói: “Tuy tôi chưa học xong trung học nhưng điểm số học thi tuyển sinh phổ thông của tôi đạt tối đa, tổng thành tích cũng đứng đầu toàn trường.”

Quảng Triều Sinh hơi sững sờ, anh ta không chắc có phải cô gái này khoác lác không. Anh ta hỏi: “Vậy tại sao sau đó cô không học nữa?”

“Không phải vì chơi game sao?”

Được rồi, hoá ra là một cô bé mê game lắm đường đã biết hồi cải.

Nếu cô đã quyết định, Quảng Triều Sinh cũng không khuyên thêm nữa.

Dương Nhân nhanh chóng giải quyết xong chuyện này rồi lại lén trở về chiến đội, trên đường đi giảng viên chuyên ngành gửi tin nhắn cho cô, nói với cô rằng tài liệu ôn thi bình thường cũng không tốt lắm, cô nên đến đại học Nam Sơn tìm tài liệu chính quy cũ của họ.

Dương Nhân nhờ Hường Noãn chuyện này, một lần nữa nhấn mạnh là đừng để người khác biết. Hường Noãn tuân thủ sứ mệnh, mua bộ tài liệu đã qua sử dụng ở nhà sách cũ, không những vậy, cô còn mua cho Dương Nhân một quyển “Bí Kíp Học Giỏi”, tác giả của Bí Kíp Học Giỏi là Thẩm Tắc Mộc, người bán là Oai Oai, Hường Noãn sợ thân phận bại lộ nên mới phải lòe mắt thiên hạ như vậy.

Bí Kíp là bản scan, sau khi Dương Nhân nhận được quyển Bí Kíp đã đánh máy lại toàn bộ, nhìn nét chữ cứng rắn mạnh mẽ của Thẩm Tắc Mộc, trong lòng có chút ngọt ngào khó hiểu.

Cô nhốt mình trong phòng, ôm cuốn Bí Kíp cười ngây ngô một lát.

Cười xong liền lập tức tỉnh lại: Bà mẹ nó, xem xong chả hiểu chữ nào!

Ngoại truyện 6: Thảm Tắc Mộc X Dương Nhân

[5]

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Từ sau khi đăng ký tự học, cuộc sống cơ bản hằng ngày của Dương Nhân là như vậy:

Bảy giờ sáng thức dậy, rửa mặt ăn sáng xong thì ở trong phòng mình đọc tiếng Anh một lát, sau đó vừa đúng giờ sẽ đạp xe ra ngoài, đi học khoá phụ đạo ở trung tâm cách đó 2 km. Chín giờ học xong trở về, lại giả vờ như chẳng xảy ra chuyện gì, nhốt mình trong phòng xem sách một lát, đợi đội viên lục đục rồi giường ăn sáng.

Từ mười giờ sáng đến mười giờ tối là thời gian hoạt động chủ yếu của các đội viên, tham gia huấn luyện nội bộ hoặc đánh tập cùng chiến đội khác, thi đấu với nhau. Tuy Dw bị tụt hạng nhưng dù sao cũng đã từng là chiến đội cấp cao, đẳng cấp sẽ cao hơn một chút so với các đội khác nên vẫn có thể mời các chiến đội thực lực không tồi thi đấu cùng.

Thời gian sinh hoạt của đa số các chiến đội chuyên nghiệp kéo dài hơn thời gian do Dương Nhân đưa ra, ở một số chiến đội thì thời gian hoạt động mạnh mẽ nhất là sáng sớm, một số đội lại là cú đêm, tối ngủ trễ sáng dậy muộn, Dương Nhân không khuyến khích làm như vậy. Vì thế nên thời gian

biểu của Dw hoàn toàn khác với đám cú đêm, cực kỳ giống phong cách học sinh tiểu học.

Tối mười giờ sau khi kết thúc huấn luyện vẫn chưa tính là xong, Dương Nhân sẽ dẫn các đội viên chạy bộ đêm khoảng bốn mươi phút, chạy quanh khuôn viên. Chạy xong mới giải tán, từng người về nghỉ ngơi.

Việc này khiến không ít đội viên nhớ đến khoảng thời gian khốn khổ thời trung học làm bọn họ có phần không chấp nhận nổi.

Dương Nhân tìm tới Đặng Văn Bác xin tăng thêm chút tiền lương thích hợp cho đội viên, hơn nữa người hoàn thành việc tập luyện sẽ có thưởng, mỗi tháng có thể đi ăn chơi tụ tập ở KTV hoặc quán bar hai lần. Những đãi ngộ này giúp các đội viên cảm thấy dễ chịu hơn một chút, ít nhất là cũng có thể ngẩng cao đầu khi đối mặt với học sinh trung học.

Tất cả những điều này, Dương Nhân đều cùng làm với các đội viên, tự mình làm gương. Buổi sáng cô luôn dậy sớm hơn mọi người, lúc chạy đêm cô luôn chạy đầu tiên, trừ khi gặp mưa nặng hạt mới huỷ buổi chạy. Nhưng không có đội viên nào hy vọng gặp mưa to cả, bởi vì kế hoạch tập thể hình ngày mưa của bọn họ sẽ được thay đổi thành leo cầu thang, cứ leo lên leo xuống trong biệt thự Gaming House còn mệt hơn cả chạy bộ.

Có một lần Đặng Văn Bác lái xe qua Gaming House của chiến đội nhà mình, sau đó dừng xe bên đường nhìn bọn họ chạy bộ đêm. Theo thường lệ chạy phía sau Dương Nhân vẫn là mấy đứa táo nết dưa méo, cô mặc đồ thể dục, được đám nam sinh làm nền phía sau tôn lên vóc dáng nhỏ nhắn mảnh khảnh, như thể một cơn gió nhỏ cũng có thể thổi bay cô. Bọn họ chạy được một lát, Đặng Văn Bác nương theo ánh đèn đường nhìn thấy gương mặt đầm đìa mồ hôi của cô, trên bộ đồ thể dục màu hồng đào ướt đẫm.

Giống như một đoá tường vi vương mưa phùn.

Bọn họ chạy tới càng lúc càng gần, Đặng Văn Bác hạ cửa sổ xe xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, hơi nâng cằm, bộ dạng khá kiêu căng, anh ta đợi đám người làm thuê kia chào một tiếng ông chủ.

Hộc hộc...

Mấy người kia mắt cứ nhìn thẳng, chạy qua trước mặt anh ta. Bước chân vẫn rất đều đặn.

Đặng Văn Bác sờ sờ mũi, lặng lẽ kéo cửa sổ xe lên, giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ở trong xe trò chuyện WeChat với vài cô gái đẹp một lát, anh ta hơi buồn bực kiểu “hậu cung ba ngàn giai nhân đêm nay không biết sủng hạnh em nào”. Sau đó anh ta lái xe vào khuôn viên, dừng phía dưới tòa biệt thự Gaming House.

Táo nứt dưa méo chạy xong thì mệt vô cùng, tắm rửa xong liền đi ngủ, đèn phòng bọn họ tối đen như mực.

Chỉ có đèn phòng Dương Nhân là vẫn sáng.

Trong đầu Đặng Văn Bác hiện lên hình ảnh Dương Nhân vùi đầu trước bàn liệu mạng làm việc, anh ta khá cảm động. Cô gái này, mặc dù nói năng không được dễ nghe, có điều quả thực rất chuyên nghiệp, tốt hơn nhiều so với đám người lừa trên gạt dưới, suốt ngày muốn hại chủ kia.

Đặng Văn Bác gửi tin nhắn cho Dương Nhân: *"Cô không cần phải liều mạng như vậy, nếu thật sự không lên hạng được thì tôi cũng không có ăn thịt cô đâu."*

Dương Nhân đáp lại rất nhanh: *"Ông chủ, không phải tôi đang làm việc đâu."*

Đặng Văn Bác: *"Vậy cô đang làm gì?"*

Dương Nhân: *"Tôi đang học Tư tưởng Mao Trạch Đông."*

Đặng Văn Bác: ...

...

“Tư tưởng Mao” là môn học đại học bắt buộc, cũng là môn bắt buộc của tự học nên Dương Nhân cũng không bịa chuyện, thật sự là cô đang học Tư tưởng Mao Trạch Đông. Phần lớn các môn tự học rất khó, ngay cả những môn phổ biến như tiếng anh với số học, trong mắt cô đã đặc biệt khó, càng không nói đến những môn chuyên ngành khó hiểu. Ngược lại thì Tư Tưởng Mao lại đơn giản hơn nhiều, Dương Nhân học Tư Tưởng Mao với một tinh thần vừa học vừa quý.

Xem sách một lát, Dương Nhân nhận được tin nhắn của Thẩm Tắc Mộc.

Thẩm Tắc Mộc: *"Ngày mai có rảnh không?"*

Dương Nhân: *"Rảnh, có chuyện gì vậy?"*

Thẩm Tắc Mộc: *"Tôi đến tìm cậu."*

Dương Nhân: "À."

Ngày hôm sau, Dương Nhân mặc váy đi giày cao gót, còn trang điểm và xịt nước hoa nữa, dáng vẻ này khiến cho đám táo nứt dưa méo trong chiến đội ngây người. Phải biết, tuy huấn luyện viên Dương cùng lứa với bọn họ nhưng cực kỳ lạnh lùng vô tình, ngày nào cũng bắt bọn họ luyện tập đến chết đi sống lại, bọn họ thể hiện không tốt thì bị mắng đến thâm thâm, chửi gà chửi chim chửi chó... Cái nào huấn luyện viên Dương cũng lôi ra mắng bọn họ. Nói tóm lại bọn họ đều thừa nhận rằng huấn luyện viên Dương không tệ, nhưng... Bọn họ không có cách nào gắn cô với những thứ như váy vóc nước hoa thế này.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, huấn luyện viên Dương ăn diện như này trông rất xinh...

Thời gian hẹn của Dương Nhân và Thẩm Tắc Mộc là buổi chiều. Buổi sáng, Đặng Văn Bác đến chiến đội kiểm tra công việc. Anh ta vừa nhìn thấy Dương Nhân thì khá bất ngờ.

Cô gái này mặc một chiếc áo sơ mi thường phối với váy jean ngắn màu xanh nhạt, kết hợp thêm đôi giày cao gót màu trắng, cặp đùi nhỏ để lộ ra phía ngoài vừa thon dài vừa thẳng tắp, làn da trắng đến mức gần như phát sáng được.

Cô đang nói chuyện với đội viên, Đặng Văn Bác cũng không quấy rầy bọn họ, đợi bên ngoài một lát đến khi Dương Nhân đi ra.

"Ông chủ, chuyện gì thế?" Dương Nhân hỏi.

“Không có gì, chỉ qua xem chút thôi.”

“À.”

Áo sơ mi của Dương Nhân là loại không có cổ, lúc này phần ve áo để mở tuý ý, Đặng Văn Bác nhìn thấy xương quai xanh tinh xảo của cô. Lại muốn nhìn tiếp xuống dưới... Ặc, không nhìn được.

Dương Nhân đang lật xem một cuốn vở, không chú ý đến ánh mắt của anh ta.

Đặng Văn Bác ngửi thử rồi hỏi: “Cô xịt nước hoa à?”

“Vâng.”

Hương nước hoa rất nhẹ, như có như không nhưng vẫn có thể ngửi được. Đặng Văn Bác hít một hơi thật sâu, ngửi nhiều lần, sau đó nói: “Mùi nước hoa này thật dễ chịu.” Nhàn nhạt, rất tươi mát, lại khá giống hương cỏ sau mưa, hoặc là rừng trúc.

“Thưởng thức của ông chủ không tệ.” Dương Nhân nói.

“Nhãn hiệu gì vậy? Tôi muốn mua tặng người khác.”

Dương Nhân nói tên nhãn hiệu, Đặng Văn Bác lại hỏi giá, nghe giá xong, anh ta lắc đầu nói: “Không được, quá rẻ, không tặng được.”

“Ông chủ, đừng nói những câu này với người nghèo chứ.” Dương Nhân nói xong cũng không thèm quan tâm đến anh ta, tự đi vào phòng làm việc.

Phòng làm việc bên cạnh phòng huấn luyện, hai phòng được ngăn cách bởi một cách cửa kính, Dương Nhân ở trong phòng làm việc có thể nhìn thấy tình hình bên phòng huấn luyện. Có điều nhìn người không cũng chả có tác dụng gì, cô thường xem tình trạng tập luyện của bọn họ trên máy tính.

Đặng Văn Bác theo cô vào phòng làm việc, Dương Nhân cũng không biết anh ta muốn làm gì nên đành mặc kệ.

Đặng Văn Bác hỏi: “Hôm nay sao cô lại trang điểm đẹp vậy? Có phải vì tôi đến không?”

Dương Nhân trợn mắt, đưa cái kính nhỏ trên bàn cho anh ta: “Ông chủ à, hình như anh cần cái này.”

Đặng Văn Bác cũng không giận, hất cằm hỏi tiếp: “Hôm nay không phải cô dán mí đấy chứ?”

Dương Nhân không khỏi sờ sờ mắt mình, hỏi: “Trông rõ như vậy à?”

“Hắn là do tôi thấy quá nhiều nên vừa nhìn liền nhận ra, có điều...” Anh ta ngậm ngừng, “Tôi cảm thấy cô không cần phải vậy. Mắt một mí của cô trông cũng rất xinh.”

“Vâng, nếu không cũng không khiến ông chủ vừa nhìn thấy đã trêu chọc tôi.”

“Đó là hiểu lầm thôi, tôi cũng bị lời đồn trên mạng làm hại. Sao cô cứ để bụng vậy nhỉ? Hơn nữa, không phải cô đã đánh tôi gãy xương rồi sao? Tôi có nói gì đâu?”

“Anh nói gì đâu? Anh nói với toàn thế giới tôi là kẻ biến thái cuồng bạo lực còn gì?”

“Đó đều là chuyện quá khứ rồi, không phải chúng ta đã mỉm cười gặp gỡ quên oán thù sao? Được rồi, tôi mời cô ăn cơm, coi như nhận lỗi, được chứ?”

Dương Nhân vui vẻ xoay người lại, bắt chéo chân, cười như không cười nhìn anh ta, “Ông chủ à, tôi phải nhắc anh một chuyện.”

Đặng Văn Bác hỏi: “Chuyện gì?”

“Dựa vào tài lực của ông chủ thì muốn tìm cô em đẹp cỡ nào cũng có. Nhưng nếu anh dọa tôi sợ rồi bỏ chạy... Thì chiến đội của anh không ai cứu được đâu, anh chỉ có thể đợi Dv trở thành lịch sử đen tối vĩnh viễn của anh thôi.”

“Cô xem cô đi, nói vớ vẩn gì đấy?” Đặng Văn Bác thẳng lưng, lắc lắc đầu, “Không dễ thương chút nào.”

“Ông chủ đi thong thả nhé, không tiễn.” Dương Nhân cúi đầu vẫy tay với anh ta.

Ngoại truyện 7: Thăm Tắc Mộc X Dương Nhân

[6]

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Dương Nhân ăn cơm trưa xong, tẩy trang rồi trang điểm lại lần nữa, tháo miếng dán mí xuống. Đặng Văn Bác không đáng tin trong mấy vấn đề khác nhưng việc đánh giá ngoại hình phái nữ vẫn có vài phần chắc chắn, dù sao kinh nghiệm của anh ta cũng phong phú mà.

Thế nên lúc chiều khi Thăm Tắc Mộc đến vẫn nhìn thấy đôi mắt một mí “rất xinh” của cô.

Hôm nay anh không mặc áo sơ mi mà mặc áo thun màu đen tay ngắn, phong cách đơn giản, trên vai đeo ba lô đựng laptop, anh đứng ở đó nhìn cô, tầm mắt hơi lướt qua người cô, sau đó dừng ở trên đầu gối trắng nõn mềm mịn của cô.

Dương Nhân cảm thấy hơi thiếu tự nhiên, vô thức vén tóc, hỏi: “Cậu đến tìm tôi có chuyện gì vậy?”

“Tôi có một ý tưởng.”

Dương Nhân dẫn anh vào phòng họp. Cô lấy hai chai Sprite từ trong tủ lạnh ra rồi đưa cho anh một chai.

Thẩm Tắc Mộc ngồi trên ghế, nhìn những giọt nước đọng phía ngoài chai Sprite đặt trên bàn, bỗng nhớ tới một chuyện, nói: “Tuy trong sô cô la có chứa... nhưng hàm lượng rất ít, không hề gây mất ngủ.”

“Ồ.” Dương Nhân bình tĩnh gật đầu, “Ý tưởng cậu muốn nói với tôi là gì? Chắc không phải là việc này chứ?”

“Không phải.”

Thẩm Tắc Mộc lấy laptop ra đặt lên bàn. Laptop của anh giống cái của cô, đơn giản mạnh mẽ lại dày nặng, mang đến một loại cảm giác an toàn kỳ lạ.

Anh làm một file PowerPoint.

Bởi vì chỉ có hai người xem nên cũng không cần trình chiếu, Dương Nhân kéo ghế lại gần anh, nhìn anh vừa mở PowerPoint vừa giải thích cho cô.

Ý tưởng của Thẩm Tắc Mộc vô cùng lớn mật... Anh muốn tự làm một phần mềm dùng để mô phỏng trận đấu. Nếu phần mềm được làm ra, có thể mô phỏng quá trình thi đấu của những tuyển thủ khác nhau, đội hình phối hợp khác nhau, dự đoán được kết quả trận đấu.

Dương Nhân hỏi: “Có thể làm được chính xác sao?” Đây mới là điều quan trọng. Lỡ đâu kết quả dự đoán cách xa tình huống thực tế vạn dặm, vậy thì dẫn thẳng người ra mương luôn cho rồi.

Thẩm Tắc Mộc nói: “Không thể đảm bảo được chính xác trăm phần trăm, chỉ có thể không ngừng hoàn thiện, không ngừng tiếp cận tình huống thực tế. Giống như đường tiệm cận vậy.”

“Tôi cảm thấy việc này hẳn rất khó đó.”

Đúng là rất khó. Phối hợp đội ngũ còn dễ làm, chỉ cần đủ số liệu, mô hình lúc nào cũng có thể sửa chữa và cải thiện liên tục. Nhưng về tuyển thủ lại không dễ dàng như thế, bởi vì nhân tố không xác định được của con người quá nhiều.

“Tôi cho rằng có thể thiết lập mô hình cho người.” Thẩm Tắc Mộc nói.

“Thiết lập bằng cách nào?”

“Dùng tham số, số liệu hoá tuyển thủ.”

Dương Nhân nghe nửa hiểu nửa không nhưng lại cảm thấy phấn chấn lạ thường.

Thẩm Tắc Mộc giảng xong, hai người lại thảo luận một ít chi tiết. Dương Nhân nâng cằm nhìn anh, khẽ hỏi: “Cậu còn biết viết phần mềm nữa à?”

“Chuyên ngành của bọn tôi, ngôn ngữ C là môn bắt buộc.”

“Lợi hại lợi hại, đúng là học bá.” Dương Nhân vỗ tay với anh, cười nói.

Thẩm Tắc Mộc hơi nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh. Nhìn một lát, anh nói: “Nước hoa này rất hợp với cậu.”

Dương Nhân kiềm chế chút nhộn nhạo nơi đáy lòng, cười nói: “VẬY sao? Loại này không tệ chứ, lát nữa tôi tặng cậu lọ dành cho nam.”

Thẩm Tắc Mộc không nói được cũng không nói không được.

Hai người thu dọn đồ đạc đi ra từ phòng họp, vừa xem giờ, Dương Nhân mới phát hiện bọn họ đã bàn chuyện gần ba tiếng, sắp đến giờ ăn cơm rồi.

Đám táo nức dưa méo cũng đã hoàn thành xong nhiệm vụ huấn luyện viên Dương đưa ra nên đang đợi ăn cơm, lúc này bọn họ rất rảnh rỗi, lén lút ra ngoài thăm dò, thăm quan sát anh chàng đẹp trai không biết từ đâu xuất hiện.

Dương Nhân hung dữ liếc nhìn bọn họ, nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa sẽ biến các cậu thành mô hình.”

Câu này nghe xong hơi kinh khủng nên bọn họ cũng không dám nhìn nữa.

...

Ngày hôm sau, Thẩm Tắc Mộc lại đến.

Mô hình của anh cũng không thể vỗ đầu một cái liền ngã ra được, phải cần một huấn luyện viên làm công tác tiền tuyến như Dương Nhân giúp đỡ.

Hai người nhốt mình vào phòng họp thảo luận rất lâu, mãi đến khi có đội viên gõ cửa nhắc bọn họ đi ăn trưa.

Hôm nay Dương Nhân lại mặc váy, chiếc váy bông màu ấm có hoa nhỏ, trên đầu cài một chiếc kẹp tóc ong mật nho nhỏ, cả người mang phong cách tươi trẻ mềm mại lại ngọt ngào, ở giữa một đám động vật giống đực như vậy dường như mang theo ánh sáng mềm mại.

Đám tảo nứt dưa méo rất cảm động, hôm nay sau khi Thẩm Tắc Mộc ra về, bọn họ kéo lấy tay Thẩm Tắc Mộc, khuyên nhủ chân thành: “Nhất định phải đến thường xuyên nhé chuyên gia Thẩm.”

Thẩm Tắc Mộc cong môi, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Ngày thứ ba, Thẩm Tắc Mộc lại đến.

Anh quả thật có rất nhiều thứ muốn thảo luận với Dương Nhân.

Dường như tiếp bước Thẩm Tắc Mộc, Đặng Văn Bác cũng đến. Đặng Văn Bác nhìn thấy có một chàng trai lạ vào Gaming House của chiến đội mình, trông dáng vẻ cũng không giống người đưa thư hay giao hàng. Vì thế anh ta khá cảnh giác.

Vừa vào biệt thự, Đặng Văn Bác thấy trong phòng khách, Dương Nhân ăn diện tươi như hoa nói chuyện với người kia, khuôn mặt mang theo loại cảm xúc khiến người khác rất khó bỏ qua... Anh ta đã hiểu rõ.

“Ông chủ lại tới rồi à?” Dương Nhân nhìn thấy Đặng Văn Bác, thuận miệng hỏi.

“Gì mà nói là "lại" chứ? Tôi không thể tới à? Cô không muốn nhìn thấy tôi sao?” Đặng Văn Bác không vui, nhìn về phía chàng trai hỏi: "Ai thế?”

“Ông chủ, để tôi với thiệu với anh, đây chính là chuyên gia phân tích số liệu của chúng ta, lần trước tôi đã nói với anh rồi đấy, Thẩm Tắc Mộc. Thẩm Tắc Mộc, đây là ông chủ Đặng.”

“Ồ...” Đặng Văn Bác nhìn kỹ Thẩm Tắc Mộc.

Thẩm Tắc Mộc cũng đánh giá anh ta kỹ lưỡng.

Lúc này chính là lúc gương mặt đơ được thể hiện tốt nhất. Bởi vì không có nét mặt gì nên lúc đối mặt với người khác sẽ dễ dàng thể hiện ra khí thế mãnh liệt.

Đặng Văn Bác nhíu mày, rời mắt đi, cố tình hỏi Dương Nhân: “Chuyên hay không chuyên đó?”

“Chuyên, người ta là học sinh giỏi của đại học Nam Sơn đấy. Ông chủ ngồi đi, chúng tôi còn có việc, đi trước đây.” Dương Nhân nói xong thì kéo nhẹ cánh tay Thẩm Tắc Mộc một cái.

Đầu ngón tay cô hơi lạnh, chạm lên da thịt anh, xúc cảm này khiến người ta không ghét bỏ được.

Thẩm Tắc Mộc cũng không đấu mắt với Đặng Văn Bác nữa, không thêm liếc mắt mà đi theo Dương Nhân về hướng phòng họp.

Đặng Văn Bác không được ai để ý tới nên, trong lòng rất khó chịu, đi theo bọn họ đến cửa phòng họp, anh ta ở ngoài hét to: “Dương Nhân, cô ra đây cho tôi.”

Dương Nhân vừa mới ngồi xuống, cô quay đầu hỏi: “Ông chủ, có chuyện gì thế?”

“Ra đây.”

Dương Nhân khó hiểu đứng dậy, khẽ nói với Thẩm Tắc Mộc: “Cậu đợi một chút.”

Thẩm Tắc Mộc hờ hững “Ừ” một tiếng, tự mở máy tính.

Lúc Dương Nhân đi ra ngoài, Thẩm Tắc Mộc liếc nhìn cô. Hôm nay cô đi giày cao gót, gót giày mảnh giúp người cao lên, ôm sát gót chân đẹp đẽ. Đáng tiếc tư thế đi của cô hơi không được tự nhiên, xem ra cô không quen đi loại giày này.

Dương Nhân đi đến ra cửa, cửa chỉ đóng một nửa, cô dựa lên khung cửa hỏi Đặng Văn Bác: “Rốt cuộc là ông chủ có chuyện gì, mau nói rõ một chút, tôi thật sự rất bận.”

“Cho cô.” Đặng Văn Bác đưa cho cô một cái túi giấy, trên túi giấy in chữ Chanel.

Dương Nhân nhìn sơ qua bên trong túi giấy, đây chắc là nước hoa.

Cô không nhận, khẽ nói: “Ông chủ, không cần đâu, tôi không quen dùng loại này.” Đồ xa xỉ có thể dùng ít thì nên dùng ít, dùng quen rồi lỡ kén chọn thì làm thế nào? Từ nghèo chuyển sang xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ qua nghèo mới khó.

“Cho cô thì cứ cầm đi, đừng nghĩ nhiều, đây là thưởng thêm cho cô.”

“Nếu đã là phúc lợi nhân viên, vậy ông chủ cứ quy thành tiền đập vào người tôi là được.”

“Cô không dễ thương chút nào.” Đặng Văn Bác lại nói câu này, sau đó anh ta hơi hất cằm về phía Thẩm Tắc Mộc, híp mắt hỏi Dương Nhân, “Thằng nhóc kia với cô là thế nào vậy? Tôi hỏi cô, cả ngày trang điểm như vậy không phải là vì cậu ta chứ?”

“Ông chủ đừng nói vớ vẩn, người ta còn đang đi học, là đoá hoa của tổ quốc đó.”

“À, cũng phải, một cậu bé, tôi thấy cô cũng không phải không có mắt như vậy.”

Dương Nhân hơi mất kiên nhẫn, nói vài câu rồi đuổi Đặng Văn Bác đi, cô trở vào phòng họp lần nữa, lúc ngồi xuống, Thẩm Tắc Mộc bỗng mở lời: “Sinh nhật cậu vào tháng mấy?”

“Tôi sao? Tháng ba.”

“Tôi tháng một.” Ánh mắt anh rời khỏi màn hình laptop, quay sang nhìn cô, “Tôi lớn hơn cậu hai tháng, Vì thế, đừng lúc nào cũng coi tôi là trẻ con.”

“À.” Dương Nhân không dám đối mặt với anh, sợ anh nhìn ra tâm sự. Cô nhìn vào màn hình laptop của anh, nhỏ giọng nói, “Cậu giỏi thật đấy.”

“Còn nữa.”

“Hả?”

“Cậu đi giày cao gót không đẹp đâu.”

Dương Nhân nheo lời. Cô cúi đầu nhìn giày mình, khó coi chỗ nào chứ? Rõ ràng là đẹp thế này cơ mà!

Buổi chiều, Dương Nhân quay về phòng thay đôi dép xỏ ngón. Sau đó cô bước lên đôi dép xỏ ngón màu hồng tực không chịu được, đứng trước mặt Thẩm Tắc Mộc hỏi anh: “Đôi này đẹp chứ?”

Thẩm Tắc Mộc cup mắt nhìn bàn chân nhỏ trắng và ngón chân xinh xắn của cô, gật đầu nói: “Tạm được.”

Dương Nhân trầm nghĩ, thẩm mỹ của trai thẳng thật đáng sợ!

Buổi chiều cô khá cam chịu đi đôi dép xỏ ngón đó, có điều nói đi cũng phải nói lại, đi đôi dép này thật thoải mái.

Thẩm Tắc Mộc ở lại chiến đội ăn tối, lúc ăn tối ngoài trời đổ mưa to, Dương Nhân vốn muốn bảo Thẩm Tắc Mộc đợi mưa ngớt hẵng về, kết quả là mưa càng lúc càng to, phòng thị chính gửi tin nhắn qua điện thoại đến dân chúng cảnh báo mưa to.

“Không thì cậu tạm thời ở lại đây một đêm, tôi bảo đội viên nhường một phòng cho cậu.” Dương Nhân nói.

Có một cậu táo nứt dưa méo hỏi Dương Nhân: “Huấn luyện viên, tại sao không để anh Thẩm ở lại luôn?”

Dương Nhân vỗ đầu, nhìn về phía Thẩm Tắc Mộc: “Hiện tại cậu đang ở đâu?”

“Trường.”

“Hiện giờ không có chuyện gì bên trường chứ?”

“Không.”

Hiện tại Thẩm Tắc Mộc đang nghỉ hè, phần lớn bạn học đều đi thực tập hết, có điều lúc năm hai anh đã lấy xong học phần thực tập rồi nên hè này rất rảnh.

“Không thì cậu...” Trong lòng Dương Nhân xuất hiện chút âm mưu, nhưng nói ra lại cảm thấy hơi chột dạ, ngập ngừng một lúc mới lên tiếng, “Dọn qua đây ở mấy ngày nhé? Đợi hết bận lại quay về.”

Thẩm Tắc Mộc nhìn mưa bên ngoài cửa sổ, khẽ “Ừ” một tiếng.

Ngoại truyện 8: Thăm Tắc Mộc X Dương Nhân

[7]

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Đồ đạc của Thăm Tắc Mộc không nhiều, sách, laptop và thêm một ít quần áo. Phòng của anh ở tầng hai, vừa vặn ngay trên đầu Dương Nhân.

Ban đầu phòng Dương Nhân không phải ở tầng một, sau này vì để thuận tiện cho việc lén lút đi học không âm ỉ đến người khác nên cô mới đổi phòng.

Ngày thứ hai sau khi Thăm Tắc Mộc dọn vào Gaming House, sáng sớm Dương Nhân đã đạp xe ra ngoài, lúc ở dưới tầng cảm thấy dường như mình bị ai đó nhìn chăm chú, cô quay người ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một người đứng ở cửa sổ tầng hai nhìn cô.

Dương Nhân giật mình.

Đám táo nứt dưa méo của cô đều ngủ như lợn chết, chỉ có anh là khác, dậy sớm thế này.

Lúc này Thăm Tắc Mộc chỉ mặc một chiếc quần đùi màu sẫm, cởi trần, hơi cong thắt lưng, cánh tay đặt trên cửa sổ. Từ góc độ của cô, xuyên qua lớp kính có thể nhìn thấy phần eo nhỏ của anh, trên phần bụng dưới có một

ít lông, lan thẳng vào trong lưng quần. Dương Nhân nuốt nước bọt, còn muốn xem thêm đường cong cơ bụng của anh, đáng tiếc khoảng cách hơi xa.

Thẩm Tắc Mộc yên lặng nhìn từ trên xuống, cũng không nói gì.

Dương Nhân chột dạ vì bị anh nhìn từ trên xuống dưới, thế là bèn vẫy tay với anh rồi đạp xe đạp đi.

Lúc sắp đến cổng, cô dừng lại, gửi tin nhắn cho anh: "*Dáng người không tệ.*"

Ngay lập tức, Thẩm Tắc Mộc đáp: "*Cảm ơn, cậu cũng không tệ.*"

Dương Nhân bỗng nhớ tới việc cô từng trần trụi nằm trong lòng anh... Nghĩ vậy lại nhìn tin nhắn của anh, càng cảm thấy mập mờ.

Cô thấy anh đứng đắn mới trên chộc, ai ngờ mình lại bị đùa ngược lại.

Con người quả thật không nên đùa dai. --#

...

Lên lớp xong Dương Nhân lại trở về Gaming House, Thẩm Tắc Mộc cũng không hỏi cô đi đâu làm gì, trước giờ anh không phải người nhiều chuyện.

Buổi chạy đêm tối nay, Thẩm Tắc Mộc cũng tham gia, người chạy đầu từ một thành hai. Đặng Văn Bác cũng không biết mình bị cái gì, dừng xe bên đường xem bọn họ. Đợi đến lúc bọn họ chạy lại gần, anh ta hạ cửa sổ

xuống nói: “Dương Nhân! Cô lại giả vờ không nhìn thấy tôi, tôi trừ lương cô!”

“Xin chào ông chủ, tạm biệt ông chủ.” Dương Nhân nói ra tám chữ rất nhanh, tốc độ bước chân không ngừng.

Đám táo nứt dưa méo theo sau vừa chạy vừa cười.

Chạy bộ xong, Dương Nhân đi tắm rồi nhốt mình trong phòng đọc sách. Tháng mười năm nay có một đợt thi, cô định báo thi ba môn đơn giản trước. Mấy môn chuyên ngành từ từ học, đến tháng tư năm sau rồi thi.

Xem sách được một lát, cô cảm thấy đói muốn chết, định xuống bếp làm thức ăn đêm, lúc đi ngang qua phòng khách, cô thấy Thẩm Tắc Mộc đang hút thuốc.

“Mất ngủ à?”

“Ừ.”

“Tôi làm bữa đêm, cậu muốn ăn không?”

“Ừ.”

Dương Nhân nói, “Ngày mai tôi mua một con robot đặt ở đây, nói chuyện với robot còn đỡ hơn cậu.”

Nhà bếp có nguyên liệu nấu ăn, chiến đội mời một dì tới dọn dẹp và làm cơm. Dương Nhân lục loại tủ lạnh, cuối cùng nấu mì, thêm dầu hào, xì lách, cà chua và hai quả trứng chần nước sôi vào.

Trông cũng không tệ.

Thẩm Tắc Mộc đã hút thuốc xong, Dương Nhân đặt cái bát lớn trước mặt anh, anh nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Dương Nhân cũng ngồi xuống nói, “Cậu không phải là vì hút thuốc mới mất ngủ chứ?”

“Không phải.”

“Vậy thì vì sao? Đi khám bác sĩ chưa?”

“Suy nhược thần kinh.”

Dương Nhân càng khó hiểu hơn, “Trẻ như cậu sao lại bị suy nhược thần kinh chứ?”

Thẩm Tắc Mộc cúi đầu, dùng đũa đảo quả trứng trong bát, đáp: “Hồi trung học tôi bị bệnh.”

“Bệnh gì?”

Anh không nói.

Theo trực giác của Dương Nhân thì bệnh đó chắc không nhẹ, cô nâng cằm nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Cậu biết bí mật của tôi rồi, vậy cậu cũng nói cho tôi biết của cậu đi chứ?”

Thẩm Tắc Mộc buông đũa, bắt đầu kể một ít chuyện cho cô. Giọng điệu kể chuyện của anh rất bình tĩnh, dùng từ đơn giản trung tính, nhưng Dương Nhân nghe xong lại cảm thấy ngực rất đau.

Năm đầu trung học của Thẩm Tắc Mộc, bố anh chuyển công tác đến làm huyện trưởng nào đó tỉnh Z, nước (1) ở huyện đó rất sâu, sau khi ông Thẩm đến có khả năng đã đụng chạm đến lợi ích của một số người nên bị người ta gài bẫy. Có kẻ nặc danh báo ông tham ô nhận hối lộ, người của viện kiểm sát lục soát thấy một rương tiền dưới giường ông. Sau khi ông Thẩm bị nhốt vào trại tạm giam, bà nội Thẩm Tắc Mộc bị dọa đến nổi ngã bệnh rồi nhập viện.

(1) Nước: nước ở đây mang nghĩa bóng ý chỉ những chuyện sâu xa, trong bóng tối của huyện đó.

Sau khi chuyện này bị lộ ra, những ngày ở trường của Thẩm Tắc Mộc rất khó sống, bạn học đặt cho anh biệt danh “Tội phạm tham ô”, khối trên còn có vài nam sinh ngày nào cũng đánh anh. Mẹ anh bị chuyện nhà công kích nặng nề, nhất thời không chăm sóc được cho anh.

Ngày nào anh cũng bị người ta đánh.

Dương Nhân đỏ mắt hỏi: “Tại sao cậu không nói với thầy cô chứ?”

“Chuyện nhà quá nhiều, lúc đó cảm thấy mình là đàn ông con trai, không nên để bố mẹ lo lắng.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó vụ án của bố tôi được điều tra rõ, tiền do người khác bỏ vào để hãm hại ông.”

“Không phải, tôi hỏi cậu cơ, cậu thì sao?”

“Tôi nằm viện.”

Đó là lần cuối cùng bọn chúng đánh anh. Anh bị đánh đến hôn mê bất tỉnh, ngủ trong ICU (2) năm ngày, thông báo bệnh tình nguy cấp đến mấy lần. Đợi đến sau khi anh khỏi hoàn toàn xuất viện thì bị bệnh thần kinh suy nhược.

(2) ICU: Intensive Care Unit tạm dịch là các đơn vị hồi sức cấp cứu, chăm sóc đặc biệt hoặc điều trị tích cực.

Dương Nhân khóc, cô cảm thấy ngực rất đau. Cô không dám tưởng tượng đến cảnh Thẩm Tắc Mộc chỉ có mười hai mười ba tuổi lại bị người khác đánh đến nổi máu me đầm đìa.

Thẩm Tắc Mộc rút khăn giấy trên bàn đưa cho cô, lên tiếng an ủi: “Chuyện đã qua rất lâu rồi.”

Dương Nhân hỏi: “Thẩm Tắc Mộc, có phải cậu cảm thấy thế giới này không có điểm nào tốt đẹp không?”

“Tôi cảm thấy thế giới này không tốt cũng không xấu.”

“Trước đây tôi cảm thấy thế giới này chẳng hề tốt đẹp gì, cứ sống cho qua ngày, sau đó...”

“Hử?”

Cô chớp mắt.

Sau đó gặp được một người, bởi vì anh mà bắt đầu cảm thấy thế giới trở nên đẹp đẽ hơn.

Dương Nhân gặp trứng trong bát mình cho Thẩm Tắc Mộc, “Cậu ăn nhiều vào.”

Thẩm Tắc Mộc nhìn hai quả trứng trong bát mình. Chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi, hôm nay anh lại nhận được một quả trứng đền bù.

Ăn xong bữa đêm, hai người thu dọn bát đĩa, Dương Nhân vỗ vai Thẩm Tắc Mộc nói: “Không còn sớm nữa, mau đi ngủ đi.”

“Còn cậu?”

“Cậu không ngủ à?”

“Tôi đợi tiêu đồ ăn đã, cũng sắp ngủ rồi.”

Thẩm Tắc Mộc lên tầng về phòng mình. Vừa ăn xong bữa đêm, anh không buồn ngủ chút nào, đang đứng trước cửa sổ ngắm người, anh bỗng nghe thấy một tiếng hét chói tai của nữ phía dưới tầng: “Á!!!!” Tiếng hét vô cùng thảm thiết.

Thẩm Tắc Mộc không nghĩ gì liền xoay người chạy xuống tầng, đến trước cửa phòng Dương Nhân cũng không gõ cửa mà đẩy cửa bước thẳng vào trong.

Dương Nhân đang rúc trên giường, ôm chần vào lòng, run rẩy.

Cô thấy anh vào thì run lấy bầy gọi anh: “Thấm Thấm Thấm Thấm Thấm Tắc Mộc...”

“Sao thế?” Thấm Tắc Mộc nhướng mày hỏi.

“Con con con con con chuột...” Giọng nức nở.

Thấm Tắc Mộc thả lỏng tinh thần. Hoá ra chỉ là con chuột.

Anh đóng cửa, cầm một cái chổi giúp cô bắt chuột.

Dương Nhân rúc ở trên giường chỉ huy anh: “Ở đó! Ở đó! Á!!!”

Thấm Tắc Mộc bị cô làm âm ỉ đến nỗi buồn bực, anh đứng thẳng dậy, kéo cái chần trùm lên trên đầu cô, “Đừng nhìn nữa.”

“Hu hu hu.”

Thấm Tắc Mộc bần bịu một lát, cuối cùng cũng giết được con chuột.

“Không sao rồi.” Anh nói.

Dương Nhân kéo chần xuống, nhìn thấy Thấm Tắc Mộc đang dùng khăn tay cầm lấy đuôi con chuột. Đầu của con chuột chúi xuống phía dưới, thân hình màu xám mập mạp đang đung đưa.

“Á!!!” Lại một tiếng hét chói tai, cô sợ đến sắp khóc luôn rồi.

“Cho cậu xem xác này.” Thẩm Tắc Mộc rất có lòng.

“Tôi không xem tôi không xem, cậu mau vứt đi đi!”

Thẩm Tắc Mộc xách con chuột ném vào trong thùng rác, xoay người lại, đưa lưng về phía cô. Cô không nhìn thấy nét cười hiện lên trên gương mặt anh.

Lúc Dương Nhân chui đầu từ trong chăn ra lần nữa, cô phát hiện tầm mắt của Thẩm Tắc Mộc đang rơi trên bàn học của cô.

Trên bàn học...

Tim Dương Nhân đập như điên, gần như là nhảy bổ từ trên giường xuống, muốn cất hết mấy thứ trên bàn. Đáng tiếc, cuối cùng cô cũng vẫn chậm một bước.

Thẩm Tắc Mộc đã cầm cuốn Bí Kíp trên bàn lên.

Đúng, là Bí Kíp Học Giỏi.

“Đừng xem thứ không phù hợp với thiếu nhi này, cậu mau đưa cho tôi.” Trong đầu Dương Nhân hơi hoảng loạn, đưa tay muốn giật lấy.

Thẩm Tắc Mộc giơ cánh tay lên, cô hoàn toàn không với tới được.

Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt tĩnh lặng như biển sâu.

Dương Nhân không cướp Bí Kíp về được, ngưỡng ngừng cúi đầu.

Thẩm Tắc Mộc lật Bí Kíp ra xem, nhìn thấy toàn là bút tích của mình.

Thẩm Tắc Mộc: “...”

Anh nhìn Dương Nhân, thấy cô cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

“Tại sao?” Thẩm Tắc Mộc đột nhiên hỏi.

Dương Nhân ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình tĩnh đáp: “Chỉ là muốn có bằng cấp thôi, sống đến già học đến già, không ngừng rèn luyện kỹ năng.”

“Tại sao lại chọn tự động hoá?”

“Không phải tôi chọn, là thầy Thành của trường đánh giá rồi giới thiệu cho tôi ngành này.”

“Thầy Thành giới thiệu cậu ngành tự động hoá?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

Thẩm Tắc Mộc cũng không nói gì, yên lặng nhìn cô, Dương Nhân không chịu nổi áp lực, mắt nhìn sang hướng khác, đẩy anh di chuyển về phía cửa, “Muộn như vậy rồi, ngủ sớm đi, hôm nay cảm ơn cậu.”

Lúc cô đẩy anh đến cửa, bỗng nghe thấy anh hỏi: “Cậu coi tôi là đồ ngọc ư?”

Dương Nhân giả vờ như không nghe thấy, “Rầm” một cái đóng cửa lại.

Thẩm Tắc Mộc lại bắt đầu gõ cửa phòng cô. Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc.

Cô tựa lưng vào cửa, cúi đầu ôm trán. Tiếng gõ cửa vẫn cứ vang lên, xem ra nếu cô không mở cửa, chắc là anh định gõ đến khi trời đất hoang tàn luôn.

Dương Nhân mở mạnh cửa, bất đắc dĩ nhìn anh: “Có chuyện gì ngày mai nói tiếp, được chứ?”

Thẩm Tắc Mộc không nói gì, đi thẳng vào phòng cô.

Dương Nhân: “Này...”

Anh đi đến trước thùng rác, cúi người xách túi rác màu đen lên, cầm trong tay.

Rác trong túi không nhiều, thứ to nhất bên trong chính là con chuột kia.

Thẩm Tắc Mộc xách túi rác bước ra khỏi phòng, lúc đi đến cửa, anh nhìn Dương Nhân đang sững người, khẽ nói: “Ngủ ngon.”

Ngoại truyện 9: Thăm Tắc Mộc X Dương Nhân

[8]

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Sáng sớm khi Dương Nhân bước ra cửa đi học thì lại nhìn thấy Thăm Tắc Mộc, vẫn là tư thế đó ở vị trí đó, điểm khác biệt là hôm nay là đã đổi sang một chiếc quần đùi màu nhạt, phần lông ở bụng dưới càng hiện rõ hơn.

Hai người một trên một dưới, nhìn nhau qua song cửa sổ. Dáng người anh đẹp quá đi, Dương Nhân cảm thấy đây đúng là phúc lợi trời ban cho cô, nên nhìn nhiều thêm tí nữa. Dù sao nhìn thêm một tí cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Lúc học xong quay trở về, trong giỏ xe cô có thêm một lẵng hoa tươi.

“Ai tặng vậy?” Thăm Tắc Mộc hỏi.

“Tự mua đấy.” Dương Nhân cầm hoa vào bình.

Cô tưởng Thăm Tắc Mộc sẽ hỏi chuyện đêm qua, về việc học của cô, về cuốn Bí Kíp của anh.

Nhưng mà suốt cả ngày, anh cũng không đề cập một từ nào, cứ như thể bị mất ký ức vậy.

Dương Nhân khá bất ngờ, nghĩ lại, cảm thấy như vậy mới đúng là Thẩm Tắc Mộc.

Vài ngày nữa trôi qua, Dương Nhân mua nước hoa nam mà cô đã từng hứa trước đó, tự tay cầm qua tặng Thẩm Tắc Mộc, dáng vẻ cực kỳ phong độ.

Thẩm Tắc Mộc nhìn túi xách, hỏi Dương Nhân: “Tại sao ông chủ lại tặng nước hoa cho cậu?”

“Anh ta muốn tán tôi.”

Thẩm Tắc Mộc đưa tay cầm túi giấy, yên lặng chăm chú nhìn cô.

Dương Nhân cảm thấy cô giống như đang tự đào hố cho mình. Ông chủ tặng nước hoa là vì muốn tán cô, thế cô tặng nước hoa cho Thẩm Tắc Mộc thì sao? Cũng là vì muốn tán anh ư?

Cô hơi xấu hổ, che miệng ho vài tiếng, nói: “Cậu, cậu đừng hiểu nhầm... Còn không thì cậu trả lại tôi đi.” Nói xong, cô chìa tay muốn lấy lại túi giấy.

Thẩm Tắc Mộc nhẹ nhàng thu túi giấy về, tay cô liền rơi vào khoảng không.

“Không hiểu nhầm.” Anh nói.

Ngày hôm sau, chẳng biết vì sao chuyện huấn luyện viên Dương tặng quà cho chuyên gia số liệu Thẩm lại bị đội viên biết được.

Dừa méo nhỏ nói với Dương Nhân: “Huấn luyện viên Dương, chúng em cũng muốn.”

Từ khi chuyên gia Thẩm vào đây, huấn luyện viên Dương càng ngày càng trở nên nữ tính, tính khí cũng càng ngày càng tốt, các đội viên được nuông chiều đến nỗi hơi hư hỏng, dám đưa ra yêu cầu với cô.

Dương Nhân hỏi: “Các cậu muốn gì?”

“Chúng em cố gắng tập luyện như vậy, huấn luyện viên Dương không thưởng cho chúng em sao?”

“Thưởng chứ, muốn thưởng gì?”

Buổi trưa, Dương Nhân mua một quả dưa hấu to. Quả dưa hấu to đến nỗi dùng dao gọt hoa quả bình thường cũng không cắt được, cô đành phải lấy dao thái lớn bằng sắt rèn màu đen trong nhà bếp ra rửa sạch, rồi thành thạo chia năm xẻ bảy, lạch cạch... Cắt dưa cho đội viên ăn.

Đây chính là phần thưởng của huấn luyện viên Dương.

Lúc các đội viên ăn dưa tất cả đều yên lặng, giống như một đám cừ non sợ hãi.

Ăn dưa xong, dưa méo nhỏ lên nói với Thẩm Tắc Mộc: “Huấn luyện viên Dương chỉ đối xử tốt với mình anh.”

...

Mấy ngày nữa lại trôi qua, Thẩm Tắc Mộc đặt một cái hộp giấy lên bàn cô.

Hộp là của Thuận Phong, phía trên có dán tờ ghi chú nhỏ. Dương Nhân hơi tò mò, cúi đầu nhìn lướt qua tin nhắn trên tờ ghi chú, được gửi đến từ thành phố Cư Nguyên, người nhận là Thẩm Tắc Mộc.

Hoá ra Thẩm Tắc Mộc là người thành phố Cư Nguyên.

“Đây là cái gì vậy?” Cô chỉ vào hộp hỏi.

“Tặng cậu.”

“Người nhận là cậu mà.”

“Ừ, cho cậu.”

“Bà đặt thần bí.” Dương Nhân nhếch khoé môi, tìm kéo cắt hộp giấy.

Hộp giấy được gói rất đẹp, bên trong đặc biệt làm thêm lớp chống thấm, xem ra người gửi hộp này rất cẩn thận. Dương Nhân vừa cắt vừa hỏi, “Là người nhà cậu gửi đến à?”

“Ừ.”

Cô bóc lớp chống thấm ra, nhìn thấy sách và vở ghi chép cũ được đặt ngay ngắn bên trong.

Sách là sách giáo khoa vật lý và số học, vở ghi chép là nội dung đồng bộ với sách, bên trong là nét chữ cứng cáp quen thuộc.

Là chữ của anh.

Sách và vở ghi chép đều rất cũ, giấy đã hơi ngả sang màu vàng nhạt nhưng vẫn sạch sẽ chỉnh chu.

Dương Nhân cúi đầu lật ra xem, cổ họng như thế nghẹn phải vật gì đó.

Thẩm Tắc Mộc nói: “Nếu cậu chỉ muốn thi lấy bằng thôi, có lẽ cũng không cần dùng đến những thứ này; còn nếu muốn học tốt chuyên ngành này thì cần bổ túc nền tảng trước.”

Dương Nhân gật đầu, hít một thật sâu rồi khẽ đáp: “Cảm ơn cậu. Tôi sẽ xem cẩn thận.”

“Không cần cảm ơn, có gì không hiểu cứ hỏi tôi.”

Dương Nhân kìm nén sự háo hức, bỗng ngẩng đầu lên chớp mắt nhìn anh, khẽ gọi: “Thẩm Tắc Mộc.”

“Hừm?”

“Có ai nói với cậu là thực ra cậu rất ấm áp chưa?”

“Chưa.”

Dương Nhân thầm nghĩ, đó là bởi vì ánh mắt người khác không tốt.

...

Buổi tối Dương Nhân nhận được tin nhắn của Hương Noãn, Hương Noãn nói Lâm Sơ Yến kiếm được vé lễ hội eSport, hỏi Dương Nhân có muốn đi không.

Lễ hội eSport lần này tổ chức ở thành phố Nam Sơn, đến lúc đó sẽ có những hoạt động, triển lãm, cổ động Gaming, vân vân... Còn có thi đấu biểu diễn, tóm lại là rất náo nhiệt.

Dương Nhân hỏi Hương Noãn: "*Có mấy vé thế?*"

[Hương Noãn]: Tổng cộng có bốn vé.

[Dương Nhân]: Anh Hồ có đi không?

[Hương Noãn]: Anh Hồ có vé riêng rồi. Có điều anh ấy không muốn đi chung với chúng ta đâu.

[Dương Nhân]: Tại sao vậy?

[Hương Noãn]: Anh ấy nói không muốn nhìn thấy em với Lâm Sơ Yến.
T^T

Dương Nhân hiểu rõ. Nói thật thì bình thường chẳng chớ độc thân nào muốn nhìn thấy cặp đôi này, Trần Ứng Hồ có thể kiên trì lâu như vậy đã được coi như là yêu thương vô cùng rồi.

[Hương Noãn]: À, đúng rồi, chúng ta còn thừa một vé. Em muốn hỏi đàn anh Thẩm thử, nhưng Lâm Sơ Yến không cho em hỏi, anh ấy muốn nhờ chị hỏi.

[Dương Nhân]: Vậy để chị hỏi cậu ấy.

[Hương Noãn]: Được ạ, tốt nhất đừng nên lãng phí.

Dương Nhân hơi thắc mắc tại sao Lâm Sơ Yến lại nhờ cô hỏi Thẩm Tắc Mộc, chẳng lẽ cậu ta phát hiện ra gì rồi? Tên nhóc đó quá nhạy cảm, có gần ra-đa à?

Cô lên tầng gõ cửa phòng Thẩm Tắc Mộc.

Thẩm Tắc Mộc vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt, ngay cả mắt dường như vẫn còn nhuộm chút nước. Lúc anh đứng ở cửa nhìn cô, Dương Nhân cảm thấy người này quả thực là một cái bình xịt hormone di động, chỉ một ánh mắt đã làm tim cô đập loạn cả lên.

“Lễ hội eSport thứ bảy tới, cậu đi không? Có vé này.”

“Cậu đi à?”

“Đúng vậy, còn có Hương Noãn và Lâm Sơ Yến.”

“Ừ.”

Dương Nhân ở chung với anh cũng lâu rồi, cơ bản có thể dựa vào sự khác biệt về ngữ cảnh và giọng điệu để hiểu được ý nghĩa của từ “Ừ”. Từ “Ừ” ở đây ý nói “Có thể đi.”

...

Hương Noãn nói với Lâm Sơ Yến, “Em muốn tặng anh một bộ đồ cosplay, đến lúc đó anh mặc vào, chúng ta cùng nhau đi lễ hội eSport, được không?”

Lâm Sơ Yến hỏi: “Em muốn mua của ai? Là Gia Cát Lượng à?”

Trong Vương Giả Vinh Diệu, ngoại hình nam Hương Noãn thích nhất là Gia Cát Lượng. Nếu không cân nhắc về ngoại hình thì nhân vật nam cô thích nhất là Trương Phi.

Hương Noãn nghe Lâm Sơ Yến hỏi thì lắc đầu nói: “Không phải, đồ Gia Cát Lượng nhiều rồi, trời bây giờ nóng như vậy, lỡ đâu anh bị sốc nhiệt thì phải làm sao?”

Lâm Sơ Yến rất cảm động, bạn gái anh thật ấm áp, quả thực là một thiên thần nhỏ.

Hương Noãn: “Em đã mua cho anh bộ Đát Kỷ samba nóng bỏng, rất mát mẻ.”

Lâm Sơ Yến: “...”

Trở mặt quá nhanh, không để anh cảm động một chút được sao...

Hương Noãn kéo kéo góc áo anh, “Anh mặc thử đi, em cực kỳ muốn xem anh cosplay (1) Đát Kỷ.”

(1) Cosplay là một từ tiếng Anh do người Nhật sáng tạo ra, là sự kết hợp của "costume" (trang phục) và "role play" (hóa thân), được phát âm là kosupure (コスプレ) ở Nhật. Từ này chỉ việc người hâm mộ các nhân vật trong manga, anime, tokusatsu, truyện tranh sách, tiểu thuyết đồ họa, video games, phim giả tưởng, ca sĩ nhân vật chính trị,... ăn mặc hoặc có điệu bộ giống nhân vật mà mình yêu thích.

Lâm Sơ Yến cảm thấy anh giống như gặp phải tên biến thái vậy.

Dù mặt dày vô địch nhưng mặt Lâm Sơ Yến có dày hơn nữa cũng không chịu nổi việc thay đổi như vậy. Vì thế anh kiên quyết từ chối.

“Xin anh đấy.” Hương Noãn năn nỉ.

Giỏi lắm, vì chuyện xàm xí này mà cầu xin anh? Tôn nghiêm đâu? Giới hạn đâu?

Lâm Sơ Yến xoa đầu chó của Hương Noãn, cười nói: “Anh có một điều kiện.”

“Điều kiện gì thế?”

Lâm Sơ Yến gõ đầu cô, ghé đến gần hơn một chút, thấp giọng nói: “Em tự tay thay đồ giúp anh. Cởi từng thứ ra rồi lại mặc vào.”

...

Hương Noãn và Lâm Sơ Yến đều xác nhận đối phương là kẻ biến thái, cuối cùng cũng không bàn đến chuyện này nữa. Thế là Lâm Sơ Yến rất tiếc khi không được cosplay người nào cả, chỉ ăn mặc bình thường đi lễ hội.

Bốn người gặp nhau phía ngoài hội trường, Hương Noãn nhìn đến nỗi ngây người, “Chị Nhân...”

“Chị sao nào?” Dương Nhân cười hỏi.

“Chị trở nên thật xinh đẹp.”

Phụ nữ mà, chỉ cần dính đến tình yêu, nhan sắc cơ bản đều sẽ tăng vọt. Trước đây Dương Nhân không thích trang điểm, nhưng giờ lại khác hẳn.

Cô véo mặt Hương Noãn, cười nói: “Cái miệng nhỏ này thật ngọt mà.”

Hương Noãn ngăm Dương Nhân, rồi lại nhìn Thẩm Tắc Mộc bên cạnh, con người xoay chuyển.

Sau khi mọi người tiến vào hội trường, Hương Noãn bỗng rú: “Chị Nhân, chúng mình đi vệ sinh đi.”

“Được.” Dương Nhân cảm giác như Hương Noãn có chuyện muốn nói, gương mặt cô nhóc này không giấu được chuyện gì.

Ở trong phòng vệ sinh, Dương Nhân hỏi cô: “Sao nào?”

“Chị Nhân, chị và đàn anh không phải là...”

Lúc Hương Noãn nói lời này thì hơi trề môi, trông khá tủi thân. Trong lòng Dương Nhân hoảng hốt. Cô suýt quên, trước đó Hương Noãn đã kể cho cô về chuyện mình từng thầm thích Thẩm Tắc Mộc.

Dương Nhân đột nhiên hơi khó xử, nhỏ giọng hỏi: “Em, em để ý à?”

“Hả?” Hương Noãn hơi sửng sốt, đến khi hiểu rõ điều Dương Nhân đang nói là gì, cô vội lắc đầu, “Không không không không không! Chị Nhân chị đừng hiểu lầm, em không có ý đó...” Nói xong, cô gãi ót, “Em chỉ hơi tò mò, sao chị không kể với em? Có chuyện gì em cũng đều tâm sự với chị, chị không kể với em thì thôi, sao em lại cảm thấy Lâm Sơ Yến biết nhiều hơn em nhỉ?”

Dương Nhân thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Thực ra không có gì cả, chỉ là do chị đơn phương thích cậu ấy. Chị không kể với em là bởi vì...”

“Bởi vì gì ạ?”

Dương Nhân cúi đầu, nghịch nghịch ngón tay, giọng nói hơi bất đắc dĩ: “Chị cảm thấy khoảng cách hai người bọn chị quá lớn.”

“Lớn chỗ nào? Anh chị không phải bằng tuổi sao?”

“Không phải về tuổi tác. Là cái khác, học vấn, gia thế, vân vân...”

Hương Noãn vừa nghe thấy liền lắc đầu nói: “Em cho rằng đó không phải vấn đề, chỉ cần thích là...”

“Là quen được sao?” Dương Nhân ngắt lời cô, thở dài một hơi, “Em cảm thấy không phải vấn đề là bởi vì giữa em với Lâm Sơ Yến không có vấn đề như vậy.”

Hương Noãn không biết phản bác thế nào. Cô và Lâm Sơ Yển quả thực không có những phiền lo về khía cạnh này, nếu cô khuyên Dương Nhân đừng để ý những thứ đó, thật sự là đứng không cũng nói thất lưng đau.

Hương Noãn bỗng hơi buồn thay cho Dương Nhân, cô ôm Dương Nhân.

“Chị Nhân, chị phải cố gắng lên.”

“Ừm.”

Ngoại truyện 10: Thâm Tắc Mộc X Dương Nhân

[9]

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Thâm Tắc Mộc không thích Lâm Sơ Yến. Bất kỳ chàng trai thẳng nào cũng không thích nổi người từng trêu ghẹo mình, việc này không liên quan đến Hương Noãn.

Vì thế đôi bên đi dạo một lát trong hội trường, sau đó lại chia ra hoạt động.

Lễ hội eSport có rất nhiều trò chơi tham gia, chia thành nhiều khu vực trò chơi tương đối lớn, Thâm Tắc Mộc từng chơi không ít trò, Dương Nhân cũng vậy, hai người rời khỏi khu vực trò chơi Vương Giả Vinh Diệu đi sang những chỗ khác.

Sau đó Dương Nhân lại vô tình gặp phải bạn trai cũ của mình.

Chàng trai này là tuyển thủ eSport nổi tiếng, lúc này hẳn đang muốn đi con đường chuyên nghiệp, còn tự mình chạy ra ký tên và chụp ảnh với fan.

Các fan rất phấn khởi, ríu rít túm tụm quanh anh ta.

Dương Nhân đứng từ xa nhìn anh ta rồi giới thiệu với Thẩm Tắc Mộc: “Đó là bạn trai cũ của tôi... Cậu nói xem, trước đây có phải tôi bị mù không?”

Thẩm Tắc Mộc khẳng định suy nghĩ của cô: “Đúng.”

Dương Nhân không còn ở trong khoảng thời gian luẩn quẩn đó nữa, giới eSport thay đổi rất nhanh, hơn nữa bây giờ cô cũng đã ăn mặc khác trước nên dù anh ta đứng ở đây cũng không nhận ra cô.

À không, bạn trai cũ vẫn nhận ra cô.

Tầm mắt anh ta lướt qua đám người rồi dừng lại ngay chỗ cô.

Sau đó anh ta tách khỏi đám người, đi đến đây.

Ai cũng đều hy vọng mình trở nên tốt đẹp, có thể diện trước mặt người cũ, nếu có thể tìm thấy bạn trai/bạn gái tốt hơn người trước thì càng hoàn hảo. Dương Nhân cũng không ngoại lệ.

Lúc này cô nắm lấy tay Thẩm Tắc Mộc, thấp giọng nói: “Giúp cái nào.”

“Ừ.” Thẩm Tắc Mộc phối hợp nắm lại tay cô.

Khách quan mà nói, thực ra bạn trai cũ trông cũng đẹp trai, bằng không cũng chẳng đến mức fan xin chụp ảnh, thậm chí có fan nữ vì anh ta mà lên mạng mắng Dương Nhân cực kỳ thâm.

Nhưng vấn đề là hiện tại người đứng trước mặt anh ta là Thẩm Tắc Mộc.

Đám fan đi theo anh ta sau khi nhìn thấy Thẩm Tắc Mộc lập tức thay đổi, khẽ thốt lên: “Đẹp trai quá!” Nói xong mới phát hiện dường như bầu không khí không được đúng lắm, vì thế liền ngậm miệng lại.

Một vài fan kỳ cựu đã nhận ra Dương Nhân, đứng phía sau anh ta xì xầm to nhỏ.

Anh ta tiến đến gần một chút, nhìn thấy tay của Dương Nhân và Thẩm Tắc Mộc đang đan vào nhau, nét mặt hơi châm chọc, “Giờ em càng sống càng thụt lùi, trò chơi rác rưởi gì cũng chơi.” Anh ta nói với Dương Nhân.

“Không có trò chơi nào là rác rưởi cả, chỉ có người chơi rác rưởi thôi.” Dương Nhân nói, “Tôi nghe nói ông chủ các anh cũng định tiến quân vào KPL, tốt nhất là anh nên thử phản ánh suy nghĩ về trò chơi rác rưởi này của mình với ông chủ.”

“Sao thế, giờ đã đổi miệng thành “ông chủ các anh” rồi à? Trước đây không phải quan hệ giữa em với ông chủ chúng ta rất tốt ư?”

“Tuỳ anh muốn nghĩ gì cũng được,” Dương Nhân hơi bực mình, cô nắm tay Thẩm Tắc Mộc hơi nâng lên, ý nói, “À, đúng rồi, bây giờ tôi đã tìm thấy người tốt hơn anh, hy vọng anh chúc phúc cho tôi.”

Bây giờ tôi đã tìm thấy người tốt hơn anh.

Không cần biết có tình cảm hay không, lực sát thương câu nói này đã đủ khiến sắc mặt anh ta trở nên hơi khó coi, quay đầu nhìn Thẩm Tắc Mộc.

Trước giờ Thẩm Tắc Mộc chưa từng yếu thế trong khoản đấu mắt với người khác, anh lạnh lùng nhìn anh ta.

Một lát sau, Thẩm Tắc Mộc nghe thấy anh ta nhỏ giọng nói: “Cậu có biết cô ta có bệnh không?”

“Cô ấy không có bệnh.” Thẩm Tắc Mộc đáp, “Là do cậu chưa đủ tốt với cô ấy.”

“Tôi...”

Thẩm Tắc Mộc nhìn chăm chăm vào mặt anh ta, nói: “Cậu không phải đàn ông.”

Dương Nhân cho rằng mình càng ngày càng đa sầu đa cảm. Thẩm Tắc Mộc chỉ nói dăm ba câu như vậy, giọng nói vô cùng bình thường nhưng lồng ngực cô lại đau nhói, hơi muốn khóc.

...

Kỳ nghỉ hè của Thẩm Tắc Mộc kết thúc, sau khi quay trở lại trường, thời gian xuất hiện ở chiến đội cũng ít đi rất nhiều.

Dương Nhân cũng không mặc váy nữa.

Đám táo nứt dưa méo cứ lén lút mời mọc Thẩm Tắc Mộc đến chiến đội chơi, lần đầu tiên trong đời Thẩm Tắc Mộc phát hiện, hoá ra anh có giá như vậy?

Vẫn có người không giống đám táo nứt dưa méo là Đặng Văn Bác.

Đặng Văn Bác sớm nhìn ra việc Dương Nhân có ý với Thẩm Tắc Mộc.

Có lần Đặng Văn Bác hỏi Dương Nhân: “Cô nói xem, tôi với Thẩm Tắc Mộc, hai người chúng tôi ai đẹp trai hơn?”

“Ông chủ à, anh lấy đâu ra tự tin mà đọ nhan sắc với cậu ấy vậy?” Về mặt Dương Nhân đầy khó hiểu.

Trong lòng Đặng Văn Bác hơi chua xót, anh ta nói, “Được, tôi không so với cậu ta. Vậy cô trả lời tôi, cô cảm thấy tôi đẹp trai không?”

Dương Nhân lắc đầu.

Đặng Văn Bác nói: “Nhưng những cô gái khác đều khen tôi đẹp trai.”

Dương Nhân giơ tay về phía anh ta, cất tiếng: “Ông chủ, khen một từ đẹp trả 100 tệ thì tôi có thể nói cả ngày cho anh nghe.”

Trong lòng Đặng Văn Bác khá tủi thân, anh ta cảm thấy rất không công bằng: “Cô ở trước mặt tôi là cọp mẹ, mà ở trước mặt cậu ta lại là con cừu nhỏ.”

Dương Nhân không phải không hiểu được sự tức giận này của Đặng Văn Bác nhưng cũng lười đáp lại anh ta.

Đặng Văn Bác vẫn đuổi theo cô lái nhái: “Cô còn nhỏ đã hai mặt như thế sao?”

Dương Nhân đe dọa anh ta: “Ông chủ, năm đấm của tôi đã đói khát khó nhịn rồi đấy.”

Đặng Văn Bác: =.=

Ngoan ngoãn ngậm miệng thôi.

Đạo gần đây Đặng Văn Bác rất buồn chán, cứ chạy đến chiến đội, ở chiến đội bị Dương Nhân đánh cho mấy cú, một mặt thì bị đánh, mặt còn lại thì càng bị đánh càng hăng, đừng dại mà đi trêu chọc, anh ta cũng không biết có cái xương sườn nào của mình không đúng chỗ không nữa.

Có lẽ bị đồng ngực silicon của đám gái đẹp ép cho móp đầu rồi.

...

Sau khi Thẩm Tắc Mộc nhập học, chiến đội của Dương Nhân cũng đã kết thúc vòng đấu mùa hè, chính thức bước vào vòng thi đấu thứ cấp.

Vòng đấu thứ cấp của Vương Giả Vinh Diệu có vài loại, đa phần là hình thức tăng cấp theo tầng đấu vòng tròn, đấu bán kết rồi chung kết, trong vòng đấu thứ cấp, các chiến đội luôn trở hết tài năng, nhưng lọt vào top 3 vòng đấu dự tuyển mới có thể trở thành đội ngũ KPL mùa sau.

Dương Nhân vừa chuẩn bị chuyển thi đấu vừa thăm dò tình hình vòng đấu thứ cấp mùa này, kết quả không quá lạ quan.

À, không chỉ là không quá lạ quan mà quả thực hơi đáng sợ.

KPL càng ngày càng nóng, khiến nhiều câu lạc bộ eSport khác đều tham gia góp vui, mùa thi đấu này có ít nhất bốn câu lạc bộ eSport thực lực rất

mạnh thành lập nhánh Vương Giả Vinh Diệu, bọn họ mà ra tay chắc chắn sẽ là chiến đội mạnh, tài lực và thực lực đều đủ cả.

Dương Nhân nói một hồi với Đặng Văn Bác, Đặng Văn Bác hỏi: “Thế rốt cuộc là sao? Cô tóm lại một câu cho tôi nghe xem nào.”

“Tóm lại là chúng ta phải điều khiển chiếc thuyền nhỏ bấp bênh Dw này chiến đấu với bốn chiếc chiến hạm để cướp lấy một trong ba vé qua cửa. À đúng rồi, đến lúc thi đấu dự tuyển còn có ba thuyền lớn tụt từ KPL xuống nữa.”

“Ặc...” Đặng Văn Bác ngẩn người một lát rồi lại hỏi, “Vậy còn chơi gì nữa?”

“Tôi không biết, bây giờ tôi hơi hối hận.” Vẻ mặt Dương Nhân khá ủ rũ. Cô đã đoán trước trong vòng đấu dự tuyển sẽ xuất hiện đội ngũ thực lực mạnh nhưng có phải lần này nhiều quá rồi không?

Dáng vẻ buồn bã của cô tự nhiên khiến Đặng Văn Bác khá đau lòng, Đặng Văn Bác nói: “Bằng không thì... bỏ đi?”

Dương Nhân nhìn đám tào nức dừa méo đang vui đầu khổ luyện trong phòng tập, cô cảm thấy không thể cứ buông xuôi như vậy được, “Ông chủ, tôi cho rằng không thể chỉ vì chuyện khó mà bỏ dở nửa chừng, dù chỉ còn một tia hy vọng cũng phải dốc toàn lực.”

Cuối cùng Đặng Văn Bác đã biết tại sao lúc nào Dương Nhân cũng ghét anh ta, nhưng anh ta vẫn không đuổi việc cô... Dương Nhân nguyên nhân chủ yếu không cần phải nói đó là do tấm lòng bao la của anh ta... Một nguyên nhân nhỏ khác là do anh ta rất thích sự kiên cường này của cô.

Dương Nhân bắt đầu quan tâm kỹ đến tình hình của các đối thủ, chỉ cần bọn họ có trận thi đấu nào, bằng mọi cách cô sẽ đào được clip trận đấu, lưu lại rồi từ từ phân tích. Cách làm này hơi khác trong vòng đấu thứ cấp. Các trận thi đấu trong vòng đấu thứ cấp rất nhiều, đội ngũ và tuyển thủ thường xuyên thay đổi, có những trận thi đấu quy mô nhỏ đến nỗi trên mạng cũng không có livestream, muốn tìm được clip thì không dễ dàng như vậy.

Ngoài ra, cô cũng phân tích đội ngũ của KPL, dự đoán đội nào sẽ trở thành đối thủ của bọn họ trong vòng đấu dự tuyển.

...

Tháng mười, Dương Nhân dẫn đám tào nức dưa méo của chiến đội tham gia một giải thi đấu cấp thành phố, tại giải thi đấu cấp thành phố Nam Sơn này gặp một trong bốn ông trùm, kết quả đương nhiên là thua, có điều thua không khó coi lắm, 1:2. Thua trận đấu, Dương Nhân động viên các đội viên: “Đối thủ là chiến đội MX đó! Các cậu có thể thắng được một trận từ tay đối thủ, tôi đã phải thay đổi cách nhìn về các cậu rồi!”

Tinh thần các đội viên trở nên phấn chấn hơn.

Đặng Văn Bác cảm thấy cô gái này thật sự là một nhân tài.

Đánh xong giải thành phố lần này, Dương Nhân xin Đặng Văn Bác nghỉ phép, lên đi thi, sau khi thi xong Thẩm Tắc Mộc hỏi cô thi thế nào.

Cô đáp: "Tôi cảm thấy không tệ."

Cô nghe theo lời khuyên của Thấm Tắc Mộc, không đi học khoá chuyên ngành mà bắt đầu học số học và vật lý trung học.

Xem sách của Thấm Tắc Mộc, dùng vở ghi chép của Thấm Tắc Mộc, tinh thần học tập của Dương Nhân đây hăng hái, cảm thấy trong người có một loại sức mạnh vô cùng tận.

Có lúc còn nghi ngờ có phải mình đã uống thuốc tăng lực không.

Đương nhiên, nhiệt tình vẫn chỉ là nhiệt tình, nhiệt tình không thể khiến IQ của con người tăng lên đột biến được, lúc gặp phải đề khó vẫn sẽ không biết.

Thế là Dương Nhân liên hệ với một gia sư ở chỗ môi giới nào đó. Chương trình học của cô cơ bản là tự học, gặp phải điều gì không hiểu thì sẽ ghi chú lại, mỗi tuần dành hai tiếng đi đến chỗ gia sư nhờ giải đáp thắc mắc.

Gia sư học ngành IT của đại học Nam Sơn, thời gian hai người hẹn là bảy rưỡi đến chín rưỡi sáng chủ nhật hàng tuần, vì thời gian quá lạ, ban đầu gia sư không chịu, Dương Nhân phải trả thêm tiền người ta mới đồng ý.

Vì cô giấu mọi người trong đội lén lút học cho nên gia sư không thể đến chiến đội để tìm cô.

Thế nên cô đành đi tìm anh ta.

Sáng sớm chủ nhật Dương Nhân đạp xe đến cơ sở Diên Trì đại học Nam Sơn, bởi vì lo sẽ gặp phải người quen trong khuôn viên trường nên địa điểm cô hẹn với gia sư là ở một quán cà phê cách trường hai trạm.

... Kết quả là gặp được Thẩm Tắc Mộc ở quán cà phê.

Chuyện này nói ra cũng khá trùng hợp. Thẩm Tắc Mộc dậy rất sớm, anh đến khoa kỹ thuật Nam Sơn lấy dụng cụ giúp phòng thí nghiệm, vì khoảng cách không quá xa, ngồi xe hơi mất công thế nên anh quyết định đi bộ.

Đang đi, lúc sắp đến khoa kỹ thuật Nam Sơn, anh nhìn qua cửa sổ quán cà phê thì thấy cô.

Ngồi trước mặt Dương Nhân là một nam sinh, hai người vẫn đang nói chuyện, trên bàn bày đầy sách vở. Cô cầm bút, thường xuyên viết vào vở.

Thẩm Tắc Mộc đứng ngoài cửa sổ nhìn bọn họ. Cô vẫn không phát hiện ra anh.

Thế là anh chuyển bước chân, bước vào quán cà phê.

Ngoại truyện 11: Thâm Tắc Mộc X Dương Nhân

[10]

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Dương Nhân đang nói chuyện với cậu gia sư kia thì bỗng bên cạnh có người ngồi xuống. Khoé mắt cô nhìn thấy bàn tay của người đó đặt lên bàn, anh mặc áo sơ mi tay dài màu trắng, tay áo sơ mi cài một cách kỹ lưỡng, sạch sẽ, chỉnh tề, nghiêm túc, đứng đắn.

Trái tim Dương Nhân đập mạnh, cô vừa đảo mắt đã nhìn thấy gương mặt Thâm Tắc Mộc.

Thâm Tắc Mộc đang nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt đầy bình tĩnh. Lúc Dương Nhân đối diện với ánh mắt của anh thì hơi chột dạ, vội vàng né tránh, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sao cậu lại ở đây?” Dương Nhân hỏi.

“Đi qua.” Hai chữ vừa đơn giản vừa mạnh mẽ, rất chi là Thâm Tắc Mộc.

Cậu gia sư đặt bút xuống, nhìn Dương Nhân rồi lại nhìn Thâm Tắc Mộc, sau đó hỏi: “Các cậu quen nhau à?”

“Hả?” Dương Nhân quay đầu lại, nhìn sắc mặt cậu gia sư, hỏi, “Các cậu cũng quen nhau à? Không phải các cậu học cùng ngành đấy chứ?”

“Không phải, tôi học ngành công nghệ thông tin. Nữ sinh chuyên ngành chúng tôi có một số người thích Lâm Sơ Yển, một số khác thích Thẩm Tắc Mộc, số còn lại...”

“Số còn lại thích ai?” Dương Nhân hơi tò mò. Có thể sánh vai với Lâm Sơ Yển và Thẩm Tắc Mộc, thậm chí còn vượt trội hơn hai người này, chắc hẳn người kia rất xuất sắc.

“Thích hai người bọn họ.” Cậu gia sư đáp.

“Hử?” Dương Nhân không hiểu lắm.

“Chính là hội CP ý, cảm thấy hai người họ là... cái dạng kia.” Dường như cậu gia sư hơi xấu hổ khi nói ra, thế nên là dùng tay mô phỏng lại một tư thế, nắm tay lại, hai ngón cái chụm lại một chỗ, lặp đi lặp lại: “Như thế này này.”

Dương Nhân bị chọc cười, cảm thấy đám sinh viên đó thật thú vị.

Thẩm Tắc Mộc cũng không biết kiếp trước mình đã làm chuyện gì thất đức bại hoại, có thể là dẫn đường cho liên minh tám nước đến với Đảng... Khiến kiếp này đi đến đâu cũng có tên âm hồn bất tán Lâm Sơ Yển. Anh hơi nhú mày, cúi đầu nhìn sách vở trên bàn, dù biết vẫn giả vờ hỏi: “Các cậu đang làm gì vậy?”

“À...” Kéo Dương Nhân trở lại hiện thực. Cô gái đầu, con người chuyên động muốn tìm một cái cớ, nhưng lúc nhìn thấy đôi mắt bình tĩnh trong

suốt kia của Thâm Tắc Mộc, cô liền hiểu rõ: Giả vờ gì mà giả vờ, lòng người ta đã như gương sáng rồi. Thế là Dương Nhân liền thẳng thắn thừa nhận: “Tôi có vài chỗ không hiểu lắm nên đành phải mời thầy.”

Cậu gia sư vội nói: “Không dám nhận, chúng tôi cùng nhau học tập, cùng nhau tiến bộ.”

Thâm Tắc Mộc liếc mắt nhìn cậu ta. Bộ dạng ân cần của cậu gia sư này đều viết lên hết trên mặt rồi.

Dương Nhân trông vừa trắng vừa gầy, nhìn vẻ ngoài có phần mềm yếu, rất dễ khiến người khác giới bực phát ý muốn bảo vệ.

“Các cậu tiếp tục đi.” Thâm Tắc Mộc nói rồi hơi cúi đầu. Dương Nhân cũng không biết anh suy nghĩ gì.

Có Thâm Tắc Mộc ngồi xem bên cạnh, Dương Nhân không được tự nhiên lắm.

Cậu gia sư hơi vô tâm, cũng không cảm giác được sự khác thường của Dương Nhân, nhắc bút lên tiếp tục phần thảo luận vừa mới bị cắt ngang ban nãy.

Dương Nhân đành tiếp tục.

Bọn họ nói chuyện tầm 3 - 5 phút, Thâm Tắc Mộc bỗng chỉ vào vở của Dương Nhân, khẽ nói: “Vấn đề này có giải pháp đơn giản hơn.” Nói xong cũng không quan tâm người ta muốn hay không, cầm lấy bút trong tay cậu gia sư, viết vào vở vài cách làm.

Viết xong lại trả bút cho người ta.

Sau đó anh ra quầy gọi cốc nước chanh. Nước chanh được đựng trong cốc bằng sứ trắng thuần, lúc tay anh bưng cốc nước chanh đi qua, bộ dạng cực kỳ giống một cán bộ già về hưu, trong tay chỉ thiếu mỗi tờ báo nữa thôi.

Thẩm Tắc Mộc bưng cốc nước chanh ngồi xuống lần nữa, không để ý đến ánh mắt của hai người kia, anh nhìn bài giảng toán của cậu gia sư rồi nói với cậu ta: “Hàm số lượng giác là nội dung cuối học kỳ hai năm hai, cô ấy chưa hiểu được đâu, cậu đổi cách khác đi.”

“Tôi đang hỏi cậu có ý gì?” Cậu gia sư không vui.

Dương Nhân hơi xấu hổ, “Tôi... Cái đó, quả thật là tôi chưa học năm hai...”

“Chưa học thì cậu phải nói với tôi, nhưng cậu phải mời cậu ta đi trước đã. Cậu ta ở đây khiến tôi không giảng bài cho cậu được.”

Dương Nhân nhìn Thẩm Tắc Mộc, anh đang uống nước chanh, vẻ mặt bình tĩnh không chút thay đổi. Dương Nhân cảm thấy mình không có cách nào mở miệng đui Thẩm Tắc Mộc được, chỉ có thể nói với cậu gia sư: “Đúng lúc tôi có chút chuyện, không thì hôm nay chúng ta chỉ đến đây thôi nhé?”

Sau khi đui cậu gia sư đi, Dương Nhân cẩn thận quan sát nét mặt của Thẩm Tắc Mộc, khẽ hỏi anh: “Thẩm Tắc Mộc, cậu đang giận sao?”

“Không, tại sao tôi lại giận?”

Không giận thì tốt rồi. Dương Nhân khẽ thở phào nhẹ nhõm, vừa thu dọn sách vở vừa hỏi anh: “Sao cậu lại đi ngang qua đây?”

“Lấy dụng cụ.” Thẩm Tắc Mộc nói rồi giữ lại cánh tay cô.

Bàn tay của anh rất mạnh mẽ, Dương Nhân bị anh giữ lấy thì không thể động đậy nổi. Cô nhìn ống tay áo sạch sẽ gọn gàng của anh.

Thẩm Tắc Mộc hỏi: “Còn có chỗ nào chưa hiểu không?”

Dương Nhân không phản ứng kịp, “Hả?”

“Tôi giảng cho cậu.” Anh nói.

Trong lòng Dương Nhân khá ấm áp. Cô mở sách ra lần nữa, hỏi những vấn đề thắc mắc đã đánh dấu lại.

Thực ra phần lớn thời gian Dương Nhân không phải không hiểu gì. Tư duy của cô khá tốt, bình thường vô thức đã nghĩ được rất nhiều, học một biết mười, có điều nền tảng của cô quá yếu, dù thành tích hồi cấp hai không tệ nhưng đã rất lâu về trước rồi, nhiều cái cũng quên sạch.

Lúc Thẩm Tắc Mộc giảng bài thì dùng từ rất đơn giản, chỉ thẳng vào trọng điểm, cố tình giảng chậm hơn, giảng xong anh ngược mắt nghiêm túc nhìn cô, hỏi: “Hiểu chưa?”

Ban đầu Dương Nhân cứ bị anh nhìn chăm chú như vậy khiến đầu óc trống rỗng.

Anh tưởng cô không hiểu, lại cần thận giải thích cho cô lần nữa.

Dương Nhân cho rằng mình quả thật không có tiền đồ. Cô sờ mặt, thầm tự nói với chính mình, phải bình tĩnh, bình tĩnh...

Cô không dám đối mắt nhìn anh, chỉ cúi đầu chăm chú nghe giảng, dần dần cũng có thể tập trung trở lại.

Thẩm Tắc Mộc giảng xong, còn chuẩn bị cho cô vài đề luyện tập, có thể nói là cực kỳ chu đáo.

Dương Nhân nói: “Cảm ơn cậu.”

Thẩm Tắc Mộc hỏi: “Tại sao lại mời gia sư?”

Dương Nhân hiểu rõ ý anh hỏi, tại sao có người sẵn không dùng mà lại bỏ gần cầu xa? Thật ra thì với tình nghĩa cách mạng của hai người bọn họ bây giờ thì nhờ Thẩm Tắc Mộc giảng bài không phải chuyện gì khó, ngược lại trong khoảng thời gian Thẩm Tắc Mộc kiêm chức chuyên gia phân tích số liệu cho cô, hai người đã gặp mặt hoặc gọi điện không ít lần. Quả thực cô không cần phải tốn số tiền này.

Dương Nhân không thể nào nói với anh rằng chỉ là cô không muốn bày khuyết điểm của mình ra trước mặt người trong lòng.

“Tôi sợ cậu quá bận.” Dương Nhân tìm đại một cái cớ.

Thẩm Tắc Mộc nói với cô một cách rõ ràng: “Tôi không bận.”

“À, vậy...” Cô không nghĩ ra lý do để từ chối, đành miễn cưỡng nói, “Vậy thì sau này phiền cậu rồi.”

“Ừ.”

...

Hai ngày sau, Thẩm Tắc Mộc đến Gaming House tìm Dương Nhân, anh đến sớm hơn một chút so với thời gian đã hẹn, nhìn thấy một đội viên đang bưng cốc nước, giống một chú ốc sên đang từ từ lết về phía phòng làm việc.

Thẩm Tắc Mộc liếc nhìn người đó.

Cậu đội viên lập tức nhìn thấy cứu tinh, đặt cốc cà phê vào trong tay anh: “Anh Thẩm! Huấn luyện viên Dương đang đợi anh!”

Thẩm Tắc Mộc cảm thấy khó hiểu, có điều vẫn nhận lấy cốc cà phê đi vào phòng làm việc.

Dương Nhân đang ngồi trước máy tính xem video phát lại trận thi đấu của chiến đội, cô mở rộng video để xem, nghe thấy có người đẩy cửa vào cũng không ngắt đầu.

Lúc Thẩm Tắc Mộc đặt cà phê lên bàn cô, tầm mắt của Dương Nhân vẫn đang đặt trên màn hình máy tính, cô cử động vai, nói: “Xoa bóp cho tôi.”

Thẩm Tắc Mộc hơi ngây người, ngay sau đó liền nghe lời, đi ra sau lưng giúp cô xoa bóp vai.

Xương Dương Nhân rất nhỏ khiến nhìn qua trông cô khá gầy yếu. Thẩm Tắc Mộc không dùng quá nhiều sức, nắm đôi vai thon gầy của cô xoa bóp nhẹ nhàng. Cơ thể con gái luôn mềm mại, anh cách lớp áo xoa bóp cho cô, không biết sao lại nghĩ đến buổi sáng hỗn loạn nhưng tươi đẹp đó.

Dương Nhân vẫn không vừa ý: “Mạnh nữa đi, không ăn cơm à?” Giọng nói khá hung dữ.

Thẩm Tắc Mộc lập tức mạnh tay hơn, xoa bóp một lát, thấy cơ thể cô buông lỏng ra một chút, anh mới thấp giọng hỏi: “Thoải mái chứ?”

Sau đó anh cảm nhận được rất rõ ràng, lúc cô nghe thấy lời này thì cơ thịt trên vai liền căng cứng.

Dương Nhân từ từ quay đầu lại, nhìn thấy cánh tay trên vai, ngón tay thon dài mạnh mẽ, ống tay áo sơ mi sạch sẽ gọn gàng, cô gần như chỉ cần dựa vào cánh tay này liền nhận ra anh là ai.

Vai cô hơi run, “Không cần không cần nữa, cậu ngồi đi... Sao cậu đến mà không nói gì?”

Thẩm Tắc Mộc ngồi lên ghế, hỏi cô: “Cậu sao thế?”

“Thua trận rồi.”

“Thắng bại là chuyện thường nhà binh.” Anh an ủi cô.

“Tôi biết. Nhưng bọn họ thua quá cách biệt, ván đầu thắng rất nhẹ nhàng, sau đó lại lơ là nên thua không ngừng.”

“Là do vấn đề đội ngũ sao?”

“Không phải, là do tâm lý.” Dương Nhân lắc đầu, “Kinh nghiệm thi đấu ít và đều còn quá trẻ.”

Chuyện này chưa có biện pháp giải quyết, chỉ có thể tham gia thi đấu nhiều hơn để rèn giũa.

“Có điều nói về chuyện này...” Dương Nhân nghiêng người, vịn vào lưng ghế cười nhìn anh, “Phân tích đội hình mà cậu cung cấp cho tôi rất tốt, để tôi đi xin ông chủ xem có thể tăng lương cho cậu không.”

Thẩm Tắc Mộc vừa muốn mở miệng, Dương Nhân lại nói, “Suýt thì tôi quên mất, cho cậu cái này.” Nói xong, cô lấy ra hai cái hộp từ dưới bàn, một lớn một nhỏ, “Đây là máy phun sương, còn đây là tinh dầu oải hương, giúp ngủ ngon hơn, có cả sách hướng dẫn sử dụng nữa.”

Thẩm Tắc Mộc không từ chối mà lập tức nhận lấy.

Cân nhắc cho giới nam dùng nên máy phun sương Dương Nhân chọn là loại đơn giản trang nhã. Có điều hiếm nam sinh sống trong ký túc xá nào sử dụng máy phun sương nên Thẩm Tắc Mộc vừa cầm thứ này về ký túc xá, bỏ tinh dầu oải hương vào, bầu không khí phòng ký túc xá lập tức trở nên thơm ngát.

Oai Oai hít hít mũi cảm thán: “Thẩm Tắc Mộc à, cậu càng ngày càng có mùi vị con gái đó.”

Hiệu quả của tinh dầu oải hương rất rõ ràng, cả ba cậu bạn cùng phòng đều ngủ như lợn.

Thâm Tắc Mộc ở trong bầu không khí nhận nhậ mùi oải hương năm mở to mắt rất lâu.

Ngoại truyện 12: Thẩm Tắc Mộc X Dương Nhân

[11]

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Dương Nhân tặng máy phun sương cho Thẩm Tắc Mộc là để cảm ơn anh đã giảng bài cho cô, không ngờ anh lại tặng quà đáp lại... anh tặng cô một máy massage cổ.

Món quà này phải nói là vô cùng thực dụng.

...

Trận đấu tháng mười, chiến đội Dw đánh không tòi, trong đêm đó đã thắng trận đấu, Dương Nhân định dẫn đám táo nức đưa méo đi hát karaoke thả lỏng tinh thần. Đúng lúc Đặng Văn Bác cũng đang ở đây, nghe bọn họ nói muốn đi karaoke, anh ta vung tay lên nói: “Tôi dẫn mọi người đến nơi tốt hơn.”

Dương Nhân sợ ông chủ dẫn đám đội viên đến nơi hư hỏng nên muốn từ chối, Đặng Văn Bác trừng mắt, nói: “Biểu hiện này của cô là sao? Tôi là người đứng dẫn.”

Ông chủ đứng dẫn dẫn bọn họ đến hộp đêm, vừa vào cửa hộp đêm, bà chủ xinh đẹp với thân hình gợi cảm liền nháy mắt với anh ta.

Thật là đứng đắn.

Đặng Văn Bác giả vờ như không quen bà chủ.

Bà chủ cũng rất hiểu chuyện, thấy có cô gái đi theo bên cạnh Đặng Văn Bác liền hiểu, thế là không cần nói gì ngay lập tức sắp xếp phòng. Sau đó cô ta còn nhắn tin vào nhóm WeChat gọi đám công chúa nhà mình ra, còn đặc biệt dặn dò mọi người: "*Đặng Văn Bác dẫn gái theo nên các em cứ giả vờ như không quen cậu ấy, đừng phá hỏng chuyện tốt nhà người ta.*"

Dương Nhân theo phục vụ đến phòng riêng, từ sảnh vào phòng riêng cũng không nhiều đường, nhưng lại gặp phải không ít người, đều là gái xinh. Đám gái xinh đẹp đánh giá cô, ánh mắt đa phần là tò mò soi mói, Dương Nhân rất khó hiểu, nhìn bọn họ, bọn họ bị nhìn lại cũng không ngại gì, còn mỉm cười với cô.

Dương Nhân: "...??" Gái đá lông nheo với gái, đây là trào lưu mới của hộp đêm à?

"Nhìn gì mà nhìn." Đặng Văn Bác nói.

Lúc này đám gái xinh đó mới tản ra.

Trang trí trong phòng khá lộng lẫy, mấy đội viên rất vui vẻ, đương nhiên Dương Nhân cũng vừa ý, ngồi xuống chọn đại vài món ăn đồ uống, dù sao cũng do ông chủ trả tiền.

Sau đó Dương Nhân giơ di động lên chụp mấy tấm ảnh trong phòng rồi gửi cho Thẩm Tắc Mộc.

[Thẩm Tắc Mộc]: ?

[Dương Nhân]: Hôm nay thi đấu thắng, chúng tôi đang đi hát karaoke. Ông chủ mời. Cậu muốn đến góp vui không? *Cười nhe răng*

[Thẩm Tắc Mộc]: Địa điểm.

Dương Nhân cũng chỉ hỏi vui, không ngờ anh thật sự muốn đến, cô gửi địa chỉ cho Thẩm Tắc Mộc, sau đó nói với Đặng Văn Bác: “Ông chủ, lát nữa chuyên gia phân tích số liệu của chúng ta cũng đến.”

“Cậu ta đến làm gì?” Đặng Văn Bác không vui lắm.

“Cậu ấy là một thành viên của đội mà.”

...

Thẩm Tắc Mộc đến rất nhanh.

Dương Nhân đang ngồi trong phòng nghe đám tào nức đưa méo hát, à không, đó không phải hát mà là “hét”. Cô chán muốn chết nên uống chút rượu với Đặng Văn Bác, lúc Thẩm Tắc Mộc đến, cô đã uống sạch một chai bia, vừa mới khai chai thứ hai.

Thẩm Tắc Mộc đi đến rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Sau đó động tác rất tự nhiên cầm lấy chai bia trong tay cô, nhẹ nhàng đặt lên bàn, “Uống ít thôi.”

“Không sao, hôm nay vui mà.” Dương Nhân mỉm cười.

Thẩm Tắc Mộc nghiêng đầu nhìn cô, nói với âm lượng chỉ có cô nghe thấy được: “Làm bài tập hôm nay chưa?”

Dương Nhân vò đầu, “Đợi lát về làm tiếp.”

“Ừ, thi đấu thế nào?”

“Rất tốt, tôi kể cậu nghe...”

Hai người ngồi rất gần nhau, khẽ nói nói cười cười, Đặng Văn Bác không nghe được chữ nào. Trong lòng anh ta cực kỳ khó chịu, nặng nề đặt ly rượu lên bàn, định lôi kéo sự chú ý của bọn họ.

Dương Nhân chỉ liếc mắt nhìn anh ta rồi lại quay đầu, tiếp tục nói chuyện với Thẩm Tắc Mộc. Hai người đang phân tích sơ lược về ưu điểm và khuyết điểm của trận đấu.

Mà Thẩm Tắc Mộc từ đầu đến cuối chẳng thèm liếc mắt nhìn ông chủ mình lấy một cái.

Đặng Văn Bác cũng không rõ tâm trạng hiện tại của mình là gì, dù sao cũng không vui, anh ta ngồi một mình, buồn bực uống hết ly này đến ly khác, giận hờn bảo bà chủ gọi vài em xinh đẹp đến, đại gia muốn ca hát và uống rượu.

Hai cô gái đẹp ăn mặc thời thượng nhưng không quá hở hang, chẳng qua ở đây chỉ tâm sự ca hát, Dương Nhân cũng không tỏ vẻ dị nghị gì.

Đám táo nứt dưa méo lại rất vui vẻ.

Thẩm Tắc Mộc là người thích yên tĩnh, không chịu được cảnh ồn ào náo nhiệt xung quanh, KTV là một trong những nơi anh khó chịu nhất. Anh kiên nhẫn ở trong phòng một lát rồi đứng dậy đi WC hút điếu thuốc.

Lúc hút thuốc xong đi ra thì trùng hợp chạm mặt Đặng Văn Bác.

Thẩm Tắc Mộc mắt không nhìn nghiêng, như thể không nhìn thấy anh ta.

“Đứng lại.” Đặng Văn Bác ngăn anh rồi với tay đóng cửa WC lại, nhốt hai người ở trong WC. Lúc này Đặng Văn Bác đã uống đến mức mắt lơ lơ, nhú mày nhìn Thẩm Tắc Mộc, ánh mắt mang theo sự thù địch không chút che giấu, nói: “Nếu cậu dám có tình cảm với Dương Nhân, tôi sẽ đuổi cậu. Từ đâu tới thì cậu cút về đó cho tôi!”

Thẩm Tắc Mộc liếc nhìn anh ta, ánh mắt lạnh lùng như sương giá mùa thu.

“Nhìn cái gì mà nhìn...” Đặng Văn Bác nói, “Nhìn nữa đuổi cậu luôn bây giờ!”

Thẩm Tắc Mộc mở miệng: “Anh không xứng với cô ấy.”

Dương Nhân đang hát, Thẩm Tắc Mộc và Đặng Văn Bác lần lượt đi ra từ WC, cô thấy sắc mặt của Đặng Văn Bác rất khó coi.

Dương Nhân vội buông micro, đứng dậy chắn trước mặt Đặng Văn Bác, khẽ hỏi: “Sao thế?”

“Tôi đuổi cậu ta rồi.”

“Sao lại đuổi, chuyện này ông chủ phải thương lượng với tôi chứ.”

“Thương lượng cái gì, tôi là chủ!”

Lúc anh ta nói còn phả hơi rượu vào mặt cô, Dương Nhân xoa đầu, nói với những người khác trong phòng: “Các cậu cứ chơi đi... Thẩm Tắc Mộc, cậu ngồi xuống trước đã.” Nói xong, cô kéo Đặng Văn Bác ra khỏi phòng.

Thẩm Tắc Mộc hơi lo lắng nên cũng đi ra theo.

...

Dương Nhân rất tức giận kéo Đặng Văn Bác ra ngoài, chọn đại một góc.

“Ý anh là gì?” Cô hỏi anh ta.

“Tôi không thích cậu ta. Tôi là chủ, tôi muốn dùng ai thì dùng.”

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

“Cô không đồng ý, tôi sẽ giải tán chiến đội, các người không cần đến nữa.” Trong lòng Đặng Văn Bác đã sớm kìm nén ngọn lửa giận dữ này, giờ đây mượn rượu bộc phát. Mẹ nó, anh ta ở bên ngoài cũng được xem như một nhân vật, ai gặp anh ta chẳng phải khách khí? Thế mà ai trong chiến đội rách này cũng có thể cười lên đầu lên cổ anh ta. Tại sao anh ta phải chịu đựng như thế? Cùng lắm thì giải tán hết, mắt không thấy lòng không phiền.

“Đặng Văn Bác.” Dương Nhân gọi cả họ cả tên anh ta.

Đặng Văn Bác ngẩng đầu lên: “Làm sao?”

Dương Nhân bỗng giơ tay lên, nắm lấy cổ áo anh ta và kéo xuống. Đặng Văn Bác bị ép phải cong lưng cúi đầu xuống, đối mắt với cô.

Gương mặt hai người rất gần nhau, anh ta nhìn thấy lửa giận trong mắt cô. Vốn anh ta cũng nên tức giận nhưng lại không làm vậy. Anh ta nhìn vào đôi mắt một mí quen thuộc của cô, đôi mắt đen láy đang tức giận của cô... Bỗng tim anh ta đập hơi nhanh.

“Đặng Văn Bác, chiến đội này trong mắt anh chỉ là đồ chơi phải không? Muốn chơi là chơi, không muốn thì vứt?”

“Tôi...”

“Nhưng anh biết không...” Cô nhìn vào mắt anh ta, nói, “Đám đồ chơi của anh ngày nào cũng phải luyện tập mười tiếng đồng hồ, không dám lười biếng một phút nào. Thua trận thì bồn chồn lo lắng, thắng trận thì vui mừng phấn khởi. Chỉ vì một chút hy vọng vào vòng đấu sau, bọn họ đã nỗ lực biết bao nhiêu? Giờ đây anh lại chỉ nói một câu giải tán là xong? Giải tán? Anh chắc chắn chứ?”

Vì đang tức giận mà hơi thở của cô khá nặng nề, lúc nói còn phả khí lên mặt anh ta, anh ta cảm thấy đầu óc rất hỗn loạn. Anh ta chăm chú nhìn cô, vẻ mặt hơi dọa người nhưng lại quyến rũ chết người.

Hô hấp của Đặng Văn Bác cũng trở nên gấp gáp hơn.

Dương Nhân nhìn chăm chăm vào anh ta, “Anh nói gì đi chứ?” Bỗng cô cao giọng.

“Tôi, tôi thích em.”

“...”

“Tôi thích em.” Cuối cùng Đặng Văn Bác cũng nói ra câu này, anh ta cảm thấy hơi buồn phiền, nhưng đa phần chính là nhẹ nhõm sau khi đã thổ lộ hết tâm sự, “Tôi thích em.” Anh ta thì thầm lại lần nữa.

Dương Nhân tuyệt đối không ngờ đề tài câu chuyện lại chuyển hướng 180 độ thế này, cô đẩy anh ta ra, mặt không cảm xúc hỏi, “Anh thích tôi nên mới muốn giải tán chiến đội?”

“Không phải... chính vì tôi thích em nên tôi không muốn thấy em đối xử tốt với người khác.”

“Ông chủ, anh uống say rồi.” Dương Nhân lắc đầu, “Tôi tìm người đưa anh về.”

“Tôi không say, tôi thích em. Dương Nhân, em thích tôi chứ?”

Lúc Đặng Văn Bác nói những lời này thì đôi mắt sụp xuống, cẩn thận nhìn vào mắt cô khiến Dương Nhân liên tưởng tới câu thành ngữ “điềm đạm đáng yêu”.

“Tôi không thích anh.” Rốt cuộc Dương Nhân cũng lạnh lùng vô tình từ chối anh ta.

“Tại sao chứ?”

Dương Nhân cảm thấy chuyện này phải nói rõ ràng, “Ông chủ, thứ tôi muốn anh không cho được, hai chúng ta không phải người chung đường.”

Đặng Văn Bác hỏi: “Thế Thẩm Tắc Mộc có thể cho em sao?”

Dương Nhân ngây người, hơi bất đắc dĩ nhếch môi, đáp: “Thực ra đối với tôi mà nói, điều quan trọng không phải cậu ấy có thể cho tôi cái gì mà là tôi có thể cho cậu ấy cái gì. Ông chủ, tôi cũng không giấu anh, tôi thích cậu ấy. Cậu ấy muốn gì tôi cũng sẵn lòng cho... chỉ cần tôi có.”

Đặng Văn Bác cảm nhận được một cách sâu sắc cái gì gọi là phân biệt đối xử, cảm giác trái tim mình như muốn vỡ vụn.

...

Đặng Văn Bác tự mình rời đi, lúc Dương Nhân quay trở lại phòng thì tầm mắt Thẩm Tắc Mộc vẫn dõi theo cô.

Dương Nhân tưởng anh đang lo lắng, nói: “Ông chủ đã đi rồi. Hôm nay anh ta uống nhiều, cậu đừng để bụng.”

Thẩm Tắc Mộc cụp mắt rồi “Ừ” một tiếng.

Bọn họ ở trong phòng chơi đến hơn 10 giờ đêm, lúc ra cửa mới phát hiện bên ngoài trời mưa. Mưa thu vừa nhỏ vừa lạnh, mang theo cơn gió ẩm ướt. Dương Nhân siết chặt quần áo, hỏi Thẩm Tắc Mộc: “Cậu về thế nào?”

“Tôi về với cậu.” Thẩm Tắc Mộc nhếch khoé môi, “Trong trường không có việc gì nên tôi sẽ xem cậu làm bài.”

Dương Nhân chưa từng thấy thầy giáo nào có trách nhiệm như vậy.

Mọi người gọi xe trở về Gaming House, Dương Nhân bảo đám đội viên đi ngủ, cô thì tự nhốt mình và Thẩm Tắc Mộc trong phòng làm việc.

Ừ, làm bài tập.

Thực ra hôm nay Dương Nhân đã rất mệt, ban ngày thi đấu ban đêm hát karaoke, còn phải lo lắng cuộc sống tình cảm của ông chủ, vừa tốn công vừa tốn sức. Cô gặp phải một bài tương đối khó nên nằm úp lên bàn suy nghĩ, kết quả ngủ quên mất.

Thẩm Tắc Mộc bế cô về phòng.

Lúc anh đặt cô lên giường, cô đột nhiên gọi anh: “Thẩm Tắc Mộc.” Giọng nói hơi mơ màng.

Thẩm Tắc Mộc tưởng cô tỉnh thì đáp một tiếng.

Cô lại xoay người ngủ tiếp.

Thẩm Tắc Mộc đắp chăn giúp cô, sau đó anh ngồi xuống cạnh giường nhìn cô, nhìn một lát, bỗng giơ tay khẽ chạm lên gò má cô.

Ngũ quan Dương Nhân rất thanh tú, đường nét gương mặt mềm mại, mang đến cho người khác một loại ảo giác yếu ớt, tựa như đoá hoa trắng

nhỏ đơn độc, chỉ cần gió thổi nhẹ là cánh hoa liền run bần bật như thể sắp rơi ra.

Nhưng thực ra tính cách của cô không phải như vậy. Về bản chất cô giống cỏ hơn, kiên cường cắm rễ sâu, mưa sa bão táp vẫn không khuất phục mà còn ngang ngược lớn lên.

“Không mệt à?” Thẩm Tắc Mộc khẽ hỏi, dường như cũng không hy vọng cô đáp lại. Anh dùng ngón tay cẩn thận chạm lên gương mặt cô, lông mày, mắt, chóp mũi, đôi môi.

Môi cô rất mềm, đầu ngón trỏ anh dừng lại trên bờ môi cô, không biết là cố tình hay vô ý, hơi ấn nhẹ xuống.

Trong lúc mơ ngủ Dương Nhân vô thức liếm môi, chạm phải vật lạ đưa đến trước tận miệng, cô không từ chối, đầu lưỡi quẩn lầy, ngậm vào trong miệng.

Thẩm Tắc Mộc không đề phòng, ngón tay rơi vào trong khoang miệng ẩm ướt của cô. Cảm nhận được ngón tay bị sự mềm mại ẩm ướt xung quanh bao vây, trái tim anh bỗng đập nhanh. Dương Nhân ngậm lấy ngón tay anh mút mút, dường như cảm thấy không ngon nên đầu lưỡi linh hoạt dùng lực đẩy ra ngoài.

...

Thẩm Tắc Mộc đỏ mặt rời khỏi phòng Dương Nhân.

Anh cảm thấy mình cần bình tĩnh lại một chút, vì thế đi ra phía ngoài, đứng ở cửa ngắm mưa rơi.

Cơn mưa nhỏ dưới ánh đèn đường cứ như bụi, lại như sương mù sáng sớm. Phóng tầm mắt nhìn ra xa, ánh đèn nhiều màu hắt lên màn mưa bụi, vừa lơ mờ lại ấm áp.

Anh tựa lên cửa, khoanh tay ngắm nhìn ánh đèn và màn mưa, nhìn một lát bỗng đứng nở nụ cười.

Người cô độc.

Lúc bạn muốn tự đi một mình thì hãy nhớ, trong màn đêm lẻ loi, mưa gió mênh mông ấy, luôn có một ngọn đèn toả sáng vì bạn.

Ngoại truyện 13: Thẩm Tắc Mộc X Dương Nhân

[12]

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Sau đó không lâu, Đặng Văn Bác tìm một cô bạn gái mới. Cô bạn gái này có mắt một mí, vừa gầy vừa trắng, lúc không cười giống Dương Nhân đến sáu bảy phần. Đặng Văn Bác suốt ngày lăn lộn trên giường với cô nàng này, sau khi ngủ xong lại cảm thấy trống rỗng.

Những buồn bực của lần âm ỉ sau buổi tối đi karaoke đó, hôm sau anh ta giả vờ quên sạch, không đề cập đến một chữ nào.

Nhưng thực tế vẫn chưa thể quên.

Có lần Đặng Văn Bác không cẩn thận để bạn gái chạm mặt Dương Nhân, Dương Nhân thì không có biểu hiện gì nhưng cô bạn gái lại không vui, gặng hỏi Đặng Văn Bác: “Anh có ý gì? Xem em là gì chứ?”

Đặng Văn Bác ném cho cô ta một tấm thẻ, cô ta liền yên lặng.

Đặng Văn Bác trầm nghĩ, nếu như người kia cũng dễ dụ như vậy thì tốt rồi.

Lại thay đổi suy nghĩ, nếu cô dễ dụ như vậy, có lẽ anh ta cũng sẽ không quan tâm.

Con người thật đúng là thân bất do kỷ. (1)

(1) Thân bất do kỷ: không điều khiển được bản thân, biết trước kết quả xấu nhưng vẫn phải làm.

...

Dương Nhân dẫn Dw chiến đấu tiến vào vòng dự tuyển, đó là chuyện cuối tháng 11.

Vòng đấu dự tuyển năm nay có thể nói là chiến trường Tu La. Các chiến đội mạnh của bốn câu lạc bộ lão luyện và ba đội bị tụt hạng theo lệ thường của KPL, trận chiến giữa bảy đội ngũ này thu hút người xem nhất, người bình thường cho rằng ba tấm vé lên hạng chắc sẽ chọn ra từ bảy đội này, những đội còn lại chỉ chơi cho vui thôi.

Tuy Dw từng là đội thuộc KPL nhưng phần lớn đội viên chủ lực đã bỏ đi, lại chìm ngấm nửa năm trời, giờ đây người vẫn đặc biệt chú ý đến bọn họ rất ít, chỉ có những người chơi cũ quan tâm đến chuyện thi đấu nhìn thấy tên đội này thì hơi sững sốt: Sao trông quen vậy?

Suy nghĩ thêm hoặc lục lọi thêm một tí sẽ phát hiện: À, hoá ra là bọn họ.

Sau đó cũng chính là không có sau đó nữa.

Dù sao, năm nay, trong những đội ngũ được chú ý nhất không bao gồm chiến đội quá khứ kia. Nếu nhất định muốn khán giả phát biểu chút cảm

nghĩ về việc Dw tham gia thi đấu thì đó cũng chỉ có thể là: vận may chiến đội này không tốt.

Lộ trình thi đấu dự tuyển chỉ có hai vòng, hơn nữa tất cả gồm mười mấy trận đấu, các trận đấu sắp xếp khá dày đặc. Dương Nhân và Thẩm Tắc Mộc đã làm rất nhiều công tác chuẩn bị trước khi trận đấu bắt đầu, chủ yếu là phân tích đối thủ, nghiên cứu cách đối phó. Dương Nhân cũng không rảnh để học, hai người thường thảo luận đến tận khuya. Cô không cảm thấy vất vả, đây là việc huấn luyện viên nên làm. Hiện tại công tác chuẩn bị càng làm nhiều thì tình huống bất ngờ các tuyển thủ gặp phải lúc thi đấu càng ít. Cô biết đội viên mình chẳng hề có ưu thế ở phương diện chiến đấu giống các chiến đội khác... Đây vẫn là cách nói giảm nói tránh... cho nên có thể gài được quả mìn nào thì cố gắng gài thôi.

“Khiến cậu oan ức rồi.” Dương Nhân nói với Thẩm Tắc Mộc. Đây là lời trong lòng cô. Đặng Văn Bác không chịu tăng lương cho Thẩm Tắc Mộc, Thẩm Tắc Mộc cầm lương của chuyên gia phân tích số liệu nhưng lại kiêm hết việc của ban huấn luyện. Người ta còn là bé cưng hay mất ngủ, bắt anh thức đêm với cô thế này, Dương Nhân ngẫm lại cảm thấy cũng quá tàn nhẫn.

“Không sao.” Thẩm Tắc Mộc nói.

Dương Nhân hỏi: “Nói nhiều hơn một chữ thì cậu sẽ rơi mất miếng thịt nào à?”

Thẩm Tắc Mộc liếc nhìn cô, khẽ nhếch khoé miệng nói: “Sẽ để cậu nhặt được một triệu.”

Dương Nhân vui vẻ, không biết tại sao nhìn vẻ mặt thành thật của anh, cô rất muốn chọc vào mặt anh. Cô nghiêng đầu, nâng cằm, cười nói: “Thẩm Tắc Mộc, cậu biết không, tôi chính là kiểu người nếu người khác đối xử tốt với tôi, tôi sẽ đối xử tốt lại với người ta gấp trăm lần.”

Thẩm Tắc Mộc nhìn cô, khẽ hỏi: “Cậu muốn đối xử tốt với tôi thế nào?”

“Đợi tôi nhặt được một triệu thì chia cho cậu một nửa, được chứ?”

Anh rời mắt đi, thờ ơ nói: “Tôi không cần tiền.”

...

Các trận đấu trong vòng đấu dự tuyển rất dày đặc, nếu không thể livestream được toàn bộ các trận đấu thì mỗi ngày ban tổ chức giải đấu đều chọn ra vài trận để livestream và bình luận. Màn thể hiện của chiến đội Dw trong ngày thi đấu thứ hai được lên hình khiến một số người chơi nữ kinh ngạc: *“Dáng vóc lẫn da dẻ của chiến đội này thật sự không thông qua trang điểm sao?”*

Các chiến đội khác luôn có một hai người mập, thậm chí có chiến đội toàn người mập, còn năm tên nhóc chiến đội Dw thì không cần phải bàn, dáng người cân đối, cũng không tướng công lưng gù, trông rất oai hùng, tinh thần khá tốt; các đội khác thường có tuyển thủ da dẻ sần sùi, đen nhẻm, nổi mụn do thức đêm, chiến đội Dw lại không gặp vấn đề này, một đám đàn ông con trai mà da dẻ trơn nhẵn sáng bóng, có thể véo ra nước được luôn.

Mướt như vậy mà là con trai sao?

Khán giả đương nhiên không biết đó là vì ngày nào đám đội viên cũng ngủ sớm dậy sớm, rèn luyện thân thể, tuân thủ quy luật làm việc nghỉ ngơi theo mặt trời một cách nghiêm túc, nhưng mà bọn họ nghi ngờ có khi nào ông chủ chiến đội này có sở thích kỳ quái gì không.

Sau khi đội viên lên sân đấu thì đến lượt huấn luyện viên, lần này đến lượt khán giả nam kích động: Thế nhưng lại là một huấn luyện viên nữ! Là nữ!!

Nữ huấn luyện viên khá gầy và ăn ảnh, da cũng siêu đẹp, lúc này cô mặc một bộ váy nghề nghiệp, trang điểm nhẹ, thoải mái vẫy tay, mỉm cười với ống kính.

Người xem điên cuồng bình luận: *"Ôi, tao sắp yêu mất rồi! Đây là vợ tao, không đứa nào được cướp!"*

Hiện trường nơi livestream chưa mở khán phòng, chỉ một mình Thẩm Tắc Mộc đợi ở trong phòng nghỉ của đội tham gia thi đấu. Lúc này Thẩm Tắc Mộc mở livestream, thấy một đám người cào phím tranh giành vợ, anh nhướng mày đóng khung bình luận.

Cuối cùng trận đấu này Dw đã dành chiến thắng. Bởi vì thực lực đối thủ không có gì nổi trội, rất nhiều người cũng không thực sự nhìn ra điểm mấu chốt mà bọn họ có thể dành được thắng lợi, chỉ là lúc trận đấu kết thúc, người bình luận trận đấu đã nói một câu: "Tôi cảm thấy Dw đã chơi với đối thủ một trận đấu hướng dẫn."

Vài ngày sau đó, hễ trận đấu nào có Dw, câu nói đó lại được nhắc lại.

Dw đã chơi với đối thủ một trận đấu hướng dẫn.

Dw đã chơi với đối thủ một trận đấu hướng dẫn.

Dw đã chơi với đối thủ một trận đấu hướng dẫn.

Đây là một chuyện rất đáng sợ. Rất nhiều đội trong vòng đấu dự tuyển còn khá mới, cơ hội toả sáng trước đó cực kỳ ít, nhưng dù các đội khác nhau có thể đấu tập, tiến hành giao lưu, nhưng giao lưu có quy tắc của giao lưu, đấu tập hoàn toàn không giống với trận đấu thực sự, từ tinh thần đến đấu pháp.

Dựa theo lý mà nói, chỉ có ba đội tụt hạng từ KPL có thể bị người khác nhìn thấu, bởi vì video các trận đấu bình thường trong mùa đấu của họ có rất nhiều trên mạng.

Nhưng hiện tại, có một đội ngũ lại sờ đến đáy quần của tất cả đội khác như vậy. Các đội ngũ đi lên từ các trận đấu nhỏ, các đội ngũ từ các sàn đấu lớn, thần thần bí bí vàng thau lẫn lộn nhưng tất cả đều không còn thần bí trước mặt đội ngũ này.

Có thể làm được điều này đương nhiên không phải chuyện một sớm một chiều, điều có thể khẳng định là từ lâu chiến đội Dw, thậm chí có khả năng là ngay đầu mùa, lúc vừa bắt đầu đã chú ý phân tích các đội khác rồi.

Vừa nghĩ tới việc trước giờ vẫn luôn có một đôi mắt âm thầm theo dõi mình, các đội đều lạnh cả hoa cúc.

Các chiến đội khác đương nhiên cũng đang phân tích đối thủ. Nhưng mà thứ nhất là không tìm hiểu sâu như Dw, thứ hai, trong các đội bọn họ phân tích không bao gồm lực lượng chính xói mòn, thoi thóp hơi tàn của Dw.

“Tôi cực kỳ tò mò sao bọn họ lại làm được vậy.” Trong trận đấu thứ nào đó, cậu bình luận viên đẹp trai không chút ngập ngừng nói lên nghi vấn của mình, “Tin chắc là rất nhiều người xem tò mò giống như tôi. Có thể phân tích đối thủ đến trình độ này, ở lượt cấm chọn anh hùng nhiều lần phủ đầu đối thủ thành công, tôi đoán đây không phải là công sức của một người, đằng sau Dw hẳn là có một ban huấn luyện cực kỳ hùng hậu, đó mới chính là vũ khí bí mật của bọn họ.”

“Còn có một điểm nữa cậu quên đề cập đến.” Bình luận viên khác bổ sung, “Tôi phát hiện, đội viên của Dw chưa hẳn là tuyển thủ thực lực nổi trội nhất trong vòng dự tuyển này nhưng bọn họ lại là những tuyển thủ phối hợp đồng đội ăn ý nhất, đây là game đồng đội, những lời nói này thể hiện nguyên vẹn chính bản thân những đội viên Dw.”

Hai vị bình luận viên khen ngợi Dw không tiếc lời, Dương Nhân nghe thấy mà toát mồ hôi thay cho chiến đội nhà mình, sợ hai vị bình luận viên tưới sữa độc cho bọn nhóc.

May mà đám táo nức dưa méo của cô rất hăng hái, lần này vẫn thắng.

Đây là lúc thể hiện được lợi ích của việc kiên trì rèn luyện thân thể. Lịch đấu vòng dự tuyển dày đặc, các trận đấu mật độ cao rất tổn thể lực và trí nhớ, tiếp tục tiêu tốn với cường độ này, đàn ông thể trạng kém cực kỳ dễ rơi vào tình trạng mất phương hướng.

Có điều nói sao thì nói, việc chiến đội Dw hoàn toàn trở thành con hắc mã (2) duy nhất trong vòng dự tuyển lần này, một lần nữa tỏa ánh hào quang của chiến đội trong quá khứ, khiến nữ huấn luyện viên xinh đẹp thần

bí Dương Nhân thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Vòng đấu dự tuyển còn chưa kết thúc đã có chiến đội khác dò hỏi muốn mời cô về làm.

(2) Hắc mã: Không lường được thực lực với người cạnh tranh.

Ngày 10 tháng 12, trận đấu cuối cùng cũng xong, vòng đấu dự tuyển kết thúc tốt đẹp, chiến đội Dw không phụ sự kỳ vọng của mọi người, chiến đấu với đám đối thủ trâu bò dành được một suất thi đấu giải mùa xuân KPL năm sau.

Đám táo nức dứa méo ôm lấy nhau khóc như chó.

Dương Nhân nói: “Đừng khóc nữa, léo nhéo như đàn bà vậy.”

Ngày hôm sau, Dương Nhân nhận lời phỏng vấn chính thức giải đấu.

Hình thức phỏng vấn là livestream, có màn tương tác với người xem. Thẩm Tắc Mộc vốn đang ở phòng thí nghiệm, nhưng lúc bắt đầu livestream lại tranh thủ thời gian rời khỏi phòng thí nghiệm, một mình ngồi ngoài hành lang dùng di động xem livestream.

Người dẫn chương trình rất kích động, bọn họ đã khai quật được một thân phận khác của nữ huấn luyện viên xinh đẹp này, hiện tại anh ta đang có rất nhiều câu muốn hỏi cô.

Dương Nhân là người có khuynh hướng chịu ngược trong game, lúc này đang trò chuyện với người dẫn chương trình không nhanh không chậm, thoả đáng đúng mực, tâm trạng thoải mái, trình tự rõ ràng, tạo được thiện cảm. Người dẫn chương trình nói vài chuyện quá khứ với cô, hiện tại và tương lai, sau đó thì hỏi đùa cô có muốn phát biểu cảm nghĩ gì không.

Dương Nhân đối diện với ống kính, nói: “Thật ra là có... Đầu tiên tôi muốn cảm ơn ông chủ của tôi, nhờ sự kiên trì không từ bỏ của ông chủ mới giúp chúng tôi có cơ hội nỗ lực. Mặt khác tôi còn muốn cảm ơn các đội viên của tôi, các cậu không yếu ớt, các cậu đều rất giỏi, đây là lời nói trong lòng tôi. Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn một người.” Nói đến đây đột nhiên ngừng lại, cô chớp mắt với ống kính, “Tôi...”

Thực ra Dương Nhân chuẩn bị rất nhiều lời, nhưng lúc này vừa nghĩ đến người đó, cô lại thoáng ngậy người, dòng suy nghĩ bị ngắt quãng, không biết nên nói gì.

Lúng túng một giây, cô thẹn thùng nở nụ cười với ống kính.

Thẩm Tắc Mộc nhìn thấy cô cười ngậy ngô trên màn hình thì cũng vô thức cong môi.

Sau đó anh dùng ngón tay chạm vào chóp mũi cô trên màn hình.

Dương Nhân khẽ gãi đầu, sau đó nói một câu, “Tôi mời cậu ăn cơm nhé.” Coi như đối phó vậy đi.

Sau khi kết thúc livestream, Dương Nhân gọi điện cho Thẩm Tắc Mộc: “Thẩm Tắc Mộc, cậu đang làm gì đó?”

“Phòng thí nghiệm.”

“Cậu xem phòng vẫn trực tiếp của tôi chưa?”

“Chưa.”

“Ờ...” Dương Nhân hơi tiếc nuối, “Nghe nói hôm nay người xem livestream rất đông.”

Thẩm Tắc Mộc “Ừ” một tiếng, sau đó nói, “Chúc mừng.”

“Chúc mừng cái gì, tôi mời cậu ăn cơm.”

“Ừ.”

“Còn nữa... Cuối cùng tôi cũng được nghỉ ngơi, tôi muốn đi trượt tuyết, cậu muốn đi cùng không?”

Thẩm Tắc Mộc ngồi trên bậc thang, bàn tay phủ lấy đầu gối, cặp mắt khẽ đáp: “Được.”

Ngoại truyện 14: Thăm Tắc Mộc X Dương Nhân

[13]

Chuyển ngữ: Ly Tâm

Beta: Mạc Y Phi

Giờ đang là mùa trượt tuyết, hai người đã đặc biệt chọn ngày làm việc đi khu trượt tuyết để tránh ngày cao điểm.

Có điều vẫn rất đông người.

Dương Nhân yêu dáng vẻ mặc đồ trượt tuyết của Thăm Tắc Mộc chết đi được, vừa năng động vừa toả sáng, đứng ở trên tuyết, sống lưng thẳng tắp, cặp chân dài khiến hormone muốn bùng nổ.

Cảm xúc mê trai này khiến sau đó cô cứ như một con công xoè đuôi, điên cuồng xoay múa giữa tuyết.

Thăm Tắc Mộc biết trượt tuyết, anh trượt tuyết cứ như chạy băng băng trên sân trượt nên chắc không thể hiểu được tâm trạng của những người vừa trượt tuyết vừa làm xiếc.

Dương Nhân thì đang ở đó làm xiếc, giẫm lên ván trượt thì cả bầu trời xoay chuyển, lúc đáp xuống đất thì khiến tuyết văng tứ tung... Cô lại cảm thấy không tệ lắm. Ít nhất cũng là cảnh đẹp ý vui.

Lúc Dương Nhân đang chơi, vô tình nhìn thoáng qua thì thấy Thẩm Tắc Mộc đang giơ di động quay video cô, cô hơi hoảng, động tác lỗi rồi lập tức ngã xuống.

Cả người hơi nhếch nhác giống như một chú chim nhạn bị mũi tên bắn rơi.

“Ui da! Đừng quay đừng quay nữa!” Dương Nhân nằm trên đất kêu lên.

Thẩm Tắc Mộc đã sớm cất di động đi, đỡ cô từ dưới đất lên, “Không sao chứ?”

“Không sao không sao.” Dương Nhân đứng dậy nói, “Lần đầu tiên tôi trượt tuyết ngã suốt, về nhà phải massage xông cả một ngày, sau đó không sợ ngã nữa.”

Thẩm Tắc Mộc yên lặng tưởng tượng về cảnh Dương Nhân massage xông, sau đó anh hít một hơi thật sâu.

...

Năm nay khu trượt tuyết mở rộng thêm một phần, tăng thêm hạng mục giải trí mới là xe trượt tuyết, xe trượt tuyết thực ra không phải xe mà là một ván trượt tuyết bơm căng khí. Người ngồi trên xe trượt tuyết từ chỗ cao đến chỗ thấp, nghe nói tốc độ rất nhanh, khá là kích thích.

Dương Nhân cảm thấy rất thú vị, quay đầu nói với Thẩm Tắc Mộc: “Muốn chơi không, chúng ta cũng thử đi?”

“Ừ.” Thẩm Tắc Mộc xoay người đi mua vé.

Xe trượt tuyết phân loại thành xe một người và xe hai người, Thẩm Tắc Mộc không hỏi Dương Nhân mà mua luôn xe hai người.

Xe trượt tuyết được làm rất đơn giản, khoảng cách giữa hai vị trí trước sau của xe trượt tuyết hai người rất gần nhau, cũng không có gì ngăn lại. Dương Nhân ngồi phía trước, Thẩm Tắc Mộc ngồi phía sau, đôi chân dài đặt ở hai bên người cô, cứ như thể chân anh mà cong lại thì có thể kéo cô vào lòng.

“Ngồi chắc nhé.” Anh trai phụ trách đẩy xe tuyết nói một câu, sau đó đẩy xe trượt tuyết của bọn họ chạy vài bước rồi đẩy xuống sườn núi.

Tốc độ của xe trượt tuyết càng ngày càng nhanh. Cảnh vật trước mắt trở nên quá nhanh, chỉ để lại bóng mờ trên vông mạc; tiếng gió vù vù bên tai cứ như tàu hoả chạy, thỉnh thoảng lại có vụn tuyết bắn lên mặt, lạnh lạnh dọa người ta nhảy dựng.

Dương Nhân bắt đầu hét chói tai, “Á!!! Á!!!” Cực kỳ kích động!

Thẩm Tắc Mộc cho rằng cô đang sợ, cánh tay vòng qua phía trước, vững vàng ôm lấy cô vào lòng.

Dương Nhân: “...” Tiếng hét chói tai lập tức ngừng lại.

Cô im lặng, không dám nhúc nhích, giống như chú cừu con sợ hãi.

Thẩm Tắc Mộc siết chặt cánh tay. Anh cảm thấy xe trượt tuyết hai người thiết kế không đúng đắn cho lắm, người ngồi trên xe quá gần, rất dễ ôm lấy nhau.

Tim Dương Nhân đập rất nhanh, thỉnh thoảng như muốn nhảy cả ra ngoài. Một phần là do xe trượt tuyết quá kích thích, phần còn lại do người ngồi sau quá kích thích. Cô cảm giác cứ như vậy chắc mình chết mất thôi.

Có điều có thể chết trong lòng anh, dường như cũng không tệ.

Lúc Dương Nhân đứng dậy khỏi xe trượt tuyết, chân cũng nhũn cả ra, cô vừa bước một bước ra ngoài thì chân đã khuỵu xuống, trông sắp ngã đến nơi.

Thẩm Tắc Mộc giơ tay ra đỡ rồi giữ cô lại.

Anh đỡ lấy eo cô, cúi đầu im lặng nhìn cô. Lúc này mặt cô đã đỏ ửng cả lên, trên tóc mái và lông mày còn vương một ít bông tuyết, lông mi khẽ chớp, con ngươi xoay tròn, không biết đang nghĩ gì.

“Vừa nãy kích thích quá.” Dương Nhân tìm một lời giải thích hợp lý cho tình trạng chân nhũn mặt đỏ của mình.

“Ừ.” Thẩm Tắc Mộc khẽ gật đầu, buông cô ra.

Hai người sóng vai đi, anh bước chân hơi chậm một chút, đi cạnh cô hỏi: “Chơi nữa không?”

“Không, không chơi nữa...”

Chơi nữa, cô sợ sẽ phải để lại mạng nhỏ của mình ở đây quá.

...

Trượt tuyết cả ngày, sau đó bọn họ nghỉ lại khách sạn sưởi nước nóng gần khu trượt tuyết.

Dương Nhân ngâm sưởi nước nóng, thả lỏng gân cốt, nhắm mắt lại thư giãn.

Vừa ngâm sưởi nước nóng cô vừa gọi điện nói chuyện phiếm với Hương Noãn, hỏi Hương Noãn đang làm gì đó.

Hương Noãn đang đan khăn quàng cổ. Cô đã mua rất nhiều len, muốn đan một chiếc khăn quàng cổ tặng Lâm Sơ Yến, thế là bám theo xin mẹ dạy cho mình rất nhiều cách. Đáng tiếc khả năng làm của cô không được tốt lắm, còn chọn loại độ khó cao, lần đầu đan đã đan hoa văn loạn cả lên, thế là phải tháo ra đan lại.

Cứ thế lặp đi lặp lại, sau đó Lâm Sơ Yến nói: “Em đan loại một màu là được rồi.”

Hương Noãn đành buông xuôi tất cả mấy hoa văn màu sắc, đan khăn quàng cổ một màu.

Dù sao gương mặt Lâm Sơ Yến cũng rất đẹp, có quàng vỏ cây thì cũng đẹp nên không cần yêu cầu quá cao... Cô tự an ủi mình như vậy.

Sau đó Lâm Sơ Yến lấy đồng len thừa không dùng của cô, đan cho cô một đôi găng tay, mặt trên găng tay còn có hình con thỏ.

“Chị nói xem, anh ấy làm thế không phải là đang đánh vào mặt em sao?”
Hương Noãn tức giận mách với Dương Nhân.

Dương Nhân nghe cô kể xong thì rất vui vẻ, “Hai người bọn em thật hạnh phúc.”

“Chị Nhân, còn chị thì sao? Gần đây thế nào? Em xem vòng đấu dự tuyển rồi, chị Nhân của em ngẫu chết đi được, vô địch thiên hạ!”

“Chị ấy hả...” Dương Nhân không nhin được kể chuyện hôm nay cho Hương Noãn, sau đó nói, “Lúc đó hồi hộp muốn chết.”

Hương Noãn phân biệt kỹ càng câu chuyện rồi hỏi: “Sao đàn anh lại ôm chị? Có phải anh ấy có ý với chị không?”

“Khó nói lắm, cũng có thể do sợ chị ngã.” Dương Nhân ôm trán, khá đau lòng, “Nếu như chỉ dựa vào chuyện này mà đoán rằng cậu ấy thích chị thì chị cũng quá tự mình đa tình rồi.”

“Hầy, đáng tiếc quá, đàn anh là đồ mặt liệt, tâm tư của loại người này rất khó để hiểu được. Có điều em cho rằng chị có thể thử thăm dò.”

Dương Nhân hơi phân vân một chút, cuối cùng lại lắc đầu, “Hay là thôi đi, ngộ nhỡ không thích, chị làm thế lại dọa cậu ấy bỏ chạy, mùa thi đấu sau chị còn muốn phát tài.”

...

Sau khi Đặng Văn Bác chuyển 100 vạn vào tài khoản Dương Nhân, Dương Nhân nhận được tiền liền làm thẻ ngân hàng ngay trong ngày, bên

trong để 50 vạn, mật khẩu thẻ là sinh nhật của Thẩm Tắc Mộc.

Tiếp đó cô liền gửi thẻ ngân hàng này cho Thẩm Tắc Mộc.

Thẩm Tắc Mộc lại gửi nguyên xi trở về.

Dương Nhân gửi tin nhắn cho anh: *"Tôi đã nói sẽ chia cho cậu một nửa, nghiêm túc đấy."*

Thẩm Tắc Mộc: *"Tôi từng nói không cần tiền, cũng nghiêm túc."*

Dương Nhân thật sự liều mạng mới giữ được danh vuốt của mình để không gửi cho anh kiểu tin nhắn lưu manh như: *"Không bằng tôi lấy thân báo đáp nhé."*

...

Tiền bạc đã thanh toán xong, hợp đồng giữa hai bên cũng xem như hoàn tất. Dương Nhân không làm chậm trễ chuyện nghiêm chỉnh của người khác nữa, định mau chóng dọn ra khỏi chiến đội Dw.

Thẩm Tắc Mộc cũng có đồ đạc ở chiến đội, hai người cùng qua dọn nhà.

Ngày chuyển nhà vừa đúng tiết Tiểu Tuyết (1), Đặng Văn Bác và các đội viên đứng thành hàng tỏ vẻ lưu luyến với Dương Nhân, có vài đội viên còn rơi nước mắt. Khung cảnh đó, khỏi phải nói có biết bao buồn bã.

(1) Tiết Tiểu Tuyết: Tiết thứ 20 trong 24 tiết của người Trung, vào khoảng ngày 22, 23 tháng 11.

Dương Nhân không hợp lắm với bầu không khí đa cảm như thế này, cô kéo Đặng Văn Bác sang một bên, hỏi anh ta: “Anh tìm huấn luyện viên mới cho đội chưa?”

“Vẫn chưa.” Đặng Văn Bác nhìn cô, ánh mắt hơi loé sáng, “Hay là em đừng đi nữa, dù sao mọi người cũng đã quen rồi.”

Dương Nhân lắc đầu.

Đặng Văn Bác hơi khó chịu, “Là bởi vì tôi sao? Nếu em ở lại, tôi sẽ giao hết chiến đội cho em, em cứ xem như tôi không tồn tại, được không?”

Dương Nhân gãi ót, cười nói: “Ông chủ à, tôi nói thật với anh, hiện giờ tôi không thể ngừng ham mê kiếm tiền được. Một mùa đấu 100 vạn, một năm hai mùa là 200 vạn, anh muốn giữ tôi ở lại chiến đội, vậy anh có thể trả tôi 200 vạn mỗi năm chứ?”

Đặng Văn Bác hơi sửng sốt, “Tôi cứ tưởng là chuyện gì, không phải chỉ là tiền thôi sao, tôi cho em...”

“Anh ngừng lại đã...” Dương Nhân xua tay ngắt lời anh ta, “Anh chưa nếm đủ bài học tụt hạng lần trước của Dw sao? Tiền là thứ tốt nhưng nếu anh không tiêu tiền đúng cách thì rất có thể sẽ tạo nên kết quả xấu. Huấn luyện viên 200 vạn mỗi năm đối với bất kỳ chiến đội KPL nào cũng đều quá khoa trương, chỉ có những đội ngũ cần để chiến đấu ở vòng dự tuyển mới đồng ý trả 100 vạn vì tấm vé qua cửa, hơn nữa 100 vạn này còn là thoải thuận đánh cược, vượt qua mới bỏ ra 100 vạn. Cứ mỗi mùa anh lại bỏ ra 100 vạn cho huấn luyện viên như tôi? Chiến đội sẽ trụ được mấy ngày chứ?”

Thực ra Đặng Văn Bác không quan tâm chiến đội của anh ta có thể trụ được bao nhiêu ngày. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Dương Nhân, anh ta cũng biết không còn khả năng nữa rồi. Anh ta hơi chán nản nói: “Bây giờ tôi rất hối hận.”

“Hả? Tôi giúp anh dẫn đội lọt vào vòng trong mà anh còn hối hận? Anh không thấy mấy tờ báo viết về anh thế nào à, đều là những lời hoa mỹ, ông chủ anh hỏi thế còn gì? Dù giờ có không cần chiến đội nữa, bán sang tay cũng được, nếu anh muốn bán, tôi có thể giúp anh liên hệ với người mua.”

“Tôi không nói việc này.”

“Vậy thì việc gì?”

“Tôi hối hận vì đã quen em. Nếu tôi không quen em, tôi sẽ không như bây giờ, ngày nào cũng khó chịu. Không thấy em sẽ khó chịu, nhìn thấy em vẫn khó chịu.”

Dương Ngân ngây người. Cô vẫn không nhìn ra được là ông chủ Đặng lại đa sầu đa cảm như vậy?

Vào lúc cô không biết nên đáp lại thế nào thì Thẩm Tắc Mộc đã xách vali va vào Đặng Văn Bác, “Cho đi nhờ nào.” Nói xong cũng không quan tâm người ta có đồng ý cho anh đi qua không, cứ chen thẳng vào giữa hai người mà đi.

Dương Nhân nói: “Ông chủ, tôi đi thu dọn đồ trước đã.” Nói xong cũng chạy đi luôn.

Đặng Văn Bác còn chưa kịp ôm cô.

...

Dương Nhân muốn dọn đồ về nhà mình. Nhà này cô mua vào hai năm trước, tuy đắt, có điều là căn hộ nhỏ nên cũng không tồi, hiện giờ cô vẫn phải trả góp hàng tháng.

Từ chiến đội về nhà cô sẽ đi ngang qua trường Thẩm Tắc Mộc, vì thế hai người chỉ thuê một chiếc xe để chở đồ của mình.

Lúc Thẩm Tắc Mộc đến trước cửa trường, xuống xe, anh nói với tài xế: “Đợi tôi một chút.”

Tài xế hỏi: “Cậu còn quay lại à?”

“Vâng.”

Dương Nhân hơi áy náy, nói: “Cậu không cần vậy đâu, một mình tôi là được rồi.”

“Không sao, tôi rảnh.”

Đồ đạc của Thẩm Tắc Mộc không nhiều, chỉ để trong một chiếc vali, anh để vali ở ký túc xá rồi quay lại giúp Dương Nhân dọn nhà.

Đợi đến lúc Dương Nhân về đến nhà đã là gần tối, đồ của Dương Nhân rất nhiều, Thẩm Tắc Mộc chạy lên chạy xuống đến nỗi toát cả mồ hôi.

Tài xế nói với Dương Nhân: “Bạn trai cô tốt thật đấy.”

Trong lòng Dương Nhân nhộn nhạo, ngoài mặt thì vẫn muốn giải thích: “Không phải bạn trai đâu ạ.”

“Không phải à? Thật đáng tiếc. À, con gái tôi cũng cỡ tuổi cậu ấy, tôi muốn giới thiệu một chút...”

“Chú không được giới thiệu.” Dương Nhân nói.

Dọn đồ xong, đẩy chú tài xế đi, Dương Nhân hỏi Thẩm Tắc Mộc: “Bữa tối muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.”

“Vậy tôi làm cơm cho cậu nhé? Tôi sẽ nấu cơm.”

Ánh mắt Thẩm Tắc Mộc khá ấm áp: “Tùy tiện làm một chút thôi, đừng nhiều quá.”

Dương Nhân tùy ý làm bốn món một canh.

Dù sao cũng là cô nam quả nữ, lại là ban đêm, Thẩm Tắc Mộc không tiện ở lại lâu, ăn cơm tối xong, giúp Dương Nhân rửa bát rồi rời đi.

Sau khi anh ra khỏi cửa, Dương Nhân đứng ở ban công nhìn theo bóng lưng anh. Tuyết bên ngoài lớn hơn một chút, anh một mình đi trong gió tuyết, dường như cảm nhận được gì đó, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn cô.

Dương Nhân nhớ đến một chuyện: “Thẩm Tắc Mộc! Cậu đợi một chút!”

Thẩm Tắc Mộc đứng trong tuyết đợi cô, lúc Dương Nhân chạy ra thì thấy trên vai anh đã đọng một lớp tuyết mỏng.

“Cho cậu.” Cô đưa cho anh một chiếc hộp.

“Cái gì vậy?” Anh hỏi.

“Mở ra xem đi.”

Thẩm Tắc Mộc nghe lời mở hộp ra, bên trong là một chiếc bật lửa Dupont (2), viền kim loại màu vàng nhạt, hình dáng vuông vắn, đường nét đơn giản, nước sơn màu xanh đậm trầm lắng như ban đêm.

(2) Dupont: là một công ty lâu đời thành lập ở Mỹ năm 1802.

Thẩm Tắc Mộc yên lặng nhìn chiếc bật lửa, Dương Nhân cười nói: “Chúc mừng năm mới, Thẩm Tắc Mộc.”

“Cảm ơn.” Anh ngược mắt nhìn cô, tầm mắt đặt lên trên gương mặt cô, không rời đi.

Dương Nhân bị anh nhìn chăm chăm thì hơi ngại ngùng, cô chỉ vào chiếc bật lửa trong tay anh: “Thử xem đi?”

“Được.”

Thẩm Tắc Mộc rút một điếu thuốc ra ngậm vào giữa môi, Dương Nhân hơi nóng lòng muốn thử: “Tôi châm giúp cậu nhé?”

Thâm Tắc Mộc ngậm điếu thuốc đưa về phía trước.

Dương Nhân bật lửa. Một ngọn lửa nhỏ màu vàng rực vững vàng bùng lên trên bật lửa, hoa tuyết bay xung quanh như một chú bướm đêm nhỏ, lúc đến gần ngọn lửa lập tức bị nướng thành tro bụi.

Cô cẩn thận cầm bật lửa, đưa đến trước mặt anh.

Tầm mắt Thâm Tắc Mộc vẫn dừng trên gương mặt cô. Lúc ngọn lửa bùng lên, trong đôi mắt cô tràn đầy ý cười phản chiếu hai điểm sáng rực rỡ.

Phía sau lưng cô là gió tuyết, đáy mắt thấp thoáng ánh lửa.

Dương Nhân châm thuốc, không biết tại sao lại đặc biệt cảm thấy có cảm giác thành tựu.

Thâm Tắc Mộc đứng thẳng người, ngón trỏ và ngón giữa kẹp điếu thuốc, miệng khê thổi ra một làn khói trắng, làn khói lượn lờ trong không khí rồi rất nhanh tan đi trong gió tuyết.

Dương Nhân cảm thấy đáng vẻ hút thuốc của anh quyến rũ chết người. Cô chìa tay về phía anh, nói: “Cho tôi một điếu.”

Thâm Tắc Mộc không cử động, chỉ hơi nhướn mày hỏi: “Cậu biết hút à?”

“Chưa hút bao giờ nhưng tôi muốn thử.”

“À.”

Cánh tay anh hơi chuyển động, Dương Nhân tưởng anh muốn lấy điếu thuốc, kết quả anh bỗng nhiên đưa điếu thuốc trong tay anh vào miệng cô.

“Thử đi.”

Tim Dương Nhân bỗng đập rất nhanh. Anh vừa mới hút điếu thuốc này, giờ cô lại ngậm, quả thực không được, quá mờ ám rồi! Trong phút chốc cô muốn hỏi bản thân rằng: Chẳng lẽ bởi vì mình là kẻ lưu manh nên nhìn cái gì cũng cảm thấy mờ ám sao?

Cô ngậm lấy điếu thuốc nhưng không dám làm gì, chỉ mở to mắt chờ người ra. Thế là Thẩm Tắc Mộc lấy lại điếu thuốc, một lần nữa ngậm vào trong miệng mình.

Sau đó anh cắn điếu thuốc, nhìn cô qua làn khói lượn lờ.

Mặc dù cách làn khói cô vẫn có thể nhìn thấy được ánh mắt sáng và nóng rực của anh, sáng đến mức có thể khiến người khác vô cùng lúng túng.

Phía sau lưng anh là tuyết, đáy mắt thấp thoáng ánh lửa.

Dương Nhân hồi hộp đến mức không thể thở nổi, cô chớp mắt nhìn anh, “Ý, ý gì vậy?”

Thẩm Tắc Mộc dùng đầu ngón tay kẹp điếu thuốc, bỗng rướn người về phía trước, kéo cô vào trong lòng, sau đó cúi đầu hôn cô.

Chính là ý này.

Trong đầu Dương Nhân như đang có pháo hoa nổ.

Cô ôm lại anh, ngẩng đầu đón lấy nụ hôn của anh, hai người hôn nhau rất lâu trong trời đông tuyết phủ.

Hạnh phúc đến quá đột ngột, ngày hôm sau khi cô thức dậy vẫn tưởng mình đang trong mơ. Đợi đến khi nhìn thấy vết rách trên môi mình lúc soi gương, trải qua một đêm đã không còn nguyên vẹn... Lúc này cô mới có cảm giác chân thật.

Thật sự đã thành người yêu của anh ấy.

Cũng không biết nên chúc mừng thế nào nữa.

Từ giây phút đó Dương Nhân cứ cảm giác như đang bay bổng, cả thế giới đều đang nhẹ nhàng thổi những cánh hoa đào, lúc cô ăn nắm độc cũng từng có loại cảm giác này.

Thẩm Tắc Mộc bỗng gửi tin nhắn đến: "*Hôm nay làm gì?*"

Dương Nhân: "*Không biết nữa, anh nói xem?*"

Thẩm Tắc Mộc: "*Làm bài tập xong chưa?*"

Dương Nhân: =.=

Chàng trai à em với anh vừa mới hẹn hò đấy... Trong đầu toàn là làm bài tập... cây cối (3) còn có nhân tính mà! T^T

(3) Cây cối: ở đây tác giả chơi chữ 木- mộc: nghĩa là cây cối, cũng đã xéo tên của Thấm Tắc Mộc.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, cô thật sự vẫn chưa làm xong bài tập, đây mới là điều đau lòng nhất.

Từ khi cô xin nghỉ, có thời gian thì bài tập của thầy giáo Thấm trở nên nhiều hơn, yêu cầu cũng trở nên cao hơn, quản lý càng nghiêm khắc hơn. Cho nên không làm xong bài tập cũng không phải hoàn toàn do cô.

Bản thân Dương Nhân là một người thích yêu cầu nghiêm khắc với bản thân, lúc này cảm thấy việc thầy Thấm làm là đúng, cô không nên ham mê hưởng thụ nhất thời, cô có mục tiêu theo đuổi cao hơn. Vì thế cô quyết định, hôm nay không hẹn hò nữa, ở nhà làm bài tập.

Thấm Tắc Mộc: *"Hôm nay anh có việc, buổi tối sẽ gặp em."*

Dương Nhân: *"Vâng, anh lo chuyện của anh đi."*

Chuyện Thấm Tắc Mộc bạn có liên quan đến Dương Nhân.

Anh lên mạng tìm kiếm một lúc xem con gái thích gì, kết quả phát hiện rất nhiều người thích son, tuy anh nhìn mấy thỏi “số màu không giống nhau” kia không có gì khác biệt nhưng con gái nói khác là có khác.

Anh dựa theo hàng loạt các bảng xếp hạng do những người yêu thích mỹ phẩm đề cử rồi đến một quầy mỹ phẩm mua son.

Nhân viên hỏi anh muốn màu số mấy.

“Toàn bộ.”

Vẻ mặt cô nhân viên hơi khó xử: “Có một vài màu đã hết hàng.”

Thẩm Tắc Mộc chạy đến ba quầy mới mua đủ cả bộ màu.

Anh cầm quà đến tìm Dương Nhân, lúc này Dương Nhân đã làm xong bài, cô đang ôn tập lại.

Thẩm Tắc Mộc không nói gì, đặt đồ xuống trước mặt cô.

Dương Nhân mở ra xem, cô vô cùng cảm động, thân là đàn ông con trai lại có thể để tâm như thế, đây không phải tình yêu thì là gì?

Cô lấy một thỏi son ra đánh thử, sau khi đánh xong mới hỏi Thẩm Tắc Mộc: “Trông đẹp không?”

“Ừ.”

Dương Nhân có phần xúc động, không nhịn được hôn anh.

Sau khi hôn xong, Thẩm Tắc Mộc cực kỳ tốt bụng cầm một thỏi son khác đưa cho cô: “Đánh thử thỏi này xem.”

Dương Nhân: “...”

...

Qua Tết nguyên đán, Dương Nhân lần lượt liên hệ với vài chiến đội để chọn nhà cho mùa giải tới. Cô có hỏi ý kiến Thẩm Tắc Mộc, ý Thẩm Tắc Mộc là để cô tự quyết định.

“Nếu để em quyết định, vậy còn một chuyện nữa anh cũng phải nghe theo em.” Dương Nhân nói.

“Chuyện gì?”

“Lần sau kiếm được tiền, hai người chúng ta mỗi người một nửa, không thể để anh vất vả không công vậy được.”

Từ bé đến lớn Thẩm Tắc Mộc chưa từng lo lắng vì tiền, nhưng anh biết Dương Nhân không giống vậy. Cô phân chia tiền bạc rạch ròi như vậy, đơn giản là vì đã từng chịu nỗi khổ không có tiền, nghĩ đến điều này, trong lòng anh rất đau.

Anh sẽ không cố gắng thay đổi suy nghĩ của cô, điều có thể làm chính là tôn trọng. Vì vậy liền gật đầu nói: “Được.” Suy nghĩ một lát lại bổ sung thêm, “Em quản lý tiền giúp anh.”

“Tại sao em phải quản lý tiền giúp anh chứ?”

“Tự nghĩ đi.”

...

Vì nhiều đội có ý muốn hợp tác nên Dương Nhân chơi kiểu cạnh tranh giá cả, cuối cùng chọn được một chiến đội, đội này ký hợp đồng 150 vạn với cô, sau khi hết giải đấu mùa xuân sẽ đi làm.

Dương Nhân nói với Thẩm Tắc Mộc: “Nửa năm tăng 50 vạn, thu nhập của em có thể bằng cả giá nhà, anh phục không?”

“Phục.” Thẩm Tắc Mộc vô cùng nể mặt.

Ngay sau ngày ký hợp đồng là 12 tháng 1, sinh nhật Thẩm Tắc Mộc.

Gần đây Dương Nhân rất vui vẻ, buổi tối làm một bàn tiệc sinh nhật cho anh, còn nấu cả mỳ trường thọ.

Kết quả vì quá vui, cô lại uống chút rượu, nhìn thấy vẻ đẹp của anh, cô không kiềm chế nổi lập tức xử anh.

Thực ra lúc đây Thẩm Tắc Mộc lên giường, cô vẫn có chút cảm giác tội lỗi, cho rằng mình dụ dỗ người ta, đến khi cô phát hiện anh đã chuẩn bị bao cao su.

Dương Nhân quả thật không dám tin: “Em vẫn nghĩ anh là người đứng đắn.”

Quá trình không quá thuận lợi. Cả hai người đều là lần đầu tiên, Thẩm Tắc Mộc không cẩn thận làm đau cô, Dương Nhân bảo: “Anh cần rèn luyện thêm kỹ thuật.”

Sau đó Thẩm Tắc Mộc vì câu nói này mà dốc lòng học tập, chăm chỉ luyện tập, thể hiện trọn vẹn thiên phú của một người học giỏi... Nhưng đây là chuyện sau này.

Quay về hiện tại, ngày hôm sau lúc Dương Nhân tỉnh lại, cảm giác cả người vẫn không được thoải mái.

Rèm cửa sổ kéo kín, trong phòng hơi tối nhưng không khí rất ấm áp. Thẩm Tắc Mộc vẫn chưa tỉnh ngủ, Dương Nhân tựa vào trong lòng anh, nghe tiếng tim đập của anh, cảm thấy rất hạnh phúc nhưng lại không được chân thật lắm.

Con người càng có được thứ mình muốn càng lo bị mất đi. Lúc có được cô thật sự sợ mọi thứ đều chỉ là một giấc mơ, tỉnh dậy sẽ chẳng còn gì.

Cô dậy mặc đồ rồi xuống giường.

Đêm qua hơi buông thả nên giờ bước đi vẫn còn khó chịu.

Dương Nhân nhẹ nhàng rời khỏi phòng ngủ, đi vào phòng bếp làm bữa sáng. Không biết nên làm gì, kệ vậy, cứ rán trứng trước đã.

Lúc rán trứng, cô chăm chú nhìn hai quả trứng gà trong chảo, đang ngâm nga thì bỗng có người ôm mình.

Thẩm Tắc Mộc ôm lấy cô từ phía sau. Cánh tay đặt trên thắt lưng cô, cầm kê lên vai cô.

“Dậy rồi sao?” Dương Nhân nhớ đến dáng vẻ hai người đêm qua, gương mặt hơi đỏ lên.

“Ừ.” Thẩm Tắc Mộc buông cô ra, nói, “Quay lại nằm đi.”

“Không cần, em muốn làm bữa sáng cho anh, anh muốn ăn gì?”

Thẩm Tắc Mộc thấy cô không nghe lời thì bế cô trở về giường, trùm chăn lên, “Nằm đi.”

Dương Nhân giãy giụa muốn ngồi dậy, “Em cũng không phải bệnh nhân.”

Anh dùng tay giữ lấy vai cô khiến cô không ngọ nguậy được nữa. Thẩm Tắc Mộc cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Anh sẽ rèn luyện kỹ thuật.” Nói xong cũng không quan tâm đến vẻ mặt như muốn đào hố chui xuống đất của cô, thản nhiên bước vào nhà bếp lách cách làm cơm.

Sau đó anh bưng bữa sáng đến giường cho cô ăn.

Thẩm Tắc Mộc làm cơm rang trứng, trứng cuộn, còn thêm trứng vừa nãy cô mới rán, thế nhưng ăn ngon ra phết.

Được rồi, dù cô vẫn không biết tại sao lại toàn là trứng.

Thẩm Tắc Mộc ngồi cạnh giường nhìn cô ăn cơm, anh nói: “Ngày mười tám anh hết kỳ nghỉ.”

“Vậy à?” Tâm trạng Dương Nhân bỗng chùng xuống. Anh hết kỳ nghỉ đông, nghĩa là bọn họ phải tách nhau ra một thời gian. Cô cúi đầu nói, “Vâng... Em sẽ làm bài tập thật tốt.”

Khóe miệng Thẩm Tắc Mộc cong lên, anh nói tiếp: “Về nhà với anh.”

Dương Nhân bỗng ngẩng mạnh đầu lên nhìn anh, bên mép cô còn dính hạt cơm, kết hợp với vẻ mặt kinh ngạc đó... có phần buồn cười.

“Về nhà với anh.” Thẩm Tắc Mộc lặp lại lần nữa.

“Tại sao?”

“Chẳng lẽ em muốn ăn Tết một mình?”

“Không phải, em... em cảm thấy, có phải quá đột ngột rồi không? Bố mẹ anh biết không?”

“Anh đã kể với họ chuyện của chúng ta rồi.”

Dương Nhân càng lo lắng hơn. Cô không phải là cô gái ngốc trong tình yêu, cách biệt giữa cô và anh, cô vẫn nhớ. Cho rằng bố mẹ Thẩm Tắc Mộc có thể sẽ không thích cô lắm...

Thẩm Tắc Mộc nhìn thấy rõ nét mặt của cô. Anh khẽ xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói: “Em yên tâm, người nhà anh đều tôn trọng sự lựa chọn của anh.”

“Vậy hả, sẽ không ai làm khó em chứ? Em cứ hỏi thăm trước để chuẩn bị tâm lý.”

“Có anh ở đây, sẽ không có ai khiến em tủi thân đâu.”

Mũi Dương Nhân hơi xót, nước mắt cũng đã rơi, tách tách, rơi lên mu bàn tay.

Thẩm Tắc Mộc tưởng là do cô quá lo sợ nên tới gần vịn lấy vai cô,
“Đừng khóc, tin tưởng anh.”

“Thẩm Tắc Mộc, em cảm thấy mình thật may mắn.”

Thẩm Tắc Mộc cười, “Là anh may mắn.”

Biển người mênh mông, muôn sông nghìn núi, có thể gặp được em/anh
là điều may mắn nhất đời anh/em.

TOÀN VĂN HOÀN

Table of Contents

- [Chương 1: Trái tim thiếu nữ và chiêu thức dơ bẩn](#)
- [Chương 2: Chuyên mục bát quái và vòng tròn bạn bè](#)
- [Chương 3: Tôm hùm và bệnh thần kinh](#)
- [Chương 4: Hộp báu hình vuông và con chim khổng tước](#)
- [Chương 5: Cái hố đệ nhất Vinh Diệu](#)
- [Chương 6: Cậu nhóc đáng thương và chết đi thẳng.gay.](#)
- [Chương 7: Lưu manh, không biết xấu hổ](#)
- [Chương 8: Đẩy trụ](#)
- [Chương 9: Lý Bạch dậy thì không thành công](#)
- [Chương 10: Nỗi khổ của trợ thủ](#)
- [Chương 11: Trình độ võ mồm](#)
- [Chương 12: Phần thưởng và gặp mặt](#)
- [Chương 13: Skin và tên háo sắc](#)
- [Chương 14: Cuộc gặp gỡ mang tính lịch sử](#)
- [Chương 15: Vô tình gặp nhau, từ chối mở đen](#)
- [Chương 16: Bát quái và ly hôn](#)
- [Chương 17: Gái hồng lâu và dân nghèo Gia Cát](#)
- [Chương 18: Đất Kỳ và diễn xuất](#)
- [Chương 19: Tai hồ ly và mũi heo](#)
- [Chương 20: Quà tặng](#)
- [Chương 21: Thi đấu và cướp bóc](#)
- [Chương 22: Sức hấp dẫn của thần tượng](#)
- [Chương 23: Nguy cơ tài trợ và đùa giỡn lưu manh](#)
- [Chương 24: Trao đổi và một cái giá](#)
- [Chương 25: Bảo bảo và gặp lại](#)
- [Chương 26: Gian tình và lấy lòng](#)
- [Chương 27: Tiên nữ nhỏ và ghi âm](#)
- [Chương 28: Cổ vũ và đôi cầu nam nữ](#)
- [Chương 29: Lực chiến và liên hoan](#)

[Chương 30: Đi qua đi lại](#)
[Chương 31: Em họ](#)
[Chương 32: Bạn bè](#)
[Chương 33: Nô lệ nhỏ](#)
[Chương 34: Truyền hình trực tiếp và tình địch](#)
[Chương 35: Kẻ lừa đảo](#)
[Chương 36: Bất ngờ tập kích](#)
[Chương 37: Luna cấp thần](#)
[Chương 38: Năm mới vui vẻ](#)
[Chương 39: Trận chung kết](#)
[Chương 40: Tôm Thanh Long và KTV](#)
[Chương 41: Solo 1V1 \(OvO\)](#)
[Chương 42: Uy Phong Đường Đường](#)
[Chương 43: Đánh Đâu Thẳng Đó](#)
[Chương 44: Quyết đấu, háo sắc](#)
[Chương 45: Kỳ thi cuối năm](#)
[Chương 46: Scandal và năm vùng](#)
[Chương 47: Gái hồng lâu và vẽ bùa quỷ](#)
[Chương 48: Nghỉ đông và quà tặng](#)
[Chương 49: Rong biển thành tinh](#)
[Chương 50: Quảng trường và huấn luyện viên](#)